Punch

Humoristisk illustreret Ugeblad.

Udkom 1873-95.

Mere om tidsskriftet på:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p172914.htm

Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

C. Simonsens Stentryk Kjöbenhavn.

KOMMUNEBIBLIOTEKER + FREDERIKSBERG
05.6
Pu 53
Magasin
35 3737
L

INDHOLD.

Vers og Prosa.

Abekattene 67.
Afskedsbægeret 415.
Alderdomsforsørgelsen 362.
Allevegne fra 367.
Almindelig Bededag 135.
Amerikanisterne 266.

Bag Kulisserne 358.
Banebryderier 18.
BERG 38, 43, 114, 134, 155, 315, 351, 363, 414.
Besøg i Kjøbenhavn 150.
BISMARCK 278.
Blomster-Udstilling 139.
Bondefangere 291.
Bondetoget 278.
Borgermesterembede ledigt 59, 62.
Borgerrepræsentant-Valgene 102.
Borte! 130.
BRANDES 78, 406.
Brev fra Paris 366.
Brevkasse 111, 115, 123, 139, 203, 227, 335.
Bygen 262.
Børns aandelige Kost 274.

Chutspé 275.

Dagmartheatret 42, 50, 54 86,
Damernes Velgaaende 27.
Dansk-Tysk Parleur 167.
Deatergonfækt 371, 382, 403.
Demokratisk Fond 354.
Dronning Elisabeth 174.
Dyrehavsbakken 202.

Elegi 99, 398.
Evropæisk 87.

Fantomer 22.
Farisæerne 58.
Fedeskue og Folketing 146.
Finansloven 15, 26, 330.
Fiskeri 47.
Fjælebods-Løjer 122.
Folkelige Symboler 118.
Folkemøderne 162, 178, 186, 194.
Folkemødet paa Sprogø 207.
Folke-Tribunerne 203.
Foraarsgrønt 38, 231, 339.
Foraarsvise 151.
Forsikring mod Ulykkestilfælde 223.
Fra Drømmenes Land 98.
Frederiksberg 142, 171, 182.
Fredriksborg og Frederikshavn 270.
Fredspladsen i Hillerød 214.
Frimurerlogen Pip 79.
Fritænker-Kongressen 295.
Fyrværkeri-Fest 238.

GAMBETTA † 10.
Gengangere 286.
Gensynet 314.
Gesimseri 187.
GLADSTONE 310.
Gramatikalske Studier 254
Graverkarlene 343.
Grosserer-Societet paa Kongens Nytorv 7, 31, 51, 95, 111, 127, 175, 198, 295, 319, 347, 399.
Gymnastisk Foredrag 338,

Haand-Øxe-Tidens Ende 126.
HAGE 374.
Hamann, Bageren i Lyngby 259.
Hattene i Venstre 262.
Hensynsløst 90.
»Hermed slutter Sæsonen« 183.
Himmelbreve 186, 326, 378
Hjem, de Folkekaarnes 334.
HOLD-BERGS Komedier 318.
HOLSTEIN 238, 299.
Hos à Porta 7, 71, 283.
Hovedstaden i Sommerdragt 258.
Hyrdedigt 103.
Hædersmænd 287.
Hønse-Udstilling 243.
Høst-Beretning 279.
Høst-Betragtninger 250.
Høstvise 271.

I Børnestuen 86.
I god Tid 95.
Italiano-Hymne 279.

Jagtnotitser 298.
Jubilæum 150.
Julebordet 415.
Jyderup-Mødet 298.
Jævndøgns-Betragtninger 94.
Jødespørgsmaal 23.

Kaffepassiar 2, 22, 50, 70, 83, 103, 115, 142, 214, 247, 270, 335, 354, 391, 402.
Kaffe-Udstilling 226.
Kejser-Besøget 282.
Kirkeraadvilde 370.
Kirkeran 67.
Kjelland 130, 250.
KLEIN 127.
Klokken 322.
Knutzen ctr. Fallesen 75.
Konge for én Dag 194.
Konversations-Lexikon 306.
KRABBE 134, 286, 358.
Krønicke omm Bundefriigen 30, 90, 110, 131, 178, 222, 342, 410.
Kunstakademiet 39.

Landmandsmødet 210.
Liberal Forening 306, 378, 399, 402.
LILIA 35.
LINDBERG 170.
LINKENBERG 342.
Lirekassen ved 294, 331, 403.
Lov om Levnetsmidler 34.

Madam Mangor 390, 398, 406.
MARTENSEN 410.
Militarismen 106.
Mistænkte Genier 82.
Modvind 107.
MONRAD 6, 11, 30, 74.
Mosaik 94, 191, 326, 407
Møl! 215.

Nu kommer Folket! 138.
Nytaar 1883 2, 11.
Ny Vise om gamle Nikolaj 63.
Ny Æra 338.
Næve-Ret og Folke-Bank 242.

OCTAVIUS HANSEN 158.

Persiske Breve 18, 118, 290.
PINGEL 70, 238, 302.
Pipperups Viser 83, 102, 179, 187, 311.
Politiretten 383.
PROSCHOWSKY 166.
Punch drømmer 10, 58, 122, 174, 242, 394.
Pølsegildet 346.

Raadvilde 290.
Redaktionsmøder 2, 91, 350.
Resolutionen 170.
Revue 411.
Riffel-Foreningerne 382, 394.
Rimbreve 14, 46, 70, 110, 147, 195, 230, 318, 355, 390.

Sangermødet 251.
St. Hans Aften-Spil 206.
Sindssyge-Anstalt 19.
Skamdrupsk Folketone 222.
Skattenægtelse 154.
Smørpapir 46, 334.
Sogneraadsmøde i Kejterød 322.
Sommerlejlighed til Leje 159.
Sorte og Røde 327.
Stamm-Buchsblätter 254.
Storm-Klokkerne 234.
Sure Bajere 255.
Svensk Svømmekunst 218.
Syd efter 42.
Sødt og surt 274.
Søfarende, Bekjendtgjørelse for 26.

Telegrammer 303.
Theaterforhold i Kbhvn. 154.
Theaterkatten 387, 395.
Theaterkort 54.
Theater-Privilegierne 330.
Theatret 23, 55, 78, 119, 126, 151, 167, 190, 199, 362, 374.
Thingstudier 367, 375, 383.
Tivolivise 263.
Tolderne 66.
Toldloven 82.
Toldpligtige Sager i Folketinget 114.
Tutti frutti 39.
Tyve Aar! 211.

Udstilling paa Charlottenborg 134, 142, 146, 158, 162.
Uvejrs-Skyer 98.

Venstresang for Flaaden 199.
Venstres Daadkraft 218.
Verdens Gang 6, 34, 66, 106, 138, 182, 210, 246, 282, 314, 346, 386, 414.
Vexlende Themaer 266.
Vexlende Variationer 15, 26, 74, 234, 370.
Væddeløb 227.
Wederkinch-Madsen 198, 258, 267.
Wilde, Alexander 14.

Billeder i Farvetryk.

Aarsprøven 209.
Adresse fejl*) 232.
Akkord med Samvittigheden 60.
Amerikanist-Kongres*) 272.

Bagtanker, uden 301.
Bajersk Opdragelsesmethode*) 80.
Bal-Konversation 41. 409.
Banen er aaben*) 8.
Bare gesvindt 92.
— taalmodig 401
Barnesorg 1.
Barnlig Grammatik 65.
Barnlig Opmærksomhed 17.
Barnlig Slutning 201.
Barnlig Utaalmodighed 113.
Belevenhed 236.
Ben i Næsen 57.
Betænksomhed 301.
Blaar*) 336.
Blandede Følelser 269.
Bondedommen*) 168.

*Comedia del,arte**) 40.

Dagmar-Theatret 49.
Damernes Ridder*) 32.
Dansk-juridisk 69.
Debutantinde, lille 297.
Der har vi det! 205, 276.
Det dyreste er det bedste 389.
Det koster lige meget 349.
Det er Mængden, der gjør det 20.
Dissentiunt docti 173.
Distingvendum est 165.
Dobbelt Uheld 28.
Dyreven, en lille 273.
Dækket*) 368.

Efternøleren 212.
Enkemandens Ven 140.
Estrade, paa den dertil indrettede*) 248.

Farligt Hverv 364.
Fejltagelse, smigrende 345.
Ferieglæder 157.
Fint Spil*) 24.
Fordringsløs 244.
Forespørgsel*) 77.
Forfriskende*) 48.
Formildende Omstændighed 257.
Forsigtighed, priselig 413.
Forsmaaet 385.
Forsynlig 241.
Fra Bogladen 284, 285.
Fremsynet 116.
Frenologi*) 256.
Fri-Abonnent 185.
Fyldestgjørende 109.

Glad med de glade 377.
Glædeligt Tidens Tegn 260.
God Forstaaelse 177.
Gulliver-Gladstone*) 312.
Gulliver-Linkenberg*) 360.
Gyldigt Forfald 177.
Optisk Bedrag 108.

Haarkløveri 93.
Hans Heiling 45.
Harejagt, den mislykkede 340—41.
Heldig fra det*) 400.
Held i Uheld 393.
Hensigten helliger Midlet 188.
Heraldisk Ambition 153.
Herkules-Arbejde*) 320.
Hjærtets Sprog 305.
Hos Øjenlægen 101.
Hvem kan finde Katten? 12.
Høge i Egetop*) 216.
Højst rimeligt 277.
Hønse-Udstilling 233.

I en god Mening*) 416.
I Farvemøllen*) 304.
Ikke ganske sikker 372.
I Landsby-Kroen 332.
I Liv og Død 324.
I Mangel af bedre 169.
I Menageriet 100.
Imødekommende 396.
Indbydende 361.
Ingen Fortovsret*) 72.
Ingen Retfærdighed 321.
I Totterne*) 317.
Jubilæum 64*). 193.

Kaffe-Prøven 225.
Kannibalisme? 249.
Kjøbenhavn forsvundet og fundet*) 280.
Kjøbenhavns Befæstning*) 112.
Kjøbenhavns Erobring*) 136.
Kjøbenhavns Kaffe- og Spisehus*) 333.
Klager og Kontraklager 9.
Klubbal 13.
Knebent nok 289. 412.
Kochinkinesisk*) 296.
Kongeord*) 96.
Kunsten paa Vandring*) 104.

*La dernière affaire**) 384.
Langstrakt Regnestykke 357.
Livet er kort 348.
Luxus 84.

Maal og Vægt 228.
Macbeth*) 120.
Mandig Selvfølelse 404.
Mange Bække smaa 212.
Man kjender dem paa Travet 44.
Meget fristende 268.
Meget sandsynlig 141.
Meget ærgerlig 189.
Mellem Kulisserne*) 128.
Mellem Slagene*) 264.
Meteoro-logisk 217. 252.
Militarisme 397.
*Mixtum compositum**) 88.
Modeblad*) 328.
Mutatis mutandis 237.
Mærkværdig nok 133.

National Sport 132.
Ned ad Bakke 373.
Novice i Kogekunsten 161.
Nu kommer Bonden 229.
Nur Behändigkeit*) 224.

Olympiske Lege*) 288.
Om Forladelse! 37.
Opvækkelse*) 352.
Ovenpaa 405.
Overraskelse 4.
Oversættelse, fri 129.

Paa Dampfærge*) 208.
Paa Farten*) 200.
Paa Kongens Nytorv 337.
Paa rette Hylde 365.
Parert i Oktav 21.
*Pater peccavi!** 408.
Pige, den nye 353.
Pintseklæder-Pintseglæder 145.
Pluralis majestatis 369.
Politi-Vedtægten fortolket 316.
Populær Kunstforstaaelse 292.
Portrætgalleri 380.
Profitten skal man leve af 172.
Provinsbal 124.
Præsentation*) 76.
Præventivt Haab 121.

Quod erat demonstrandum 261.

Reserveret 125.
Respekt? 245.
Rigs-Dagdriverliv 392.
Rigtig taxeret 5.
Riposteret 293.
Rude i Venstres Kirkeraadstue* 376.

Sarah-Pjerrot-Assassin* 180—81.
Selvbeherskelse 356.
Sidste Maskerade 85.
Similia similibus 329.
Skarpsindig 29.
Smaadyrenes sande Venner 148—149.
Sol, en nedgaaende*) 16.
Sport, polilitisk*) 184.
Statistisk Beregning 253.
Stærkt Hoved 381.
Surrogater 73.
Synsvinkel, lille 81.
Sørgeligt, men sandt 156.

Tanke-Experiment*) 160.
Thalias-Damp-Flotille-Karrussel*) 196-97.
Theater-Kort*) 52—53.
Tidsregning, ny 68.
Tidsregning, gammel Stil 164.
Tilskadekommen*) 240.
Til Udstillingen 97.
Tobaksrygning frabedes 25.
Trængsel 308.
Tvivlsom Lykke 265.

Udeltagende 325.
Udstillings-Katalog illustreret*) 220—21.
Udvidende Fortolkning 313.
Ulykkestilfælde? 36.
Umoden Frugt 105.
Uskyldig mistænkt 61.
Utrættelige*) 192.

Velkommen!*) 56.
VelkommenGjæst 309.
Vikingeliv 33.
Vild paa Karethen 204.
Visnepolitikerne*) 144. 344.

Zoologisk Læsefrugter 137.
Zoologiske Tvivl 388.

Æggesækken, den uudtømmelige*) 176.
Ære den, som Ære bør 89.

Øvelser forberedende 152*) 281.

*) Politiske, kommunale og æsthetiske Æmner.

1883. Torsdagen den 4. Januar. Nr. 1.

PUNCH.

Barnesorg.

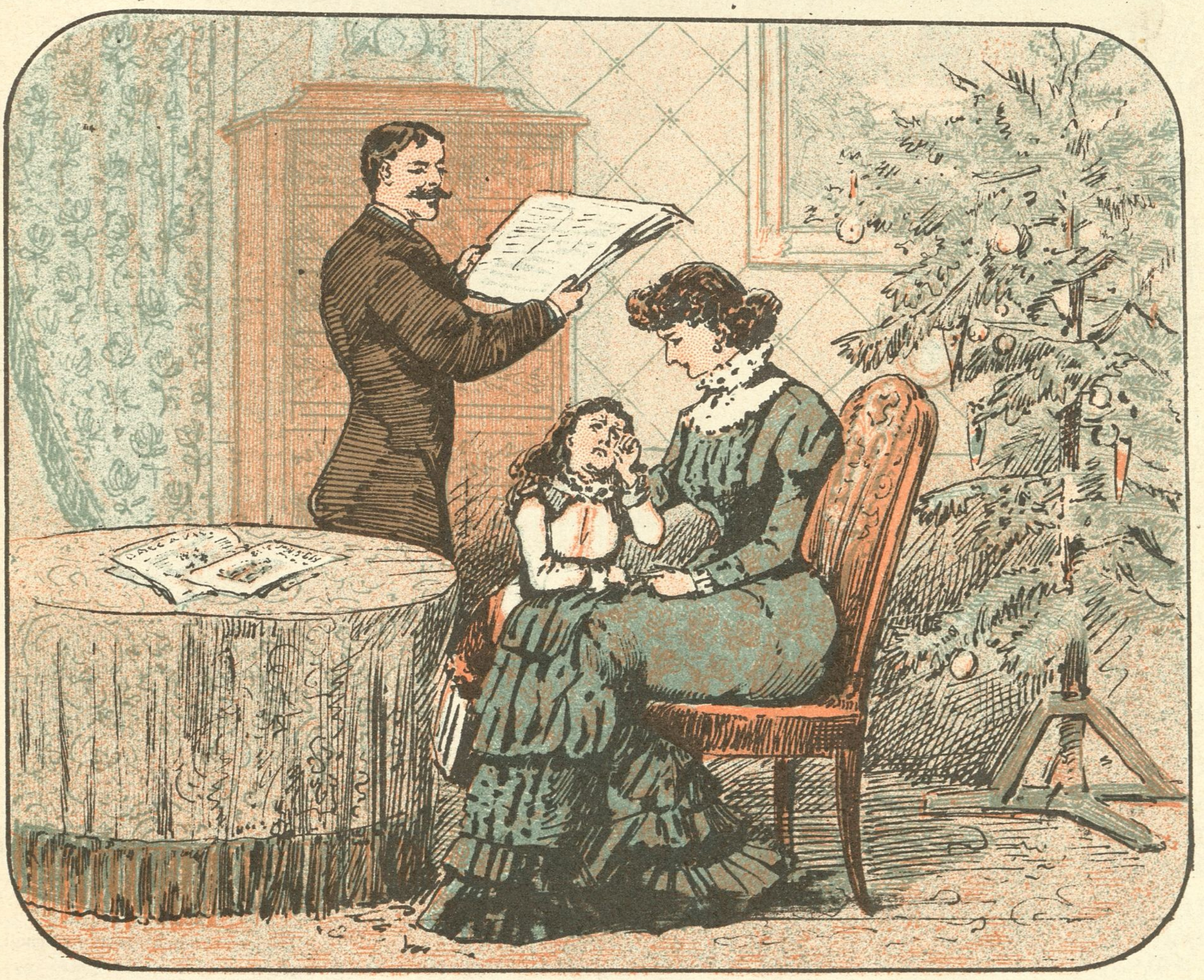

— Hvad græder Du for Amalie?

— Aah, jeg er saa bedrøvet — for nu har Rasmussens Marie faaet en lille Søster, og forrige Uge fik de Tvillinger hos Mikkelsens, — men vi bliver altid forbigaaede!

1883

Det gamle Aar er gaaet Kjødets Gang,
Og nu forkyndes paa forskjellig Maade,
At det er Nytaars-Tid i Danne-Vang.

Aviserne er næsten oversaaede
Af «Oversigter», men det nye Aar
«Det er for dem, det er for os en Gaade.»

Dog lad os kun, saa vidt vi det formaar,
Forsøge paa at løfte lidt af Sløret,
Som kjærligt dølger, hvad der forestaar.

Først se vi da, — jo det er fælt at hør'et! —
En rædsom Fimbul-Winther stige frem,
Som næsten kan betage en Humøret.

Paa vid Gab aabnes atter KRABBES Hjem;
Derinde raser Øxetid og Sværdtid!
Selv Rigsdags-Vaabenhvilen bli'er for slem!

Nu er det for den hele Venstrehær Tid
At slaa til Jorden Højre med et Slag!
«Den stille Magt» ta'er Ordet til enhver Tid.

Han taler om at glemme Had og Nag,
Mens Fæstegods han glatvæk konfiskerer
Til Fordel for den folkelige Sag.

I Svinefylking Venstre opmarcherer
Lig alle Jætterne, naar Ragnarok
Til Slutning som Dags-Orden figurerer.

Frem styrter TAUBER af den tætte Flok;
Lig Fenris hyler han og alt han sluger,
Men kan alligevel dog ej faa nok.

En anden Fremgangsmaade CHRESTEN bruger,
Han vil som Thrym «med aaben Pande» falde,
Thi haabløs Længsel i hans Hjerte ruger.

Lig Midgaardsormen HØRUP Gift og Galde
Til alle Sider rigeligt udspyr,
Og han som «døde Torsk» behandler alle.

Her falder SKEEL, lig Valhals Asa-Tyr,
Her gjemmer WEDERKINCH sit Vid til Katten,
Han hverken Ild, ej heller Vandgang skyr.

Hans Hoved dækkes dybt af Doktorhatten,
Til Republikkens Tarv han bruger Mund,
Og KRABBES Klokke kimer i Debatten.

Nu nærmer sig den rædselsfulde Stund:
Den «fyrchterligste» Stridsmand, Venstre kjender,
Fra Syden nærmer sig til Øresund.

Han Pengeposer har i begge Hænder,
Det GEORG BRANDES er, lig Surtur fulgt
Af Muspels Sønner, «voreses» Slægt og Venner.

Han virker ikke mer ved Spree fordulgt!
Nej Baal og Brandes her i Landet tændes
Paa Frue-Plads ved hans Kathederpult.

Mens PLOUG og MARTENSEN lebendig brændes
Vil Kjøbenhavns Erobring af de smaa
Sorte Husarer lykkelig fuldendes! —

Ja, saadan er det muligt, det kan gaa;
Men Vølven har dog ogsaa sagt for sande,
At efter Ragnarok vi Gimle faa.

Hvis paa det Tørre Aaret der vil lande,
Hvor gyldne Brikker paa det store Skakspil
Til Rede for hver ærlig Helt vil stande,

Saa bliver artigst dog dets Almanakspil.

Redaktionsmøde

Formanden havde sammenkaldt dette Møde paa Grund af Aarskiftet. Han havde oprindelig tænkt at give en samlet uden- og indenrigsk Oversigt over det forløbne Aars Begivenheder, men havde i Stedet for besluttet sig til at henvise Medlemmerne til Tante *Berlingske* som den, der i enhver Retning leverede den lærerigste og mest udtømmende Kodex i saa Henseende. Kun om to Ting, der var foregaaede i det forløbne Aar, skulde han minde, nemlig om *Sagsavisens* Prosesser og Heymans Udnævnelse til Etatsraad. Han havde følt oprigtig Glæde over den sidste Begivenhed. Proceshistorien havde jo nok først gjort ham noget betænkelig, men naar han erindrede sig, hvor mildt Arabi var sluppen, skjønt han havde slaaet baade Græker og Jøder helt ihjel i Alexandria, antog han det for givet, at en slig Præcedens vilde tynge stærkt i Vægtskaalen til vor Fordel og mulig opveje alt det Sølvtøj, som en formuende og om end ikke formaaende dog med en høj Rang benaadet Medborger kunde bringe over sit usigelig godgjørende Hjerte at spendere. Han vilde spørge de ærede Medlemmer, om der var Grund til at gjøre nogen Forandring i Bladets hidtilværende politiske Holdning?

Det merkantile Medlem syntes, det kunde være paa Tide at nærme sig Børspartiet. Man maatte tænke paa, at den Tid nærmede sig, da *Punch* kunde holde sit 10-aarige Jubilæum, og hvad Jubilæer angik trode han nok, at Børspartiet —

Det idiotiske Medlem: Ja, hvad siger ikke den velbekjendte Goethe: «Levy und levy lassen! —»

Det merkantile Medlem maatte bede den ærede Afbryder citere korrekt. Det hed: «Leben und lebe Lassen!» Han vidste ikke, hvem denne Lassen var, men antog, det var en Jubilar paa Goethes Tid.

Det idiotiske Medlem trode ogsaa, det var et heldigt Tidspunkt til at drikke en Alliance med disse gamle Tuborgere.

Formanden anmodede Idioten om at vælge sine Udtryk.

Det idiotiske Medlem mente bare, at den Adskillelse mellem Marmorkirke og Statsbane, som var et af Hovedpunkterne i Børspartiets politiske Prospektus, altid kunde være sikker paa hans Medvirkning. Han agtede ogsaa at bidrage Sit til Kobbertaget. To gamle Kobberspyttebakker og et Varmebækken, der havde spillet en stor Rolle ved hans Bedstefaders Fødsel, var allerede ofrede paa Marmorkirkens Alter — han vilde i Parenthes haabe, at den fremtidige Hyrde ikke skulde nøjes med Kobber, naar der ofredes — nu havde han ikke mere Kobber i Huset. Derimod havde han ved at lede op i sin Erindrings Pulterkammer fundet 6—7 aflagte Blyhatte, som det havde været hans oprindelige Mening at faa afstrøgne og moderniserede, men for saadanne Tømmermænd som Meldahls tog han altid med

Fornøjelse Blyhatten af, og det var derfor hans Agt at lade alt dette Bly smelte om til en Kobberkasserolle til Meldahl. Det havde jo vist sig, at ethvert Metal, selv Sølv og Sedler, kunde bruges til at slaa Plader af. Hvis Medlemmerne havde nogle overkomplette Lysestager, burde de ogsaa sende Meldahl dem. Han kunde saa gaa rundt lige som Noureddin og sælge nye Messingstager for gamle Kobberlamper. En Ting maatte man lægge Mærke til: I gamle Dage var Tietgens Devise: Denne Vej med Sølvtøjet! Nu hed den: Denne Vej med Kobbertøjet! Han —

Formanden trode, at det ærede Medlem var altfor »fortinnet« til at kunne fortsætte. Han maatte hellere gjemme sin Tale og andre milde Gaver, til han var mindre anløben.

Det højærværdige Medlem maatte protestere mod den Beskyldning, at han ved en tidligere Lejlighed havde gjort Sort til Hvidt. Vilde han bruge Prokuratorkneb, kunde han sige, at man jo sagtens kunde gjøre Hvidt til Sort ved f. Ex. at gaa 14 Dage med de samme Manchetter. Dette var imidlertid ikke det samme, thi man kunde ikke gjøre en af de smaa Sorte fra Trinitatis hvid, selv om man gik med ham under Armen i 14 Dage. Den Slags Sorte var der dog Ingen, der vilde give en Hvid for. Hvidt var naturligvis Hvidt, men der var jo forskjellige Slags Hvidt og Sort. En Sort Hvidt var ikke saa hvidt som en anden Sort Hvidt, og en Sort Sort saa ikke saa sort ud som en anden Sort Sort. Der var for Exempel Forskjel paa en Præstekraves Hvidhed og paa den nyfaldne Snes, paa en Præstekjoles, ja selv en Bispekjoles Sorthed og Bogtrykkersværte. Han var ligeglad. For den Rene var al Ting rent, og for Øjeblikket var han ren Venstremand.

Det begejstrede Medlem opfordrede til at gaa ind i den nevtrale Forening »Fred i Krigstid«. Han vilde ikke alene have Staten, men enhver Borger i Staten erklæret nevtral.

Formanden havde Betænkeligheder paa Grund af Mandtalslisten! Rubrikerne Han- og Hunkjøn maatte i hvert Fald forøges med en tredie Rubrik. Han vilde imidlertid sætte Forslaget under Afstemning.

Det vedtoges enstemmig at erklære sig for nevtral.

Det militære Medlem antog, at Meningen var en væbnet Nevtralitet.

Det idiotiske Medlem havde faaet nok af Væbningen forrige Sommer. Han foreslog at omstøbe alle Kanonerne til Kobberplader til Meldahl.

Det literære Medlem vilde have dem omdannede til Digtergager.

Det radikale Medlem ønskede Kanonerne solgte til Udlandet.

Det militære Medlem kaldte det radikale Medlem en »Kanonjøde«.

Det radikale Medlem vilde hellere være Kanonjøde end Kanonføde.

Det højærværdige Medlem fandt dette overensstemmende med den kanoniske Ret.

Det *radikale*, det *militære* og det *idiotiske* Medlem kom i en hæftig Ordstrid, om Nevtraliteten skulde være væbnet eller ikke. Det *begejstrede* Medlem forsøgte at mægle, hvilket lykkedes ham saa godt, at man fra Ord gik til Haandgribeligheder. Efter at *Formanden* havde rekvireret Hjælp først hos Politiet og derefter hos det i Byen garnisonerende Militær, lykkedes det ham at standse Urolighederne, hvorefter han hævede Mødet med en Tak til de Tilstedeværende for deres ved denne Lejlighed udviste Fredsommelighed og Fordragelighed, der spaaede godt for Nevtralitetens Bevarelse i Fremtiden.

Ved Kaffen.

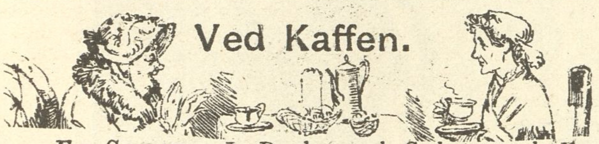

Fru Sørensen. Ja De kan ved Gud tro søde Fru Schrøder, at jeg ønsker Dem et glædeligt Nytaar og Tak for Kaffe i det gamle, og det er sandt jeg har jo slet ikke fortalt Dem om Julen, og vi vilde saamæn have bedet Dem en af Juledagene, men første Juledag var vores nye Pige, hende der har tjent hos Kammerraadens der, hvor Herren i Huset altid bankede Konen og Konen Datteren og Datteren den anden Datter, ude hos sin Familie og Petrine skulde lave Maden, men hun er ikke Andet endnu end Vejefux i Frøken Zahles Kogeskoles nederste Klasse, saa det var jo ikke Noget at bede Fremmede paa, især ikke Dem søde Fru Schrøder, som jeg nok véd fra tidligere Tid, hvor kritisk De er og jeg glemmer aldrig den Gang vi ikke kunde faa Fløden til at blive Skum, og Petrine pidskede en halv Time og jeg en halv og til sidst maatte vi jo have baade Sørensen og Frits Grønbæk ud i Køkkenet og pidske skiftevis, men lige meget hjalp det og jeg kan ogsaa nok huske Deres Ansigt den Dag jeg havde glemt at sidde Assierne paa Bordet, for Gud skal vide, De er en sød Kone Fru Schrøder, men De kan rigtignok skære et Ansigt som en Eddikebrygger, der har Tandpine, og det er der jo egentlig ikke Noget at sige til, naar det nu en Gang er medfødt, og anden Juledag var vi til Middag og tredie til Aften og fjerde til Frokost og saadan er det gaaet i en Kjørom i de sidste fjorten Dage, og Juleaften kan jeg ikke bestemt huske, hvor vi var, men jeg tror nok vi var hjemme og havde Juletræ for lille Thora Nora Dora Flora Leonarda, for Ambrosius er jo nu syv Aar, saa han er voxet fra den Slags og holder mere af en fornuftig og belærende Samtale, hvad der jo ogsaa er mere uddannende for Aanden og lige saa godt som at læse en god Bog som nu for Exempel »Et Besøg« af Eedward Brandes, som jeg finder er Noget af det dejligste, og jeg kan jo nok forstaa, det er lidt vanskeligt af visse Grunde at spille det paa det kongelige, men paa Kasino kan der da ingen Ting være i Vejen og dem, der synes det er uanstændigt, kan jo blive væk, hvad de ikke kan hos Fallesen formedelst Abonnemanget, saa de er nødt til at sidde og se for Exempel paa dette herre Helga,' og jeg som aldrig kommer der ellers, kom saamæn forleden Aften hen at se det, fordi Fru Brun, der har abonneret sig paa Balkongen, sendte sine Billetter hen til Fru Graa og Fru Graa vilde ikke se det og sendte dem videre til Juliane. Men Petersen sagde, det vilde han have sig frabedt, at Juliane gik til saadan Noget, og saa fik jeg dem og tog Petrine med og De kan tro vi er glade over at have faaet Brun, ham Sangeren, tilbage igjen, for hvor man gik og stod her i Byen syntes man altid, man savnede ham, og det var da en Guds Lykke, han ikke skulde blive nede i det horrible Berlin, hvor de ikke forstaar at skjønne paa Sjenierne, og hvor han kunde resikeret at gaa hen og blive Martyr, ligesom Georg Brandes, og Gud véd om han nu skal være Primatenor paa Dagmarteateret eller om han skal gaa løs omkring og give Koncerter, og De har vel læst »En Folkefjende« søde Fru Schrøder, og hvis De ikke har, saa skal De ikke gjøre det, for det er den bare Politik uden Kjærlighed i og det har man jo nok af til daglig, og den Eneste der kan forene Politik og Kjærlighed til Næsten er da Frederik Bajer, men det kommer af, han forstaar Kvindens Betydning og lad os haabe søde Fru Schrøder, at vi maa faa den Valgret som tilkommer os for vi er dog Tilværelsens Blomster, som nok skal overleve Visnepolitiken, og jeg tror nok, vi skulde kunne magte Mændene, for det véd da baade De og jeg, søde Fru Schrøder, at hvad vi vil, det bliver alligevel Enden, og De vilde for Exempel være Enke, og se om salig Schrøder ikke føjede dem til sidst og gik hen og døde, men det er da for Resten ikke værd at tale om de sørgelige Gjenstande i den glade Juletid, saa nu vil jeg gaa søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe og nok en Gang: Glædeligt Nytaar.

Overraskelse.

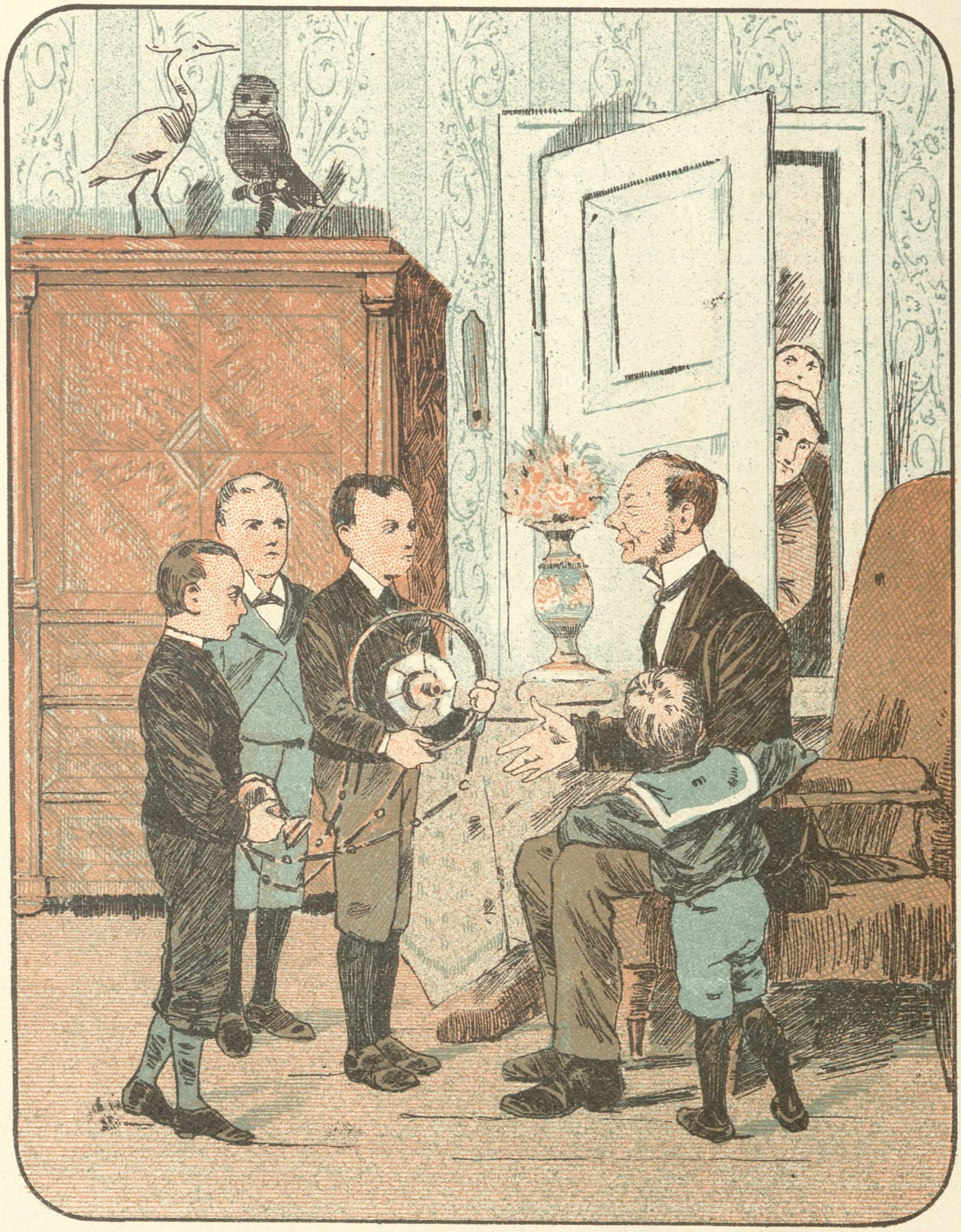

— Tak skal I have, I kære Børn for eders Venlighed, og tak ogsaa eders Kammerater mange Gange; jeg havde skam ikke haft den ringeste Anelse om, at I vilde forære mig saa smuk en Lampe.

— Ja, men Fa'er, hvorfor slog Du da Krogen op i Gaar?

Rigtig taxeret.

-- Du Snedker! Det er sgu'nte Davløn, det dér!

Verdens Dom.

»Hvad er Alverdens Glans og Skin
Og alle Verdens Domme?
Kun idel Daarskab, Tant og Vind,
Hvis Time snart er omme!
Lad Verden dømme, som den vil,
Dens Dom jeg altid undla'er
At tage noget Hensyn til —
Blot Folkedom jeg undta'er!«
Saa talte Monrad tidt med stille Magt,
Men det var rigt'nok noget, som han ikke sku' ha'e sagt.

Det var den skjønne Tid, da Skeel
For Studepolitikken
Af Venstres Helte fik Kanel,
At man af Monrad fik en
Erklæring, der lød ganske flot
I denne Sags Debatter,
Men hvortil salig Bjørnbak godt
Ku'e have væ't Forfatter.
Den Paastand, han fik her til Verden bragt,
Var noget Biskop Monrad mindst og nødigst sku' ha'e sagt.

For andre Folk det er ej Spøg,
Om Verdens slemme Domme
Til Resultatet, at man løj,
Kanskesens kunde komme.
Men Monrad denne Prøvelse
Tog længe med Koldblodighed,
Den var for ham en Øvelse
I christelig Taalmodighed!
Han tænkte: »Hvo, med Venstre slutter Pagt,
Maa ofte sige meget, som han aldrig sku' ha'e sagt!«

Dog da ham Verdens Dom til Slut
Blev mer' og mere broget,
Saa følte han, at absolut
Han maatte »sige noget«.
Og i hans Svar af Selvtilfreds-
hed fandtes overalt Korn,
Men det kom sent, som fra en vis
Berømtheds frosne Valdhorn.
Han sa'e: »De Ord, man har til Last mig lagt,
Var bare en »Fortalelse«, det ku'e man strax ha'e sagt!«

Moral:
Naar denne slemme Verden faar
At se en Kirkefader
I et Parti, hvor tidt man slaar
Helt skjønne Assens-Plader,
Saa ta'er den Vare paa hans Ord
Og skaffer sig Husvalelse,
Naar hans »Fortalelse« er stor,
I en krakilsk »Bagtalelse«.
Kan han ej bedre Tungen ta'e i Agt,
Saa var det meget bedre, han slet intet sku'e ha'e sagt.

Verdens Gang.

December 1882.

Den første Halvdel af December Maaned udmærkede sig ved sin særdeles store Livlighed paa Befordringsvæsenets Omraade, hvilket maaske tildels kan tilskrives Dannelsen af det nye Aktieselskab »Kjøbenhavns Befordringskompagni«, til hvis Direktørplads efter Forlydende forhenværende Borgemester Fenger er udset paa Grund af hans mangeaarige Erfaring i at befordre Hvemsomhelst til og fra en hvilkensomhelst Plads i Kommunen. Og det var baade i Indlandet og i Udlandet, at alle mulige Slags Befordringer var paa Bane.

Som uheldige Befordringer kan mærkes, at Gambetta, da Præsident Grévy en Dag fik Snue, øjeblikkelig befordrede General Campenon til hans Efterfølger som Præsident, thi Generalen fik en lang Næse, da Grévys Snue gik over; heller ikke videre heldig var Dr. Schierbecks Befordring til Landfysikus paa Island, da han traf paa en allerede tilstedeværende Dr. Jonassen i Hvalfiskens Bug. Uvist er det derimod, om det maa regnes til de heldige eller uheldige Befordringer, at Parnell ved sin Ankomst til Irland blev trukken hjem af begejstrede Irlændere; han bliver i alt Fald neppe, naar han vender tilbage til England, *home-rullet* hjem af Folket der, det skulde da være med en Cab.

Kjøbenhavns Borgerrepræsentanter tilbragte flere Møder med at debattere det vigtige Spørgsmaal, om Værtshusholderne skulde forpligtes til at kjøre Berusede hjem i Karethen, eller om Vognens Art ikke skulde variere efter Rusens Beskaffenhed saaledes, at de, der havde faaet sig en Ølrus, befordredes hjem paa en Ølvogn, de Vinbetyngede i en Wienervogn, de, der havde skummet Mælketoddy, paa en Mælkevogn o. s. v.; som Pendant hertil kan anføres, at Berlins politiske Kredse vare ganske fortumlede i Hovedet paa Grund af en vældig Giers uventede Besøg, vel at mærke den russiske Statsminister Giers.

Folketinget behandlede Tillæg til Straffeloven, som vel ogsaa maa henregnes til Befordringsvæsenet, da det gik ud paa at afgjøre, hvorledes Forbryderne for Fremtiden skulle befordres over i Evigheden; i Modsætning hertil slap i Ægypten Arabi Pascha for foreløbig at gjøre den sidste Rejse, men blev kun forvist til et Land, som fremtidig vil føre Navn af det ulykkelige Arabien.

Fremdeles maa de af det stærke Snefald fremkaldte mange Jernbanestansninger nævnes, som voldte Stationsforvalterne store Bryderier, dog ikke nær saa store som de, Kammerherre Fallesen foraarsagede Stationsforvalter Knutzen fra Laven ved at kjøre ham paa Porten efter et meget kort Spillerum og bringe ham til Hvile i Abrahams Skjød. I denne Anledning afholdt alle Kammerherrens øvrige Debutanter en Afskedsfest for Knutzen, hvor der var skrevet en Vise paa den bekjendte Melodi:

»En Ting mangler der ved Haven,
Chefen er af Laven«.

Samme store Teaterchef havde tillige Uheld med den mærkelige Kjærlighed, han havde fattet til en temmelig uægte Datter ved Navn »Helga«, og Fallesens Teaterhimmel formørkedes for en Stund af Kritikens blæksorte Skyer, der lynede og tordnede, saa at alle videre Observationer umuliggjordes ligesom ved Venuspassagen.

Efter Maanedens Midte begyndte den døde Haand at virke paa alle offenlige Anliggender. Folk tænkte kun paa Julen; Bladenes Text blev magrere og magrere, men Avertissementerne federe og federe, og til sidst var Alt, hvad

man fik at læse, Anbefalinger i Højrebladene af Højredigtere for Højrelæsere, og dito dito i Venstrebladene af Venstredigtere for Venstrelæsere; Teatrene stod tomme eller spillede slet ikke, kun Kammerherren kunde faa fyldt Huset og Kassen, men han havde ogsaa faaet fat i et svensk Trækplaster: »Pyk!« sagde Fallesen til Andersen og Watt.

December Maaned var meget fattig paa Fester og Jubilæer; der afholdtes ikke mere end tre saadanne. Gasværket fejrede sit 25 Aars Jubilæum, men Folk blev saa sent oplyst herom, at Kjøbenhavns Gader vare oplyste ganske som sædvanlig, og Gasblussene kunne dog ikke kaldes for Festblus. Derimod var der Fest for Bjørnstjerne Bjørnson, der aflagde en skjøn Sjæls Bekjendelse for Studentersamfundets Medlemmer med Damer og Bekjendere. I Slutningen af Maaneden jubilerede Nationalbankdirektør Levy efter 25 Aars Virksomhed, og Etatsraad Tietgen fik her Lejlighed til at gjøre Kontravisit og oplæse en Takadresse til Levy, der levende mindede om den, Levy forrige Maaned læste op for Tietgen.

Hos à Porta.

Dialog.

— Det var rart, jeg her dig fandt!
Tak, du, for det Aar, der svandt.
— Ligemaade. Skal det være
Postej, Kjære?
— Hvor galant!
— Naa, Ænea blev da træt
Af sit flotte Himmelspræt?
Tænk, at Helga ej ku' klodse,
Skjønt hun osse
Var saa let?
— Helga? Nej, Kjære, det var netop Gaaden:
Helga var for løs paa Traaden,
Er du med? — Komplet!

— Magistraten hænger i!
Selv vort vise Politi
Har den Croneded lært *mores*,
Der kan spores!
— Naa, hvori?
— Løse Hunde, løst Papir,
Løse Folk, der har en Gi'r,
Straffes skal som Folkefjender;
Sangerinder
Hundsed' bli'er. —
Det er Borgmestrenes Venuspassage;
Fromt og pænt for deres Gage
De Partiet gi'er:

Ingen mer ved Natte-Sold
Kommer Mørkets Aand i Vold,
Flottenhejmeren og »Bissen«
Skal i Vissen
Klokken 12.!
Bethelskibet, stolt og strunk,
Lyser Ban mod hver Hallunk,
Der sin Vom har syndig tidt fyldt
Af en spritfyldt
Snapsedunk!
— Skal selv mod Kaffe sin Sjæl man
bevare?
— Kaffe? den er godt! . . . men bare
Med et stort Glas »Munk«.

— Og vor Statskalender bli'er
Mer og mer til Statens Zir:
Vor Geheim-Etaschraad schtrutter
Mellem lutter
Fint Papir!
— Ja, det var alligevel
Intet inva-lidet Held;
Han blandt Bunker Militære
Kan sig blære!
— Sikket Spræl!
— Hjærterne varmes ved Rangstigens
Blænden,
Om den end fik Frost i Enden!
— Tak for Mad. Farvel!

Fra Grosserer-Societetet

paa Kongens Nytorv.

— G'Maaren, Grosser!

— 'Maaren, Grosser!

— Den er lige kold nok paa Morgenkvisten, Grosser!

— Det sa' osse han, Jøden, forgangen, da han »stod« til forhøjet og nær ha'de snuppet fem Balkonger fra vos a' til »Puppen«; men det kan nok hænd's, han blev varm, da vi fik neglet ham ind mellem Albuerne. Li'som alle og enhver kunde rende der og ligge og ta' Billet! Hva' sku' saa en anden en leve a'?

— Begribeligvis. For Resten ha'de nok hele Levemaaden nær og ta'et Billetten i Sommer, da Pampletten kom ud af denne hersens S—s. Det skal nok si'e saa meget som Sjover-Slagter; men man fik han da li'egodt dysset ner.

— Det kommer sig a' det, at man er en fin Konditor. Værre var'et, da de tog Fortovsretten fra vos a' og forbød os at stille op ved Nattetid! Li'som vi nogensinde hade ladt andet end som uskyldige Børn staa og drive her paa Trappen om Natten og gi' »ved Lygteskin«.

— Ja, om Dagen kan den da være lige gal nok! Som Forgangen da hele Bunken maatte op i den Offentlige og la' alle de mindre Handlende snuppe Profitten imens. Det er inte for det Par Skillings Skyld, for de hør' begribeligvis med til Driftsomkostningerne ved Geschäften — og den Historie har vi da for den Sags Skyld osse faaet dysset ner! — Men det er li'egodt kreperlig, at man inte i Ro og Fred kan faa Lov at tjene sine halvhundrede Procent med at staa ledig paa Torvet.

— Næ, maa jeg saa be'e om Sjæfen. Det er en Mand, der immervæk gaar med Nøglen til Kassen paa Ryggen. Hva' staar'en ellers paa i Aar?

— Jo, nu ta'r han og laver vos et Nummer ud af Operaen, begrundet paa, at han immer er svært med paa Noderne. Jeg var oppe og ønske han Nytaar forgangen fra vos allesammen a', og saa ga' han os en vid Mark til at arbejde paa: 1ste Akt af »Jægerbruden« med hinner den nye, 2det Akt af »Normanden« med Frk. Pyk, 3die Akt af »Troppeduren« med Trebelli og immer ny Angtree til dobbelt forhøjet for hvert Akt — hv'a beha'er? Den skær' godt!

— Ja, det er a' de Fremmede, vi ska' ha'et. Naar vi nu synger Opera paa Svensk og spiller Komedie paa Fransk og danser Ballet paa Engelsk — —

—Jo go' Maaren, er Smith hjemme? Næ, Guldfluen tog li'egodt fejl af Hjørnet og fløj om i Amaliegade. Den lange Daniel er da ogsaa tagen fra det Kongelige og er gaaet over til Andersen, ved det han immervæk dog ta'er store Kasino hjem og snupper det sidste Stik.

— Han tog dog Jubilæet med forgangen, gjor'e Daniel.

— Ja, for det var jo osse en go' Price. Men han var ligegodt for sjenert til at gaa i Vandet med »Helga«. Næ, Daniel er en snu Rotte: han stikker a', saa saare han har Færten a', at der er »som Ting Rotten« herovre, som Emil jo nu har travlt med at gaa og øve sig paa at sige, Og Rigsdagen under os det jo heller ikke bedder: ikke en Gang med Vid-underkjørselen vil de makke ret.

— De bli'er vel heller inte færi'e med at gaa og klatte paa Bygningen?

— Begribeligvis. Men det er nu mere for at gjøre dig og mig og vores Folk til Rangspersoner.

— Den kan jeg ikke.

— Jo, det var da ligegodt Sjov, om man ku' ende som Stilladsraad . . . (til en Forbigaaende) Undskyld, Herre, De vilde kanske tænde hos mig (mystisk og indholdrigt): Det er henne i lille Kongensgade!

— Glædelig Nytaar, Grosser!

Banen er aaben!

De folkelige Idrætsmænd
Paa Bane komne er igjen,
Med vanlig Travlhed ta'er de fat,
For Isen er saa dejlig glat.
Paa Skøjter de sig sno og vende;
Men al Ting skal jo ha'e en Ende.

Hvor man et slibrigt Standpunkt ta'er,
Vil Enden sjælden blive rar;
Man gaar for Fald, og naar det tøer,
Og Isen bliver mør og skjør,
For Vandgang man sig daarlig klare kan,
Saa MONRAD «Baderejsen» spare kan.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 11. Januar. Nr. 2.

PUNCH.

Klager og Kontraklager.

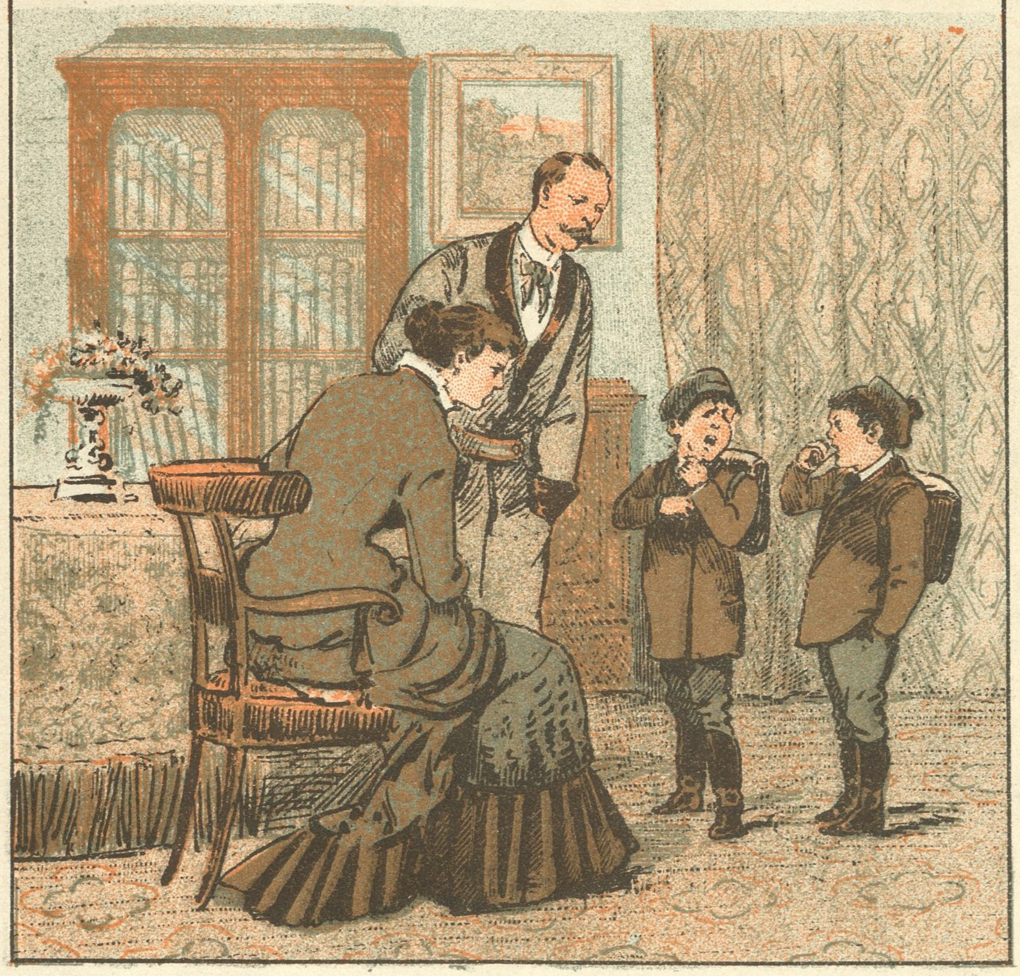

Mama: Naa, har I nu gjort hinanden Fortræd igjen? Hvad græder Du for Peter?
Avgust: Aa! — Peter, han græder for ingen Ting.
Peter: Ja og Du — Du græder for al Ting!

Leon Gambetta.

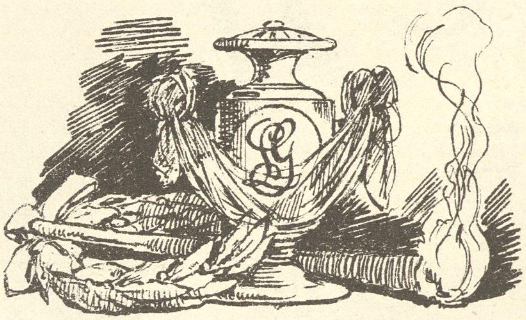

Et Sorgens Budskab kom fra Seinens Bred,
Hvor floromvundne Flag i Luften bølge,
Og Boulevardens Travlhed ej kan dølge
Det store, tunge Tab, som Frankrig led:
LEON GAMBETTA brat i Døden ned
Blev kaldt og kan ej mer sit Maal forfølge,
Det store Maal, hvortil han vel var kaldet:
At gjenoprejse Frankrig efter Faldet.

Ja, han var stor iblandt de mange smaa
Republikanske Nutidskoryfæer,
Som gjerne snakke vil, men ikke slaa,
Og nøjes med en BUSK for Lavrbærtræer.
Han vilde for sit Land i Døden gaa,
Thi han var fransk og ikke «Evropæer»,
Han «værgede sit Land», han Mod forlente det;
Sligt sagde CHRESTEN BERG, GAMBETTA
mente det.

Højt raged' op han blandt den hele Flok
Af Republikkens Stridsmænd nu for Tiden,
Til hvilke regnes BAJERS faste Stok,
Hvor HVIID som løs Patron gaar af i Striden,
Som fik af dens Sværd-Side mer end nok
Og derfor holder sig til Spinde-Siden,
Som, skjønt de ere Pokkers Radi-Ka'le,
Vil, naar det kniber, gi'e den som — nevtrale.

Nej, fjernet var GAMBETTA himmelvidt
Fra slige Republikkens Dydsdragoner,
Der jævnlig bjæffet har (men aldrig bidt)
Ad Kongesceptre eller Kejsertroner.
Har end GAMBETTA fejlet stort og tidt,
Der er dog Et, som med hans Fejl forsoner:
Selv mellem Misgreb, Skuffelser og Smerte
Slog varmt hans store, ægte franske Hjærte.

Vel intet Testament han efterlod
Sit Folk, som ved hans Baare staar utrøstet.
Men det staar skrevet paa dets Jord med Blod,
Og hver en Franskmand bærer det i Brystet;
Hans sidste Villie Frankerhærens Mod
Opflammer, hvor den Sejrens Frugt faar høstet;
Er end hans Legem lagt i Dødens Dvale,
Hans Aand er med, naar Galliens Haner gale.

Punch drømmer.

Det var Nytaarsnat. Ude paa Gaden lød Knald i Knald; man slog Potter paa Dørene, det lød, som om Byen blev bombarderet. Men *Punch* tænkte ikke paa Sligt, dertil var han for fredsommelig en Sjæl. Han sad og gjorde sit politiske Regnskab op, debiterede og krediterede den ene Time efter den anden, og til sidst begyndte Tallene at danse som smaa Sorte, der rakte Tunge og gjorde lang Næse ad ham, medens Højre og Venstre, Kredit og Debet løb sammen i én Vælling, ligesaa haabløs ufattelig som en Sechersk Leder eller en Herman Bangsk Feuilleton. Det bankede sagte paa Døren. «Kom ind,» sagde *Punch.* Men der kom Ingen. Saa gik *Punch* hen, aabnede Døren og saae ud. Der stod en ganske lille Bypostdreng med et Telegram. *Punch* rev hastig Konvoluten op. Der stod ikke Andet i end følgende Ord:

Krisen!
Imorgen i Avisen!
Vær paa Post!
Frost.

Punch begreb strax, at Bydrengen var gaaet galt i Byen, men i Politik gjælder alle Kneb, og et saadant Telegram fra en virkelig kongelig Kammersekretær var af altfor stor Vigtighed til at lades uændset. Altsaa var Ministerkrisen indtraadt.

For *Punchs* altid livlige Fantasi fremstod strax et Billede af den tomme Statsraadssal, hvor alle Taburetterne stod forladte og længtes efter Enden — Enden paa Krisen naturligvis, medens Portefeuillerne laa paa Bordet som slumrende Torneroser, ventende paa Ridderen, der skulde vække dem op af Søvnen. Og saa stærk var Fantasien, at det forekom ham, at Taburetterne stod i hans egen Stue, og Portefeuillerne laa paa hans eget Bord, og han følte sig som den gamle Bergthor Smed, hvor Haakon Jarl kommer og vil prøve Norges Krone i hans Værksted. Uvilkaarlig greb han den største Taburet — Konseilspræsidentens — og stillede den hen for sig.

«Den bære Kronen, som er Kronen værdig!» deklamerede han. Citatet var galt, men Meningen god. «Værs'artig mine Herrer, kom og prøv.»

I det Samme foer Processoren ind ad Døren. «Har De hørt det? Véd De det? Mageløse Mand, maa jeg trykke deres Haand?» «Gudbevares!» sagde Punch; «Processoren har trykket saameget i Deres Dage, at det vilde være Synd at nægte Dem at trykke saadan en Ubetydelighed. Men vær saa god at sidde ned. Maa jeg byde Dem en Taburet?» Processoren saae forbavset paa ham, men Ærgjerrigheden var for stærk. Et ubegrænset Perspektiv med Oceaner af Hofthe, hvori alle Firmamentets Stjerner blinkede og straalede, aabnede sig for hans Blik. Han satte sig paa Taburetten, men foer øjeblikkelig med en smertelig Gebærde op igjen og ilede ud. Og nu mylrede det ind. Først kom Berg. Han traadte ind som Erobreren, der tager den stormede Hovedstad i Besiddelse. Uden at tage videre Notits af *Punch* sænkede han sin brede folkelige Basis ned paa Taburettens fløjelsbetrukne Sæde. Kun en Hundredel af et Sekund berørte den extreme Folkemagts Extremiteter Regeringsmagtens bløde Herskerhynder.

Saa foer Chresten atter op og erklærede, at han om end med blødende Hjerte maatte lægge Scepteret fra sig igjen, da en evropæisk Nødvendighed tvang ham til at vige Sædet.

Der var virkelig faldet et Par Draaber Blod paa Gulvet; om det var Hjerteblod af den folkelige Species, forbeholdt *Punch* sig senere at lade sin kemiske Medarbejder analysere. Nu var der ikke Tid hertil. Den Ene efter den Anden meldte sig.

Klein kom lige efter Chresten, saa Holstein, saa det højærværdige Medlem fra Odense 4de, der saae ud, som om han endnu ikke havde forvundet sine prokuratoriske Mavekneb. Men ingen af dem kunde blive siddende. Alle fore de som bidte af en Tarantel op af Sædet og ud af Døren igjen.

»Den bærer Kronen, som er Kronen værdig«, mumlede *Punch* hen for sig selv. »Det lader til at »værdig« er mere end højærværdig!« Tilsidst kom Kammerherre Fallesen. Han erklærede, at det naturligvis ikke var Lysten til Magten, der drev ham derop, men Lysten til at debutere. Han havde desto værre mistet Fidutzen til Knutzen, men han havde taget William Bloch og Richard Kaufmann med sig. Dem vilde han gjerne lade debutere henholdsvis som Kultus- og Finansminister, medens han forbeholdt sig selv Konseilspræsidentens ansvarsfulde Rolle. Han satte sig paa Taburetten. Til *Punchs* store Forbavselse blev han siddende, vistnok ikke magelig, thi Kammerherrenøglen var kommen mellem ham og Taburetten og forhindrede ved sin Tilstedeværelse en umiddelbar Berøring mellem Sædet og Kammerherrens Person. Ogsaa Bloch og Kaufmann sad mærkværdig fast i Saddelen. *Punch* følte sig opfordret til at sige et Par smigrende Ord i Anledning af den vellykkede Debut. Kammerherren takkede og lettede sig med sædvanlig Høflighed et Par Tommer fra Sædet. Derved gled Nøglen bort, og da han atter satte sig ned, gjentog den samme Scene sig. Han gik fuldstændig fra Koncepterne og forsvandt skyndsomst fra Skenen fulgt af sine trofaste Dioskur-Drabanter.

Nu var *Punch* ene tilbage. Han følte Ansvaret. Taburetten ubesat! Det var »det tomme Rum«, der fremfor Alt burde undgaas. Trods sin medfødte Beskedenhed forstod *Punch*, at Pligten vinkede ham. Ude paa Pladsen foran stod i Nytaarsmorgenens dæmrende Lys det danske Folk, Hoved ved Hoved, i spændt Forventning. *Punch* blev ganske underlig ved denne uventede Ophøjelse. Han gik hen til Vinduet og deklamerede for sig selv Aladdins Monolog:

»Dernede gik jeg som en lille Dreng!«

Men Tiden hastede. Med en rask Beslutning gik han hen til Taburetten, og idet han udbrød:

»Den sidde paa den, som er Sædet værdig!«

satte han sig ned. En stærk sviende Smerte bragte ham til at fare op. I det Samme vaagnede han.

Han laa paa Gulvet ved Siden af sin store fløjelsbetrukne Lænestol, den han plejer at sove til Middag i. Men underligt nok vedblev Svien og Smerten. *Punch* undersøgte Sædet og fandt — en tre Tommer lang Stoppenaal, som hans yngste Pode havde anbragt med Hovedet nedad og Spidsen opad. Og *Punch* forstod sin Drøm.

Efterslæt

fra Nytaarsnat 1882.

Tiden hastig rinder!
Aar for Aar forsvinder;
Attenhundrede og Otti-to
ogsaa nylig endte
jo sit Regimente
og gik sidste Nytaarsnat til Ro.
Mon det kunde nytte
til en Mindestøtte
at faa sat en Subskription i Gang?
Nej, det la'er vi være,
Vi vil til din Ære
blot Dig mindes ved en lille Sang.

Du har Bondestanden
protegert som Fanden
og gav overalt en dejlig Høst.
Alle svenske Stude
har Du pænt holdt ude,
indtil end'lig en Ministerrøst
sagde: Lad dem komme!
Nu er Krisen omme,
nu har alt det meget Vvøvl jeg haft.
Jeg mit Forbud hæver,
disse Slagternæver
har jeg hørt, skal sidde løst paa Skaft.

Du proberte Lykken
udi Kobberkøkkentøj,
til Marmorkirkens Kuppels Skal,
skuffed' vor Forhaabning
om, at Brun fik Aabning
i sit Dagmartempels Kunstnerhal.
Du har mange Sorger
voldet i vor Borger-
repræsentation! endogsaa talt
i en bister Tone
om, at »plat« var Crone,
og det er min Salighed for galt.

To og Firs ej bedre
var end sine Fædre
i politisk Retning! — ikkun Tort!
Disse »Udvalg« bare
skulde Du lad't fare;
thi der soves bare Tiden bort.
Man har snakket, snøvlet
Dagen lang og vrøvlet;
men dog ingen Ting til Ende bragt.
Jo! Jens Busk har skaffet
en af Garden straffet;
men dermed er ogsaa al Ting sagt.

Men jeg siger villig!
82 var billig
navnlig paa et musikalsk Gebet;
thi den Sufisance
udi Konkurrence
har man nemlig aldrig forhen set.
Kragelund og Wøyse,
Kjærulf, Dahl og Heise,
Strauss og Gade kjøbtes for en Slik.
Sagen var, at Hansen
vilde bag a' Dansen
ha'e den kongelige Hof-Musik — —

Og i Kunstens Rige
vil jeg rent ud sige,
der har 82 fortjent Da-da!
Tænk, der forefandtes
»et Besøg« af Brandes,
men det vilde »Herren« ikke ha'e.
Og jeg fik ej nævnet,
Du fik Bjørnson stævnet
hid! — og han stak ikke heller op;
han sa'e: hør, bekjend blot
og i Ilden send flot
for Jer Folk som Bang og Gjellerup.

Ja selv Drikkevandet
var det Aar forbandet,
det var fuldt af! Ja jeg ved ej, hvad.
Gassen var saa daarlig,
at man maatte aarlig
bruge flere Lispund Holmblad!
Og i Rigsdagssalen
har Du drevet Talen
altfor vidt i Visnepolitik!
Og saa var det slet a'
Dig, Du tog Gambetta
med Dig 5 Minutter, før Du gik.

Theaternyt. Paa Folketingets Theater agter efter Forlydende Biskop Monrad med det første at optræde som Helten i »Fortalelsens Skole«, i hvilket Rollefag han ikke uden Held tidligere har forsøgt sig i forskjellige Provinsaviser.

Hvem kan finde Katten!

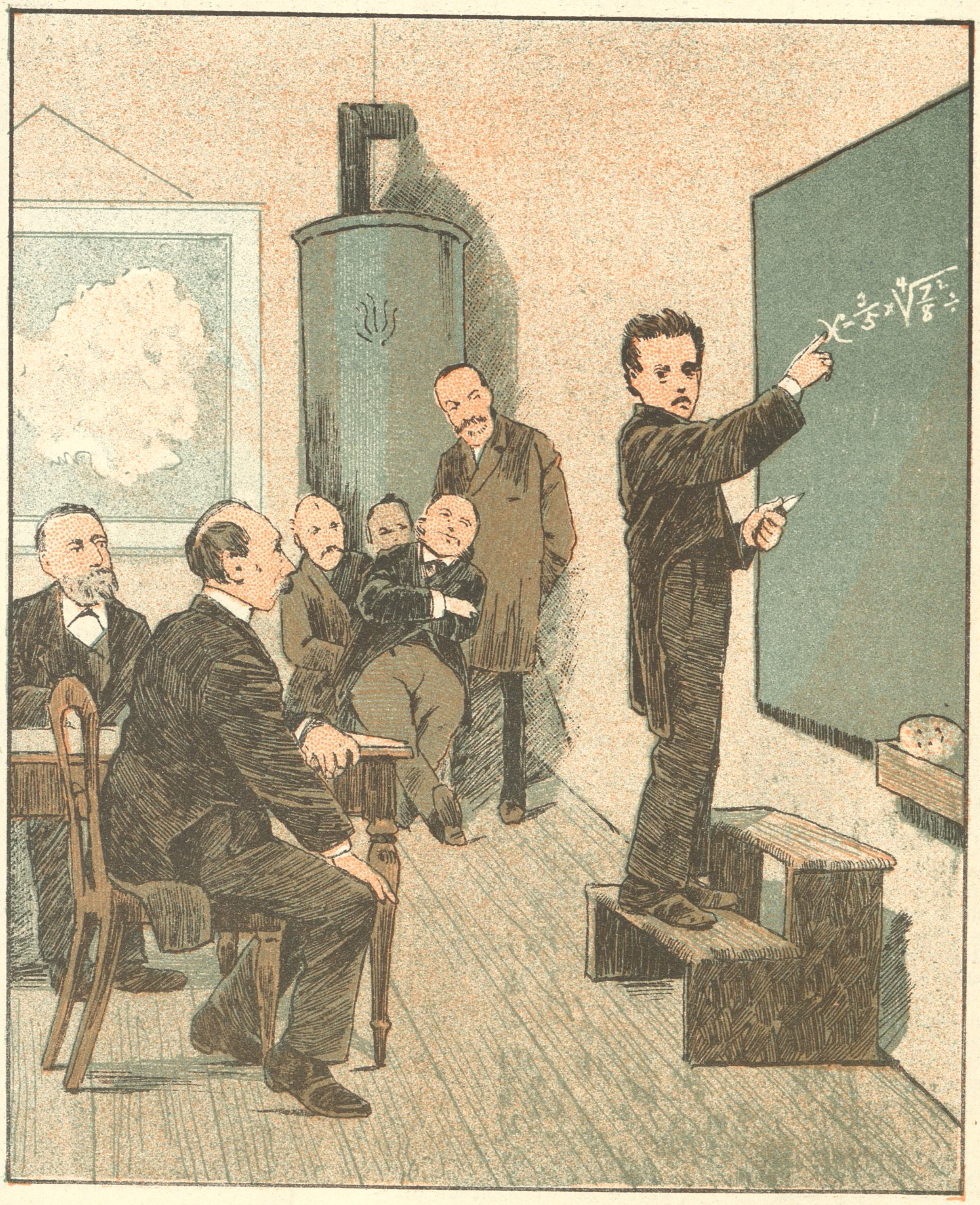

Examinator: Ja, vil De saa finde X?
Kandidaten: — — — Dér!

Paa Klubbal.

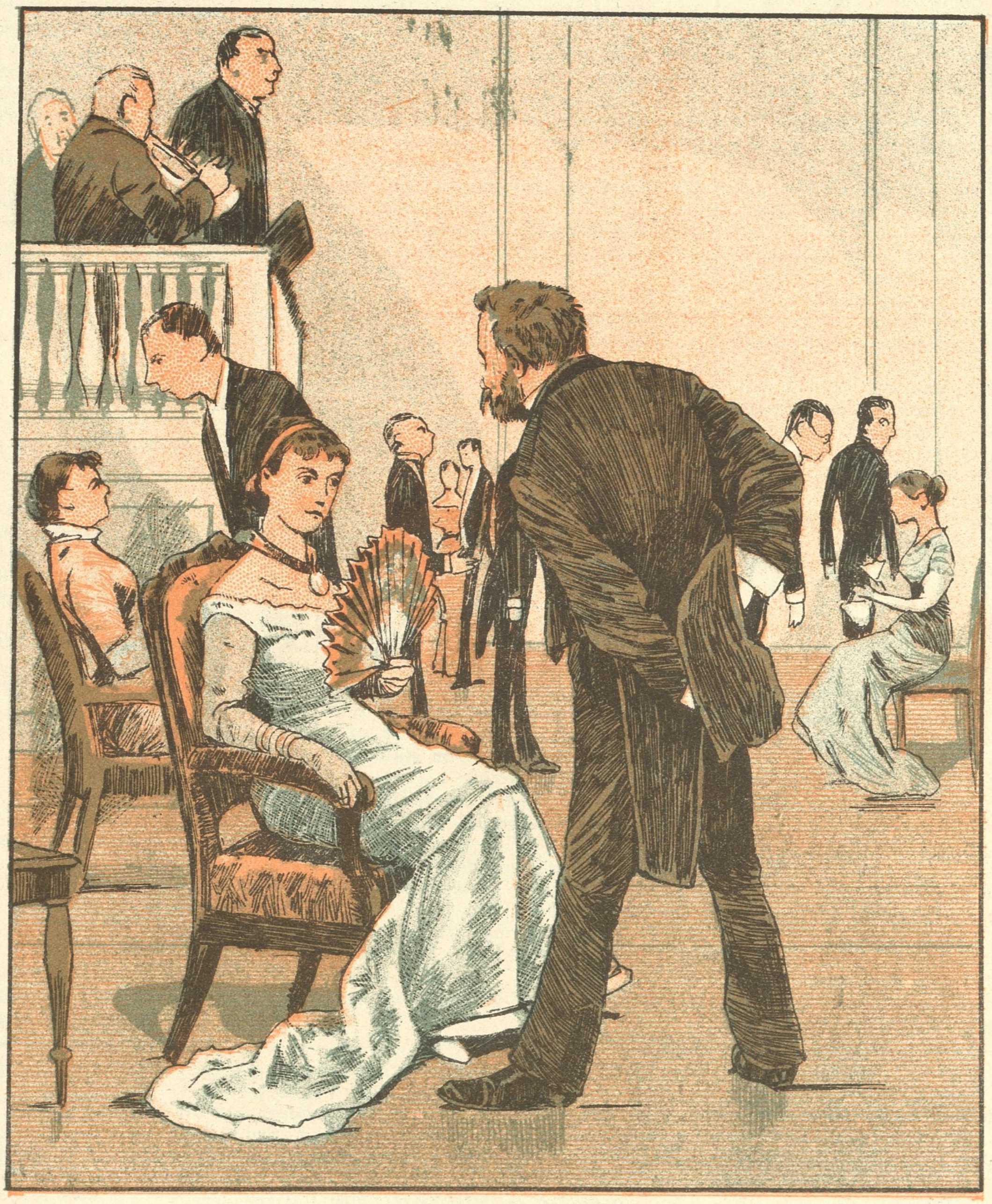

— Puh! — — — — Nu hawler den, Frøken!
— Guj! Hva' siger De, Hr. Jokumsen?
— Je si'er, a je sveder, saa de' renner mej ner a Ryggen; gjør Frøknen ikke li'saadanne?

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing

Glædeligt Nytaar og Tak for det gamle!
Saadan lyder det rundt i Kor
Paa den hele Jord,
Men Takken til det, som i Graven fór,
Er knap saa stor
Som de Haab, der sig samle
Og ængstelig famle
Ved Vuggen, der gjemmer det nyfødte Nor.
Christian, min Gut!
Du og jeg er forlængst bleven vamle
Ved alle Profeterne,
Godtkjøbspoeterne,
Der hilse det nye med vældig Trut
I Trompeterne.
Lad os se paa det gamle, der nu fik Slut!
Lad os tælle Bêterne!
De er' mange og store, som Drengen sa'e;
Vi har ikke ødslet, har nok af Moneterne,
Vi har spinket og sparet. I Kassen la'e
Vi bestandig Gevinsten, saa selv Asketerne
Maatte raabe Hurra.
Vi har undgaaet Finanslov-Karambolager,
Men vi har knebet paa Gager
Hos vor Embedsstand
I de øvre Etager.
For paa Statens Skib at undgaa Lækager
Har vi ofret Marinens „Helgoland";
Ja Christian, tidt nok vi sige kan:
Vi vil slaas til vor allersidste Mand.
Saadan lød Parolen hist i Kasino;
Misvisning har dog ethvert Kompas,
Og der er ej altid Veritas
In vino.
Hvad angaar dette forbistrede „Das",
Jeg kunde male paa denne Plads
Som en anden Rafael fra Urbino
Et Billed af alt det Gøgl og Grin jo,
Men foreløbig siger jeg: Pas!
Den Paaske vi glemmer dig ingensinde,
Da Israels Børn vilde smøre vort Blod
Paa Dørstolpen, inden de Hjemmet forlod;
Med Kniv i Haanden beredte de stod,
Men ej som Lammet lod vi os binde,
Vi høre nu en Gang ikke til Faarene,
Og fromme vi bleve just ej med Aarene;
Vi gnistrer, naar man os stryger mod Haarene;
Slaar de Potter itu paa vor Dør, skal de finde,
Man kan skære sig fælt paa Skaarene.
Ja slemme er den Slags Smaadyr paa Landet,
Men rent forbandet
Det blev, da man senere ogsaa fandt
Smaadyr blandet
I Drikkevandet;
Ehlers sa'e, det var ikke sandt,
Det var ikke Andet
End optisk Bedrag, som snart forsvandt;
Hver Aften slog man i Bladet ihjel
Vibrionerne og Bakterierne
Og sagde dem for bestandig Farvel;
Men de slap derfra med et Pokkers Held
Og stod op igjen som Ejenherierne.
Saa kom Ferierne.
Makarts Diana den ægte tydske
— Men mindre kydske —
Med Nymferne badende,
I Sæbeskum vadende,
Hvorover Bladene
Blev spydske.
I Tivoli tæmmed man Dyr, da netop
Tæmmeren slap for at blive ædt op.
I Timevis stod derude man stille
I Stimmelen ret op
For at høre Brindis de Sala spille
Eller fange en Dinah Beumersk Trille,
Der flagred' mod Sky over hver en Trætop.
Saa gik Ballonen! Opad mod Solen
Vi alle vilde.
Opad, ja opad, det blev Parolen:
Heymans Hjerte slog højt under Kjolen,
Gamél sendte Hovgaard opad mod Polen;
Men Geografiens Mæcenas her
Fik Etatsraadsrang, Det forbavsed Enhver,
Man sad længe stum paa Forundringsstolen,
Skjønt Gaadens Løsning laa ganske nær:
Ballonen gaar — naar man letter Gondolen.
Hvorfor Frost saa blev Kammersekretær,
Den Frostknudes Løsning var mere svær,
En slig Bariere
Kan Simonsen selv paa Rideskolen
Ej klare, saa det maa ugjørligt være.
Aa der er meget mere min Kjære!
Husk Antonio Smith og hans Paradoxer
Og Landmandsbanken med sine Boxer,
De Skeelske Oxer,
Og saa de daarlige Malmøske Maver,
Politiet, som efter Lønholt traver,
Og Moldenhawer!
Jo det var Kommers!
I Hellebæks Paradis kom han paa Tværs
Doktorens Piller og Digternes Vers.
Dokt're og Digtere jaged' han væk,
Sikken et Held for Hellebæk
Og for alle Slaver,
Som bebo de Schimelmannske Enklaver!
Naa Christian, nu har jeg med Pen og Blæk
Dig malet et lille rask Panorama,
Givet Dig baade i Pose og Sæk,
Epos, Idyl og Drama;
Men om Landtungen den ved Panama
Ad Aare skal faa sit Knæk,
Om Chresten Berg bliver Dalai Lama.
Om Meldahl faar Kolbertag paa Kirken,
Om Kirken selv bliver grim eller smuk,
Om Biskop Monrad ved al sin Dirken
Og Lirken
Faar Løn for sin Virken,
Om Abrahams faar paa Scenen Entré,
Om Afholdsforeningen Ende skal se
Paa al vor »Druk«,
Om vi skal græde, om vi skal le
Derom ve'
Jeg ikke et Muk.
Om to Ting i dette Øjeblik
Har jeg meget ringe Forhaabning,
Det er: „den bajerske Republik
Og — Dagmarteatrets Aabning.

Forslag
vedkommende Anlæg og Drift af Jernbaner paa Sjælland.

1. Der bør ikke uden yderste Nødstilfælde anlægges mere end én Jernbane mellem de samme 2 Punkter.

2. Naar man anlægger en Jernbane mellem 2 Steder, bør man vælge den korteste Linie. En Jernbane fra Roskilde til Helsingør bør f. Ex. ikke lægges over Amager og Saltholmen.

3. Stigningerne paa en Bane bør ikke være saa stærke, at Soldater, der eventuelt befinde sig i Tog, som befare Stigningen, skulle nødes til at stige ud og raabe Hurra, medens de skyder paa Toget.

4. Helsingør-Banen dur ikke; men paa den anden Side nytter det ikke at anvende Noget paa dens Forbedring. Da den maaske gjør en Smule Nytte, kan den indtil videre blive liggende.

5. Lyngby-Banen bør drives som Lystbane og forsynes med dobbelt Spor. Klampenborg-Banen forlænges mod Nord langs Kysten lige til Helsingør. Jeg garanterer en voldsom Trafik paa en saadan Bane. Og jeg forstaar mig dog lidt paa det.

6. Jo hurtigere Togene kjøre, des kortere Tid vil der medgaa til Rejsen.

7. Togene bør kunne standses paa et hvilkensomhelst Sted af Banen for at optage de Rejsende, der vil med. De maa derfor kjøre saa langsomt, at dette Formaal kan naas (jvfr. § 6.)

8. Banerne bør forbindes med Havne, hvor saadanne findes. Hvor derimod ingen Havne findes, kan saadan Forbindelse bortfalde. Anlæg af Havnebaner bør ske paa

hensigtsmæssigste Maade. og Politiet har at holde sin Næse fra Indblanding í disse Forhold.

9. Naar der ikke haves Lokomotiver i tilstrækkeligt Antal til at tilfredsstille Trafikkens Fordringer, bør flere anskaffes. Det Samme gjælder om Vogne. De bør bestilles hos indenlandske Fabrikker, og Merudgiften ved saadan Anskaffelse fremfor ved Anskaffelse fra Udlandet bør ikke komme i Betragtning. Det kommer igjen, sa' Manden, han gav sin So Flæsk.

10. Naar en Banegaard skal gjøre Fyldest, maa den ligge bekvemt for Samfærdselen. En Banegaard for Kjøbenhavn bør f. Ex. ikke lægges i Skvaldergade.

11. Hvor Banegaarden er Endestation med Facade til to Sider, kan den ene Facade lægges langs en bred Tverperron, fra hvis Yderkant der til Brug for de forskjellige Baners Persontrafik udgaar perpendikulære Perroner i Redekamform.

12. For ikke at genere de Rejsende maa Godset kjøres bort gjennem en Tunnel, ved hvis modsatte Ende der findes Brønde. I disse Brønde maa der dog ikke være Vand.

13. I 3die Kl. Ventesal maa der findes Spejle, der anbringes perpendikulært paa Væggene, hvorimod de ikke behøve at være i Redekamform. Derimod kan det ikke skade, om der, f. Ex. i en Skuffe nedenunder Spejlene findes Redekamme, hvilke da bør anbringes horisontalt i Skuffen.

14. Til administrerende Direktør for en Jernbane bør vælges en dulig og sagkyndig Mand. Jeg tillader mig at henlede Opmærksomheden paa, at jeg ved hyppig at befare Banen mellem Roskilde og Kbhvn. har erhvervet mig en betydelig Indsigt i Jernbanevæsen saavel som i Kommunikationsvæsenet over Hovedet.

Kjøbenhavn, d. 5te Januar 1883.

Alexander Wildmand,
Projekteur.

Vexlende Variationer.

Hvad man læser.

Vor Tids Historie skrives om Aftenen af Herman Bang, trykkes om Natten af Viktoria-Pressen og læses paa Morgenkvisten af Punch. I Mosaik slutte Reportere og Nyhedsledere Kjede, Lederne ere kjedelige, men Vekslende Thema'er er lærerigst af Alle. Vi ville i Dag samle et Par af disse Smuler fra mærkelige mentale Tilstandes Bord.

Forleden vare tvende Grever i Kunstens Verden Gjenstand for et Attentat. Et Individ gjorde Hen-Resches med det Falske i Vilh. Wiehes Pathos og i Chr. Winthers Digtning.

Han gik paa Trinitatis Kirkeplads og var ynkelig afklædt. Han havde lige begaaet en Anmeldelse.

— »Da sammenlignede jeg disse Mænds Glorie med vore Dages Abracadabrahams, og saa schpyttede jeg«.

— »Og ellers kjendte Du ikke Wiehe?« spurgte Dommeren.

— »Ikke personlig. Men min Amme har hørt ham«.

— »Og Chr. Winther?«

— »Nej . . . jeg har aldrig læst ham«.

— — — — Godt, at ikke alle smaa Sorte ere hidsige som denne — saa vilde snart alle Gaders Ungdom ikke have Fingre mere at pifte i.

* * *

Karl Gjellerup troede paa gamle Guder og nye. Han troede ikke paa Theologer. Saa troede Samfundet, han var morsom.

Før Julen, da han skulde tale germansk fra et Stillads af Sags-Aviser, stødte Dagens Nyheder Stilladset omkuld, saa at han kravlende udbrød:

— Skulde dette være et Varsel paa Enden?

* * *

Paa samme Tid som »Hvedebrød og Rugbrød« sætter Folketeatrets Direktør i Stand til at kunne spille en ødsel Fader, har en stor Sorg ramt vore Privatteatre. Sophus Neumann havde en Friaften.

Sagsavisen fik ham indespærret ved en Hoffest. Han fandt Lejlighed til at undslippe. Man søgte ham overalt.

Sent paa Aftenen fandtes den elskværdige Kunstner hensiddende paa Folketheatrets Bænke. Der existerede kun et eneste Ord, han forstod, det Ord, han evig gjentog selv:

Fribilletter.

* * *

Jeg kunde blive ved tre Alen endnu, men dette er vist mere end nok. Disse fem-seks Linier, klippede ud i den tørre Prosa fra Axelottos Ordbog, kunde give en og anden mere at tænke paa end hundrede »haabløse Slægter«.

Man siger altfor meget ondt om Vekslende Themaer. Det er jo dog kun Overfladiskhed altsammen. Avisernes Stof er det samme. Hvorfor saa bryde sit Hovede med Feuilletoner, naar man kun behøver at klippe ud og klistre sammen? Eller vil man maaske ikke tro, at disse smaa Notitser om Uvidenheden, literær Elendighed og social Misforstaaelse alle ere tagne af »Sags-Avisen«?

Hr. Manbang.

Vel betænkt.

Venstre stævner atter ufortrøden
Hid fra Julespøg og Risengrøden
Til sin Virksomhed paa vanlig Vis.
Juleferien har faaet Ende,
Nu skal vor Finanslov have Ris.

Venstre dreven er, maa man bekjende,
I den Kunst at hugge Pindebrænde,
Derfor er der intet nyt just i,
At »Betænkningen« er gjort i Vinter
Til det bare Pindehuggeri.

Hver en Udgift hugged' de i Splinter,
Hvorved de just ej har megen Hinder
Følt af nogen Slags Samvittighed;
Men hvor har det Arbejd kostet Møje!
De har slidt i deres Ansigts Sved.

I et helt Kvartal de passed' nøje
Paa hver Splint, som sad i højre Øje
Og til Pindebrænde var bestemt,
Men des værre, det er Jammerskade,
Der er visse Bjælker, de har glemt.

Disse Folkets bedste Ho'der lade,
Som Teaterportens Bjælkerade
Ikke kommer dem det mindste ved,
Men faar ugenert af Venstres Blikke
Lov at staa i Række og Geled.

Hvori denne Skaansomhed kan ligge,
Skjønhedssans det er i alt Fald ikke,
Som beskytter dette Bjælkelag,
Der sig præsenterer i vort Thule
Som en Galge for den gode Smag.

Nej, det er naturligvis den Smule
Udgift, visse Smagens Galgenfugle
Hænger som et Tov sig stadig i;
Og den Trøst kun slet er, at Entre'en
Er for disse skjønne Aander fri.

Og som overalt er her Ideen
Klar og simpel, saa man strax kan se'en;
Det er aabenbart at alle ni
Muser bare har at staa paa Pinde
For de Herrers Pindehuggeri.

Kun for den Pris vil de Naade finde
Hos et Flertal, der for alle Vinde
I Diæters altid aabne Favn
Lader Hundredtusinder forsvinde,
Der gjør ikke for en Øre Gavn.

En nedgaaende Sol.

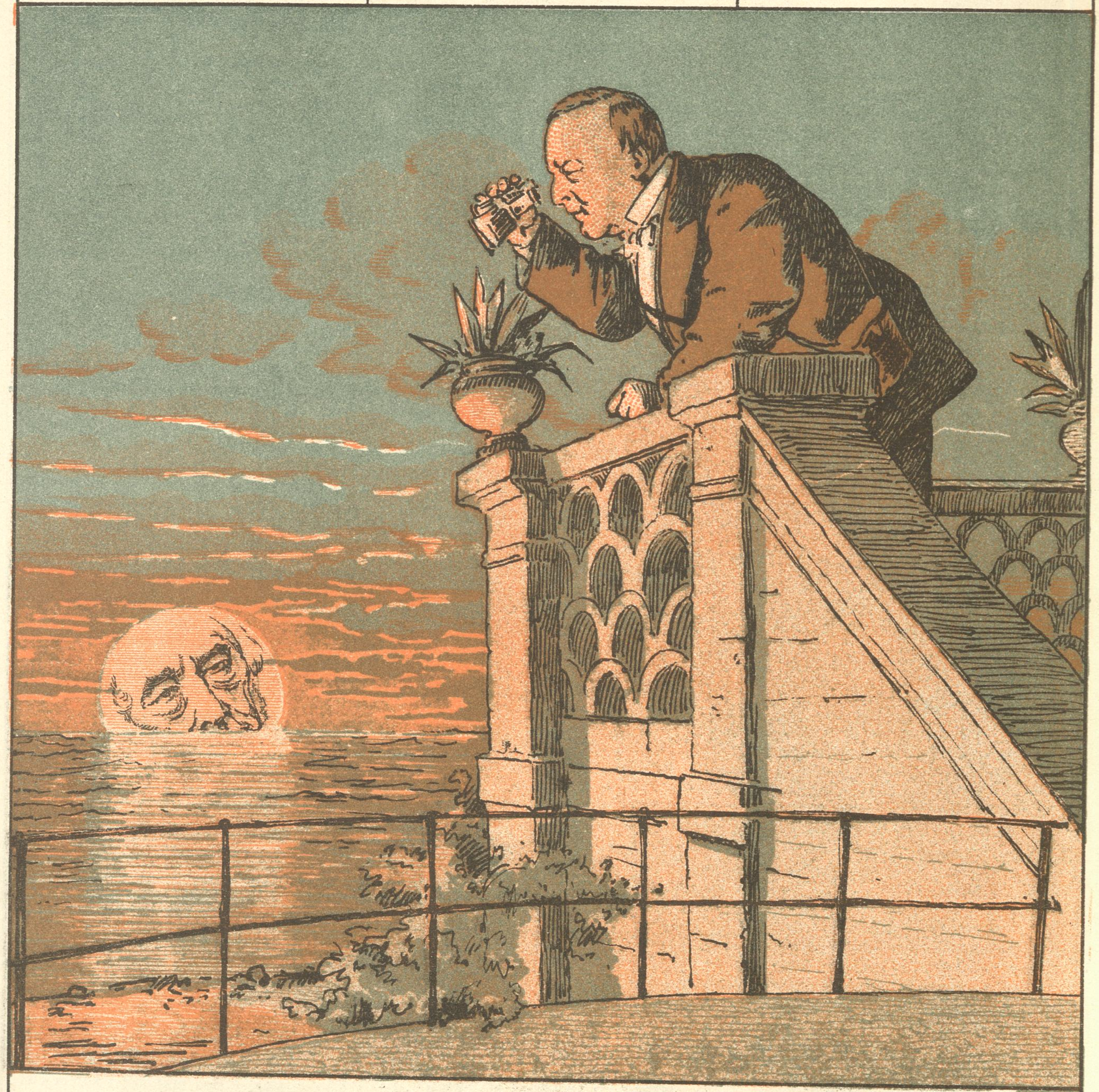

Selv fjernet i Vest man tage kan i Agt,
At denne Sol til en Afløser trænger.
Dens Vintersolhverv er til Ende bragt:
Nu kan den ej bevare Skinnet længer.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 18. Januar. Nr. 3.

PUNCH.

Barnlig Opmærksomhed.

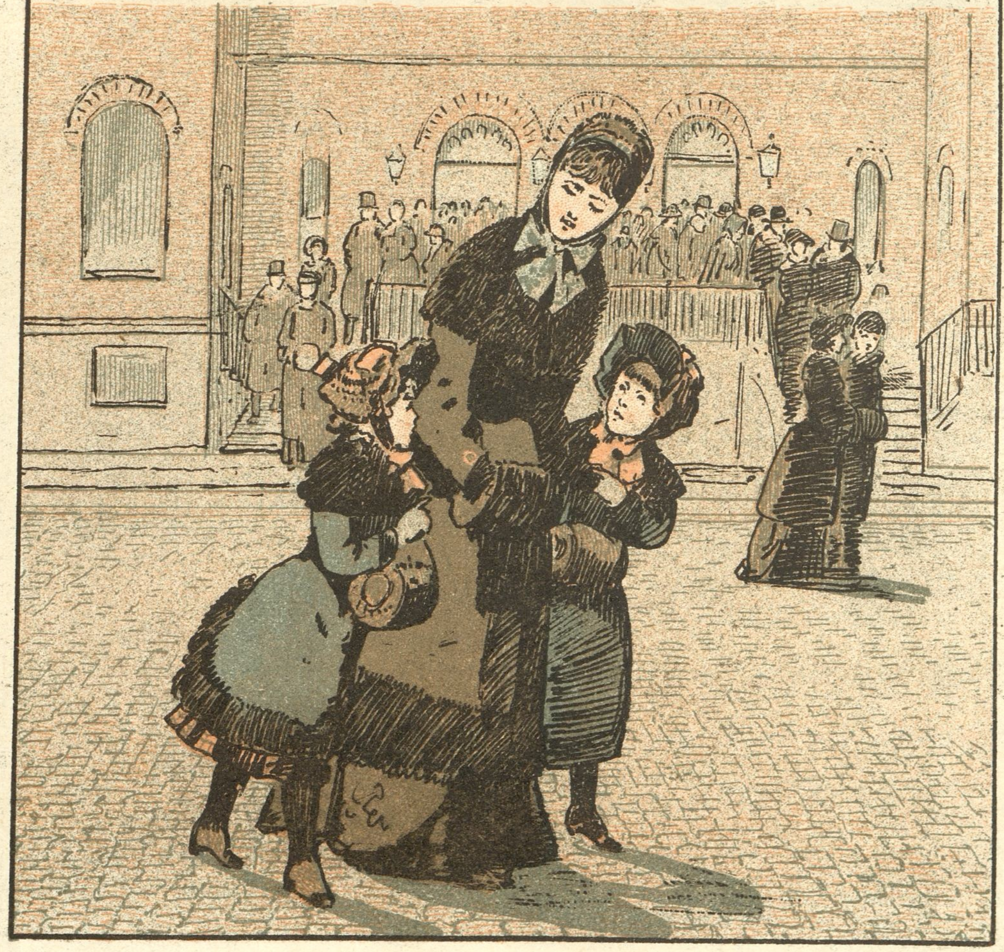

— Naa, mine søde Lam, forstod I saa, hvad Præsten sagde? Kan I huske noget af det?
— Jo, Moer; han sagde 7 Gange «Sten paa Sten».
— Ja, og saa sagde han 9 Gange Jerusalem!

Banebryderier.

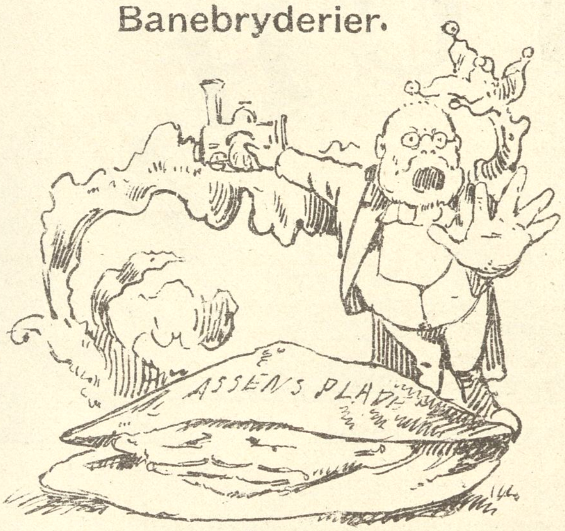

I.

Man skal dog ikke lade Venstre høre,
At, naar vort Folketing er kjørt i Staa,
Er det, fordi det ej forstaar sig paa
Den ædle Kunst at komme op at kjøre;

Thi Venstres Folkehjærter la'er sig røre,
Hvor Baner man paa Bane bringe maa
Og derved mulig Stemmer er at faa,
Der glemmes aldrig Axlerne at smøre.

At det for nem Befordring har saa stor
En Interesse, nogen vil forlange,
Er noget, Vælgerfolket gjerne tror,

Og det af billig dito lod sig fange
Endogsaa, hvor der ej var Spor af Spor,
Men kun et Diligencebrædt til TANGE.

II.

Da Ledregreven steg en Dag i Land
Paa Fyn og svang de Moderates Fane,
Han sagde: «Her faar Assens ingen Bane,
Naar den ej vælger os en Venstremand!»

Og det var en Parole, som slog an,
Saa Kredsen dog paa den Vis lod sig rane,
Og, skjønt det kneb, lod Tingene sig mane
Til Assens-Banen at faa bragt i Stand.

Men snurrigt nok, den Adelsmand, hvis Kald
Det blev at være til Ideen Fader
Og frelse der en Venstremand fra Fald,

Kun lidet glad ved slig en Ære lader,
Men dølger, lig en Østers i sin Skal,
Sin Færd beskedent mellem Assens-Plader.

III.

Nej, saa er BERG en anderledes Ka'l:
Beskedenhed ej hører til hans Vaner;
Med aaben Mund og Pande sine Planer
Bekjendtgjør han i Folketingets Sal.

Der sa'e han nylig: «Jeg er ikke gal
At tjene Højres Kredse og Organer;
Jert Kjøbenhavn faar ingen flere Baner,
Saa længe ESTRUP er jert Ideal!»

— Her fik for Pengene man rene Ord;
Til alle, som i Højrekredse bor,
Han sagde aabent: «Saadan skal de ha'e 'et!»

Og de som Trøst i Tilgift af ham faar:
At fra sit givne Ord han aldrig gaar,
Selv om han ellers gaar aldeles fra 'et.

Persiske Breve. XX.

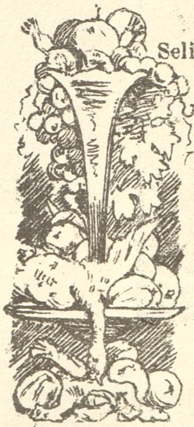

Den 23 i Maaneden *Baman* Aar 1253 efter *Jezdegerd*.

Selim, Musas Søn, Profetens Slave, Hilsen!

Salem! Fred! Naar Yakubs Læber ikke i mange Maaneskifter har naaet denfuldbarmede Guzles Søns Øren, da er det, fordi den sorte Ahrihman har fyldt Selims Broders Bug og hans Hjerne med Dews. Inshallah! Gud er stor! Selims Broder har anvendt Tid og Flid og talløse Punge paa at æde sig frem i Verden. Billah, Billah! En Dew havde fyldt hans Hjerne med Haab om ved megen Æden at vorde en Herre i Hundes Land, og nu, hans Haab er henvejret som tørt Kamelmøg! Mashallah! Under hans Telt sad en Søn af en Ræv, en Hund af en Vantro bandt Bjælder i hans Skjæg, sigende: «Søn af Musa, Allah er stor! Abu! Er Selims Broder dum, lad, forsømmelig, klodset, bondeagtig, uvidende? Er den hvidarmede Guzles Førstefødte en Trapgaas? Ved Profetens Skjæg, det gjør intet! Vil Musas Lænders Førstefødte være Vezir og Pascha? — Dæk dit Bord med talløse Retter, aabn dit Pavluns Døre, lad dine Trælle indføre dem, som have Magt, og deres Slægt, stat op fra dit Leje og sving talløse Bægere til deres Ære! Abu, vil Du vorde stor og berømt? — Gjør ligesaa! Vil Du finde alle Punge aabne og være meget betroet? — Gjør ligesaa! Vil Du vorde navnkundig for Aand og Vid, for Fromhed og Gudsfrygt? — Gjør ligesaa! Vil Du være en stor Skribent, Digter, Kunstner, Kjøbmand? Gjør ligesaa! Vil Du se din Kaftan beprydet med Baand og Stjerner? — Gjør ligesaa! Vil Du vorde Ridder, Raad, Professor, Politiinspektør, ja endog blot Høvedsmand over Ferlesvingere? — Gjør ligesaa! Allah Akbar! En er Vejen! Et er Middelet! Dette er de bedre Middage, Abu: Fade med dampende Pillav og kostelige Fiske og Skaldyr og ristede Faars og Beders Bove og fede Stege og letfodede Krondyrs Rygge og talløse Bægere fulde af den Allah forhadte Vin! Gud er stor! Dette, Søn af den haarfagre Guzle, er Vejen til Værdighedernes Land! Jeg har talt!»

— «Søn af et Gryntedyr,» har jeg svaret ham, «al denne Føde kan ikke rummes i Musas Søns Bug!»

Allah Akbar! Denne Rævesons Ord vare som Myrer i en Kamels Øre, som Dews i Selims Broders Hjerne. Bis millah! Se, jeg bød min Trælkvinde og sagde: stat op og gjør Dig rede og bred Dugen, nu og alle Dage efter denne, og frembær kostelige Retter, utallige som Allahs Stjerner, — og det skete, som din Faders Søn bød, og Selims Broder aad. Inshallad, han aad i mangfoldige Dage, og hans Bug blev som en fyldt Lædersæk, og han sad ene i sit Pavlun og aad og ventede, men ingen kom til ham, sigende: Hil Dig, Abu, Pascha est Du vorden, rig est Du vorden, berømt est Du vorden, stor Kunstner est Du vorden, Høvedsmand over Ferlesvingere est Du vorden! Mashallah, Yakubs Skjæg rejste sig som en Løves Manke, og af Harme og Æden faldt han i en svar Sygdom. Og han raabte til Allah, og syv Dews fore ud af hans Hjerne, og hans Øjne bleve opladte, og han saa, og se, han havde fejlet saare og ædt og glemt at give de Mægtige med at æde! Gud er stor! Men Selims Broder er atter vorden karsk og en Digter som Firdusi, og han har gjort dette Kvad:

Til Spillemestrene paa Fløjter og Giger, Yakub, Musas Søns, Sang.

Allah er stor! Hans Øje hviler med Velbehag paa dem, som æde!

Allah er stor! Sønner af Hunde, Trælkvinders Børn, bereder Eders Pavlun, annammer med Glæde dem, som have Magt, tømmer talløse Pokaler til deres Ære!

Allah er stor! Du, som vil vorde rig og navnkundig og prises for Vid og Aand, slagt stort Kvæg og smaat Kvæg til bedre Middage, lad Bægrene fylde og hidkald dem, som formaa meget, at de maa æde saare!

Allah er stor! Bring Røgeofre for de fromme Fædres og Bedesøstrenes Aasyn, Du, som vil vorde priset for Gudsfrygt og Fromhed, udgyd Vin af gyldne Kummer over deres Fødder, lad megen ristet Lever af syge Gæs frembære!

Allah er stor! Du, som gjør Billeder af Mennesker og Dyr og alt Levende, lad Hynder brede for Abu M e l d a h l og hans Mænd, at Du maa finde Anerkjendelse!

Allah er stor! Du, som handler med Østens Mænd og med Vestens Kvinder, bred Dugen i dit Telt, lad talløse Stege dufte med Hvidløgets Duft og hidkald Abu H a j m a n d og Mændene af L e v i Stamme med de mange Punge, at Dig maa vorde meget betroet!

Allah er stor! Du, som svinger Ferlen over Kafiryngelens Hoved, indbyd Basans Oxe, at hans Bug maa frydes, og hans Tunge vædes med tør Kanarisæk, at din Bag bepryde en Overferlesvingers Sæde!

Allah er stor! Du, som gjør Bøger og Digte, lad fede Bove ristes paa Spid og Lædersække aabne, hidkald Avisernes Mænd, de kyndige, at Du maa vorde priset som Firdusi!

Allah er stor! Du, som vil frem i Kafirers Land, lad Dugen brede, gjør bedre Middage, lad talløse Stege dampe, lad Vin blinke i gyldne Skaaler, men glem ikke at hidkalde dem, som have Magt. Selah!

Dette er om de b e d r e M i d d a g e. Allah Kibir! De bedste af de bedre Middage hedde B i d s t r u p s m i d d a g e. Her samles de vise Fædre i dette vantro Hundes Land for at æde til Stadens Bedste. Ved Profetens Skjæg, deres Buge udspiles af Føde som Kamelbuge, og de æde saare, thi de elske Staden saare, og mere end en af dem har ædt sig til Døde for Stadens Bedstes Skyld, og tusinder af hungrige Gjavrer raaber med Glæde til Allah, sigende: Lovet være disse, som æde, os til Mættelse! Bis millah! Ved disse Bidstrupsmiddage vil Selims Øje se Abu E h l e r s, hvis Hoved svulmer af Kløgt som et Græskar af Sødme, og Abu F e n g e r, der ikke længer skal raade over Skatkammeret, og som har ædt for Staden, saa længe hans Bug har kunnet fordøje, og Myr H a n s e n, der hersker over Gravenes Lund og Basans Oxe og Ferlesvingerne, og Abu M e l d a l, der er visere end Soliman og lader sine Trælle gjøre Bøger og bygge Templer, tækkede med Kobberpotter, og hans Beskedenhed er stor som Profetens Maane, og han har vægret sig ved at tage Sæde blandt de lovgivende Uglemaer paa Shahens Slot, sigende til de Tusinder, som tryglede ham derom paa deres bare Knæ: Sønner af Hunde, Brødre! Min Indsigt er som tørret Komøg og min Mangel paa Kundskab som et Bjerg! Drager bort med Fred og vælger en anden!

Selah, Ven og Broder, maatte dine Kvinders Aasyn straale som Gjæsternes ved en bedre Middag, og dine Sønner vorde utallige som disse!

Jeg er ved Profetens Naade

Din rettroende Ven og Broder

Y a k u b B e n M u s a N a s r e d d i n.

Esk. Har min Moders Søn i sit Pavlun en Kobberpotte, da send den hid, at den kan overantvordes den vise Abu Meldal, som er haardt trængende for den! Salem! Fred!

Anstalt for Sindssyge.

Af Visnepolitikken sig la'er
Regeringen ikke skræmme:
Af nye Forslag den møder saagar
Med et, hvorom god Forhaabning den har,
At Rigsdagen nok vil det fremme!

De Sindssyge — og vi har mange af dem! —
Til mere Tilsyn kan trænge;
Derfor er et Forslag om Sagen bragt frem
I Haab om, at Rigsdagen ej er saa slem
Og la'er Sagen henligge for længe.

Ak, hvor det Sangvinske dog maa være fast
I Ministrenes Sindelag groet,
At de har igjen uden Ro og Rast
Med en Reform sig givet i Kast
Og paa Gjennemførelsen troet!

Alene den Fejl, at man ikke dem saa
Med Forslaget først til dets rette
Forum, Folketinget, at gaa,
Men først til vort Landsting, nødvendigvis maa
Ondt Blod i vort Folketing sætte.

Og Realiteten end mindre dur
Til Venstre at animere
Til Flid og Fornægtelse af sin Natur: —
Den drejer sig jo om de Sindssyges Kur
Betryggende at kontrollere!

At tænke sig denne Sag i Behold
Ført gjennem en Flok, som aarlig kom
Sammen for ugenert af Kontrol
At holde et tykhudet, skjærmende Skjold
Over alskens Vanvid og Daarligdom!

Nej Forslagets Liv er vel snart forbi;
Saa gaar det altid i Grunden,
Naar Alt skal bero paa et Flertalsparti,
Der regner sig selv til d e n Kategori,
Som snakkes skal efter Munden.

Det er Mængden, der gjør det.

DIREKTØREN: Der er kun tyndt besat i Aften, Mouritsen.
KONTROLLØREN: Ja, det er jo det, jeg immer siger, Hr. Dirktør, det er for ublu med de 50 Øre. Næh, la' vos ta'e 25, Hr. Dirktør, saa tør jeg svær'e paa, der vil snart komme dobbelt saa mange.

Pareret i Oktav.

— Kjender Du mig ikke, min lille Ven?
— Jow — de' æ wor Faa'er.
— Vil Du da ikke tage din Kasket af for mig?
— Jow — dessom wor Faa'er vil hold' æ Gries' saa læng

Fantomer.

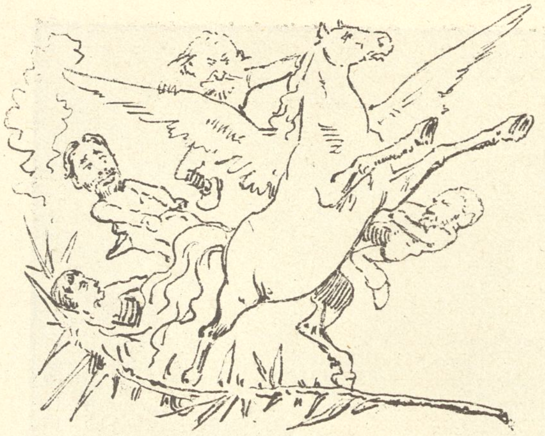

Ja længe leve Spiritismen!
Den løser mangen Knude stram,
Og den gjør Kaal paa Realismen,
Paa Skandrup, Eeduard og Schram;
I alle Venstres Hippodromer
Blev Pegasus trænert med Bram.
Hvad er til Slutning saa det hele Kram?
Fantomer!

Fantom var Pios Socialisme,
Fantom hver Herman Bang-Mani,
Fantom al Parlamentarisme,
Fantom var Bergs Nej-Theori;
Selv Trinitatis's sorte Gnomer,
Som mindst af al Ting vi ka li'e,
Sig ganske tydelig opløser i
Fantomer.

Hvad var vel Monrads *Treuga dei*
Og samme Talers „stille Magt"?
Den skulde klare Tingen, ve' I,
Har Højærværdigheden sagt.
Har den vel Bajer gjort til gammel Romer?
Har Chresten den paa Taburetten bragt?
Nej, Bispens fagre Løfter var kun Pragt-
fantomer.

Hvad er Etatsraads Heymans Glans og Vælde?
Hofthee-Ologens tynde Thevandspjat?
Og hvad er Hørups kaade Narrebjælde?
Og Frost til Sekretær forvandlet brat?
Ja hvad er franske Officersdiplomer,
Naar Richard Kaufmann selv kan faa dem fat?
Og hvad er Wederkincks berømte Hat?
Fantomer!

Ved Kaffen.

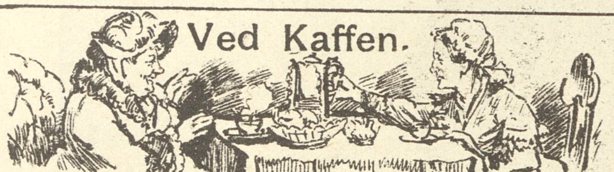

Fru Sørensen. Ja, søde Fru Schrøder, det er bare et lille Løb, jeg er heroppe, mens Frits og Petrine er ude at løbe paa Skøjter, det vil sige, han løber og hun staar stille og lader sig gjøre Kur til, og saa skulde jeg da fortælle Dem om En ødsel Fader, som vi jo var henne at se naturligvis, for det havde jo Herman Bang sagt var det man absolut skulde, fordi det er saadan det gaar til i Paris, og saadan som det gaar der, skal det naturligvis ogsaa være hos os, og De kan tro, det var dejligt, skjønt jeg gik jo glip af noget af Nydelsen, fordi jeg maatte hele Tiden sidde og puffe Sørensen i Siden, fordi han snorkede for stærkt, og nu skal jeg fortælle Dem Stykkets Gang, der bestaar i, at Martinius Nielsen er Vikomte og en Søn af Abrahams der giver Greven med en dejlig graa Frisyre, som nok er noget af det Pærenobleste han endnu har præsteret, og de to bliver først begge to forelskede i Frøken Lærke, som er en af den Slags Damer, de har i Paris, og vi ogsaa, det vil sige ikke i den Ellegangse, men det bliver ikke til Noget, og det er første Akt. Og derefter bliver de Begge forelskede i Fru Secher, som tager Martinius, hvad jeg ikke kan forstaa, da Abrahams dog er meget sødere, saadan som han kan lade sine Øine slaa Rullader, og det er anden Akt. Og i tredie Akt river det ud, og Abrahams taler om, at nu gaar han til Fallesen, og saa kan de andre gaa, hvorhen de vil. Og derefter kommer fjerde Akt, og der er Abrahams endnu, saa Fallesen har maaske ikke været hjemme den Gang. Og Frøken Lærke har paataget sig Husholdningen og gjort Knoblauch til sin Kammersekretær, hvad man strax i første Akt kunde se, han egnede sig til, og saa kommer Martinius, og han og Abrahams ryger igjen sammen, og Abrahams deklamerer med Følelse og Lunger, saa Sørensen vaagnede og trode han sad i Operaen og hørte Simonsen synge, men saa var Akten forbi og saa kom den sidste, og den begynder med, at Abrahams kommer ind og er i daarligt Humør for Péren har nok ikke været moden endnu henne paa Kongens Nytorv, og han græder og Martinius græder og Fru Secher lader som hun græder, og saa gaar de og Frøken Lærke kommer og hun græder ikke, men er den bare Gemytlighed og hun kan sagtens fordi hun skal have Feu og derefter gaa paa Tournee med Kammersekretæren. Men saa er dermed det hele forbi for saa kommer Abrahams tilbage og er stadig trovrig, skjønt han har slaaet Cetti ihjel, hvad der jo da altid er en glædelig Efterretning, og de andre søger at trøste ham og siger, det kan blive godt en Gang endnu, som jeg nu aldrig tror, saa længe Péren bliver ved at være et Tvistens Æble, men han tager det jo med Anstand og ender med at gjøre Kommers over, at Fru Julie Hansen-Lange-Lumby skal spille Grevinde, hvad der jo ogsaa er af stor dramatisk Virkning, naar det forefalder, skjønt jeg kan forsikre Dem, søde Fru Schrøder, at jeg saa mange Grevinder i Paris, der ikke nær havde hendes majestætiske Ydre, og Gud hvor vilde jeg gjerne til Paris igjen, for der er dog ingen Steder man har de Fornøjelser, som nu Gam-

bettas Begravelse, som jo skal have været saa dejlig, og De læste da vel, hvad Richard Kaufmann skrev, at han var kjørt af Sted i en Fijakker og maattet klavre ovenpaa og siddet der ligesom en Abekat paa en Lirekasse for rigtig at kunne beskrive Stadsen, sammen med en hel Del Blusemænd, som han havde snakket Fransk med, saa de har da nok troet, han var en Sjarsjedafære fra Kejseren af Marokko, især hvis han har været i Officersuniformen, og nu skal jeg hjem og trøste Sørensen, som gaar og er saa gruelig forknyt over Jødespørgsmaalet af denne hersens Omen, som vil bilde os ind, at Nationalbanken ikke kan være sikker, for det der er en Levi og Handelsbanken ikke heller, for der er ogsaa en Levi og Sørensen har Aktier i dem begge to og ingen i Marmorkirkebanken, hvilket han anser for et meget slet Omen, og der er desuden kommen en ny Urtekræmmer henne paa Hjørnet, som gjør i det Samme som Sørensen og har en Svend med en kroget Næse, og nu er Sørensen bange for at de skal tage Næringen fra os, og underkue os, og vi ere blevne enige om, det kan aldrig nytte at lægge sig ud med dem, saa Sørensen har tegnet sig for ti Exemplarer af den renoverede Avis, og Gud, søde Fru Schrøder, vi skal med Fornøjelse lade Dem faa de halve, og det maa jo være mere end nok i saa lille en Husholdning som Deres, og De kan tænke Dem, søde Fru Schrøder, at baade Petrine og Frits Grønbæk har meldt sig til at holde Foredrag for Arbejderne ude i Rømersgade, og Petrine vil lære dem svensk Gymnastik, fordi det er det eneste Fag, hun forstaar til Bunds, og Frits Grønbæk skal holde Foredrag over Kunsthistorie og sidder og gjør Uddrag af Filip Weilbach og Holger Drachmann, og nu har jeg ikke mere at fortælle Dem, søde Fru Schrøder, og der er nok heller ikke mere i Deres Kande, saa nu Farvel og Tak for Kaffe.

En Frigængers Anskuelser.

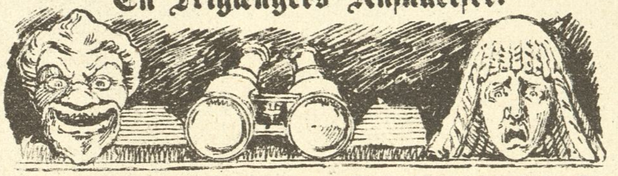

Fantomer. Det er da vist enten hebraisk eller latinsk, men det betyder Spøgelse-Væsen. Og det er de fæle Pietister, som gaar og tuder Ørene fulde paa Folk om at de ingen Hjærte-Glæde maa føle og ikke lade Fiolen sørge, men gjøre Bod og Bedring. Og det syntes, jeg nu, var saa meget bravt, at de fik deres Fedt, og bedst var det, om, der blev rammet en Pæl gjennem alle Dødbiderne. Hvorfor jeg klappede og raabte Bravo, saa det rungede efter. Men nu ser jeg jo bagefter, at jeg er bleven trukken efter Næsen, for alle vores smaa dunkle Venner, som nu han Henresches, han siger, det var det bare Sprøjt, og det var jo rigtig nok grumme ufolkeligt, at hun Fruen, som er løben væk med Pietisten, kommer igjen og beder om Godt-Vejr, for det er ikke efter Op-Skriften, og vores lille Komedie-Doktor, han var da vist heller ikke til Freds, fordi Publikummet sad i et Grin hele Tiden, hvad de aldrig har gjort ad hans Stykker. Men det fik jeg da Op-Lysning paa af „Dagbladet", som sagde, det var bare Søndags-Publikum, og naar Fantomer er det samme som Spøgeri, saa var det jo saa rimelig, at de, der kunde se Spøgeriet, det var Søndags-Børnene. Og af de Spøgelser var Pietisten det værste Trold-Tøj, fordi det var en Kirke-Grime, og Fru Ekkardt var lige som den yndeligste Elver-Pige og Olaf var en Natte-Ravn eller en anden Spøge-Fugl og Emil en Gjen-Ganger af sig selv, og det kan jo nok være, at det ikke stemmer med den ny-Modens Op-Lysning at komme frem med den Slags Amme-Snak, fordi Teatret, som der staar i Ferslews Aviser, skal være et Tempel for Fornuft og Videnskab. Og jeg veed ikke, hvad det er for en Videnskab, de vil have derind, men jeg tænker, det er Læge-Videnskaben, og at det skal blive et anatomisk Teater med Doktor Rank til Over-Læge og Eeduard til Reserve-Kirorg.

Jødespørgsmaal.

Har I læst den allernyeste Piece,
Hvis Forfatter vil gjøre sig til Tolk
For dem, der give vil endnu en »Næse«
Til vores's og Vorherres eget Folk?
Antisemitisk er han uomtvistelig,
Men det er Synd at sige, han er kristelig,
Hans Hensigt kan vel være meget go', men
Hans Middel er et højst ubeldigt *Omen.*

Han siger, de til Landbrug ikke du' ret,
Og et Haandværk ser de helst i Perspektiv;
Men en Jøde kan man ogsaa gjøre Uret,
For i Taarbæk findes ogsaa Landmandsliv.
Og Israels Arbejdslyst sig gi'er til Kjende
Blandt Tidens Repu-Blikkenslagersvende,
Der virker en af dem saa flinkt som to Mænd,
Skjønt det ej heller er et heldigt *Omen.*

Saa har han Øje for, hvad man saa længe
Har regnet for almindelig bekjendt,
At i den ædle Kunst at tjene Penge
Har Israels Børn et medfødt Talent,
Og naar dette Folks betroede Talenter
Faar uforstyrret Lov at trække Renter,
Vil vort Samfund havne i en Jødes Klo; men
Dertil skal dog mere end et daarligt *Omen.*

Han til Slutning mener vi bør tage *Omen*
Af de platte Fodspor og den stille Magt,
Hvormed Frankrigs Børsmænd li'esom Ruslands Kromænd
Har sig svage Kristensjæle underlagt,
Samt foreslaar at stoppe sligt i Tide.
Hvordan? Ja det maa Gud og Avtor vide!
Vi andre faar at tage det med Ro, men
For Jøderne er det et daarligt *Omen.*

Fint Spil.

At Kortene vare blandede godt,
Har ikke gjort Meldahl Skade;
Thi sine «Knægte» han hjem har faa't:
I Baghaanden «Kongen» han ha'de.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 25 Januar. Nr. 4.

PUNCH.

Tobaksrygning frabedes.

— Er Du allerede færdig med din Chokolade-Cigar, lille Kristian?
— Nej, den har jeg puttet i Lommen; det er jo ikke tilladt at ryge her inde.

2den Behandling.

De kaarne Talsmænd, Vælgerfolket ga' os
Lig Guder sad i KRABBES Helligdom,
Der under Visnepolitikkens Kaos
Var vorden ganske øde, mørk og tom;
Da sagde disse til hverandre: «La' os
Nu skabe næste Aars Finanslov om!»
Og saa begyndte Skaberiet værdigt,
Sex Dages Arbejd skulde gjøres færdigt.

Den første Dag HIN LEDRE talte, villende
Ha'e Lys i Landets ydre Politik.
Kun liden Trøst af Svarene han fik:
De sa'e, vort Forhold her var tilfredsstillende.
Den anden Dag det Venstre bedre gik,
En udstrakt Diskussion det satte skillende
Imellem SKEEL og Damperen, som glad han
Saa sejle mellem Gøteborg og Fladstrand.

Den tredie Dag var SKEEL dog lige nær,
Endskjønt man kom fra Vandet paa det tørre
Og lod paa Fanø ej fremvoxe Træer,
Saa hans Tilfredshed den Dag knap blev større.
Nu gav man med SCAVENIUS sig i Færd:
Theatrets nye Port man lod besørge;
De tog just ikke sig som Filantroper a'en,
Og WINTHER sang en Gravsang over Operaen.

Den fjerde Dag de folkelige Hjærner
Blev lagt i Blød, formedelst der blev tændt
En Hoben lyse kvindelige Stjerner
Paa Landets literære Firmament.
Skjønt EEDVARD sa'e, det var kun slet bevendt
Med disses Glans og at den altfor fjern er
Fra voreses Tendens, de fik dog Mønten,
Fordi med Takt HIN LEDRE klared' Pynten.

Den femte Dag man tog sig af de mange
Levende Sjæle i den danske Hær,
For hvis Forstærkningstjeneste enhver
I Venstre stadig er saa grumme bange
Og synes, det er syndigt at forlange,
At Bonden skal ha'e Del i sligt Besvær;
Og paa den sjette Dag de ESTRUP drillede
Med en Finanslov, skabt i CHRESTENS Billede.

Nu maa de hvile sig; thi man kan gjætte,
Selv om det ej er saare godt og stort,
Som de i denne Uges Tid har gjort,
Saa har de Grund dog til at være trætte:
Af Noget har de Intet gjort, og dette
Blev selv i første Mosebog ej spurgt.
— Men skjønt at skabe sig med Held de søgte,
De kan ej skabe sig et heldigt Rygte.

Bekjendtgjørelse for Søfarende.

Fra den 25 Januar 1883 vil der ligeud for *Punch's* politiske Observatorium ved Gammelstrand 50' blive rejst en Ramme, paa hvilken der daglig ved Anbringelsen af en eller flere Plader vil blive givet Signaler om Tilstandene i Venstres Farvande til Underretning og Advarsel for dem, der færdes der. Ved Anbringelsen af 1, 2, 3 eller 4 Plader i Rammen vil der, som nedenstaaende Tegninger udvise, ske Underretning om, saasnart Signalerne forandres, hvilket uden Tvivl vil bidrage til at

Vekslende Variationer.

Gjenopførelsen af „Kjøbmanden i Venedig".

Kammerherre Fallesen har ikke villet antage Hr. Abracadabrahams. Jeg har villet have Hr. Abracadabrahams antaget: Kammerherre Fallesen eller jeg! — Opførelsen af »Kjøbmanden i Venedig« blev derfor en selv i Nationaltidendens Spalter hidtil ukjendt Skandale. Det er ikke af de Skandaler, der hviskes om mellem Mand og Mand, ikke en af dem, der foregaar oppe paa et Bureau, og hvor den Ferslewske Næstkommanderendes utrolige Grinagtighed stænges inde af Diskretionens dobbelte Døre, i Stedet for at brede sig ud over hele Staden som en Latternerverne kildrende Aroma. Kun enkelte Indviede have bivaanet dette kostelige Lystspil, hvor Chefens eneste Replik skal have været: Tragediante? Comediante? — Og dog traf denne Replik ikke Situationen: Tragicomediante! vilde have været det forløsende Ord. Men Hr. Abracadabrahams blev ikke antaget alligevel. Derfor kan Hr. Emil Poulsen heller ikke spille Shylock. Denne jødiske »Père noble« vilde derimod have ligget fortræffelig for Kasinos store Tronprætendent. Han kan ikke spille en ødsel Fader. Jeg indrømmer det, nu da Stykket trods alle mine Artikler er udspillet for halv tomt Hus. Han fyldte ikke. Men Shylock er ingen ødsel Fader, han er en gjerrig Fader. Kammerherre Fallesen skylder os Beviset for, at Hr. Abracadabrahams ikke kan spille Shylock. Hr. Emil Poulsen kan ikke spille denne Jøde. Hr. Poulsens Pund er ikke noget Skaalpund realistisk Kjød af vort Kjød, det er et Fjerdingspund romantisk Maaneskin, tilsat med nogle Lod Intelligens. Hvorfor? Fordi Hr. Poulsen kan synge og er optraadt i Operaen. Siden den Tid klæber der noget operativt ved hans Spil, hvis »Baryton-Stillinger«, »Arie-Bevægelser« og »Sextet-Mimik« længe vil mindes i mine Theateranmeldelsers stjernesaaede Sproggymnastik. Hr. Emil Poulsen deklamerer intelligent, dette er hans store Fejl. Der er paa et af vore Privattheatre en Skuespiller, som det kongelige Theaters Chef har vraget, en Skuepiller, der Aften efter Aften fremkalder dundrende Bravoraab fra et velfyldt Galleri, en Skuespiller — jeg skal ikke nævne ham — men tag Nationaltidende — Dagstelegrafen — Aftenposten — Nutiden — »Vor Tid« og endnu en halv Snes andre Organer, hvori min haabløse Pen danser Hamburger-Skotsk op og ned ad Spalterne, og Du vil finde hans Navn, det begynder med »A« og ender med »s«. Du vil finde dette Navn snart med store, fede Typer, snart med smaa, smalle, snart slynget som en Trusel i Ansigtet paa Kammerherre Fallesen, snart smuglet ind i en Linie Mosaik, snart udfordrende, æskende Forklaring, haanende, bebrejdende, snart ligesom lejlighedsvis indstrøet i Stilen som en undselig Mosrosenknop i en pragtfuld Buket. Denne allestedsnærværende

klare Situationen, saavidt det er muligt indenfor den givne Ramme:

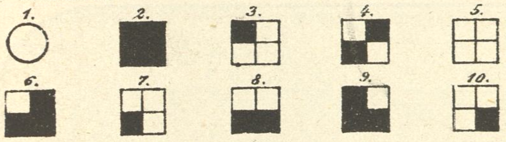

1). En Keglekonge, anbragt over Rammen, betyder: Drift med Isberg i Kongedybet ved Bogø. Sejladsen usikker, Slinger. Mangel paa Proviant paa Navigationsskolen.

2). En stor Plade, slaaet af en af vor Tids største Plattenslagere: Stille ved Hørup- Hav, flov Luft, Slamkisten tilstoppet. Fiskerkvase „*Morgengnavet*", som havde været ude paa Abonnentfiskeri, indkom med døde Torsk.

3). En lille Pladc, slaaet ved en Fortalelse: EtGudsvejr ved Middelfart. Kirkens Skib strandet efterat have været paa Glatis, anses allerede af Flere for Vrag.

4). To Assensplader: Kommerssejlskuling ved Ledreborg; Tang paa Slæbetov.

5). Fire Bordplader: Forstoppelse ved Slagelse. Provianten sluppen op, alle spiselige Fisk udryddede, al Frugt- og Vanilleis forsvunden. Proviantskibet „Tauber" indkom med Tab af Gaffel og Bræk paa Maskinen.

6). En hvid Halsplade: Uklarhed ved Viborg. Medbøren kun klein. Klar til at vende.

7). En sort Plade: *Gyngende Grund* ved Langeland. *Et Besøg* farligt. Lasten gód Prise.

8). To smaa sorte Plader: Mudder ved Trinitatis. Farten ikke secher.

9). En Kvægsølvsplade: Farvandet ved Kalkbrænderiet aabent for Tilførsler. Kvæg i Drift uden Hinder; Markedet flovt, svenske Stude nedslaaede.

10). Kobberplader (eller 24 Kroner i Sølv): Marmorkirken flot, Kobbergrunden paany udlagt.

Paa Damernes Velgaaende.

Sparsomt i Tinget vi Blomsterne finde.
Her maa de visne, naar Berg har det sagt.
Blomsten hos os er den dejlige Kvinde,
Som er med Dannevangs Muser i Pagt. :|:
Hende vi hædre, mens Estrup vi slaar,
Hun skal ha'e Sølvtøj, saa vidt vi formaar. :|:
Hjærner lidt bløde, og Læber, der pjanke,
Skader ej her, hvor vi mangler Kritik.
Dybde i Blækhus og Renhed i Tanke
Det hun i Arv efter Schandorph ej fik.

Saadan det gelade Kor
Lød i Tingets Haller,
Hvor ej ellers mange Ord
Om det Skjønne falder.
Dog i disse Toners Krans
Blanded' sig en Dissonans,
Der lød helt Æh-Bæh'isk
Og var »evropæisk«.

Eedvard kunde ikke se
Det Talent, man finder
Hos vor Velfærdskomite-
vandsforfatterinder,
Og han sa': »Kan I kanske
Gi'e mig blot en gyngende
Grund til literære
Damer saa at ære?«

Dog hin Ledre kjæk og bold
Lysted' mod ham stride.
Hvad han fører i sit Skjold
Kan man aldrig vide;
Denne Gang deri man saa
Dog en Strømpe, der var blaa;
Den Kulør var ægte,
Det kan Ingen nægte.

Tauber reservered' sig
Og gav ingen Stemme,
Da det bare aandelig
Føde gjaldt herhjemme;
Men Hr. Berg til Eedvard kras
Sa'e: »Kom ikke her med Das!
Vi alene vide!
Mærk dig det i Tide!

Resultatet man nu se
Kan af Bergs Menage,
Naar selv »Karens Kjæreste«
Kan faa Digtergage.
Monrads Hjærtesuk saagar
Ganske frugtesløse var:
Han som Bisp sig tede
I en Vaaserede.

Skuespiller deklamerer ogsaa; men deklamerer han intelligent? Ingenlunde! Men han ruller med Øjnene, han anstrænger Lungerne, han hæver den højre Arm lodret op mod Soffitterne, medens han let og elegant lader den anden hvile i Bukselommen. Han lægger Overkroppen fremad, Mellemkroppen tilbage, og Underkroppen lader han i Ro. Dette vilde ikke klæde Hr. Emil Poulsen, men det klæder ham, og det er det, det kommer an paa. Intelligensen har ikke noget at bestille, hverken paa Theatret eller i Anmeldelserne. Hvorledes giver Hr. Emil Poulsen Shylock? Som »Den evige Jøde«, spøgelseagtig, paaklistret jødisk. Disse Haandfagter og denne skrækkelige Akcent tilhører »Daxavisen« ɔ: Karrikaturerne. Hvis Emil Poulsen har et Forbillede i Livet og ikke paa Scenen, — hvad desværre er klart — maa det være en Referent fra Trinitatis-Egnen, en af Venstres Patent-Jøder. Men hvorfor vælge en saa afskrækkende Type? I forrige »Hotel Royal« vilde han kunde have fundet dem betydelig nettere!

Vi skulle til Slutningen omtale et Par af de andre Rollehavende. Fru Oda Petersen, der fra Kasino er bleven forflyttet til det kongelige Theater, uden at jeg havde Lejlighed til at gjøre min Indflydelse gjældende, burde naturligvis ikke spille Jessica. Sophies Uskyldighed i »Nej« og Hertuginden af Septmonts Kjærlighedsklager smelte sammen i denne maniererte Unatur. Hr. Zangenberg, der ligeledes har savnet min Anbefaling til sin Forfremmelse, overbeviser os kun om, at det er ham umuligt at spille nogen Shakespearesk Elsker, og Hr. Sofus Petersen, der ogsaa uden min Understøttelse er kommen til Nationalscenen — oven i Kjøbet fra Folketheatret, ikke en Gang fra Kasino — undser sig ikke ved at parodiere en af Theatrets skjønneste Skikkelser — man erindre Hr. Nyrop som Antonio!

Scenearrangementet og Kostumeringen vare utrolig slette. Naar man har set, hvad der i den Retning præsteres paa Kasino, fatter man Forskjellen mellem Amaliegade og Kongens Nytorv; den er ligesaa stor som Forskjellen mellem »Hesten« derude og »Hesten« her.

Vi beklage oprigtig, at Kammerherre Fallesen, der — naar han vilde lytte til vore Raad eller Trusler — har saa mange fortræffelige Egenskaber for at være en dygtig Theaterdirektør, er tvungen til at virke under saa uheldige Forhold som de nærværende, og at hans bekjendte Urbanitet har ledet ham til at give efter for et Ønske af Hr. Poulsen. Thi Resultatet heraf — og af den Omstændighed, at han ikke har villet engagere en dygtig Père noble fra et herværende Privattheater — er blevet et Bevis for Theaterets Dekadence, der var ganske overflødigt for Publikum, der læser Nationaltidende, Dagstelegrafen, Aftenposten, Nutiden, »Vor Tid«, Theaterbladet m. m. — og maaske en Smule farligt for ham selv.

Hr. Manbang.

Dobbelt Uheld.

— Va ded nu itte skammelit!? Dæ ku je faat Bud mæ Las Pæsen te Helsenør!
— Ihjane dow Haans! Men Du ka jo maveli raave ham op innu.
— Hva ka ded hjælpe, Las Lavsen, je æ jo i Øjeblekket itte Menneske for aa husse, hva de va, je sku ha Bud etter!

Skarpsindig.

— Will do kyss mæ?
— Ja gjet en Gaang!
— Do will itt!

— Ja, gjet igjen!
— Do will?
— Ih, men hudden ku Do wal gjet de?

Bispen i Gaasereden.

(Frit efter Kaalunds »Løven i Slippen«).

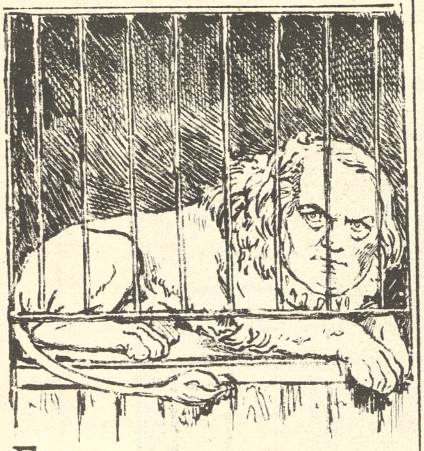

En Gang — det er ikke saa langt tilbage,
Det er saamænd hændt i vore Dage,

Der forevistes en Løve i Bur,
En »Martsminister« i Venstres Skur.

Man kom derind paa forskjellig Maade,
Enten for Penge eller ved Krabbes Naade.

Jeg husker det, som det var i Gaar,
Det var i December forrige Aar.

Folk var i den Tid mindre forvænte,
Monrads Taler Forventningen spændte.

En sludfuld Dag der forbi jeg gik,
Da faldt paa en Sagsavis mit Blik,

I graasorte Farver der saas at prange:
Venstres Kamp imod Højres Slange;

En mægtig Bisp i Forgrunden stod
Og Taburetten sig bringe lod.

Det var Efteraarsvejr, det regned og blæste,
Deroppe i Tinget de brummed og hvæste.

Det slog mig i Møde saa vadmelsramt,
Det skal ikke nægtes, der lugtede stramt.

Lidt Grin til Forandring kan aldrig skade,
Jeg maatte derind fra den sølede Gade.

Ved Døren paa Billettørens Plads
Stod Chresten med runde Brilleglas,

Hvidt var hans Halsbind og sort var Kjolen,
En ægte »Hr. Lerer« fra Bogøskolen!

I Forsalen saa jeg Henresches glo
Med et Næb som en drabelig Hummerklo,

Døren gik op — jeg stod i Skuret;
Der sad Bisp Monrad — i Venstreburet.

Grundlovens Fader og Lollands Prælat
Med Jens Busk ved Siden som Kammerat.

Alene at være fik ej han Lov der,
Først kom Hr. Schiötz og saa kom Tauber;

Den Sidstes Nærhed jeg vel fornam,
Men ænsed den ikke — jeg saa kun paa ham,

Den gamle Bisp med de hvide Lokker,
Som her blev fremvist af Grenaas Klokker.

Det syntes mig Verden paa Hovedet sat,
Her havde Musen bjældet en Kat!

Han var fangen i Fælde, fortalte Manden,
I Middelfart ovre ved Lillebeltstranden.

Der havde han staaet paa Torvet stolt
Og dejlige Taler for Folket holdt.

Han havde fængslet Alle ved Talen
Og givet de Moderate paa Halen;

Havde i et Spring, et vældigt, brat
Sine forrige Standpunkter helt forladt,

Fortalt om sin »Ven«, den forsvarskyndige,
Om Fredens Dage, der var saa yndige.

De Moderate, dem gik det galt,
Monrad slog dem ved Valget totalt.

— Nu sad han fangen i Venstreskuret,
Bajazet »Lynet« lig i Buret.

Den Tanke kildred' min Fantasi:
Hvis han sprængte sit Bur og gjorde sig fri!

Hej! hvilket Jav da i Venstreflokken,
Saa fik nok Krabbe Brug for Klokken!

Højærværdig selv at se i sin Ro
Med den buskede Manke, den slappe Klo,

Sad han nu der, som om han foragted'
Det Menneskepak, der fejgt ham betragted.

I egen tragiske Majestæt
Han havde paa Sædet sig magelig bredt.

Der sad han og rynked i Tanker Panden,
Mens Holstein og Eeduard rusked hinanden.

Et vigtigt Arbejde skulde man tro,
— De bleve fornærmede, da jeg lo!

Stakkels Samson blandt Venstrefilistre!
— De vendte mig Bagen og snerred bistre.

Reversen, de viste, var ikke smuk,
— Da rørte sig Monrad og drog et Suk.

Det var maaske i Ministerdrømme,
— Udenfor hørte jeg Regnen strømme.

Blæstens Hvin om det høje Slot
Tog han for Negernes Krigshyl blot,

Drømte sig fri i Ny-Zeelands Eden
— Den stakkels Bisp udi Gaasereden!

Ennd ett liedet Annhanng
till
Krönicken om Bunde-Kriegen.

v bliffuer att berette omm een stor Fichtning/ somm the bynder huldte sich imellem/ ther the formerckede/ att theris annløeb emot gozeyerne bleffue soe alldeelis vden frvcht/ att the ey emot hand Skeels Villie een Post-Inspecteur forr Jydland kvnde till thette Lannd erholle forflyttet fraa Hafnia/ enn hand haffde ey vdi Hafnia annet att bestelle enn sich dersfraa poe reyser till Jydland att begiffue. Men ther var poe thenne Tiid vdi Dannemark een stor Hoeben Kuinner/ ther ey uilde sich laede nøye meth vdi Frver-Stven att baldyre eller att gannge till Dantz meth Onger-Svendene vdi then grønne Lvnd/ menn somm haffde taeget sich foere mannge elendiche Krønicker omm allikens Elskous-Leeg och annen Tant att sammenskriffue/ meenendes thermet att gjøre bode sich selff een Fordeel och Annere een Plaisir. Menn somm the soe/ att the stoere krønicke-Skriffuere vdi Lannet bleffue for theris krønicker enten slagne till Riddere eller finge aff Statz-Cassa een Aarspenning sich theraff meth Nøysomheed att solteføede/ thenckte the samme Frver och Jomfrver sich och till sliig Penning att haffue gjiort fortiente. Och finge somme aff them ann att kaste ramme Kvner forr hannem Chresten Berres Fod/ uidendes hannem att være blandt bundeføererne bode then mechtichste soe och then/ ther meth thet bløcdeste Hijærte uore begaffuet. Och enn hand sich vdi thet Finantz-

Vdual stængede inne/ konde han thennem doch ey holle borte/ ty/ somm ther stoer vdi Kjæmpevisen/ the pillede meth huide Fingre Bolte och Riegeler fraa Døren. Och ther Chresten Povelsøn kallet Berre sliig Leeg fornam/ daa smeltede hanns stoere Folcke-Hijærte/ och hand skickede een Ganger-Pilt till hannem Gozeyer Ridder Scavenivs/ siigende sich att være villig till samme Jomfrver och Frver ett liidet Liffgeding aff Statz-Cassa att ville forvnne.

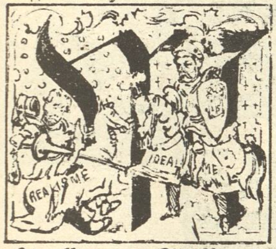

enn ther hand then liiden Israelit fraa Lannge-Lannd/ hand Kronicke-Skriffueren Eedvard Brandes/ sliig tiidende fornam/ daa soer hand een aff sine dyresteEeder/ att the Frver och Jomfrver schvllde ey Sølff erholle/ ty hand vore tillforen ey noegen Ven aff sliige kvindeliche Krønicker/ ty the vore ey baldyrede offuer then franzøsiske Læst/ hands Broeder then stoere Doktor haffde fraa Velsklannd her vdi Lannet importeret. Vore hand och kratzbørstig/ fordi then Ridder och Rabbi Goldschmidt/ end hand vore aff Levi Stamme/ ey soe stoer Liffgedinng somm hand Drakmand haffde konnit bekomme/ værendes een Nemesis och ey dertill videre att bemercke. Vorfore hand then liiden Eedvard loed sich meth Kriigsmaling bemaele och reed vdi Leeding the Jomfrver och Frver theris Aarsvenning att berøffue. Menn ther hand Greffue Hulstejn-Blæsenborre Slicht fornam/ droeg hand sitt Glauind siigendes sich for alle the Kuinnder vdi Dannemarks Land/ somm Krønicker baldyre konnde/ een Lantze att ville bryede/ haffuendes vell ingensinne sliige Krønicker selff studeret/ samme værendes ey for sliige høyaedeliche och vellærdte Herrer sammenskreffne menn aleeniste for the vselige och vankondiche kynder/ somm hand Chresten Povelson kallet Berre/ ther aff samme Krønicher vedgick att haffue haft stor contentement. Menn hand Greffue Hullstejn-Blæssenborre formeente/ att the Jomfrver och Frver ey schvlde sich for 500 Kroner vdi Øynene laede schpøtte/ och ther hand och then liiden Lanngelænder Eeduard mødtes/ soe motte hand then liiden svarte Trollkarl/ enn hand vore een forsoeren Stritz-Mand/ forr Greffuens aedeliche Glauind biide vdi Græsset. Och alle Dannemarks fagre Frver och Jomfrver/ somm Krønicker att baldyre vore vante/ frydedes svarlichen/ ty the fick Liffgeding ved then Tornering. Menn Skvret poe Konngens Nytorre bleff staaendes till ævi Spott/ Skamm och Skijensel och till Amindelse om bunde-kriigen.

Fra Grosserer-Societetet

paa Kongens Nytorv.

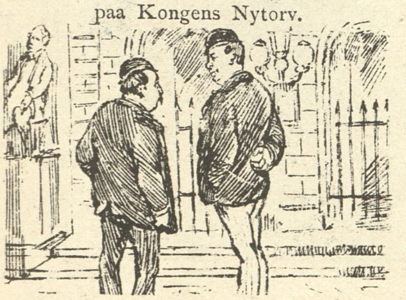

— G'Da, Grosser! Maa jeg kondelere?

— Hva' for?

— Begrundet paa, at det immervæk gaar tilbaves med Kunsten, Grosser! Her ligger man og render og laver fuldt Hus hveranden Aften, og lige nær er man! Nu gik »Kjøbmanden« forgangen; men tror De, man ku' tappe saa mejet ud a' ham som til en Bajer en Gang?

— Er det inte deri, at Meyer gi'er saadan en brillejant »Tuborg«?

— Jo, men det er Alliancen, forstaar De? Bladene holder sammel, ved det de er gale i Ho'det over at Emil gjør Grin med Jøderne, fordi de vil ha' Abracadabrahams herover. Og saa er det ligegodt vos Andre, der kommer til at ligge Ryg til. Immervæk Sjekane!

— Det maa De nok sige. Men der er No'et, der hedder Ambisjon, Grosser! ellers hade det ligegodt vaaren bedder at guffe Hvedebrød og Rugbrød paa Nørregade, naar man dog inte maa faa Lov at ta' Kaven i sin egen Botik.

— Ja vel; men vores Medkolleger oppe i Huset er jo inte bedder? De kan sletsinte taale, at vores Smule Fortjeneste kommer paa den rigtige GraBow, — og saa gjør de Protest.

— Jamen Aften-Berlineren protesterer jo mod Protesten?

— Begribeligvis. Sjæfen ka' jo inte la' sitte paa sig, at hanses kunstneriske Assistance kommer forkert i en Kellerhals.

— Det vilde da ligegodt inte være første Gang, at de har protesteret mod at spille i »et Besøg«!

— Altsammels bare for at sjekanere; for maa jeg spør'e, hvad en anden En ska' leve a', naar Primedonnerne ligger og holder Niels Juleferie til Paaske?

— Næ, vel! Det er som hinner, den berømte Patti skrev forgangen i »Dagens Nyheder«: Der er kommen saadan en løjerlig Bary-Tone derovre, skrev hun.

— Møjet rigtig! Lige det sel'samme, bare no'et andet no'et, tænkte jeg saamænd osse, da jeg forgangen sad deroppe og brændte inde paa en Pladslosje i Første. Jeg sad netop og ærkede mig og kiggede etter Pigebørnene oppe i Loftet — de 9 Muser, forstaar De?

— Ja vel.

— Og saa si'er jeg til mig sel': der hænger I nu og gi'er den evig glade Gemytlighed, sier jeg; — men hva' mon nu egen'lig Mosekkens Muse si'er til den Geschichte? si'er jeg. Ja, hva' mener De, Grosser?

— Jeg mener bare, at naar Musen er ude, spiller Grabows Kat s'gu paa Bordet.

— Tys! der har vi en sjangtil Herre fra Provinsen a'. Mon man inte skulde kunne snuppe en Ti-Øre paa Farinelli?

— Inte gjøre i Farinellerne: der kommer Betjenten.

— 'Djøs, Grosser!

Damernes Ridder.

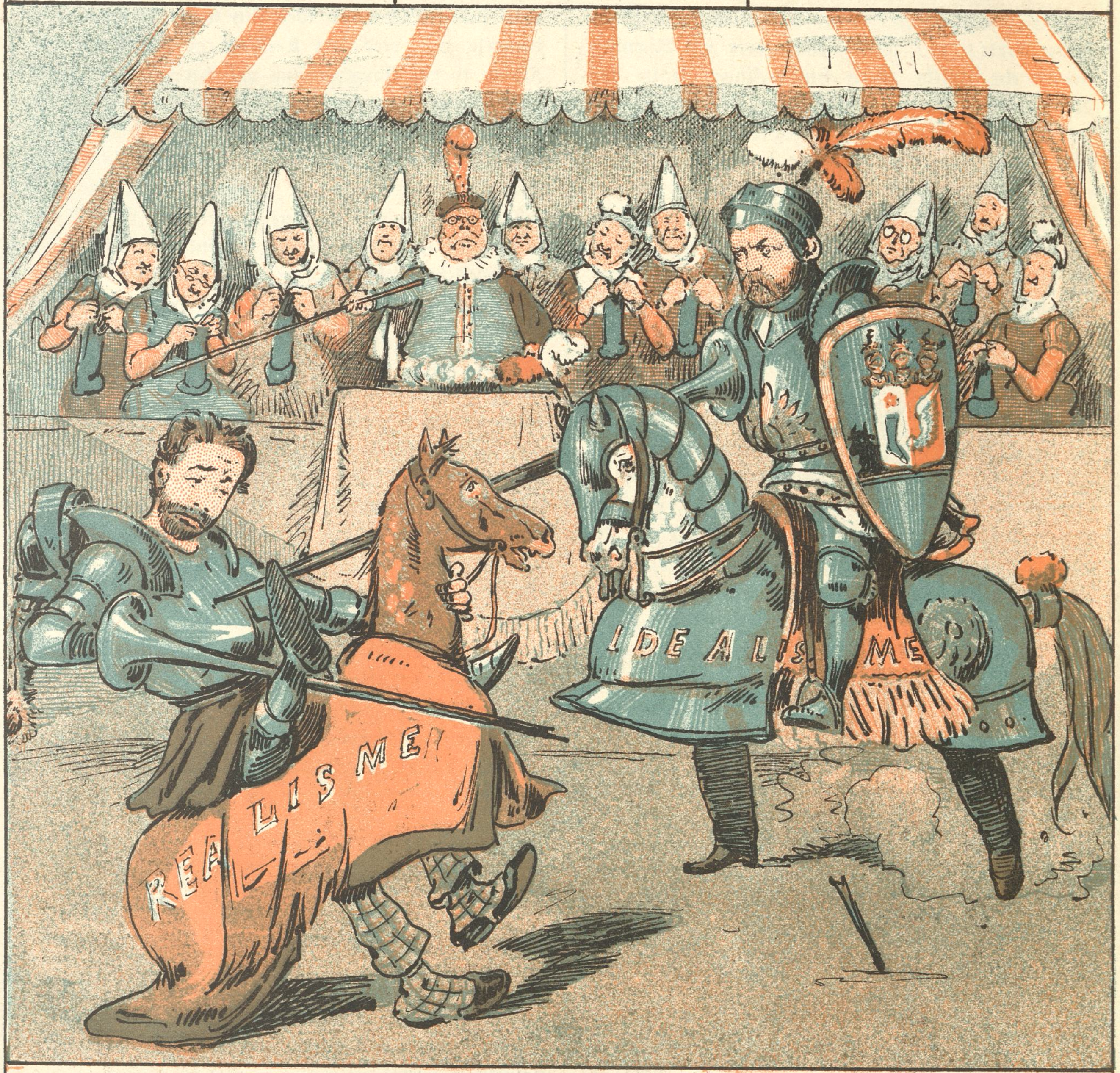

En Ridder klædt i Assens-Plader saa
Man for de Skjønnes skjønne Aander slaa
Saa tappert, at hans Modpart maatte daane
Og sukke: «Det kniber for de smaa —!»
Det Ridderspil han holdt ej længe gaaende.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 1. Februar. Nr. 5.

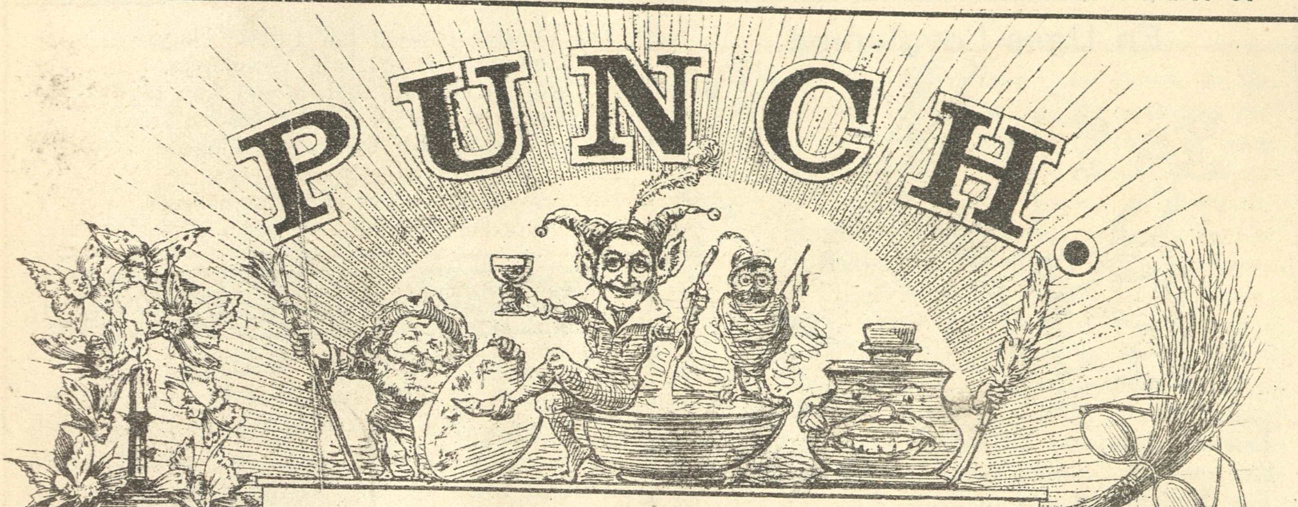

Nyt Vikingeliv.

Jo, paa de Danskes Vej til Ros og Magt
Er endnu vore Landsmænd blandt de stærke
I alt Fald, naar med Is den er belagt;
Erobringer de gjøre uforsagt,
Men de er blot moralske, vel at mærke!

En Uges Lovgivning.

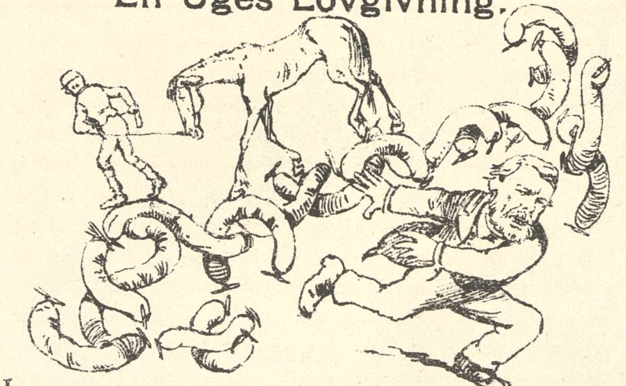

Imedens ESTRUPS Landsting, disse Toldere,
Paa sammes Toldlov sled som rent besat,
Tog Folketinget mer fornuftig fat
Paa at forøge Danmarks Værtshusholdere
Med en, som i den grundige Debat
Er bleven henført til Rubrikken «Soldere».
Skjønt Venstre tog sig Landets andre Sorger let,
Vil det dog fremme LILJAS fulde Borgerret.

Men, hvis man tror, at Visnepolitikken
Omsider fundet har en salig Død,
Fordi den i et Punkt, som angik Drikken
Just ikke nogen stor Opmuntring nød,
Saa ta'er man fejl; den blev ej ladt i Stikken,
Da Lov om daarlig Spise man dem bød:
Ned i et Udvalg denne Sag er kommen,
Og der skal den «forvares indtil Dommen».

I denne Sag man fik Bevis nok paa,
At det des værre mere smukt end sandt er,
Naar Venstre skraaler ud til alle Kanter,
At det bestandig virker for de Smaa.
De trænge til Beskyttelse at faa
Mod alt for vindesyge Spekulanter;
Men da dets Mænd ej blive kan Ministere,
Skal Smaafolk tyre giftige Medistere.

Man véd, at uden Drikkelse og Mad
Er Helten ingen Ting paa denne Klode,
Og, om det saa var TAUBER selv, saa gad
Vi dog nok se, hvordan han blev til Mode,
I Fald han skulde gjøre sig til Gode
Med Proviant fra Smaafolks Sulefad,
Hvor man paa Kjødet kan faa Anilin frit,
Og Flæsket ikke altid er trikinfrit.

Derfor det meget Bryderi os volder
At indse, hvorfor just i KRABBES Hal
Hint Levnedsmiddeltilsyn visne skal,
Men ikke den forfaldne Værtshusholder;
Og om det Arbejd, Venstre her udfolder
For derved at berede ESTRUPS Fald,
Er Følgen af de Herres Egenraadighed
Eller af deres Levneds-Middel-Maadighed.

Thi Venstre trukket har i disse Dage
Igjen en ny, forfalden, Vexel paa
Sin store Kløgt og vist, at det kan tage
En Snaps til Maden og la'e Maden staa;
Derfor bør Folket ikke sig beklage:
Det kan gaa hen og gjøre ligesaa,
Især, da det hos TAUBER kan belæres
Om, hvordan en Madpose bedst skal skæres.

Verdens Gang.

Januar 1883.

Det nye Aar begyndte bedrøvelig. Frankrig mistede sine to populæreste Mænd: Gambetta og Chanzy. Vi herhjemme havde mere Held med os; vi beholdt ikke alene dem, vi frygtede at miste, som Borgermester Fenger, der til stor Glæde for enhver kjøbenhavnsk Skatteborger forlængede sin velsignelsesrige Virksomhed for Januar Maaned, men vi fik endogsaa dem, vi troede tabte for os, tilbage, saaledes som den store Operasanger Brun, der som Martyr Nummer To vendte tilbage fra Berlin, ligesom i sin Tid Georg Brandes; dog har Brun saa vidt vides ikke været saa forsynlig at faa sikret sig en større aarlig Apanage af voreses Folk.

Landstinget strammede sig efter Juleferiens Anstrængelser op med at behandle Ølskatten, ved hvilken Lejlighed Professor Matzen optraadte som en øltapper Mand, og hele Højre med Undtagelse af Jessen tog sig en Alliance, medens Hauerslev viste sig som en hel Bajer, heller ikke ganske klar.

I Folketinget syntes Venstre at ville opgive den tidligere Brug af Forhalelser af Sagerne og i Stedet for benytte Fortalelser. Endvidere paabegyndtes Kjøbenhavns Erobring ved Hjælp af Jernbanespørgsmaalet, og alle Venstres Koryfæer viste, at de havde den bedste Vilje til at blive Kjøbenhavns Banemænd. Senere producerede den store Æbæsthetiker, Dr. Eedvard Brandes, sig som *„Fruentimmerhaderen“*, varierende de to Themaer: *„Ingen Damer! Ingen Damer!“* og *„Jeg gi'er s'gu ingen Penger til“*, hvilket bevirkede, at man fik de to store Politikere, Holstein-Ledreborg og Berg, at se i to nye Roller, henholdsvis som *»Damernes Ridder«* og *„En ødsel Fader“*.

Højst forskjellige var Nytaarsløjerne i de forskjellige Lande. I Italien morede man sig med at raabe Leve for Oberdank, hvad han dog manglede en væsenlig Hovedbetingelse for, da han nylig er bleven henrettet i Østerrig. I Frankrig blev Napoleon sat i Brummen, ikke den Napoleon, der var en tapper Kriger, som Du og jeg og Alle véd, men den uskadelige Prins Napoleon; Arrestationen skete da heller ikke, fordi man frygtede ham, men fordi man mindedes ham i Ham. I Kjøbenhavn drev der jydske Folkesanger med de mange Navne, Chresten

Sørensen Thomas Kjær Nytaarsløjer med Hovedstadens Beboere; thi han havde spekuleret i, at alle fremmede Sangere og Skuespillere gjorde Lykke, naar de blot talte et Sprog, Kjøbenhavnerne ikke forstod, og hans Spekulation slog til, især hos Herman Bang, der syntes at finde noget beslægtet ved en Oplæser, hos hvem der var »noget Uægte og Paaklistret«; og næste Gang vil Herman have Madam Christine Sørensen Thomasine Kjær med herover, saa de kan foredrage: »*Manden og Konen satte dem ned, talte i Fryd og Gammen*«. I alle Provinsbyer her i Landet havde Handelsforeningerne fundet paa en ny Leg, der hed Generalkonsulen i London og gik paa den Melodi:

»Hver ta'er sin,
Saa ta'er jeg Delcomyn,
Saa faar de Andre Westenholtz«.

Af Aarets mange Nytaarsgaver var den fornuftigste ubetinget den, som Medlemmerne af »Bestandig borgerlig Forening« begavede sig selv med, og som bestod i 300,000 Kroner i gangbare Møntsorter; et Rygte vil vide, at Rundrejseselskabet, d'Hrr. Fallesen, H. P. Holst, William Bloch og Richard Kauffmann have meldt sig ind i Selskabet for at faa Rejseunderstøttelse til næste Aar.

Ikke fuldt saa vellykket var den Nytaarsgave, hvormed Kultusminister Scavenius og Etatsraad Meldahl betænkte Kunstakademiet, da Reformen ikke vandt Bifald paa Grund af dens antike Former. De unge Kunstnere mente ikke, at de gamle havde Ret til at lange dem saadan En ud, og modtog Reformen med Groth og Tænders Gnidsel; dog opgav de ikke deres Middelboe, men sluttede en stor Pacht og var paa Færde Thiele og silde med deres Protester, som voxede fra en lille Kornbeck til en vældig Foss, der styrtede nedad den italienske Bredahl, rivende den stille Haslund med sig og gjørende alle Meldahlkarlene ganske blachede. Om man saa aldrig var i en Engelsted, vil man nu ikke lade sig vælge til Akademiet, det nytter ikke alt, hvad de Gamle locher; og Scavenius, som aldrig havde kunnet taale Sammenligning med Fischer — hverken Ministeren eller Maleren —, og Meldahl, som man aldrig havde anset for en zarht Mand, blev nu betragtede som to store Brasener. Man mente, de havde bundet et Hasselris til deres egen Bag, man var mere bestemt end nogensinde paa at faa dem smidth ud og lade dem bære Krohnen, som er Krohnen voxen, og man vilde derfor følge dem i Hælene overalt og sige ligesom den bekjendte Niss: »Idag flytter vi nok!«

Til Slutning skulle vi kun minde om den Gave, der stilledes Kjøbenhavns Borgere i Udsigt og som vil komme til at bestaa af et halvt Dusin nye Kirker, som de selv vil faa Lov til at betale, men derfor naturligvis ikke skatte mindre højt. Da det er en bekjendt Sag, at Byens Borgerrepræsentanter have saa svært ved at finde paa nye Navne, baade naar det gjælder nye og gamle Gader, er der fremkommet Forslag om, at den Kirke i Rhabarberkvarteret, som der vel først vil blive taget fat paa, skal opkaldes efter Helgeninden *Santa Barbara*, dog saaledes, at Navnet akkomoderes efter Kvarteret til Santa Rhabarbara-Kirken.

Venstres Lillie.

I Venstres fagre Urtegaard
Hvor mellem folkelige Rødder
En Busk med hule Floskelnødder
Blandt Eeduards Hvidløg prægtig staar,
Hvor Blomster visner hen og dør,
Skjød, af et Udvalgs haarde Klør,
En Spire, som af en Konkilie,
Og Spiren voxed' og blev Lillie.

Ja, Lillie Manden hedde maa,
Før var han Svensk og kaldtes Lilja,
Nu da han Dansk jo være vil, ja
Saa maa hans Navn som Lillie staa.
Før mellem fulde Ranker skjød
Han frem og blussed purpurrød,
Men — saadan er det Venstres Villie,
Nu skal han være hvid som Lillie.

O sjeldne, folkelige Magt!
Du Hvidt til Sort saa tidt forandred,
Og Sort blev Hvidt der, hvor Du vandred,
Det Under har Du tidt fuldbragt.
Men nys et »halvforfaldent« Hus
Du rejste med et Slag af Grus.
Den Trumf var god, det var Spadille —
»*Faldgrubens*« Blomst blev Venstres Lillie.

Som Chilian gjorde Folk af Svin
Og over Dido selv vandt Sejre,
Den Plante, som med halve Bajere,
Var gjødet og med Puns og Vin,
Ved Bajers Tales fersk Vand
Helt sin Natur fornægte kan
— Ja sin botaniske Familie! —
Og blive fra en Svamp en Lillie.

Du Venstres svenske Tusindfryd,
Som af dit fulde Lilliebæger
En Duft udsende kan, som kvæger
Rektificeret Folkedyd,
Blandt vore Bonderoser op
Du skjød din danske Borgerknop.
Nu frydes Venstres grønne Tillie
Af Tang ej blot, — men af en Lillie.

Da Skeel tog med sin haarde Haand
Og vilde bryde Lilliens Stængel,
Blev Frederik Bajer Frelsens Engel,
Der redded denne Lillievaand.
Var end bag Skjænkens fæle Plads
Den langsomt voxet under »Glas«,
Med Medynks Kaabe og Mantille
Han skjærmed huldt den spæde Lillie.

Og Krokrus-Lillien ikke skal
Nu stødes bort af Højres Skoser,
Som si'er: Der burde været Roser,
Avrikel, Asters og Konval!
Thi Lillja er for Bogøs Drot
En »*Fleur de Lys*«, som passer godt,
Trods Højres Grin — et af de billige —
Til Kamp, til Kamp for Venstres Lillie!

Ulykkestilfælde?

— Go Daw! Hr. Kammerroed.
— Har Kræn Persen ikke læst i Avisen, at jeg er bleven udnævnt til Justitsraad.
— Næ we Di hwa, Hr. Kammerroed! A løser ett di hær' Uløkkestefæld. Faawal!

Om Forladelse!

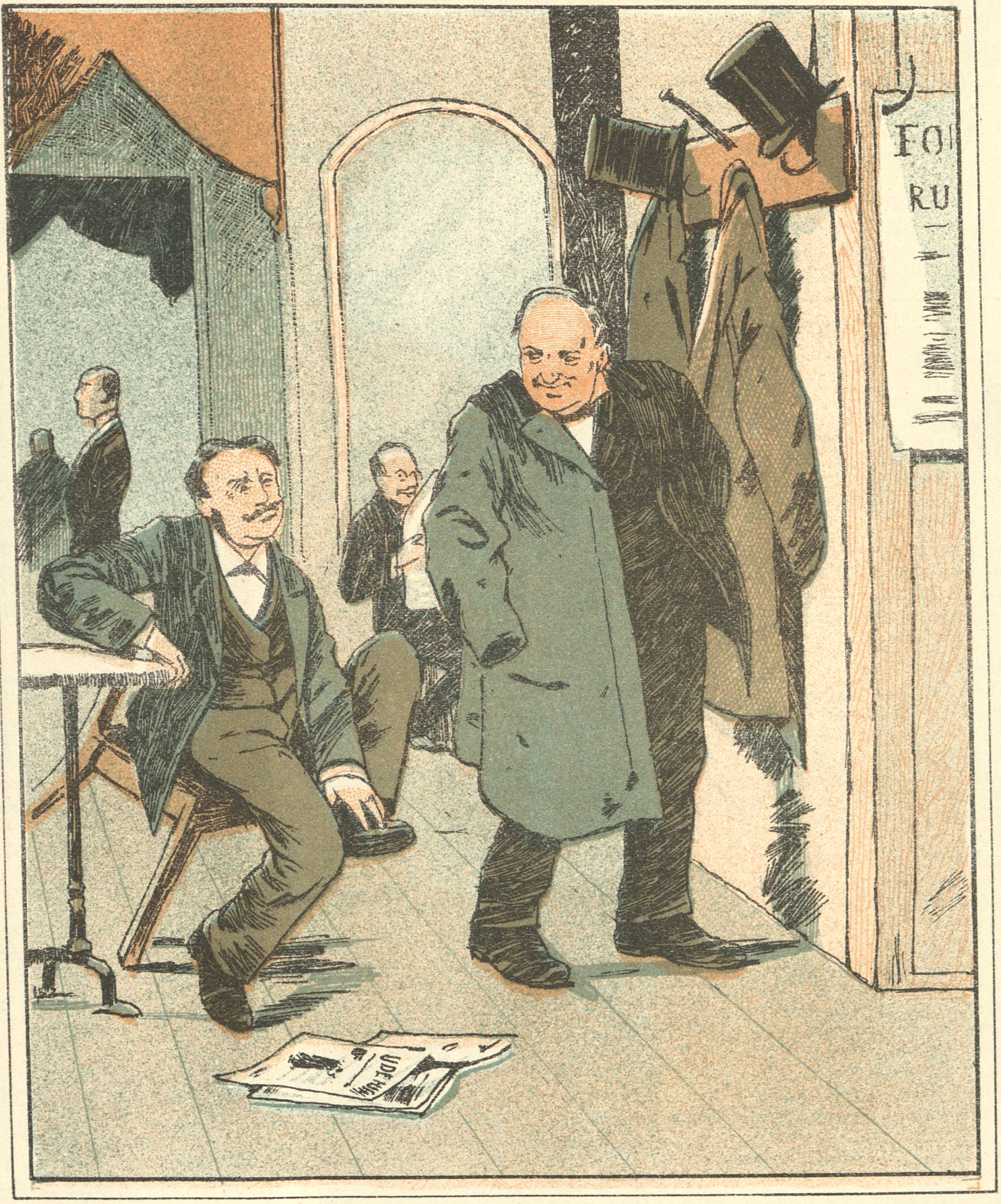

— Av! For al Landsens Ulykker! Aah!
— Ja, undskyld! Der vokser nok ingen Roser, hvor jeg træder!
— Nej, det var sgu en Forglemmigej!

Storslaaede Naturer.

Paa *Ringsted Folketidendes* Papir
Man tegnet saa' fornylig et Portræt a'
Vor Bogødrot med Krone og med Spir,
Tænk, han blev sammenlignet med Gambetta.

De er jo begge store, som bekjendt,
Men Berg var nok saa stor som hin Diktator,
Hvis organisatoriske Talent
Fordunklet blev af vor Organisator.

Man kunde kriticere hin Person,
Der Frankrigs Forsvar lod organisere,
Men Chrestens Fællesorganisation
Den har man ikke Lov at kriticere.

Og saa er der et Fortrin, som ej lidt
At sige har, der kommer Berg til Gode:
Af Øjne havde kun Gambetta ét,
Men Berg har hele tvende i sit Ho'de.

Kun er det Skade for vor Bogødrot,
At han paa det Punkt skal sin Mester finde:
Thi hin har brugt sit ene Øje godt,
Men Berg, trods sine fire, gaar i Blinde,

Foraarsgrønt.

Kere Bob

De er væmelit a komme i Skole igjen etter Julleferrien, fordig man har svet saa meiet ud og ska tage fat igen, men vi har hat en brillijangt Tid, fordig Lererne har igge hat Tid til a lere vos Noget og knap tel a lange En en paa Tosken, som di altid gjør di væmelie Tyranner, men har maattet sitte og svede over Skemaer alle Timerne og vi har hat en Desimalvægt inde i Klasen og er blevne veiede paa liesom Spædekalle, og de ka nok være vi Drenge snød paa Vægten. for vi hade jo begrivelivis Kampesten i Lommerne, og saa ble der taet Maal a vos alle sammen og Aron Jacobsen trode de var fordig Skoledireksjonen, eller va de hedder, ville forære vos Trøier og Boxer til voreses Geborsdag allesammel, men jai troer det er Crone, der har faaet Nys om voreses hemmelie Forening og vil ha voreses Sinjallemang for a kunne snuppe vos og sidde vos i Kasjotten vis vi mogger, saa vi har ingen Møder holt siden Nytaar og nu forleden opdagede jai a Lerene er i Ledtog med Crone fordig i Hr. Knubstrups Kateter der fant Aron, som bare hade logget det op for a forannere et mdl. til et mg. i Praatocolden, et Skema, liesom dem di bruer ve Folketællingen og der stod, a Hr. Knubstrup skulde opgie en hel Del Ting og det var sagt frem Som Spørsmaal saadan:

I.

a). Hvor lang er Drengen?
b). Hvor tyk er Drengen?
c). Hvor store er hans Fødder?
d). Tygger Drengen sine Negle?
e). Tygger Drengen Lakrits?
f). Læser Drengen Morskabsbøger i den til Lektielæsning bestemte Tid?
g). Marryats Romaner?
h). Eller Coopers?
i). Spiller Drengen Klink?
j). Ere hans Buxeknapper fuldtallige?
k). Lider Drengen af Hovedpine?
l). Altid eller kun, naar der er svære Lektier?
m). Hvormeget vejer Drengen før Middag?
n). Hvormeget efter Middag?
o). Tygger Drengen selv sit Knaldviskelæder?
p). Eller laver han det med Terpentin?
q). Lider Drengen af organiske Fejl?
r). Lider Drengens Fader af organiske Fejl?
s). Lider Drengens Moder af organiske Fejl?
t). Lider Drengens Bedstefader af organiske Fejl?
u). Eller hans Bedstemoder?
v). Eller nogen af hans øvrige Familie?

— Disse Spørgsmaal maa besvares nøjagtig og udførlig.

II.

1). Hvilke Straffe idømmes Eleverne?
2). Faa de paa Torsken?
3). Eller af Spanskrør?
4). Hvor langt er det almindelig brugte Spanskrør?
5). Hvor tykt?
6). Sker Afstrafningen paa Rygstykkerne eller længere nede?
7). Med Nedknapning eller uden?
8). Strammes der ud eller ikke?
9). Rusker Læreren Eleverne i Haaret?
10). Eller i Ørerne?
11). Paa hvormange af Eleverne bærer Afstraffelsen synlig Frugt?
12). Paa hvormange ikke?

III.

α. Hvor højt til Loftet er der i Klassen?
β. Hvor langt er Værelset?
γ. Hvor bredt?
δ. Hvormange Vinduer?
ε. Hvormange Ruder i Vinduerne?
ζ. Hvormange Borde?
ξ. Hvormange Bænke?
ϑ. Hvor langt er der fra Bord til Bænk?
ι. Hvor langt fra Bænk til Bord?
κ. Hvor høje er Bordene?
λ. Hvor brede?
μ. Hvor høje ere Bænkene?
ν. Hvor brede?
χ. Hvorledes passer Bænkene til Drengenes Sæder?
ο. Hvor dybe ere Blækhusene?
π. Hvorledes er Luften?
ϱ. Hvormange Elever faa Lov at gaa ud i Timen?
ς. Hvor længe blive de borte ad Gangen?
τ. Hvor lang er Skolegaarden?
η. Hvor langt er Frikvarteret?
φ. Hvilket Slags »Paalæg« er det almindeligste paa Drengenes Smørrebrød?
χ. Bytter de livligt?
ψ. Er Læreren gift?
ω. Er han forlovet eller tænker han paa at forlove sig, hvor er han født, hvor har han selv gaaet i Skole, hvor gammel er han, spiller han L'hombre, eller Whist — Har han —

Længere kom vi igge, for vi hørte Knubstrup ude paa Gangen, men jaj tror a der har vaaren en Forræder, og a Crone er lomsk og vel ta vos ve Vengebenet, vor for vi har opløst den hemelie og besludtet a blie fredelie Medborrere oy saa kan Hr. Knubstrup bide saj i Øjnene for han ska igge fange vos dengang, men kniver de stigger vi a tel Norges frie Fjæle.

Din hengivendes
Ejnar Jørrensen.

E. S. Jaj har skreven en dyddi Dameroman til Berlingske omden vel ha'en i Føljetongon. Jaj kaller mig »Franziska Rosenblad«. Naar jaj har skreven en tel, søger jaj Degterinneqasje i Rigsdaen. Den er flottere end som jereses Storting.

Malerklatten.

(Frit efter H. C. Andersen: *Boghveden.*)

Tit og ofte, naar man gaar forbi Charlottenborg, hvor Malerklatterne bo, ser man, at de ere blevne ganske lange i Ansigterne, ligesom de vare blevne drejede en Knap, og Kunstkjenderne sige da: »Den Knap har Meldahl drejet,« men hvorfor har han drejet den? — Jeg skal fortælle, hvad *Sagsavisen* har sagt mig, og Sagsavisen har hørt det af en af de gamle Parykker, der boede paa Charlottenborg og bor der endnu: Det er saadan en ærværdig gammel Paryk, men tør og vissen, han er Professor og Ridder og er skaldet og graa. De siger, at han selv har været Malerklat, men det er længe, længe siden.

Rundtom paa Charlottenborg var der Kunstnere, baade Billedhuggere og Medaillører, og Arkitekter, de dejlige Arkitekter, der bygge de dejlige Huse og Kirker med og uden Kobbertag. Arkitekturen blomstrede saa velsignet, og jo frodigere den grode, des dybere bøjede den sig i from Ydmyghed.

Men der var ogsaa en Klasse med Malerklatter i, og den Klasse var lige ud for den gamle Paryk. Malerklatten bøjede sig blot ikke som de andre Kunstnere, den knejste stolt og stiv.

»Malerkunsten kan nok veje op mod Arkitekturen,« sagde den. »Jeg er desuden meget smukkere; mine Værker ere farverige som Æbletræets Blomster, det er en Lyst at se mine Foraarsudstillinger; kjender Du nogen prægtigere end os, Du gamle Paryk?« — Og den gamle Paryk nikkede, ligesom den vilde sige: »Jo det gjør jeg rigtignok, jeg er selv bleven kjøbt til Galleriet;« men Malerklatten struttede af bar Hovmod og sagde: »Det dumme Akademi, det er saa gammelt, at det gaar i Barndom.«

Nu trak det op til en kongelig Anordning; alle de andre Kunstnere, baade Bøgh og Rosenstand og Fristrup, foldede deres smaa Hænder eller bøjede deres Hoveder, medens den blev lavet til, men Malerklatten knejsede i sin Stolthed.

»Bøj dit Hoved som vi!« sagde Parykkerne.

»Det behøver jeg slet ikke,« sagde Malerklatten. »Jeg har Kultusministeren med mig.«

»Bøj dit Hoved som vi!« raabte Arkitekterne; »nu kommer Meldahl flyvende! han har Konnexioner, der naa lige fra Kongens Nytorv helt op paa Amalienborg, og han kjøber Dig en Fløjte og blæser Dig et Stykke paa den oven i Kjøbet.«

»Ja, men jeg vil ikke bøje mig!« sagde Malerklatten.

»Fold dine Hænder og bøj dit Hoved!« sagde den gamle Professor. »Se ikke op mod Meldahl, naar Ballonen revner; selv vi Professorer tør det ikke, thi i Meldahl kan man se lige ind i Magtens Fylde, men det Syn kan gjøre selv højtstaaende Personer blinde; hvad vil der da ikke ske med os arme Jordens Væxter, vovede vi det, vi som er langt ringere?«

»Langt ringere!« sagde Malerklatten, »nu vil jeg just se Meldahl lige i Øjnene. Vi er frie Kunstnere!« Og han gjorde det i Overmod og Stolthed. Og saa kom den kongelige Anordning. Scavenius vaskede sine Hænder. Det behøvede han ikke, det var ikke med hans Blæk, den var skreven.

Næste Dag stod Billedhuggere og især Arkitekter i den rene Luft, saa fosfriskede af Læsningen, men Malerklatten var bleven lang i Ansigtet. Nu kunde han gaa hjem og lægge sig.

Og den gamle Paryk rystede sine ærværdige Lokker, og der faldt store, klare Draaber fra hans ærværdige Næse, ligesom om han havde Snue, og *Sagsavisen* spurgte: »Hvorfor græder Du! Her er jo saa velsignet! Se, hvor Kantor glinser i Solen, og hør, hvor Henresches vrøvler! Kan Du mærke Hvidløgsduften! Hvorfor græder Du gamle Paryk!«

Og Parykken fortalte om Malerklattens Stolthed, Overmod og Straf; den følger altid. Jeg, som fortæller Historien, har hørt den af *Sagsavisen* — den fortalte mig den en Morgen, jeg bad om en Skandale.

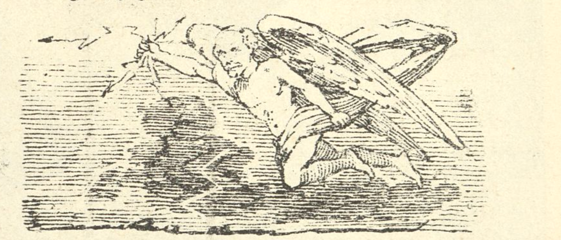

Tutti frutti.

Hvad om vi fik os *en passant*
En lille Passiar i Gang
Om Stort og Smaat, hvad der kan gaa
Paa den, der ender saa yndigt paa:
Julia, Julia — Julia hopsasa!

Paa Scenen, har De sagtens hørt,
Man en Grabow-lam Krig har ført:
Hver Primadonna mindre vel
Befandt sig, for at faa Mamsell
    Julie, Julie
Grabow blandt de Umulige.

Hr. Patti slog og tog paa Vej,
Saa hver en Kammersanger skreg;
Vor Gjæst blev trampet flad tildels —
Men Gud bevares! ej af Niels
    Juelia, Juelia;
Den Tone vil han inte ta'.

Hr. Madsen dundred løs paa Bøgh
For gamle Meldahls Fredsforsøg;
Pas paa! vi snart »de Unge« ser
Ej stille ud ved Foraar mer;
    Og Julen, ja — Julen, hva'?
Hvor faar vi saa van Dyck'er fra?

Trods lille Eedvard's Slid og Mas,
Man paa den vrinskende Pegas
Ej Holger eller Herman mer
Men Karen, Maren og Mette ser
Og Julia, Julia — Julia hopsasa.

I Tinget man en Himmelspræt
Har ta'et sig med vor Indfødsret,
Om hel- og halv-berusede
I Salén Talen brusede;
    Men Lillja, Lillja
Blev s'gu dog inte vippet a'!

De grumme Grundlovstydere
Med Et blev Bane-brydere,
Og mælte de banale Ord:
»Vil Jernvejs-Skinner og -Damp og -Spor
    Og -Hjul I ha', Hjul I ha'?
Hov! — Vil I væk fra Banen a'!«

I Fingren peb hver modig Ka'l,
Det kalder man et Stop-Signal;
I Krabbes Ringe-Rige smukt
Fik »Ringen« med hvert Ring-Spor Bugt,
    Gudskelov! Gudskelov!
For Jernbane slap vi dog.

Comedia del' arte.

CASSANDER opdaget er som trædsk,
Og derfor blev Situtionen grothesk.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand N° 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 8. Februar. Nr. 6.

PUNCH.

Bal-Konversation.

— Hvad betyder egenlig dette «*Patins et fourrures*»?
— Ja, Frøken... hm, ja... «*Fourrures*» kjender jeg ikke, men «*Patins*» — det er nok noget, man kommer paa Fødderne for bedre at kunne danse.

Syd efter.

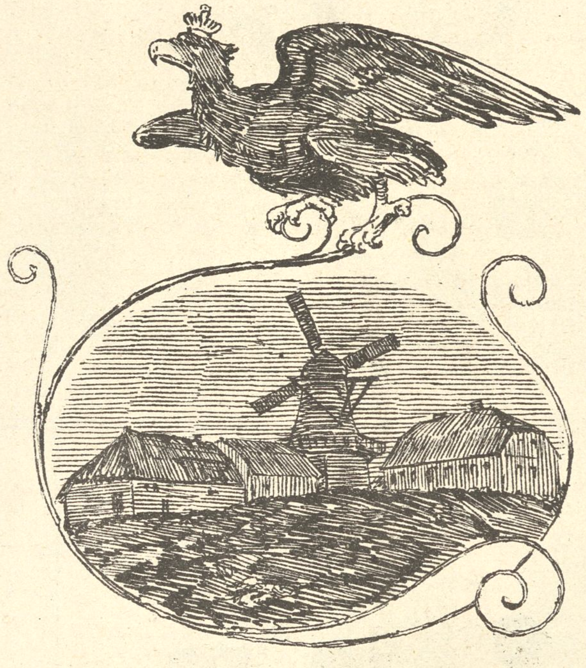

Med svegne Løfter, med brudte Ord,
Med Lysten at undertvinge,
Med Rovbegjærlighed, som er stor,
Og en Moral, som er ringe,
Med Haan imod de slagne smaa
Broderes Sejersfanerne,
Som lokker Verden til at gaa
I Lære hos Germanerne.

Fra Kongeaaen til Bøhmens Jord,
Fra Rhinen til Polens Skove
Har Preusserkulturen sat sig Spor
I sønderbrudt Tro og Love.
Det gamle Ord, at Næstens Gods
Man ikke maa begjære,
Bør glemmes, vil man vandre hos
Germanerne i Lære.

De hented' belyst af Sønderborgs Brand
Sig blodige Sejerspalmer,
Paa Mordbrændervis de hærged' vort Land
Og sang deres «stærke Psalmer».
Til os at give Banesaar
De ruge over Planerne,
Sligt bør vi mindes, før vi gaar
I Lære hos Germanerne.

End lyder et Harmskrig fra Slesvigs Jord
Fra Danske, som der staa i Lære,
Og tvinges nu skal trods givne Ord
At trælle for Preussens Ære,
Mens i Berlin ved fulde Glas
En «Nordbo» tegner Banerne,
Der fører Danmark til en Plads
Som Lærling hos Germanerne.

Nej sent, skal Preussen opleve den Dag,
Da Blod vi med det vil blande
Og lade vort gamle hædrede Flag
Tilsøles af Spreens Vande;
Før dækkes skal af Gravens Mos
En tusindaarig Ære,
Før danske Mænd vil vandre hos
Germanerne i Lære.

Dagmartheatret.

Det store Bygningskomplex paa Hjørnet af Halmtorvet og Jernbanegade, der om Dagen skal fungere som Hotel, om Aftenen som Theater og om Natten som Tunnel, nærmer sig nu med saa stærke Skridt sin Fuldendelse, at der ingen Tvivl er om, at det Hele vil blive aabnet, længe før Nogen ventede det, og man kan ikke andet end forbavses over, at det har været muligt i den korte Tid, der er gaaet, siden man for første Gang hørte Tale om første Prøve paa Dagmartheatret, at faa dette Theater sat i Scene, saa man allerede nu kan danne sig en første Forestilling derom.

Theatrets Facade vender ud mod Jernhanegade og er i disse Dage med Jernbanegalopfart bleven fuldt færdigt, idet man i de to Ninicher har opstillet Statuer af Digterne Heiberg og Hertz. Valget af disse to Forfattere er sket i Overensstemmelse med den Kjendsgjerning, at det kongelige Theater har sat Holberg og Oehlenschlæger udenfor sin Bygning; thi ligesom der kun aldeles undtagelsesvis opføres Stykker af disse to Forfattere paa den kongelige Scene, saaledes vil der rimeligvis aldrig komme nogen Komedie hverken af Heiberg eller Hertz til Opførelse paa Dagmartheatret. Kommer man nærmere mod Indgangen, vil man opdage en anden Lighed med Nationalscenen idet der ogsaa foran det nye Theater er posteret et større Antal Billetsjovere, hvilket strax bevirker, at man føler sig saa hjemme.

Strax ved Indtrædelsen fører et Par Trappetrin ned i den rummelige Entree. Entreen er sat saa lavt, fordi man antager paa den Maade at kunne faa en større Del af Publikum til — som hedder — at komme dumpende ind i Theatret. Forsalen er dekoreret med en ypperlig Frise, der gjengiver Scener af «*Herskab og Tjenerskab*», «*En Herre, der følger Damer hjem*», osv. Naar man derpaa træder ind fra Baggrunden af Tilskuerpladsen har man Scenen lige for sig; for at Publikum kan se bedre, ligger Scenen imidlertid ikke i Niveau med Gulvet, men er hævet et godt Stykke op over dette. For dem, der skulle sidde paa Gulvet, vil der af Bekvemmelighedshensyn blive anbragt lange Rækker af Siddepladser, saaledes at den første i Rækken bliver første Række, den anden anden, osv. Paa hver Række vil blive to Yderpladser, en til hver Side, men der er endnu ikke taget nogen Bestemmelse om det vigtige Punkt, om de lige Numre ville blive til Højre og de ulige til Venstre eller omvendt, men til Publikums Vejledning vil der blive malet Nummer paa Ryggen af hver Plads, hvorved Nummerbytning forhindres. Foruden Siddepladserne paa Gulvet vil Publikum kunne faa Plads i tre Etager, der

ere anbragte den ene over den anden, saaledes at den nederste er nærmest Gulvet, den øverste nærmest Loftet, og den midterste for Symmetriens Skyld imellem de to andre. Selve Salens Dekoration er gjennemgaaende holdt i en brun Tone med svantehvidt Stukkatur, altsaa ikke videre munter, men vistnok alligevel tiltalende for det Publikum, der nok ynder det Travrige. Som oplivende Moment er der paa den dertil indrettede Balkonestrade anbragt en Del Medaillemænd med Forfatteren M. V. Brrrrun i Spidsen.

Scenen vil blive adskilt fra Tilskuerpladsen ved et Tæppe, der dog vil blive rullet op, naar der spilles. Foruden dette findes der et Jærntæppe, der vil blive sænket, naar der ikke spilles. Dette sidste vil efter Brandinspektør Schønheyders allerhøjeste Mening bidrage særdeles meget til at formindske Brandfaren. Af samme Hensyn ere alle Stolene i Salen betrukne med vandtæt, brand- og dirkefrit Stof efter de nyeste Mønstre, ligesom der ogsaa af samme Grund findes en Masse Udgange, saa at Theatret meget hurtig vil kunne forlades af Publikum; derimod vil det rimeligvis tage længere Tid at faa Huset fyldt, da der kun er én Indgang.

Paa selve Scenen vil man overraskes ved ikke at se den almindelige Sufflørkasse. Grunden hertil er den, at Theatrets utrættelige Bygmester, Hr. Hansen, har været saa heldig at gjøre en ny Opfindelse i denne Retning, som uden Tvivl vil blive epokegjørende for alle fremtidige Theaterbygninger. Systemet er som alle ægte Opfindelser meget simpelt; man vil erindre, at Industriforeningens Medlemmer for længere Tid siden havde Leilighed til at høre nogle Operaer pr. Telefon. Hr. Hansen har nu anvendt denne Methode omvendt, saaledes at der suffleres ved Hjælp af Telefonen, hvis Ledninger munde ud ved Prosceniumspillerne i Højde med de Spillendes Ører. Det er indlysende, at de Agerende vil komme til at høre Suffløren paa denne Maade; den eneste Ulempe er den, at man, for at Tilskuerne ikke ogsaa skulle høre Replikkerne, har maattet gjøre Ledningerne saa lange, at Suffløren hver Dag maa tage med Middagstoget til Roskilde for at indtage sin Plads i en dertil særlig opført Sufflørkasse.

Bag Scenen løber en lang Gang, paa hvis ene Side Skuespillerne have deres Paaklædningsværelser, medens den anden Side indtages af Afklædningsværelser for *Corps de ballet.* I hvert af disse sidste findes en Statue af Guldfluen, Miss Ænea, og i hvert af Paaklædningsværelserne er der opstillet en Buste af Herman Bang, der jo har saa store Fortjenester af vore Skuespilleres nette Paaklædning. Bagved Paaklædningsværelserne har Direktøren sit Værelse, og her ser man en Buste af forhenværende Direktør ved det kgl. Theater, Justitsraad Berner, og ligeoverfor dette er Dekorationsoplaget, hvor en Buste af Kommersetatsraad Heyman figurerer.

Gaar man derpaa opad Trappen, kommer man til Skræddersalen, hvor man altid finder adskillige Prøver af »*Skræddérens Debut*«; i dette Lokale findes en Buste af Hans Sachs. Ovenover dette ligger igjen Malerloftet, og her ere flere Svende i Færd med at male væk paa nye Stykker; fra Baggrunden træder en Buste af Achilles Øjet i Møde. Gaar man endnu højere op, befinder man sig paa det saakaldte Snoreloft, og her træffer man en Buste af Snorre Sturlason. I denne Forbindelse kan det maaske nævnes, at der paa det udmærkede Maskineriloft findes en Buste af Watt, ikke Robert, men James Watt. Vi befinde os nu paa Loftet over selve Theatersalen, og her er opstillet en Statue af Theaterkatten. Det første, Øjet her møder, er en stor kastelslignende Bygning. Det er i Virkeligheden ogsaa et Luftkastel — ikke det første, Theatrets Bygmester har opført — til at bortsuge den daarlige Luft, der som bekjendt stiger *Opad;* ved Siden er der indrettet et lille Loftrum til »Luftmesteren«, som formentlig er en Fader til »*Luftens Datter*«.

Vil man nu ikke gaa samme Vej tilbage, kan man stige ned i Hotellet, hvor Theatrets Punchesale findes og hvor man forhaabenlig ikke længe vil savne en Buste af »*Punch*«, thi man kan nok trænge til en lille Opstrammer efter en saadan Vandring paa Scenens Brædder.

Vi haabe, at vore Læsere maa have modtaget et lignende overvældende Indtryk af hele dette Foretagende, som vi selv have faaet. Og dog er det ikke saa meget selve dette, der vidner om Entreprenørens storslaaede praktiske Geni, som det, at han vil vise, hvor meget han kan faa ud af sit Personale. Thi det kan vel ikke anses for nogen Indiskretion at meddele, at det er Hensigten, at Statisterne og Statistinderne om Dagen skulle have Ansættelse ved Hotellet, Herrerne i mindre Tjenerroller og Damerne ved forskjellige Kasseroller, ligesom Skuespillerne om Aftenen, naar de ikke optræde paa Theatret, skulle give Gjæsteroller i Kaffeen, og Orkestrets Medlemmer under Stykker, hvortil de ikke medvirke, skulle give »*Koncerter for Rejsende*« i Tunnellen.

Triumvirerne.

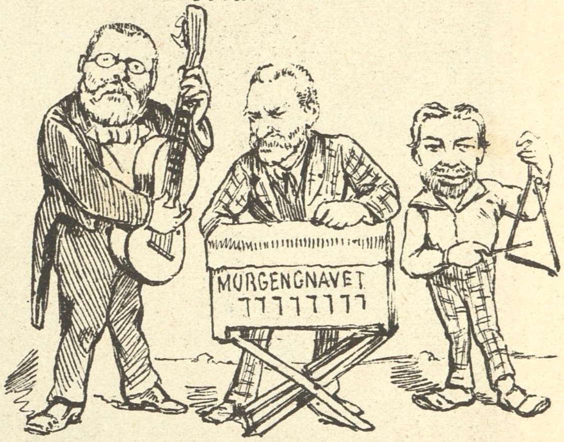

Hørup, Berg og Eedvard Brandes
Er et ædelt Kløverblad,
Som i Morgengnavet fandtes
Uden Sky at følges ad,
Skade kun, det dem passerer,
Verden ondskabsfuld har sagt:
En har Mangel paa Manerer,
Og en anden mangler — Takt.

Lille Eedevard er bleven
Nys i Tinget, som man vêd,
Kritisert af Ledregreven
For sin Umanerlighed;
Nu har Hørups kranke Lykke
Hans Person for Dagen lagt
Som et Lirekassestykke,
Der, blandt andet, mangler Takt.

Nej, saa er dog Berg en ganske
Anderledes Radikal,
Naar han li'esom Holger Danske
Fægte ses i Tingets Sal;
Vil man hans Person afmale
Og hans Færd ved Ordets Magt,
Kan der aldrig være Tale
Om Manerer eller Takt.

Man kjender dem paa Travet.

REKRUTTEN: Død og Pine, Jensen! Det er vist en Tyveknægt, dér kommer susende; skal vi inte snuppe ham?
VETERANEN: Næ, ta en med Ro, Pedersen. Det er jo bare en Mand, der skal hente Madammen.

Hans Heiling.

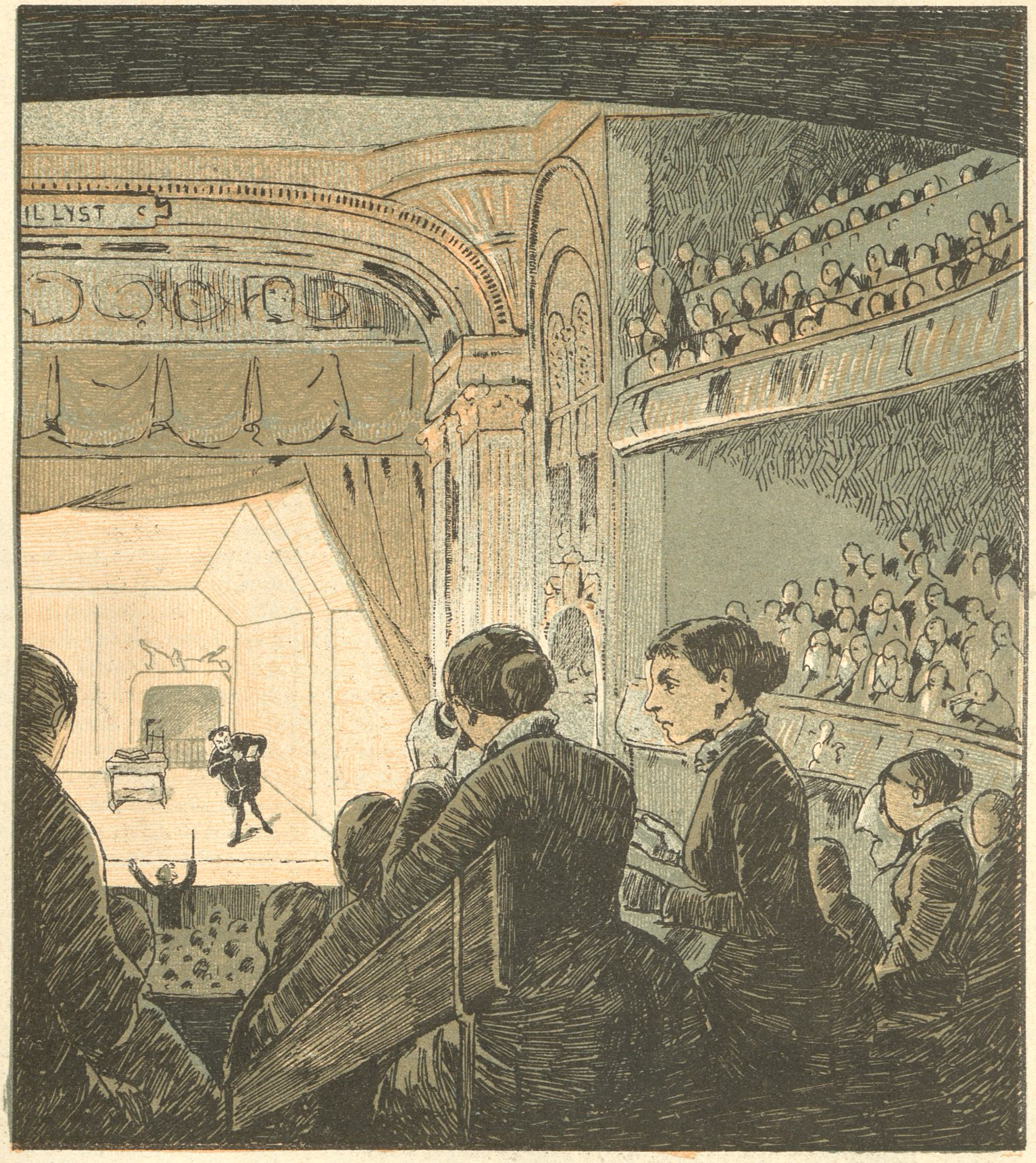

— Laavisse!
— Hys, hvad er'et?
— Laan maj din Kikkert, a je ka' se «den fortærende Lidenskab» i Simonsens Blik.

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.
LI.

Fætter! Du som er saa klog,
Hvorfor vil Dit Liv Du føre
I den lille Ravnekrog?
Den er kun et Æseløre
I den store Livets Bog.
Hvorfor vil i Mag Du kjøre
Som et stakkels Bondedrog?
Du, der langtfra er et Fjog,
Du, hvis Røst sig tidt lod høre,
Klar og klangfuld, vægtig, smuk,
Saa fra mangen Barm et Suk
Lønlig steg med sagte Kluk,
Du, som kan med Smigers Snøre
Alle svage Hjerter fange,
Du, som uden Skrab og Buk,
Blot med Smilet Kur kan gjøre.
Du, der synger Bellmanns Sange,
Du, der Ret og Skjel kan gjøre
Ved et Bord med Retter mange.
Du, der kan med Kjendermine
Vrage, smage, dømme fine,
Ægte importerte Vine,
Du, som aldrig viger bange
For en Skaal for Husets Frue,
Du der snedig som en Slange,
From som Due
Gjennem Selskabslivets Gange,
Krydser som en Lods, der kjender
Alle Skjær og alle Klipper.
Du, som naar Du fra Din Bue
Pilen slipper,
Altid den i Centrum sender,
Du, hvis Tale sjælden glipper,
Du, som tænder
I hver Sjæl en Venskabs Lue,
Christian med de mange Venner
Kjøbenhavn Dig til sig kalder.
Her er Trang,
Trang til Mænd, just af Din Alder,
Aaben staar Dig Kunstens Haller:
Kammerherre Fallesen,
Alle høje Musers Ven,
Naar han hørte blot Din Sang
Med dens „Butterine"-Klang,
Vistnok strax blev revet hen,
Bød Dig flux Pere-noble-Rang;
Fik Du Afsked saa igjen,
Brun Dig kunde engagere,
Og som Søn Dig adoptere.
Tænk en Gang!
Du er ogsaa Maler, husker
Jeg med Et om end kun Fusker;
Meldahls Ni, som kun blev Sex,
Trænger haardelig til Flere.
Ej af Groth og hans Komplex
Skal Du lade Dig genere;
Meldahl nok hint Oprør kusker
Og sin Krig igjennem lusker,
Meldahl er en Haruspex,
En Avgur, der Tegn kan tyde,
Følg Du ham og far i Mag,
Gode Kaar han har at byde.
I én Sag
Maa mit Raad Du, Fætter, lyde,
Naar til Meldahl ind Du triner,
Saa gjør gode Kobberminer
Til hans Marmorkirketag.
Kan Tilfredshed ej Dig yde
Pladsen her blandt Kunstens Præster,
Endnu Et tilbage rester,
Blikket snart sig paa Dig fæster,
— Vil Du være Borgemester?
Rundt med Lygter har man rendt,
Bud til Bille har man sendt;
Fik kun Afslag og Protester
Selv blandt Bistrup-Middags Gjæster.
Staden venter angstbespændt:
Ej med Fenger
Gaar det længer.
Christian, har Du Mod at prøve,
Bid til Bollen, lavt den hænger,
Du maa bare ikke tøve;
Rejs Dig, vældig som en Løve,
Spring af Ravnekrogens Bur,
Hvor Du ligget har paa Lur!
Bort med Laas og bort med Stænger!
Kom og gjør til Magten Kur,
Kom! — Ja, Christian, ej jeg dølger,
I mit Hjerte Haabets Bølger
Bruse. Jeg i Aanden ser Dig
Alt som Fengers Efterfølger.
Bryd da ej min Længsels Lillie,
Bliv Borgmester snart, jeg be'er Dig,
Christian, det er Skjæbnens Villie!
Griber først Du Stadens Ror,
Staar min Lykke snart i Flor,
Thi fra et Borgmesterbord
Falder der, saa vidt jeg tror,
Dog adskillige
Rare Kummer ned paa Jord
Til Borgmesterens Familie.

*

Hvad der laa om Smørret!

Regnen plaskede og styrtede, sivede og flød i Strømme ned ad Gaderne, fyldte Tagrenderne og sprøjtede fra disses Huller i tykke Styrtebadsstraaler ned paa Paraplyerne, løb saa i smaa Vandfald henad disses sorte glinsende Smaahvælvinger og gjød sig som sagte rislende Bække ud over de Forbipasserendes Klæder. Rendestenene svulmede og blev til Floder, der gik over deres Bredder og skummende og brusende væltede graasorte Strømhvirvler ned i Kloakernes hemmelighedsfulde Dyb. Dernede buldrede og brummede det, det var tunge Melodier, den sorte Strøm sang, et naturalistisk Epos, der ventede paa den danske Zola, hvis Blækhus den kunde fylde, af hvis Pen den kunde sprutte for at gjennemrisle Sagsavisens Feuilletoner med den frugtbringende Gjødning, hvoraf Kundskabens Træ for det unge Danmark søger sin Næring gjennem Journalistikens Rødder. Nede hos Mogensen var Oversvømmelsen begyndt. Men, som der staaer i Sangen: »Husvant Dansken plasker til Søs.« Ikke med en Mine forraadte Mogensen Tegn paa Søsyge, skjønt halvanden Tomme Vand skvalpede imod Disken og piblede omkring med smaa urolige Bølgekast mellem Smørfjerdinger og Sildetønder. Det eneste Tegn paa Anelse om forestaaende Fare øjnede *Punch* i et mægtigt Korkbælte, der omgav Mogensens brede Bryst. Af og til repeterede samme Hædersmand nogle epileptiske Svømmebevægelser, medens han mumlede for sig selv Stumper af gamle Emter: Ikke spred Fingrene! Sammel Hælene godt! En To! En To! Stræk Benene! Lange Tag! — Han afbrød sine Øvelser for med fuldstændig Fiskekoldblodighed at afveje *Punch* det begjærede Smør, som han indsvøbte i et af de med de bekjendte Hieroglyffer bemalede Blade.

Punch betalte og gik. Da han vendte sig om i Døren, hørte han atter Mogensen mumle: Lange Tag! Stræk Benene! medens hans Arme bevægede sig frem over Disken, som om han var en Aandebesværger, der vilde kalde de der liggende døde Sild til Live igjen. *Punch* gik hjem og skyndte sig at dechiffrere det modtagne Smørpapir. Det lød saaledes:

A. Monsieur.

Monsieur Jeppe Jochumsen!

à

Ludserød.

Cher ami et compagnon de partie! Je vous envoie ici un paquet des livres pour votre bibliotheque de paroisse. Chaque jour j'eu recois dix volumes de tous les autrices et maitres d'ecoles dans Danemark, qui me prient de lire leurs ouvrages et réclamer pour leurs romans dans la chose du peuple. C'est parce que j'ai eu le malheur de dire, que j'avais trouvé gout dans[1]*) les livres, que ce petie noiraud, ce Docteur Juron Brandes*[9]*) a si terriblement rendu chou sur*[3]*). Oh ces dames! Toutefois, que je me montre, j'ai un demi-douzain dans les talons sur moi*[4]*) qui veulent avoir des gages de poetes. Je suis vraiment devenue un Jean des demoisselles*[5]*). Sur le jour de pays il est rien du nouveau. Nous laissons constamment les fleurs ministerielles se faner dans les pots à fleur des notres triages*[6]*) et les herbes épiscopales de le vénérable Monsieur Est-il-coquin?*[7]*) se sont aussi sechés dans les pots de cabinet. Ah quel temps! Mais notre ami suedois Fleur de Lys*[8]*) de Nouveauville*[9]*)ne se fane point, mais fleurisse comme un vase á lait du diable*[10]*) dans le jardin du vieux Danemark. Car nous avons voulu, que la goutte*[11]*) danois sera toujours servi les citoyens danois par un citoyen vraiment danois. Quoi? Ne suis je pas un grand patriote? Aussi, quand Gambetta est mort, j'ai voulu partir à Paris et Moi et Bjørnstjerne et le petit Richard Marchand*[12]*) nous avons du sauver la Republique lá, mais maintenant je n'oserai parceque ils ont frappés tous les rois et princes avec leurs decrets formidables, et le royaume de Bogø n'etant excepté, j'ai eu peur de devenir pris comme un Flon-Plon danois et mis au Conciergerie, que je pense est habité de ces concierges de Paris, dont j'ai lu tant de mal dans les correspondances. J'ai peur de confier ma personne royale dans leurs mains impropres. Moi Chrétien le Premier je fais comme mon cousin Henri Cinq. Je m'abstiens. Aussi je remaindrai dans la chose du peuple. J'y suis et j'y reste. Cela peu devenir bon un fois encore*[13]*)! Courage!*

Votre ami et protecteur,

Crétien Montagne.

[1]) Fundet Smag i, [9]) Eed. Brandes. [3]) Gjort Kaal paa. [4]) I Hælene paa mig. [5]) Pigernes Jens [6]) Udvalg. [7]) Monrad. [8]) Lilja. [9]) Nykjøbing. [10]) Fandens Mælkebøtter. [11]) Snaps. [12]) Kaufmann. [13]) Det kan blive godt en Gang endnu.

Garnene ude.

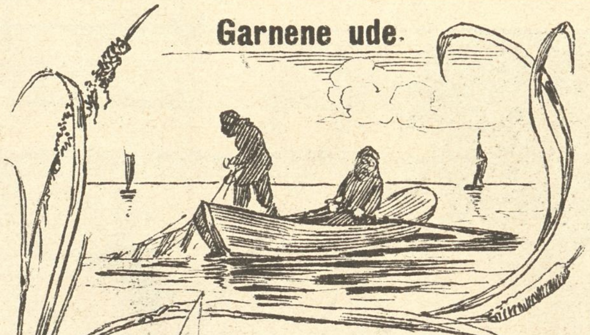

Folketinget, som det plejed',
Har paany for Dagen lagt,
At det nok er inte meget,
Som det skal ha'e sagt;
Sørgeligt det er, men sandt, a'
Ordene saa sparsomt randt, a'
Det saa' ud som Propaganda
For den stille Magt.

Det hveranden Dag holdt Møde
Snakkende om Dit og Dat;
Man skal ikke skumme Fløde
Just af den Debat.
Ingen Greve kom paa tvert i
Evropæernes Koncert i
Tinget, ja saagar Alberti
Tog sig ud som mat.

Kun ved én Sag det sig hændte,
At der kom lidt Slag deri,
Det var Venstres velbekjendte
»Husflidsindustri«.
Disse Aal udi Geledder
Vilde »fiske«, som det hedder,
Mere Sølvtøj til det Feddersenske Fiskeri.

Skjønt de gjerne vil opfriske
Deres Visnepolitik,
Hvor der noget er at fiske,
Frejdig løs de gik;
Og at sætte Garn i oprørt
Vande har de aldrig ophørt;
Derfor Venstre atter opført
Fiskefarcen fik.

I Valgfiskefangsten skete
Feddersen ej Ret og Skjel;
Dog Diæter de beredte
Ham alligevel:
Venstre ta'er ham under Vingen,
Skeel dog ikke, det er Tingen,
Saa nu bliver der vist ingen
Lax af den Makrel.

Moral:

Fisker tag dit Næt paa Skulder,
Ro til Venstres Fiskeskjær.
Flyndere du ser, og Kuller
Faar man ofte der.
Sjælden ej paa Krogen hængte
»Kabeljov af denne Længde«,
Og der pilkes kan i Mængde
»Døde Torsk« især.

Forfriskende.

V. Rosenstand *pinxit.* Punch *delineavit.*

Er Kalken for bitter, saa kan man maaske
Deri en oplivende Solstraale se:
Til alt man sig vænner, og det faar da trøste
En stakkels Begynder, som Busk'en skal ryste.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 15. Februar. Nr. 7.

PUNCH.

I Dagmar-Theatret.

— Har De set Rantzau paa Folketheatret?
— Rantzau!? — Nej, han er jo i Ligkisten, og der kommer jeg rigtignok ikke!

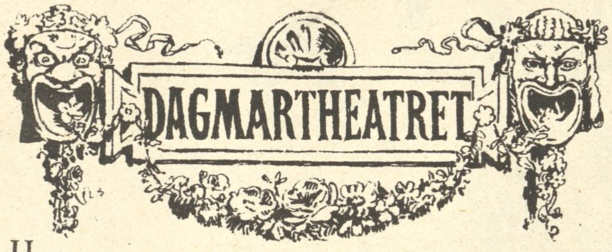

Hvor Vestervold i gamle Dage laa,
Indtil den sank i Gravens Dyb deromme,
Ses paa hint Kjøbenhavn, der svandt, at staa
Et nyt Theater, der nu venter paa
De Kjøbenhavnere, som skulle komme.
— Vel stander endnu alle Bænke tomme;
Men snart den første Forestilling kalder
Os ind i disse Kunstens heldige Haller.

DAGMARTHEATRET hedder hint Pavlun,
Som ved sit Ydre svært forøger Glansen
Og Herligheden ved Kvarteret HANSEN,
Mens i dets Allerhelligste vil BRUN
Paa slette Pedes lægge en Kapsun,
Saa ingen Versefod gaar bag af Dansen.
— Ja, snart man vil fra dette Tabernakkel se
Halmtorvet dekoreret med lyrisk Hakkelse.

Og hvilke Skuespil man end vil faa,
Naar de begynder spillende og syngende,
Saa har man allerede en Svend gjøngende
Grund til at bygge sin Forventning paa.
En svantehvittig Dialog, foryngende
Vort Publikum, vil vore Øren naa;
Og naar man nok har faaet af Ideen,
Saa er der ingen lang Vej til Kaffeen.

For til Theatret slutter sig saa tæt
Som til sin Broder en af Siams Tvillinger
Et flot Hotel, af hvis Montering let
Man ser, den ingen Frugt af BERGS Bevilling er.
Her skal Fru MANGOR give Forestillinger
For Rejsende i al Slags Folkeret,
Saa naar man sluttelig er naaet til Kaffeen, man
Maa tro, at man er havnet i Slaraffenland.

Se derfor Muserne sig forud glæder
Til deres nye komfortable Hjem,
Hvori de skal forøge deres Hæder;
Og hvis en god Kaf-Fe ej svigter dem,
Saa skal vi se, at disse HANSENS Steder
Som rige Hansestæder træder frem,
Der fremfor de forsvundne anbefale
Sig kan hos os som yderst nationale.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder sikken en Skuffelse baade for os allesammen og for Brun selv og for Børnene og man kan tydelig se hvor de længes, ligesom Dagene for nu er det jo snart Foraar, og det var dog flovt om Familien skulde til at gaa paa Tivoli igjen og slet ikke komme paa Brædderne denne Sæsong, men jeg tror nu, det er Spekulation af Hansen, at han trækker det ud, for han har sagtens fundet paa en ny Fasong at rive det Hele ned og bygge det op igjen og slaa det i Et med baade Panoramuset og National og sætte et Glastag over og kalde det »Cirkus-Panoramus-Dagmar-National-Central-Hal med Keglebane og Beværding«, hvad der jo vilde være nok saa storartet, naar han saa gravede Tunneller paa Kryds og Tvers underneden i en Labyrint saa Folk kunde løbe rent tunnellumsk og maatte have en Tuborg og styrke sig paa hvert Kvarter, og det tror jeg nu er Grunden, men Fritz Grønbæk siger Ulykken er at Brun har kaldt det Dagmar-Theatret og det er jo efter Kejserinden som hedder Maria Feodorowna, og nu da der skal være Kroning derovre, vilde det være upassende at aabne Theateret, før den var overstaaet, men det maatte helst gjøres samtidig, og saa vil Brun nok laane »Kejserfesten i Kreml« af Fallesen og give den og »Kronjuvelerne« og saa omdanne »Let Kavalleri til »Russisk Kavalleri«, som jo ikke er Andet end at gjøre en Operette om til en Ballet og de kan jo beholde Musiken, saa kan der da ingen Ben være i det, skjønt det er maaske netop dem de mangler til Balletten, og det er ikke som i Casino, hvor de har Overflødighedens Velsignelse som for Exempel i »Luftens Datter«, hvor Gravaanderne danser og de Gravaander kan saamæn ikke have ligget længe i Jorden og ikke heller være afgaaede ved Døden af gallopperende Svindsot, og siden jeg taler om Casino, saa var jeg ogsaa ude at se »Fru Tankeløs« og Gud hvor det Stykke minder om »Dronning Margretes Noveller« nemlig deri, at det Hele er altid lige ved at blive opdaget ligesom Nordpolen og bliver dog ikke, og her har Fru Secher gjemt Brevene i det som Nationaltidende kalder et »Livstykke«, og som vi andre har et fransk Navn for, og foran gik der en Proverbe som hed »et Samvittighedsspørgsmaal« med Abrahams i atter som »En ødsel Fader« men roligere; og mere af en gammel Ungkarl. Og vi var jo angst for at Samvittighedsspørgsmaalet skulde angaa noget om Fallesen og det kongelige Theater, og hvorfor og hvorfor ikke og De véd den Slags, søde Fru Schrøder, som man hellere skal tie stille med saadan som om jeg vilde spørge Dem i stort Selskab om deres Tænder var forlorne, hvad jeg jo godt véd og som da er en ærlig Sag og kun vedkommer Dem og deres Samvittighed og deres Tandlæge. Men det var noget helt andet og meget rørende, især naar Frøken Lærke rækker Abrahams Haanden og siger han skal blive, og der klappede baade Sørensen og jeg, og saa var vi forleden henne i Folketheatret. Vi har jo ikke villet gaa der saa længe de gav noget af ham Rantzau, for den ene af Brødrene kjender jeg ikke men den anden véd jeg da nok er ikke saadan egenlig for Damer af min Stand skjønt Fritz siger han er ikke nær saa fæl som Gjellerup, men i Lørdags var det »Hamlet« og det havde vi jo hørt paa det kongelige Theater og været saa begejstrede over, men dette herre var Svenske, som jo plejer at have meget bedre Stemmer end vore egne, og De kan tænke Dem, søde Fru Schrøder, saa skuffede vi blev, for de har naturligvis ihke kunnet faa Musik, ligesom Fritz Grønbæk fortalte de heller ikke kunde til Studenterforeningens Fastelavnsløjer, og saa blev det til den Skandale, at de maatte gjøre det Hele med Deklamation og ham Lindberg sagde baade Fritz og Petrine og Sørensen var et Geni og de fremkaldte og applovderede ham, men nej, mange Tak maa jeg bede om Simonsen, det er rigtig

nok ganske anderledes solidt hvad han præsterer og han forstaar at omgive sig med prinselig Værdighed, saa man aldrig glemmer han er kongelig Kammersanger, og det er dog det det kommer an paa, men Gjenfærdet kunde jeg bedre lide end Ferslew, især fordi det var meget lettere at forstaa ham, skjønt Ferslew blev jo paa en Maade gyseligere ved det mystiske der var over hans Replikbehandling og Ofelia her var heller ikke saa stor som Fru Lütken, men uagtet der stod paa Plakaten hun hed Frøken Haard saa gjorde hun. En alligevel blød om Hjertet, der hvor hun kommer ind med Sengehalmen. som jeg nok synes Watt kunde have spenderet Blomster i Stedet, saadan som paa det Kongelige og hun flød heller ikke ned ad Bækkens Vover i Maaneskin som Fru Lütken, men hun er maaske fra det indvendige Sverrig, hvor Damerne ikke lære saadan at svømme som hos os. men sød var hun saamæn, og det var Synd, hun ikke alligevel hellere i Tide blev indskreven i et Kloster saadan som Hamlet raader hende til, saa kunde hun nu siddet i Ro og Mag og være kommet til Hæving, og hun var jo af god Familie og de første Rangklasser, saa i den Retning var der ikke Noget i Vejen. Men den allerbedste var Laertes, han mindede saadan om dem, der var med Ristori. Og De kan tro, der var fint Selskab søde Fru Schrøder, som Nationaltidende ogsaa skrev, at det ypperste i Kunst og Literatur var til Stede og jeg saa baade Frøken Ludvigsen og Falkman selv, saa der kan De se, Nationaltidende overdriver ikke, i alt Fald ikke altid. Og nu maa jeg nok af Sted og har De Lyst at komme hjem i Aften og spille en trekantet Whist med Sørensen og mig saa er De velkommen, men jeg siger Dem i Forvejen, at Pigen er ude for vi havde jo beregnet at skulle være i Dagmartheatret allesammen, men saa kan De hjælpe mig lidt med Theen. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

Cirkus. Det lader ikke til, at Kjøbenhavnerne i dette Foraar vil faa den Fornøjelse at se noget Cirkus her i Byen. Efter at nemlig Brandinspektør Schønheyder har forbudt Direktør Schumann at give Forestillinger i Tivolis Cirkus, er der nu ogsaa paa derom given Ansøgning givet Afslag til en Direktør for et Loppecirkus, begrundet paa et Forbud af Sundhedskollegiet.

Fra Grosserer-Societetet

paa Randen af Kongens Nytorv.

— Hvad er den a', Grosser? Skal vi nu mødes i en Gadedør?

— Begribeligvis. Nu bli'er man jo snuppet, bare man, som jeg vil sige, i barnagtig Uskyldighed sla'er et Slag over Torvet for at ligge en Spytteklat a' under Oehlenberg.

— Der er Cronedød Noget i, hvad De siger, Grosser, jeg skal aldrig nægte Andet. Vi maa ligegodt ha' krænket Sjæfen.

— Akkurat det selv samme siger jeg, Grosser, men inte mine Ord igjen. Den driver over, si'er jeg, og det er nu min Mening. En anden En kan da begribeligvis inte ligge her og stikke Plader ud, naar Folk inte kan se dem for Snue og Hoste og Gigt og hele Komedien. Det er nu inte for det, for den er jo li'saa evig gal ude i Kasino, si'er Daniel omme i Amaliegade: hele Theatret sidder og nyser og hiver, saa man kan blive helt Tankeløs ved det! De skulde for den Sags Skyld immervæk ha' en Lærke med Camille-The hos sig, si'er Daniel.

— Camille-The? Aa ja, saagu'! det er jo no'et forældet, men det er ligegodt et Samvittighedsspørgsmaal. Jeg véd ellers inte, hvad De selv synes; for man er jo Theatermenneske og kan tale med om de Dele, men den vil da blive lige haard nok for Andersen.naar Brun nu lægger ud igjen med Dagmar.

— Begribeligvis; men saa kjører han s'gu op med Czaren, og det er jo han selv, der skal gjøre Folk begribelig, at Czaren kurerer.

— Den var ellers inte billig. Men naar Brun nu render Storm med let Kavalleri?

— Bare rolig, den Storm kan han osse ride a'; nu har han jo faaet skaffet sig en ny Syd-West lige til det Samme. Men jeg siger bare, hvad jeg immer har sagt: Brødrene Poulsen, hvad beha'er? Det er det, der trækker.

— Ja, Brødrene Rantzau er det nok inte?

— Begribeligvis; men det er osse Døgnfluer.

— Inte for det; Watt kan nu ligegodt være kiste-glad, ved det han har jo Beliggenheden og de Dele. Og »Marmorkvinderne« har jo immer gjort sig, si'er man.

— Der er Noget om'et, ja. Og fint bli'er det, for Kostymerne skal begribeligvis leveres af denne hersens »Marmor-Skrædder«, som Nationaltidende fortalte vos om forgangen, ved det at de kan fremmede Sprog.

— Skal jeg ellers sige Dem Noget, Grosser; véd De, hvad jeg gjør? Jeg holder med Svensken omme paa Nørregade, gjør jeg.

— Ja, han var nok En af dem til halvanden Krones ren Fortjeneste paa en Førsteparket, som man siger?

— Det kan De saa ganske rolig ta' Gift paa. Nu har Emils Hamlet da ligegodt faaet svensk Hefteplaster paa sig for i Vinter.

— Inte sige Noget om Emil, Grosser; naar De da ellers sidder Pris paa at bevare Deres Stilling ved Anstalten.

— Ja, men hvor kan det nu være, at Svensken aldrig har kunnet gjøre sig ovre ved sin egen kongelige?

— Begribeligvis. De kan vel heller inte med god Komedie derovre.

— Naa, saa er det vel osse derfor, at han ikke er kommen over til vores, men har sla'et sig ned paa Nørregade?

— Nej, det har nu mere saadan sine apartige Aarsager: vi har jo inte faaet Komedien oversat endnu af ham Richard, den Anden derovre i Paris.

— Den er jeg med paa. Men Ophelia, hvad beha'er? Sikket Spil! — det er ligegodt det højere Vanvid. Gu' bevares, det kunde aldrig falde mig ind at sige Fru Hennings noget paa, men her var saadan rigtig hvad man kalder Hof-Musik i Stemmen, og hun er da osse bleven farlig rost i Schnellposten. Det sa' jeg med til Rasmussen. De véd nok, han, der har Kantor hos Ølmanden ved Siden a', og vi sad jo og talte om'et ved to smaa grønne, — saa si'er jeg til ham: Man kan ligegodt mærke, at »Ophelia« er vant til at fare paa Malmø, siger jeg.

— Undskyldt, Grosser; der kommer en velklædt Herre. Jeg skal dog prøve paa at komme for Skade at gnide min Segar a' paa Ærmet af ham, saa han maa ta' den op i Gadedøren — er De med?

— Gu' bevares! — Er det nu inte sørgelig, at man skal snyde sig til sin Forretning, li'som der inte var Lov og Ret i Landet?

— Jeg si'er, hvad jeg sa', og det holder jeg paa: Hovmod staar for Fallesen, si'er jeg!

— Go' Maaren, Grosser.

THEATE

R - KORT.

Dagmartheatrets Aabning.

(Fremtidsfantasi).

Mel.: Fredmanns Epistel Nr. 9.

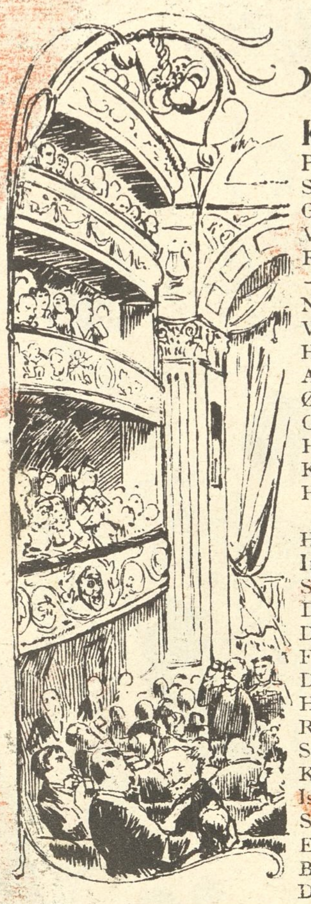

Klokken er syv. Ad Dørene vælter
Publikum ind og Gaslyset smelter,
Sneen paa Hat og Frakke,
Galoscherne ta'er man a'.
Ved Garderoben frem man sig trænger,
Rappe Betjente Tøjet ophænger
— Se hvilken yndig Nakke!
Nu vender hun sig — Uha!
Vildsomt i Gangen Frøkener flakke;
Herrerne hjælpe, Damerne takke
Alting er flot, som »Dagbladet« sa'e:
Øjet bli'er blindt af Farver og Guld,
Og af Bekjendte Salen er fuld,
Heyman ej man savner,
Kristian Kjøbenhavner
Hilser Schandorph vennehuld.

Hist i Orchestret Strængene stemmes,
Ind mellem Bænkerader man klemmes.
Saa nu er vi paa Pladsen,
Det gik jo for Resten glat.
Der ser jeg Bøgh, og der ser jeg Brandes,
Falkmann med Dr. Manicus gantes,
Davidsen har gelassen
Hos Carstensen ned sig sat.
Rigsdagsmænd ses; som Fuxen i Klassen
Staar hist i Hjørnet Wederkinch-Madsen.
Kjender Du ham? — Jo vi er »paa Hat«!
Israels Børn? — Jo her er schgu vi!
Saadan Parade den kan vi li'e;
Ej af de smaa Sorte
Bliver nogen borte.
Det er »Let Kavalleri«.

Hist i Parkettet staar saa min Sandten
Fallesen selv, jo lur Kommandanten!
Altid ved Sligt han stiller,
Jo Chefen er min Tro løn!
Smægtende staar med drømmende Blikke
Han, som Berlin erobrede ikke,
Han med de høje Triller,
Vor elskede Frederik Brun.
Nordahl ej ses — nej Helt han jo spiller,
Størst er han blandt Theaterets Piller:
Stemmen har just ej Klang som Basun.
Otto Borchsenius ogsaa er mødt,
Cantor til Secher smiler saa blødt,
Af den samme Species
Er den smaa Henresches,
Men han griner ej saa sødt.

Andersen ses med Watt der, og begge
Le kun og smaat paa Skulderen trække,
Inderst i Hjærtets Fold der
Dog toner en sprukken Klang.
Damerne henimod os nu kigge,
Tro mig min Ven, os gjælder det ikke:—
Bag ved os troner stolt der
Den »haabløse« Herman Bang.
Oppe paa Scenen ej blot Styrvolter
Findes, nei, Hundrup og Frøken Holther,
Aagaard! — Ja han er smuk — og hans Sang!
— Ak kun paa Prøver end gjør de Gavn,
Brun kun »Fantomer« gav Kjøbenhavn,
Glad til Aabning gik vi,
Ingen Aabning fik vi,
Vi blev narret Fastelavn!

Theaterkort.

I Anledning af Sæsonens store Begivenhed, Dagmartheatrets til i Dag omsider bebudede, men til *Idus Martius* paany udsatte Aabning, har *Punch* i Dag bragt i Handelen en ny Slags Spillekort, som vi har døbt Theaterkort, og hvoraf der paa omstaaende Side vil findes nogle Prøvekort. Det er ikke vor Mening samtidig med, at vi lægger Kortene paa Bordet, at komme med nogen Kritik af de forskjellige Spil, end mindre at give Regler for Spillets Udførelse; men vi anser det for nødvendigt, idet vi spiller Theaterkortene ud, at ledsage dem med nogle kortfattede Bemærkninger til Forklaring af denne ny Maade at spille fra Bladet paa.

Som almindelige Regler for Theaterspillet gjælder:

Naturligvis egner Theaterkortene sig især for det interessanteste af alle Spil, Skuespillet; og dette gjælder endnu mere, efterat Syngespillet er blevet hævet paa Grund af dets sidste *Grande Misère ouverte*.

Af største Vigtighed er dernæst Sammenspillet, ligesom det naturligvis har meget at sige, hvor man kommer til at sidde; navnlig maa i denne Henseende bemærkes, at de saakaldte Frikort i Reglen ikke er velsete.

Med Theaterkort kan der spilles baade med og uden Spillepræmier, ligesaa vel som man kan deltage deri baade til dobbelt, forhøjet og almindelig Pris.

Som man vil se, er Herrekortene lutter Matadorer, de daarlige Makkere er ikke medtagne

Naar en Spillende paa Grund af udenvelts Damekort siger Pas til sit Parti, hedder det i Theatersproget, at den Spillende er upasselig.

Det kan vel betragtes som givet, at hele Nationen sætter Spillet i denne Farve over alle de andre; om ikke af Andet kan dette ses af, at endog den lavere Del af Befolkningen, de saakaldte Billetsjovere, ofte vover store Summer paa disse Kort, men rigtignok ogsaa ofte sætter dem til, som naar de f. Ex. ved *»Pharao«* kjøber for meget op. I den senere Tid bliver det undertiden brugt at mulktere dem, der saaledes kjøber for mange, men dette synes dog temmelig strengt. De eneste af det danske Folk, som ikke ynder Spar-Spillet, er Folketingets radikale Medlemmer, hvad der er saa meget mærkeligere, som de i de sidste Aar har faaet frit Spil i denne Farve; men alligevel klager de over, at Indsatsen er for høj, og nægter regelmæssig at gjøre Indskud. I Virkeligheden er ogsaa Spillepræmierne ved dette Spil særdeles høje for enkelte Matadorers Vedkommende.

Kongen anvendtes tidligere i det politiske Firkort, men gik ud af Spillet ved sidste Kortgivning. I det Hele synes Spar-Konges Humør at tage af i den sidste Tid, da den strenge Kritik siger, at han ofte giver fejl, og navnlig ikke vil anerkjende slige Spil for klassiske, hvor der spilles paa én Matador og ellers lutter Fos'ser. Imidlertid kan Spar-Konge dog endnu spille sine Kort meget fint, og det er ikke altid let at opdage Dessinen, hvorfor Nøglen findes paa Bagsiden.

Damen er et meget betydeligt Kort at have paa Haanden, da man er vis paa, at det altid trækker godt, hvad man ogsaa saa i gamle Dage, da det anvendtes i Kasino. Da vi her kun har med Kortspil at gjøre, skal vi ikke

omtale den Betydning, Spar-Dame efter den almindelige Opfattelse har i flere Kabaler.

Knægten gaar i alle Morskabsspil forud for alle sine Medspillende paa Grund af bedre Spil; naar Spillet bliver forceret, er det ikke altid let at sige, hvad der st[illegible]r Knægten. Udenfor sin egentlige Farve er Spar-Knægt en høj, musikalsk Matador i et tyrkisk Damespil, som især dyrkes paa Skuespillermarkeder. En anden Mærkelighed er, at Spar-Knægt ofte siger Spar-To til Spar-Konge, navnlig i det korsikanske Syngespil •*Colomba*•. Om Sommeren bruges Spar-Knægt jævnlig i •*Hyp!*•

Klør er Hovedfarven i •*Store Kasino*•, et Spil, der mest tiltaler ved sine prægtige Dragter og den hele flotte Udstyrelse, hvori det fremtræder. •*Lille Kasino*• omtales ikke her, da det i Regien er udenlandsk Spil, der dyrkes. I •Store Kasino• gives •*Et Parti Piquet*• ikke mere; derimod bliver det ikke sjelden til *Halvtolv*, i Særdeleshed om Søndagen.

Kongen har i de sidste Tider ikke været rigtig i sit Es, da han ikke har forstaaet at holde paa de mange Matadorer, han en Gang havde paa Haanden. Spillet er paa Grund af denne Renonce blevet endel usikkert. men er dog ikke gaaet bag ad Dansen, skjønt det mere og mere faar Lighed med en *Polskpas-de-deux* i Carrey. I Almindelighed har Klør-Konge dog Noget i Baghaanden, som trækker meget fra Modparterne.

Damen er Kongens væsenligste Støtte; thi skjønt Klør-Dame undertiden markerer temmelig stærkt, er der altid noget vindende ved Damen, hvad der ikke mindst viser sig ved de forskjellige Tournéer.

Knægtens Spil er ofte saa hasarderet, at det nærmer sig Hasardspil, og en Fejl er det, at Klør-Knægt er meget slem til at sætte Trumf paa, hvor dette efter Erik Bøghs Kritik bør undgaas. Men Klør-Knægt er en grinagtig Knægt, og navnlig er mange Partier derved blevne reddede og mange Singleton'er gaaede hjem.

Spillet i Hjerter hører til de folkelige og følges ogsaa med Interesse af mere end én fattig ung Mand; det sættes ikke højt af Dr. Eedvard Brandes, med hvis fine Spil det Intet har tilfælles, hvorfor det ogsaa yndes af særdeles mange. Til Afvexling spilles her ogsaa efter det Franske og da i Reglen som *Mariage mellem 3 Personer* eller endog *Kryds-Mariage mellem 4 Personer*. Tidligere antog man, at der altid var Fare for at brænde inde med Spillet i Hjerter, naar man ikke sad i Baghaanden, men nu anses denne Fare for at være fjernet.

Kongen er kommen til os fra *Boston*, skjønt hermed ikke skal siges, at Hjerter-Konge hører til de *udenvelts Kort*; det er et overordenlig værdifuldt Kort at sidde med, da man saa er vis paa sin *Rubbert*.

Damen er især af Betydning i alle nyere franske Selskabsspil; haves Hjerter-Dame med til en almindelig *Tournée*, bliver det *Tournée Respect*, og der, svares gjerne strax paa saadan en *Invite*.

Knægten har sin Force i at tage Stik hjem, da Hjerter-Knægt dels formaar at stikke de fleste af sine Medspillende ud hos Damerne og dels at stikke alle Slags Points ud, af hvilken sidste Grund den ogsaa er af stor Værdi i alle de Spil, som kaldes Ordspil. Hjerter-Knægt er slem til at *lukke Bogen* for tidlig, men har derimod ingen Tilbøjelighed til at *spille Maske*.

I denne Farve er det meget vanskeligt at komme til at spille, naar man ikke vil spille fordækt, saaledes som det var moderne i Begyndelsen af denne Sæson. Da der endnu ikke kan siges Noget om Spillet i denne Farve, eftersom der ikke er spillet ud, maa vi med Hensyn til de enkelte Kort fatte os i Korthed.

Kongen har længe siddet blank og synes især at udmærke sig i det ædle Spil •*Stop*•; fra ældre Tid véd man dog, at man maa tage sig meget i Agt, naar Ruder-Konge er besat.

Damen har siddet over i lang Tid og kun været anvendt dels i •*Patience*• dels i •*Nolo*•; Ruder-Dame kan baade være oplagt og ikke.

Knægten kjendes endnu ikke, men siges at høre hjemme, hvor Tevandsknægtene yndes; det turde være for strængt, naar nogle regner Ruder-Knægt for *Store Slem*.

Paa Grund af det Forhold, hvori Ruder-Konge staar til Ruder-Knægt, siger man, at dette er et Spil, som en Fader kan spille med sin Søn.

Punktum — Basta!

Fra Theaterverdenen.

Det kongelige Theater. I Anledning af den svenske Sangerinde, Frk. Grabows Optræden agter man at gjenoptage •*De Usynlige*• paa Repertoiret med Fruerne Lytken og Keller og D'Hrr. Simonsen og Schram i Hovedrollerne.

Kasino. I Anledning af den svenske Sangerinde, Fru Moes Optræden vil efter Forlydende •*Smedenes Skrue*• med det Første blive givet sammen med •*Svagelige Folk*•.

Folketheatret. I Anledning af den svenske Skuespiller Lindgrens Forestilling bliver i denne Tid indstuderet: •*Hvem er han?*•

Skuespillerforeningen agter efter Forlydende at opføre •*Krig i Fredstid*•, hvori Skuespillere og Skuespillerinder fra alle tre Theatre vil optræde.

Lidt Theaterkonfekt.

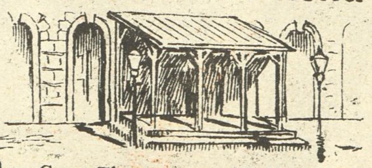

Den Gang Theatret paa Hallandsaas
I sin forbedrede Skikkelse saas,
Satte de Mænd, •som i Danmark dur•,
Her sig et Minde i Form af et Skur.
Holbergs og Øhlenschlægers Scene
Tager sig proper ud, sku' man mene.
•Ej blot til Lyst•, som man indenfor skrev,
Ogsaa til Ærgrelse opført den blev.

Folketheatret, der Rollen gav
Som en ærværdig kalket Grav,
Ogsaa en Omkalfatring fik:
Fordelen blev med lidt Ornamentik
Pænt pudset af; men det tør ej formaste
Sig paa Kollegerne Stene at kaste;
Fordelen ved det er ikke saa stor,
Naar bag et Glastag selv man bor.

Mere betænksomt Kasino har
Faaet sit Glastag af Jærn saagar,
For at de mange, som Aar efter Aar
Uforsagt her deres Folder slaar
Og la'er sig se i Amaliegade
Som Karnevalros og Maske-Rade
Strax ved Entreen en Skjærm dog fik
Mod en for overlegen Kritik.

Vel er ej Dagmartheatrets Mur
Udvendig smykket med Glastag og Skur,
Men i det Indre holdes beredt
Plads til at blæse paa Glastrompet,
Det med en Tunnel i Dybet sig melder,
Der vil fordunkle Dybets Kjælder,
Og skal man opføre Operaer,
Lige ved Haanden en Ølbas man har.

Saalunde Muserne her i Nord
Saare bekvemt og fornøjelig bor,
Og de bør sætte forhøjet Pris
Paa, at forøget Husrum dem gi'es.
Nu man blandt Byens Mærkværdigheder
Tælle kan fire Musereder,
Ingen Theaterkat i Aar
Derfor aldeles til Rotterne gaar.

Velkommen!

J. van Beers *pinxit.* Punch *delineavit.*

Velkommen jeg byder ved Trappens Fod,
Dernede alt ligger min Svane god;
Paa Dem, Frøken GRABOW, den venter!

Det reneste Opspind var PATTIS Ord,
Jeg melder Dem netop: Alt vel ombord!
Vi har ikke Spor af PATTIenter!

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 22. Februar. Nr. 8.

PUNCH.

Ben i Næsen.

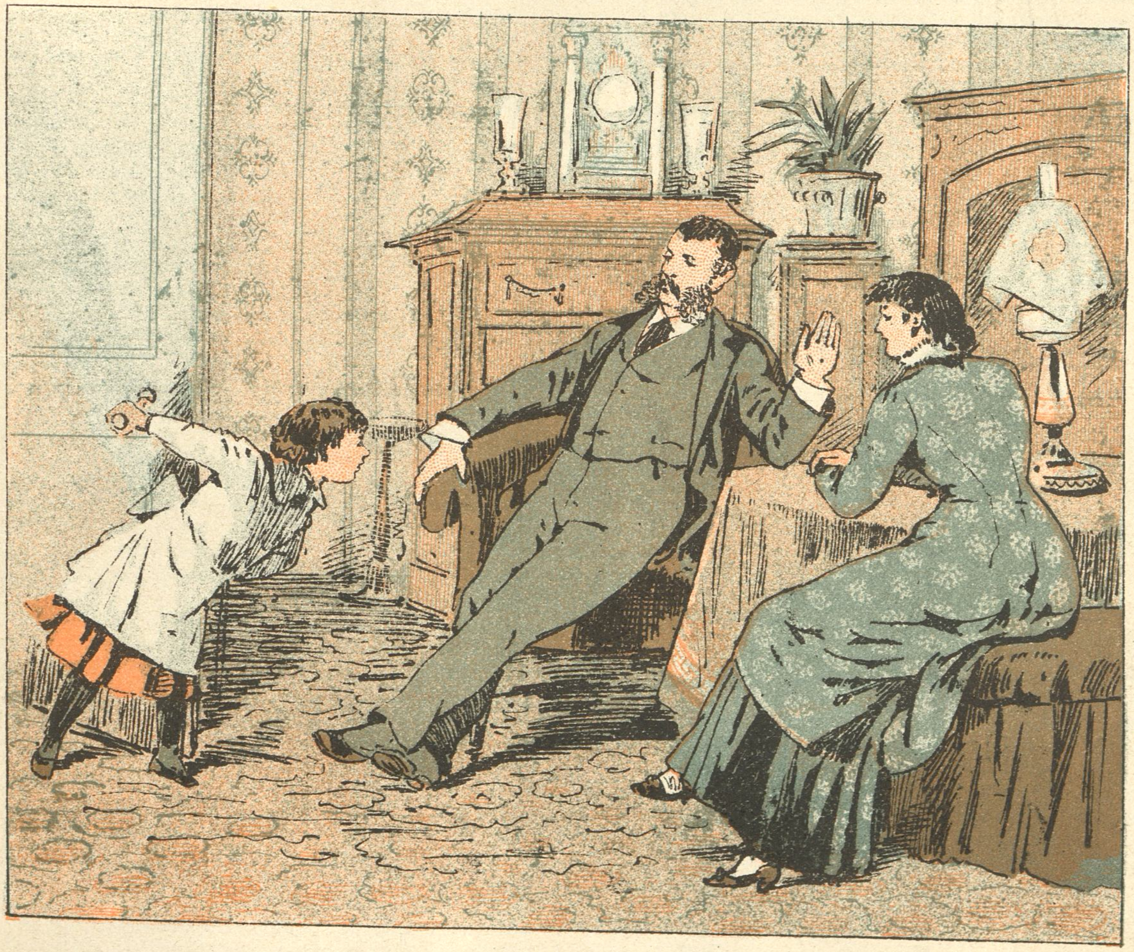

— Fader (til Moder): Hys, min Ven! Smaa Potter har ogsaa Øren.
— Den lille (gaar fornærmet ud): Smaa Potter har ogsaa Ben!

Den 19de Februar.

Jubel-Kantate.

I.

Mel. Du Søvnens Gud, forkort o. s. v.

En Højtidsdag oprunden er i Dag,
Til Fryd for os som for de vise Fædre,
Der mødtes ved en god og gavnlig Sag
Og ved en Bidstrups-Middag, som var bedre.
Saa lad os tænke paa, hvad stort og smukt
De har bedrevet under Tidens Flugt.

II.

Mel. Af Sovedrikken.

De klare Bølger rulled
I dunkle Rosenaa,
Mens Brøl fra Trommesalen,
Hvor tidt en Tyr var galen,
I Søvnens Fred indlulled'
Borgmestrens Øjne snaa.

Da drømte han at skue
I Tidens dybe Flod,
At Rosenaaens Bølge
Sig propert maatte dølge,
Mens klart i Solens Lue
Det nye Kvægtorv stod.

III.

Mel. Læg dig kun ned og sov kun trygt.

I syv Aar fik for Raab og Skrig
De vise Fædre knap Ro,
I den berømte Syvaarskrig
Om Svingbro *kontra* Klapbro.
Fra den forslidte Knippelsbro
Man vilde nødig vige,
Og i den Sag lod sig jo *pro*
Et contra meget sige.

Dog Klapperne til Slutning vandt,
Og Fred blev proklameret:
Den gamle Knippelsbro forsvandt,
Den nye triumfered',
Endskjønt en Damper mod den gled
Og gjorde den Skandale
At rive Klapperne af Led:
Det var en Klapfinale.

IV.

Mel. Visselulle, mit lille Barn.

Visselulle, Hr. Sørensen,
Magistraten er din sande Ven.
Ehlers gaar paa Langebro,
Der skal ej mer nogen Bommand bo.
Nye Broer ved Slotsholm du ser,
Og Sandkister finder du nu slets ikke mer!

Visselulle, Hr. Sørensen,
Vær du glad for de vise Mænd,
»Skuret« sang sin Svanesang,
Per Madsens Gang gik Kjødets Gang,
Volden fandt til sidst sin Grav,
Og sikke nye Parker man i Svedet dig gav!

Visselulle, Hr. Sørensen!
Nu skal vi snart ha'e Valg igjen,
Lad os da se, du møde kan,
Talrig, li'esom du plejer van;
Saa vil du vaagne rigtig glad
Den næste Dag og se Resultatet i dit Blad.

V.

Mel. Slummerpolka.

Ja, lad os i vor Kommune
Fryde os som Valhals Ejnherier,
Selv om lidt for tidt til Syne
La'er sig i dens Vand Bakterier.
Den har viet os en vakker
Sum i Livet af Begavelse
Og, naar det mod Enden lakker,
Hansens Liniebegravelse.
Derfor lad os prise
Fædrene de vise,
Faar i Dag de Tømmermænd,
Sover de dem væk igjen.

Borgemesterembedet.

Højstærede Hr. Redaktør!

Efter forgangen Dag for længere Tid siden at have læst en Artikel i Ferslews Nationale om, at Magistraten gik omkring ligesom en gammel Filosof i Grækenland med en Lygte og søgte forgjæves efter en Borgemester, hvad der vel maa have været en af dens egne Gaslygter, som man ikke kan se ved, hvorfor det ogsaa er en uheldig Aarstid at lede efter en Borgemester paa og man maaske kunde faa Hr. Fenger til at blive noget længere, til det er bleven lyst i Vejret uden Howitz, kom jeg til at tænke paa, hvad for fortjente Mænd, som at vi har, der kunde egne sig til Borgemesterembedet, og det er dem, som jeg nu, hvis De vil give mig Lov dertil, Hr. højstærede Redaktør, vil tage under Behandling, for Forsigtighed er en Borgemesterdyd, som man siger.

Der er nu saa mange, der gaar omkring med en Borgemester i Maven, men som ikke passer alle sammen. Først, tænkte jeg, har vi voreses Kommersetatsraad, og jeg tør bande paa, han vilde tage mod Posten, naar man sagde til ham: „Kan Du li'e den, Heyman?" Ja, han var maaske i Stand til at give Penge til for at blive ligesom Ehlers Konferensraad og Kommandør af Langebro; men saa faldt det mig ind med de mange Kirker, som vi nu skal have lige stik imod Borgerrepræsentanternes Beregners Beregning, at saa vilde Kommersetatsraaden maaske forlange ligesaa mange Synagoger for voreses Folk, som f. Ex. baade ved Trinitatis Kirkeplads og i Badstuestræde, hvor Studentersamfundet bor. Og derfor vil jeg ikke raade til at tage ham, især da Borgerrepræsentanterne saa igjen maatte begynde paa deres Gjendøbervirksomhed, for det vilde jo f. Ex. være rimeligt, naar Kirsebærgangen kom under hans Territorium, at kalde den for Jødekirsebærgangen. Heller ikke hanses Ven, Hofgeografen og Theprocessoren kan jeg anbefale, da jeg er bange for, at han skulde give sig til i Borgerresræsentationen, ligesom han gjør i geografisk Selskab, at holde et Foredrag, hver Gang en anden har talt, saa Folk ikke kan slippe bort fra det. Maaske var Schandorph ikke saa gal, han kunde da holde Kommunalsvineriet i Orden, naar han bare kunde komme ud af det med de mange nye Præster.

En Mand, der ogsaa kunde passe godt til at blive Borgemester, var Monrad, navnlig naar han fik Jens Busk til Økonomiforvalter, for Hans Højærværdighed kunde saa prædike i alle Kirkerne om Treuga dei, naar han blot ikke var saa slem til at fortale sig, for han kunde saa let komme til at sige, at det egenlig var Jens Busk, der var Borgemester, og han selv kun Forvalter, hvad der jo vilde være baade en For- og en Bagtalelse. Vilde man kun se paa det Økonomiske, var jo Folketingsmand Hviid at foretrække, da han jo ved sit Blad »Danmark« har vist sig meget økonomisk ved helt at und være Medarbejdere og leve af Laan andet Steds fra; men saa mindedes jeg igjen Økonomiforvalteren og sagde til mig selv: „Nej, den Slags Kommunelaan gaar ikke!" Af den modsatte Grund kan vi ikke bruge Etatsraad

***Meldahl**, for han er for flot; han vilde naturligvis lægge Kobbertag paa alle vore Kabinetter og smaa monumentale Bygninger for yderligere at fremhæve deres Skjønhed. Og Værtshusholder **Lilja**, som Nykjøbing maaske nok kunde lade sig overtale til at afstaa til os, kunde nu ikke bruges, da han vilde gaa til den modsatte Yderlighed og lade alle vore dejlige Anlæg blive forfaldne. Se saa er der forhenværende Oberst **Castenschiold**, han er da strix nok, véd jeg; han kunde nok holde Borgerrepræsentanterne i Tømme, saa de stejlede over det, og det kunde jo være ganske heldigt, naar de vilde sætte sig paa Bagbenene, at der var En, der kunde behandle dem med Schenkel, Longe og Chambriere, som der stod i Sagen fra Dyrebeskyttelsesselskabet og som lyder meget godt og nederdrægtig voldsomt, skjønt jeg ikke véd, hvad det betyder, da der ikke var nogen Oversættelse af **Lembcke** med. Men saa kom jeg til at tænke paa, at Borgemesteren vist ogsaa har noget at gjøre med Droschkehestene, og jeg tror ikke, at ret mange af de Stakler kunde taale en af Oberstens Hestekure; og derfor opgav jeg ham, skjønt jeg ikke skal nægte, at jeg gjerne vilde have set Obersten tage Hesten paa Kongens Nytorv under Behandling, saa den var bleven upasselig og maatte sættes ud et Sted udenfor Byen.*

*Til sidst var jeg lige ved at opgive at hitte paa En, især da jeg kom til det Punktum i den **Nationale**, at Embedet var saa daarlig lønnet, og at det var umuligt at have andet Arbejde ved Siden af, men saa gik der et Spermacetlys op for mig. „**Tauber** er Manden," raabte jeg højt. Og det er ham, jeg vil anbefale, for ser De, Hr. højstærede Redaktør, naar en Mand er saa alsidig, at han paa en Gang kan bo baade i **Kjøbenhavn** og **Slagelse**, hvad skulde der saa være i Vejen for, at han ogsaa kunde være Borgemester begge Steder? Og med de to Borgemestergager kunde **Tauber** vel nok komme ud af det, og hvad hans Kvalifikationer ellers angaar, saa siger jeg blot, tænk, hvor han kunde gjøre Gavn ved en Bidstrupsmiddag.*

Ærbødigst

Skat Sörensen,

Skatteborger.

Ny Vise
om
den gamle Nikolaj.

Mel.: Nik—Nak—Nikolaj.

Jeg er Bybud, som De ved,
Staar paa Ama'rtorre,
Lever af Gemytlighed,
Kjender ej til Sorre.
Men for nylig fik en gyldi'
Grund til Klage jeg,
Og hvem andre var vel Skyld i
Det end Nikolaj?

Jeg mener begribeligvis Nikolaj Taarn dernede ved Slagterboderne, hvor de handler med Gulerødder, Grønlangkaal og andre Kjødspiser. Jeg har nu altid holdt saa meget af det gamle, gemytlige Kirketaarn, hvor Brandsvendene sidder og slukker Tørsten hele Dagen og bliver saa sprøjtegale, naar de bliver forstyrrede. Men saa kommer jeg som sædvanlig en Morgen saadan omtrent for et halvt Aar siden ned paa min Post, og da jeg ser op paa Taarnet for at se, hvad Klokken er, saa God Morgen, saa var Viserne væk, og saa sang jeg rigtignok:

Nej, hør nu, gamle Nikolaj! — Nik—Nak—Nikolaj!
Du er en Klokker, siger jeg, — Nik—Nak—Nikolaj!
Der er slet ikke Slag i Dig, — Nik—Nak—Nikolaj!
Du følger s'gu med Tiden ej! — Nik—Nak—Nikolaj!

Alle Folk, som kom forbi,
Raabte: »Saa for Saten!
Nikolaj, det Smøleri
Ligner Magistraten!
Tidt Du kunde Tiden trodse,
Fik ej Kuglen ner,
Har nu dine Viser osse
Taget Frikvarter?»

Og saa bandede de stakkels Nikolaj! Men saa fik jeg en brillant Ide: »Der er Penge at tjene!» sagde jeg til mig selv, og saa gik jeg hen til Uhrmageren i Grønnegade og lejede et dejligt Tombaks med dobbelt Kasse. Saa stillede jeg mig op paa Højbroplads; naar saa Folk kom forbi og blev gale i Skralden over ikke at kunne faa at vide, hvor meget Klokken var, saa trak jeg mit Tombaks op og sagde dem det. Naar det var En, som skulde op i Kancelliet, sagde jeg altid: »Aa Gud, der er god Tid, det haster slet ikke!» Men naar det var En, der skulde ud til Dagmartheatrets Aabning, sagde jeg: »Skynd Dem for Guds Skyld, ellers kommer De for sent!» Og saa vankede der jo altid en lille Drikkeskilling, og saa sang jeg:

Du kjære, gamle Nikolaj! — Nik—Nak—Nikolaj!
Før Uret gjorde Uhret jeg, — Nik—Nak—Nikolaj!
Jeg gaar i Kompagni med dig, — Nik—Nak—Nikolaj!
»*Time is money*», siger jeg. — Nik—Nak—Nikolaj!

Men i Gaar da jeg kom ned
Der paa Ama'rtorre,
Væk var min Gemytlighed,
Stor det blev min Sorre.
Stjernegal jeg blev i Trutten,
De nok fatter mig,
For nu viste paa Minutten
Atter Nikolaj!

Jo, det var en rar Redelighed! Den gamle Nikolaj havde faaet to nye Viser, og jeg kunde igjen sjokke hen i Grønnegade med det Tombaks. Men jeg véd ikke, om De synes, det er pænt af Magistraten saadan at tage Fortjenesten fra en simpel Mand; og jeg syntes slet ikke, det havde saadan et Hastværk med at faa de Viser op, for havde det bare varet et halvt Aar til, saa havde jeg kunnet kjøbe det Tombaks, og saa skulde jeg nok have vist Magistraten, hvad Klokken var slaaet. Jeg skulde have anlagt Sag om Indgreb i min Næringsvej mod Magistraten og Nikolaj, og hvad de saa havde sagt, det er nok et Kabinets-Spørgsmaal. Men nu stod jeg der og sang med Bedrøvelse i Hjertet og uden Uhr i Lommen:

Du Pokkers gamle Nikolaj! — Nik—Nak—Nikolaj!
Jeg holder af de Viser ej, — Nik—Nak—Nikolaj!
Som Visevært nu slutter jeg, — Nik—Nak—Nikolaj!
Derfor er Visen længer ej. — Nik—Nak—Nikolaj!

Paa Akkord med Samvittigheden.

— Næj, den Femogtyve-Øre duer inte, min goe Hans Adserbo, den er for længe siden kasseret i Sverig, men Du er jo en retskaffen Mand, som inte forsætlig vil snyde dine Medmennesker, saa jæ vil ta'en for 15 Øre.

— Jøsses, næ, se man ded. Ja, da har je elles ærli aa reli faat ham igaar. Je ve itte mæ Ville nare noen mæ ham, aa je synes dov itte je sku sætte te paa ham, men ku je uforvarenes komme te a gi ham ud igjen — ded ku da itte være noen Synd ikke.

Uskyldig mistænkt.

— Det var inte mig!

Farisæerne.

De gjæve Venstremænd, som ej kan li'e,
At deres Rettigheder bli'er beskaarne,
Og som sig finder grumme nødig i,
At andre end de Herrer Folkekaarne
Forfalde til at være «sløsevorne»,
Lod dog af embedsmandigt «Sløseri»
Mod stakkels LILJA sig forleden lokke
Til en Familietvist med KRABBES Klokke.

Hr. BERG, der som bekjendt, med sjælden Iver
I hvert et Udvalg sled, saa han har svedt,
Saa dersom han paa samme Vis vedbliver,
Vil snart sin LILJA han kun ligne lidt,
(Thi denne skal jo være «godt ved Fedt»!)
Men som en visnet Blomst man ham beskriver,
— Han var naturligvis, og ingen anden,
Den rette her at røfle Embedsstanden.

Des værre det sig under Tiden hænder
Selv mellem Folkemænd i KRABBES Hal,
At man af sine allerbedste Venner
Udi sin Stræben miskjendt vorde skal;
Saa gik det BERG: hans Røst, som godt vi kjender,
Blev standset ved en Stemme af Metal,
Der til vor Ytringsfriheds største Skade
Buketten tog af CHRESTEN BERGS Tirade.

Ak, havde KRABBE hlot ej Punktum sat,
Men til Debatten vendt det døve Øre,
Saa havde vi vist faaet mer at høre
Om «Sløseriet», hvorpaa BERG tog fat!
Først vilde han naturligvis berøre
Det Dyrtidstillæg, Tinget gav saa glat,
Og dernæst hævde, at man godt kan trænge
Til at faa mere gjort for disse Penge.

Men fremfor alt han vilde være kommen
Omtrent med slige borgerlige Ord:
«Jeg takker Gud, vi Mænd af Folkedommen
Er ej som hine Drivere i Nord,
Der stikker den Diæt, de faar, i Lommen,
Skjønt aldrig ses af deres Arbejd Spor;
Nej, mærk mit Ord, I Embeds- og Bestillingsmænd
Ser eder pænt i Spejl hos os Bevillingsmænd!»

Men det blev ikke CHRESTEN BERG forundt
At holde denne virkningsfulde Tale,
Hvis Indgang lod for KRABBE sig udmale
Som sorte Punkter i hans Horisont;
Det kunde jo dog ikke ham husvale,
Hvis Raden skulde komme til hans Dont;
Derfor fik BERG til Løn for den Historie
Ikkun en Del af LILJAS Martyrglorie.

Punch drømmer.

Punch havde studeret «Theaternyt». Han havde fulgt Frøken Grabow med Interesse gjennem Ugens Repertoire, havde følt sig beroliget ved Meddelelsen om Fru Lütkens Gjenoptræden, havde glædet sig til at gjense Fru Olefine Moe, der i Sommer vandt hans Hjærte paa Klampenborg, og havde med Beundring og med den stille Forudnydelse, som kun den anerkjendte Gourmand føler, gjennemlæst Direktør Bruns velfyldte dramatiske Spiseseddel med al dens Brunsuppe, Brunkaal og brunede Kantøfler. Et let Kavalleri af sælsomme Følelser brusede gjennem *Punch's* Hjærne. Foraarsgrønne Længsler skød op i hans Sjæl som smaa Skovmærker, hvorimellem Misundelsens gule Smørblomst stak sit lille Hoved frem. «Ak lykkelig, trefold lykkelig er Brun», sukkede *Punch*. «Fader er han til de herlig voxne Sønner! Direktør er han for det i «Dagbladet» udførlig beskrevne Dagmartheater! Og hvilken Kredit nyder han ikke! Maaneder i Forvejen diskonterer Merkurs beskedne Sønner, de sejgt fremtraskende Billetsjovere hans første—anden – ja tredie Forestilling. Ja hvem véd! maaske endog — den trettende, fjortende, femtende osv. Hvem der var Theaterdirektør!» Og saa faldt *Punch* i Søvn og drømte, han var Theaterdirektør.

Etatsraad Tietgen var gaaet fallit, og *Punch* havde efter lange Forhandlinger med Ministeriet overtaget Marmorkirkens Fuldførelse som Theater. Hele Pladsen var omdannet til et stort, sammenhængende Etablissement, med Hoteller og Kafeer, Tunneller og Konditorier. Der var gjort Reklame i alle Bladene, *Sagsavisen* havde haft Adgang alle Vegne og fyldt Publikum med smaa pikante Meddelelser. Der var Ingen, der trode dem, men det gjorde godt alligevel. Herman Bang havde skrevet en Feuilleton hveranden Søndag om Marmortheatrets Vidundere. *Nationaltidende* mødte hver Dag med en ny Marmortheaterand, frisk fra Bassinet. Store Plakater bedækkede Gadehjørnerne. Dagen for Aabningen var fastsat sytten Gange og atter udsat. Der manglede kun en Ting — en *Père noble.* I Marmortheatrets prægtige Direktionsværelse, hvor Marmorstatuer af dejlige Marmorkvinder stod ved Marmorvæggene, hvor Marmorbordene, Marmorstolene, Marmorstøvleknægten og Marmorspyttebakken stode i marmorkold Tavshed paa Gulvets Marmorfliser, sad *Punch* med marmorblege Kinder og støttede en marmorhvid Haand mod Panden. Han grublede. Theatret var færdigt, Stykkerne indstuderede, Billetterne revne væk. Skuespillere havde han nok af. Biskop Monrad skulde debutere (2den Gang) i «*Fortalelsens Skole*». Krabbe og Berg havde paataget sig Skændeduetten af «*Figaros Bryllup*», Tauber havde faaet Engagement som Bonvivant, «*Brødrene Brandes*» var indstuderet med Pingel som den skikkelige Skolelærer, Processoren og Kantor havde faaet Hovedrollerne i «*Rabbien og Ridderen*»,

Komersetatsraaden skulde optræde i *»Den honnette Ambition»*, samt som første Komiker i *»En Tale»*, *Samfundets Støtter* og *»Ridderen af Vesterbro»*, et stort Rabalderstykke med Pappegøjeskydning og Skaaltaler, hvorimod Kammersekretæren, der havde faaet Lov at gjøre Prøve i *»En mistænkt Uskyldighed»*, ikke havde fundet Bifald i Ingenufaget, som i Stedet for var ovedraget til Karl Gjellerup. Herman Bang, der først havde villet spillet tragiske Helteroller, havde maattet finde sig i at afgive disse til Grosserer Neiendam og Højesteretssagfører Oktavius Hansen, af hvis deklamatoriske Pathos *Punch* ventede sig store Resultater. I Stedet for var Herman traadt ind i Subrettefaget, i hvilket han antoges at ville udfolde et ikke ringe Talent. Chresten Berg, der først absolut havde villet spille *Konger og Kejsere*, havde vist sig fuldstændig umulig paa Brædderne og var derfor sat ned i Orchestret for at slaa paa Gongon og Tamburin. Hørup, der under Chresten Bergs mislykkede Prøver havde vist sig som en duelig Sufflør, var øjeblikkelig bleven sat i Hullet, NB. ikke det Hul, hans Forgænger sad i, men i Suffløwrhullet. Men *Punch* manglede ligesom Kammerherre Fallesen en *Père noble*. Viden om svævede *Punch's* Tanker. De dvælede et kort Sekund ved Amaliegades Stolthed, Kasinos Perle, Abracadabrahams; saa fløj de over Sø og salten Vove til de lyngklædte Høje ved den stille, blanke Sø. I det lille røde Hus, hvor den vilde Vin snor sig op ad Muren, hvor det brusende Tog standser paa de blanke Skinner og sætter blegnæbbede Kjøbenhavnere og transpirerende Germanere med røde Rejsebøger af, paa Laven Station, der bor Kammerherre Fallesens forskudte Barn, Stationsforvalter Knutzen, men han ser ikke *Punch*, han sidder bøjet over sit Arbejde. Blodige Runer rister han paa Kammerherrens Ryg lige ovenover Nøglen. Og *Punch* søger fortvivlet tilbage til sit luxuøse Direktionsværelse i Marmortheatret. Da klirrer Sporer paa Marmorfliserne, en høj, smækker Skikkelse i Dragonuniform staar for ham. *Punch* ser op: Det er Bajer. Med et vemodigt Smil rækker *Punch* ham Haanden og udtaler en Beklagelse over, at det komiske Fag er overfyldt. Men Bajer ryster sit Hoved, saa Hjelmens Guld blinker og gnistrer i Lampelyset. Ikke for sig selv søger denne ædle Republikaner, alle Svages og Fortryktes højsindede Beskytter, *Punch's* Protektion. »Læs her!« siger han, og rækker *Punch* en Rigsdagstidende. *Punch* greb den og læste: — »En Mand med den fineste Æresfølelse — en smuk Mand — noget fyldig — Ved Sankt Georg og Sankt Eeduard oven i Kjøbet, det var en *Père noble* for mig!« udbrød *Punch* henrykt. »Hvor finder jeg den Fugl Fønix? Hvor bor han, hvad hedder han?« — »Lilja!« svarede Bajer med Højhed. — *Punch* stod et Øjeblik tvivlraadig. »Jamen kjæreste bedste Medarbejder — jeg maa jo nok kalde Dem saadan uden Fortrydelse — husk paa, han har jo ikke Indfødsret endnu.« — »Han faar den, han faar den,« gjenmælede Bajer med Overbevisningens Varme. *Punch* grundede nogle Øjeblikke, derpaa foer et glad Smil over hans Læber: »Nej for Guds Skyld, lad ham blive ved at være Svensker. Svenskerne er i Mode. Kammerherren og Andersen har hver sin svenske Gjæst, henne paa Nørregade har der nylig været en hel Trup, kun Brun og jeg har maattet lade os nøje med Indfødte. Jeg engagerer Lilja til at give Gjæsteroller; han har været Vært saa længe, lad ham nu en Gang være Gjæst!«

Marmortheatrets Salon var propfuld. »Hele Kjøbenhavn«, som *Nationaltidende* siger, var mødt! Hvor Blikket søgte hen, mødte det Repræsentanter for Kunst, Videnskab og Literatur og for det, der forener disse tre, Journalistik. Alt var paa Plads, selv Luftmesteren, der sad oppe i Kuppelen og gjorde Blæst trods nogen Ministerstormer. Oppe paa Scenen stod Lilja — smuk, noget fyldig — en ægte folkelig *Père noble*. Der signaliseredes: Alting klart! Saa gik Tæppet op og — *Punch* vaagnede.

Snart Fenger gaar,
Og Ehlers staar
Som Magistratens Mester:
Gid længe han
Maa holde Stand
Endnu som Borgemester.

Han styred smukt:
Ej mer med Lugt
Os Rosenaaen forpester;
Selv Blaagaards Skur
Til sidst fik Fur,
Mens han var Borgemester.

Ved Fengers Tab
Dog bli'er et Gab,
Hvor paa vi Blikket fæster;
Hvem skal ta'e Plads
Ved Bistrups Glas
Og Mad som Borgemester?

Til ledigt Kald
I fleste Fald
Kan man faa nok af Præster;
Men det er sært,
Saa det er svært,
At faa en Borgemester.

En Spillekant
Helt let man fandt,
Hvis det var et Orchester;
»Repræsentant«
Man bli'er galant,
Men ikke Borgemester.

Ej Bille fra
Amerika,
Hvor han en hædret Gjæst er,
Vil drage hid
Til Vrøvl og Slid
Og være Borgemester.

I al den Nød
Den Trøst er sød:
Endnu os Heyman rester;
Ved Sankt Georg!
Han gi'er paa Borg:
Han er en »Borge«-Mester.

Finanser han
Bestyre kan,
Derpaa gi'er vi Attester,
Og er han flot,
Saa gjør han godt
Trods nogen Borgemester.

Men si'er han Nej,
Og findes ej
I Øster og i Vester
En Mand dertil,
Som kan og vil; —
Gjør Punch til Borgemester!

Et Jubilæum.

De fem og tyve Aar, som nu har faaet Ende,
Med farimagisk Glans vil Eftertiden blænde.
Vi derfor Glædes-Ild antænde bør i Dag,
Men ikke dog af Gas; thi den blev lidt for svag.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn. Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 1. Marts. Nr. 9.

PUNCH.

Barnlig Grammatik.

— Jo, Fa'er, det er Hankjøn, og Mo'er er Hunkjøn, men Tante, hun er Intekjøn, for hun har en lang Næse og en stor Mund.

Tolderne.

Et højst mærkværdigt Fænomen er set
Blandt vore rare Venstremænd her hjemme:
Den store Toldreform de har beredt
En Skæbne, som de kaldte «hurtig Fremme»!
En Uges Tid — sligt kan man ikke glemme —
De snakket har om dens Realitet
Og var mod Visnepolitiken koldere.
— Kun BERG var ikke med blandt disse Toldere.

Hvorfor lod netop Bogøs Potentat
I Diskussionen ikke fra sig høre?
Ak, han, hvis Mundlæ'r altid var parat,
Lod af et scenisk Kunstgreb sig forføre
Og gav «upasselig» paa rød Plakat,
Fordi det endnu ringed' for hans Øre
Fra den Dag, KRABBE bød ham Mund at holde!
Dog heldigvis dubleredes hans Rolle.

WEDERKINCH-MADSEN samme overtog,
Og, hvad der gjorde denne Kunstner Ære,
Var, at skjønt Rollen hører til de svære,
Han Illusionen ej paa Flugten jog:
Han fuldt erstatted' BERG som Filolog
Og gjorde Savnet af ham let at bære
I det heroisk-tragiske-pinagtige,
Saa vel som i det egentlig grinagtige.

Uegennyttig tog han her sig paa
At værne om de fattige, fortrykte;
Især han tog sig af «de Sorte smaa»,
Som meget bedre var end deres Rygte,
Og ved den samme Lejlighed han søgte
Et Slag for toldfrit Brændevin at slaa,
Thi man bør aldrig lægge Told og Skat paa,
Hvad skaffe Smaafolk kan en billig «Hat» paa.

— Men ellers var Debatten højst alvorlig
Og grundig næstendels til Overflod.
HIN LEDRE var ved Sagens Indgang god
Og FALBE-HANSEN ved dens Udgang daarlig.
MONRAD sig ærgred' over en vilkaarlig
Fortolkning af den Krigstold, der bestod,
Imens fra Højre GAD gad holde Tale
Mod Reduktioner, der var altfor gale.

Til Slutning Toldreformen kastet Anker
Har i et Udvalg, hvor man kan omtrent
Sig slutte til, at den Konfekt, her vanker,
Vil blive ganske særlig excellent.
Om Resultatet sine egne Tanker
Man har, og de er toldfri, som bekjendt,
Dog lad os haabe, Venstres Hjærter røres,
Told-Bod og Bedring maa dog én Gang gjøres.

Verdens Gang.

Februar 1883.

I Februar holder hele Verden Karneval og Fastelavnsløjer, i denne Maaned florerer Friheden rigtig, Alt er tilladt — endogsaa Menneskehandel. Det ser man af Aviserne, som vrimler med Avertissementer, der ligefrem udbyder en elegant Spanierinde til Salg eller meddeler, at to sjeldne smukke Zigeunerinder og en kjøn fransk Bondepige falbydes meget billig.

Herhjemme var der først det store Kunstnerkarneval paa Charlottenborg i Anledniag af den heldige Reform. Alle de unge Malere havde klædt sig ud som de rødeste Jakobinere og byggede Barrikader mod Slottet, medens Etatsraad Meldahl gik omkring som den almægtige Troldmand fra Pantomimen og gjorde de værste Sortekunster, men kunde dog ikke faa den mekaniske Statue i Gang. Erik Bøgh gav sin gamle Rolle som den docerende Kassander, men saa kom Karl Madsen som en lille sort Djævleunge med en Blære, der var lavet af et Nummer af »*Sagsavisen*«, og han gav sig til at række Tunge og ride paa Mester Erik, og alle de smaa sorte Djævleunger raabte Hurra for ham og skreg: »Det er Madsen, der skal gjøre det!«

I Frankrig havde man fundet paa nogle nye Fastelavnsløjer: Deputeretkammeret slog Potter paa Senatsdøren, risede Prætendenterne op, stak til Prinsen og slog Ministeriet af Tønden; derfor var det ikke saa underligt, at det som sædvanlig kneb for Grévy for at faa Nogen til at være Konsejlspræsident, for Alle vidste, at det nye Kabinet var ferry med det Samme. Men Sarah Bernhardt kunde ikke være med mere, og derfor solgte hun sin Maskeradegarderobe, men den gik til Spotpris, for der er jo ikke saa mange Kauffmænd i Paris. Derimod kom man i England ikke videre end til at holde et stort Møde i *Rational dress society* om, hvilke Dragter Damerne skulde have paa; navnlig gik det ud over Korsettet, og dette Snørlivsspørgsmaal for alle Nutidens Damer endte med, at Korsettet blev anset som en Hindring for Kvindens frie Liv, og derfor undlivede man det, ligesom man bestemte, at de unge Piger ikke mere skulde gaa i Moders Skjørter, men for Fremtiden se at buxere sig frem i Verden uden Noget paa Slæb.

Theaterverdenen i Hovedstaden var svært i Bevægelse; Fallesen gjorde Lykke, da han mødte som Kammersangerherre med en svensk Flicka under hver Arm, skjønt vore Operister sagde, de ikke legede med, men alle vilde møde i den sorte Domino. Andersen vilde gjentage Fallesens Vittighed og fik ogsaa fat i en svensk Flicka, men Publikum sagde, det kun var Nyrnbergerkram, og mente, at det var en daarlig Mowitz. Watt derimod gav Møde med sine gamle Marmorkvinder, fuldstændig restavrerede efter den Bearbejdelse, Kammerraad Lange i sin Tid havde givet dem, og navnlig tog Fru Holst Prisen som Marmorbrud, især i den Scene, hvor det kommer til et Marmorbrud mellem hende og Raphael & Co. Direktør Brun mødte som en stor rød Plakat, for han vilde nu saa gjerne ligne det kongelige Teater i Noget.

Medens i Frankrig de Radikale ivrede mod Lillierne, der jo er Legitimisternes Blomst, kæmpede hos os de Radikale for Lilja, der jo er Bajernes Blomst; i den Anledning blev de ogsaa indbudte som Æresgjæster til Værtshusholdernes Maskerade, og her var Lokalet pragtfuldt dekoreret med denne mærkværdige udenlandske Gevæxt, som er den eneste, der ikke kan visne her til Lands, og som for øvrigt alene er en botanisk Kuriositet paa Grund af sit ualmindelig store Bæger.

Musikverdenen var ogsaa paa Benene; Gade selv førte an, men hans Kwast blev ikke Ridder saadan som Saurel og Scharwenka, men der var da heller Ingen, der gav Middag og paafølgende *Carneval de Venise* for ham i Hotel d'Angleterre. Derimod skal den lille Ilona Eibenschütz, naar hun bliver lidt ældre, baade have Udsigt til at blive dekoreret og faa det eibeschützske Legat.

Alle berømte Mænd og Kvinder formummede sig: Herman Bang var øndig som Sypigernes Jens og moralsk, saa man havde meget ondt ved at kjende ham igjen; Dr. Pingel optraadte som Social-Demokraten og rejste til Aarhus og underholdt Bjørnbakterierne; Oberst Castenschiold og Alexander Kjelland havde klædt sig ud som to Dyrevenner, og der var derfor Ingen, som kjendte dem igjen; selve Magistraten gik om og gjorde Spilopper og satte endogsaa Uhret paa Nikolai Taarn i Gang, skjønt det rigtig nok kom til at gaa et halvt Aar for langsomt, og Pavline Worm gav sin Rolle godt som gammel Spaa- og Signekjærling, forudsagde Landets Undergang, naar vi beholdt de gamle Familienavne, og tilbød sig selv som Gjendøber, naar hun kunde faa en klækkelig Understøttelse af Døbefonden.

Og saa den 19. kom selve Kommunalbestyrelsens Festkarneval. De var saa fornuftige at afholde det midt om Dagen, for de vidste nok, at man ikke vilde komme til at se Alt i det bedste Lys, naar Gassen blev tændt, og det gik rigtig pænt til, men noget tørt, for der er jo Dyrtid paa Vandet. Borgmester Ehlers blev feteret, men han var ogsaa ganske ukjendelig som Vaagekone, Borgemester Hansen var klædt ud som Ligvognskusk, men ikke ham med det gode Humør, Howitz var i sin gamle Dragt som Nattens Dronning og Maanen straalede elektriserende fra hans Isse, Henrichsen tog sig godt ud i sin brogede Harlekinsuniform med Kommandørkorset om Halsen og trippede hele Tiden om med sin kjære Brix under Armen, og Bille og Heyman præsenterede sig som to Prætendenter, og der var nok stærkt Spørgsmaal om at vise dem ud, men Fenger blev borte, da det aldrig er hyggeligt at se paa en Gjenganger.

Et Kirkeran.

(Med kultusministeriel Sanktion).

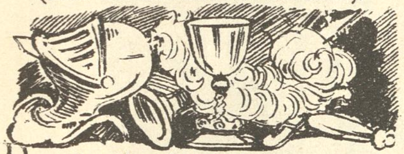

Der gik vel trehundrede Aar saa vel,
Siden Admiral Rud med jevnligt Held
Paa Østre-Salts rullende Vover
For Svenskens Øre saa mangen Gang
En Sejrshymne jublende sang
Med dundrende, danske Kartover.

Og saa var det den Gang Sæd og Skik,
At havde man først præsteret Musik,
Saa sagde som oftest Værten:
»Ja, *käre bror*! er Du ikke saa rar
At lade mig faa mit Honorar
Med det samme for hele Koncerten?»

Og saa maatte Sølvtøjet hurtig frem
Fra »*frälses*» og fra de »*ofrälses*» Hjem,
Man hele Beholdningen ryddedʻ;
Thi Kirkerne, det er aldeles klart,
De maatte ogsaa gie' deres Part.
Og saa sejled' man af med Byttet.

Saa hændte det nok en Gang paa et Togt,
At Rud kom op i den bothniske Bugt;
Og med sine begede Drenge
I Åbo bad han sit »Fadervor»,
Og Domkirken maatte holde for
Med »Offer» og »Præstepenge».

Og han gjorde rent deres Alterbord,
Han var nok ikke af mange Ord;
Med Kalken han selv sig betjente.
Thi han var en meget gudfrygtig Mand,
Der ikke blot, naar han var i Land,
Vilde nyde sit Sakramente.

Naa! det hører med til hans »*Vikingabalk*»,
At han foræred' den samme Kalk
Til en Kirke paa Sjælland hernede.
Men nu er der nok en Finne, som
For nylig netop til Ejby kom
Og fik paa Historien Rede.

Se, nu vil de brave Åbomænd
Jo gjerne ha'e deres Kalk igjen
Og give Betaling for Tingen;
Og Kirkeejeren flux har ilt
Med at svare saa uhyre gentilt,
At han forlanger slet ingen.

Men det er et underligt Tidens Tegn,
At der kom en Mand med en Slæde i Vejen:
Kultusministeriet finder,
At man bør ikke levere den ud:
»Til dette Kirkeran af Hr. Rud
Sig knytter historiske Minder!»

Det forekommer os, den Kultur,
Den spiller en ganske mærkværdig Figur,
Og derfor ville vi be'e dens
Elskværdige Ophav at tænke sig om,
Thi denne samme drakoniske Dom
Kan skabe et farligt Præcedens.

For os bør det være en hellig Lov
At udlevere det Kirkerov;
Thi sanktionere vi Røven,
Saa taber vi dermed Retten, tror
Vi nok, til at sige et eneste Ord
Blandt andet om Flensborger-Løven!

Den knytter der sig ogsaa Minder til
For de Germaner, der var paa Spil
Her for en Snes Aar tilbage.
Men giver vi saadant et Svar til en Ven,
Beholde saa Tydskerne Slesvig og den,
Vi kan os ret aldrig beklage!

Abekattene.

Mel.: af »Abekatten».

I Attenhundredfir'ogtreds
— Saa Pingel tog til Orde —
Var Tysken med os utilfreds,
For vi ham Uret gjorde:
Vi gjorde ham den slemme Tort
At stride mandelig for vort,
Det skal vi aldrig gjøre mere.

Det er paa høje Tid saamænd,
Den Uret vi erkjender,
Og kan den gjøres god igjen,
Bli'er vi med Tysken Venner;
Den tapre Landsoldat vi maa
Først have til at sværge paa,
At han vil aldrig gjør'et mere.

Dernæst vi bør staa Venstre bi
Og hjælpe dem paa det bedste
Imod det dumme Tøjeri,
Ens Fædreland at befæste.
Ej Tysken kunde jo ta'e med Ro
En Dybbølskanse som »Nummer to»,
Den bør vi aldrig gjøre mere.

Nej, lader her sig »*der Greise*» se
Med sine Hænder, de propre,
Og hjælper »Evropæerne»
Med Kjøbenhavn at erobre,
Vil ej Karl Gustavs Skæbne ramme ham,
For Pingel syntes, saadant var en Skam;
Det skal vi aldrig gjøre mere.

Og stiger Moltke hos os i Land,
Vil møde strax paa Pletten
Henresches, Cantor, Gebrüder Brandes, kort sagt Jødekvartetten
For li'e som Balduin Dahl med Glans
At give »*Heil dir im Siegeskranz*»
Og — »Vi skal aldrig gjør'et mere!»

Ny Tidsregning.

— Hvor gammel er Din lille Søster?
— Hun æ javen tow Da'v æller end e smo Griis.

Dansk juridisk.

PROFESSOREN: Kan De sige mig, hvad forstaar De ved Retension?

EXAMINANDEN: (tier).

PROF.: Kan De ikke nævne mig et Tilfælde af Retension?

EXAM. (tier).

PROF.: Hvori bestaar da Retension?

EXAM. (tier).

PROF.: Naar De f. Ex. sender et Par gamle Sko hen til Reparation, hvad maa saa Skomageren gjøre, naar han ikke kan faa sine Penge?

EXAM.: Saa maa han beholde Støvlerne!

Rimbreve
til
Fætter Kristian i Nykjøbing.

LII.

Kjæreste Fætter, Du har da vel set
Pingels Tale paa Mødet forleden!
Har Du grædt eller let?
Har til Slagsmaal Du gjort Dig beredt,
Draget Sværdet af Skeden?
Stik det ind igjen, der er ingen Ting skeet,
Der er ingen Fare for Freden,
Der er Ingen, der vil forandre Signal,
Ikke en Dansk, der for Alvor kan glemme,
At det Land, som Tysken røved og stjal,
Har vi stridt for saa tidt paa den blodige Val.
Der er ikke i Slesvig en Høj og en Dal,
Ej en Lund med en fløjtende Nattergal,
Hvor ej Mindet har hjemme,
Hvor Erindring ej nynner med kaldende Stemme
Sin tungsindige Sørgekoral.
Men der er i vort Land en forunderlig Sekt,
En usikker, famlende, søgende Slægt,
Der har stirret sig blind
Paa de nye Ideers blændende Skin,
Som ungdommelig kjækt
Har strøget af Sind
Hvert strammende Jordbaands generende Vægt,
Som har mistet Styret;
Som tumles rundt nu af Vover og Vind
Og farer omkring
I de vildeste Sving,
Som fra Brandes til Bjørnbak gjør vældige Spring,
Som har hyret
Baade Aanden og Dyret
Til at gaa for sin Vogn, og som kjører i Ring
Med et svinglende Læs af mærkværdige Ting,
Kun ej sund Fornuft — for den har de »myret«.
Husk:
At Hr. Pingel er Kusk,
Det er ham, der holder de løse Tømmer,
En Drømmer,
En fanatisk Fantast,
Baade haard som Ben og saa blød som Brusk,
I Vælling blander han Løst og Fast,
En Mand, fra hvis Mund Paradoxerne strømmer
Med rivende Hast,
En Mand, hvis Tanker i Taager svømmer,
En Mand, der aldrig sin Mening dølger,
En Mand, der uden Dømmekraft dømmer,
Som tænker mildt, men som taler hvast.
Den Flok, som følger
Hans Fane og bølger
Omkring ham, er broget som Harlekins Dragt.
Der er Georgs Prætorianervagt,
De gamle, fuldtro, støtte Sappører,
Der lystre i tykt og tyndt deres Fører
Og kæmpe blindt for hans Ære og Magt;
Yderst til venstre Cantor fører
De lette Tropper, de sorte — nok sagt!
Saa er der alskens Marodører,
En Rus eller to, som blev daarlig bagt,
Der er sociale Ingeniører,
Der vil grave i Folkelivets Skakt,
Og Grundtvigianske Tiraljører
Marscherende frem, men aldrig i Takt.
Nej, Kristian en saadan Militsarmé,
Over den er der ingen Grund til at græde,
Men mer til at le,
Skjønt det ganske vist er en tarvelig Glæde
At se
Hr. Pingels nyfødte germanske Idé,
Den spæde,
Fordærve med ufornøden Væde
Sin Ble.
En Ting er jeg vis paa, hvis han og hans
Blev sat en Maaned i Bismarcks Fængsel,
Fik kuet hver Lyst og knust hver Længsel,
Blev sat under Pikkelhuens Tugt,
Den skulde med Glans
Faa med Hyrdedrømmene Bugt;
De skulde lære den Nød og Trængsel,
Der hersker dernede, faa aaben Sans
For den preussiske Kjæpperyggedans,
Hvis Toner lyde paa Afstand saa smukt,
Da vilde de prise de gamle Faner,
Holde vor gode Ret i Ære,
De vilde ej længe gaa i Lære
Hos de pralende, store Germaner,
Men vide, sig selv en Nation skal være,
Bryde egne Baner,
Ej gaa i Kost hos den Røver og Raner,
Som Magt imod Ret bestandig har brugt.
Nej Kristian, det har saamæn ingen Fare,
Vi gaar ej som Gjæst til Germanernes Bord,
Ej det gamle Flag vi fra Masten haler;
Derfor tør jeg svare,
Vi lægger bestandig Kurs imod Nord.
Trods lidt Larm bli'er der næppe Skandale;
Thi Pingels Tale
Er egentlig bare
Som Hamlet siger: Ord! Ord! Ord!

Fru Søren en. Jo Tak, søde Fru Schrøder, en lille Kop Kaffe endnu, for man véd hvad man har, men ikke hvad man faar og nu de ligger Told paa, saa Gud véd hvad det bliver for noget Sikorievand, man for Fremtiden bliver delikateret med, og det sagde da ogsaa Wederkink, som selv er Doktor, at Kaffe var ikke nogen Luxus, men Næring for fattig Folk og Sukker var ligesaadan en sund og velsmagende Spise, som lille Ambrosius giver ham Medhold i, for han stjæler af Sukkerskaalen, det søde Barn, naar han kan komme til og vi nænner ikke at slaa ham, men jeg siger altid til Petersen: Apellér til Drengens Æresfølelse! og det gjør vi saa, men det gaar jo rigtig nok ud over Julianes Husholdningskasse, saa hvis Sørensen ikke en Gang imellem forærede hende en Top til nedsat Pris, saa det galt ud og jeg var jo med Børnene henne i Kasino og saa Nyrnbergerdukken

med Olefine i, som jeg nok synes er underlig de ikke fortæller med et Ord, at det bare er en Bearbejdelse af den danske originale Ballet, som Bornungvildes begavede Efterfølger havde fundet paa undtagen at der dansede de bedre og den var i det Hele morsommere og saa saa jeg «En Karlprise», hvor Fanny Carey er Oh Pepita og snakker i og danser El Ole og der skulde de havt Fru Moe med til at danse El Olefine, saa kunde der være bleven en Padede mellem dem, men det dejligste jeg har været med til det er alligevel «Marmorkvinderne» hos Watt, for det begynder hos de gamle Grækere, men det var dog vist fra Forfaldenhedsperioden, for der var saa mange romerske Næser imellem, men Frits sagde de fleste af Grækerne var Joner, saa det kom maaske deraf, og Stigaard hed Fidibus eller saadan Noget og var Gibser og havde gibset tre store Statyer forestillende Tro, Haab og Kjærlighed, som stod bag et Tæppe. Og saa kommer Dorf ind og de andre fortæller, han er Millionær og han havde opkjøbt alle Tønderne saa vi trode først han havde forpagtet Renovasjonsvæsenet, men han var nok Brygger for han vilde strax kjøbe de tre mekaniske Statyer, formodenlig til at sætte i Ørstedsparken, men det vil Fidibus ikke, fordi han vil beholde dem og have dem paa Udstillingen, skjønt der var da Ingen af dem der kunde tage Medalje. Men saa kommer Wulf ind og har klædt sig ud som en gammel Vægter med en Lygte og meget grinagtig og han kjender Mekanikken og faar Dukkerne til at nikke til Dorf, hvorpaa Gibseren gispende styrter om og det var Forspillet, men derefter kommer man til Paris og Gibseren Fidibus er avangseret til Billedhugger og bliver væk i Fru Holst over Figuren, hvad han gjør dumt i fordi hun er en hjærteløs Kokette. Men dejlig med rødt Haar, blaa Fløjelskjole, langskaftede Støvler og sorte Strømper i første Akt og senere i Hvidt fra Top til Taa. Og den gamle Moder til Billedhuggeren sidder hjemme og er sentimental til sagte Musik og Fru Watt er rørende Uskyld med halvanden Alen Krøller ned ad Nakken ogsaa til en sagte Musik, men hvad hjælper det alt sammen! Fordi Marko som hun hedder løber alligevel bort med Stigaard og er bleven indtaget i ham paa Grund af hans Ungdom, der jo nok kan gaa en Sæsong til om det skal være og gjør ham ulykkelig; og han løber hjem igjen til den gamle Bedstemoder og de halvanden Alen Krøller og den sagte Musik, men Marko har faaet ham til at drikke og bedst som han sidder hjemme og er moralsk faar han Dilerium og sidder og ser Spøgelser nede i Orkestret og afgaar tilsidst ved en frygterlig Død ligesom Sætti i «Faldgruben» og Pointet i Stykket er det samme som Hermann skrev i Nationaltidende om Fru Heine, at man skal ikke forene «en Kjødklump med en Nerveknude» og derfor skulde Hermann ikke heller blive for længe ved Nationaltidende for han er vist selv en Nerveknude, og nu maa De undskylde, søde Fru Schrøder, for jeg maa jo hen paa Basaren for Sypigerne og kjøbe ind til Petrines Udstyr, hvis hun skulde blive gift, for det er meget billigere at kjøbe den Slags Ting paa Basar end selv at lade det sy, saa nu Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Hos à Porta.

— Kom og sæt dig! — Tak Jeg be'er!
— Alt i Rosenrødt man ser
Ved et Glas, som
Fyldt med «Hvassomhelst» paa Disken staar og ler!
— Naa, nu skjær' den godt paa ny
I vor gode, gamle By:
Jubilarer
Og Bazarer
Februar har givet Ry!
To Virtuoser og Ehlers og Dickson—
— Ja, hver Lap i Port'monnixen
Blev til en Menu!

Hansens Tunnel, som vi faar,
Under hans Theater staar!
— Men vi Gjække
Blev for begge;
— Brun han spaar, men Hansen raa'er!
— Venstres Politik er høj:
Den blev Lilje-Hviid for Spøg!
— Paa Theaternes Plakater
Beneficer gjør Staahøj.
— Saa maa da Marmor-Kvinderne virke
Med til Meldahls Marmor-Kirke-
Kobber-Køkken-Tøj.

— Parcen klipper i sin Ten:
Det blev Sarah slemt til Men!
— Men elskværdig
Hun ihærdig
Kaster selv den første «Sten»:
Lydt Auktionens Hammer slaar!
— Stakkel i det nye Aar
«Hele Verden»
Ved sin Færden
Hun komplet «forstenet» faar!
— Hun gaar i Hundene, det hør' til Rollen,
Selv om aldrig mer paa Volden
Hun med «Perle» gaar.

— Sikken Hovn Koncerter, hva'?
Hennings, han kan Tonen ta'!
— Ja, vil Hansen
Med i Dansen,
Bli'er der strax Scharwenket a'.
— Schumann kom dog; han var kjæk!
— Men blev hestedum af Skræk:
«Inspektøren»
Stod i Døren
Og sa': «Lamperøg! Gaa væk.»
— Farvel! Ja! du skal da vel hen, nu den 3die
Og se os selv sat i Komedie?
— Det er klart som Blæk.

Ingen Fortovsret.

Med den Slags Pakker maa man helst forlægge Scenen
Og gjøre Skridtet helt ud over Rendestenen.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand No. 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 8. Marts. Nr. 10.

PUNCH.

„Surrogater“.

— Og saa saa' jeg Herman i Theatret i Aftes!
— Ja, men vi skal se «Abekatten» i Morgen.

Billedlig Tale.

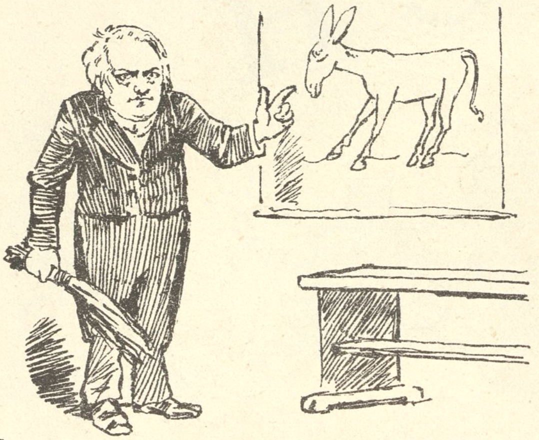

Der var en Gang en Bisp i Vaasereden,
Der kom med mangt bevinget Visdomsord
Om «stille Magter» og om «Rigsdagsfreden»,
Samt om en Ganger i Ny-Zeelands Eden,
Hvis Arbejdslyst var overmaade stor,
At sige, naar den fik sit gode Fo'er;
Naar derfor Folketinget brav blev fo'eret,
Saa blev det nok til større Flid ansporet.

Vi mindes ej, om TAUBER fik sagt «Hør»
Til denne Lignelse i hine Dage,
Skjønt Fo'eret kunde mulig foraarsage,
At han blev i et særlig godt Humør;
Og hvad nu Hesten angaar, kan et Slør
Ej drages for, at Landets største Plage
Opdrættet blev i Venstres egne Stalde,
Hvor Hestefoden stikkes frem af alle.

— Men nu er Bispen naaet til den Erkjendelse,
At Hesten dog er et for ædelt Dyr,
Til at han kan forsvare dens Anvendelse
Som Billed paa en Flok, der Arbejd skyr;
Derfor han til et andet Billed tyr,
Og ved en Tanke, der var lig en Hændelse,
Han ligned' Venstre i dets Færd og Gjøren
Med det «famøse» Dyr med lange Øren.

Thi Hesten (ogsaa af Ny-Zeelands-Racen)
Vil, naar dens gode Fo'er man la'er den faa,
Dog ingen Sinde lade hele Stadsen
Urørt henligge, til den visne maa;
Nej, vil man saadant se, da maa man gaa
Ned til et ganske særlig dovent Asen.
Derfor det var, at Højærværdigheden
Saa skjønt citered' SENECA forleden.

— Nu vil maaske hans Dage blive sure
Blandt disse Dyr i Venstres Noæ-Ark;
Kan de ham sligt Forræderi aflure,
Maa Venstre give ham et Æselspark,
I alt Fald bør JENS BUSK sin Myndling «fure»,
Thi der er Mænd endnu i Dannemark,
Der ej blandt Vælgerfolket kan begaa sig,
Saafremt de lader Æslet sidde paa sig.

Men heldigvis det ikke gaar saa slemt,
Som Venstres Præstemænd og Degne præke;
Kanske det blot var en uskyldig Skjemt
Og Snak ad Stolper op og ned ad Vægge,
Og dersom Venstre skulde ha'e bestemt
At fure deres nye Kjæledægge,
Kan han dog skaffe dem og sig Husvalelse
Og sige: «det var bare en Fortalelse!»

Vexlende Variationer.

Hvad Feuilletonisten fortalte.

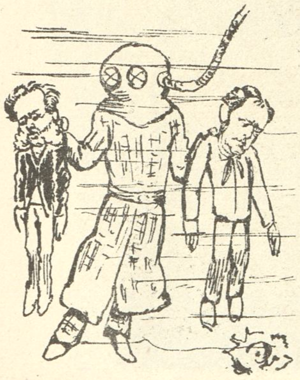

Det var en af Ferslews Negere, en ung sorthaaret, bleg Mand, en ren Nerveknude at se til. Stemmen var lidt forskreget, uden Tvivl en Følge af den megen falske Sentimentalitet, hvormed hans Tunge var belagt, og maaske det var af samme Grund, at der var noget forvildet i Øjet, som saa ofte havde set ind i Ulykkens Boliger og Elendighedens Huler.

Jeg bad ham naturligvis fortælle mig til en hel Charivari. Han svarede, at det vist ikke kunde interessere mig ret meget. Feuilletonvæveriet var et Arbejde lige som saa meget andet, kun at det foregik under Stregen. Læseren maa derfor ikke vente noget særlig spændende. Herman sad i min lune Stue og kvædede sin tunge Melodi.

Dragten er en Ulster-Coat, der gaar lige ned til Hælene, om Halsen bærer jeg en nedbøjet Flip — Brønderslev & Lose — med kulørt Tørklæde og Brystnaal. Handskerne ere af de stærkt udsyede. Hovedtøjet — Hatten — vejer efter dens Størrelse og Stof. Jeg bærer den lille og let. Andre have Hatte af Bly.

Vejen ned i Kjælderetagen gaar gjennem »Mosaik«-værkstedet. Den første Gang, jeg kom derned, blev jeg ør i Hovedet, følte en ubehagelig Presning, det var ligesom der skulde gaa en hel Feuilleton i Stykker for mig. Nu er jeg vant dertil og Publikum begynder ogsaa at vænne sig til mig. Vanens Magt er ubegribelig! Kun naar jeg indlader mig paa større Dybsindigheder, begynder det at snurre rundt. Saa véd jeg, at dybere tør jeg ikke driste mig. En Gang var jeg nede paa 19½ Favne Vand (Rundetaarn er kun 18½ Favn), uden at jeg mærkede noget særligt, men hvor langt ned man kan gaa, afhænger naturligvis af, hvor nervøs Ens Konstitution er. Der er ikke Mange, der

kan gaa i Vandet som jeg, Falkman og Axel Henresches i den Secherske Entreprise. Naa — Øvelsen gjør meget.

Hvordan man befinder sig dernede? Aa det kommer an paa. Undertiden er man ualmindelig fersk og roder omkring i et ægyptisk Mørke, som hverken En selv eller Publikum kan hitte Rede i. Men vi have visse Tegn. Naar jeg taler om Balzac, er jeg i Knibe, taler jeg derimod om Nervøsiteten, befinder jeg mig vel. Fire Prikker betegner, at Ævret er opgivet og at der maa hives op i en Fart. Kjøbenhavn er ligefrem et afskyligt Sted, der er Mudder alle Vegne, og man kan i et Øjeblik blive ganske anløben. Det kvalmer En efter et kort Ophold, og det er min Overbevisning, at det er alle de mange Avisers Skyld. Om faa Aar vil det være ganske uudholdeligt at arbejde i Kjælderetagen. Kjøbenhavn er saa forpestet af Journalistik, at det er mig ubegribeligt, at Folk ikke flytter derfra.

Faa vi fat i en Skandale, undersøge vi først, om der er »Lig i Lasten«. Hvem der finder et Kadaver, faar Extrapræmie. Vi føle os for, befingre al Ting, vi maa saa at sige gaa til Bunds i Lasten for at bringe disse haabløse Slægtsmærker, »Gjengangerne«, for Dagens Lys. En Gang kom jeg slemt i Knibe, men herom kan de faa Besked paa Politikamret. Ligene ere ikke vanskelige at haandtere. Ude paa de kjøbenhavnske Kirkegaarde tog jeg saaledes en Gang et Lig i hver Haand op med mig. Som De véd, vejer al Ting meget lidt nede i Kjælderetagen. Man tumler med Lethed med de største Problemer der nede og gjør Kraftkunster med Ting, som Hjort-Lorentzen vilde knække Ryggraden — den Smule, han har — ved at ville skrive en Leder om. En stor Ulempe er, at man forplumrer os Tingene der oppe fra, saa at vi komme til at snakke om muligt endnu sortere under Stregen.

Det er nogle løjerlige Fisk, man træffer paa her nede. En Gang arbejdede jeg henne i Trinitatis Sogn. Paa én Gang saa jeg en stor Blæksprutte lige ved Siden af mig. Længe holdt den sig ganske rolig, som om den undersøgte, om jeg hørte til »voreses Folk«, men jeg turde ikke gribe efter den, den kunde have spyet mig over med Gift og Galde, som Blæksprutterne i den Egn jo gjøre. En anden Gang var der noget, der dykkede ned lige ved Siden af mig. Det ligefrem gøs i mig, saadan et Pladsk gav det. Det var ikke andet end en Vildand, der dykkede. Jeg har for Resten ikke fanget saa faa Ænder, naar jeg færdedes paa Bunden. Men nu har De vistnok faaet nok af mig selv. Har De set August Lindberg? Hans Hamlet minder mig om mig selv. Den er urolig jagende, nervøs — Hamlet er aldeles moderne. Det er Abracadabrahams ogsaa. — Kjender De Abracadabrahams? Og Balzac? — Jeg mærkede Faren og gav Tegnet: Fire Prikker.... Hiv op!

Hr. Manbang.

Knutzen ctr. Fallesen.

(Frit efter »En Spurv i Tranedans«.)

Og Fallesen sad paa sit høje Slot,
Tralalera, fallesen, falderira!
Hans Kjole med Nøglen ham klædte saa godt,
Tralalera, fallesen, tralera!

Paa Scenen derinde laa Fallesens Kjol,
Men Knutzen sprang op paa den samme Stol.

Og Knutzen tog ej sin Debut i Agt,
Han satte en Plet paa Hr. Chefens Dragt.

Da Kommandanten sin Kjole saa,
Saa var der en norsk Plamase paa.

Og Fallesen til sine Støtter sa'e:
»Hvor er den Plamase vel laven fra?«

Og Bloch og Emil vidste ingen Besked,
Men saa blev Chefen saa knutzende vred.

Og Fallesen gav Instruktørerne Prygl,
Og det var nu blot for Plamasens Skyld.

De turde ej slaa til den Kommandant,
Derfor de sparked den Debutant.

Saa slog de Store de sorte Smaa,
Som glad lod Plamasen videre gaa.

Emil han gav H. P. Holst et Fur,
Og Holst William Bloch, og William Bloch-Suhr.

Og saadan fik hele Theatret Prygl,
Og det var nu blot for Hr. Abrahams Skyld.

En Præsentation.

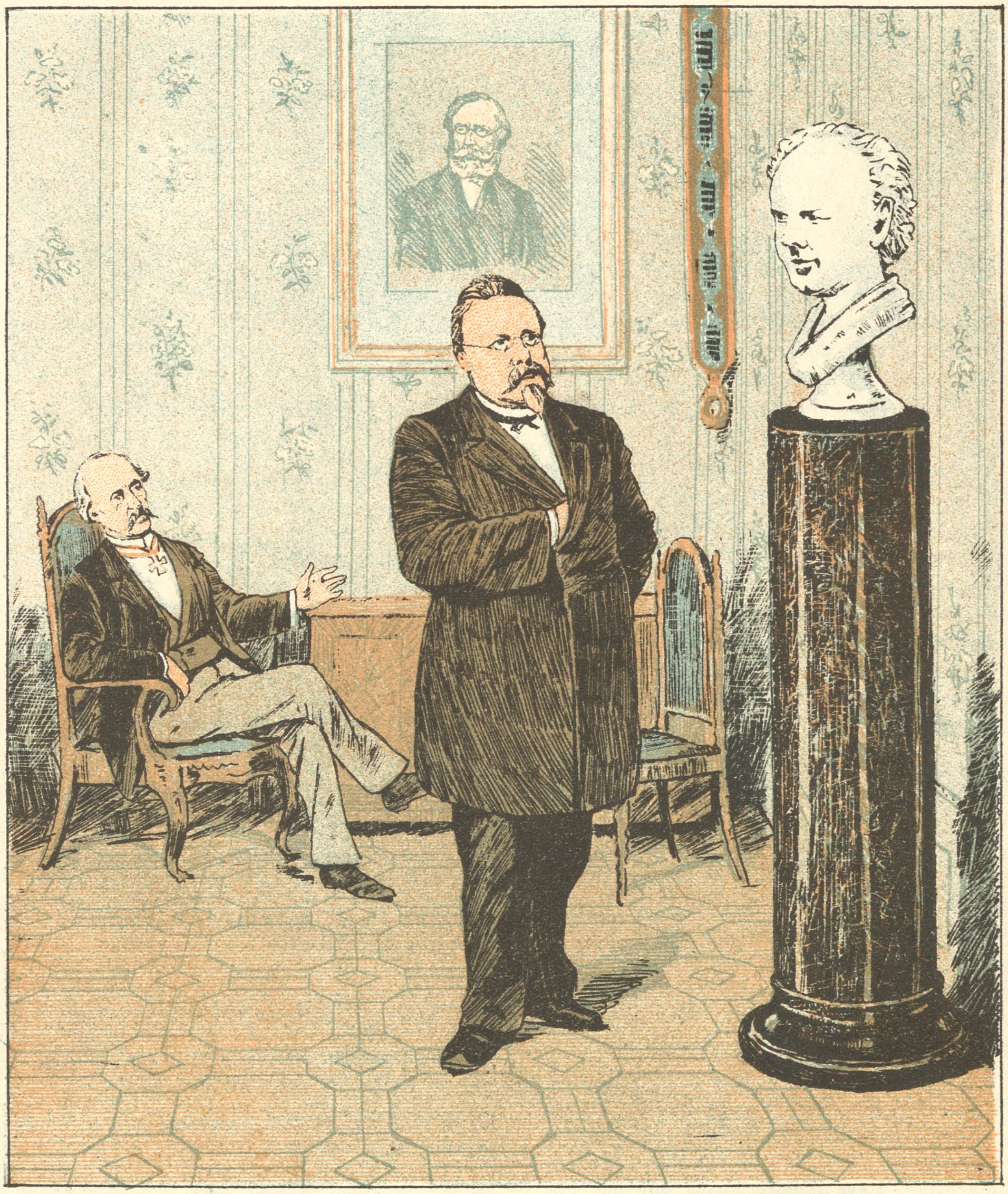

«Se han smiler formelig til Dem,» raabte Kammerherren.

(C. N. Knutzen: Kammerherre Fallesen og min Debut paa det kgl. Theater, pag. 8.)

En Forespørgsel.

Punch *invenit* Punch *delineavit.*

Borgemester HANSEN: «Det var inte mig!»

Velkomstsang.

Frit efter *Dr.* Schandorph.

Husker I Tiden, da først her han præked,
»Gyldendal« fik Fundet af Granskningens Skakt,
Den Gang han Sindene mægtig bevæged,
Martyrgloriens Glans blev om Panden ham lagt;
Ploug gav vi Fanden, vi vilde ha'e Krig,
Mødte med Sprøjter og Piber og Trommer!
Husker I alle smaa »Platfødders« Skrig:
»Vogt Eder; Brandesch han kommer!«

Lidt os kun nytted de krigerske Danse,
Lidt kun »*Unge Dage*« og lidt »*Thomas Friis*«;
Ak — vi der haabed' i Kampen paa Kranse,
Roser ej vi plukked', vi fik bare Ris.
Spiren vi plantede her paa hans Bud,
Hentet fra Taines realistiske Have,
Gaar dog som Ukrudtet vanskelig ud
Selv her blandt »Oimenes Grave«.

Voxet Du er. D'Angleterre er blevet
Høresal, hvor stolt Du som Hædersgjæst staar.
Selv har møjsommelig Sangen jeg skrevet,
— Undskyld, men kun daarlig den Kunst jeg formaar.
Cantor er væk. Dermed Intet er tabt,
Axel Henresches for Bladet nok svarer,
Fører det Korps, til hvis Chef han blev skabt,
»Etatsraadens« sorte Husarer.

Værn om det »Liv«, som iblandt os Du vakte,
Hids os alle ildfuldt mod Ploug atter op!
»*Morgengnavs*« Grød vi i Aaringer smagte:
Hørup er Gift kun og Berg er kun Krop.
Eeduard gik paa den »Gyngende Grund«
Varsomt, forsigtig, med rystende Knæer;
Gjellerup hejsede Blodflaget kun
Dristig som rød »Evropæer«.

Velkommen hjem! Lad Dit Pumpeværk tvinge
Vand i Spandevis af vort Sand og vort Muld,
Saa skal taknemlig hvert Aar vi Dig bringe
Firetusind Kroner, saa Lommen bli'er fuld.
Gid Du maa mane den Højreaand ned,
— Den, som vort Land vil med Sværdet forsvare.
Velkommen Georg. Du Broder til Eed.!
— Tag for Dig af Retterne bare!

En Frigængers Anskuelser.

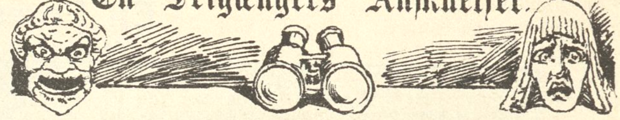

Høvdingen for det kongelige Skuespiller-Hus han har da rigtignok længe ligget paa den lade Side og visnet, og det er forskrækkeligt saa lidt han har havt at putte i Skrotten paa os siden den dejlige Jule-Tid. Men dersom det var Folke-Mænd og ikke, som han selv siger, Drenge, der skriver i Bladene, saa skulde de nok have givet ham en ordenlig Sandse-Kage, saa han var vaagnet af Dødninge-Døsen og givet os noget Andet end Spøgeri og Fantomer. Men det var da en Guds Lykke, der kom det Hane-Gal over, at han ikke vilde tage Abrahams til at være Gamle-Far, som er danskt i-Stedet for Pære-Nobel og han Knutzen han galede da ogsaa ov·e i Laven, og jeg vil tale med Chresten Berg, om vi ikke bør tage os af Knutzen og lave en Lov og give ham Debotere-Ret ligesom Lilja faar Indføds-Ret, og han er nok ogsaa en Stads-Karl, som godt kan lade sig vise frem, for selv om han er høj-skuldret, saa er Lilja jo høj-hælet og Chresten Berg høj-talende, og naar man boer i Laven, bør man jo være høj-stræbende, saa jeg mener vi tager os af ham. Men nu er Høvdingen Fallesen bleven lys-vaagen, siden Brun skreg saa højt op om Dagmar-Theateret, og nu har han ligesom Corfids — ikke han i Barsel-Stuen men Uldfeldt, han med Jammers-Mindet — slaaet sig paa Svenskerne trods han er Bornholmer og baade Niels Juel og Peder Skram og Han med det ene Øje har maattet stryge Flaget, fordi Høvdingen fik dem lohset ind gjennem Konge-Dybet, og det var ikke ethvert Patti-Barn, der havde turdet det især nu, Niels Juel staaer nede paa Gammel-Holm og holder Ud-Kig den forkerte Vej. Men det var ellers dejligt at høre paa, hvor de kunde kvæde i det Stykke af Vælskmanden Berlini, som nok foregaar paa et Præste-Seminarium og begynder med at gamle Barfoed, tror jeg det var, kommer ind og messer og de andre falder i med Responsorijerne og saa ser det ud som Bal-Faldera, for der kommer en hel Del unge Kvinder ind i Dandse-Klæder og stiller sig op til Dands, men Mand-Folkene byder dem ikke op, som er saa tilgivelig, naar man ser nøjere til. Men saa kommer den ene Svensker ind og det er en gjæv Danne-Kvinde, der baade kan synge og slaa paa Tromme til. Og den anden Svensker hun er mindre udi Legemets Anseelse, men ligesaa gjæv til at synge og de To kan tage Troen baade fra Jastrov, trods han sætter godt i og fra Arig-jo-vist, som han der lignede gamle Barfoed men det var da egentlig kun paa Skægget, hed. Og Gangen i det forstod jeg ellers ikke; men Eedevard siger, det behøves ikke. Og det var i Lørdags jeg var paa svensk Komedie, men i Søndags gav de norsk Komedie, som ogsaa var morsom. Skjøndt nu jeg tænker rettere efter, var den reaksjonær. Det var en Dokter, der først gav sig ud for at være en rigtig folkelig Maud, der vilde skrive i Byens Morgenblad imod Stor-Hanserne og ligesom Dokter Pingel gaa ned til den simple Arbejder og give ham et Haand-Tryk. Og det skal der da meget til, for end jeg er ikke stor-agtig, vilde jeg dog hverken være Foster-Broder med Hus-Mænd eller med Ind-Siddere. Men paa en Gang slaar Dokteren om, og da der bliver Folke-Møde, saa smører han ikke Arbejderne om Munden med pæne Ord og fortæller dem en lille Saga eller et Ord-Sprog, saadan som enhver Folke-Mand veed man maa bære sig ad ved saadanne Lejligheder. Men han overhaler dem med Ukvems-Ord som en rigtig doktrinær Nasjonal-liberal, og saa bliver han da

som rimelig er, erklæret for en Folke-Fjende og faar sit Fedt og sine Buxer spolerede. Men i det sidste Agt der er han bleven spil-tosset og vil først rejse til Amerika med Kone og Børn, men til aller sidst vil han blive hjemme og optræde som Stærk-Mand. Men jeg kan ikke tro, at Høvdingen vil tillade Sligt, for det er da ikke den Slags Kunster vi betaler for, saa jeg haaber, han giver den Stærk-Odder sit Forstærknings-Pas. Saa synes jeg dog bedre om vores lille Eedevards Stykker, hvor det gaar saa fredelig til, at man ikke bliver forstyrret i sin Aften-Hvile. Og mit Resultat er, at hverken Norske eller Svenske kan hamle op med os Danske, naar vi rigtig vil stramme os op og faar en Republik indført og Knutsen til at spille Gamle-Far.

Om Frimureriet i Norden.

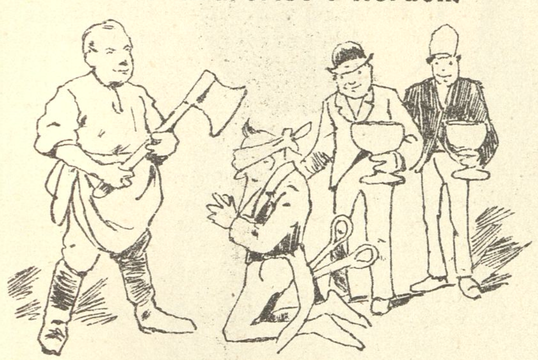

Ja, man mærke kan med Sorrig og Beklagelse,
At Frimureri ta'er til i hver en Egn;
Saavel her i Kjøbenhavn som hist i Slagelse
Har der vist sig slemme Frimurertegn.

Trods Professor Nielsens varslende Stemme
Lader Ordensbrødrene sig ikke skræmme.
Og der kommer nye til, som finder passende,
At se for dybt i Frimurerglassene.

Saadan nylig det i Slagelse passerede,
At trende »Mestre« der i Logen »Pip«
En tapper Skræder indregistrerede
Som »Broder«, skjønt det stred mod hans Princip.
For tvende Kroner Skræderen de pressed',
Og der blev talt og sunget, læst og messet;
Han maatte sværge Tavshed, Tro- og Huldskab,
Og Finalen blev almindelig Fuldskab.

Men Politiet var saa nederdrægtigt,
At stoppe den Slags Frimureri.
Det ynder ikke, hvad der er fordægtigt,
Derfor fik Logens »Mestre« frit Logis;
Her i Brummen som en Trøst for Frihedstabet
Drak de tre paa Lighed og paa Broderskabet,
Til de to fik atter Dagens Lys at se, mens
Den tredje fik Delirium tre Mænds.

Kjære Læser, dersom du dig selv vil baade,
Saa hav Frimurerordnen ej for kjær,
Sky al Omgang med den og med det vaade,
Og kom barestens ej Logen »Pip« for nær!
Thi der har man erfaret, at en Skræder
Igjennem et Naaleøje slipper bed'er
End ud af »Pip«, hvor slige trende Fyre
Vil baade Skræder og Kamelen tyre.

I Løvegaarden.

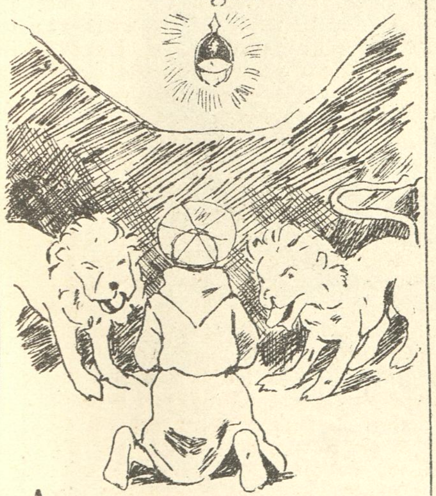

At Doktor Pingel proklameret
Er som Profet, vi alle véd,
Men han har ikke profiteret
Meget ved denne Herlighed.
Han som Profet i »*Fædrelandet*«
Miskjendt i gamle Dage var,
Nu har fornylig rent forbandet
»*Dagbladet*« miskjendt ham saagar!

Hvad har han for sin ideale
Stræben i Munden og sin Pen?
Altid de Pokkers Liberale
Skammelig skal »forvrænge« den.
Ikke den Sandhed de erkjender,
At vi har Uret alle Mand
Og bør os gjøre gode Venner
Strax med »das grosze Vaterland«.

Saadan en vantro Slægt han hader,
Derfor han griber Hat og Stav,
»Sittlich entrüstet« han forlader
»*Dagbladets*« skumle »Ormegrav«.
Andet Steds venter Magt og Ros i
Fuldt Maal, men mest han faar dog, naar
Han gaar som Daniel ned i »*Socialdemokratens*« »Løvegaard«.

Heri slet ikke han behøver
For nogen at genere sig,
Her er de alle sammen Løver,
Og de skal alle samme Vej.
Det kunde blevet en herlig Trio,
Hvis han herhen lidt før var naaet,
Og kunde med Geleff og Pio
Brølet om Smaafolk, der blev flaaet.

Her kan han trøste sig blandt andet
Over, at hans profetiske Pund
Ikke er agtet i Fædrelandet
Og ikke heller paa slesvigsk Grund.
Ham er en Løvegaard beskaaren,
Som ej gjør noget Faar Fortræd,
Og vil han der gaa ned i Gaarden,
Kan han ta'e Sagsavisen med.

Da liegt der Hund! Det vakte med Rette almindelig Undren baade blandt voreses Folk og andre kristne Mennesker, at slet ingen af voreses smaa Hædersmænd, som ellers aldrig kan tie stille, havde Ordet ved Festmaaltidet for Dr. G. Brandes, og at dette i dereses egen lille Avis end ikke er bleven nævnet en eneste Gang, skjønt hanses lille Broders store Avis har givet hele 2 Beretninger derom. Grunden til denne højrøstede Tavshed maa vist imidlertid søges i den lige saa paafaldende Bestemmelse, som Indbyderne havde taget, — at der blandt de 200 Deltagere i Smavsen ikke maatte være flere end 20 af orientalsk Oprindelse! Man kan dog ikke fortænke de Folk i, at de betakker sig, naar man kun tilbyder 10 %.

Bajersk Opdragelsesmethode.

Hans Herterich *pinxit.* Punch *delineavit.*

Glad Bedstefatter BERG den LILJA flasket op alt har,
Den Yngste han ej sløsevorn plejer;
Hvad gjør det vel, at Fyren lidt sig over Tørsten ta'er,
Naar selve Podens Ophav er en BAJER?

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand No. 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 15. Marts. Nr. 11.

PUNCH.

En lille Synsvinkel.

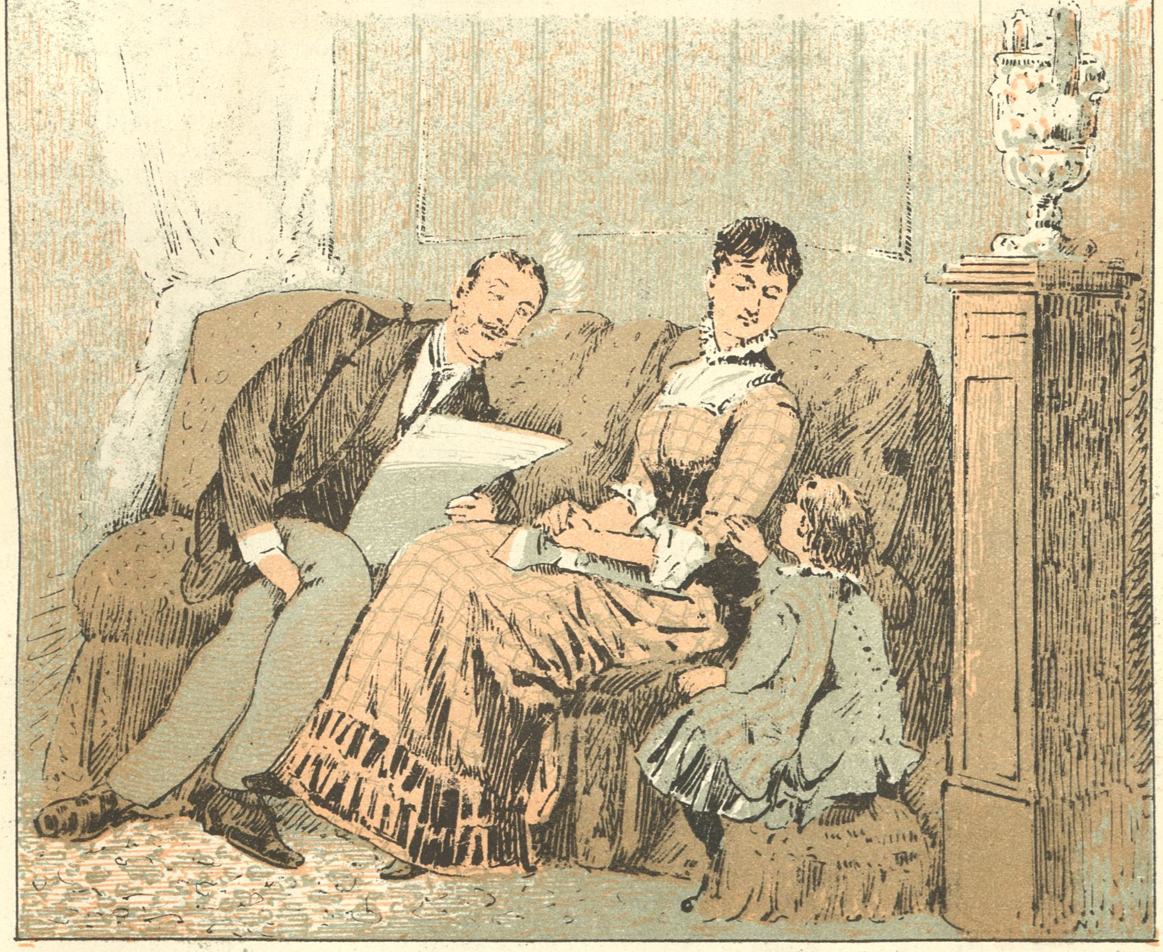

Fader: Det er dejligt, saa Dagene længes nu.
Moder: Ja, det er rart.
Anna: Jeg holder meget mere af de korte Dage.
Moder: Hvorfor det, min lille Pige?
Anna: Jo, for saa er der ikke saa længe til Søndag.

Mistænkte Genier.

De stakkels Venstremænd har Grund til Klage:
I haabløst Savn henglide deres Dage
For deres Idealers lukte Port.
De blev beskyldt for mangen grov Bétise,
Og dog kan denne Samling klart bevise
Blandt andet, at de ingen Ting har gjort.

Alt fra den første Mandag i Oktober
De lig en Flok af røde Mænd hos COOPER
Med stolte Fagter og med høje Spring
Har deres Slagord kun og Trusler rettet
Paa Liv og Sjælen ud af Kabinettet
At skræmme, — men de gjorde ingen Ting.

De smedded' Lanser og de skjæfted' Pile
Midt under MONRADS Rigsdagsvaabenhvile,
Og dette Arbejd gik, som det var smurt;
Men da de skulde deres Vaaben prøve,
Befandtes de alligevel saa sløve,
At deres Braad slet ingen Ting har gjort.

Mens Tiden gik og lod enhver herhjemme
Undtagen vore «Fremskridtsmænd» fornemme,
Der trængtes til Reformer trindt omkring,
Sad Venstres folkekaarne Majestæter
Paa Christiansborg og hævede Diæter
Og visnede — men gjorde ingen Ting.

Ja selv det Forslag efter ny Methode
At skille en Forbryder fra hans Ho'ede,
Af hvis Behandling man sig loved' stort,
Begravet blev; hvad andet kan en Synder,
Som «gjorde noget», vente vel af Bønder
Og pæne Mænd, som ingen Ting har gjort?

Paa samme Maade Toldreformen ender,
Alting skal visne under ESTRUPS Hænder,
Som BERG bemærked' med et lyrisk Sving;
Den samme BERG, som nys ved Skæbnens Spil, ja,
Kun plukket fik en visnet Paaske-Lilja!
Selv KRABBE gjorde han dog ingen Ting.

Derfor kan, naar den skjønne Vaar er kommen,
Han træde trøstig frem for Folkedommen.
Og bliver han af Vælgerfolket spurgt
Om, hvortil han har brugt det sidste Halvaar,
Han svare kan i Sandhed og med Alvor,
At han aldeles ingen Ting har gjort.

Toldloven.

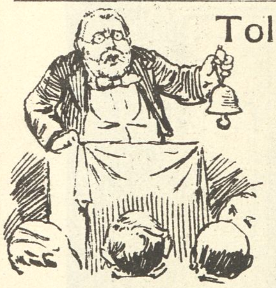

Forleden var der stort Røre paa Buntmagerloftet; hele det gamle forenede Venstre var sammenkaldt til Møde i Anledning af Behandlingen af Toldloven, og der herskede den blideste Stemning baade blandt de gamle og de nye Medlemmer, for man var bleven enig om at vise en overordenlig Tolderance lige over for denne Lov. Berg aabnede Mødet med at udnævne sig selv til Dirigent. Han gjorde dette, dels fordi det dog var for galt at blive kaldt til Orden af en Formand, som man selv havde skaffet Pladsen, og dels fordi han vilde begynde med den Udtalelse, at han ansaa alle Toldembedsmænd for i høj Grad sløsevorne; efterat han havde faaet Lov til at sige dette uden Modsigelse, vilde han slutte med den Bemærkning, at han nu ikke havde mere, han skulde have sagt, hvorfor han vilde give dem Ordet, der ønskede at udtale sig om de enkelte Poster paa Toldloven.

Hørup havde for Øjeblikket kun én Ting, han interesserede sig for, og det var døde Torsk; han mente ganske bestemt, at de burde være toldfri, thi i Reglen havde døde Torsk som bekjendt en Tanke, og Tanker vare jo toldfri, saa det var vel rimeligt, om det ogsaa kom til at gjælde om Tanketorsk.

Eedvard Brandes forsikrede, at han hverken forstod sig paa eller interesserede sig for Toldvæsenet, men han havde for nylig talt med sin Ven, Dr. Pingel, og var derefter kommen til det Resultat, at vi burde erkjende vor store Uret mod Tyskland ved at lade alle Varer fra dette Land indgaa toldfrit.

Monrad sympatiserede af ganske Hjærte hermed, i det mindste burde da alle tyske Varer være fri for at betale Krigstold, da denne maatte antages særlig at krænke Tyskerne; han angreb derpaa overhovedet Ministerens Toldlov og takkede sin Gud, at han ikke var som denne Tolder.

Bajer talte om Ølskatten; det var jo nok smigrende for ham, at man skattede Bajerne saa højt, men han kunde dog ikke være med dertil; tillige havde han gjort en Opdagelse: den Ølurt, der var saa megen Tale om, havde han nemlig fundet ud af, var en Lilja, og derfor troede han ikke, at det kunde nytte noget at sætte nogen Told i Ølflaskerne, de vilde nok blive drukne alligevel.

Tauber havde kun et lille Forslag at stille; han mente, at alle Spise- og Drikkevarer ikke burde svare Told, til Gjengjæld skulde han saa for sit personlige Vedkommende ikke have Noget imod, at der blev lagt en endogsaa særdeles høj Told paa Sæbe og andre Toiletsager, som ganske sikkert burde beregnes under Luxusartikler.

Jens Busk forstod saa godt, hvad Meningen var med at ville forbyde Tobaksdyrkningen; det var igjen Soldaterne, det skulde gaa ud over. Hvis Forslaget mod Tobaksdyrkning gik igjennem, vilde «Soldatens Lyst til fire» for Fremtiden være en Umulighed. Men hvor kunde man vente andet i et Land, hvor Oberst Castenschiold blev frifunden for Dyreplageri? . . .

Formanden (Berg) ringede, da han ikke mente, det vedkom den foreliggende Sag.

Jens Busk mente Jo.

Formanden mente alligevel Nej.

Jens Busk brød sig Fanden om, hvad saadan en sløsevorn Formand sagde.

Formanden kaldte Busk til Orden, idet han gjorde ham opmærksom paa, at det var aldeles uparlamentarisk at fornærme Tilstedeværende, Sligt var kun Brug ligeoverfor Fraværende.

Jens Busk kunde ikke forstaa, hvorfor.

Formanden svarede, at det var, fordi de Fraværende ikke kunde forsvare sig.

Efter dette ringe Intermezzo talte Wederkinch-Madsen om Kaffetolden; han fremdrog, at Professor Falbe-Hansen havde sagt i »*Morgenbladet*«, at Kaffetolden var at betragte som en Kopskat, og det kunde Taleren ikke faa i sit Hovede, da dog ikke hver Kop Kaffe, man drak, skulde klareres; saa var det dog langt uegennyttigere, at Kjøbenhavns største Kaffehandler i »*Dagbladet*« havde gjort opmærksom paa, at Fattigfolk kom til at betale Gildet, naar Tolden paa Kaffe blev forhøjet. I det Hele løb det rundt for ham med disse Kaffemøller: han mente nu, at det netop var Fattigfolk, som levede af Kaffe, han troede f. Ex., at det maatte kaldes fattige Mennesker, der ejede disse Kaffemøller, som de Rige kjørte til Skoven paa, Og det var Synd at tage Næringen fra disse Fattige.

Falbe Hansen maatte bemærke, at der ved hans Udtalelse i »*Morgenbladet*« var en Hage....

Paa Grund af et nervøst Tilfælde maatte Taleren her afbryde sit Foredrag, og Formanden hævede derpaa Mødet.

Sluttet Klokken halvtold.

Gratulationskort

te Dagmartheatret fra

Søren Pipperup.

O Muse! Lad min Stemmes Hvisken
Sla over i en Jubelsang,
Der æ saa køn, a sæl en Sisken
Forbavses ve dens Fløjteklang.
Aa lamme højt i Aandens Sfære,
A Pegasusen baaren op,
Ku skjære den i Karriære
Aa Luntetrav aa kort Galop.

Dagmarteater! Knap jæ tror'et,
A nu Du aabnet ha din Port, —
Jæ velle næstendels forsoret,
A se daj fix aa færi gort.
Se, udenfor der stod præsis nok
To Digtere aa vinkede
A vos, men de kom mer end tidsnok,
Aa de va dov forzinkede.

Den første Aftning den va lummer,
Men Notabene ej for maj,
For jæ ble hjemme i mit Hummer,
Te »*Notabene*« gik sin Vej.
Dov Hansen-Brun ve dovvelt prise
Den Premiær te dovvelt Pris —
Den va en Notabenefice,
Begrive- aa natyrlivis.

De nye Tempels Konst æ bleen
Saa umanerlig nedsat, men
Det samme æ jo nu Angtreen,
Saa det gaar lie op igjen.
Dov klynger je maj te det tynde
Haab: Konsten her ve finde Læ,
Saa Verden snart vi kan forkønne,
Hvor helli Hansens Tempel æ.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Tak, ja en lille Kop til, De kan tro, det gjør godt søde Fru Schrøder saa nervøs, jeg er bleven efter de sidste Ugers Strabadser, for De vil da nok give mig Ret i, at Lone Eibeschütz, Frøken Pyk, Frøken Grabow, Axel og Ingeborg Hansen, Saarett og Sjarvinka, Bazar i Kasino, Skuespillerforeningens Benefice, Brandes Ankomst, Dagmartheatrets Aabning, Panoramaets Lukning i Forbindelse med en Storvadsk, L'hombre for Sørensen paa hans Fødselsdag, Chokolade for lille Ambrosius og nedringet The for Petrine og hendes Veninder, det er næsten mere end et Menneske kan bære og jeg beder Dem for Guds Skyld, kjære, søde Fru Schrøder, tal ikke for meget til mig i Dag for det kan jeg ikke taale, og jeg blev ganske tommelumsk af at Petrine kom hjem fra Brandes Foredrag og talte om »Børne«, synes jeg hun sagde, saa det er sagtens noget om Børneopdragelsen han har talt om, men det synes jeg man kan ligesaa godt sidde hjemme og læse i sin Nationaltidende, og det Petergogiske læser jeg altid, saadan som Frøken Falbe-Hansen som vilde have man skulde lade Børnene læse Romaner og Petrine og jeg har rodet Bogskabet igjennem for at finde noget nyere Literatur til lille Ambrosius naar han er færdig med ABCen og vi fandt jo en Del, Madam Flaubert af ham Bovary og Marie Grubbe og Arbejdsfolk og Else og Släktar utan hop og Gjellerups Bøger og dem lader vi nu indbinde i godt stærkt Bind, for De véd jo hvor slemme Børn er til at rive itu og saa kan han lære sig selv Literaturhistorie det lille Pus og slipper for en slavisk Udenadlæren, og Gud søde Fru Schrøder, Sørensen vil absolut flytte til Østerbro, for han siger det er der Fremskridtet gror, som nu de skal kjøre med Dampsporvogn paa Strandvejen og Gud véd om det gaar, og om Lokomotiverne ikke skræmmer Velosipeterne og Bisyklerne, saa de gaar i Grøften, jeg er saa bange at der skal ske Ulykker og især hvis alle Kaffemøllerne blev Dampmøller saadan som Frits paastaar, og han siger Klampenborg skal omdøbes til Dampenborg og Søbadene skal være Dampbade, men det værste er synes jeg nok at der kommer Arbejdsløshed mellem Sporvognshestene, og hvad skal de stakkels Kreaturer tage sig til og bare de ikke kommer til at falde Fattigvæsenet til Byrde, men i Dyrehavstiden kan de da nok faa Ampløj med at trække Karusseller paa Bakken, og nu ser jeg af Avisen, at Foraarsmoderne allerede er i Gang og man skal gaa med Kapotter paa Hovedet som er indført af hende, Kate Grinevæ, der nok er en berømt Modehandlerinde, og saa skal man gaa med en »Duliette«, hvis man har en slank Figur, saadan som De og jeg, søde Fru Schrøder, med et Bælte om Livet, og nu skal jeg hjem for jeg saa et Avertissemang om at unge Damer, der ønskede at indvies i Børnehavegjerningen kunde faa Plads, og nu Petrine lærer det theoretiske Børnevæsen hos Brandes, saa var det vist ikke af Vejen at hun kom lidt ind i den praktiske Havegjerning, nu har hun jo lært Kogning hos Frøken Zahle, saa hvis det skulde gaa skævt for Sørensen og mig kunde hun maaske oprette en Børnevinterhave med Beværtning eller en Pogekogeskole, og Sørensen tror jo nok, han bliver Borgmester for den gamle Sæbesyder, De véd nok Onkelen, han gjør hvad han kan og har gjort en stor Middag paa Skydebanen og inviterede to Borgerrepræsentanter og en Skydebroder, men der var jo ingen af dem der kom, men Venligheden er dog viist og de kan da ikke godt være bekjendt andet end stemme paa Sørensen alligevel og nu Farvel, søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

Luxus.

— Maatte je inte be' om lidt lugtendes til Lommetørklædet?
— Jo gjærne, men hvor har De Deres Lommetørklæde, Højstærede?
— Jamen je snyder mej jo mæ Fingrene.

Sidste Maskerade.

— Ja, lamme saa faa den Ridder.
— Ja-a-a-saa saa-saa-g-g-g-g-ærne!
— Men ku Dinte gjøre Feren lidt bredere for nejen aa saa lidt smallere udetter?
— De-de-de æ sg-sg-sg-u ne-ne-nemmere sa-sa-sa-sagt end g-g-g-jort.
— Ja la'saa heller være, for Di har jondt nok ve' aa sie det.

Den Undvegne.

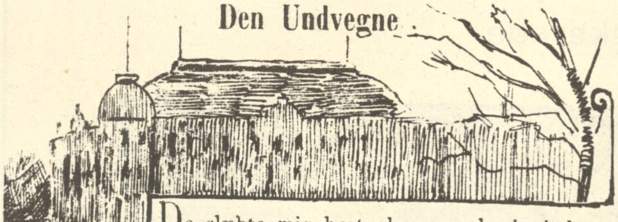

De slæbte mig bort, de pressed mig ind
Paa Bænken med krummede Ben!
De kroged min Krop, de krymped mit Skind,
Da ind i Parkettet jeg tren.
En uniformeret Betjent som en Top
Løb rundt med min Frakke og Hat. —
Saa lukked han Schønheyders Jerndøre op
Og ønsked mig Stakkel: god Nat!

Gud bedre for Nat — Gid Brandvæsnet kun
Maa lide, hvad den Gang jeg led;
Snart Tænderne klapred af Kuld i min Mund,
Snart svedte jeg gassende Sved!
Og kjendte Nakker sad rundt omkring
Bag Damefrisurer i Læ, —
Men hvad var det Syn mod de nagende Sting,
Der jog i mit krummede Knæ?

Hvad havde jeg gjort, at saa ondt det mig gik?
Ak, haard er jo Fattigmands Nød:
En sex Kroners Plads for en Krone jeg fik! —
Hvad gjør ej en »Sjover« for Brød?
Det spøgte derinde!! Med Rædsel jeg saa
Paa Væggen — da isned min Ryg;
Den havde Toiletter og Ansigter paa —
Det siger jo Herman paa Tryk!

Der sused fra Scenen en hvinende Vind,
Jeg stirred paa Uhret i Harm —
Da rives det fra mig og hvirvles derind
Til Skypumpens sugende Larm:
Det stønnede dumpt, det skingrede vidt,
Det dampende Spildevands-Rør!
Hu! det var saa gruligt et Dagmareridt,
Som aldrig jeg havde det før.

Salonen var Guld; og Guldet var fransk.
Jeg mærked mit Knæ fik sit Knæk,
Men lytted, mens tyve Minutter paa Dansk
Orkesteret spilled — i »Træk«.
Jeg sad just de aabne Jerudøre næst,
Hvor Trækken sin Livskilde fandt; —
Ak! naar »Inspektøren« vil ret gjøre Blæst,
Gjør han det min Sandten brillant! — —

Saa flygted jeg bort i en daadsvanger Stund, —
Jeg griber min Hat med et Hvin.
Da falder mit Blik paa den forede Bund, —
Og saa var det slet ikke min!
»Hr. Wederkinch-Madsen« stod der med Bram;
Ak, han fik den aldrig igjen!
Mig kunde det glæde, hvad skaded det ham?
Han havde jo flere end den.

Og i »Restauranten« flygted jeg ind;
Der sad lille Herman og skrev.
Det gjøs i min Krop, det krøb i mit Sind:
Jeg aned jo, hvad han bedrev!
»Hold op med Proverber« noterte han vís.
»Kun Nordbakke-Kavalleri!«
Og saa løb han løbsk i sin egen Avis — —
Og dermed er Visen forbi.

I Børnestuen.

(Frit efter *H. C. Andersen*).

Nationaltidende, Morgenbladet og alle de smaa Sorte var paa Komedie, kun lille Hermann og hans Gudfader *Punch* sad ene hjemme.

»Vi ville ogsaa have Komedie!« sagde han, »og den skal begynde strax.«

»Men vi vil ikke i Dagmartheatret,« sagde lille Hermann, »der er Ingen, der kan agere, og der trækker saa fælt! Heller ikke til Kammerherren. Emil kan ikke spille, for han har været ækel imod mig, og min Abrahams maa jeg ikke faa derop.«

»Man kan altid faa de Agerende, naar man tager, hvad man har!« sagde *Punch*. »Se blot til Brun! Nu rejser vi Theatret. Her stiller vi et Hotel, der en Restauration og saa en Tunnel underneden. Saa nok et Hotel, nok en Restauration og nok en Tunnel. Det var Theatret. Nu skulle vi have dem, som agere! Lad os se, hvad der ligger her i Skuffen! Først Personerne, saa lave vi Komedien. Her ligger Venstres Overhoved Chresten Berg, og her ligger Toldloven. De kunde godt være Plejefader og Plejedatter!«

»Men det er kun to Personer,« sagde lille Herman, »det bliver kun til et Proverbe. Dem laver jeg selv og de er kjedelige. Her ligger lille Christoffer Hage. Kan han ikke spille Komedie?«

»Jo, ellers var han da aldrig bleven Rigsdagsmand!« sagde *Punch*. »Han skal være Kjæresten. Han har ingen Indflydelse; det er allerede interessant, det er halv ulykkelig Kjærlighed! — Og her have vi Morgengnavets Hørup. Han skal være den ubelejlige Frier, som slet ikke bryder sig om Toldloven, men vil lade den ligge og visne i Udvalgets Bordskuffe. Hvad Slags Komedie vil Du nu have? Sørgespil eller politisk Komedie.«

»Politisk Komedie!« sagde lille Hermann; »det holde de andre saa meget af. Kan Du en?«

»Jeg kan hundrede,« sagde *Punch*. »De mest velsete ere efter det Norske, men de gefalder ikke smaa Venstremænd. Vi kan tage et af de netteste indenlandske, indvortes ligne de alle sammen hverandre. Nu ryster jeg Posen! kukkelurum! splinternyt! Nu ere de splinternye! Hør nu Plakaten.« Og *Punch* tog en Rigsdagstidende og lod, som han læste:

Vrøvlehoved og godt Hoved.

Politisk Farce i 1 Akt.

Personerne ere:

Hr. Chresten Berg, Plejefader.
Frøken Toldlov, Plejedatter.
Hr. Chr. Hage, Kjæreste.
— Hørup, Frier.

Og nu begynder vi! Tæppet gaar op, vi have intet Tæppe, men saa er det oppe. Alle Personerne er inde, saa have vi dem strax. Nu taler jeg som Chresten Berg. Han er vred i Dag. Der er knækket en Viser paa hans Folke-Uhr. Snik-snak snurre purre basselure! jeg er Herre her i Salen! jeg er Venstres Overhoved! vil man høre efter, hvad jeg siger! Hørup er en Medredakter, man kan spejle sig

i. Safian i Overdelen og Sinker i Transtøvlerne! Bummelummelum-bum-bum. Han skal gjemme Toldloven!

Pas nu paa Christoffer Hage, lille Hermann,» sagde *Punch.* »Nu taler Hage. Han er skaaren for Tungebaandet, er meget beskeden, men kjender sit eget Værd og har Ret til at sige, hvad han siger:

Højremand er jeg! Med Venstre stemmer jeg! Jeg har faaet en Guldmedaille og er af gammel nationalliberal Familie. Jeg har en Overbevisning og den holder jeg paa. —

Paa Valgdagen, længer ikke! De holder ikke Kulør, men lader Principerne gaa i Vasken! — det er Chresten Berg, som taler — Hørup er dirkefri, haard i Kanten, og dog saa fint kan han sno og dreje sig og har Fysiognomi som en rød Republikaner.»

»Men de skulle tale paa Vers!» sagde lille Hermann; »det skal være det Yndigste, især naar Schandorph har lavet dem.»

»Det kan de ogsaa,» sagde *Punch,* »Og naar Publikum befaler, man taler — Se paa den lille Toldlov, hvor den giver sig. O, Christoffer Hage!

O min Falbe-Hansen!
Jeg gaar bag af Dansen,
Skal mig Hørup tage,
Ak!
Angst mig gjennemisner,
Jeg er bange, jeg »visner«.
— Snak!

Det var Fader Berg, som sagde Snak. Nu taler Chr. Hage:
Toldlov, om ganske
Du blev som den spanske,
Lov skal Du blive,
Nu svor Holger Danske!

Hørup slaar bagud, snor, drejer og vender sig og begaar fjorten Ledere i Morgengnavet.»

»Han er brillant!» sagde lille Hermann.

»Stille, stille!» sagde *Punch.* »Du maa ikke skraale for stærkt op, stumt Bifald viser, at Du skriver i et dannet Blad og har Hjort-Lorentsen til Chef. Nu synger Falbe-Hansen sin store Arie med Knæk:

Jeg kan ikke tale —
Men Fanden gale
I alle de National-Liberale!

Nu kommer det Spændende, lille Hermann! Det er det vigtigste — *Le clou* i Stykket. Ser Du, C. Hage knapper sig op, sin Tale kaster han lige ud til Dig, for at Du skal klappe. Lad bare være! husk paa, vi hører ikke til Børspartiet. Hør, hvor det rasler i Silketøjet! vogt Dem! nu kommer Intrigerne! De er et Vrøvlehoved, jeg er det gode Hoved — Vup er de væk! Saa Du det lille Hermann,» sagde *Punch.* »Det er et udmærket Sceneri og Komediespil. Christoffer Hage greb gamle Berg og puttede ham i Lommen. Der ligger han og Hage taler:

De er i min Lomme, i min dybeste Lomme! aldrig kommer De derfra, før De lover at forene mig med Estrups Dattter, Deres Plejedatter, til venstre Haand og lade os behandle Toldloven. Venstres Toldlov — jeg svarer for Højre!»

»Gud, hvor han minder om Abrahams!» sagde lille Hermann.

»Og nu svarer Venstres Overhoved:

Jeg bliver saa ør,
Det er ikke som før,
Hvor er mit Humør?
Jeg føler, jeg mangler mit Talerør
Og Vælgernes »Hør«,
Ak aldrig før
Har jeg været saa skjør.

O, tag mit Hoved
Af Lommen atter
Og vær forlovet
Med Estrups Datter!»

»Er Komedien allerede ude?» sagde lille Herman.

»Bevar os vel!» sagde *Punch,* »den er kun ude for Hørup og Visnepolitikerne. De Elskende knæle. Den Ene synger: Fatter!
Den Anden: Tag Hoved atter!
Velsign saa Søn og Plejedatter!

De velsignes, holde Bryllup, Biskop Monrad forretter Vielsen og Bønderne synge i Kor:

Brændevin og Øl
Skal gi'e Statskassen Selv,
Men Hage skal skaffe
Fri Sukker og Kaffe
Med Løvetand og Cichorie,
Det er en dejlig Historie!

Og saa klappe vi,» sagde *Punch,* »kalde dem alle sammen frem, Bønderne med. Nu skal de have Paaskeferie!»

»Er vor Komedie nu lige saa god som dem, lille Eeduard laver til det rigtige Theater?»

»Vor Komedie er meget bedre!» sagde *Punch,* »den er kortere, den er morsommere og Tiden er gaaet til Paaske.»

Evropæisk.

Det kan ikke nægtes, der er noget smittende
Ved visse Hovedstrømninger udi det nittende
Aarhundrede, og de er gjerne slemme
Og gjør Skandale baade ude og hjemme.

Fra Paris man hørte nys, at Anarkisterne
Er optraadt li'esom Samson mod Filisterne;
De paa Gaden raabte: Leve Republikerne!
Og tog Levebrød i Bagerbutikkerne.

Republikanerne skal ogsaa leve,
Derom vel sagtens enige de bleve,
Og Louise Michel bør ogsaa smage,
Hvad det er at holde Hvedebrødsdage!

Men disse Udslag af Parisermoden
Finder Efterligning rundt omkring paa Kloden
Saavel nede imod Syd blandt Spaniolerne
Som paa Irlands Kyst og oppe imod Polerne.

I Spanien alt »den sorte Haand« saa vidt er,
At den ikke véd, hvad mit og (Ban-) dit er,
Og »den grønne Ø« kan snarlig se i Møde
En Tid, hvor den kun kaldes for den røde.

Selv de norske Normænd ifra Norges Fjælde
Kan om radikale Anslag os fortælle:
Der skal Bjørnsons og Sverdrups Republiks Ret
Forfægtes med det første ved en Rigsret.

Der gaaer altsaa Venstres brugte Ideer op!
Det er Skade kun, at Hørup, ikke ser op
For at gi'e dem gode Raad, hvortil de trænge kan,
Skjønt — hos Leth de faa dem for en billig Penge kan.

Vores egen evropæiske Koncert er
Vel ej saa slem, skjønt Villien mulig er der.
Paa Lyst at gjøre Kvalm det ikke skorter,
Og i Rømersgade det en yndet Sport er.

De Fyrsterne af Vejen ikke rydde
Med Dolk og Gift, — hertil de Vrøvl benytte,
Og med Dynamit ej væltes Herskersædet,
Nej, de bruger Bajersk Pølsesnak i Stedet.

Mixtum compositum.

Naar Vinen rigtig mixes skal og «skæres»
Af vore egne Lagerkjældermænd,
Kan Sprit, Kulør og Vand ej godt undværes;
Og naar med slig «Behandling» den beæres,
Saa véd man, at «nu skær'en godt igjen!»

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 22. Marts. Nr. 12.

PUNCH.

Ære den, som Ære bør.

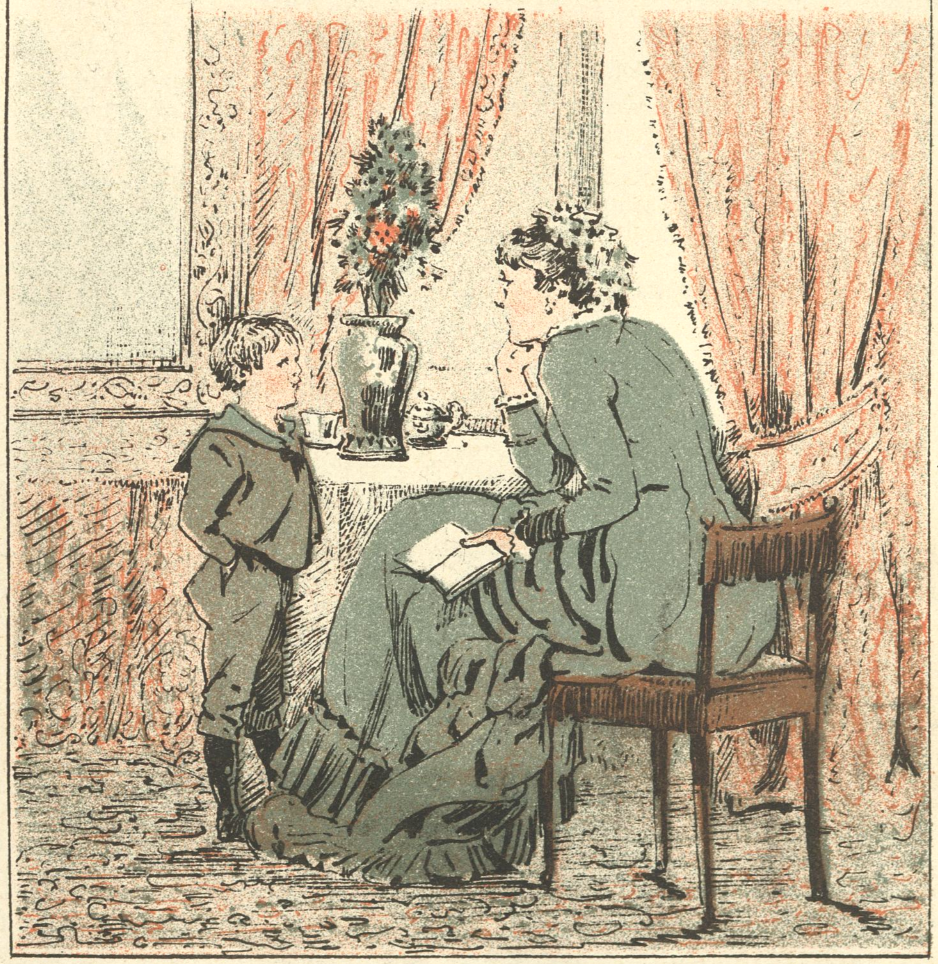

— Det er dog en frygtelig Mængde Anmærkninger, Du har, Emil.
— Jamen Moer! Jeg er ogsaa den tredie morsomste i Klassen.

Hensynsløst.

De slemme Landstingsmænd sig blandet har
I SKEELS og Folketingets Mellemværende
Og derved gjort den Ting end mere klar,
At de kun duer til at gaa ESTRUPS Ærende.
Thi med en Grumhed, som er hjærteskærende,
De sig af Venstres rare Smaabørn ta'er:
Lig Stimænd, der gaa ud paa Mord og Natterov,
De slagted' MONRADS kommunale Skattelov.

Den stakkels lille haabefulde Pode,
Som i et halvt Aars Tid var flasket op
Hos BERG og knæsat af hans Venstretrop,
Naturlig kunde forud ej formode,
At i vort Landsting slig HERODES boede,
Der skaanselløst parterede dens Krop,
Og det behøver ikke lang Forklaring,
At den for sent fik Hjælp af sin Erfaring.

Og al den Trøst, det stakkels Venstre fik
I dette Tab, var, at det ikke bedre
Med salig Værtshusholder LILJA gik;
Skjønt Ventres fulde Bifald saas at hædre
Hin Ædling i en bajersk Republik,
Blev han dog ogsaa sendt til sine Fædre!
Her CHRESTENS Venstremod for Fald er gaaet,
Og den forfaldne selv har Forfald faaet.

Sligt bringe kan en Chresten-Sjæl i Oprør
Og Folkeuhr og Hjerte til at slaa,
Saa med «det høje Herskab» man et Opgjør
Af radikal Natur i Stand vil faa.
Derfor vil HØRUP præke uden Ophør,
At vort Senat vi revidere maa!
— Den Udsigt MATZEN nok paa andre Tanker
Vil bringe, for nu véd han, hvad der vanker!

Ja, denne Hensigt Trøsten i sig gjemmer,
Da MONRADS Lov en Ende fik saa brat,
Ej blot for Ladegaards- og Fattiglemmer,
Der ikke nu har Lov at svare Skat,
Men for den stakkels LILJA, der sig græmmer
I sin Beværtning, rent af Haab forladt.
Naar Folketing og Landsting først er «ens Bier»,
Da blive vil hans Indfødsret en ren Svir.

Ennv ett liedet Annhanng
till
Krönicken om Bunde-Kriegen.

v bliffuer att berette omm/ huorlvnde the gotzeyere følede Medynck meth the arrme bynder soe och meth the Jøeder och annere Kræmmere/ somm aff all theris handel och uandel een stoer Kriigs-Skatt till Statz-Cassa motte vdreede. Men somm samme Statz-Cassa/ enn then vore fvll till Randen bleff aff Drosst Estropp meth meegen forsichtichheed fornaltet/ uille hand ey/ att then thervdoffuer schvllde komme vdi noegen Uideruærtichheed och forrtreed/ menn forlanngte/ att ther schvllde giffues samme noegen Erstattning och compensation. Och uille hand/ att the arrme bynder schullde aff theris Øll och brændeuiin Statz-Cassa laede tillflyede soemeeget/ att thenne ey schvlde ligeruis somm Noahs-Arck støede poe Grvnnd poe Banqueruttens Ararat. Menn the arrme bynder/ ther the høerte/ att theris Øll och Brændeuiin/ somm uore thennem till Liffuets forsoedelse vnder Gotzeyernes Vnderkvelse och Tyrannie aff soe stoer Uichtichheed/ beslvttede/ att the uillde dreye Gotzeyerne een Knapp och kjiøbe thennem een fløyte meth ett falsk Mvndstøkke. Ty the haffde vdspequleret/ att naar Estropp thennem vdi then handel haffde giffuet/ huad the begjærede/ the uillde hannem daa huercken meth Øll eller brændeuiin tractere/ men laede hannem stoe meth een tør Mvnd och een tomm Portemonnire. Menn thet kvnde the arrme uankundige bynder ey vdi theris eegne sølle Hoffueder haffue vdtænckt/ menn the haffde och dertill een professor nemlig hand then onge Falbe-Hansen engageret. Men samme Fallbe war ey aff samme Art somm Pilatvs/ tv Fallbe-Hanssen sagde: „Huad jeg skreff/ thet skreff jeg icke"/ och hand uillde samme Sprikuort och ridderliche Deuise emot hannem then onge Gotseyer Hage haffue mandeligen vdsichtet/ huis ey hand then armme Fallbbe uore i førrste annløb fallen platt aff Hesten/ soe aff then Tornering bleff Intet. Och nv stoed Lannet vdi Uaade/ ty hand then gammele Talleyrand fraa Loland/ hand uille ey the arme Bynder hjiellpe meth Øll och Brændeuiin/ menn alleeneste meth goede Roed huer Dag/ huorvdaff Høyæruærdichheden haffde een soedan richesse och Offuerflødichheed/ att hand alle Ferslews Tidender thermeth haffde kvnnit fournere. Menn ther thet soe allersomsvarteste vd forr the arrme bynder och theris Lillia vdi Nykjøbing haffde all muelig vdsicht till vden Øll och brænneuin att hensmæchte och bortuisne somm eet zart Blomster/ huis Beger fylles ey meer aff Morgendvggens forfriskende bad/ daa komm hand then liedenChristo forus Hage fremm rett liigesom den liiden hyrdedreng Dauid att kjiæmpe emot the filistere. Och toeg hand sitt mvnlær och gjiorde thervdaff een slynge/ huormeth hand alle siine Høyre-Prissipper thennem vdi Hoffuedet uerrffede. Och haffde hand Estropp baere

meth then Steen ramt/ liigeruis somm Dauid hannem Goliat vdi hans Pannebrask/ soe er therom ingen dispute/ att thet uar bleffuen Gotzeyernes Enne och/thermeth och thenne Kronickes. Men hand then liiden Hage blesserede ingen vden sich selff/och the Leuitter vdi Hafnia/ somm hannem till theris Höuedsmannd haffde vdkoren/ the oppløftede theris Røster och sore/ att the haffde vdi then hanndell ingen part och the torde theris hænder fraa hanns Omgiængelse. Men hand Fallbe nore annerleedes dreffuen/ ty hand gaff siine Uælere Gull och een Canal till theris grønne Skoue/ och the bynder loede som omm the dertill ey nore uillige/ menn aff Professorens Uisdom nore dertill offuertalte och besnærede/ och uar thet afftalt spil och een artig Comoedie. Men hand Chresten Povelsen Berre uar aff sliig een Compagnon soe flattert/ att hand gaff Fallbe Breff poe/ omm hand schvlde bliffue aff Odense vddreffuet/ daa schvlde hand bliffue Berres Commandant vdi then festung Frederitzia. Menn aff Toldreformen bleff ther Intet/ ty Estropp beholt sin Statz-Cassa och loed bynderne beholde theris Øll och brænneuin. Och Vædderkink sin Kaffe.

Redaktionsmøde.

Formanden meddelte, at forrige Aars Regnskab udviste et Overskud af 2 Millioner Kroner. Da det ligeoverfor den øvrige Hovedstadspresse vilde tage sig pretentiøst ud, om vi alene vilde tænke paa at forhøje Medarbejdernes Honorar, vilde han foreslaa at lade en saadan Anvendelse af Overskudet ude af Betragtning.

Det idiotiske Medlem forstod ikke et saadant Delikatessehensyn.

Formanden. Der var saa meget, Idioten ikke forstod. Først og fremmest gjaldt det at sikre Bladets Aktionærer et anstændigt Udbytte. De vilde denne Gang kun faa 45 Procent, og han ventede en hel Del Utilfredshed i den Anledning, men det fik være. Den ene Million vilde medgaa hertil. Hvad den anden Million angik, antog han, at Alle var enige med ham i at benytte den til det, der i Bladene kaldtes »Storartet Velgjørenhed«. Man burde vise, at ikke blot de, der bryggede Øl, men ogaaa de, der bryggede Punch, vare i Besiddelse af Borgeraand, parret med Ærgjerrighed. Han vilde anmode Medlemmerne om at fremsætte Forslag.

Det hygieiniske Medlem vilde foreslaa et Legat for trængende Dagmartheatergængeres Efterladte. Her vilde blive en rig Anvendelse for Pengene. Ikke blot de Brystforkjølede og de i Foyeren og ved Garderoben Saarede og Kvæstede, hvis Antal allerede var løbet højt op, havde Krav paa Medfølelse, men de i den sidste Tid hyppige Tilfælde af Hjerneblødhed og akut Idiotisme, der foraarsagedes ved Nydelsen af Dagmartheaterets dramatiske Produktioner, paakaldte i højeste Grad den velbekjendte kjøbenhavnske Velgjørenhed. Han foreslog at oprette et seadant Legat, hvis Bestyrelse burde overdrages Brun og Hansen.

Det nervøse Medlem havde ikke Noget til overs for Folk, der gik i Dagmartheatret til Stadighed. Det tydede paa et lavt Kulturstandspunkt. Naar man hver Aften kunde nyde Hr. Abrahams, syntes han....

Formanden vilde anmode »Nervekunden« om at holde sig til Sagen. Han vilde gjerne imødekomme Hygieinikeren, men en Million vilde langtfra strække til til dette Formaal, og han havde desuden af god Kilde erfaret, at Hr. Hansen agtede at bygge et storartet Hospital, hvori Ofrene fra hans øvrige Etablissementer kunde finde Optagelse. Det vilde komme til at koste en halv Snes Millioner, blive meget pompøst udstyret og komme til at bære Navnet Dagmars-Hvile.

Det maritime Medlem vilde have Millonen udsat som Præmie for en ny Model til en Søofficerskasket. Den nuværende Bør var ikke til at sejle med-

Formanden oplyste det maritime Medlem om, at den nuværende Bør var efter tydsk Orlogsmodel, og selv om det maatte indrømmes, at den ikke tilfredsstillede alle Skjønhedens Fordringer, var dens Form meget rationel, idet den var beregnet til ved Skibbrud og Strandinger dels at kunne indeholde Proviant for flere Dage dels at kunne bruges til at øse Baadene læns med.

Det radikale Medlem vilde have Millionen anvendt til Oprettelsen af en Lærestol for Georg Brandes. Derved vilde han spare de 100 Kroner aarlig, han nu maatte bløde.

Det idiotiske Medlem syntes, det var bedst at faa noget Monumentalt, der kunde tale til Efterverdenen. Han havde først tænkt paa en ny Underkjørsel til det kongelige Theater, men det politiske Medlem havde underrettet ham om, at »Skuret« var taget under Beskyttelse af »Selskabet for Bevarelsen af historiske Mindesmærker« og agtedes bevaret til Erindring om det sidste Decenniums legislative Kulturstandpunkt. Han vilde derfor foreslaa at bygge en Frimurerloge i Slagelse og kalde den »Pip«. Den dekorative Udsmykning af Facaden burde overlades Logen Pip's Medlemmer.

Det theologiske Medlem vilde protestere mod alt Frimureri. Han afskyede »Murere«.

Idioten holdt endnu mindre af Tømmermænd.

Det theologiske Medlem vilde have en Kirke. Man skulde følge Tietgen og Jacobsen jun. Hvorledes Marmorkirken prydede Byen, saa vi Alle. Han vidste ikke, i hvilken Stil Jacobsens Kirke blev.

Det kunstneriske Medlem havde hørt, den skulde have Tøndehvælvinger og svære Ankere i Muren, samt Blyhat paa Taarnet.

Det med Rang benaadede Medlem syntes, vi skulde bygge en Synagoge. Han vilde nok spæde til efter ringe Evne.

Det politiske Medlem vilde have en Understøttelse til Doktor Pingel for at sætte denne udmærkede Videnskabsmand i Stand til at repetere sin historiske Børnelærdom.

Formanden maatte desto værre bede Medlemmerne tage Reb i Fantasiens Sejl. Det var nemlig ikke rede Penge, der var Tale om. Et Par hundredetusinde Kroner vare anlagte i Aktier til Limfjordenes Udtørring. Tre Hundredetusinde henstode i De forenede Sæbeboblefabrikkers Forstærkningsfond og Resten var anbragt i uvisse Fordringer paa Beyen af Tunis's Privatformue. Millionen vilde derfor omtrent slaa til til en Bolle Afbrændt, naar hver af Medlemmerne skød 25 Øre til. Han vilde foreslaa denne Anvendelse. Det vedtoges med Aklamation. Derefter lukkedes Dørene.

Bare gesvindt.

— Go'dav! Kaa A faa en Baljet te Ra'is, Tur, Retur, fram og tebaag' og hjem igjen!

Haarkløveri.

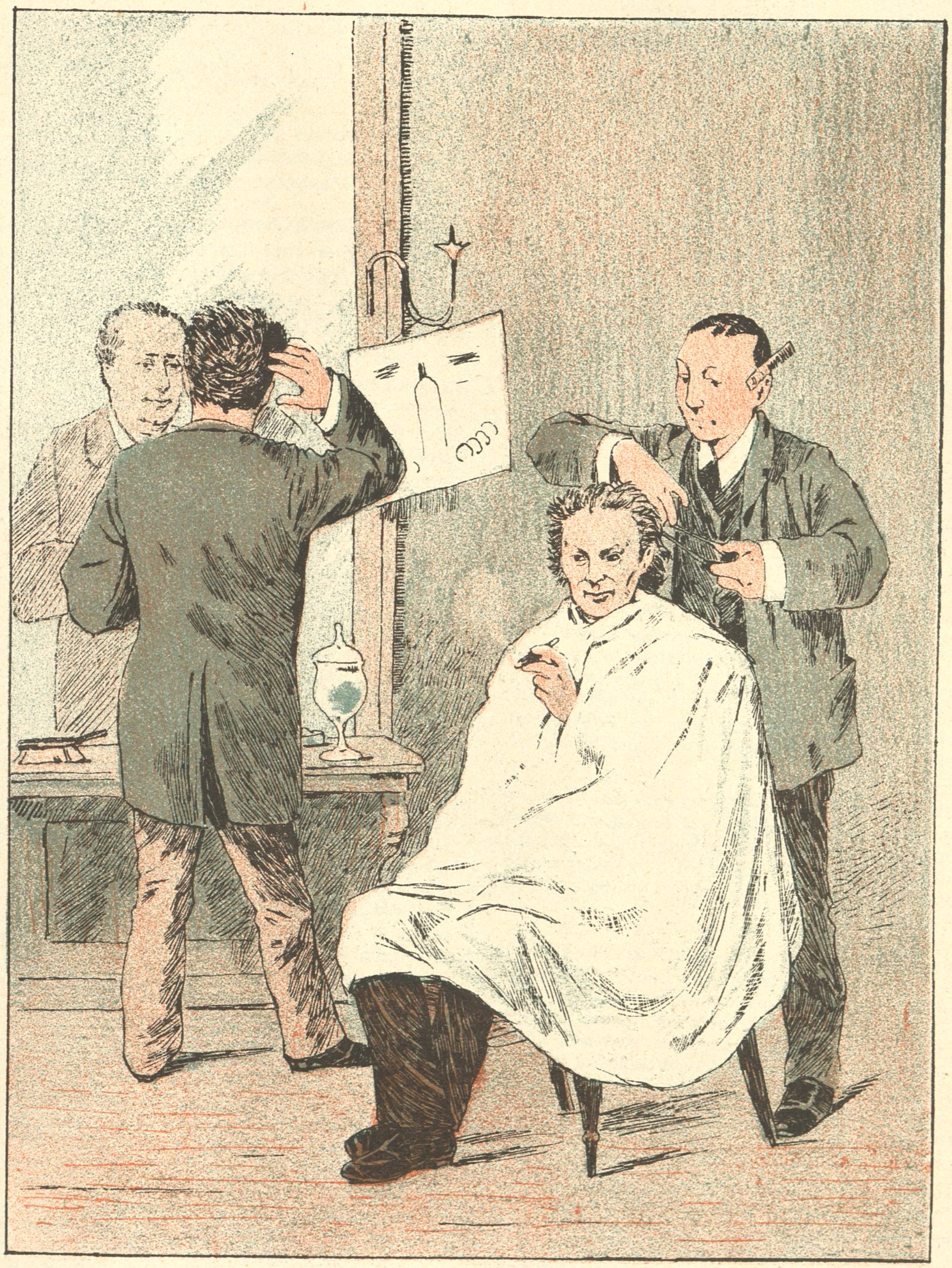

— Du har vel læst Artiklen her i *„Dagstelegrafen“*: «Om at pleje sit Haar»?
— Ja, det er en haarhudet En!
— Der staar, at det er efter den ansete, tyske Hygieiniker, Professor C. Reklam... Tror Du ikke, der mangler et e, der skal vist staa Reklame?
— Nej, der er vist snarere et l for meget, Manden hedder nok Rekam!

Jævndøgns-Betragtninger.

I denne skjønne Vaar vi har
En usædvanlig Frost,
Som ej blot føles i „*Standard*“
Og ses i „*Morning Post*“,
Men baade hist og her falder a'
Med rigtigt Hundevejr
Og ikke det, der ligner Marts-Violer.

Paa Gaden si'er man: Sikke Vejr,
Den Frost er sku' for slem!
Og i sit Kammer: sikke Tær,
Man dog maa bære hjem!
Og der, hvor Frost i Tær falder a',
Maa man dog nok gi'e hver
Og En lidt Ret i, her er slemt at være.

Men i vor Væren Trøst dog har
Af Vejret været nær:
I Venstres Toldbod blot man ta'er
En Snaps, er Kulden svær.
Hvor Brændevin og Sprit falder a'
Som told- og fuselfrit,
Vil Varmen sagtens naa de otte Grader.

Saa lad os ta'e den Frost med Ro,
Skjønt den er inte rar,
Thi Bogøs meteorologiske Station vi har,
Og naar blot ikke den falder a',
Vil Folkets kaarne Mænd,
Ja KRABBE selv i den be'e pænt om godt Vejr.

Mosaik.

Hans Excellence Finansministeren aflægger i denne Tid daglige Besøg af Hensyn til Konstitutionen paa Toldboden, men det kan vistnok desværre anses for givet, at de ikke ville føre til nogen forbedret Tilstand, hvorfor denne anses for haabløs.

* * *

Hans Excellence Indenrigsminsteren foretog forleden Dag efter Anbefaling af »Industriforeningens« Repræsentantskab en Udflugt til Tyskland *via* Gjedsør-Warnemünde, men der vil sandsynligvis ikke i en nær Fremtid fremkomme noget glædeligt Resultat som en Følge deraf. Ministeren agter rimeligvis at vedblive med sine Udflugter.

* * *

Hans Excellence Justitsministeren har for nylig taget den gamle Exekutionsplads paa Amager i Øjesyn paa Grund af den forestaaende Forandring af Lokaliteterne, en Sag, paa hvilken Ministeren har sit Blik skarp rettet, efterat Folketinget havde henrettet Opmærksomheden derpaa.

* * *

Til Fordel for Vuggestuerne paa Nørrebro vil der i den nærmeste Tid blive arrangeret en Børnefest af de for Tiden i Hovedstaden tilstedeværende Vidunderbørn. Foruden Herman Bang, der har lovet sin værdifulde Assistance, vil efter Forlydende komme til at medvirke Ilona Eibenschütz, som vil foredrage Bravournumre af »*Lykkebarnet*« og »*En Pokkers Tøs*«, og Ingeborg og Axel Hanson, der ville give Scener af »*En Børnekomedie*« og »*Lige Børn lege bedst*«.

* * *

Dagschavisen's geniale Musikanmelder, Hr. Charles Kjærulf, var ikke rigtig heldig i sin Artikel i Anledning af »*Cæcilieforeningens*« Opførelse af »*Skabelsen*«. Han vilde forsøge sig i den romantiske Stil ved Beskrivelsen af Musikken, og da dette nu ikke ikke rigtig ligger for hans realistiske Pen, kom han til at skrive: »...... Hjorten sætter afsted over Stok og Sten, Hesten stejler og vrinsker, Kvæget græsser fredelig, mens Hyrden blæser paa Skalmeje — — — og endelig staar det skjønne Menneskepar der som Herrer over al denne Herlighed.« — Mageløs poetisk, desværre faar man ingen Oplysning om, hvad det er for en Hyrde, der blæser Hr. Kjærulf et Stykke, før Adam og Eva blive skabte. Man skulde dog ellers tro, at netop Medarbejderne ved det Blad maatte kunne deres gamle Testamente; i sin politiske Leder om Toldloven tilstod jo endogsaa Bladets Redaktør, Hr. Secher, at han undertiden er tvungen til at læse deri.

* * *

For nylig omtalte de herværende Blade, at en Officer i Udlandet ved Navn Kauffmann af politiske Grunde var afskediget. Det viser sig heldigvis at være en Officer i Berlin, og vi kunne da trøste de mange af vore Læsere, der formodenlig ligesom vi har frygtet for, at det skulde være vor kjære Landsmand i Paris, med, at Hr. Richard Kauffmann endnu stadig er Officier de l'Academie.

* * *

Iforgaars havde saa godt som alle Skuespillere og Skuespillerinder fra de herværende Theatre indbudt Direktør Brun og Murmester Hansen til en større Fest til Tak for den ualmindelig vellykkede Aabningsforestilling i »*Dagmartheatret*«. Festen bestod af Middag i Tunnellen, Theaterforestilling i Hotellet og paafølgende Dans i Theatret.

Selskabet samles i Parketterne, efterat man først har været et lille Løb oppe i Etagerne med sit Overtøj.

Alle Lokalerne ere kunstnerisk udsmykkede efter en original Ide af Herman Bang. Alt er besat. Man har har nok tidligere hørt, at Væggene havde Ører, men her have de Toiletter og Ansigter. Man kjender flere af Ansigterne, thi heldigvis staar der Navn under Medaillerne; man ser, det er gamle Bekjendte, og man nikker til dem.

Det kniber med at blive bænket. Hvor der er Hjærterum, er der ikke altid Plads til Knæerne, og det er ikke altid godt at have Noget i Ryggen, idetmindste ikke naar det er Bagmandens Knæer.

Man klager lidt over Træk — der var ogsaa Træk i gamle »Concert du Boulevard.« Det er et gjennemgaaende Træk i Hansens Bygninger.

Af og til generes man af et tunnelumsk Spektakel.

Saa begynder Middagen. Hvert Theaters Kunstnere giver sin Ret, ligesom de hver spillede sit Stykke ved »*Skuespillerforeningens*« Forestilling; det bliver pikant, aparte, parisisk. Man er spændt, Nogle knappe en Knap — den nederste — i deres Vest op.

Først byder Hr. Skuespiller Wiehe *junior* i et kort Indwiehelsesdigt af Brun Folk Velkommen og beder dem tage til Takke.

Man er nysgjerrig uden Velvillie, sulten uden at være mæt.

Saa kommer Maden. Lad os se Spisesedlen! Her er den.

Svensk smørgås gives af **det kongelige Theaters Opera-personale.**
Brun Suppé — — **Dagmartheatrets Personale.**
Et Fiskeparti — — **Folketheatrets Personale.**
Det vildfarne Lam — — **Kasinos Personale.**
Lavenkage — — **kongelige Skuespillere.**

Direktørerne Andersen og Watt holde Festtalen for Brun. Begge fremhæve hans Uegennyttighed og store Fremkommelighed som Konkurrent, med elskværdig Oprigtighed tilstaa de, at de havde ventet noget ganske andet.

Kammerherre Fallesen holder derpaa en af sine uovertræffelige, spirituelle og humoristiske Taler for Theatrets Bygmester, Hr. Hansen. Stor Jubel, da Fallesen ender med at sige, at han forhen havde anset sig selv for den kjøbenhavnske Theaterverdens største Pykmester, men nu bøjede sig for Hansen, der er et helt Kvarter større.

Sukcessen er reddet Hurra! Bravo! Hurra! Hør! Nok en Gang Hurra!

Under Middagen musiceres der uafbrudt af et nyt Orkestrion, en Opfindelse af Theatrets Bygherre, kaldet Spillevandsrør. Denne douce Musik gjør en vidunderlig Virkning — det er, som fik man Dampen op ved den.

Alle ere enige om, at man har tilbragt en sjælden orlamunter Aften.

Saa gaar man hjem, hvis man kan faa fat i sit Overtøj — hvis ikke, gjør det ikke Noget, for der er Værelser at faa i Hotellet.

* * *

Et godt Raad hver Skjærtorsdag.

En saare taknemlig Blomst at dyrke i denne Tid er den bekjendte Paaske-Lilja; den er oprindelig observeret her i Landet i Nykjøbing paa Sjælland, men kan vel allerede nu næsten betragtes, som om den havde faaet Indfødsret. Ved den kunstige Kultur af den gjælder det om ikke at være sløsevaaren med de flydende Vårer, thi Roden taaler megen Fugtighed, dog helst ikke Vand, men den bør behandles med Vin, Spirituosa eller bajersk Øl.

I god Tid.

Lad andre raabe fremad og kun paa Fremskridt tro,
Jeg synge vil om Venstre, der al Ting ta'er med Ro
Og lod et Aar igjen
Gaa uden Arbejd hen,
Ja, saadan skal de ha'e det, de pæne Fremskridtsmænd.

Paa næste Aars Finanslov har Venstre anvendt Flid,
Det tygget har og gumlet paa den et halvt Aars Tid;
Nu er de først parat
Med Sagens Resultat,
Men saa biev ogsaa Loven naturligvis krabat.

Iøvrigt sad de Herrer og visnede om Kap,
Og var en Stymper flittig, fik han ingen Bifaldsklap,
Men kun et Livfuldt Skjænd
Af Chresten Povelsen,
For saadan skal de ha'e det, de pæne Fremskridtsmænd.

En »brugelig« Finanslov er Venstres Sværmeri,
Og denne Lov kan bruges, naar Sessionen er forbi.
Hvis Falbe-Hansens Kval
Da bliver for fatal,
Saa kan han vaske ren sig i Odense-Kanal.

Men derimod den nye Station paa Nørrebro
Blev henlagt, trods en Forbøn af Jeppe Tang, i Ro.
Berg sagde til sin Ven:
»Kom inte her med den!«
For saadan skal de ha'e det, de pæne Fremskridtsmænd.

Nu gaar den til vort Landsting, hvem liberalt man har
En Ugestid dog levnet til at gjøre Sagen klar,
Og derved ugenert
Det Folkeraab aflevert:
Nok se, men inte røre, ellers bli'er I revidert!

Den er Saisonens Nyhed. Her vanker ikke fler,
Og i den stille Uge man den stille Magt ej ser,
Men efter Ferien
Saa »visner« vi igjen,
For saadan skal de ha'e det, de pæne Fremskridtsmænd.

Fra Grosserer-Societetet
paa Kongens Nytorv.

— Naada, Grosser! Nu tør De nok igjen ta' Dem en lille Omgang ude paa Torvet, og det oven i Kjøbet med Pels paa? Véd De for Resten, mellem os sagt, hvad der er min Mening?

— Nej, det er jo saadan sin egen Sag for en anden En.

— Det er min Mening, og den skal jeg heller aldrig gaa fra, at der ligegodt er vendt op og ned paa det Hele. Nu render vi her og har Skøjteløb i Violtiden, og om det saa er Betjenten, er han jo ble'en kjed af at gi'e Amatørpartiet som Dr. Stokmand i Folkefjende, naar en arbejdsom Medborger ta'er sig en lille Fortjeneste ved Handteringen.

— Der er no'et om'et. Han har begribeligvis luret os af, at Folkefjenden ikke giver mere, end som hvad der kan knibes ud til »ordinær«.

— Og den er dog ligegodt bleven kompletteret af Instruktøren.

— Hvad er den?

— Kompletteret: Saadan blokket lidt ud med Sange og Viser og de Dele, forstaar De. Det maa dog ligegodt fryde Ibsen, at vi har faaet lidt Slag i ham med denne hersens: »Nikkelaj, aa! aa! aa!« Naar vi nu faar »Leonarda« pudset op med »Den er a' Kragelund«, og la'er »Gjengangerne« file løs paa »Nu gaar'en godt igjen«, — saa skal vi se, at de gaar i Folk li'som varmt Smør! — Ja, hvad siger De?

— Jeg siger saamænd aldrig Andet, end som lige netop det selv samme.

— Det er nu inte for det, men — Andersen, hva' beha'er? Han véd ligegodt, hvordan en Madpose skal skjæres: Han gi'er den jo med brændendes Hofmandsdraaber ned ad Floden og Slagtilfælde paa Telegrafstationen og Øjenforblændelse og Øjenbetændelse og let Kavalleri med en levendes Hest, og hvad der saadan i det Hele udfordres, naar der kommer et Menneske.

— Ja. Og saa i Finalen gjør han Halløj med Borgermusiken. Og saa Kostymeringen, sa'e De Noget? Men det forstaar sig, der er ogsaa to Direktører om'et: den ene spiller, og den anden klæ'er ham paa.

— Og det lige med det Samme, som vores Direktør bli'er klædt a'!

— Ja, han fik nok ordentlig af Knutsen; det er osse saadan paa sin Russisk, Jeg skal nu aldrig forklejne No'en — men den sér ligegodt lidt sort ud for Dagmartheatret?

— Begribeligvis; men de har da osse lige for det selvsammes Skyld faaet engasjeret Schwarz. Men véd De, hvad jeg siger? — Jeg siger bare: Marmorkvinderne! siger jeg.

— Der er Noget om'et, ja! Det var svært, saa de holdt ud. Men de gav jo ogsaa en Sou hver evig Aften.

— Ja, det var jo Smæk for Skillingen! Aa, værs'artig, Herre! — væs'artig! det er her omme i lille Kongensgade!

Et Par Kongeord.

KONG FREDERIK IIIs SKYGGE:

Du Bogøs Drot, som gjerne vii forlede
Folk til at tro, du «værge vil dit Land»,
Og dog tør haane dem, der «som en Mand
Vil sejre eller dø udi min Rede»,
Du skal til Straf for, hvad I her bedreve,
Udi din egen Redelighed leve.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 29. Marts. Nr. 13.

PUNCH.

Til Udstillingen.

— Det var i Grunden yndigt, Karl, hvis vi en Gang fik lille Sofie malet.
— Ja, saamænd, min Ven; hvad Kulør vil Du helst have hende?

Uvejrsskyer.

Imens de Radikale udenlands
Saa mange blodbestænkte Lavrbær høster,
At de kan binde sig en Myrdekrans
Af disse, naar og hvor som helst de lyster,
Har de, der bo paa vore egne Kyster,
For den Slags Mordbæravl kun liden Sans.
Den kan kun frem paa evropæisk Jord komme;
Thi vore Venstremænd er ikke mordsomme.

Det allerfarligste, de hitter paa,
Er af og til et Tilløb til Ballade,
Hvor meget morderlig de om sig slaa,
Men uden dog at gjøre andre Skade,
Og hvad af Blomster eller Lavrbærblade,
Det lykkedes til Dato dem at faa,
Skal ikke bringe megen Fryd og Gammen,
For de er nemlig «visne» alle sammen.

Om LILJAS Indfødsret de fik en stor
Debat i Gang, der rigtig kunde vaske sig;
Men samme LILJA med hans Flaskefo'er
Har dog for Venstre ikke villet flaske sig.
Derfor har BERG og BAJER anlagt Flor
Og lille EEDVARD klædt i Sæk og Aske sig;
Thi LILJA var en Blomst, hvis fulde Bæger
Paa Venstres Støvvej mangen liflig kvæger.

Nys kom fra vort «Senat» det Rædselsbud,
At vor Finanslov grumt man der lod slænge
Ned i et Udvalg, hvor den maa for Lud
Og koldt Vand gaa i disse Tider strenge;
Og er det smaat kun, «disse Junkerdrenge»
I deres «Kyllinghjærner» klækker ud,
Det dog et stakkels Venstrehjærte piner,
At der til det Spil fordres gode Miner.

Men de Intriger, Højre haver opspundet,
Fremkalde maa et Attentat til Slut;
Endnu er Hævnens Time ikke oprundet,
Thi Venstre har paa Lager kun det Krudt,
Som deres Doktor WEDERKINCH har opfundet,
Og deri er nok ikke meget Fut.
— Dog HØRUP megen Virksomhed udvikler
Og laver exploderende Artikler!

Og vent nu barestens til Efteraaret!
Da bliver Højre ikke i sit Es:
Hvis SKEEL og ESTRUP ikke gaar, da gaar 'et
Ud paa med dem at gjøre kort Proces.
En sen Død var dem hidtil kun beskaaret:
De bleve daglig traadte ned af Gæs,
Nu lave Hørup vil — thi sligt er smittende —
EnExplosionsom denGang, BERG «blev siddende»!

Fra Drømmenes Land.

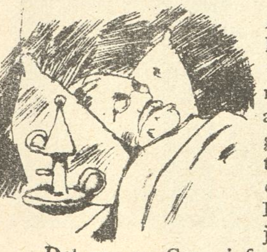

Af Deres ærede Blad vèd jeg, højstærede Hr. *Punch*, at De temmelig jævnlig giver Dem af med at have mer eller mindre aparte Drømme; da jeg kun meget sjelden er i dette Tilfælde, turde jeg maaske anmode Dem om Plads til at meddele Deres Læsere en højst mærkelig Drøm, jeg havde forleden Nat.

Det var en Gang i forrige Uge; jeg havde hele Formiddagen været usædvanlig højtidelig til Mode; om det var paa Grund af den paa en noget løjerlig Aarstid begyndende Vinter eller det skrev sig fra Folketingets endnu køligere Behandling af Toldloven, skal jeg ikke kunne sige, men jeg var da i et saadant Humør, at jeg fandt det passende at tage Oehlenschlägers Tragedier ned af min Boghylde og give mig til at læse «Hakon Jarl». Mærkværdigt nok blev jeg ved at være lige trist, og jeg besluttede derfor om Aftenen at gaa i Dagmartheatret, da jeg efter alle Avisernes ensstemmige Anbefaling af dette Theaters Præstationer mente absolut at maatte komme i Humør her. Oprigtig talt tror jeg dog ikke, at selve Forestillingen vilde have været nok til at fordrive min Melankoli, men heldigvis havde jeg faaet en Plads, fra hvilken jeg med lige stor Lethed kunde følge Replikkerne fra Scenen og Konversationen fra den nedenunder liggende Tunnel. Denne blandede Nydelse, som mindede om flere klassiske Komedier, hvor det ene Kor svarer det andet, forskaffede mig en stor Fornøjelse, da jeg derved tillige slap for efter Forestillingen at gaa ned i Tunnellen, hvortil man jo ellers anser sig for moralsk forpligtet, da man har fri Entrè; jeg gik derfor efter Forestillingens Slutning lige hjem i Seng.

Mine Nerver vare ikke komne i stærkere Oprør over «*Mordet i Pigallegade*», end at jeg strax faldt i Søvn, og jeg drømte mig øjeblikkelig tilbage til Dagmartheatret, hvor der besynderlig nok opførtes «Hakon Jarl». Det var i femte Handling, i den alvorlige Scene, hvor Hakon træder ind i den underjordiske Klippehvælving, fulgt af Karker, der bærer en Lampe og et Madfad; da jeg ikke havde været saa heldig at faa noget Program ved Indgangen, véd jeg ikke, hvilke af Theatrets mange udmærkede Kræfter det var, der udførte de to Roller. Det kan nu i Grunden ogsaa være det samme; Hovedsagen er, at Scenen tog sig ypperlig ud paa følgende Maade — jeg behøver vel ikke at bemærke, at Replikkerne i de indsatte Parentheser kom fra Tunnelen:

Karker.

Saa det er Hulen, vi skal skjules i?
Her er ej megen Lejlighed. Hvor skal
Jeg sætte Lampen?

(En Opvarter: «Værsartig, Herre, der er Plads ved det Bord!)

Hakon.
Hæng den i Krogen
Paa Væggen der!
Karker.
Det kan jeg, det er sandt;
Og her er hugget Sæder ud i Klippen,
(En Stemme: »Det er Fandens, saa her er smal Plads mellem Bænkene!«)
Man kan dog hvile sig. Herr Jarl, vil I
Nu ikke spise lidt?
(En Opvarter: »Surbrød med Tunge og Rugbrød med hollandsk Ost!«)
I nød jo Intet
Den hele Dag.
Hakon.
Nej!
(»7 Bajere og fire smaa Kaminade!«)
Jeg er ikke hungrig,
Spis Du!
(»2 Iskager!«)
Karker.
Det vil jeg da, hvis I tillader!
Herr Jarl! Hu! det er ret en hæslig Hule.
(Er der ingen ordenlige Plads er nærmere ved?«)
Saa I Ligkisten ej?
(»Lad os bare komme over i »Kisten«, inden de lukker!«)
Den sorte Kiste,
I Gangen strax, da vi kom ind ad Døren.
(»Maa jeg bede om Deres Billet, Herre!«)
Hakon.
Hold Mund og spis!
(»16 Stykker med forskjelligt!«)
I denne Hvælving
Har Thora vandret mangen søvnløs Nat
Og grædt i
En Stemme [læser op af Programmet]: Fritz og Lise Operette af Offenbach.«)
Ensomhed!... Hvi spiser Du ej, Træl?
Du griber ellers graadig efter Maden.
Hvad fattes Dig?
Karker.
Ak, Herre Jarl!
(»2 Genevere og 2 Tuborg!«)
Jeg har
Slet ingen Madlyst.

Hakon.
Ingen Lyst? Hvorfor?
Spis, Træl! Vær glad og munter,
(Kor: »Bravo! Dacapo!«)
stol paa mig,
Din Herre.
Karker.
Ak men, Herre Jarl! I er
Jo selv modfalden og beklemt om Hjertet.
(»Hvad er det for et flot Pigebarn derhenne?«)
Hakon.
Beklemt om Hjertet?
(»Det er en Pokkers Tobaksrøg, her er!«)
Træl! Hvad vover Du?
Vær lystig!
(Almindeligt Raab: »Champagnegalop!«)
Hvis Du ej kan spise just,
Saa syng! Syng mig en Vise!
Karker.
Hvad for en?
(En fuld Mand: »Hvad for en? Skylder jeg for den sidste Toddy? Maa vi nu være her?«)
Hakon.
Syng, hvad Du vil, dog syng mig helst en slig,
(Den fulde Mand synger »Di—da—daudi!« Opvarteren: »De maa ikke synge herinde!«)
Hvor Sangen buldrer vildt og voldsomt hen
Som Regn og Haglen i en Vinterstorm.
En Vuggevise, Træl! En Vuggevise!
Karker.
En Vuggevise?
(Den fulde Mand synger: »Vugge den Lille, hakke Persille! Aa—aa—aa!«; Opvarteren: »De skulde hellere tage og gaa hjem!«)
Hakon.
At det gamle Barn
Indslumre kan i Natten uden Skræk.
(Den fulde Mand: »Nej, gu' gjør jeg ikke nej!«; Opvarteren: »Ja, her faar De ikke Lov at blive!« Den fulde Mand: »Hvad for Noget, vil De smide mig ud? Det er jo en rar Forestilling!«)
Det Samme sagde jeg, da jeg vaagnede op paa Grund af det Spektakkel, Udsmidningsscenen medførte: »Det var en rar Forestilling!«

Elegi.

Mel.: Fredmanns Epistel Nr. 58.

Hjærtet mig klemmer,
Tauber sig græmmer
Dybt over Slagelse,
Se, se!
Alle hans Manufakturer ka' nu
Der synge Ak og Ve,
Ve, Ve.
Lageret er lukket, mine Venner!
Tomme Skuffer Skuffelsen ej ender;
Tauber, ak med Smerte Du erkjender,
At »den er ren«, om just ikke som Sne.

Den Gang Butikken
Aabnet blev, sikken
Fryd mellem Venstres Mænd!
Men, men
Lykken gik fløjten,
Og som en Røg den
Svandt og kom ej igjen,
gjen, gjen.
Tungt det er, at Tabet her sig grunder
Bare paa, at Venstre kun er Kunder
Der, hvor en Forretning skal gaa under;
Derfor fik Tauber dets Søgning derhen!

Under hans Vinge
Skulde man bringe
Venstres Affærer vidt,
Vidt, vidt.
Og Tauber kunde
Da nogenlunde
Stille sin Appetit,
Tidt, tidt.
Ak, det blev til lutter tomme Drømme:
Tauber maa det ganske Lager rømme,
Aktionærers salte Taarestrømme
Venstre fortæller om nok en Fallit.

Havde man bare
Anet den Fare,
Før den sank helt i Knæ,
Knæ, Knæ,
Venstre nok ga' den
Tilskud af Staten,
Som en Slags Sejerstrofæ,
Fæ, Fæ!
Nu er det for sent, nu er Ballonen
Revnet; Foraarsrealisationen
»Under Indkjøbsprisen« vilde Tonen
Ta'e fra hans Venner i Krestens Palæ!

Himmel, Elende!
Tauber bekjende
Maa, at hans Kval bli'r stor,
Stor, stor,
Selv om ved Status
Han som Pilatus
Pænt sine Hænder toer,
Toer, toer.
Som ved Folkebanken vil her Spotten
Følge Skaden og vil sige: »saaden
Er der altid *something bankerotten*
I det Slaraffenland, Tauber beboer.

I Menageriet.

— EN TILSKUER: Var De nu ikke bange den første Gang, De gik ind til dem?
— DYRETÆMMEREN: Jovist var de, men de maatte jo neje sig!

Hos Øjenlægen.

— Ser De, min gode Mand, Deres Øjne kan ikke taale Lysskjæret, og derfor skal De, naar De arbejder ved Lys om Aftenen bruge en Skjærm, — enten paa Panden eller paa Lampen, det er lige meget . . . . .

— Ja — saa vil je' nok si'e, saa vil je' hellere ha' én paa Lampen, end som én paa Planeten.

Velkomsthømne

te

TORA SVARTSNILSEN

a

Søren Pipperop.

Stræg dine Vinger ud, min Ganger,
Aa løft teværs maj dristi op,
Saa jæ, hva Aanden anbelanger
Gesvindt ka naa Pannassets Top.
Aa naar saa de, der laa paa Hjærtet,
Æ sagt, saa ka Du nok forstaa,
A Du ska blie godt beværtet,
Det ka Du være muggen paa.

Glaj sænner jæ Daj her min Helsen,
Ifald Du kerer Daj om den,
Du haardt proberede Svartsnielsen,
Som nu æ vores Gæst igen.
Jæ næsten inte ka beskrive
Daj Gensynsgleden i min Barm,
Saa Du ka sagtens nok begrive,
A den maa være krukkevarm.

Du viste Daj iblandt Rekrutter,
Sjemytli, kæk aa sjenial.
Du sae: Det Fut, man har, det putter
Man inte i et Futteral.
Din Mave vistnok inte findes,
Naar føst Du gir Humøret Luft,
Derfor dit Navn ve immer mindes
A maj i Ar- aa Viraks-Duft.

Du fek en Bifaldssalle, der ku
Bevidne, a i Daj vi ser
En — lamme sie — Kunstens Hertu-
inde, — ka Du forlange mer?
Bli nu hos vos, da vi Daj skatter,
Sæl etter Du va esjapert,
For vores Fryd blir elles atter
Mæ Sorgens Malurt mengelert.

Borgerrepræsentantvalgene.

Til den Liste, hvorom en stor Del Repræsentanter for en hel Del Væsener og Uvæsener her i Hovedstaden var blevne enige, kunde »*Punch*« naturligvis ikke slutte sig. Dels var han ikke bleven tagen paa Raad med ved Listens Affattelse, hvilket Hensyn ikke havde saa lidt at sige, naar det tages i Betragtning, hvor mange tusinde Læsere »*Punch*« har, hvilken stor og berettiget Indflydelse netop paa kommunale Sager dette Blad øver, samt at han udtrykkelig findes nævnt i Kjøbenhavns Vejviser, denne gyldne Bog, i hvilken ifølge »Dagbladet« de næringsdrivende Borgeres Adkomstdokumenter til en effektiv Udøvelse af deres kommunale Rettigheder findes opbevarede, dels holder »*Punch*« nok af at have sin egen Mening. Sammen med Pantelaanerne vilde han naturligvis ikke gaa, og han lavede derfor sin egen Liste. Ved nærmere Betænkning faldt det imidlertid Redaktionen ind, at det maaske vilde være Synd for alle de pæne Mænd, der har havt saa megen Ulejlighed med at lave Højres Liste, om »*Punch*« vilde gjøre deres Arbejde frugtesløst ved inden Valget at offentliggjøre sin Liste, der jo ifølge den Stilling, Bladet indtager, i en ikke ubetydelig Grad vilde have paavirket Vælgerne og have havt megen Udsigt til at gaa igjennem. Det maa nu haabes, at de pæne Mænd ville vide at paaskjønne denne Resignation. Nu, da det ingen Skade kan volde, ser »*Punch*« sig derimod nødt til lige over for sine Abonnenter at gjøre Rede for, hvilke Kandidater, han havde ønsket skulde blive valgte, og de Betragtninger, der for hver Enkelt have været de afgjørende til at opstille ham paa Listen. *Punch*'s Liste til Valg af Borgerrepræsentanter vilde have set saaledes ud:

1. Etatsraad Meldahl,
2. Etatsraad Heyman,
8. Prosessor Erslev,
4. Bogtrykker Axel Henresches,
5. *Dr. phil.* Pingel,
6. *Dr. phil.* Schandorph.

Af disse er kun Etatsraad Meldahl en »Gjenganger«, og naar *Punch* har bibeholdt ham, er det af rent konservative Grunde. Etatsraad Meldahl har saa længe og saa trofast været Medarbejder af »*Punch*«, at det jo vilde være sort Utaknemlighed mod denne udmærkede Samfundsstøtte, hvis vi vilde have ladet ham falde. Med Hensyn til Heyman kunde Sagen synes lidt underlig. Saa længe samme kun var Kommersraad, havde *Punch* god Grund til at modvirke hans Valg, eftersom Heyman den Gang ikke havde vist sig i Besiddelse af de udmærkede Egenskaber, der kræves af en Statsborger for at hæve ham til Ærens Top. Det var os ganske vist bekjendt, at denne usigelig godgjørende Sjæl allerede den Gang havde taget Sigte paa noget Højere, men vi vidste ogsaa, at han gjentagne Gange havde skudt rent forbi. Nu er han imidlertid Etatsraad. — Hvorfor han er bleven det? Vi have forsøgt at gjætte det, men have ikke knnet knuse den Logogryf; men det tilkommer os ikke at ræsonere. Hvorfor blev Frost Kammersekresær? Hvorfor blev Molbech ikke Ridder af Dannebrog? — Saadan spørger Daaren. Vismanden bøjer sig i Tavshed for det Uberegnelige. Mohammedaneren siger: *Kismet!* — Professor Goldschmidt: »*Nemesis*«*!*

Professor Erslews store videnskabelige Fortjenester som Pædagog, Geograf, Botaniker, Astronom osv., hans ubetalelige Arrangementstalent, hvor det gjælder Festligheder, Skaaltaler og den Slags, hans blomstrende, svulmende Veltalenhed. hans myndige Selvsikkerhed, hans Kjendskab saa vel til Sprogets lavere Former, som til Injurieprocedurens theoretiske Del, hans Konnexioner baade inden- og udenlands gjøre ham tilsammen til et Medlem, som enhver parlamentarisk Forsamling maa slikke sig om Munden efter. Det samme er Tilfældet med Hr. Axel Henresches, hvis maarschomme Aandrighed og aandrige Maarschomhed særlig paa et Tidspunkt, hvor Staden er bleven forøget med et helt nyt Theater, vilde være meget forfriskende i de ofte noget vel sagkyndige Forhandlinger. Hvad Dr. phil. Pingel angaar, er det ikke saa meget for Borgerrepræsentationens Skyld, at vi kunde ønsket ham valgt, som for hans egen. Denne »udmærkede Videnskabsmand« trænger saa haardt til et Afløb for alt, hvad der rumler i hans indre Menneske, han har saa mange ældgamle Nyheder at raabe med, at det er Synd og Skam, at et saadant Dyr udi Arken ikke faar opløfte sin Røst for Andre end Sems Afkom udi »Samfundet« og de Bjørnbakker udi Jylland. Og endelig Dr. Schandorph! Han vilde i høj Grad være paa sin Plads som en Regræsentant for »Smaafolk«. Desuden trænges der til en Visedigter ved Bistrupmiddagene, og ganske vist er Dr. Schandorphs Viser noget kantede og dødbagte, men de mange gode Drikkevarer, der vanker ved slige Lejligheder, vil vel nok faa dem til at glide ned. Schandorphs Kandidatur vilde utvivlsomt vække Jubel baade i Høkerforeningen, Værtshusholderkorporationen og Ølhandlerforeningen, der foreløbig have maattet slaa sig til Taals med en saadan Tarvelighed som Højesteretssagfører Oktavius Hansen. Derfpr Plads for Talenterne! Plads for Veltalenheden! Plads for Videnskaben! Plads! Plads! for den nye Tid! Om ikke før, saa en anden Gang!

Ved Kaffen.

Fru Sørensen: Tak, søde Fru Schrøder, jeg kom egentlig bare herop for at bede fra Petrine, om hun ikke maatte laane Deres Søndagshat til Fremtidens Karneval! — Tak, ikke for meget Fløde! — for hun vil gjerne være noget morsomt, og hun siger, den Hat er det morsomste, hun har set, og kan De begribe, søde Fru Schrøder, at en ung, og uden at rose mig selv, smuk Pige som Petrine, kan finde paa at ugle sig selv ud som et gammelt Orgelværk, det skulde have været os, vi vilde da rigtignok have foretrukket at være Nattens Dronning eller Amagerpige eller noget andet dejligt af den Slags, men nu til Dags maa det jo være mere originalt. Og Sørensen, han vil ogsaa være original og vil forestille Værtshusholder Lillie og sidder hjemme og præparerer sig med Bajersk Øl og smaa Sorte, og da jeg gik hjemmefra, var han allerede saa vidt, at han vilde blive misrekommanderet af ethvert Byraad i hele Kongeriget, og Frits har lovet at sørge for, at han kan holde det gaaende og ikke falder sammen for tidlig, og hvordan har De moret Dem i Helligdagene, søde Fru Schrøder, vi har havt saa travlt, fordi der var jo lukket allevegne, og saa tog Petrine og jeg os for at gaa vores Garderobe igjennem og sy om paa Kjoler og den Slags, saa fik vi dog Tiden til at gaa og Lørdag Middag var vi jo henne i Kasino og se Keiserens Kureer, og det var rigtignok meget dejligere end som noget andet, for det var Direktøren selv, og det foregaar i Rusland, og de har Krig med Barbarerne, og der er to Avisreferenter og den ene, det er vist nok ham Andræ-Lütken, som laver Historierne til Ferslevs Avis og faar Haaret til at rejse sig paa Sørensens Hoved, det lidt han har, hver Aftning og faar ham til at fare op af Sengen om Natten og tro han er sprængt i Luften med Glycerin eller hvad det Tøj hedder, og den anden, det er Abrahams og han refererer vel til Dagschavisen, men det er for Resten ikke let at blive klog paa, hvad de siger, for de knalder i Et væk med kinesiske Pistoler og Troldkjællinger og den Slags og Direktøren er lige rolig ved det hele, og tilsidst kommer der en stor Jernkugle, der ligger og fut'er ligesom den, Doktoren trækker ud af ham Kassandras Mave ude paa Pantominen i Tivoli, og den smider han ud af Vinduet i Hovedet paa Barbarerne, som bliver edderspændte naturligvis og kommer vrimlende ind ad Kulisserne og slaas, og der er ogsaa en levende Hest, som han Andræ Lütken kommer ridende ind paa ligesaa rolig som det kunde være Kammersanger Simonsen, der slog Volte paa Manegen, og det maa være dyrt for Andersen saadan at holde Ridehest, men han har da Gjødningen i Fø, og saa bliver der trukket et Stykke rødmalet Træ forbi Øjnene af Direktøren, for at han skal miste Synet, men de husker ikke paa, at han er Kejserens Kureer, der sagtens er det samme som Livlæge, saa han kurerer sig selv ligesaa glat som det kunde været Doktor Hansen-Grut og er lige glad og siger: Ved Gud! For Konge og Alt for Fædrelandet! og saa danser Søstrene Karry i elektrisk Lys for Barbarerne og derefter vil de skyde Frøken Lærke, som de da ikke vilde have svært ved at ramme, men saa kommer Avisnegrene i en Baad og skyder og hun gaar med dem i Gondolen og saa haler de det ene Bagtæppe efter det andet forbi, og de sidder ganske stille, og til sidst ser man Hamborgs Ildebrand malet af og derefter kommer man ned i en Kjælder, hvor Direktøren slaar Skurken ihjel og igjen siger: Ved Gud! for Konge og Alt for Fædrelandet! og Martinus Nielsen kommer ind i lang graa Ulsterkaat og hvid Studenterhue paa og giver alle Statisterne fri i Paaskedagene, fordi de har været saa flinke til at brøle og slaas og saa tilsidst kommer hele Gardens Musikkorps ind og spiller »Godt sæve de Kink« og Direktøren siger nok en Gang: Ved Gud! For Konge og Alt for Fædrelandet! og saa falder Tæppet, og der er en hel Del endnu, og det er saa dejligt, at man er døv paa begge Ørerne hele den næste Dag, og det satte Sørensen i godt Humør igjen, for han har jo ellers været trist ved det han ikke blev Borgemester, og nu skal vi se, hvad den nye duer til, men jeg er nu glad ved det, for jeg tror Sørensen trænger mere til at udvikle sit indre Menneske, som Formanden sagde om Overprætendenten, og det har man svært ved med de mange Middage, der følger med, men i Aften paa Karnevalet er det jo mere det Ydre det gjælder, og nu maa jeg hjem og se om Sørensens Lillie staar i Blomst, for den Gang jeg gik fra ham havde han allerede røde Knopper i Ansigtet. Farvel, søde Fru Schrøder, og se snart op!

Hyrdedigt.

I den milde danske Vaar
Sneens Fugle føjte,
Is paa alle Ruder staar,
Brægende de søde Faar
Rundt paa Marken skøjte! —
Danse, danse Paaskelam
Efter *Punch's* Fløjte.

Lammet aander let og frit,
Endt er Paaskens Dage,
Da hver Slagter saa sit Snit;
Lille Lam, saa fromt og blidt
Maatte Kniven smage.
Gnaske, gnaske Paaskelam —
Tung er Hyrdens Klage!

Lunt sit tætte Bukkeskjæg
Venstremanden snoer,
Ruger fint med Overlæg,
Snildt bemalte Paaskeæg
Ud i Bondens Loer; —
Slagte, slagte Paaskelam
Rundt i alle Kroer.

Selv vort Landsting Paasken nød
Som en *pæn* Familie:
Skattelovens Lammekjød,
Vaadt af Bajer'sk Øl og Mjød,
Slagted de paa Tillie.
Som Grønt til deres Paaskelam
De aad en Paaske-Lilje.

Hele Dagbladspressen flaar
»Dagmar«s Lam til Døde!
Ja, selv de »smaa sorte« Faar
Bider bidsk, — men Brun forstaar
Faren kjækt at møde:
Schwarze, schwarze Paaskelam
Det er kauscher Føde!

Ikke hvert et Lam har blødt
For en Buk med Fuld-Skjæg:
Andersen han logred sødt,
Chefen stod saa stiv og støt,
Som en stensat Muld-Væg —
Fange, fange Paaskelam
Oda-Lam med Guld-Æg.

Ingen Slagterhus vi fik
Dyrene til Lise;
Lige let dog Kniven gik,
Lammesteg og gammel Skik
Fromt vi Alle prise! —
Lammelugte Paaskelam — —
Det var Hyrdens Vise.

Kunsten paa Vandring.

— Ja, nu flytter vi!

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 5. April. Nr. 14.

PUNCH.

Umoden Frugt.

— Og saa kan De tænke Dem, saa siger han til hende.... aa Frederikke, gaa et Øjeblik ind i den anden Stue!

— Herre Gud, Moder! Skal jeg nu gaa ud igjen! Hvad Fornøjelse har jeg saa af, at jeg blev konfirmeret i Søndags?

Militarismen.

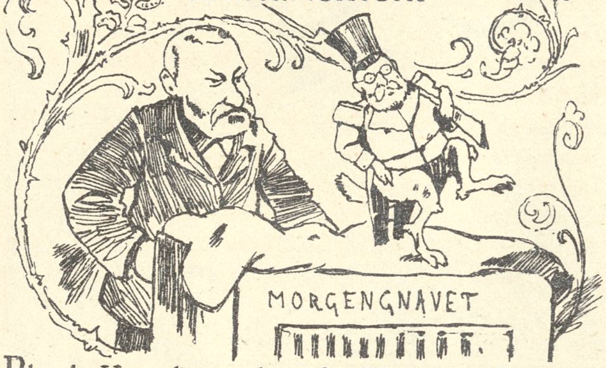

Blandt Høvedsmændene for Venstres Høveder
Er der en tapper Karl, som svigter ej,
Men i den allerværste Hurlumhej
Paa Christiansborg trods nogen anden prøvet er;
Det HØRUP er, hvis Mandemod indøvet er
Lig Heltenes fra Kjøge Landevej,
Hvoraf de fleste kun vandt tvivlsom Ære
I deres Modstand mod det Militære.

Det er en særlig Skæbnens Ironi,
At han som Rigsdagsmand har faaet Stade
Just for den By, der ej kan siges fri
For ved sit Navn at parre Spot og Skade
Med vor Militshær, der sig maatte gi'e
Ad Kjøge Landevej paa Retirade.
Nu høres Byens Huskors at erklære,
At han bekæmpe vil det Militære!

Man bør dog ikke dømme altfor strængt
Det Kampsignal, der lød fra HØRUPS Pibe;
Hin Kjøgemester har jo altid tænkt
Paa sølle Folkemænd, der var i Knibe
Og som i Striden følte haardt sig trængt,
Saa de til Retiraden maatte gribe;
Derfor ved VIGGO BJØRNBAKS Valgaffære
Han maatte sparke til det Militære.

Og derfor kan man ikke vente andet
End, at en Fyr, der saadan gaar omkring
Udi sin grønne Lirekasseking
Og haaner dem, der vil forsvare Landet,
Et Lirekasserollefag har dannet,
Der særlig passer for det Folketing,
Hvori man tør sig rose af at være
En afgjort Fjende af det Militaire.

At HØRUPS Ord just ikke megen Glæde
Har voldet Venstre, man begribe kan:
De lover, at befæstes skal vort Land,
Naar man i Kabinettet gi'er dem Sæde,
Og saa er deres HØRUP selv den Mand,
Der kommer dem i Vejen med en Slæde
Og blotter Tankerne, som Venstre nære
I deres Hjærter om det Militære.

— Men naar en Fjende Anno X os gjæster,
Og Landets Mønt og Kræfter han udbytte vil,
Naar Kjøbenhavn han for sig selv befæster,
Saa er det ikke sikkert, han vil lytte til
Vort Venstres indignerede Protester
Og deres Fraser om, «hvad det skal nytte til».
— Saa lader HØRUP sig maaske belære
Af ham om Nytten af det Militære.

Verdens Gang.

Marts 1883.

Marts Maaned begyndte ligesom Holger Drachmanns bekjendte Digt: »Der er Foraar i Luften«, men i den stærkeste Modstrid med Digtet viste det sig, da man var kommen lidt ind i den, at være tomme Ord og intetsigende Talemaader altsammen.

I Begyndelsen var der imidlertid Foraar. Haveselskabet sprang ud i Frederiksberg Have, hvor Medlemmerne for Fremtiden skulle fortsætte deres Driverier; Generalforsamlingerne myldrede op af Jorden, og paa de fleste Steder fik Bestyrelsen et godt Udbytte af deres Vintergjække, de stakkels Aktionærer. I England skjød Irlænderne friske Skud med Dynamit, dog uden Virkning, saa at Følgen blev, at de som sædvanlig gjorde i Parnellerne. Der faldt over vort Land en især for Skrædderne velgjørende Regn, da Officererne i Masse bleve lokkede frem i deres nye Havelock-Regnkapper, og dem var der Slag i, det var noget andet end den nye Slaveuniform, der kom og forsvandt med det samme paa Grund af det Ravneskrig, der blev opløftet imod den.

Medens Alt fremdeles vedblev at visne i Folketinget, hvad dei dog ikke udelukkende var dets Winthers Skyld, blomstrede den nye Paaske-Lilja allerede for anden Gang i Landstinget, og man beundrede Tingets store Clausager, der fra sin dog noget ildelugtende Mistbænk fremviste en der opelsket, pjanket, for ikke at sige idiotisk Bøeg fra Byraadet i Nykjøbing, hvorved Clausager aldeles tog Næringen fra Bergs sløsevorne Muusgræs.

I det kongelige Kapel havde Fallesen altfor længe ladet Violen sørge og blæst Fagotterne et Stykke; der blev derfor telegraferet til Kristiania efter Johan Svendsen, der lovede at komme hertil, afskaffe de altfor kostbare Driverier og gjøre sig en ordentlig Partitur gjennem Kapellet. Ja, der var rigtig nok Foraar i Luften! Indenrigsministeren saa endogsaa Oldenborrer og udlovede en Belønning af 10,000 Kroner, for at udrydde hele Oldenborrernes Slægt, og Fru Hostrup tog til den Grad Fejl, at hun troede, det var Sædemaaned, hvorfor hun i en Forsamling af unge naturlige Piger optraadte som en uægte Evadatter og prædikede mod Usædeligheden.

Den med Foraaret følgende Uro i Blodet kaldte ogsaa

en stor Mængde hemmelige Selskaber frem rundtom i hele Verden. Frelsens Hær begyndte sit Hærværk i Genf, men snart efter viste dens Genfærd sig baade i Paris og Göteborg; medens den helligholdt hver Aften med mere eller mindre heldige Præstationer paa Danseboder og Kaffechantant'er, var »*Dagschavisen*«s mere liberale Sganarel gyselig vred, fordi man endnu holdt Helligdage her i Landet, da han paa disse ikke kunde finde paa andet end at drikke sig fuld i smaa Sorte. Folketingets bekjendte døde Haand syntes at angribes af den almindelige Sygdom og blive til en vissen Haand; men i Spanien begyndte et Selskab, den sorte Haand at drive en lignende Haandtering; ligesom i sin Tid hos os slog Regeringen dog, Haanden af Førerne. I Rusland var der forholdsvis roligt; man morede sig med at lege Saltebrød i Anledning af den forestaaende Kroning, men da den russiske Maade at servere Salt og Brød paa er særdeles kostbar, er der stor Frygt for, at Folket siger; »Nej, saadan leger vi ikke!« I Anledning af Dr. Georg Brandes' Ankomst hertil foreslog den udmærkede Videnskabsmand Dr. Pingel i »Studentersamfundet« en tysk Alliance, og i Anledning af Richard Wagners Afgang ved Døden kom Hr. Schönerer, formodenlig ogsaa en udmærket Videnskabsmand, i en Studenterforening i Østerrig med samme Forslag, men besynderligt nok blev paa begge Steder disse tyske Klumper stikkende i Halsen paa flere af Tilhørerne.

I Catania var der Uroligheder i Anledning af Jernbanetransporten af Svovl, og Industriforeningen her hjemme vilde ikke stikke op for Svovlstikker, men gjorde Mudder paa Grund af Jernbanetransporten af svenske Tændstikker til Tyskland. I Paris trak det svært op til Arbejderoprør, og Louise Michel gav endogsaa Scener af »*Bagermadammen*«, rigtig nok uden Vedkommendes Tilladelse, men det værste blev dog forhindret ved Arrestationen af de politiske Selskabers Førere, og paa samme Maade lykkedes det her i Slagelse at tilintetgjøre den farlige nye Frimurerloge »Pip«, endnu førend Professor Frederik Nielsen var traadt op imod den. I Irland satte Fenieren Carey ved sine Afsløringer Ild paa hele Landligaens Fyrværkeri af Bomber og Kapricer, saa hele Forbundet var nærved at springe i Luften, medens det ikke her hjemme i Kasino lykkedes Frøken Fanny Carey ved at optræde i »*En Kaprice*« at bringe Publikum i Fyr og Flamme.

Ogsaa i Theaterverdenen vare Tilstandene urolige. Dagmartheatret aabnedes virkelig i denne Maaned og mødte strax med to Notabener paa Plakaten, et oppe og et andet neden under ved »Alt er udsolgt«. De forsvandt dog begge meget hurtig af Plakaten, og det varede længe, inden Theatret fik det Trækplaster, der kunde bøde paa den slemme Træk; heldigvis kom dog saa Fru Schwartz-Nielsen frem i »*Fritz og Lise*«, og det blev en stor Lise for Direktør Brun. I Kasino spillede Direktør Andersen selv sin Trumf ud, og den trak godt, navnlig fra Folketheatret, der havde staaet sig lige over for Dagmartheatret, men nu kom »*Af Asken og i Ilden*«. *Kejserens Kurer* stak Publikum i Øjnene, og det var en stor Dumhed af »*Dagschavisen*« at tro, at den splendide Direktør havde sparet paa Gassen for Pengenes Skyld; Gasværksbestyrer Howitz oplyste rigtig nok i »*Dagbladet*«, at der var aflukket en 30 Maaler, men dette var naturligvis kun sket, for at det Sværd, hvormed Direktøren skal blindes, kunde varmes i Gassen uden at blive altfor ilde glødende.

Det kongelige Theater opførte »*En Folkefjende*«, og Kammerherre Fallesen kunde nok have Brug for saadan en stærk Mand til at trække fuldt Hus. Stykket begejstrede tildels Publikum og totalt »*Punch*, fordi han her fik at se, at den stærkeste Mand er den, der staar ene; *Punch* har da ogsaa allerede begyndt paa at skrive et Skuespil med Titlen »*Robinson Crusoe*«, thi *Punch* kjender Ingen, der nogen Sinde har staaet saa ene som denne stakkels Sømand, det vil sige, før han fik fat i »*Fredag*«, hvilket det maaske vil blive nødvendigt at gjøre opmærksom paa i Titlen, der derfor vil komme til at lyde: »*Robinson Crusoe*«, eller »*Man kan blive stærk en Gang endnu fra Mandag til Fredag.*

Modvind.

Det gaar saa travrig overalt
For Venstres Mænd i disse Dage;
I vort »Senat« slets ikke faldt
En Smule Mel til deres Kage;
Ej Monrads Ord dem trøster mer,
Ja, om det er Christoffer Krabbe,
Saa vil han ikke have fler
Af Venstres Synder paa sin Kappe.

Da Hørup lagde ud paany
Mod Danmarks Forsvar for at aale det,
Trods Venstres »Hør« i vilden Sky
Sa'e Krabbe: Jeg vil ikke taale det!
I Klokken tog han da et Tag,
Og hans forstemte Forbundsfæller
Fik set, at han endnu et Slag
Kan slaa for »Danmark«, naar det gjælder.

Med »Kjøbenhavns Erobring« gik
Det heller ikke Venstre bedre:
De ej en Gang erobret fik
En Plads blandt Stadens vise Fædre;
Nu Marchandisere og Pantelaanerne paa Valen bløder,
Og Alliancen blev til Vand
Imellem smaa og store Jøder.

Uagtet Doktor Pingel har
Saa mange Ting udi sit Ho'de,
Fik han dog endelig et Svar
Fra Haanden til sin *Anti*-pode;
Heri han som Præceptor staar
Og la'r sig som Partimand tegne;
Thi offentlig han Højre slaar,
Privat Bank gi'er han sine egne.

Af dette Svar man kan forstaa,
Samt af, hvad Doktoren ta'er Del i,
At hans private Praxis maa
Vist være temmelig anselig,
Og det er Synd for den, han gav
Et Svar, der ham saa let kan støde
Ned i hans »skumle Ormegrav«
Og gjøre ham til Ormeføde.

Optisk Bedrag?

— Naa Petersen, der gjorde Du nok en god Handel med den Kikkert, Du kjøbte paa Avktionen.
— Ja det har Du sku Ret i, men det er vist en Natkikkert.
— Er det en Natkikkert?
— Ja det maa det sku være, for man kan da inte se noget igjennem den om Dagen.

Fyldestgjørende.

— Hilste han?
— Nej, men han var lige ved det. Du maa vistnok ligne en, han kjender.
— Det tror jeg ikke, for han lignede ikke Nogen, jeg kjender.

Rimbreve

til

Fætter Kristian i Nykjøbing.

LIII.

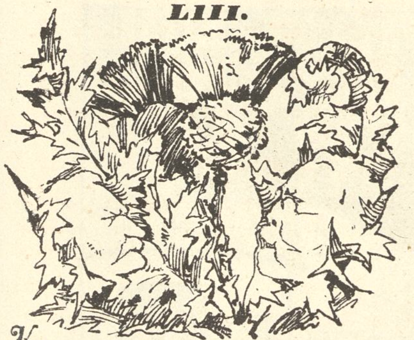

Kjære Fætter! Kjøbenhavn
Drukner, tror Du nok, i Fester,
Under-Børn og svenske Gjæster,
Karneval,
National,
Dagmartunnelen og al
Denne Løben Fastelavn,
Hvor i Dans med fuldt Orkester
Al Ting hvirvles som paa Bal.
Midt i G'ædens hede Favn
Lytter tidt dog spændt vort Øre
Efter Haabets Bud at høre;
Ikke Venstres sorte Ravn,
Der sin hæse Stemme løfter
Over disse Udvalgsgrøfter,
Hvor i Pløre
Alle gyldne Fremtidsløfter
Skimler uden mindste Gavn,
Hvor man Sagerne ej drøfter,
Men i „Folkefriheds" Navn
Kvæler dem i dunkle Kløfter.
Til hvad Nytte? — saadan lød
Ravneskriget; det betød,
At i al den kolossale
Flertalsdumheds gængse Tale,
Denne tunge, jævne Grød,
Sejg og svampet, lind og blød,
Som i Tingets høje Sale
Berg og Bojsen tidt os bød,
Frem en Tidsel frodig skjød.
Tidslen, Æslers bedste Mad,
Stiv og stind og spids og spydig,
Altid oprørsk, aldrig lydig,
Fuld af Torne paa hvert Blad,
Og en Stængel rig paa Pigge,
Billed er paa Haan og Had
Og paa dem, der sætte Dyd i
Bare hensynsløst at stikke,
Selv om ikke
Selv de næsten véd, for hvad.
Til hvad Nytte? — Haarde Ord!
Fiskekolde!
Til hvad Nytte bygge Volde!
Til hvad Nytte Flaade holde!
Til hvad Nytte? — Ikke Spor
Findes heri der af Tanke
For, hvad Hjærterne i Nord
Altid før fik til at banke,
Men en Klang,
Som naar Hamren slaar et Søm
Haardt i Kisten, hvor vor Drøm,
Hvor vort Haab det gyldenblanke,
Hvor hver Sang,
Der os bar paa Tidens Strøm
Kjækt og frejdigt frem en Gang,
Skulde lægges
For at tækkes
Træskofolkets Herskertrang.
Til hvad Nytte? —
Nej, naar al Ting ned skal trækkes
I det Dynd, hvori opklækkes
Koldtblods Kryb, hvor Spirer lægges
Til den Pest, der i hver Hytte
Finder Bytte,
Til den Sot, der Aanden dræber,
Som usynligt Smuds sig klæber
Fast i Sjælen, saa til sidst
Vingen den i Støvet slæber,
Da for vist
Er hint Ord maaske det rette,
Som med List
Ud af Tavlens Brædt kan slette
Æren, som en overflødig
Faktor, man ej mer har nødig,
Naar sit Facit man vil gjætte —
Er vi Fætter naaet til dette?
Nej og tusind Gange Nej!
End vi skjelner Pligtens Vej,
End er Ærens Guldmønt lødig,
End er Liv og ikke Død i
Folkets Hjærte. Endnu ej
Vil det spænde Sværd fra Lænd
For mod „Morgengnavets" Pen
Bort det danske Staal at bytte
Og til Ravneskriget lytte,
Hørups mørke „Til hvad Nytte?"
Men
Naar sligt Spørgsmaal han tør gjøre,
Af en noget anden Dejg
Faar som Svar han et igjen:
Denne Hob af „Folkemænd",
Som hist oppe daglig føre
Driverliv, og — som vi høre —
Kun med tomme Tønder kjøre
Rumlende i Salen hen,
Den, hvis Frugter blev saa skjøre,
At kun overmaade møre
Pærers Ven
Aarets Pluk vist gider røre —
Til hvad Nytte er da ***den?***

Ennv ett liedet Annhanng

till

Krönicken om Bunde-Kriegen.

v bliffuer att berette omm then skærmødsel/ somm Sancte Jonæ Dag bleff hollt poe thet Slott Christiansborre/ ty de bynder uore kratzbørstiche och uille ey een røed Øere till Skantzer och Befestninger vdgiffue/ enn ther uar dertill stoer Tranng/ menn the uille ey vnne gotzeyerne machten till att gaffne Riiget/ menn selff uille the haffue machten till att gjiøre Schaede soemeget thennem lysted. Opp stoed daa hand Chresten Povelsen kallit Berres Knappe och Uevnere/ hand then røede Høropp och sagde platt vd/ att hand ey een Styffuer till Riigens Forsuaer uille giffue/ ty thet uore platt vd till ingen Nøtte att uille uære nederspændtig/ huis hand Bismark uille os vdi sin boxefikke annectere/ och mente hand Høropp/ att the ther annerledis taelte/ uore ey for annet enn Skiellmsmestere och „Tartyffer" at estimere. Menn daa then Ridder og Birchedommere Krabbe sliig Taele hørte/ daa skielffuede hanns Kropp aff Harm/ och hand grebb somm een rett Grenaa-Klocker/ thette sitt uaapen och meth Klockens Knebel kneblede hand Høropps ovartige Monn. Bleff hervdoffuer hand then digre Chresten Povelsen kallit Berre aff enn soe offuermenneskelig Wreedesild antændt/ att hand emot Ridder Krabbe ett annløb gjorde/ menn daa hand Krabbe mandeligen soe hannem ind vdi hanns aff Brilleglar bedeckte

menn aff een echte folckelich Ildebrand sterckt illuminerede Blicke/ daa droeg hand Chresten Povelsen Fallit Berre haffuende ey siine Canoner och Feltslanger meth sich transporteret vdaff Striiden/ menn soer hand och hanns Knappe bloedig Heffn offuer then Tort/ somm uar thennem offuergoet. Och thet melldes ev/ omm theris lieden Compagnon hand then svarte Edvart soer meth thennem/ menn thet er troelich/ ty vthi att svære haffde hand ey sin Lige. Menn therr uore vdi Konning Chresten aff Bogolands Hird een Mann/ somm kaldtes Larssen. Han haffde tillforen uærit Berres Skriffuere och Forualtere och haffde een soere jammerlich krønnicke Fallit „Maarengnaffuet" vdi then goede Stadd Hafnia sammenflicket/ och Gotzeyerne haffde hannem eenganng ued Uingebenet anammet och hannem vdi Bloetorn hensatt for thet/ somm hand then armme Larssen uore so oschyldich vdi somm een nyefødt Rotteonge. Och uar hand till Tack forr thette Martyrivm satt fraa Maarengnaffuet och enn Ualfreds gjordt meth hannem lycksaelich. Menn then Larssen soer Chresten Povelsen Fallit Berre att uille sætte vdi then Ridder Krabbes Stoel/ huis thenne uille ey falle Hørop till Foede och beede hannem omm enn mild Pardon. Och uore thet forr then Ridder Krabbe eet stoert Affbreck/ ty hand haffde sich poe thet Slott Christiansborre een førstelich Residentze laedet montere/ ther huor fordom hand Konngens Cammerherre Ridder Tobiesen haffde sine Mobilier somm och sitt Hackebræt hafft/ somm hand forr then Ridder Krabbe haffde mottet laede bortføere. Och soelvnde sees thet/ att Hoffmoed staaer for Fall/ ty att „Maarengnaffuets" Krønickeskriffuere schvlle vdi the Haller/ huor fordom hand Toby gich/ opsloe siin Boutique/ thet er fast forr ett Folckeeffuentiur att achte. Och for then Ridder Krabbe uore thet een stygg Kindhest. Soe att hannem traff Nemesis/ Huoromm kand sees vdi then Rabbi och Ridder Goldschmidts egyptiske Krønicker.

Brevkasse.

(Under denne Rubrik vil Punch fremtidig søge at løse nogle af de mange almeninteressante Opgaver, der mellem Aar og Dag stilles til hans Natur- og Menneskekundskab.)

Spørgsmaal:

Hr. Puns, Da jeg er bleen underrettet om deres ædle Bekendtgørelse, at Di vil svare naar jeg spør, hva det saa ka være om det selskabelige liesom osse hva der gaar for sej i det udenlanske, saa ville jeg nok spørre dem for nærværenes Tid om noet om Hr. Klørup som kommer sammen med mig og vaares Familie om Aftningen om Søndagen ved Aftensbordet. Han gør slet ikke andet end sætter og glor hele den uslagne Tid og Fruen beer ham bare for at skjære for paa Ænderne. Maa jeg nu spørre Dem, naar Di tænker dem indiet, at han hver eviste Aften putter Kilebenet ind paa Fadet unner sej, og spiser det sel bagetter, om det kan kalles dannet? Jeg vil nok ha at vide at han skal se paa tryk hva Di svarer mig, da han holler Puns, men for at han ikke paa Søndag skal sie til mig, hva rager de dem Frøken Rasmussen, saa har jeg skreven a han hedder Klørup, som han inte gør, hva der osse ka være det samme da det ikke kommer an paa Navnet og jeg hellerikke er

dereses højagtelsesfulde
Fru Iversen.

Svar:

Da Hr. Klørup er Abonnent paa Punch, maa Redactionen antage, at Fru Iversen har misforstaaet ham.

Fra Grosserer-Societetet

paa Kongens Nytorv.

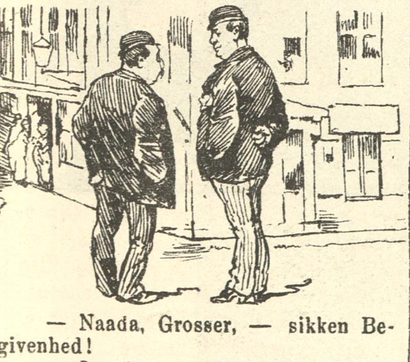

— Naada, Grosser, — sikken Begivenhed!

— Ja, det maa De nok sige! — hvikken Begivenhed?

— Den med Odapetersen. Nu er hun jo ble'en kjed af at gi' »den Fremmede« og ligge og kvæle »Abekatten« ovre til vores, og de 12000 Kroner sa' hun da heller inte »Nej« til — men det forstaar sig, de kan jo osse være meget rare og ha', saadan naar man kjeder sig paa en »Syvsoverdag«.

— Begribeligvis. Men jeg maa ligegodt tillade mig den Bemærkning, at De er inte rigtig med paa Noderne, Grosser! De skulde ta' og læse Deres Dagblad? Nej, ser De, hun holder inte paa Holdberg, men mingelerer sig immer med dette Nye, som De og jeg og en anden En ligegodt lever a'; og naar man har vaaren saa længe ved Blochen, ser De, er det jo saa rimeligt, at man til sidst er til Øxen!

— Ja vel! Men hvordan var 'et nu? Vilde hun inte osse ha' en Portierplads hos »Kjøbmanden i Venedig,« som Sjæfen inte vilde la'e henne faa?

— Der er noget om 'et. Det skulde Sjæfen inte ha' gjort, for saa var det, at Andersen kom og lerkede for hende, og saa — Go' Maaren, Madam Andersen!

— Naada! ja, men sikke Oda-da Andersen osse fik af den gamle Berlinger for den Historie! Vil du ha' en Ódaliske til Gallionsfigur, sa' han til han, saa skal du se Sjæfen repertejre dig paa alle Leder, saa Du inte mer skal ha' no'et og spille op med.

— Véd De, hvad der er min Mening, Grosser? Det er ligegodt min Mening, at Andersen maa ha' tjent svært med dette »Czar og Tømmermand,« han giver derude, siden han kan sætte saadan Pris paa hende!

— Begribeligvis! Men siden vi nu ligegodt taler om de Dele, saa maa jeg rigtnok sige, at jeg immervæk har troet, det var hende selv, der var saa pensioneret efter at komme over til vos.

— Nej, det er jo netop Ulykken, at ví inte er en Pensionsanstalt herovre, hvor De og jeg og en anden En kan leve højt paa sine gamle Dage!

— Nej vel! det er nu ved det, at Hjærtet for Theatret nok inte sidder paa Venstres Side.

— Nej, men nu er det et Person-Spørgsmaal, siger Dagbladet, og saa er den Sag jo ligesaa ren som en Lilje, forstaar De.

— Begribeligvis! Men véd De ligegodt, hvad jeg siger? — Jeg siger bare: God Nat, Oda! — Pengene ligger i Vinnevet! —

Kjøbenhavns Befæstning

efter

«en motiveret Dagsorden».

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 12. April. Nr. 15.

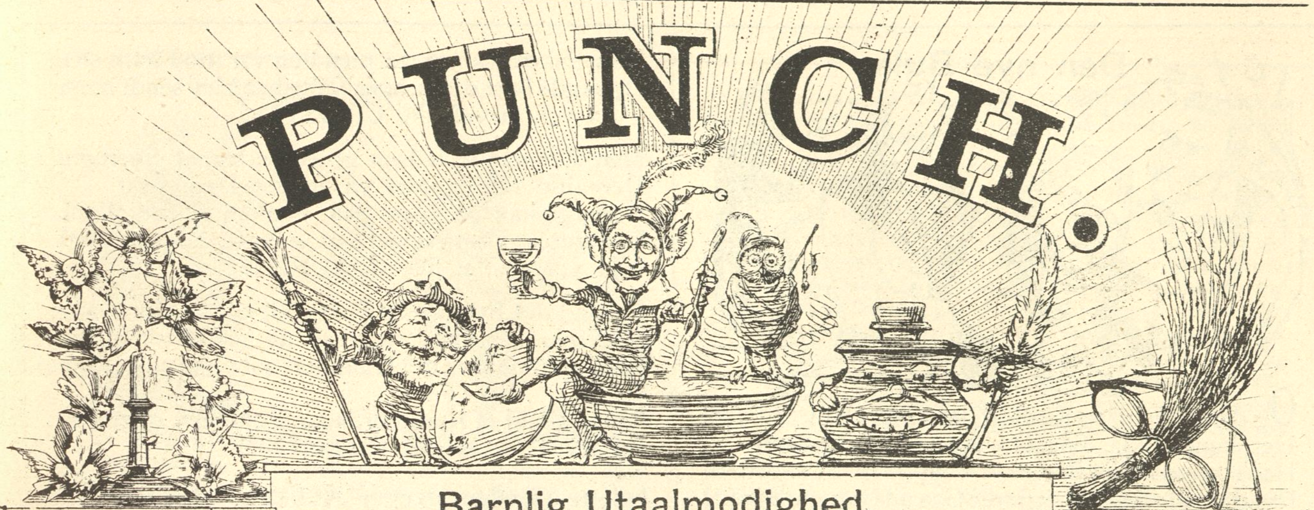

Barnlig Utaalmodighed.

— Aa, søde Moder! Skal vi ikke helt ned ad Bredgade i Dag?
— Hvorfor det, mit Lam?
— Jo, for jeg vil saa gjerne se, om vores Kobberkjedel ikke endnu er hængt op paa Marmorkirken.

Den nye Bule.

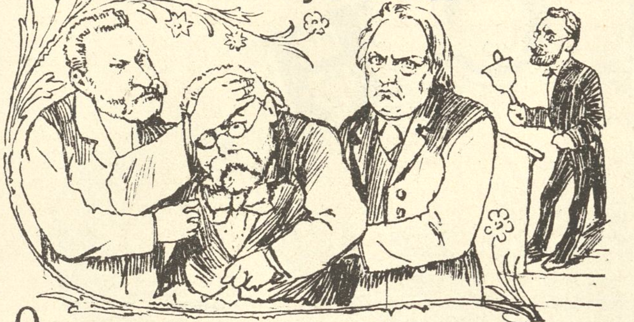

Og der var Sorg og Kvide i CHRESTEN BERGS Parti,
Det kunde ikke lide Hr. KRABBES Tyranni.
Han stopped' ej sit Øre, men stopped HØRUPS Mund;
Hvad skulde BERG vel gjøre? Gaa ud i samme Stund!
Farvel, farvel lille CHRESTEN!

Da tænkte BERG: Nej, Pokker i sligt sig finde skal!
Er han vel større Klokker end jeg i Tingets Hal?
Han er ej længer vor Mand; en Plads jeg opnaa kan
Som Folketingets Formand og KRABBES Eftermand!
Ja vel, ja vel lille CHRESTEN!

Den stakkels CHRESTEN ha'de slet ikke havt det godt,
Han kom saa tidt til Skade, og dermed følger Spot.
Han elsked Taburette, men hun var mod ham slem
Og sagde bare dette, hver Gang han blev sendt hjem:
Farvel, farvel lille CHRESTEN.

Men Formandspladsen giver herfor et Surrogat,
Der altid lidt opliver en skuffet Demokrat.
Den radikale Gruppe paa Tanken ej la'e Skjul,
Paa deres Visnesuppe den smagte dog af Fugl.
Ja vel, ja vel lille CHRESTEN!

Saa lød det Bud, de bringe trindt om i Dannevang,
De vilde KRABBE tvinge til at gaa Kræbsegang,
Samt rømme flux det Hummer, som han paa Slottet har
Og sige fuld af Kummer, naar BERG det overta'er:
Farvel, farvel lille CHRESTEN!

I dette Glædens Bæger ALBERTI Malurt ga',
Man ikke let bevæger ham til at sige Ja.
Men alle Radikale, hvor end de stammed' fra,
Da Tallene sku' tale, paa Stemmesedlen sa'e:
Ja vel, ja vel, lille CHRESTEN!

Men Nemesis regerer, al Glæde er kun Tant;
Hvor Krabbe residerer, Hr. Berg ej Herberg fandt.
En Aand fra ott' og fyrre tiltalte ham som saa:
Gaa hjem og bliv lidt større, du er endnu den smaa!
Farvel, farvel lille CHRESTEN!

FORTEGNELSE

over før I. April 1883 indkomne behandlingspligtige Sager, som endnu henligge i Folketingets Pakhuse.

Nr.	Hvorfra indkommet.	Modtager.	Mærke.	Emballage.	Anmærkninger.
1.	Postgaarden.	Grev Holstein Ledreborg.	Indenrigsministeriet.	1000 Ris Postopkrævninger paa højere Lønninger.	Uindløst.
2.	Spanien.	do.	Udenrigsministeriet.	En Ladning Klipfisk.	Retournert paa Grund af manglende Handelstraktat.
3.	Nordsøen.	do.	Plimsoll.	Strandingsgods fra forskjellige usødygtige Skibe.	
4.	Slagelse.	Forhv. Manufakturhandler Tauber.	T Kjøbenhavn.	En Kasse grove polytekniske Sager.	
5.	do.	do.	T Slagelse.	En do. Levnetsmidler.	Bedærvede af Mangel paa Tilsyn.
6.	Fredericia.	Jens Busk.		1/4 ℔ Petum optimum af indenlandsk Fabrikat.	Pos. 25 Øre.
7.	Ledreborg.	Forfatter Eed. Brandes.	Æ BÆ	Et Dusin Blaastrømper.	
8.	Middelfart.	Fiskemester Leth.	Adr.	Flere Bundter tørrede Tanketorsk.	Pos. 500 Kr. Værdiløst.
9.	do.	do.	do.	Nogle Sildenæringer.	Pos. Næring af dyre Sager.
10.	Ny Zeeland.	Monrad.	MATZEN.	En interkommunal Skatkiste.	Havareret.
11.	Tolbdoden.	Prof. Falbe Hansen.	H. A. G. E.	Flere Bind nationaløkonomisk Litteratur.	Indbragt via Odense Kanal.
12.	do.	Dr. Wederkinch Madsen.	Dr. W. M.	En større Samling gamle Kaffesække.	Tomme, ikke toldpligtig.
13.	Børsen.	Christoffer Hage.	Adr.	En Posefuld grov Konfekt.	Pos. Vrøvl.
14.	Kjøge Landevej	Redakteur Hørup.	*Pro patria.*	Flere militære Pamfleter.	Beslaglagt af Formanden.
15.	Hørup.	Forsvarsbroder Berg.	Forsigtig.	100,000 Nathuer.	
16.	Nykjøbing p. S.	Lieutenant Bajer.		En Bunke liljafarvet Twist.	Fugtigt, tildels bedærvet af Spirituosa.

Ovennævnte Sager ere henliggende paa det forenede Venstres Bundtmagerloft i forskjellige Udvalg og ville blive tilbageholdte, indtil de for Godsets Expedition af Ministeriet forlangte Kontributioner ere erlagte.

Det forenede Venstres Tolder- og Synderkammer, den 12. April 1883.

Punch.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Ja søde Fru Schrøder, jeg vil ikke fragaa, at det er et kjedeligt Knæk, Deres Søndagshat har faaet der lige paa Siden, men De sidder jo paa venstre Side i Kirken saa De vender Havariet ind mod den Side, Ingen ser det, og det samme kan De jo passe paa Gaden, og De kan tro Petrine gjorde Lykke paa Karnevallet med den paa, og der var baade en Bajads og en Pappenheimsk Soldat og en mexikansk Guldgraver, der var ligesom de var tossede og som jeg trode skulde have friet hvert Øjeblik og Stormesteren for Logen »Pip«, som jeg antager var en fyrstelig Person for det er jo altid dem der er Stormestere, var ogsaa meget bedaaret, men det satte jeg mig imod, fordi jeg har læst Professor Frederiknielsen, og af ham har jeg lært at Frimureriet er ikke det Haandværk man skal sætte sine Børn i Lære til naar man er moralsk og vi havde jo Proviant med, for naar man skal spise paa Restorasjoner bli'er det altid en dyr Gesjigte saadan et Karneval, og vi sad saa i Pærgolaen og spiste og havde det saamæn meget gemytlig, men saa blev lille Ambrosius uartig og masede et haardkogt Æg ud paa sine Permisioner, og da jeg skal se mig for, kan de tænke Dem søde Fru Schrøder, ser jeg et Ladegaardslem hale af med Petrine, og der havde mine Følelser lige nær taget Vejret fra mig, og hvis jeg ikke havde havt en Flaske af Heymanns Sundhedssalt hos mig saa tror jeg nok at det var revet ud til en Vapør, og jeg styrtede jo efter Barnet og vilde rive hende ud af den Forsmædelse, men Fyren holdt fast, og der var det Deres Hat fik den Sinkadus og saa kan De tænke Dem det var ingen andre end Løjtnant Svane som vilde danse Masurka med hende og hvem kunde ane, at det nydelige Menneske vilde skamfere sig saadan i Stedet for at være Ridder eller Røver eller Lakaj eller saadan noget andet flatterende, og nu, han har taget Afsked fra Krigstjenesten og ladet sig engagere som anden Bogholder ved en Begravelseskasse, har jeg faaet mere Fidus til ham og derved blev jeg jo skilt fra Sørensen, og De kan tænke Dem at saa gik han og Frits Grønbæk hen og lod sig optage som Æresmedlemmer af »Pip« og sad og faldt i Søvn bagefter oppe i et Konditori. og jeg flakkede vildfarende omkring til Klokken sex, da jeg fandt Petrine siddende og drikke Champagne med Lieutnant Svane nede i Restaurationen og havde han ikke været saa galant at byde mig et Glas med, saa tror jeg nok jeg havde givet ondt af mig, og vi kom saa hjem endnu inden Solen var oppe, men Frits og Sørensen kom først om Middagen for de var bleven fundne af Brandpatrullien, der gik og saa efter og fandt dem i en Krog, og nu har jeg jo havt saa travlt med at rende Konfirmationsvisitter og det er ved Gud ikke let at finde paa Præsanger og jeg havde tre, nemlig Jensens, Hansens og Ulriksens og hos Jensens var det en Dreng, men hos Ulriksens og Hansens var det en Pige og saa saa jeg i Avisen at Andreas Frederik Høst og Søn solgte indbundne Konfirmationsbøger til nedsatte Priser meget billig, og der gik jeg hen og fik Hæckels »Skabelseshistorien fra et natur videnskabeligt Standpunkt« til Jensens Dreng, der er en grim Abekat, og til Ellen Ulriksen fik jeg Oktave Følliet »Et Ægteskab i den fornemme Verden« og til Rosa Hansen fik jeg Frøken Rosalie Rosenfelds »Hvem af de To?« og alle tre Steder syntes de det var saadan udmærkede Konfirmationspræsanger og roste mig for de gode Ideer, jeg havde havt og saa var det jo slet ikke mig der havde fundet paa det, men Høst & Søn og der kan man se det er ikke uden Grund, at De har gjort ham til Formand i Boghandlerforeningen, naar han kan hitte paa saadan Noget, og saa har jeg jo ogsaa været oppe paa den ny Maleriudstiling, men véd De hvad søde Fru Schrøder, jeg synes slet ikke, der er morsomt for man træffer slet ikke sine Bekjendte som oppe paa den gamle Udstilling, og selv Malerierne ser helt anderledes ud. saa man kan slet ikke kjende dem igjen, saadan som før, men det er bedst, De selv kommer derop i Aar, og der har De en Billet og mit Kattelog maa De ogsaa laane, for jeg synes dog De skulde have lidt Erstatning for Hatten, og naar de gaar derop fra Morgenstunden og drikker Kaffe i Restaurationen, saa kan De jo være der hele Dagen og der er nogle dejlige Kaasøser til at tage en Middagslur i, og det allerbedste deroppe er Tæpperne, Wett og Wessel har foræret de er magnifikke. Og nu Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe og god Fornøjelse!

Brevkasse.

Spørgsmaal.

I »Morgenbladet« for sidste Fredag søges der til »et anset Venstreblad i en Provinsby en demokratisk, journalistisk dannet Redaktør, der med Maadehold og Ro vil støtte Venstres Sag.«

»Punch« skulde vel ikke være i Stand til at skaffe nogle nærmere Oplysninger om, hvor det mærkværdige Venstreblad, der er anset, vel monne findes?

Svar.

Vi ser os ikke i Stand til at paavise, hvor Bladet findes; men da der forlanges Dannelse, Maadehold og Ro hos den eventuelle Redaktør, kunne vi dog indirekte tjene den ærede Forespørger med den negative Oplysning, at det allenfals næppe er noget af de Bergske Bladforetagender, der vil have den ønskede Assistance.

Spørgsmaal.

Hr. Puns! Det har glædet mei at se, at Di osse har aarnet en Brev-Kasse. Med Dereses Tilladelse vil jeg nu gjerne gie Dem en paa Kassen, idet jeg er saa fri at forespørre Dem om et Bellie, der for noen Tid siden stod i Daxavisen. Min lille Dreng faaer Bellierne henne hos Spækhykkeren, som begyndte at holle Avisen, da den lofte ornlig Papir til Indpakning, som er bleen moiet værre siden. Belliet forestiller en gammel Herre og en ong Mandsperson, der staar ved Relingen a et Skiv med Tallier og Kanoner og Vandter og det Hele. Neienunder staar der: Lesseps og Khedivens Søn paa Herkulesbroen ved Alexandria. Den kan jeg inte! Ka Di knusen?

Svar.

Billedet er sandsynligvis taget fra et fransk Blad og har til Underskrift havt saadan Noget, som: »Lesseps et le fils de Khèdive au pont d'Hercule près d'Alexandrie«.

De sprænglærde Semiter har da oversat det ordret uden Anelse om, at »Hercule« var Navnet paa en af de franske Orlogsmænd i Middelhavet, og at »le pont« ikke blot betyder »Broen«, men ogsaa Skibets »Skanse«.

Den Fremsynte.

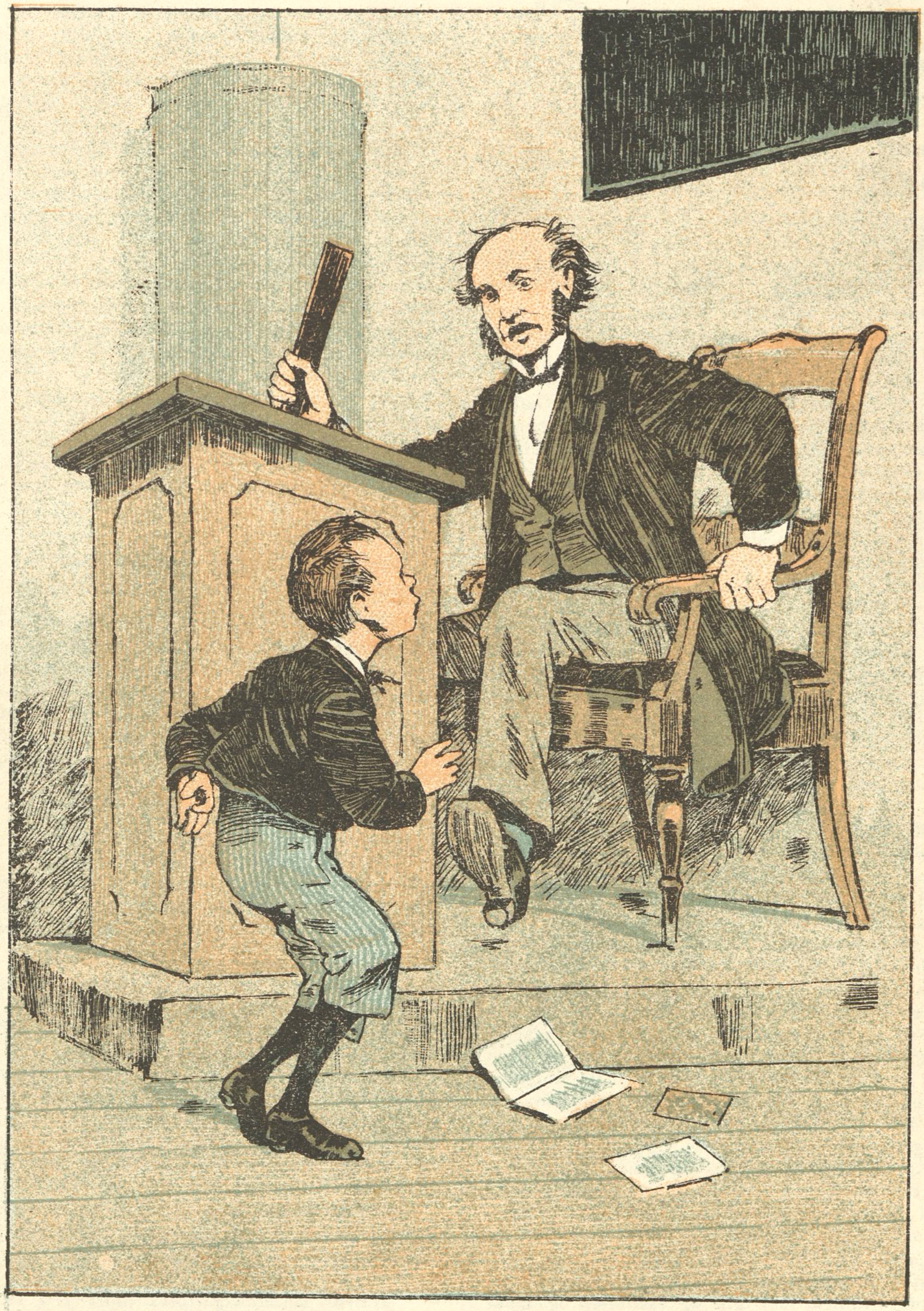

— Hvorfor kan nu din lille, dovne Æsel heller ikke i Dag et levende Muk? — Hvad?
— Je har saadn tynde Bukser paa, Hr. Lere!

Gyldigt Forfald.

— Er Rasmus Nielsen hjemme?
— Næh, ha' ærikke!
— Kommer han snart?
— Næh, ha' gjørikke!

— Kan han da ventes hjem i Morgen?
— Næh, ha' kaikke!
— Hvor er han da?
— Ha' æ død!

Folkelige Symboler.

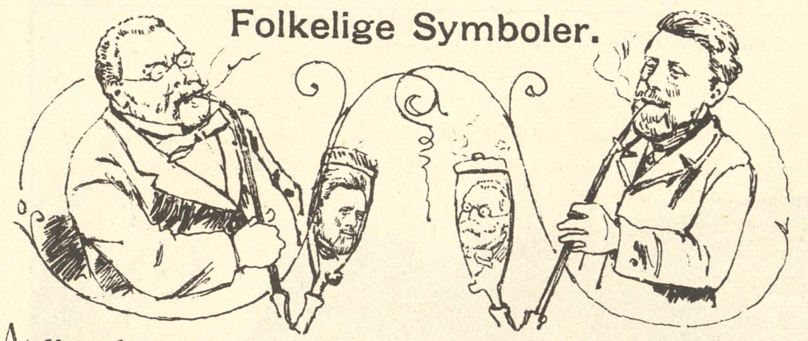

At Mennesket er skabt af Ler,
Er noget, som man daglig ser,
Og derfor man med Grund formoder,
At, hvis Undtagelser er til,
Man næppe disse finde vil
Imellem Venstres gode Ho'der.

For i Partiets Hovedsag,
I Mængden, er en medfødt Smag,
Som dog ej kaldes kan forfinet,
Og derfor man paa Pibeler
Det gode Hoved malet ser,
Som vilde »klinke Postelinet«.

Nu meldes om et nyt Parti
Af samme Pibeindustri,
Som Doktor Pingels gode Venner
Daraussen fra har pyntet net
Og pænt med »Christian« Bergs Portræt
Og til »Forhandling« hid det sender.

At Piben har en saadan Lyd
Hos vore Naboer mod Syd,
Kan kun Forretningsmænd begribe;
Kan Goethes Tyskere maaske
I dette »gode Hoved« se
Den efterspurgte Fredens Pibe?

Geschæften er nok ikke fri
For ufrivillig Ironi,
Og det er et af sammes Goder:
Lig Førerne for Venstres Trop,
Naar de har faaet Dampen op,
De hede bli'er i deres Ho'der.

Men, naar man tror, de er parat
Til med et vældigt Resultat
Tilskuerne at overraske,
Ses, li'esom paa vor venstre Fløj,
At Haabet rent gik op i Røg,
Og Resultatet blev til Aske.

— Jens Busk, saavel som Bøgøs Drot,
Paa deres Ho'der tidt har faa't,
Og der blev tidt sagt ren Besked dem,
Men deres Pibeho'der maa
Dog bedre give at forstaa,
At der er noget røget ved dem.

Og lægger »Christian« Berg ej Vind
Paa Piben lidt at stikke ind,
Mens han som Bondehøvding knejser,
Da resikerer han for sand,
At af sit eget Hoved han
Til sidst maa ryge, naar han rejser.

Persiske Breve XXI.

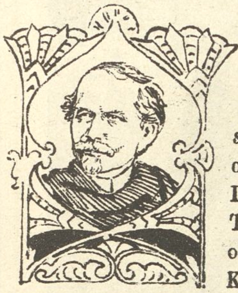

Den 25. i Maaneden *Din* Aar 1253 efter *Jezdegerd.*

Selim, Musas Søn, Profetens Slave, Hilsen!

Allah er stor! Selims Broder har været til en stor Fest paa et Sted, som hedder *det kunstige Akademi.* Ved Profetens Skjæg! Det er en saare kunstig Indretning. Der er mange Stole, og paa Stolene sidde de ugudeligste af alle Gjavrer, Hundesønner, som spytte paa Profetens Lov og gjøre de Allah forbadte Billeder af Mennesker og Dyr, baade i Malm og Ler, som Tharah, hvis Lænders Frugt var Patriarken Ibrahim, som og med Haarkoste dyppede i Palmeolie afbilde alskens levende Kjød paa store Stykker af Telttøj eller serisk Væv. Og andre af disse Kafirer lade haant om Pavluner og Telte, men bygge Vaaninger af Tømmer og Stene, og de kalde sig Bygge-Mestere og deres Bag er vendt mod alle Stolene i den store Sal, som Solsikker mod Ormudz' lysende Øje, og det kunstige Akademi hedder derfor ogsaa Bygnings-Akademiet eller det Bag-vendte Akademi, og det staar under den store Kafir Abu Meldal, hvis Navn klinger stærkere end det vilde Æsel Dshagatais Skryden, hvis Haand dækker Templers Tag med Kobberpotter, og hvis Haand svinger syv Gange syv Ferler. Allah Akbar! Denne Gjavrs Lærdom er større end Ibrahims og Musas og Solimans, og om alskjøns dybsindige Ting lader han sine Slaver gjøre kunstige Bøger, og han sidder under sit Telt og forfærder dem, der sætte sig op mod ham, og han tugter dem med Svøber og Skorpioner. Og hans Skrivertræl Myr Lange løftede sin Haand imod ham, sigende: »Abu, Dine Svøber burde tugte Din egen Bag!« Men Abu Meldal oplod sin Munds Røst, og hans Røst var som en Løves Brøl, og Myr Lange flygtede forfærdet til det Land Rom, og Abu Meldal tog sig en anden Skrivertræl, Abu Fejlsnak. Men de unge Gjavrer, som gjøre de Allah forbadte Billeder, drøge bort, sigende: »Abu Meldal og hans Mænd ere Parykblokke; Mashallah! Maatte Devs hente dem til Hobe!«

Men Abu Meldal gjorde en stor Fest i sit kunstige Akademi, og hans Røst udgik til de unge Gjavrer: »Allah er stor! Sønner af Faar! Kommer hid og synger til min Pris og til mit kunstige Akademis Pris!« Og de svarede: »Søn af en Hund, vi spytte paa dit Skjæg!« Men Abu Meldal lod Shahens Sangere hente, og de kvad lifligen til hans Pris, og hans Mellemgulv glædede sig, og han uddelte Kobberpotter fulde af Dareiker til dem. Og hans Skrivertræl traadte frem, og i hans Haand var et Papir, som kunde tale, og det talede saalunde: »Bismillah! Mange ere de Kaldede, men faa de Udvalgte! Men de Udvalgte ere Abu Bindgals . . . hvad jeg vilde sige: Abu Meldals Mænd! Allah il Allah! Vantro Hunde have rejst deres Bag fra disse Stole, og andre have nedladt sig paa dem! Men Knose hvæsse Yataganer mod Gamlinge, og de ville gjøre et Blodbad som paa Sletten Siffin; Allah Kibir! Gud er stor! De sætte sig op mod Tabu Meldal . . . hvad jeg vilde sige: Abu Meldal, og bespotte hans Skjæg, men om halvfjerde hundrede Aar ville Gjavrerne i det Land Urbino sende os et Palmeblad med saadan Paaskrift:

»Bismillah! Til den guddommelige Abu Meldals Fødeby, til det lykkelige Kjøbenhavn, som for 400 Aar siden saa en enestaaende uforlignelig Genius, værdig at vorde Kammerherre, fødes, hele Verdens evige og uopnaaelige For-

billede, . . . til den evíge Stad Kjøbenhavn, hvor den allah-agtige Abu Meldal, det nittende Aarhundredes Hæder, udførte sine kobberbepottede Værker, sender det Land Urbino sine oprigtigste Ønsker!»

Og Abu Meldal sagde: »Mashallah! Unge Stinkdyr! Der kan I høre, hvad jeg er! Kan I smøre saadan paa? Sønner af Gryntedyr, kan I stikke de Superlativer?»

Og den hvidarmede Guzles Førstefødte forstod ikke et Ord af det Hele. Men Shahen sad paa sin Trone og oplod sin Munds Røst og sagde: »Enighed gjør stærk!» Og Abu Meldal sagde: »Hører I, unge Hundehvalpe, Lydighed gjør stærk!» Og hans Stridsmænd sagde: »Abu, dit Ord er Visdom,» og de sloge Jorden med deres Pander.

Selah, Ven og Broder, maatte dit Afkom vorde mægtigere end Abu Meldal og enigere end Gjavrerne i det kunstige Akademi!

Jeg er ved Allahs Naade

Din rettroende Ven og Broder

Yakub Ben Musa Nasreddin.

Offentlig Brevvexling.

Til

Velædle Jomfru Severine Andresen,

p. t. Smørumnedre Høj- og Kaageskole.

Kere Severine!

Naar, va der er en Tilbørlihed aa la mai sie en Paaengdonnør for en Mand me min Angsiennittet aa Angtisedentier, je tar Bladet fra Munnen aa snakker ligeud ad Levveren, der er opfyldt med Bedrøvelihed aa meiet belemret a Sorg aa Bekømring, Sjæfen aa Kaansten aa begge Dele i en Kaampot anbelangende, saa ska du ikke fare gjennem mit Brev som paa en Bajsykkel rutsch! aa deretter enten sno de sammel til en Papirlot i dine Forkrøller eller dreje et Kræmmerhus til Rosiners Opbevarelse i, va der vilde være saarende for mine Fornæmmelser baa va Respægtusparentelæ angaar som je ikke ve va er men din Sallifar snakkede om aa dels faar maj sæl som Kurvespongdent.

Aa Do bør gæmme desse Brev Severine, fordi de ska sie Dai a no har vi faat de haareste Stød som en gammel Skude vel kan ta imod uden a gaa lie me et Plomb tebongs som en Boxeknab i et Vandfad. Ikke fordi vi mister Oda for Gubevares me al Erkjentlihed a, a hon har va DaensNyheder kaller Sjarme aa va Dagbladet kaller »ubestrideli Talang», saa ve Do nok Severine a vi to, der har kændt gamle Bornovilde aa Do som skyller han de føst spæde Trin paa Kaanstens tornestrøede Bane, har immervæk holt fast ve a kun paa vores eiet gammele Peretræ, ves Rødder strekker sai helt langt tilbongs i den danske Teaterhistories føste Oprindelihed, groer de regtie Perkamotter, saa de ka være got nog me al den engpaarterede Frogt; saa ha den ont ve aa taale Klimaet aa al den Krokkevarme mellem vores Koliser. aa lie de føste je saa Odapetersen saa sae je: Den Kjole er for parisisk i Snitværket, aa Stemmen aa Bevægeliheden liesaadan, aa ver Aften hon spillede syntes jai a se Dogter Rye titte ner mellem Soffiterne aa skære Gæsigter, va der var en Feiltagelse formedelst de var tygge Jespersen der sad deroppe aa manørerede me Ælæktrisiteten, aa a aa tel kiggede ned etter Fru Oda for aa se vodan hun stod i den Belysning. Saa det var va di kaller en Halesinasjon aa ikke værkeli aa Sjæfen har jo sæl meiet a de parisiske Snitværk aa er dog en Kaanstens Beskøtter, der ikke lar saj lompe værken a Nasjonaltidendes Abrahamser eller Daxavisens smaa sorte Gedehamser som stekker saa forbannet skøndt de blier sæl stekkende i de me de samme, aa ikke heller a Knutsen a Laven oagtig han er en norsk Normand fra Norge aa højhælet desformedelst. Men va der er de krænkendes er a Oda som er begegnet a vos med Roller aa Klab aa al muli Ægar, undtagen hon kunne ikke begrivelivis ta Portias Rulle fra Nyraap, der hade den iføl'e sin Aller aa Angsiænitet men kun Fru Gørlings der er mere gomodi aa paa Sjæfens sorte Bræt ved Rullers Udeletse, saa strax slar bagenop tel Skaglerne uden Hensyn til Sjæfens Stilling som kongeli Kammerherre og te vores Stilling i de Hele aa gør os den Tort a røste de hellie Støv fra vores Bræder a sine smaa Fødder for aa gaa ned aa spille Loftens Datter aa Røverne aa Prinds Pipi aa al de hos Annersen, for ves hon tror a han gier henne taaltusind bare for a være Dora eller Fru Fru saa gjør hun Regning uden Diregtør. Aa de er Frogten a ikke aa være opdraget i Desiplin aa under Bornovildes moralske Prengsiper, aa han sku di sidde paa Hædersplassen deroppe i Fojeen i Stedet for hende, Sarah Bernhart har klistret op; aa Do ka nog tænke de har taet paa Sjæfen aa tæret paa den gamle Bærlingers svage Faastand, saa den ville ha Komandanten te a sla paa Sabelen aa la Annersen vide a han gig over Strejen, som jeg mener ikke va tilraadelit formedelst a Annersen jo har meien Øvelse i a være Ridder baade udenfor aa innenfor Scenen aa kuns faller ud a Rullen en Gang imellem naar han glemmer a tænge sai om, men ku være farli nog, aa fordi vi osse kom til aa gjøre Vat aa Brun, der slet ikke har gjort Noget, Fortræd aa Avbræk, som vist er mere en Brun ku taale. Aa Sjæfen aa vi maa trøste vos me, a der blier en go Gasje ledi te a gi Simonsen mere Fø a aa maaske ansætte et Par Ægstradebotantinder for, vorfor jai vel be dai komme jæm som snarest aa me føste Leilihed. Aa de er va jeg kaller Fillesofi a Sjæfen bare sier: nu beholier vi vores Penge aa lar Annersen beholle sin Odapetersen! Aa no Do har faaet min Prommemaarius aa Resaalosjon desangaaendes er Do vel saa go a ligge dette Brev som et Bilag til Dagbogen ves Do noensinde sku ta den ob igæn. Der har vaaren Brev fra Malle, a hun har faaet en Datter som ska kalles ob etter Sjæfen og hedde Fallesine, va je sønes er ikke viddere i Henseende til Respægten saa jæ skriver om hon vel ikke heller kalle hinner Sarabernart eller Fangsandt eller Pyk-Grabov eller noet Annet som dog osse minner om Sjæfen paa en behaveli Maade men er mere passendes tillie, men Malle ha jo alti vaaren eiensindi, saa Tøsen kommer nok til at hedde Fallesine allievel aa et kønt Navn er det jo osse.

Din immer hengivne Ven aa
i Kaanstens Henseende Fosterfader

Petersen.

Macbeth.

En Røst fra Hexenes Gryde:

Vær løvehjertet, stolt og uden Sky
For Trusler, Knurren eller Oprørsgny!
KRABBE skal aldrig se sin Banemand,
Før HØRUPHAV gaar op mod Gammelstrand.

(MACBETH: 4 Akt, 1 Scene.)

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand No 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 19. April. Nr. 16.

PUNCH.

Præventivt Haab.

— Fader! Hvornaar bliver jeg skallet ligesom Dig?
— Hvorfor spørger Du om det min Ven?
— Jo, for saa slipper jeg da for at blive kæmmet af Mo'er!

Fjælebodsløjer.

Naar en Theaterdirektør
Udspillet har Repertoiret,
Og ingen Bifaldsklap og Hør
Mod en Fallit ham faar bevaret,
Naar han ej nye Stykker ta'er,
Fordi man ingen nye har,
Da vil han ret erkjende Nytten
Og Glæden af at vende Bøtten.

Paa Bunden muligvis dog laa
Et saa forgjemt og gammelt Stykke,
At det kan for en Nyhed gaa
Og som en saadan gjøre Lykke;
Derfor har «den bevidste Magt»
En gammel Farce gjenopvakt,
Man skrinlagt troede for stedse,
Og har nu opkogt sin «Adresse».

Den var til Venstres Ideal,
Tal-Majestæten, dediceret!
For saa vidt var Adresssen gal
Og lidt uheldig adresseret.
Men ellers var den uden Fejl
Og realistisk som et Spejl
I sin Tendens, fordi den vilde
Højre og Venstre omvendt stille.

Den var en højst uskyldig Tolk
For dem, der «Freden» vil befæste,
Men ligesom ved «STRANDBY FOLK»
Var Tordenen det allerbedste.
Som hist man saa et Folkeslag,
Der lever chrestelig af Vrag,
Og som, naar blide Vinde hviske,
Er strax parate til at «fiske»,

Som «STRANDBY FOLK»s Heltinde gik
I Vandet, sig til største Hæder,
Saadan hun i Adressen fik
I KLEIN en mandig Stedfortræder,
En Helt, man li'esom GERTRUD saa
I Vandet gaa med Klæder paa;
Men, ak, her glipped' Bifaldshyldningen:
Rent af ST. GERTRUD gik Forgyldningen.

Moralen er af denne Sport:
Den er ej stærkest, som staar ene;
Man BERG skal ikke kaste bort,
Før man har Tingen paa det rene.
Har Nogen i en slig Debat
Sig mellem tvende Stole sat,
Er det just ikke svært at gjætte,
At Enden knap bli'er Taburette!

Punch drømmer.

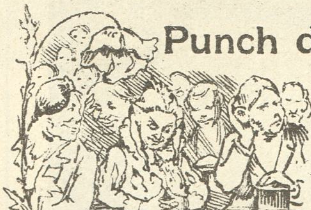

Punch, der ellers ikke er katholsk i Hovedet, har af Katholikerne lært en god Skik. En Gang om Aaret eftertænker han sine Synders Mangfoldighed og paalægger sig selv at gjøre Bod. Denne Bodsstraf udsoner han paa forskjellig Maade. Ifjor læste han saaledes syv af Herman Bangs Feuilletoner igjennem i Træk, men denne Bod viste sig at være vel stræng: den paadrog ham en Nervefeber, der nær havde lagt ham i Graven. I Aar vilde han ikke risikere saa meget, og da hans Syndsbevidsthed begyndte at blive ham noget generende, besluttede han at overvære en Forhandling i Folketinget. For at det imidlertid ikke skulde faa Udseende af, at han tog sig Tingene for let, valgte han Forhandlingen af Henrettelsesforslaget, hvor han maatte være forberedt paa at døje mindst ét Foredrag af Berg. Man ser, at *Punch*, hvad Folk end sige, er Alvorsmand paa Sligt. *Punch* sad altsaa paa Tilhørerpladsen i Folketinget i Færd med at undergaa den aandelige Tortur, som den store Folkehøvdings Veltalenhed altid udøver paa Tilhørerne. Men Skæbnen vilde, at hans Lidelser denne Gang skulde forkortes. Allerede under Kleins Foredrag sænkede Søvnens milde Guddom, den valmuespredende Morfevs, sit Slør ned over hans Sind, og medens Ordene »Haandøxe« og »Faldøxe« i skiftende Tonefald trængte sig til hans Øre, medens den blandede Duft af Vadmel og Demokrati ombølgede hans Sanser, sank *Punch* blidelig hen i Søvnens befriende Arme. Men saa let skulde han ikke slippe. De Lidelser, han i Drømme kom til at bære, opvejede rigelig den Bod, han havde tiltænkt sig selv.

Han drømte, at hans mange, kjære Venner omsider havde faaet Magt over ham. Han stod i et underjordisk Rum svagt belyst af 36 kjøbenhavnske Gasblus. Paa et ophøjet Stade lige over for ham sad den hemmelige Edsvorneret, tolv Jurymænd, edfæstede paa *Logos* af Eeduard Brandes. Proceduren var endt og Rettens Præces, i hvis afrundede Former *Punch* til sin glædelige Overraskelse gjenkjendte Geheimeetatsraad Klein, opfordrede de Edsvorne til at afgive deres Votum. Nu først opdagede *Punch*, i hvis Hænder han var falden. Der sad Hørup, der fra Anklager var bleven Dommer. Ved Siden af ham sad den højærværdige Biskop Monrad rede til at yde Forbryderen Religionens Trøst. Den næste i Rækken var underlig nok Kommersetatsraaden. Han lod til at befinde sig ilde ved at skulle afsige en Dom, der stred saa haardt mod hans almindelig bekjendte usigelige Godgjørenhed. Holstein Ledreborg og Frost derimod syntes at nyde det Hele som en god Spøg; den sidste forsikrede Greven, at det Hele var slet ikke Noget at tale om, han selv var bleven henrettet saa mange Gange haade offentlig og privat og var dog endt med at blive Kammersekretær. Dernæst kom Prosessoren, der havde sit officielle Hofthevandsansigt paa og syntes at have glemt, at der existerede en Lokalitet, som hed Daxavisens Redaktionstrappe. Nærmest ham sad en Venstrebonde, om det var Hansen-Sirop eller Hansen-Øllebrød, vidste *Punch* ikke, og det var ham for Resten saa rivende ligegyldig, det var en af dem til tolv paa Dusinet. Alle de omtalte syv havde stemt for Dødstraffen og hver for sig mumlet noget til. Den ottende i Rækken, en kraftig kalveknæet Gubbe med hvidt Halsbind og et Par skinnende Glarøjne, rejste sig nu og sagde med stærk Røst, hvori det jydske Tonefald var umiskjendeligt: »Jeg stemmer for *le mort sans de phrase!*«

»Aa, Herre Gud«, tænkte *Punch*, »har han ikke lært mere Fransk endnu!«

Den niende var »den udmærkede Videnskabsmand«. Han begyndte med at erklære, at han, som bekjendt, var den skikkeligste. Fyr paa Guds grønne Jord, men naar man havde den Ære at være Formand i Studentersamfundet og Prior for Sortebrødrene i Badstustræde, maatte man følge sit Parti gjennem Tykt og Tyndt. Den tiende, ligeledes en *Doctor phil.*, kunde F . . g . . s . . ikke begribe, man gjorde saa mange forb . . Ophævelser. Man skulde gjøre det kort af og stikke *Punch*, som man stikker en anden Gris. Det var ham for Resten saa knusende ligegyldigt; han forstod sig ikke paa de Dikkedarer, men hans Ven Cantor havde sagt saadan og saadan, og han vilde bede dem rejse ad H . . til, hvis de ikke mente det samme. Nr. 11 var ogsaa *Doctor phil.*, nemlig Wederkinch-Madsen. Han vilde give en lille Udsigt over Kaffetold og Skovtvang, men da Præses bad ham holde sig til Sagen, sagde han, at han stemte med Majoriteten, det var det nemmeste, og ellers var han nok ogsaa snart færdig selv. Den tolvte Edsvorne var Meldahl. Da han havde afgivet sit Votum, gik han rundt med en stor Kobberpotte, hvori de Edsvorne skulde nedlægge enten en sort eller en hvid Kugle, eftersom de dømte Liv eller Død. Der kom elleve sorte Kugler og en hvid. Denne sidste oplystes det, at Kommersetatsraaden havde lagt i Kobberpotten. Dette vakte stor Indignation, men da den usigelig Godgjørende oplyste, at han til visse Tider var farveblind og havde Ondt ved at skjelne sort fra hvidt, fik han Lov til at gjøre det om igjen, og *Punch* var enstemmig dømt til Døden.

Gehejmeetatsraaden holdt en pæn lille Tale, hvori han foreholdt Forbryderen den Mangel paa Respekt overfor Folkets Majestæt i Almindelighed og overfor ham Klein i Særdeleshed, han havde gjort sig skyldig i, og som gjorde ham det umuligt at indstille ham til Benaadning. For imidlertid at vise, at han Klein altid var villig til at optræde mæglende og forsonlig. vilde han tilstaa ham den Gunst, at Henrettelsen skulde foregaa for en mindre, indbuden Kreds, saa at det mere kom til at ligne en Kammermusikkonsert end et almindeligt Folkeskuespil.

Punch indvendte, at hvis det skulde være saadan en privat Forestilling, kunde han jo efter Kleins egen Opfattelse ikke have Krav paa at være til Stede. Han vilde derfor trække sig tilbage og ønske de tilstedeværende en god Fornøjelse.

Dette afgjorde Sagen. Berg, Brandes og Hørup insisterede paa, at man ikke maatte snyde den menige Almuesmand for hans Yndlingsskuespil, en rigtig livlig Henrettelse, og Enden blev, at *Punch* med bagbundne Hænder af Assel Henresches, der havde paataget sig at være frivillig Mestermand, blev ført ud paa Slotspladsen under Sangen: »Lær mig o Berg at visne glad«! Hvor ellers Frederik den syvende holder Rideøvelse, var der *»før tilfället«* oprejst en mægtig Guillotine. Ved Synet af denne faldt Herman Bang, der var mødt som Referent for syv og tyve Aviser, i Afmagt og blev baaren ind til en Barber. Denne troede, det var en Herre, der skulde klippes, og begyndte at skjære væk af Pandelokkerne. Den kolde Berøring af Saxen kaldte atter Herman til Live, og han ilede op paa Ferslews Aviskontor for hurtigst muligt at levere *Punch*'s Nekrolog.

Imidlertid var *Punch* naaet hen til Guillotinens Fod. Cantor fungerede som frivillig Politi og holdt den fremmylrende Mængde tilbage ved at true dem med at levere deres Billede i Dachschavisen, en Trusel, der virkede saaledes, at selv Richard Kaufmann, som var ilet hid fra Paris for at overvære Exekutionen, bævede tilbage slagen af Rædsel, og det skal der dog noget til.

Lige da *Punch* var i Færd med at lægge sig paa Brædtet, kom lille Christoffer Hage springende. Han protesterede paa det ivrigste mod den raa og barbariske Blodsudgydelse og tilbød sig ad elektrisk Vei at gjøre det af med Delinkventen. Han fik Lov dertil og kom nu slæbende med en saakaldet Akkumulator, hvori alt det Had og Gift og Galde, som Venstre nærede mod *Punch*, var akkumulerede. En elektrisk Traad blev anbragt i hver Ende af Forbryderen, og paa et Vink af Klein sluttedes Ledningen.

Men *Punch* mærkede intet, ikke det ringeste. Christoffer Hages Batterier gjorde slet ingen Virkning. Gnisten — den elektriske Gnist — manglede, ja, ikke en Gang en Gnist af sund Menneskeforstand var der i hele Akkumulatoren.

Saa blev *Punch* atter anrettet paa Guillotinen, Bøjlen spændt om Halsen, og Assel Henresches nærmede sig for at trykke paa Fjeren. Da lød det, som alle Byens Klokker klang. Hele Skaren vendte sig forbavset om.

Ding Dang! Ding Dang! lød det.

Det var Krabbe, der stod og halede i en mægtig Klokke. »Det skal Du faa betalt!« raabte Chresten Berg, men Krabbe trak endnu stærkere i Klokkens Reb. Ding Dang? Ding Dang! lød det — og *Punch* vaagnede. Oppe paa Formandspladsen stod Krabbe og ringede med Klokken for at meddele, at Mødet var hævet.

»Det slap jeg godt fra« tænkte *Punch.*

Brevkasse.

Spørgsmaal:

Redaktionen vilde glæde Undertegnede ved at oplyse mig om, hvem den Hr. Lütken er, der skriver de interessante Korrespondancer fra Rusland. C.

Svar:

Det er jo ham med »Opfindelsernes Bog«.

Paa Provinsbal.

(Efter Kotillonen.)

— Søofficeren (der er paa Besøg): Maa jeg spørge, hvor har Frøkenen Plads?
— Frøkenen: Plads! Jeg konditionerer inte! Jeg er Barber Jensens Datter.

Reserveret.

Fra Jernbaneexamen.

— Ezaminator: Hvad vil De gjøre, naar Deres Signallygte gaar ud, medens De staar og skal give det ankommende Tog Signal: «Kjør langsomt»?

— Porteuren: Skynde mig at tænde den, inden Toget kommer!

— Exam: Men, naar De nu ingen Tændstikker har hos Dem?

— Port: Jo, — det har jeg altid!

— Exam: Lad mig se dem. —

— Port: (viser en Æske frem.)

— Exam: (tager Æsken og gjemmer den) Men nu da: — Nu er Tændstikkerne borte, hvad vil De saa gjøre? —

— Port: Saa vil jeg tage til den anden, for jeg har altid en Æske i Reserve — (viser denne frem, men i forsigtig Afstand.) —

Mod Haand-Øxe-Tidens Ende.

Imellem disse gavnlige Reformer,
Til hvilke Venstre selv ej bærer Nag,
Men en saa eklatant Ministerstormer
Som CHRESTEN BERG vil have bragt for Dag,
Er der blandt andre en, der saa enorm er,
At den kan kaldes for en Hoved-Sag,
Og som det ej gaar an at lade vente,
Til BERG faar etablert sit Regimente.

Det er en Lov, som kommer dem til Gode,
Der sig som Ole Kollerødder ter,
Og som maa være triste nok til Mode,
Naar deres Skæbne de i Møde ser;
Nu kan en saadan Stakkel dog sit Ho'ede
Faa afsat paa republikansk Maner,
Det er dog altid én Tröst, saa han bærer
Det lettere, naar Skæbnen ham beskærer.

Med denne Sags Behandling Nummer to
Man færdig blev; tilbage staar kun tredie;
Heraf kan ses, at man bør ikke tro,
At Venstremænd gaar hele Aaret ledige
Og tager alle Ting med sámme Ro;
Nej, er end Højres Krigspuds nok saa snedige,
De redder Folkets Velfærd i Bataillen,
Trods nogen „Velfærdskomité“ i Gallien.

I øvrigt er det ikkun skyldig Pligt
At tilstaa, Diskussionen var beaandet
Af et Humør, der sjælden var saa rigt,
Hvor under KRABBES Klokke man sig vaanded';
Den selv paa HAGE løste Tungebaandet,
Og BERG, som dog er Alvorsmand paa Sligt,
Sit Lune kunde ej tilbage holde:
Han maatte give „Humoristens“ Rolle.

Thi samme Bogø-Drot og fordums Degn
Til Bedste gav en velbetænkt Tirade,
Hvis Vittighed dog noget var for Klein:
Han mente, „*Ravnen*“, „*Punch*“ og slige Blade
Man turde ej som Tilsynsmænd indlade
Paa Retterstedet for at se paa Legen.
Ak, ja, den Udsigt sagtens mer han ynder,
Paa Retterstedet „*Punch*“ at se som Synder.

Dog naar han med det sjældne Vid, han ejer,
Vil selv til Ridder sig paa Nogen slaa,
Hvor det om Tab af Hoveder sig drejer,
Sit eget først i Blød han lægge maa
Lidt længere, end Bergfisk ellers plejer,
Hvis han ej trække skal for kort et Straa;
Thi hvad hans Tunge mulig end kan ligne,
Den er ej skarp nok til en Guillotine.

Frigængerens Anskuelser.

Holger Drachmann. Strandby Folk. Der kan man da rigtig nok se, at det gamle dejlige Ord-Sprog: „Det kommer igjen, sagde Manden, han gav sin So Flæsk“ det slaar til i alle Maader. For de lo nok, da Ekfellensen Fischer gav Drachmann Penge for at skrive et nasionalt Drama. Men Holger Drachmann lurede dem, for han gav os hele to, saa vi fik Smæk for Skillingen. Men jeg synes, han burde have husket, at det er os i Venstre, der har gjort det Altsammen for ham, og derfor skulde han gjort Strandby Folk til rigtige folkelige Folke-Fiskere og lagt et godt Ord ind for Parlementarismen og Vælgerne i Vaaben. Men han er kanske vred, fordi vi har lagt de usødygtige Skibe i Sylten, og det er netop godt for ham, for saa faar han desflere Strandinger at digte om. Og Stykket begynder med Lars Kruse, som er drammetiseret, og de vil ikke give ham Korset, men det skaffede Drachmann ham, og det bliver vi mindet om. Ja han er udspekuleret nok. Og saa er der hende, Gjertrud, som er en gjæv Danne-Kvinde men ligesom en yndig Rosen-Blomme i Sandet, og hun elsker først en Fisker men med søsterlig Kjærlighed, som yttrer sig ved, at hun gaar i Vandet efter ham, da han og alle de andre ogsaa er gaaet i Vandet, og der er saa meget Vand, saa det godt kunde hedde „Gyngende Grund“. Og hun har kun sagt, hun kunde gaa i Ilden for ham, saa det er kjønt, hun ogsaa gaar i det ander Element. Men siden elsker hun ogsaa en Maler temmelig tydelig i Aftenskumringen, og det er saa heldig, at der er hende Tosse-Karen, som har skaaren en Finger af en Strandvasker, som jeg antager er det samme som en Blegmand eller en Mand til en Vaskerkone, og hun har først været inde og kyset Livet af os allesammen. Og saa da det kniber for Gjertrud og Maleren gantes med hende, saa er hun med Fingeren der igjen og det er Forsynets Finger, for i det Samme brænder de Hexemelet af, og Gjertrud siger: Donnerwetter! Det var ikke Meningen! For den, hun elsker, det er Doktoren, der er en sær Snegl af en tør Fisk, men pladdrende fuld af Dyd og Moral og riæle Hensigter. Og saa kæntrer den nye Redningsbaad. Og Gjertrud gaar i Vandet og er lige ved at faa sin Helsot. Men i fjerde Akt har Doktoren kureret hende, skjøndt jeg tror nok, det var gaaet hurtigere, om hun var gangen til en klog Kone og mere folkeligt desuden. Og Fiskeren har han ogsaa lappet paa, men det er da kun saa som saa med et knust Hjerte og Armen af Led. Og saa siger Maleren: Gud velsigne Jer Børn. Og de faar hinanden. Og saa er Stykket forbi, men saa kommer der et Tablaa eller Efterspil, hvor Lars Kruse kommer ind marscherendes med Sølv-Korset, som Drachmann har skaffet ham i Mellemtiden, og de drikker hans Skaal og synger en Vise, som han Doktoren har skrevet og den er da derefter. Og saa er det forbi. Og skal jeg sige min Anskuelse, saa er det den, at Drachmanns Stykke er ligesom den ny Redningsbaad meget pæn i Malingen og fint udhalet, men temmelig kilden og lovlig rank og havde ikke Teater-Maler Gylick og Olaf Poulsen og Fru Hennings og Frøken Antonsen gaaet ud i deres lille Jolle og reddet det Hele, saa havde det ligget, for den vendte rigtignok Bunden i Vejret. Og selvrejsende er Stykket alligevel, saa naar Ole Rafs faar Lov at styre den, gaar det vel. Og saa faar Olaf vel en Gang Korset, fordi han reddede Strandby Folk, saadan som Emil fik for Ambrosius. Eller i hvert Fald Medaillen for Druknedes Redning.

Runeleg.

Hr. Klein monne ride fra Viborg ud
For Taburette at friste,
Han haver sig hverken Rist eller Ro
For Elstovsruner at riste.
Raader I vel de Runer?

Han rider sig op i det Folketing
At lægge en Elstovssnare,
Og Bogø-Degnen han møder der
Med alle hans Godtfolk i Skare.

Han kunde fast mere end Fadervor,
Med Troldomskunst var han begavet;
Han kogled' i Tinget, naar Sol gik ned,
Og aarle i „Morgengnavet“.
Raader I vel de Runer?

Han vog hver en Lov, som fra Estrup kom,
Didoppe i Folketingssalen,
Til alle hans Forslag undlivede laa
Som visnede Blommer paa Valen.

Og der de nu alle var slagen ihjel
Og ikke var flere tilbage,
De sagde: „Nu vil vi til Konningen gaa
Derover at kære og klage!

Endnu er det aldrig om Dankonning spurgt,
At han vil ej dem laane Øre,
Der slets ingen Verdsens Ting har gjort
Og ingen Ting agter at gjøre!“
— Raader I vel de Runer?

Men det var den ædelig Herre Klein,
Han talte til Venstre saalunde:
„Og bliver jeg ikke Minister i Aar,
Da gaar Visneriet til Grunde!

I sidde nu kvær, mine Venner smaa,
— I haver dog visnet saa længe, —
Imens jeg leger med Runer saa,
At blomstre skal Venstres Enge.

Hil sidde du Bogø-Konning fin,
Saa højlig jeg dig monne agte,
Og bli'er jeg Minister, da fange du skal
Mine egne Forslag at slagte!“
Raader I vel de Runer!

Saa slog han villig de Runeslag
Og lod sine Gammensord klinge,
Saa liden Hørup, der sad bag Busk,
Forglemte sin Vise at synge.

— Da kom der en Røst fra Højre ud,
Og det var Hr. Rimestads Stemme:
„Og hør nu du Klein, vorprøvede Ven,
I Venstre vi haver ej hjemme.

Du maatte langt hellere bleven her,
Mod Venstre-Ko-Horden at stride,
End at du ganger med Berg paa Akkord
Og leger med Elskovs Kvide!“

— Da Klein udi Haabet til Hove red,
Hannem fulgte vel syvtisem Svende,
Men den Gang, der Afstemningstimen slog,
Da red den Herre alene!

Med Monrad, Jensen og Falbe-Hansen
Den bitre Kalk maatte han drikke;
De gamle Ministre var borte den Dag,
De nye blot sa'e: „Stemmer ikke!“
Raader I vel de Runer?

Christ hjælpe hver Runemester klein,
Som kunstige Lønruner laver
Og rister saa kraftig en Runestav,
At hele hans Flok faldt i Staver.
Raader I vel de Runer?

Fra Grosserer-Societetet paa Kongens Nytorv.

— Halloj, Grosser!
— God Dag igjen!

— Tag og læg bi, Grosser, og stik en Kabel ud Saa spinder vi vos en Ende, indtil vi kan faa varpet en Sejler om ved Kadrejerfartøjet i Lille Kongensgade.

— De har nok vaaren paa latinsk Komedie, Grosser? De taler saa løjerlig.

— Latinsk Komedie? Nej, hvad skulde det være godt for? Nu gaar'en jo for fulde Latinersejl over hos vos sæl'.

— Der er no'et om'et. Men disse her Folk fra Strandby var da ligegodt nær ble'en Strandvaskere!

— Begribeligvis. Man blev jo benovet over, at Fru Hennings ikke havde faaet en Mand, som hun kunde stikke fra. Denne Gang maa hun nøj's med i al Gemytlighed at gi' »Vandenes Datter«. Vil De tro No'et?

— Ja vel.

— Jeg var ligegodt brændt inde med 4 Parketter i Torsdags.

— Der skal vi ha'et! Men vêd De, hvad der er min Mening?

— Nej?

— Min Mening, det er, at nu har Brandinspektøren saadan i alle Maader gjort det til det bare Grin med Brandfarligheden, — men han har sgu'nte gjort noget for det bedrøvelige Tilfælde, at en anden En af vores ligger og brænder sig.

— Nej. begribeligvis. Men saa gik jeg da osse selv for Anker paa dem alle fire. Kan De inte mærke, jeg lugter af Saltvand? For, ser De, vi har jo faaet Klæ'erne lige diregte derovre fra Grænsen, og de maatte da osse diskonfiskeres inden Medkollegerne der oppe vilde gaa i Tøjet.

— Der er No'et om'et. Det er ellers svært, saa det Stykke spiller sig op?

— Javel. Nu er vi oven Vande. Det spiller sig immervæk op, naar man spiller op med en Stump Moral, saa at Enhver kan se, at det Hele gaar i Kjærlighed over til vores. For, ser De, det er jo egenlig saadan en Slags »Kjærlighedshistorier fra mange Vande«.

— Ja, man kunde vel osse kalde det for »det lykkelige Skibbrud«?

— Begribeligvis. Nu er der nok Ingen, der behøver at sige, saadan som Studenterne sa'e oppe i Latiner-Komedien.

— Nej, det har De nok Ret i. Og hvad sa'e de da for Resten?

— De lod En træde ned i Lamperne og sige: Applausite! Nu ryger Billetterne jo a', som jeg vil sige for en trerevet Boven-Merssejls-Bramstags-Kuling.

— Ja, man kunde da osse nok se af Plakaten, at det Stykke vilde blive til »Baade« for Sjæfen ad »Aare«.

— Den var inte billig. Naa, jeg siger inte no'et, men jeg mener bare, at naar man har forslugt sig paa en fransk Bøf, saa gjør det immervæk godt at lægge ud paany med et gediegent Stykke friskslagtet Vesterhavsfisk. Ja, hvad siger De?

— Jeg si'er, at man skal inte immervæk snakke om sig sæl', si'er jeg. Nu maatte »Ringeren fra St. Paul« da lige godt ringe sin egen Aftensang og gaa hjem og stege sine Kantøfler af Asken og i Ilden.

— Ja. Nu har Watt nok sagt »Pas« med Nyheder for i Aar?

— Det kan han saa magelig gjøre. Det Hele gaar jo ligegodt efter Watterpas.

— Begribeligvis. Og nu gi'er Brun's Datter nok »en Forlovelse ved Lygteskin«?

— Der er no'et om'et. ja. Men véd De, hvad der er mærkelig?

— Næ! det er jo inte godt for en anden En at vide!

— Jo, det er mærkelig, at det ligegodt blev »blind Allarm« med, at »Karl den Tolvtes Ungdom« skulde gaa hele Sæsonen ud?

— Aa, det er da inte saa mærkelig: Stykket kunde da begribeligvis inte gaa, naar Karl den Tolvte var bleven gammel!

— Der er no'et om'et. .... Undskylt, Herre! De tafte vel inte Deres Lommetørklæde? Værs'aitig! Det ligger omme i Lille Kongensgade lige ved Siden af to briljante Pladser paa Balkongen!....

Mellem Kulisserne.

Naar Tordenskyen trækker
Ad den Kant,
Den Højre svært forskrækker,

Det er sandt!
Dens fæle Brag og Gny
Modet selv hos ESTRUP knækker,

Saa han lige strax vil fly,
Naar vi lægger
Ud paany.

(Gammelt Spektakel-Stykke i ny Indstudering.)

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 26. April. Nr. 17.

PUNCH.

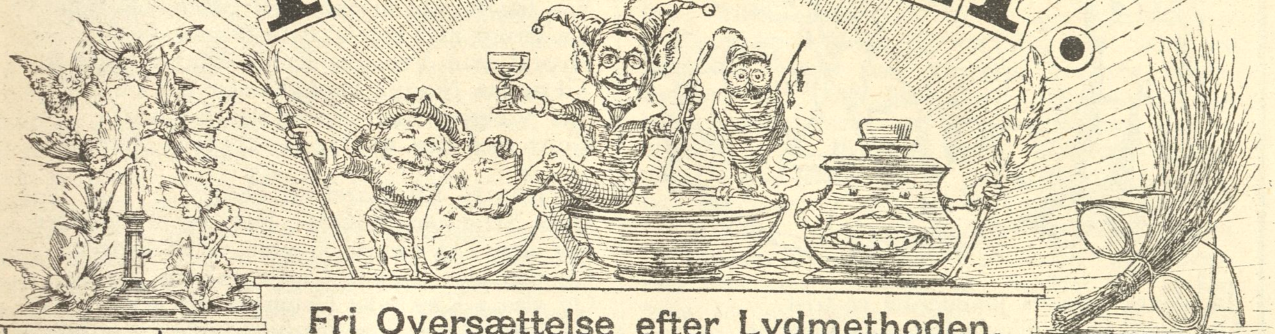

Fri Oversættelse efter Lydmethoden.

— BARNET (læser): «Es ist schwierig.»
— LÆRERINDEN: Paa Dansk?
— BARNET: «Det er . . .»

— LÆRERINDEN: Naa! Nu lidt rask! Tænk Dig om? — schwier — schwer — svær - -
BARNET: «Det er Sverrig!»

Borte!

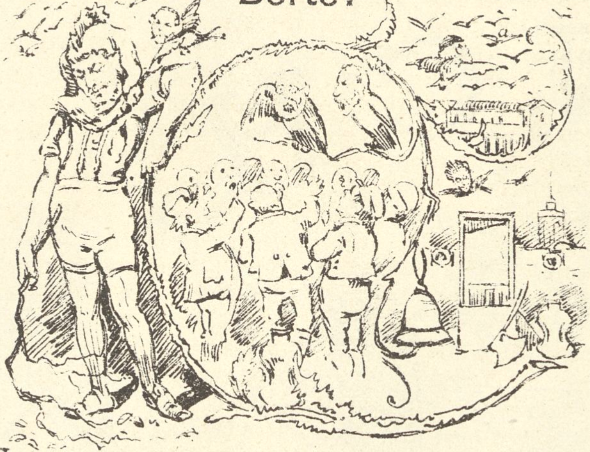

Ja, denne Støvets Jammerdal er trist,
Og ingen varig Glæde her man kjender!
Endog de allerbedste Perlevenner,
Som tænkes kan, maa skilles ad til sidst
Som Droslerne, der sad paa Bøgekvist,
Eller som David'er og Jonatænder!
— Vi med vor Rigsdag maatte Afsked tage,
Og nu staar *Punch* alene her tilbage!

Alene, uden Haab og uden Trøst!
Vor venstre Fløj fløj ud til Kro og Lade;
En fløj mod Vest, en anden fløj mod Øst
Og levned' kun den Gren med visne Blade,
Hvorpaa de siddet har fra sidste Høst.
Hvor kan da vore Tanker være glade,
Da vore bedste Støtter ta'er paa Landet,
Just som de med Addressen gik i Vandet!

Ak, havde denne Samling bare varet
Lidt længere, ja, blot et halvt Aar til,
Saa havde den maaske ved Skæbnens Spil
En Frugt af Tingets Arbejd aabenbaret,
Hvoraf man Venstres Evner klart erfared'
Til at faa Noget færdigt, naar det vil,
Saa Vælgerflokket havde sig til Gode
Gjort med den ny Henrettelses-Methode.

Nu maa til Efteraaret alt bero;
Hver Strid om Indføds-, Hen- og Taburetten
Før den Tid næppe komme vil af Pletten,
Og den, der da paa Christiansborg skal bo
Og slaa i KRABBEs Hummere sin Klo,
Er ogsaa Gjenstand for en haabløs Gjætten.
— Vi haaber dog, at BERG paa Savnet bøder
Og spiller Trumfer ud paa Vælgermøder.

Thi ved sit sidste Kortspil har han trukket
Det korte Straa; han tids nok kom til Kort.
Han spilled' Bonden ud, og den blev stukket
Af Kongen, og det Stik han følte haardt:
Han var ej i sit Es, da her blev lukket.
Nu maa paa Kroen han forny sin Sport
Og faa en Omgang «Skidtmads» og en «Sjavs» til;
Der kan i alt Fald HØRUP smide Snavs til!

Pirrs.

En Novellette fra Danmark.

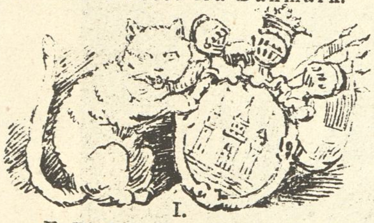

I.

»Er Pirr's Bollemælk snart færdig?« telefonerede Frøken Dagmar fra Dagligstuen gjennem Telefonens Sølvmundstykke.

»Nu skal jeg strax stikke Bollerne paa!« svarede Husjomfruen tilbage fra Køkkenet gjennem Kobbermundstykket.

Pirrs var Familien Sørensens Yndlingskat, den holdt mest af at ligge opad den varme Kakkelovn. Naar man tænker paa, hvor mange fattige Familier, der ikke havde Noget at lægge i Kakkelovnen.

Pirrs havde kun én eneste Fjende, det var en yngre norsk Digter, Alexander Bjerkebek; de To levede som Hund og Kat. Digteren var bleven modtagen med Gjæstfrihed af hele Hr. Sørensens Familie; til Tak herfor var han begyndt med at være uhøflig og endt med at være uartig. Han adresserede nok sine Uartigheder til Pirrs, men han mente hele den sørensenske Familie.

Da Pirrs havde spist sin Bollemælk, gik den hen og gned sig op ad Hr. Sørensens Ben.

»Naada, Du Vildkat!« sagde Sørensen og strøg den venlig paa Ryggen.

»Gud, hvor kan Du kalde Pirrs for en Vildkat?« indvendte Frøken Dagmar.

Hele Familien faldt over den stakkels Hr. Sørensen, skjønt han erklærede, at han virkelig ikke havde tænkt saa nøje over Udtrykket, og der opstod en heftig Debat om Kattegorien Vildkat; men Spørgsmaalet blev liggende uløst.

II.

Paa et Kvistkammer oppe i Aabenraa boede en stakkels gammel Mand; han levede af at skrive Lejlighedsdigte og Parodier, og derfor kaldtes han Poeten i Aabenraa.

Han var en Adelsmand, ikke af Fødsel, heller ikke ifølge sit Væsen, thi han var fordrukken, lumpen, tyvagtig, løgnerisk, svinagtig og udsvævende; men han var fattig, og Fattigdommen adler Mennesket.

Hver Morgen kjøbte han en halv Pot Mælk; hvad han brugte den til, vidste Ingen, selv drak han den ikke, han nød aldrig andet end Spiritus.

Det var en Gaade, hvor han kunde følge saa godt med Literaturen, som han gjorde, thi han havde ingen gode Venner at laane Bøger af, og Gaaden blev liggende uløst.

III

Der var stor Middag hos Hr. Sørensen. Den stod paa Steg. Naar man tænker paa, hvor mange fattige Familier der slet ikke have Steg til Middag —

»Hvor er Pirrs i Dag?« spurgte Katteketens Kone kattevenlig.

»Jeg har maattet laane ham ud i en højst ubehagelig Anledning,« svarede Hr. Sørensen.

»Hvorledes?«

»Jo, De véd, jeg er Aktionær i de forenede Oplagspladser derude paa Kristianshavn, og nu har Forlæggerne opdaget, at der bliver stjaalet af deres forskjellige Oplag; enten er det Mus, eller ogsaa er det nogle Tyveknægte, men Pirrs skal nok opdage dem.«

»Og sæt nu,« spurgte Alexander Bjerkebek, »at saadan en ulykkelig ædel Tyveknægt falder i Kløerne paa det Bæst af en Kat, hvad saa?«

»Ja, saa er han s'gu til Rotterne!« svarede Hr. Sørensen leende.

»Hvilken Skandale! Hvad gjør det nogle Forlæggere, om de kommer af

Ennd ett liedet Annhanng
till
Krönicken om Bunde-Kriegen.

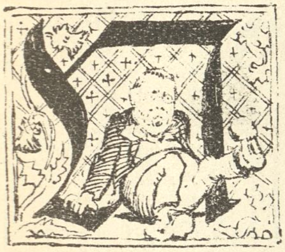

v bliffuer att berette omm/ huorlvnde thet gick then Ridder och Bircke-Dommere Krabbe/ ty hand Larssen siuntes doch bynderne for morgennabig at uære till Klocker-Amtet retteligen att forrualte/ men hand Chresten Povelsen Berre kommende ihv/ att hand vdi siin Ongdoms Uaar hafde uoren selff enn sølle Degn och Klockere/ sagde sich daa sliig Post at kvnne bædere enn noegen Annen vdfylle. Och haffde samme stoere Førere then Tort och Quide/ att een stoer Haaben bynder hannem vdi soe stoer och serieuse Sag platt vd abandunnerede och offuergaff/ soe att hand komm ey poe Stoelen menn fallt ued Siiden aff/ och fick hand ey noegen Bvele vdi Pannen/ hand fick then uel eet annet Sted. Menn daa hand sliig een Uidernærtichheed och Decadence ued enn stor Seyer motte ovrette/ soe vdklæckede hand Hørovp for hannem een stor Action/ ty de sammenskreff een suore vnckelig och miserabel Supplique till Hanns Mayestæt/ huor vdi the arrme bynder hannem Drost Estropp och the annere Gotzeyere vdi mange Moeder forklagede/ siigendes them att uære the uærrste bondeplagere tilhaabe. Och ther then Supplique eller Adresse vdi thet Folcke-Thing komm poe Taele/ daa uar hand Kleyn atter uillig/ ty hand sagde sich maegeligen att kvnne søebe Kaal meth the bynder/ huis the Kaalen uille poe een appetitelichere mode servere. Menn thervdaff bleff doch Intet och then geheyme Etatzroed Kleynn motte meth tør Mvnd fraa den Collatz sich begiffue. Och the Gotzeyere/ ther the fornam att bynderne sich hoss Kongelig Mayestæt uilde soelunde insinvere/ sammenskreffue och een supplique och adresse siigendes sich att uære soe møyet uel tilfredse/ och the arrme bynder fich aff den tour d'adresse kons liiden contentement/ ty Drosst Estropp skickede dennem hjiem at pløye deris Marcker och soe deris Korn/ somm the ey meth Uisnepolitick achtede att begegne. Och der the droege fraa Slottet/ daa uar der enn Putzenmacher och Uelespil/ somm for dennem ett „Leffue"! vdbrachte/ menn enn thet kvnde uære dennem til Jubilatz soe ey for deris armme Uælere/ somm bad omm et Broed och fich kons et Leffue ligeruis som hand Ridder Ebbesen hos Kolsuierencken. Och hand then armme Suensker Lilja hand blef ey meere dansk enn hand haffde uoren tilforen/ menn omm hand enn uisnede/ soe remonterer hand uel till Hosten. Och hand then Riddere Krabbe hand skifftede til Maydag/ ty hand sagde sich att uære bleffuen aff the gotzeyere/ somm ey sich meth sliig gemeent Klockerembede bemenge kvnde. Och bleff daa Embedet oppslaegen uacante. Och hand Hullstejn lafuede sich till.

---

med nogle faa Exemplarer af alle de Oplag paa 1000, 10,000 eller 100,000, de har liggende? Men saadan er det her i Nordens Kathen!«

»Det er en gammel Vittighed af Hr. Bjerkebek i Stedet for Nordens Athen,« forklarede Hr. Sørensen.

»Jeg mener, at slige Mennesker selv skulde have Kat! Katten er et Rovdyr; den har lært Menneskene denne Rovbegjærlighed efter Penge i Stedet for, at de skulde dele med dem, der ingen Pengekat har.«

»Men Gud, det er jo en hel Kathedersocialist!« udbrød gamle Bedstemo'r.

»Det er Kattene, der regere her i Kjøbenhavn!« fortsatte Bjerkebek »Der burde betales Katskat efter Missvægt; de bringer Byen i Misskredit, paa Byens dejlige Plæner voxer Masser af Katost; det er Kattene, der har lært Drengene at lege Kispus, og deres natlige Kattemusik er Skyld i mange Missfostre. Man er endog gaaet saa latterlig vidt, at man har opkaldt Gader efter dem, f. Ex. her, hvor vi for Øjeblikket sidder, Kattesundet.«

»Det er virkelig ikke af Hensyn til Pirrs, vi boer i Kattesundet,« forsikrede Hr. Sørensen godmodig.

»Jo, det er!« skreg Alexander Bjerkebek rasende. »Hele Kjøbenhavn er ikke andet end et stort Kattegat, og De, Deres Familie og alle Indbyggerne ere nogle dumme Abekatte, som har opvakt mit allerhøjeste Misshag . . .«

»Velbekomme!« sagde Hr. Sørensen og hævede Middagen.

Hr. Sørensen var i en slem Kattepine, men da han var saa godmodig, at han ikke gjorde en Kat Fortræd, jog han heller ikke den elskværdige Gjæst paa Porten.

Dette var ogsaa en Gaade, som blev liggende uløst.

IV.

Den næste Dag sad Pirrs ude paa Oplagspladsen, meget missstemt. Ved Siden af den laa en Bunke hæslige Pjalter, det var den gamle, fordrukne Poet fra Aabenraa; han havde en frygtelig Katzenjammer.

»Bring ham paa Stationen, det drukne Asen!« sagde Pladsformanden raat, og den ulykkelige Digter blev løftet op og kjørt bort paa en simpel Arbejdsvogn. Saaledes kommer Fattigfolk af Sted, naar de endelig en Gang kommer op at kjøre —

Imidlertid blev Pirrs hjemme trakteret med to Tallerkener Bollemælk.

Saa traadte Hr. Alexander Bjerkebek ind, thi han vedblev at komme hos Hr. Sørensen, for man levede godt der. Han fik strax Historien om den ulykkelige Poet, der var greben i Færd med at laane en Bog af et af Oplagene, og ved Siden havde den halve Pot Mælk staaet urørt, fordi Pirrs var vant til at faa Boller i Mælken.

»Hvilken Missgjerning af den stakkels Digter!« sagde Bjerkebek ironisk. »Hvad var det for en Bog?«

»Jeg véd ikke!« svarede Hr. Sørensen.

I det Samme kaldte Telefonen.

»Det er Svar paa Deres Spørgsmaal,« sagde Hr. Sørensen. »Véd De, hvad det var for en Bog? Det var Deres nye Novelletter. Den stakkels Poet fra Aabenraa vilde lave en Parodi paa Deres kjøbenhavnske Hundehistorie.«

»Han fortjener at hænges!« raabte Alexander Bjerkebek. »Sligt bør straffes kattegorisk! At stjæle af Andres Oplag — lad gaa! Men at stjæle af mine Ideer, det, som jeg skal leve af, det er det samme som at trække den Fløjelsfrakke af Kroppen paa mig! . . . . . . Komse da, Pirrs! Du er en rigtig god stor, rar Missekat!«

»Er De nu længere Missanthrop?« spurgte Hr. Sørensen.

Alexander Bjerkebek svarede ikke.

Dette Spørgsmaal blev ogsaa liggende uløst.

National Sport.

— Aa, sikken Komedie, vi havde i Aftes, med at drikke Jensen fuld!
— Saa, blev han saa fuld?
— Nej, det Fæ, han vilde jo'nte drikke Noget!

Mærkværdig nok.

— De har jo Brødre, Kaptain?
— Kun én!
— Kun én? Og før, jeg talte med Deres Søster, sagde hun paa Ære, at hun havde to!

Krabbes Farvel.

Mel. *Heimskringlas Panne.*

Du Formandsbolig,
Mit Christiansborg,
Hvor tryg og rolig
Foruden Sorg
Jeg sad med Glæde
Saa mangen Kvæld,
Mit Herskersæde!
Farvel! Farvel!

Hvor Konger troned,
Jeg stod saa stolt,
Paa Gulvet bonet
Mit Hof jeg holdt,
Nu maa jeg vige
For Venstres Træl,
Nu maa jeg sige:
Farvel! Farvel!

For Toby haardt det
Vel var, den Gang
Hans Pianoforte
Paa Trappen klang;
Men værre svider
Mig Skæbnens Smeld.
O, glade Tider,
Farvel! Farvel!

Paa Formandspladsen
Jeg sidder ej,
Nej, skjult i Massen
Jeg gaar min Vej;
Ej mer jeg dømmer
Med Ret og Skjel,
Mit Slot jeg rømmer;
Farvel! Farvel!

O, store Kresten!
Du Bogødrot!
Jeg mærker Listen
Du bruger godt.
Nu dine Flokke
Har fanget Held;
Farvel min Klokke!
Farvel! Farvel!

Til Grenaa gaar jeg
Som Klokker Link;
Maaske saa faar jeg
Igjen et Vink,
Naar Tunger rappe
Gjør atter Spræl,
— Men nu si'er Krabbe:
Farvel! Farvel!

En umulig Historie.

Der var en Gang syv Venstreførere, der var saa dovne, at de ikke gad bestille Noget. En Gang, da Rigsdagen nærmede sig sin Ende, og de var lige ved at gaa fra Samlingen igjen, gik Kongen ned for at se til sine Venstreførere. Han traf dem da alle syv liggende sødelig indslumrede paa et Leje af tærsket Langhalm, hver med en Buket visne Blomster i Knaphullet

Han vækkede dem da og sagde: „Det kunde dog en Gang more mig at vide, hvem af jer der er den største Dovenlars; ham vil jeg give denne Portefeuille!"

Strax sprang de sex af dem op og forsikrede, at de var saa dovne, at der ingen Ende var paa det; men den syvende „blev siddende" og sagde blot: „Aah, put den ned i min Buxelomme"!

„Det er klart", sagde Kongen, „at du, Chresten, maa være den dovneste, siden du ikke en Gang gider rejse dig"!

— Og saa fik Chresten Portefeuillen.

(Frit efter Matzen: »Læsebog for de lavere Klasser«.)

I Dobbeltkiggert.

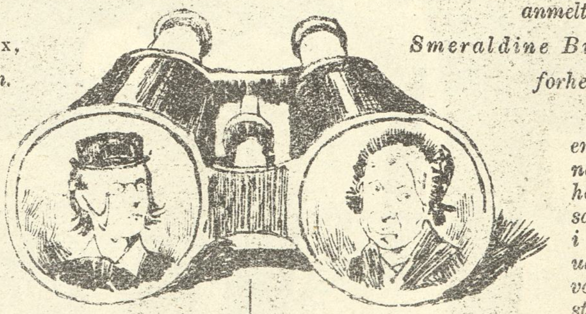

Kunstudstillingen paa Charlottenborg

anmeldt af

Frederikke Fix,

studiosa artium.

Hvad er Kunst? Kunst er Liv! Hvor der er Liv, er der Kunst. Hvor der er Kunst, er der Liv! Vi, der leve Livet, maa leve i Kunsten. For det er akkurat det Samme. Og i vor Tid gjælder det at arbeide. Kvinden maa frem i første Række. Hun maa hævde sin Tilværelsesret, sin Plads ved Livets Bord. Kan hun male, skal hun male. Kan hun staa paa Hovedet, skal hun hænge i Trapez. Jeg kan hverken male eller staa paa Hovedet. Men jeg kan hævde min Mening som en fribaaren Kvinde. Jeg kan hjælpe den Tid, der fødes. Jeg kan give den Flaskedie af min Aands sprudlende Kildevæld og svøbe den i min Kvindesjæls varmeste Tanker. Jeg kan gribe Pennen og bruge den som en Fejekost, der støver alle de gamle mugne Ideer, der ligge og skimle i Krogene, ud. Jeg kan smække Vinduerne op, saa den frie, friske Trækvind kan suse gjennem Salene og blæse Pudderet af Parykkerne. Jeg skal ordentlig sæbe dem ind. Og bagefter skal De faa Skrup. Der er Nerver i mig.

Nr. 4 Anna Ancher. To Gamle, der plukke Maager. Sikken Fjerkraft! Det er et Par rigtige gamle Havgasser.

Den Kunstausstilling po Charlottenburg

anmelt af

Smeraldine Butterstengel.

forhenværende Affekattermadam.

Vat schal et einsamt Fruentømmer, som har sin Ernäring mottet gi fertabt, fordi hendes Affekatter af den grausame Tod er hinde berøvede i hindes Alterdom, makke, uden sich at slo po det literäre, vormet hun met Koltuskmenisteriel nodiche Bidrag forventer sich en schmerzensfri Tilwærelse at kunne erlange! Och jai har derfor forlat mine Forfedres Muttersprache, det Polske, och mit eget det Tytske, och jai har lärt at trykke mai ud po feilfrit Danske so got som en Kvinde, der er fedt i Krakau, kan. Och jai, som har mai opholt och i mange Aar po Dürehafsbakken met Affekatters Fremwisning mich beschäftichet har seet so mange Künster och Künstlere der, at jai kan slo mai for min Barm och siige at derinde wohner Kjerlichhed til Kunst och Künstnere mere end som udi den ganze hvide hvide Werden. Och Danmarck, som er mit Fedeland schal jai belohne met at arbeite for dets Äre udi mit Ansichtes Transpriration.

Nr. 4. Anna Ancher. To Gamle der plukker Møwer. Det er mai for realistisch, fordi jai di do gammele

Man kan se, de er ikke bange for Noget. Naar de har plukket Maagen, spiser de den vel til Middag. Det bli'er Mad for Maagens.

Nr. 5 Michael Ancher. En syg ung Pige. Det er brillant! De to smaa Flasker med amerikansk Olie og Hofmannsdraaber paa Stolen ved Siden af kunde gjøre en Farmacevt jaloux. Jeg kan bare ikke lide, hun ligger og læser i en gudelig Bog. Hun skulde have Herman Bangs tunge Melodier. Saa behøvede hun ingen Olie.

Nr. 8 Anna og Michael Ancher. Dagens Arbejde bedømmes. Ja, det kan være meget rart for de To. Men det kommer ikke os ved. Det Billede taler ikke til os, Publikum. det spiller ikke paa vore Nervestrenge og rører ikke op i vore indvendige Dele. Det skulde være Hørup og Eeduard Brandes, der sad og læste »Morgenbladet«, og saa sknlde det hedde »Nattens Arbejde bedømmes«. Det var Aktualitet!

C. Balsgaard. Nr. 23. Et Billede af Livet. Kunde min Kritik gjøre det, skulde det hedde: »Et Billede aflivet«. Nu har jeg aldrig sét saa galt! Skulde Livet i vore Dage være en lille Unge, der sidder og leger mellem Blomsterne, og har gyselig Olietryk, hvad der er udtrykt ved Æsenlaps Slange, som ligger ved Siden af. Nej Tak! Vor Tids Liv det er rigtignok en anderledes Kraftkarl. Se paa Baches Nr. 20: »Ungkvæg nyder Grønfoder i Stalden«. Det er et Billede af Livet nu til Dags. Lutter kraftigt Ungkvæg og dygtig Grøntfoder! Saadan skal det være!

Samme. Nr. 24. En Frugt- og Blomstersælgerske. Nu har jeg sét det med! Den Frugtkone bli'er et frugtesløst Arbejde for Hr. Balsgaard. Der er vist Ingen, der kjøber hos hende.

C. Bloch Nr. 41. En Dørvogter. Det skulde Bloch have kaldt: Estrup hjemsender Folketinget.

Van Dirckinck-Holmfeldt. Nr. 91. En Barnefest i Kongens Have. Den Maler kan man da nok se, hvor hører hen. Sikke nogle væmmelig renvaskede, kæmmede Unger! Og saa leger de »Enkemand« i »Kongens Have«. Ikke en Gang en Børnefest i Tivoli er van D. fin nok! endsige alle de dejlige velsignede brillante grisede Unger lige ud af Livet og Virkeligheden, som han kunde gaa ned i Voldglaciet eller ude i Rhabarbarlandet og finde i hundredvis! Men van D. vil naturligvis hellere gaa og lege Enkemand i »Kongens Have«. Der er oven i Kjøbet ikke saa meget som en solid Amme eller en rigtig solbrændt Gardist med en anstændig Muskulatur. Sikke noget Barnemad den Barnefest!

Menscher har seet lyslefende och po ver sit Malerei, och nu er de gomne tilsammens och lige abscheuliche och u-abetitliche. Nai det Stücke kjeber jai icke.

Nr. 5. Michael Ancher. En syg ung Pige. Ja den Pige er maiet dolig, och wat vil hun so late sich male for, och ligge der i en Sahl der er ti Alen til Loftet och gogettere met sin Dolighed, och det er ganz ikke decent, at hun har latet Hr. Ancher gomme ind och male hinder som hun ligger der. Pfui!

Nr. 8. Anna og Michael Ancher. Dagens Arbeite bedemmes. Och di er noch so glade wed det, och jai met, fordi det er so een hygli Familiestillleben-Styk, och det er to maiet pene Mennescher och en pen Møbelemang och een oekonomisch Wirtschaft, fordi di har malet einander och schparet Model sodan.

C. Balsgaard. Nr. 23. Et Billede af Menneschelivet. Ach vor er det Bild wunderschøn! Och naar jai seer po det, so gan jai noch see, at det er en jung Mann met frische Felelser och frische Farver som det har malet och jai gan ikke heller erinnere, at den Balsgoer har malet fer, men der er den dibsindiche à la Gori i den lille splitter-nackendes-negne Kind, som sidder der i al sin Unschuld och spiller met die dailiche Blomschter, mens den grausamme Schlange den will schluge, och den wide Due schwinger sich bort po lette Flygeler. Och al den Dailichhed wil Hr. Balsgoer sälge for lomben sechstusind Groner. Det er Refverkeb, siger jai.

Samme Nr. 24. En Frucht- och Blomschtersælgerske. Sodann so jai ud da jai var jung. Akkerat med de samme frische Kolører och den samme Feuer i Blikkerne.

C. Bloch. Nr. 41 En Dørvogter. Der seer man, wat sand Menncschekjerlighed gan gjere, at selv Dienerskabet goer ind i de smo Dirs Beschittelse och logger Derene op for dem. Men schlig Humanität finner man gun i Aristogratiet. Ach wem der war fed Aristograt!

van Dierking. Nr. 91. Ach Gott! Det er naturlich een af de gammele Holänder som dem daler so tit om. Hvis det da ikke schulde være en Amacher! Men jai troer, han er Holänder, ferdi han er so pillen og so peen, och alle hans Kinder die ere so pilne och so pene. Det gan gere et gammel Hjerte got som er maset i hundert tusind Stikke af Gremmelse ower Tabet af mine dailiche Affekatter at see die sede Børn laie so niedlich uden at go i Bederne, och jai spoer, at alle die artiche Børn voxe op och bliffer loyale Metborcher, der goer, vor Øffrichheeden och den Meldahl dem betaler. Och aldrig i Bederne.

Almindelig Bededag

i Morgengnavet.

(Frit efter H. Hertz).

Medens Klokkernes Dingdang
Budskab gjennem Luften sender,
Gaar en Chrestensjæl sin Gang
Mellem *Morgengnavets* Ænder,
Sukkende: Monstro i Aar
Estrups Magt ej gaar til Grunde,
Saa jeg Taburette faar?
— Ingenlunde! ingenlunde!

Ikke? Naa, vi faar at se,
Naar for Alvor jeg begynder,
Og jeg møder her kanske
Med en halv Snes Tusind Bønder;
Naar jeg si'er til Garden: »Vaer
Dig, nu kommer Danmarks Bonde!«
Mon jeg saa ej Magten har?
— Ingenlunde! ingenlunde!

Jo, thi min og Folkets Sag
Maa til sidst nødvendig sejre,
Selv om Bods- og Bededag
Jeg og Pingel nu maa fejre.
Selv om ikke vi vor Plan
Plaprer ud med aabne Munde,
Er alt Højre slagen a' en!
— Ingenlunde! ingenlunde!

Ingenlunde? Det er vist
Nogle Klokkere, der ringe!
— Skal som Fællesorganist
Jeg mit hele Liv tilbringe?
Hører jeg og mit Parti
Ikke da til dem, der kunne
Komme i et Kancelli?
— Ingenlunde! ingenlunde!

Herre Gud, saa maa jeg da
Mine Ønsker moderere:
Krabbes Post jeg saa vil ta'e
For hans Klokke at regere.
Hvor jeg da skal være kras
Og ham fuldt ud Gjengjæld unde,
Thi jeg faar da vel hans Plads?
— Ingenlunde! ingenlunde!

Kjøbenhavns Erobring.

Naar Venstre først sit grove Skyts mod Byen har placeret,
Saa er det ikke mer Plasér, for saa er vi leveret.
For deres Projektiler kan man intet Sted sig skjule,
— Men mest vi dog er bange for, at de er lidt for hule.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse-Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 3. Maj. Nr. 18

PUNCH.

Zoologiske Læsefrugter.

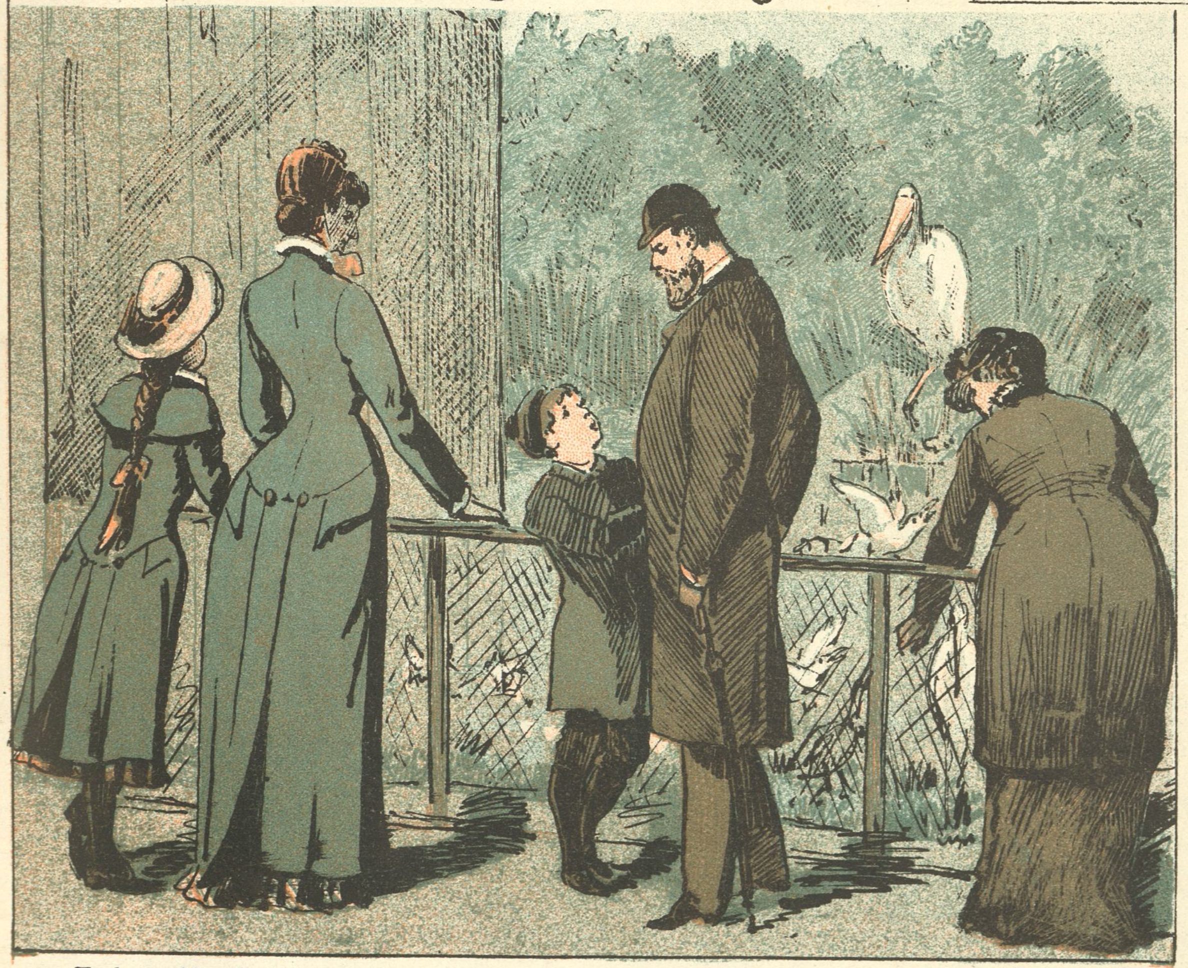

— Fader! Hvad vilde Du helst møde, en Tiger eller en Løve?
— Det véd jeg saamænd ikke, min Dreng.
— Jeg vilde helst møde en Løve! for en Tiger er saa blodtørstig, men en Løve spiser kun naar den er sulten!

Nu kommer Folket!

Trods vore Folkekaarnes Nederlag
Maa man dog tilstaa, de er nix forknytte,
Men løfter stadig højt Ideens Flag.

I hver en Vraa, i Blæsen-Borg og Hytte,
De ruge flittig nye Planer ud;
Og Ingen spørger der: Hvad kan det nytte?

Fra Folketinget maatte de for Lud
Og koldt Vand drage hjemad med Adressen,
Der nu kun bruges kan til Næseklud;

Thi det ej dølges kan af Venstrepressen,
At de blev pudset af og fik «en Næse»,
Sligt Snyderi blev ej *„gefundnes Fressen“*.

Imellem Linierne lod sig læse,
At Venstre, som sædvanlig, vilde bøde
Paa gamle Fejlgreb med en ny — Fadæse.

Af den har Venstre ikke skummet Fløde:
En Bule, det var alt, hvad CHRESTEN fik,
Mens TAUBER fik gjort KLEIN til Spalteføde.

Nej, «Folkets» Sejer faas ej for en Slik.
Til andre Midler nødes det at gribe
End den fatale Visnepolitik,

Nu «Folket» selv fra Hillerød til Ribe,
Fra Lollands Runkelroer til Skagens Fyr,
Skal hjælpe Førerne i deres Knibe.

Saa skal vi se, at Højre nok sig dyr,
Thi «Folket» rejser sig i al sin Vælde
Og af sin Mund titusind Bønder spyr.

Da spænder CHRESTEN BERG sit Styrkebælte
Og lover atter Vælgerfolket Sejer,
Naar blot de selv vil slaas som djærve Helte.

Den bedste Høvedsmand, som Bonden ejer,
Gaar foran og der raabes i Kolonnen:
Leve den danske Bonde-Fredrik Bajer!

Hvorledes Kongen slipper ud af Vaanden,
Naar Bondehæren nærmer sig til Maalet,
Endnu lidt dunkelt staar for Folkeaanden.

Thi dette «Folk» vil næppe svinge Staalet,
Og «Bondehæren» røbe vil den nøgne
Sandhed, at den til Vaaben kun har Skraalet;

Thi den bestaar af «Folk» — med Gaaseøjne.

Verdens Gang.
April 1883

Uroen fra Marts Maaned brød ud i lys Lue i April, som derved blev en af de mest krigeriske Maaneder, vi i lange Tider have havt. Vi begynde derfor med at omtale Maanedens eneste fredelige Begivenhed, nemlig Meddelelsen om Dannelsen af en Triplealliance mellem Tyskland, Østerrig og Italien, som udtrykkelig var kommen i Stand for at bevare den evropæiske Fred, en Oplysning, som glædede og beroligede Frankrig og Rusland lige meget.

Folketinget herhjemme havde Færten af Maanedens krigeriske Strømning og huggede derfor løs paa Forsvarsloven; i Førstningen gik det piano, saa alle de omstridte Forter syntes at skulle blive til Piano-Forter, men saa kom det til et heftigt Sammenstød mellem Martsminister Monrad og General Thomsen, som repeterede deres gamle Historie sammen; den sidstes Repetervaaben viste sig at være de bedste, og han vandt Sejr, efterat Kaptain C Th. Sørensen var rykket til Undsætning. Mellem Berg og Krabbe kom det senere til en Duel, fordi ingen af dem vilde være den andens Klokker, men Borgmesteren beholdt Pladsen og Berg kom ikke til Stols. De mindre Folkeførere gik løs paa hinanden med, hvad de kunde faa fat i, Nogle med Haandøxe, Andre med Faldøxe, og En endogsaa med elektriske Apparater, som det kun kostede ringe Ulejlighed at anvende, idet man blot trykkede paa en Knap, saa mistede den paagjældende sin Knap. Og under Alt dette stod Hørup fast som Kjøge Landeværn og sagde: «Hvad kan det nytte?» Han var næsten ligesaa drabelig at se til som den «***Miles gloriosus***», filologisk Samfund præsenterede paa Folketheatret, og der er ingen Tvivl om, at han vil blive en skrækindjagende Anfører, naar de 10,000 Bønder marschere op for at erobre Hovedstaden.

I Berlin var der stor Militærmanøver, ved hvilken Krigsminister Kameke og Marineministe Stosch faldt, men Bismarck holdt sig bestandig fast i Sadlen, skjønt han ikke opnaaede at komme til at optræde paa Krigsskuepladsen i sin Yndlingsrolle «*Den lille Hertug*», thi han blev ikke Hertug af Lauenborg den Gang.

Politiet i det fredelige England gik Nat og Dag paa Jagt efter Sammensvorne, og Fængslerne blev ligesaa overfyldte, som det kunde være Horsens Tugthus, hvor man til sidst maatte sætte Fangerne til at passe paa Opsynsmændene, eftersom disse sidste ikke omgikkes rigtig med Mit og Dit, hvilket er det Samme, som paa Engelsk hedder Dynamit og-dit.

De norske Ministre blev stillede for en Rigsret, men Venstre havde svært ved at faa afgjort, hvem det skulde vælge til at give Ministeriet Snus, eftersom alle Advokaterne var altfor snusfornuftige dertil; derimod blev det herhjemme afgjort ved Højesteret, hvilket Stamhus der skulde have den Ære at besidde Napoleons Snustobaksdaase, og det var ingen god Prise for Grev Friis.

De tyske Socialdemokrater holdt Dom og Rettergang over Tysklands ledende Statsmand her i Kjøbenhavn, hvor Dr. Pingel modtog dem og af Henrykkelse over deres Ankomst gav Wildes gamle Parti ved at opfordre Studentersamfundet til at istemme: «***Heil dir** im Siegeskrantz*!» og de danske Jurister samledes

paa Tinge paa Skydebanen og tog sig en Gildeskraa i Anledning af Christian den Femtes danske Lovs 200 Aars Jubilæum, idet de mindedes, hvorledes Folket den Gang havde sunget: »Lov! Lov! Vi vil ha'e Lov!
Ellers vi gjør et syndigt Sjov!»

I Theaterverdenen udbrød der en rasende Krig mellem den kongelige Statshauptmand, Kammerherre Fallesen, og Keiserens Kurér, Ridder Andersen, og Aarsagen var ligesom udi den berømmelige trojanske Krig et eneste Fruentimmer, idet Kurér'en efter et langvarigt og besværligt Kureri røvede den skjønne Helene til forhøjet Pris, og o da blev Menelaus-Fallesen saa opfyldt af Harme mod Paris-Andersen, hvilket Navn havde en dobbelt Betydning, eftersom den gjæve Ridder allerede forhen havde røvet flere Stykker fra Paris ligefor Næsen af Kammerherren, at denne besluttede at jævne Kasino med Jorden, og fik han endogsaa den til Forsendelse med de kongelige Poster privilegerede gamle Berlinger til at protestere mod alle Privilegier!

Saa kom Flyttedagen; vor kjære Rigsdag vexlede i den Anledning Adresser, da Landstinget ansaa det for nødvendigt at redresserere, hvad Folketinget gjorde galt ved at opgive en fejl Adresse, skjønt det forenede Venstre kaldte det for anmatzende af Godsejerne, og i flere Dage var som en Følge heraf alle Aviser omskabte til Adresseaviser. Kort derpaa endte Rigsdagen sine Dage, hvilken bedrøvelige Tidning Landet modtog med stor Sorg og Beklagelse, der var mindst ligesaa oprigtig som den, hvormed man i England sørgede over Dronning Victorias Livtjener, den elskede J. Browns Dødsfald. Samme høje Herskerinde havde det Uheld ved et Fald at beskadige sit ene Ben stærkt; af Frygt for at blive lam, har hun ifølge Korrespondance til *»Dagbladet»* taget den Bestemmelse slet ikke at nyde Lammekjød i denne Sæson.

Blomster-Udstilling.

Endelig er da Foraaret kommet! Man har for Resten længe havt en Anelse om, at dette uventede Fænomen vilde indtræffe. Grever og Skuespillere have definitivt kastet Pelskappen; store Bededags Aften saa Bethelskibet hele Skarer af Bedende passere sig forbi for at gaa i Bedene ude paa Langelinie, og Folketingets Bedemænd gjorde et Forsøg paa at faa Landets Fader til at skille Bederne fra de Bukke, de selv har begaaet.

Om det nu end kunde synes, at den ublide Natur lovlig længe »lod Violen sørge», har dog den hvide Plakat paa Charlottenborg allerede længe vidnet om, at der endnu gives Meldale, hvor Foraaret kommer efter Almanakken. Da man, som bekjendt, ikke kan danne sig nogen Mening om Malerier, naar man har Vinterfrakke og Gummigaloscher, og endnu mindre, naar man gaar med Foraarsfrakke og Snue, har *Punch* havt den smukke Tanke, at holde Læseren skadesløs ved at arrangere en selvstændig Blomster-Udstilling, uden derfor dog at ville tage Blomsten af Udstillingen. Den har tilstillet Enhver af sine trofaste, om end tildels ufrivillige Medarbejdere en enkelt Blomst, valgt med særligt Hensyn til den Blomsterstand, Vedkommende tilhører. Han vil kunne benytte den som Motiv til et Maleri efter egen Fantasi. Om disse blomstrende Bestræbelser skulle bære Frugt, vil Tiden vise. Foreløbig vil vi kun meddele, hvad vi indtil Dato har udrettet, for at Læseren i Ro kan forberede sig til den sjældne Nydelse, han har i Vente:

En Vintergjæk (visnet) er tilstillet Hr. Berg, Folketingets
En Bælleplanre (med en Buket dobbelt destillerede Perikummer) projekterede Formand. Værtshusholder Lilja.
En Korsblomst (*Crucifera*, af de Frikronedes Orden. Blomsterstanden midtpunktsøgende) .... Holstein-Ledreborg.
En Samling Rævehaler og Ulveføddder .... Folketingets Adresseudvalg.
En Samling sorte Trøfler ...... Borgerrepræsentationens
Et enkeltstaaende Kaoutschouk-Træ .... Middags-Komite. Hr. Klein.
En indenlandsk Visse (*genista*, henhørende til Valmuefamilien) ...... Borgermester Ehlers.
En Tusindgylden .... Kommers-Etatsraaden.
En Solsikke, garneret med Stjærne-Nudler .... Processor Erslev.
En Brændenælde (klyngende sig til en Bøgh .... Brandinspektør Schønheyder.
En Venusvogn .... Herman Bang.
En Kjælderhals (*Daphne mise-rium*), prydet med Skræpper, Interiør for Smaafolk .... Dr. Schandorph.
En Passionsblomst .... Martin Kok.
En Kristtorn .... Karl Gjellerup.
Strand-Kaal (*Crampe maritima*) Holger Drachmann.
Tveblad (*asarum europœum*, hører til Slangerodsfamilien, trives bedst Syd for Ejderen .... Den udmærkede Videnskabsmand, Dr. Pingel.
En Kabeleje .... Etatsraad Tietgen.
En Figenplante .... D'Hrr. Oversættere af
Et Tusindfryd (*Bellis perennis*, dyrkes almindelig, navnlig den med lutter tungedannede Blade) ..... Zola's *»Mukkerten»*. Axel Henresches.
Andemad kantet med Eng-Blommer .... Dachsavisen.
En Mimose (*M. sensitiva*), til Sekondtheatrenes kunstneriske Udsmykning .... Kammerherre Fallesen.
Vilde Skud, garnerede med Bombacéer, russiske Grønærter og Slaaentorn .... Direktør Andersen.
En Sporeplante .... Oberst Castenschiold.
En Natskygge .... Gasbestyrer Howitz.
En Tørv med Skovbund .... Aministrator Moldenhawer.

Brevkasse.

Spørgsmaal:

Da der nu i den af Dr. Bergsøe i den Anledning af *»Bruden fra Rørvig»* anlagte Sag foreligger en Retskjendelse for, at Eftertryk hører til den Slags Sager, der ligesom Vold og Legemsbeskadigelse vel er forbudte i forældede Love, men som nu maa antages for tilladte ifølge Hævd, og da endvidere Drukkenbolte nu til Dags nyde lignende Begunstigelser ved Rettergangen som Adel og Geistlighed i vor barbariske Fortid, tillader jeg mig herved at spørge, om Eftertryk begaaet i Drukkenskab muligvis vil kunne findes kvalificeret til en særegen Præmie, navnlig om den som en Tradition existerende »Medaille for Druk» (Druck?) i dette Tilfælde vil kunne uddeles.

Ærbødigst
Druckenmüller,
Redaktør af »Ravnekrogs By- og Amstidende».

Svar:

Næppe! Indtrædelse i en Maadeholds-, men helst i en Total-Afholds-Forening tilraades paa det eftertrykkeligste og er i Længden næst ved det billigste.

Spørgsmaal:

Hvorfor mente Borgmester Hansen forleden i Borgerrepræsentationen, at det ikke lod sig gjøre at opføre de paatænkte offentlige »Kabinetter» paa Trinitatis Kirkeplads?

En af Sognets værdige Trængende.

Svar:

Nøglen til Gaaden er naturligvis den, at Borgmesteren var bange for at faa et halvt Hundrede Processer i den Anledning.

Enkemandens Ven.

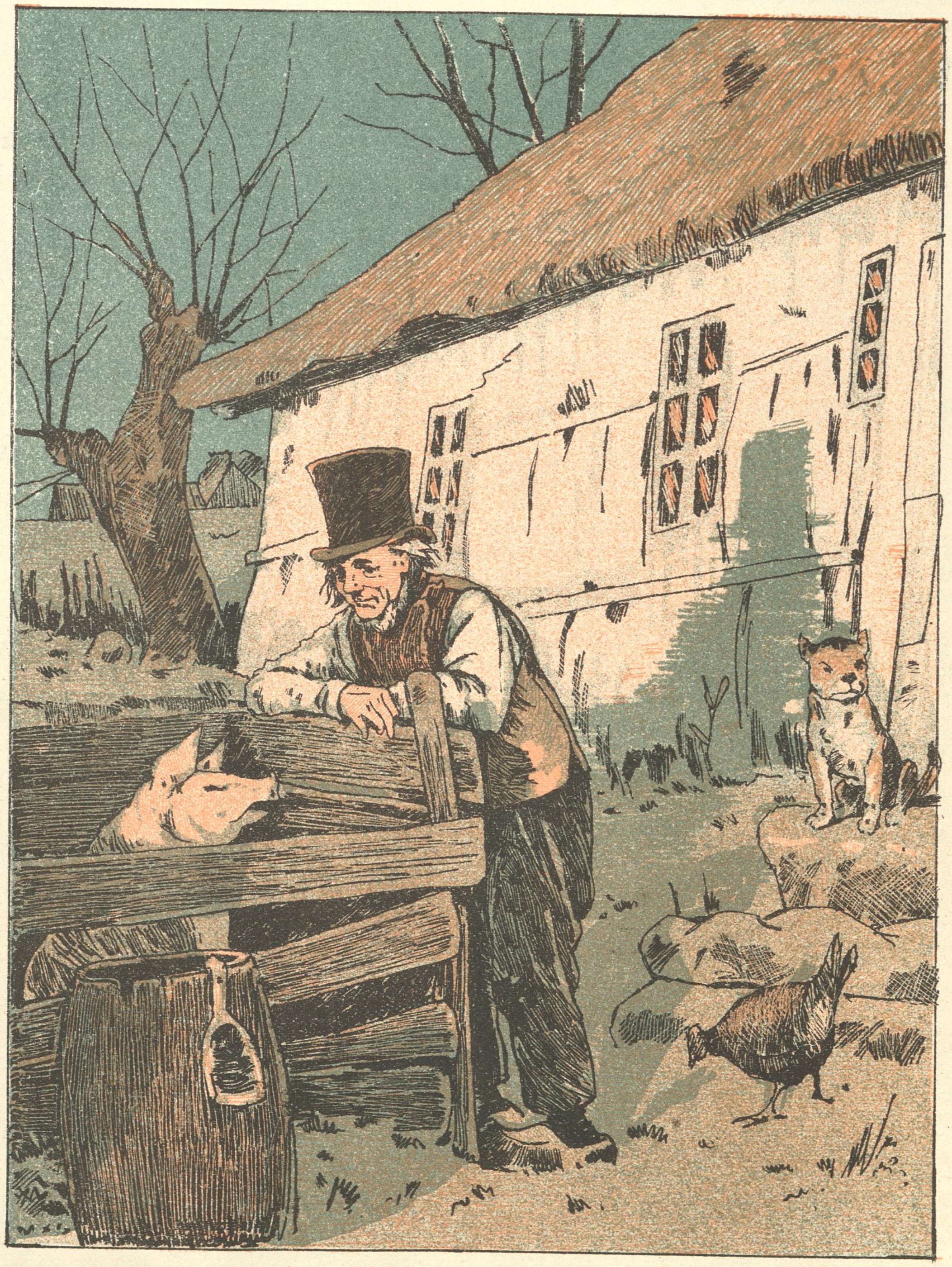

— No, bette Grihs, ja no ka A da fortæhl dæe, the noe æ vo Muer døe, men tho de ka jo miller hjælp vi sørrer øvver de; ta do dæ no nøj aa ehd, aa saa go hen aa leg dæ! — saaent vel A!

Meget sandsynligt.

— Haaer I eth føjen ham ino?
— Nej!
— Hvolæng er ed sihn han drunth?
— 8 Dahv!
— Saa ered naak vonskle, the han løvver ed øvver!

Ogsaa et Optant-Spørgsmaal.

I lang Tid var der Fred og ingen Fare
Imellem Fredriksberg og Kjøbenhavn,
Og af glade Kjøbenhavnere en Skare
Har derude stillet mangt et dybtfølt Savn,
I en gammel Karlsberg har den Tørsten slukket
Og derfor Fredriksberg selv foretrukket
For Chresten Berg, skjønt hans Parti dog plejer
At skjænke os en sjælden billig Bajer.

Men paa Freden skal man ikke mere stole,
Siden begges Skoledirektioner sa'e,
At de nok vil ta'e hinanden selv i Skole,
Men hinandens Børn vil de dog ikke ta'e!
Vor Borgmester var den første her paa Skansen,
Dog just ikke som den heldige Hansen,
Han har sagtens ment, hans Plan var god, fordi Vejen
Er for lang fra Holbechs Fjord til Klammerivejen.

Over Grænsen nu de Smaa af Sted man sender,
Thi for alt er der jo Grænser, som man véd,
Ikke blot for en Kommune, hvor den ender,
Men endog for kommunal Medgjørlighed;
Saadant noget ej Hr. Sørensen opliver,
Derfor naar paa Vej til Pintse han sig giver
Til Fred'sberg at fryde sig ved Soledansen,
Er hans Glæde blandet med Borgmester Hansen.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen: Gud søde Fru Schrøder, hvor den Kaffe gjør godt paa mine Nerver, der har været i saadan et Oprør, saa jeg var bange, det kunde ende med Apoplex eller Hippokomderi eller en af den Slags Nervesygdomme bare ved at læse »Dagbladet« forleden om Rang og Titler, for det var ligesom Jorden rystede under mine Fødder, og De skal se, det ender med, at Grove—Goos bliver en rød Republikaner, meget værre end Pingel, for jeg for min Part kunde da maaske nok finde mig i, at Berg blev Minister, men at jeg skulde miste min Stand og Stilling som Frue til en forhenværende Løjtenant i Livjægerne, hvad De jo véd Sørensen har været, og De véd ogsaa, søde Fru Schrøder, at jeg aldrig har hovmodet mig og ladet Dem mærke noget, skjønt salig Schrøder aldrig drev det saa vidt, stakkels Mand, hvad der egentlig var Deres Skyld, fordi De ikke angkurangerede ham og gav ham Poæng Donør, det synes jeg dog nok et Blad som »Dagbladet«, der kommer i de bedste Huse, skulde være hævet over, og Sørensen siger, at det ikke vilde være honettere at tage Rang og Titler fra Folk end i Frankrig, hvor de tager deres Rentepenge fra dem, for nu for Exempel lige overfor Heymann, hvis han uden videre skulde tvinges til at nedlægge sit Etatsraadembede og blive konverteret til Ølbrygger uden at faa Erstatning og Godtgjørelse, det vilde da være ligefrem en Komfiskasjon, og det haaber jeg rigtignok aldrig maa ske, for saa kan vi lige saa godt migrere til Amerika allesammen, og jeg haaber netop Sørensen en Gang selv maa komme saa vidt, at vi kan sætte Petrine i Vemmetofte, og han siger, han har en glimrende Idé til at tjene mange Penge, som jo er det fornemste, saa følger det andet af sig selv, nemlig at ligesom der er en Fabrik, der hedder »Aktiv«, og som slaar Propper i Flasker, saadan vil han have en Fabrik, der skal hedde »Passiv«, og trække Propperne op igjen, og saa sagde jeg, hvor han vilde faa Kapital fra, for Onkel Sæbesyderen vil ikke mere spæde til, men han siger, at »Aktiv« den maa naturligvis være baseret paa Aktiver, men »Passiv« kan godt begynde med »Passiver«, da det jo gjælder Optrækkeri altsammen, og det kan der jo være noget sandt i, for der er mange velhavende Folk, der er begyndt paa den Maade, og vi var jo til Svenskerbal i Kasino forrige Lørdag, og først vilde jeg ikke, for jeg har ikke rigtig Tro til Svenskerne, og havde samme Dag læst i et Avertissemang, at der ikke i Halmstad fandtes en eneste skikkelig Skræddere, og Sørensen mente det var ikke saa sært, fordi i Halmstad, hvor der er al den Lax, kunde Moralen jo ogsaa være bleven temmelig lax, men Frits Grønbæk forklarede mig, at skikkelig paa Svensk var det samme som dygtig paa Dansk, og det forandrer jo Sagen, og saa gik vi paa Ballet, og Petrine i lyseblaa Silke med bare Arme, og det er komisk, i vore unge Dage havde vi Ærmer i Kjolen og bar Hals, og Gud véd, om det til sidst bliver til Ærmer igjen og bare Ben i Stedet, men man maa jo følge Moden, og hun blev præsangteret for fire Svenskere, det kan nok være hun gjorde Indtryk paa dem, fordi de kunde ikke forstaa et Ord af, hvad hun sagde, og det uforstaaelige er jo altid det, der er mest betagende, og hun tror nok, at de to friede til hende, men ganske sikker var hun ikke, for hun forstod jo heller ikke rigtig, hvad de sagde, saa hun bad dem skrive det til hende næste Dag, men endnu er der da ingen Brev kommen, og Frits Grønbæk var Marskalk og havde det strængt, som De kan se af »Nationaltidende«, hvor Falkmand skriver, at Marskalkernes Virksomhed »forenede Sisyfos' Arbeide med Tantalos' Kvaler i Danaidernes Haabløshed«, som er det jeg kalder den højere Stil. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

I Dobbeltkiggert.

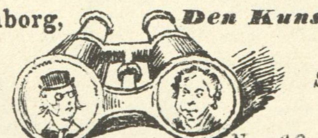

Kunstudstillingen paa Charlottenborg,

anmeldt af

Frederikke Fix,

studiosa artium.

Nr. 68, Carl Carlsen. I Blomsterudsalget. Motivet fra Paris. Var jeg Øjenlæge, kjøbte jeg strax det Billede for at studere den Øjensygdom, Blomstermadamen er angreben af. Mon hun skulde være efter Naturen? Hvis det er et Portræt af en virkelig fransk Blomistersælgerske, saa har hun neppe havt et godt Øje til Carl Carlsen.

Den Kunstausstilling po Charlottenburg,

anmelt af

Smeraldine Butterstengel.

forhenværende Affekattermadam

Nr. 68, Carl Carlsen. I Blomsterudsalget, Motifet fra Baris. Det er ochsoe et A la Gori. Nämlich poe det schture forderfede Baris. Och den Fruentimmer, som stoer der och gukker forkert ut poe Een har wohl en Gameliadame waaren uti sit Lifs Blomschtring men gaaen i Frö. Ach ja det Baris, det er soe dailich men soe fordärffet!

Nr. 69, Samme. Det sidste Lev vel! Maa vi nu være her! Er det Noget at male? Saadan noget fortærsket Romantik! Alligevel er der noget dygtigt, rigtig naturalistisk i den unge Pige. Man ser hendes Længsel. Især paa Armen. Den længes og længes og forlænges i det uendelige. Men Lommetørklædet skulde være tugtigere.

Nr. 90, Chr. Dalsgaard. Fiskerens lille Barn er sygt. Meget muligt. Men hvoraf ser man det? Det skal være »Duft«, noget ubestemmeligt. Jeg har staaet og lugtet efter den »Duft«, men der var ikke andet end Fernis. Nej havde Hans Nicolai malet det Emne, saa kan det nok være, man havde faaet en anden Redegjørelse for Sygdommen. Der havde saamæn nok været baade »Olle«, og Kamillethee og Bækken og varme Salveter og »Duft«, saa man maatte holde sig tre Skridt borte!

Nr. 100, Engelsted. En Kone, der spinder Blaar. Dem har vi havt et helt Regiment af? Der er spundet saa meget Blaar paa Charlottenborg, at Engelsteds Kone ikke stikker os Blaar i Øjnene. Hvorfor maler han nu ikke meget hellere: »En Mand, der æder Blaar«? Men det kommer maaske næste Gang. Man skal jo sætte Tæring efter Næring.

Nr. 127, Lorenz Fröhlich. Den første Svøbning. Allegori. Meldahl ligger i Sengen og er nedkommen med den nye Ordning af Akademiet. Scavenius svøber den Lille. Fint Træk af Fröhlich, at han ikke lader Publikum se Misfosteret. Hvem skulde tro, Fröhlich var saadan en Rad!

Nr. 138, Hans Nicolai Hansen. Bondedommen 1517. Ja der staar 1517, men Meningen er naturligvis 1883. Saadan skal de have det, disse stokreaktionære Provisorister! Hans Nicolai har grebet sin store saftige Pensel og en — to — tre har han slaaet op paa Muren et »*Mene mene tekel umpharsin*«! til Ministeriet Estrup og alle de andre frihedsfjenske Godsejere. Her er det ikke Ridder Oxe, men Skolelærer Berg, der tales om. Paralellen er tydelig, men Berg er mer end Oxe. Torben Oxe var Slotsherre, som Krabbe lige til for nylig, men Chresten Berg er Folkehøvding. Hvor djært og kraftig staar ikke de brave Folkets Udkaarne der! Solen laver røde bengalske Blus paa deres vejrbidte Næsetipper, men de blinker ikke. De rækker dristig Papiret — ikke Dommen over Torben Oxe — men Folketingets Adresse, frem mod Hans Majestæt. Ved Siden af ham staar Diderik Slagheck. Læg Mærke til den Diderik! Det er ikke en folkelig Drukkendiderik, som den brave Værtshusholder, fra i Vinter men en adelig Dovendiderik i Pelsværk og Maar. Tanken leder efter et Navn, men Pennen skriver det ikke. Abekatten i Lænke er naturligvis den servile Højrepresse. Assel Henresches vilde sige, Stykket var maarschomt. Jeg siger, det er genialt.

Nr. 162, Erik Henningsen: Vagtparaden trækker op. Den Slagterdreng er der Kraft i. Han er mere værd end hele Garden. Se bare hans to røde Ører! De Ører er mange blanke Kroner værd!

Nr. 177, H. A. Hessellund. Hos en Landsbyskomager. Han er rigtig nok svært paa Støvlerne og ser ud, som han havde faaet sin Hælsot af at saale for meget. Men det er en Arbejder, en af det forkuede Proletariats blaafrosne Repræsentanter. Hæng det op i Skotøjsfabrikkens Bestyrelsesværelse, at Kapitalen maa kunne se, hvor Skoen trykker Arbejdet!

Nr. 187. H. Chr. Jensen. Portræt af Nationalbankdirektør Levy. Motivet efter hans Broder. Det er saa naturligt, at Bankdirektøren har ikke havt Tid at sidde for Jensen, saa har han fra »Dagbladet« paataget sig Ulejligheden. Det ligner Modellen fortræffelig. Men i Kultegning eller maaske snarest Cokestegning var han bleven endnu mere realistisk.

Nr. 69, Samme. Et sidste Lebewohl. For et felendes Herz er det Stück en Leckerbischen. Och da jai soe hinner stoe der och met sin Snupftuch det sidste Lebewohl gi fra sai, da motte jai mit eiet Snupftuch met mine salte Torer benetze. Ja det er maiet traurig at sige Ade. Det gan jai dale med om da min lille Jocko af formeiet at haffe spist kreperede. Ach wai hvor jai tvinede.

Nr. 90, Dalsgoer. Den Fischermand sit lille Barn er doli. Ja natierlich. Den Fischermand er den förvärendes Koltusminister och hanses lille Barn, det er en af de smoe Affekatter fra Friederichsberg. Ach mosckee er det och een A la Gori och betider, at den Fischers lille Barn det er een af de schmoe sorte literære Linckemænd, soesom nu jai vil sie den Dachschafis och den er jo noch maiet doli altid, ferdi den ferschluger sai poe umoden Frucht. Ja das kommt von das, som vi Titskere siger. Men jai hober dens lille Mave stoer det igjennem.

Nr. 100, Engelsted. En Gone der schpinner Bloer. Det er en daili gammel Rokkehoved!

Nr. 127, Lorenz Fröhlich. Den ferste Schwebning. Na der er igjen Dolidom! Ach der er soe mange dolige Bern och onge Pier och gammele Droninger och Bestemutere, at man goer och blier so traurig, och her och der er der Begrafelse, som nu hans Frants Henningsens som er maiet fatti och ingen Schtads ved, och Fröhlichs Stück er doch mehr fröhlich for der gan det bli got engang innu, hvis de en flench Erdemutter har.

Nr. 138, Hans Nicolai Hansen. Bondedommen. Jai er ikke maiet i den Historie erfaren, och det meste Historie, jai har lehrt, war poe Direhavsbakken, vor di hajde Moskaus Feuerbrand och die Fransosers Übergang ofer den Berresihnah i schture Historiemalereier afskildret, maiet fersckreckelicht, och det var aggerat a samme Schlags som den Hans Nicolais sin Historiemalerei met soedanne schterke Farber, och ikke spare poe Øllen. Men det her schkal handle omm een Ochse, som den König vil af de Bönder kjöbe, och jai gan icke see Ochsen, men han er moschkee lafet til Böf allerede. Men en Affekat gan jai see och den Affekat har Hans Nicolai Ehre aff. Ach det süsze Dier, sitter den ikke der soe unschuldich poe det bare Plaster i Schlotsgaarden, somomm den vilde si: »I er nole schlimme Affekatter, att I om en Ochse soelenge vill stoe og barlementere och mai lille Jocko, ikke gie enn Stick Sukker. Och han schulde bli Dirmaler, Hans Nicolai; och jai schulde ham schkaffe Leferancen af Arbejdet bode til Dirhafsbakken och alle Menascherierne bode hier och daraussen.

Nr. 162, Erik Henningsen. Vagtbaraden drækker ob. Jai har alledider holt a Garden, ferdi den gir Begreb omm Menneschets Höihet, och det trykker Maleren brilliant ut, ved at makke bode sine Garder och alle die som der bagut poe den Mosik hör, fir Alen och et lille Gvarter, og poe Fortouget een Gæmpekvinde met sit Gæmpebarn.

Nr. 177, H. A. Hessellund. Hos en Dorfschomakker. Ach den arme Mann och den arme Familie! Di har fermegen Bloebærsup spist och Bloebærsup til Morchen och til Mittag och til Aftning och alsammen Bloebærsup, och den er gaaen dem i Golören.

Nr. 187, H. Chr. Jensen. Bortræt af den Nationalbankdiregtør Levy. Schal de være en Diregtør, den Mand i sorte Glær? Ach min Gott! Da har jai set maiet schmukkere Diregtører og bode han paa Dirhafsbakken, der var Diregtør for en Banoramus och Diregtøren for Loptheater, och nu han Diregtøren i Gasino, som jai soe forleden Aftning schpille mit gloendes Bomben med Granaten maiet dailichere. Och det var Gunst!

Visnepolitikerne.

«Im wunderschönen Monat Mai» har «den bevidste Magt
Med Estrup og hans Herremænd dog kunnet slutte Pagt
For dem, der volde kan, at al Ting visne vil, at fælde;
Blot den nu snart om andre maa end Oldenborrer gjælde.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 10. Maj. Nr. 19.

PUNCH.

Pintseklæder — Pintseglæder.

— Nej, min Pige, saadan en Regning er sandelig en kold Een!

— Ja, men husk dog paa Fa'er, det har jo ogsaa været en kold Foraarstid.

— Det er lige meget; men det Foraarstøj er saagu lidt for pebret!

— Men det er netop heldigt, for saa gaar der dog ikke saa let Møl i det!

Et Surrogat.

Den travle Rigsdagssamling er nu omme,
Hvori hver Moderat og Radikal
Kun sad og visnede i dyre Domme,
Mens CHRESTEN POVELSEN sin store Tromme
Traktered' af og til i Tingets Sal.
Til Kjedsomhedens frygtelige Kval
Det offentlige Liv han ganske overlod,
Og heri nu man svælge kan i Overflod.

Imidlertid vil dette tomme Rum
Dog blive udfyldt, og det vil fornøje
Det højst taknemmelige Publikum,
Som ikke har vor Rigsdag mer for Øje,
At det til Fedeskuet kan forføje
Sig ud og faa af Nydelser en Sum,
Det ikke hver Dag just fik ud af Talen
I Folketings- som her paa Trommesalen.

Thi Folketinget ubetinget maa,
Naar Fedeskuet upartisk man tager
I Øjesyn, tilbage for det staa;
Her man kun lutter fede Køer saa,
Mens Folketinget førte paa sit Lager
En Samling, der var usædvanlig mager;
Thi Visnesyge dets Besætning led af,
Og den skal man just ikke blive fed af.

Hist talte Tingets Hyrde mildt bevæget
Om Folkedom og Dom, som ikke dør,
Hvortil sit Amen Bogø-Degnen bræged',
Imens hans Kor begejstret brølte: «Hør!»
Sligt Hyrdeliv vel ikke vederkvæged'
Os paa vort Kvægtorv mellem sammes Kør,
Men fuldt saa godt et Brøl de kan præstere,
Og, som bekjendt, kan Ingen fordre mere.

Dernæst bør man paa ingen Maade glemme,
At Venstres velbekjendte Førertrop
Og Driverne, som har i Tinget hjemme,
Kan langtfra med vort Kvægtorvs hamle op.
Naar Venstreføreren sit Kvæg skal tæmme
Og faa det fremad eller sige: Stop,
Er Lønnen for hans Daad, naar den bli'er vejet,
(Sex Kroner Kvæg-Sølv) næstendels formeget.

Men Trommesalens Driverskare vækker
Dog en langt mer værdifuld Sympathi,
Endogsaa SCHANDORPH den jo foretrækker
For Folketingets Driverkompagni.
Og vi er vis paa, TAUBER selv kan li'e
En Oxesteg, naar den er rigtig lækker,
Saa af Begejstring knap hans Hjærte lued'
Ved Forsvarssagen som ved Fedeskuet.

I Dobbeltkiggert.

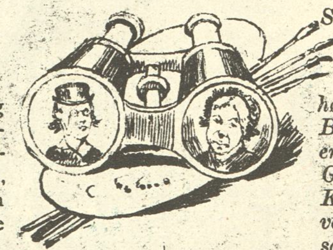

Kunstudstillingen paa Charlottenborg,

anmeldt af

Frederikke Fix,

studiosa artium.

Nr. 215. H. C. Kofod. En Overhøring før Skolegangen. Kofods Historie er godt fortalt. Man ser strax, det er ikke nogen nationalliberal Danmarks-Historie, som i gamle Dage, da han malede Marsk Stigs Døtre, men en rigtig evropæisk international Verdenshistorie for de dannede Klasser.

Nr. 220. S. Krøyer. Fra Skagens Strand. Ja, Drachmann har rigtignok Ret, naar han lader Strandby Folk synge:

Kjærlighed til Skagen
Det er Hovedsagen,

for det er kun de Malere, der har Kjærlighed til Skagen, som bliver store. Men saa har de ogsaa Lov til at hænge deres smaa løse Skizzer op paa Udstillingen mellem de færdige Malerier. Og naar de er naaet til et saa højt Rosenstandpunkt, at de kan faa Folk til at tage imod det uden at blinke, saa er der ingen Ting at genere sig for. Men

Den Kunstausstilling po Charlottenburg,

anmelt af

Smeraldine Butterstengel.

forhenværende Affekattermadam.

Nr. 215. H. C. Kuhfod. En Oferhøring för Scholegangen. Den lille arme Bige gan schlets icke hiners Orsdal, och hun er blefen af den majen Lesning so forsat i Geväxten, at hun bore haft 3 Gvarter længer Krop til hinners Gesicht. Men hun schkal vel väre kvindeli Doktor, soe gan hun gurere sai selb bag etter.

Nr. 220. S. Gröyer. Fra Schkagen Schtrand. Ja, det Meerskom de er dailicht, naar det ligger sodan och glinser liesom den meest wunderskønne Fledesauce i Solschinnet och med een Fischerkane seilendes poe det och Rücken af een schtur Gunstner och half Brofil af een annen ochsoe glinsendes i Solschinnet. Ja den Groyer er sjenial och watfor er den icke blen Brofessor innu? Men soedan goeren her i Dannemarg og derfor goeren soe dolig.

Nr. 230. L. C. Købke. En ung Mand (Gnæstück) stoendes ved en Boer, worpoe domme Flascher och annere

Titlen skulde der have været mere Slag i. Krøyer skulde have kaldt Billedet: »Strandparti fra Bagpommern. I Forgrunden et halvt Lammehoved«. Det vilde have gjort sig.

Nr. 230. L. C. Købke. En ung Mand (Knæstykke) staaende ved et Bord, hvor paa tomme Flasker og andre døde Gjenstande. Morgen efter en glad Aften. Bravo! Saadan ser Livet nu til Dags ud. Tomte Flasker. Døde Gjenstande. Skjorten gaaet i Vasken og Uldtrøjen trængende til at vandre samme Steds hen! Her er ikke stukket Noget under Stolen, men det er nok muligt, der ligger Nogen under Bordet. Gud bevares, hvor de Tømmermænd er følte.

Nr. 230. Carl Locher. Sommerdag paa Kjøbenhavns Rhed, med 32 Portræter af det forenede Damp-kibsselskabs Skibe. Næste Aar, tænker jeg, Locher maler en Runkelroemark med 27 Portræter af de forenede Sukkerfabrikkers samtlige Fabrikbygninger. Efter Bestilling naturligvis.

Nr. 258. A. Mackeprang. Fra den zoologiske Have. Det Billede skulde da til Frederiksborgsamlingen som Familieportræter af vore Forfædre. Hver Gang jeg ser paa det, fyldes mit Hjerte med Stolthed, og jeg synger ved mig selv:

En lille Abekat
Har Mennesket i Verden sat.

todte Genständer »Morningen etter et gladt Aftning«. Ach den Schtakkel, han har vaaren majet bedonstet och han er tilmed icke nogen brober jung Mann, ellers vilde han sich icke for Bublikom i soedan en smutzig Dricot och ingen Sjorte bresangtere. Och poe Direhafsbakken vilde vi sodan en Schwinebest haffe gantzske icke dolt, men lat ham och hanses dodte Genständer go til de Fattiges Direhafe, wor dem er icke soe græsen.

Nr. 230. Carl Locher. Sommerdag paa Kobenhavns Rede med 32 Bordræter af die ferenede Dampskibgeselschaft sine Skibe. Jaj gan icke dole at see soe majen Dampskib po en Gang, och jaj har gun en Mal seglet met et fra Helsingör dil Helsingborg, och da motte jaj een dajlig Frostyk verfe op schrekkelit. Men de mo besværlit ha waaren me alle di Bordræter, och jaj droer Locher har flatteret die jüngste mellem dem.

Nr. 258. A. Mackeprang. Fra den zoologiske Have. Naj! Min Jocko var majet mehr anständig end som at sidde och fange Floher i Folkes Poesicht, och jaj droer di har den groundtfigianske Opdragelse mellem Affekatterne i den zoologische Have indtrodusert, wor die moe göre wat die wil och ingen Krabask. Men det due schlets icke.

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.
LV.

Østenvinden
Blæser kold og skarp og sender
Støv i Luften, saa paa Kinden
Taaren render,
Vaaren kommer ej, forinden
Fløjet hist paa Kirketinden
Ad en anden Kant sig vender;
Sandet ryger,
Som i Ørkenen det fyger
Rask af Sted i tætte Byger
Med en Fernis smudsiggraa
Træets Knopper det bestryger;
Netop saadan, Fætter, staa
Alle andre Ting i Stampe.
Skal vi aldrig Vaarspring faa?
Skal i Ørkenen vi gaa
Og paa visne Blade trampe?
Skal af alle vore Kampe
Spire ej det mindste Straa?
Trøst Dig Fætter! Nys der foer
Her forbi den første Svale.
Har Du, Christian, vel hørt tale
Om et Ord:
„Sesam“ — Bjergets rige Sale
Lukker dette Ord Dig op.
Sjeldent findes kun paa Jord,
Sjeldnest i vort kolde Nord
Folk, som over Aanders Trop
Kan ved sligt et Ord befale,
Som hver Prop
Af hver Flaskehals kan hale,
Styrte Regn fra Fjeldets Top
Ned i vore tørre Dale.
Slig en Mand,
Kjære Christian har vi funden!
Han vil trylle Ørknens Sand
Om fra Grunden,
Alt det Liv, der før laa bunden,
Løser han.
Thorning det er Mandens Navn,
Han er ej fra Kjøbenhavn,
Han er ude paa »Fredsberre«
Som des værre
Lider Savn:
Philip Schou ej mer gjør Gavn.
Der er
Folk, der tro, han har faaet Nykker,
At en lønlig Angst ham trykker
For Jens Busk, som gjør Ulykker
Og slaar »Postelin« i Stykker.
Sligt forrykker
Al Balance.
Sæt, mod Schou han brød en Lanse
Og slog løs paa hans Fajance,
Saa Fabriken maatte standse!
Revenons! — Han — Ingeniøren,
Denne Thorning fra »Fredsberre«
Tror ej, det bli'er bedre, førend
Uden noget Hensyn Døren
For »Begavelsen« vi spærre,
Saa den ej faar mindste Chance,
»Hæderlighed« døve Øren
Finde skal, men Expektance
Gives den, der af Vorherre
Fik en yderst jævn Begavelse,
Og hvis »Hæderlighed« munder
Ud i »hæderlig Begravelse«,
Men hvis Bryst sig mægtig runder,
Som robust og stærk og sund er,
Den, som læser ej en Stavelse,
Ej begriber Loves Lavelse.
Men hvis Muskelkraft begrunder
Alle andre Dyders Havelse.
Her er »Sesam«: — Muskelkraften.
Hvilket Slagord! Blot fordi
Ikke forhen vi har haft'en,
Gik os Livet tomt forbi;
»Muskelkraften« gyder i
Visnepolitiken Saften.
Thorning, det er et Geni,
Han har lært os, hvordan Posen
Skæres skal: — de »muskuløse«
Folkemænd skal op af Mosen
Drage Skatten, ej nervøse
Svæklinge skal plukke Rosen.
Ingen Fløse!
Mænd med Muskler! Mænd med Næver!
Chresten Berg fra Bogø bæver,
Lille Eedvard ængstlig skæver
Til Hr. Thorning. Taubers Kjæber
Klapre. Der har han dog haft
Før sin største »Muskelkraft«.
Muskelkraft! Tænk, naar paa Tinge
Kun de sad, der kunde svinge
Tordengudens Hammerskaft,
Mænd, som forhen Bager Saft!
Gud bevares!
Hvilket Vrøvl der kunde spares!
Sligt man over kunde springe,
Al Ting kunde hurtig klares:
Mukked' En, fik han en »Vinge«.
Tænk ved Valg ej mer man bydes
Skulde al den tomme Skvalder!
Som i Nordens Gyldenalder
Skulde der blot slaas og brydes;
»Gammel-Vin« ej skulde nydes,
Men der skulde drikkes »Skaller«!
Kjære Fætter, Oldtids Dage
Vende herlig nu tilbage,
Ikke mere vi skal smage
Bajersk Tyndt-Øl, klæget Kage,
Den, som Hørups Svende bage.
Nej ved Flæsk og Mjød hver Aften
Skal vi styrke Muskelkraften,
Slaa paa »Snuden«
Og paa »Tuden«.
Stærkest Mand skal vinde Bruden.
Aldrig mere en Filister
Bli'er Minister,
Kun en Samson bøs og bister,
En, hvis Næve kan slaa Gnister,
En, som ret kan ta'e et Tag i
Æselshuden;
Saadan En skal styre Skuden.
Det er: Politik med Slag i!

Smaadyrenes

— Du ble' jo valgt te Kasserer i din Klasse for Dyrebeskyttelsen? Hvo'mejet ha' Du faaet ind?

— Ti Øre!

— Hvor soldede Du dem op?

— Paa Appeteket.

— I engelsk Lakrids, hva?

— Næ, i en Æske Fuglelim!

sande Venner.

— Dyrevennen: Hvorledes kan de dog dressere de stakkels Dyr saaledes? Det er vel kun muligt med gyselige Prygl?

— Theater-Direktøren: Ach naj, min Herr! Det goer ganz natierlich meth bare Flaubeth!

Besøg i Kiøbenhavn.

Alvor det vist ikke var,
Men vel blot for Grin, a'
Visse Godtfolk Danmark har
Kaldet Nordens Kina.
Intet Steds man ser i Nord
Til Kinesermure Spor,
Men vort Liv vi føre
Maa for aabne Døre.

Og Alverdens Folkefærd,
Hvem vort Navn ej skræmmede,
Sender Gjæster hid, som her
Leger „komme Fremmede“;
Evropæisk Ideer
Daglig Talsmænd blandt os ser
Ligefra Semitter
Op til Jesuitter.

Nylig rejste til os op
Og blev bedt til Fest i
Rømersgadens Hal den Trop,
Bismarck kalder „lästig“.
Pingel var des Aarsag glad,
Men da man hans varme Mad
Her ham ej ku' love,
Fik han den hos Grove.

Nu vi andre Folk kan se,
Som en Del forskjellige
Er fra hine: nemlig de
Sidste Dages Hellige;
Over Sø og salten Vand
Kom fra Saltsøstadens Land
Ogsaa hid som Gjæster
Fir' og tyve Præster!

Skjønt fra Barnums Fædreland
Disse Præstemænd her
Med en „Evropæer“ kan
Prægtig gaa i Spænd her,
Tvende Idealer af
Samme Stykke her vi traf:
Saltsølivets Herlighed
Og den frie Kjærlighed.

Og naar Venstrehæren ned
Slaaet som en Ravn er
Og paa sin „Samvittighed“
Tog hver Kjøbenhavner,
Toge Mormons Børn kanske
Kjøbenhavnerinderne!
— Net erobret var vi,
Thi hvad mere har vi?

Mere Jubilæum.

Gas-Kokes-Knuserlavet kunde forleden fejre sit 25aars Jubilæum i det festlig smykkede Lokale paa Kultorvet. Efterat Gjæsterne havde forsamlet sig i Kulkjælderen, begav man sig til en ildfuld Musik af Kullak op i Salen. Ved Indgangsdøren til denne fungerede en kæmpemæssig Skorstensfejer i Kul-Fotografi som Kustos. Man tog Plads ved Bordene, der ifølge •Nattdn. vare kjendelige paa smaa Servietter, anbragte i smagfulde Kulkasser. Efterat et sindrigt Gasometer havde angivet, at Alle var i Suppedasen, for kort efter at antyde, at den stod paa Steg, serveredes et vellykket Maaltid — Opbæring gratis — hvori brændte Mandler, Kul-Syre, ristede Kastanier og røget Tunge spillede en fremragende Rolle. Blandt Gjæsterne bemærkedes en Fyrbøder i Magistraten, en Brandsvend, et Udvalg af de smaa Sorte, en Deputation fra Provinserne, der velvilligst var transporteret herover af Kokes Dampskibsexpedition, o. s. v. Paa Forsamlingens brændende Anmodning indtog Brandsvenden Forsædet. Derpaa aabnedes Talernes Række af Lavets Oldermand, Hr. Gnistrup. Han betonede, at der for 25 Aar siden havde svævet en Brandtaage over Lavet. Bestyrelsen levede den Gang i en sand Skjærsild; men det maatte anses for et Held, at Foretagendet havde bestaaet sin Ildprøve og nu havde asket sig saa godt. Lavet havde nu i 25 Aar lagt Lag paa Lag og derved opnaaet en Oplysning, der stod klar for Alle. (Stemmer: Undtagen naar Gassen er tændt! — Andre: Ingen Ho-vitzer!). Det er Talerens Tro, og man maatte gjerne kalde den en Kulsviertro, at vi nu havde kulkastet Kulgrossererens Anmasselser. Vi ere, saa at sige, en Brandbyld i Nakken paa dem, og idet han vil betegne Gasværket som vort Brandenburg, hvori vi nu i 25 Aar havde udøvet vor Brandret og derved tvunget deHerrer til at sluge denne Brandretspille, udbragte han en Skaal for Gasværket. Almindelig Tilslutning. Forsamlingen gassede sig. Efterat Gas-Kokes-Knuser-Sangforeningen havde afsunget en Festhymne af •Sorte Peter•, der gjorde knusende Lykke, mindede Fyrbøderen i Magistraten om, at det var Befolkningens Vane at samle glodende Kul paa Kommunalbestyrelsens Hoveder; og skjønt Lavet aldrig havde maalt dem Skjæppen for fuld, og man ikke kunde fragaa, at der i det Hele taget var noget svovlet ved dem, vilde han dog opfordre de Tilstedeværende til at udbringe en Skaal for Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, da den var sig bevidst, aldrig at have udrettet noget for dem og altsaa heller ikke kunde have fornærmet dem. — Et Telegram afsendtes til Borgermester Ehlers. — Kammersekretær Frost, hvis Navn blev modtaget med almindelig Jubel, var vel den eneste Mand i Danmark, der kunde Engelsk, men vilde dog ikke udtale nogen direkte Sympathi hverken for Wales-Kul eller engelsk Kokes. Det glædede ham at kunne meddele, at Oldermanden, Hr. Gnistrup, i Dagens Anledning var beæret med Titel af den kullede Greve, med Tilladelse til at bære samme. — Oldermanden udbragte en Skaal for Pressen, for hvilken Punch takkede, idet han udtalte, at Enhver skal maales efter sit Gasometer, og skjønt Lavet aldrig direkte havde blandet sig i Gasfedteri, vilde han dog udbringe en rigtig varm Skaal for Gasværkets Styrelse, idet han henpegede til Ildluminationen i Salen, der var en værdig Ildlustration til den Oplysning, Hovedstaden skylder sit bedste Hoved. Hermed kulminerede Talernes Række, og man samledes i nogen Tid om en afbrændt Bolle, hvorefter Brandsvenden afsluttede den vellykkede Fest, da han nu ansaa Deltagerne for ildfulde nok.

Offentlig Brevvexling.

Til Velædle
Jomfru Severine Andreasen
p. t. i
Smørumnedre Høj- og Kogeskole.

Du kan sagtens Severine, som færdes ude i den frie ubedærvede Naturs Blomsterskjød aa lar Kaansten være Kaanst aa Komandanten Sjæf aa mai bare gemen Unnerortnet uden a mokke men i mit Hjertekammers allerforgemteste Kakkellonskrog allievel ikke obetydeli medtaet a Betænksomhed. For va ska de bli til nu Hermanbang er blen aafisinel Overræsensendt aa Dyrtemmer i Ferslevs Søndas Kjælleretasje, aa romsterer me Gevaldihed, aa slaer Heiberre aa Overskov aa sæl din udødelie Mester i en Soppegryde aa roster dem tilsammens i Pærevælling, va jeg aldri tror kan være verken etter Fru Fibekers eller Frøken Salles eller Madammangors Kogebog, va Do jo ka gi mai Besked paa omgaaendes aa maa be dai obsalvere a man skriver alletider Salvumtitulus ovenover »Velædle«, va Du hade glemt sist, aa nu har vi faaen Den Stomme op igjen, Severine, va der var en Mindefest for Nyraab allievel a se Jastrov opfordre Fiskermændene tel a gøre Ræveløsjon aa høre ham sønge om den nyfødte Sol men det kan nu ikke blie annerledens aa hade vi beholt Brun tror jeg nok han ku her gort det mere smægtende. Aa va Haunstrob anbelanger, saa ve Du Severine, a je er Sjæfens lydige Unnersaadt, der begegner Alting med den uomgængeliste Desiplin, saa naar man tar i Betragtning han ska være født Prinds aa Tænor aa har de ifølle den histaariske Translation aa ka ikke sæl gøre værken fra eller tel saa er det aldri vær a ærke sai en grøn Gulsot paa Halsbenet desformedelst men ta det med Gudhengivelse i Samme. Men Fænella var noet me de allerpompøseste, der ha vaaren afleveret paa Brædderne i vore Dage, saa Værdasr esensenten i den Ferslewske gik fra Føret aa maatte laane a Overskov hans Promemorium anbelangende Fru Heiberre sammestes, som var inte saa krombenet a samme Værdassjæl, men Herman ville jo ikke stekke ob for den, aa nu har han obsalveret a Fru Hennings er bleen den levende Lidenskab, den, som har Bevægelsen, den som skriger, som kan gjøre det Uventede, Utrolige. Aa de vilde jo regtenok ha kommet meiet uventet aa utroligt om Fænella der er stom gier sai tel aa skrie som om hon hade fast Fø som føste Korristinde, va du ka nok begrive hon ikke gør, men de er saadan Ferslewsk Kjælder-sprøg, vor der immervæk ska skriges. Aa Hermand fortæller endvidere a Fru Hennings satte sine Negler i Jastrovs Kyd, va du osse ka begrive Severine vi ikke ku la gaa fordi Jastrov maatte jo blie blaa aa gul aa grøn aa marmereret liesom Fojeens nye Loft, om han sku la sai neile paa den Maade væranden Afting aa de ka alsammen ikke gøre Noet, aa de ka vi grine a, men han faareslaar a di drammattiske Degtere ska lave Balletterne va der er Angreb paa Priveligiommerne, aa sæt lille Eedvard sku lave Gøngendes Grund om tel en Ballet, vordan sku de saa gaa? Aa Soloerne aa Paddedøerne ska væk, aa de Hele være Attentyder aa Memek, aa je har Hodpine a aa spekelere, aa er ene omet for Motter duer ikke telet, aa Du maa heller komme jæm Severine aa ta Affære aa mulivis faa Hærmanbang fra et, ves Do ka faa han i Tale, for Sjæfen tænker kun paa Sarabærnart, aa va brødder han sai om Baletten? Men Du ska ta dine Kogebøger med aa Dagbogen osse.

Din hengivne
Pleie- aa i Konsten Fosterfader
Petersen.

P. S. »Den føste Kjærlihed« maiet syperb men di sang ikke Visen saadan som din salli Far, for han sang alti: Den føste Kjærlighed er dog den bedste,
For siden veed man aldri va man faar.
Som er et Faktom a di ubestridiliste.

Foraarsvise.

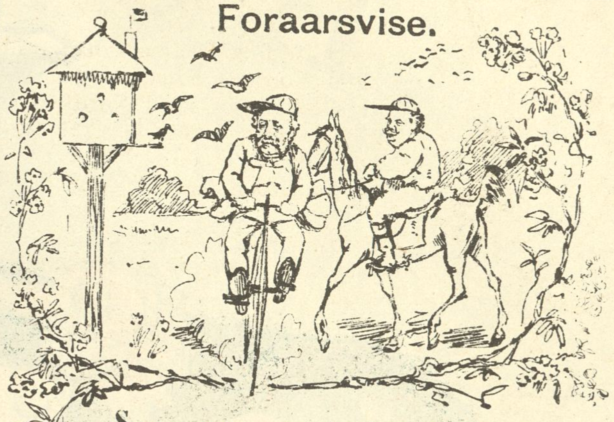

Stæren er kommen, den fløjtende Sanger!
I sin snævre Kasse den trygt søger Hvil.
Simonsen sadler sin fyrige Ganger,
Nu, da Polyhymnia's Kunst er stæril.
Stæren fortærer paa Taget sit Sul,
Bondemænd og Heymænn stirre studsende i Væ'ret
Og ta'er til Hatten for saadan en Fugl,
Der jo er født som »Høj-stæret«.

Vaaren er kommen! Alt Skovbunden kryer sig;
Alle gaar omkring i en Stær-Kasseking.
Stæren besindig om Tagskjægget stry'er sig,
Lærer af os Men'sker en svær Mængde Ting.
Alle i Foraaret lider af Stær!
Venstre forlængst er vandret hjem til Staldens Krybbe; —
Dér er de stærblinde Folk dog især
Mildest salt stæreotype!

Liflige Fugl, du er slet ikke kritisk;
Men vor kjære Frost inte døje du kan.
Han vil jo lære dig at tale britisk, —
Thi Ingen taler Engelsk i Danmark, som han!
Og af Processoren hver lille Stær
— Alle de »smaasorte« har et sjældent, medfødt Nemme —
Lærer at spise i alle Slags Væ'r
Kirsebær med de »Fornemme«.

Vaaren er kommen med røde Plakater,
Der forkynde lydt Beneficernes Hob.
Vaarens Aktör nu paa hvert et Theater
Stiller efter Stæren sit Stæreoskop:
Wulff jo af Stæren har lært sig, hvordan
Flottest man »ude og hjemme« skal agere!
Stæren har lært ham, hvorlunde man kan
Faa »Hylde«-Bær til at florere!

Varm er nu Solen, og mildt vifter Vinden;
Stæren gaar paa Stærgræs i ravnsorte Klæ'er:
Stæren, den ryger s'gu aldrig af Pinden, —
Kort sagt, den er mange Pund Stærlinge værd!
Hil dig, du kjære, du gamle Bekjendt,
Foraarets hyggelige, fløjtende Præludie! — —
Tak mig nu, Læser, for nu har jeg endt
Mit stæreometriske Studie.

Forberedende Øvelser.

Først skulle de ti Tusinde, som Berg herind vil sende,
I Vælgerivaabenbrug indøves en Kjende;
Saa tør mod Kjøbenhavn de sig trøstig gi'e paa Vej,
For saa er dens «Erobring» jo bare — Børneleg.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand No. 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 17. Maj. Nr. 20.

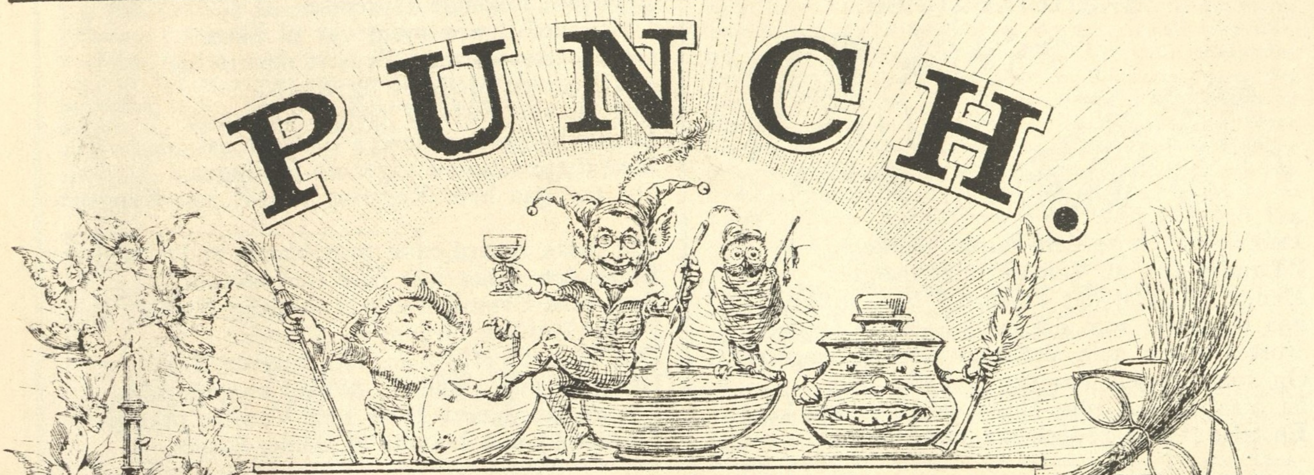

Heraldisk Ambition.

— Men Tante! Naar Du nu bliver forlovet med den Baron, — bliver vi saa ogsaa adelige?

Skattenægtelse.

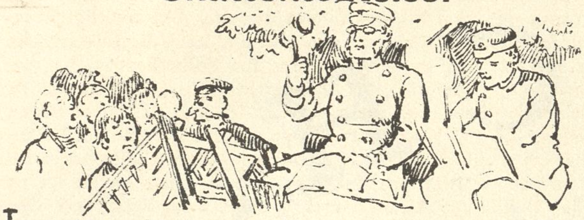

Lad ikkun Højre den Parole skikke
I Landet om, at Venstre intet mægter,
Men at til sidst det Piben ind maa stikke,
Saa tankeløst som det mod ESTRUP fægter!
Vort Venstre, som slet intet selv sig nægter,
Og som sig selv fornægter heller ikke,
Et Vaaben har, som Højre slemt genere kan:
En Skattenægtelse det etablere kan.

Vi mindes endnu hine »unge Dage«,
Da visse Venstremænd i Krigshumør
Mod Provisoriet det turde drage
Og fælded dermed deres egne — Køer.
Det var et Uheld, som man maa beklage,
Og som bør dækkes helst af Glemsels Slør;
Thi den Gang var det ikke som i Sommer,
Hvor man er sikker paa, at »Folket« kommer.

Bemeldte folkelige Dyrendal
I Næstved-Egnen nylig var til Skue,
Og Hjærtet varmt i Brystet maatte lue
Paa hver en Moderat og Radikal;
Saa nu kan ESTRUP næppe underkue
De syvti Venstremænd i Tingets Sal.
Med dette Glavind viger de for Ingen
Og tør gaa hver Regering haardt paa Klingen.

Thi dette Sværd man maa blandt andet hædre,
Fordi dets Brug just ikke fordrer Mod,
Som hine Sværd, hvorpaa de salig Fædre
I Askekrukken fordum sig forlod;
Det intet Tyrfing er, som kræver Blod!
Det gjør kun »Bulder«, hvilket meget bedre
For et saa djærvt Parti som Venstre passer,
Da det jo kun bestaar af Bulder-Basser.

Og naar man drager det paa Kampens Dag,
Naar »Folket kommer« til Skalmejens Toner
Og rykker ud med »Bulder« og med Brag,
Men ikke ud med deres blanke Kroner,
Naar saa Aktionen ender med — Avktioner
Og Slaget med behørigt — Hammerslag,
Vil »Folket« altid den Trøst have faaet,
At der for ESTRUP blev i »Bordet« slaaet.

Theaterforholdene i Kjøbenhavn.

Desformedelst højstærede Hr. Redaktør, jeg har den Egenskab at være Theaterfrisør, har jeg naturligvis tænkt en hel Del over det; for naar man saadan om Aftenen staar og gjør Hovedet kruset paa den skjønne Primadunna, uden at hun kerer sig mere om En, end man var et Stykke Stangpomade, eller man maa finde sig i at blive schjoflet af den vigtige Bongvivand, naar han er gal i Parykken, eller man maa nedlade sig til at lave saadan en væmmelig, skaldet Unge om til et Englebarn med dejlige Krøllelokker for at faa Klap paa Finalen, saa faar man saa meget i Hovedet, som nok kan give En nok at bestilie. Og da jeg nu bruger saa meget Avispapir til Papillotterne, som jeg altid læser igjennem først, har jeg naturligvis deri studeret Sagen og er kommen til det Resultat, at Theaterforholdene her i Kjøbenhavn hænger i et Haar, og jeg maa give Kammerherre Fallesen Ret i, at Haarene nok kan rejse sig paa Ens Hovede, naar de andre Theatre nu ogsaa begynder at ville spille rigtig Komedie og gaa det Kongelige i Næringen uden nogensomhelst Tilladelse dertil i deres Privilegier, end som at de betaler mere Feu—føj!

Jeg finder derfor, at den Indsender i »*Dagbladet*« havde Ret, som vilde have, at der i Privattheatrenes Kontrakter med Skuespillerne skulde indføres den Bestemmelse, at disse Theatre skulde overlade det Kongelige deres Skuespillere, naar dette havde Brug for dem. Og dette vilde naturligvis ikke genere de kongelige Skuespillere, for naar f. Ex. Fallesen vilde have Neumann fra *Kasino* til at optræde i et komisk Sangparti, hvad skulde saa Schram vel kunne have imod det? Aldrig en Smule! Og hvad tror De, det vilde krepere Kolling fra det Kongelige Theater, naar Kolling fra *Folketheatret* blev prøvet i en af Kollings Roller, som den anden Kolling maaske kunde spille nok saa godt? Aldrig det Bitterste! I den Henseende er jo Skuespillere et mageløst fremkommeligt Folkefærd.

Men jeg mener nu, at man godt kan gaa videre, saa at det blev en Forpligtelse for alle Theatre at overlade hinanden deres forskjellige Stykker, for naar et Theater i Øjeblikket netop har Brug for et Stykke, som et andet Theater ejer, men ikke for Tiden spiller, hvorfor skulde saa det andet Theater ikke have Lov til at spille det? Jeg vil til Ex. sige, at naar nu Fru Oda Petersen kommer til *Kasino*, saa skulde Fallesen overlade Andersen »*Den Vægelsindede*«, for at Fruen kunde vise sig i det Fag, hvori hun har sin Force; til Gjengjæld kunde saa Andersen overlade Brun »*Min egen Dreng*«, som hans Søn Nordal Brun saa godt kunde spille Titelrollen i. Maaske kunde saa Brun forære Andersen »*Let Kavalleri*«, for efter den Lykke Cetti gjør til Hest i »*Kejserens Kureer*«, er det rimeligt, at *Kasino* for Fremtiden vil indkalde flere Rytterfolk til Tjeneste. Men da *Dagmar-Theatret* naturligvis endnu har det mindste Repertoire, kunde Andersen give det »*Sagt op*« og Watt »*Medens Kufferten pakkes*«, hvad der jo vilde passe saa godt, fordi de bedste Skuespillere og Skuespillerinder jo nu forlader Brun. Det vilde vel ogsaa være rigtigt, om alle Theatrene fik godt af, naar der kommer en Gjæst hertil, som f Ex. Svenskeren Lindberg, der jo kunde gaa paa Omgang og spille »*Henrik IV*« paa det ene Theater, »*Henrik V*« paa det andet osv.; og hvis det bliver til noget med Neumanns Rejse fra Kasino til Amerika med 100,000 Dollars om Maaneden, saa skulde Folketheatret give ham Lov til af dets Repertoire at spille »*Humbug*«.

Se, det er der meget mere Mening i og er meget liberalere end som Kammerherrens Forslag til Ministeriet om, at de forskjellige Theatre hvert skulde holde sig til en bestemt Genre i Dramatikken, for for det Første spørger jeg, hvem der skulde fordele det, om Direktørerne skulde trække Lod derom ligesom i et andet Varelotteri saaledes, at f. Ex.

den ene Direktør vinder »*Berthas Klaver*« og den anden kun »*En italiensk Straahat*«, hvad der jo giver en stor Differange i Værdien; og for det Andet er det saa grumme vanskeligt at sige, hvad der er Drama og hvad der er Farce, osv.; for bare at nævne et Exempel, saa er der jo Mange, der finder, at Dr. Eedvard Brandes's Stykker er voldsom tragiske, og Andre, at de er komiske, og endnu Flere, at de er tragi-komiske, saa man ikke kan sige, hvilket Theater der skulde have dem, ja maaske nok nu efter Dagmar-Theatrets Aabning.

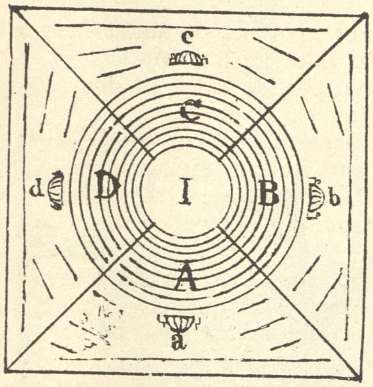

Saa var det forgangen Aften, at jeg kom til at læse noget paa en Papillotte, som interesserede mig saadan, at jeg nær havde gjort Skurken mere sveden, end han skulde være; det var om de bevægelige Theatre, som man nu har opdaget i Udlandet, hvor Scenen til Changementer drejer sig rundt. Nu skal De høre, hvordan jeg mener. Alle fire Theatre bygges sammen i en stor Rundbygning, omtrent ligesom jeg vil sige Panoramabygningen, og bestaar egentlig, som hosstaaende Tegning udviser, af tre indeni hinanden værende Cirkler. I den inderste Cirkel (1) er Orkestret placeret ligesom det i gamle Dage var paa Karousselbanerne og det er fælles for alle fire Theatre, hvorved der allerede opnaas en sjelden ensartet Harmoni i Bygningen. Den næste Cirkel (2) er ved brandfri Træskillerum med Jerndøre efter den schønheyderske Model delt i fire Rum, de fire Tilskuerpladser (A. det kgl. Theater, B. Kasino, C. Folketheatret og D. Dagmartheatret), og den yderste Cirkel (3) afgiver paa samme Maade Plads for de fire tilsvarende Scener (a, b, c, d.)

Vi tænker os nu, at der spilles et Stykke i fire Akter, og at hvert Akt er i sin egen Genre, afpasset efter den Scene, hvorpaa den skal udføres, altsaa den ene Akt alvorligt Skuespil for det kgl. Theater, den anden Akt Udstyrelsesstykke for Kasino, den tredie Akt Farce for Folketheatret, og den fjerde Akt Operette for Dagmartheatret. Naar Aktet er ude, drejes Scenerne rundt, saa at det kgl. Theaters Scene kommer ud for Kasinos Publikum, Kasinos Scene for Folketheatrets Publikum, osv., hvorpaa Skuespillerne igjen begynder forfra paa en frisk paa det Akt, de lige har spillet for et andet Publikum. Akterne maa jo des Aarsag helst være lige lange, og da de jo skal ses af Publikum i de forskjellige Theatre i vexlende Orden, kan der selvfølgelig ikke være nogen videre Sammenhæng mellem dem eller nogen fremskridende Handling, men det kommer mere an paa at vise en Række Situationsbilleder, saaledes som det jo ogsaa er bleven moderne i *Strandby Folk*.

Det er klart, at der er mange Fordele ved Systemet: 1° faar hvert Theaters Publikum alle fire Theatres Skuespillere at se paa en Aften i alvorligt Skuespil, Udstyrelsesstykke, Farce og Operette; 2° behøver hvert Theaters Skuespillere kun at lære én Akt, som de gjentager fire Gange, i Stedet for fire Akter; 3° spares der Udgift til tre Orkestre, ligesom den gammeldags Rangforordning mellem de kongelige Kapellaner og Borgermusikken bortfalder; og 4° behøver man ikke de kostbare, kunstnerisk udsmykkede Foyer'er, da Publikum kan blive siddende ganske rolig og befries for den anstrengende Løben frem og tilbage i Foyeren.

Jeg mener ved disse omdrejende Theatre at have løst det store Spørgsmaal, hvorom det for Tiden drejer sig for Theatrene, og jeg véd, at vi ejer en Mand, der kan paatage sig at bygge saadan et Theaterensemble, nemlig Hr. Kvartermester Hansen, R. af D.

Ærbødigst

Kæmmesen,

Theaterfrisør.

Berg.

(Frit efter *Buhl* af Blicher).

Glat var Din Kind, da første Gang
Du ind i Folketinget sprang,
Da du hos I. A. Hansen stod,
Saa ung og frisk og fuld af Mod,
Da under Brøl og Træskotrampen
Du viedes til Forfatningskampen.

Glat var Din Kind, da første Gang
Du fulgte Folkehjærtets Trang,
Da Du ved Juni-Grundlovs Grav
Dit »Ja« den »reviderte« gav;
Da fulgte Du i Vaabendansen
Endnu den gamle I. A. Hansen.

Glat var Din Kind, da første Gang
Dig daared en Sirenesang,
Da Raasløffs Hærlov paa Din Arm
Du løfted kjærlig, folkevarm,
Da hist i Tinget ufortrøden
Du hjalp den Spæde ud af Nøden.

Højt var Dit Mod, da anden Gang
Du ind i Folkekampen sprang,
Da Flertalsmajestætens Magt
Du prøved kækt og uforsagt;
Da uden Angst og Sjælsanfægtelse
Du voved en Finanslovnægtelse.

Hvidt var Dit Halsbind anden Gang;
Da Du til Fører op Dig svang,
Da Du i Skanderborrig stod
Og Kongen dristig vide lod,
At Folketinget Et og Alt er
Og han kun »Skriver og Forvalter«.

Høj var Din Røst, da anden Gang
Du gjorde Estrup Vejen trang.
Det var hint stolte Øjeblik,
Du Folkeuhr og -kjæde fik,
Mens Forsvarsvennerne blev trøstet
Med »Dannevirket udi Brystet«.

Ild var Din Sjæl, da næste Gang
Din Fane søndersplittet hang,
Da Hær mod Hær stod Venstres Folk,
Da Holstein selv blev Mismods Tolk,
Da Buler du med røde Rande
Fik i Din altfor »aabne Pande«.

Ild var din Sjæl nu sidste Gang,
Da under Hørups hule Sang
Du atter imod Estrup stod.
Ild var Din Sjæl, men koldt dit Blod,
Da Du og dine som »zerrissene«
Lod haabløst alle Blomster visne.

Ild var Din Sjæl, nu sidste Gang,
Da højt mod Krabbes Plads Du sprang
At gribe Klokken, Magtens Tegn.
Fejl greb Du, men fra sølle Degn
Til Bogødrot Du har Dig svunget.
— Nu Berg, nu er Dit Drapa sjunget!

Sørgeligt, men sandt.

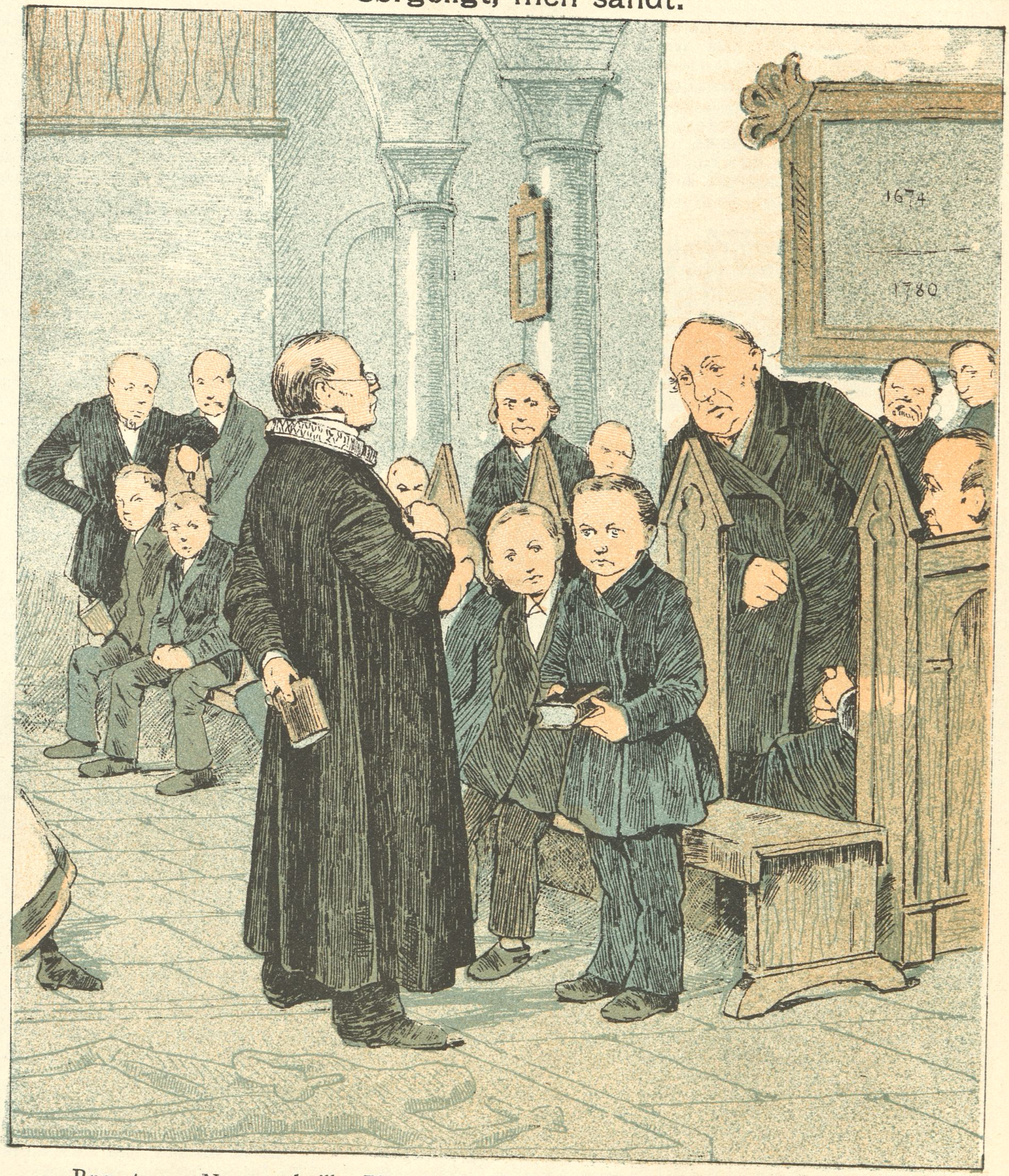

— Præsten: Naa, og hvilke Pligter have vi endvidere?
— Konfirmanden tier.
— Præsten: Have vi ikke ogsaa Pligter til Exempel mod — vort Fædreland?
— Konfirmanden tier videre.
— Præsten: Naa min Ven, hvorfor svarer du ikke?
— Konfirmandens Fader: Næ — je skal sige Pastoren, hjemme te vos er vi Venstremænd. Ja vi er.

Ferieglæder.

— Er det jer Søn, der faar Prygl?
— Næ, ded æ kuns en Kjøvenhavner, som æ her ude aa more sej i Pintsen.

Statsmand eller Engel?

Det var forgangen Aften, da
Man patriotisk tvisted'
Om, hvem der burde Skylden ha'e,
Fordi vi Slesvig misted',
Da lød Octavius Hansens Røst
For grundig at forklare,
At det, som den Gang os for Brøst
Og Tabet kunde spare,
Det ikke nogen Engel var, men kort
Og godt en Statsmand, som i et og alt var »første Sort«.

Ak, havde den Gang blot man vidst,
Man ku' ha'e fundet Manden,
Der kunde knuse Bismarcks List,
I ham og ingen anden!
Her maa jo en forsvarlig Part
Af Statsmandsvisdom stikke,
Thi en Ting er nu ganske klart:
En Engel er han ikke,
Og naar han som Politiker fremtren,
Slet Ingen sagde om hans Politik: Naa, den er ren!

Da Politik og Strategi
Man altid bør forbinde,
Man Sporene af hans Geni
Til Vands og Lands kan finde:
Til Vands især han holdt sig kjækt,
Og Del han tog saagar i det
Berømte flydende Projekt,
Der kaldtes for »Akvariet«.
Man paa det tørre hurtig Sagen fik,
Til Gjengjæld Aktionærerne med Glans i Vandet gik.

Til Lands han ogsaa Lavrbær vandt,
Hvad tydelig man saa' paa
Skotøjsfabriken, som forsvandt
Og Fødder fik at gaa paa.
Skjønt den bar Præg af hans Talent,
Den gik dog bag af Dansen,
Og han blev ikke her bekjendt
Som nogen heldig Hansen;
Men han den Roes skal dog af alle ha'e,
At disse sine Felttog har han aldrig pralet a'.

Som General vi lede maa
Vist efter Hansens Mage,
Hvor findes fler, der kan med saa-
dan Anstand gaa tilbage?
Og som Soldat hans Nøjsomhed
Kan ikke sættes højt nok,
I Felten er det, som man véd,
Med Maden ofte sløjt nok;
Men han kan nøjes med, hvad man erfoer,
Den haarde Kost at maatte æde sine egne Ord!

I Dobbeltkiggert.

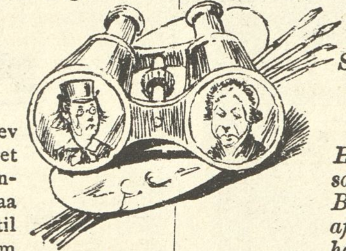

Kunstudstillingen paa Charlottenborg,

anmeldt af

Frederikke Fix,

studiosa artium.

Nr. 268. Middelboe. Portræt af Grev Holstein Ledreborg. Aristokratisk Finhed parret med folkelig Djærvhed! Middelboe har aabenbart malet ham, som han saa ud, da han saa mandeligen kæmpede for Kvindens Ret til Statsunderstøttelse. Man synes at høre ham snerte den lille Eeduard. Han har stukket Hænderne i Lommen. Hvad søger han der? En Portefeuille eller en Formandsklokke?

Nr. 270. D. Monies. Brudekjolen prøves. Det er det sørgeligste Billede, jeg har kjendt. Den friske, fyldige, straalende Uskyldighed har ladet sig lokke ind i Ægteskabets Lænker. Usynlig omsno de hende. Stakkels lille Gaas! Hun ser ikke Ræven. Endnu er hun fri, men Karethen med Vognmand Bohns hvide Heste holder allerede for Døren. Paa d'Angleterre arrangerer Vincents travle Aander Offermaaltidet. Endnu en Time, saa er hun Slavinde. Mit frie kvindelige Hjerte bløder ved Synet. Videre!

Nr. 275. Amalie Müller. Et gammelt Limkogeri ved Ladegaardsaaen. Gid jeg kunde give Amalie Müller et søsterligt Haandtryk for det Motiv. Et Limkogeri ved Ladegaardsaaen! Det er ægte! Det er folkeligt! Væk med Eau de Colognen og lad os søge det simple Folk i de simple Omgivelser! Ladegaardsaaens Bølger, det er Naturalismens Hippokrene. Lad os koge ægte folkelig Lim til Fremtidens Bygning ved dens realistiske Vande!

Den Kunstausstilling po Charlottenburg,

anmelt af

Smeraldine Butterstengel.

forhenværende Affekattermadam.

Nr. 268. Middelboe. Bortræt af Grev Holstein-Lederburg. Och det er den Graf, som er soe majet i Grithuset hos die tobeli Bauere, och gan Fanden schnakke eet Oere af, wat han schlets icke har nödig, fordi han har Öerer noch sel, och han er go noch, men jaj har set han bæder i »Punch«.

Nr. 270. D. Monies. Brautkjolen proberes. Ach du goteste Gott, wor er den dailich! Ach da jai schulde hafe Brillup — den ferschte Gangen — da hatte jai osse soe en gantzke schneehvide Rokke poe, och jai war nu majet schlankere och schmuckere en hon her me en grom Nese ock kaalraben schwarze Øjne och lange Hænggrøller met majen Bomade i, och jai tvinte, for jaj wilde icke hafe han Efraim Sauermagen, min ferschte Mand, som war en majet gammel Mand och kjebte gammele Glæer, men han sendte mai en Brosch, han hatte kjebt po Aktion for Reverkjeb, och den hjalp.

Nr. 275. Amalie Müller. Et gammelt Limkockerei ved Ladegoersaaen. Jai hatte en Veninde, som hatte waaren halfwejs ferlobet met en Maler, och den Maler hatte Sandgisterne ved Ganalen i sin Tid strøgen och mahlet och een Sandgiste ved Ganalen er doch liesoe got som en Limkockerei ved Ladegoersoen. Men han gom aldri i de finere Malerei poe Sjarlottenburg, formedelst han fik Dileriom och döte forinden. Ja, sodan goeret!

Nr. 287. Ottesen. En Kongeørn. Bare jeg vidste, hvor Ottesen har faaet den Ørn saa godt udstoppet, foı min Bedstemoders gamle Papegøje er noget svagelig og kreperer snart, den kunde jeg nok have Lyst til at faa Kadaveret præpareret ligesaadan.

Nr. 288. Vilh. Pacht. Kartoffelgravere eller »Tørvetrillere i Sortemose«

Nr. 292. Thorolf Pedersen: »I en Præstegaardshave«. Der kan man se, hvor de Præstefolk mæsker sig! Den unge Dame er aabenbart en Datter af en af Schandorphs Præstemænd og ligner sin Fader paa Korpulencen. Hun staar naturligvis og overlægger med Moderen, hvordan hun bedst skal faa Kapellanen til at fri. Bliver han hendes Ægtemand, er det saamæn et fedt Kald, han faar. Og det er jo derfor man studerer Theologi.

Nr. 304. Carl Schmidt-Phiseldeck. Ved Bøllemosen, »Det klarer op efter Bygen«. Tilhører Carl Michelsen. Det maa være en af vore, siden det tilhører Carl Michelsen. Titelen »Det klarer op efter Bygen« angaar formodenlig Doktor Pingel, der sunder sig efter »Dagbladet«s sidste Overhaling. Jeg kan ikke se Doktoren ved Mosen. Maaske er han gaaet i Vandet og ikke kommen op igjen?

Nr. 321 V. Rosenstand. »En Regimentstambourmajor«. Rosenstand fortæller godt. Hans Sprog er klart og forstaaeligt. Men han lægger sig for meget efter Gardermaal, og dette Gardermaalstræv klæder ham ikke. Det er, som han er kommen i en gal Garderrobe og ikke kan finde ud igjen. Hans Tambourmajor er saa lang at han bliver kjedelig i Længden. Saadan en Tambourmajor er nok ellers det, de kalder en »Stokmilitær«. Det er en Stok med Trommeslag i!

Nr. 325. Laura Sarauv. Nature morte (En Spegesild). Ja en Spegesild, der er saa død som en Sild, det er unægtelig Nature morte. Den skulde for Resten Etatsraad Blom kjøbe og forære til »Tømmermændenes Lavshus«.

Nr. 287. Ottesen. En Gongeadler. Som er een dailich Dier, men jai holder doch mere a Affekatter och Gagaduer.

Nr. 288. Vilh. Bacht. Gantöffelgraver. Jaj gan ingen Gantöfler see, och jaj droer, det skal bare være en Alterdavle til Gapellet i de nye Gantöffelkrankhus i Hornbech.

Nr. 292. Thorolf Pedersen. I en Bræstegoersgarten. Ach wor de minner mai om den Voss sin Luise, den dailich Bræstegoersidyl, wor di immer soe maien dailich Mad bode Erdebærrer mit Flede og Dickmelk foer serveret, och den junge unschuldiche Bige foer soemange gote Portioner, og de er hinners Geborsdag och hun blir ferlovet. Ach ja, de er dailich at bli ferlovet poe sin Geborsdag!

Nr. 304. Carl Schmidt-Phiseldeck. »Det glarer ob etter Bygen«. Tilhører Hr. Hof- og Ordensjuveller Carl Michelsen. Och so! Ja det mo were Dagen etter den Nitoerskour, och der er fallen een richtich solid Ordensregn, och soe har Hr. Michelsen Grund til Fornøjelse och gan si dil sai sæl, a »det glarer ob etter Bygen« for han. Och, dem som Regnen er fallen poe, deres Gesichter glarer ob ochsoe. Men di anneres schlets ikke.

Nr. 321. V. Rosenstand. En Regimentsdambourmajor. Nai, soedan en ferschrekelig schtur Grigsmann er freilich næsten formaiet for een schtakkel gammel Fruenzimmer met et anschtukkent Nerfesistem at schulle see poe een Gang, och han schulle han heller ha bordræteret stykvis i do, dre Malerier mere smoe. Och gommer Gæmben Morfy nog een Gang poe Baggen, och Rosenstand har sin Højhedsvahnvid endnu, soe schkal han foe han til Model, for han er da endnu maiet bæder end som han Reggimentdrommedarmajoren.

Nr. 325. Laura Sarauw. En Spegesild. Na, det er det di galler en »Sildebenstycke«! Och det er det, som Gunstens Sildefedninger gir sai a me, som jai har læst han Hermann Bang har schkrefet omm. Men han schkrifer nu soe maiet, och jai droer schlets ikke han sæl ferstoer det halle.

„Sommerlejlighed til Leje".

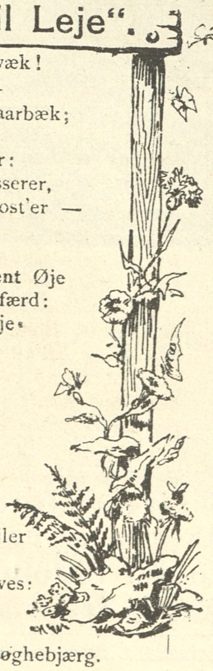

Tiden iler! Nu er snart vor korte Vaar væk!
Fine Folk — især af voresches Nation —
Omnibuser løs paa Skodsborg, Ved- og Taarbæk;
Ud paa Landet flytter hver gentil Person.
Rundt i hele Danmarks Land man ferierer:
Op til Kullen ta'er hver kulskjær Kulgrosserer,
Men til Sprog-Ø ta'r de Bolt'er og de Frost'er —
Alle rejser! lige meget, hvad det koster!

Lad dem rejse! — med et mildt og vaagent Øje
Følger Punch dem ud paa deres Sommerfærd:
Borgermester Ehlers lunt og godt i »Køje«
Søger Hvile efter Vinterens Besvær;
Der er fuldt op af Folk paa alle Kanter,
Selv de brave Borger-Repræsentanter,
Som fra Arilds Tider immervæk de pleje,
Flytter alle sammen ud til Gilde-leje.

Digter Gjellerup til Tro-ense sejler,
For lidt nye Guder muligvis at faa;
Alexander Kjelland fanger Hunde-Stejler
Hist i Realismens Selv-Rosenaa;
Bangs Lyrik paa min Frue-Bjærg skal hæves:
Men des værre! paa Gavn-ø vil forgjæves
De ti tusinde Tapre nu opsøge Berg;
Men Hr. Schønheyder bor endnu paa Bøghebjærg.

Hver en Bryggerven og Heymann, Byen ejer,
Flytter ud til Gyldenlund og holder Hof;
Og paa Tuborg i idyllisk Ro Hr. Bajer
Plukker »Liljer« og synger »Kvinnans Lof«;
Octavius Hansen, en vældig Mastodunt lig,
Ta'r Logis et Sted til venstre for en Grundt-Vig;
Monrad spanker som et Lam i Ulvebakkerne,
Mens Gamél i Tanken følger Nordpolakkerne.

Hver en Skuespiller griber Vandringsstaven,
Ud mod Syd og Øst og Vest de flagre hen:
Man si'er, Abrahams skal ud til Ende-Laven,
Kun Wulff bli'er hjemme hos de vante Kjældermænd.
Hist i Rom vil Hr. Erslev, som De aner,
Gaa paa Kors-oen, klædt som Kors-ikaner;
Doktor Schandorph i en Villa ses opstillet,
Der, hvor Friisen er den vantro Thomas' Billed.

I det straalende, det lyse Kjærte-minde
Vil Hr. Howitz sig gasse, det er klart;
Og vor Jernvejsdirektion vil sikkert finde
Sig et sympathetisk Hjem i Middel-Fart.
Selv Theaterchefen ta'r paa første Klasse
Ud til Klampenborg, vel sagtens for at passe
— Med en Iver, der fortjener et *Egregie* —
Paa Hr. Ginderupses nye Privilegie.

Et Tanke-Experiment.

— «Nej, nu skal der sandelig Rækværk!»

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 24. Maj. Nr. 21.

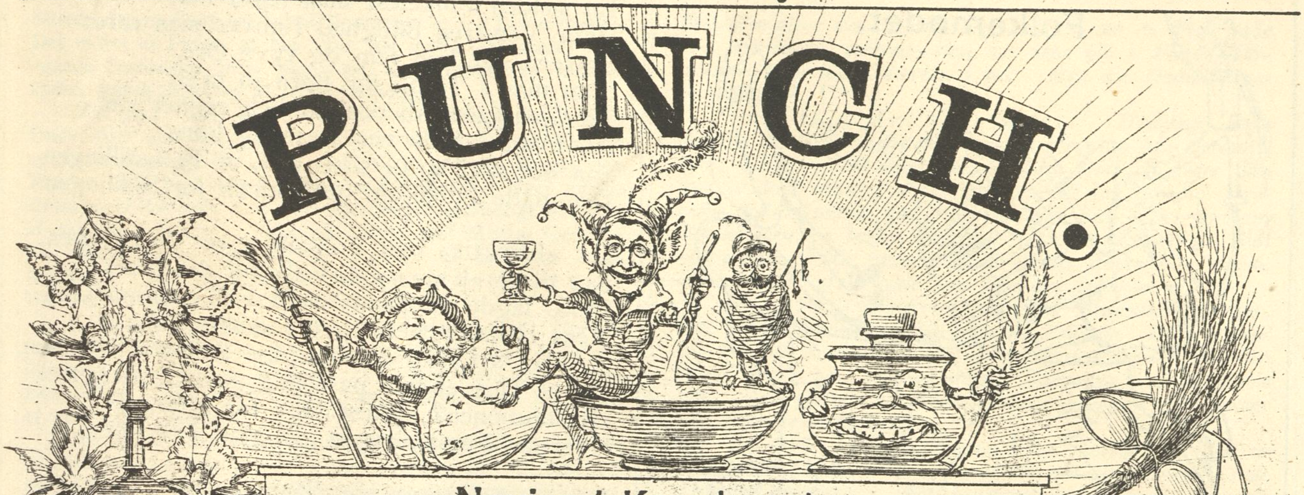

Novice i Kogekunsten.

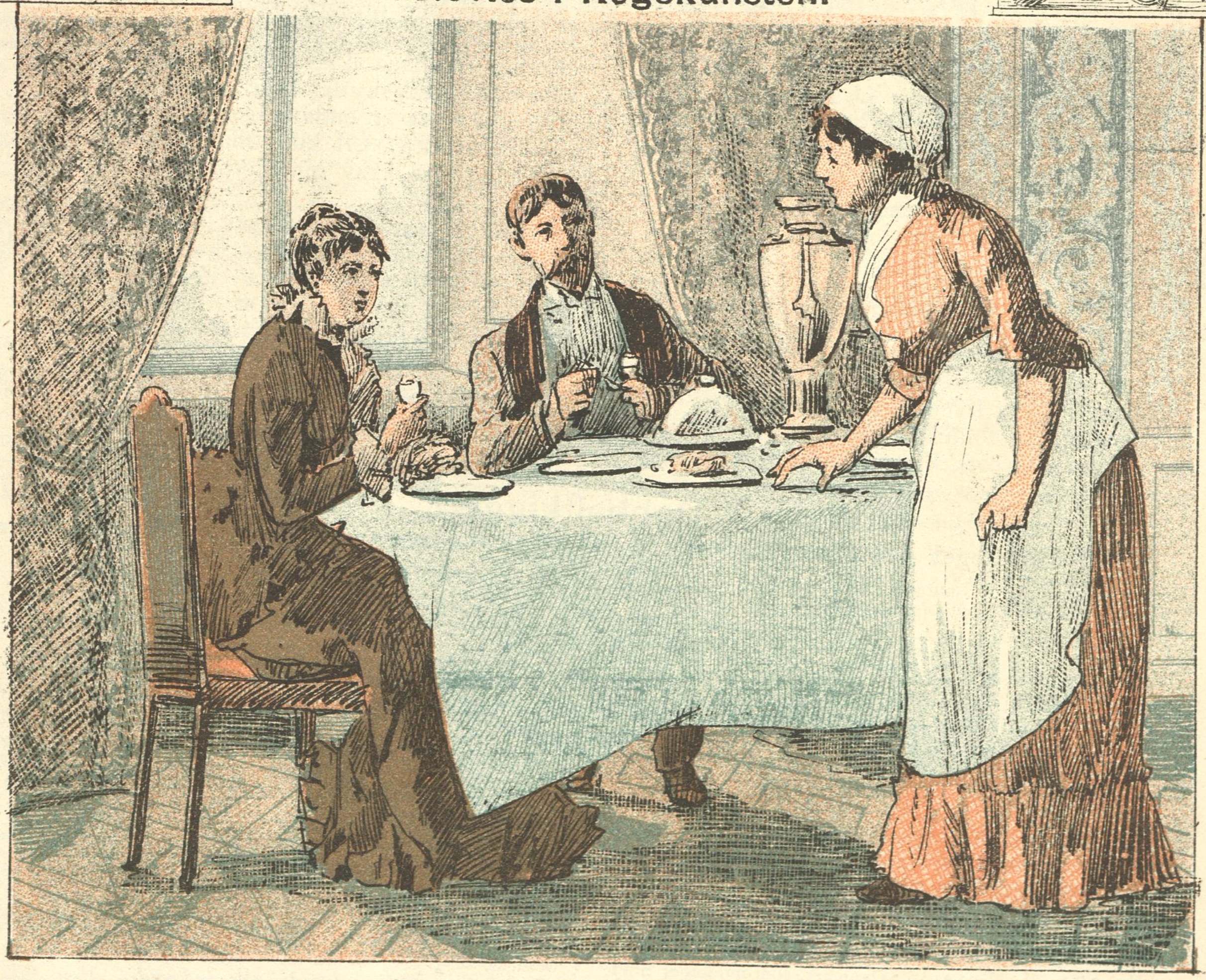

— Men Æggene er jo ganske haardkogte, Trine! Hvad har Du egenlig rettet Dig efter?
— Køkkenuret, Frue.
— Køkkenuret! Men det gaar jo et helt Kvartér for sent.

Folkemødet.

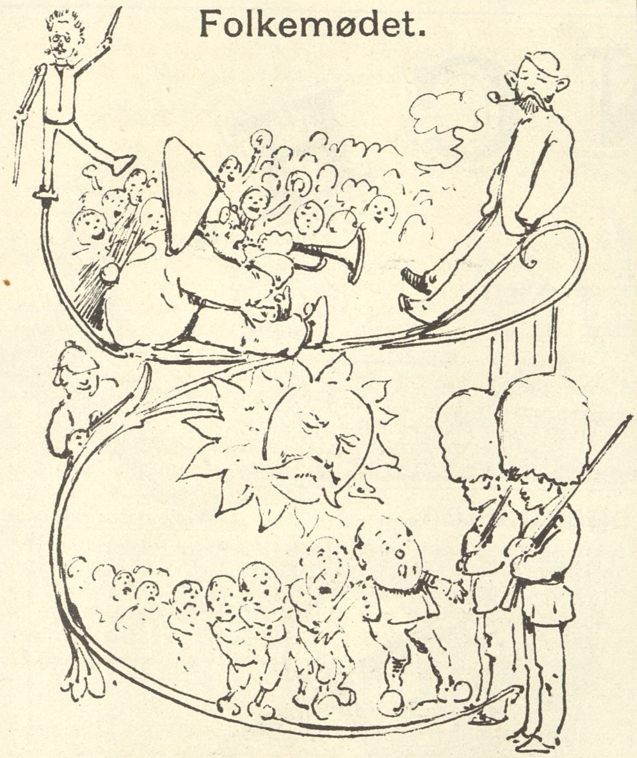

Der kan man selv se, Venstre vinder mer
Og mer Terrain i Danmarks Væng og Vange,
Saa det i «Ærtedalen» kunde fange
Syv Tusinde Tilskuere, ja fler;
Her var forsamlet næsten li'esaa mange,
Som man i Tivoli en Søndag ser
Beundrende den folkelige Herlighed,
Der pryder Pjerrots Vanvid udaf Kjærlighed.

En sjelden Folkefest man fejret har,
Hvor Venstres Billighed Enhver maa røre:
Entreen var kun fem og tyve Øre,
Som man i Tivoli for Børn jo ta'er,
Til Gjengjæld Glæden dobbelt regnet var
Af, hvad derude var at se og høre,
Saa det skal strax slaas fast, at Forestillingen
Det glade Publikum gav Smæk for Skillingen.

Hr. «ESTRUP» bød Forsamlingen Velkommen,
Saa til et «Estrup leve!» op det trak;
BERG lagde ud paany med Folkedommen,
Mens HOLSTEIN smøged folkelig Tobak;
JENS LUND slog de fornødne Knips i Lommen,
Og al Ting endtes passende med SCHNACK;
«Resolutionen» oplæst blev for Klyngen,
Hvorpaa Forsamlingen gik glad i Gyngen.

Iblandt Artisterne har BERG især
Sin Helterolle prægtig kunnet klare:
«Handlingens Tid,» han sa'e, «er rykket nær.»
Endnu er altsaa ikke nogen Fare;
Thi nær ved skyder ikke nogen Hare,
Og lige nær er endnu Venstres Hær,
Saa WEDERKINCH ku' rolig risikere
At ville ofre «Liv og Blod» med mere.

Nej, først for Alvor aabnes Vaabendansen,
Naar «Ryg mod Ryg» og «Skulder imod Skulder»
De Herrer Jensen, Nielsen, Per- og Hansen
Skal ind til Kongen for at «gjøre Bulder».
Blot De nu ikke strax gaar helt fra Sansen
Som en Flok Heste, der har faaet Kuller,
Naar det Læs Grovkorn, hvormed de skal age
Til Hove, dog er mer, end de kan drage.

I Dobbeltkiggert.

Kunstudstillingen paa Charlottenborg,

anmeldt af

Frederikke Fix,

studiosa artium.

Nr. 327. Oscar Schütte. »Ved Toiletspejlet.« Hvad er Skjønhed? Et antikveret Begreb! Nu til Dags har vi Gud ske Lov Mod til at se, at det Grimme og det Gamle har Krav paa at komme med. Kvinden paa tredive Aar var endnu vore Fædres Ideal. Vi, deres Sønner og Døtre, vi vil helst se Kvinden paa 57, just som hun foran Toiletspejlet realistisk og videnskabelig studerer sine Rynker for derigjennem at komme til Selverkjendelse. Naar man ser Schüttes Kvinde foran Toiletspejlet, saa siger man ikke: Saadan ser Skjønheden ud! Nej man siger: Ære være Sandheden, hvordan Fanden den saa kan gestalte sig!

Nr. 372. L. Tuxen. »Danmark, som modtager Stændernes Hylding«. Jeg holder mest af Bonden. Men jeg kan ikke lide, at Bonden skal hylde Danmark. Det er Danmark, som skal hylde Bonden. Og den Tid kommer nok. Borgeren gjør for Resten en god Figur. Han minder om et

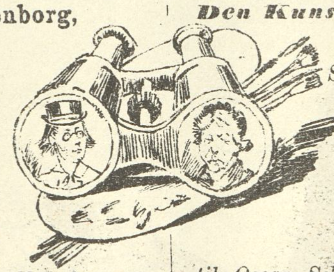

Den Kunstausstilling po Charlottenburg,

anmelt af

Smeraldine Butterstengel.

forhenværende Affekattermadam.

Nr. 337. Oscar Schütte. Ved Doaletspailet. Ach Gott! Watt er vi Menscher! Ikke annet en som de bare Affekatter. Stoer ikke der den gammel tosse Fruenstimmer och droer hun ser sai sæl i en Doalettespail, och soe har den Schelm til Oscar Schütte hinner narret met en Hohlspail, som hun seer gantzscke och aldeles helt annerleds ut i, och ikke schmukkere, for de gan hun ikke bli, men innu maiet grinagtigere. Ja de er en go Schpas!

Nr. 372. Duxen. Loftsdegoration til Frederikborre Schlott. Och her i Danmark blie alding degoreret bode dem. som bigger Schlotte, och dem, der bigger Deatere og Gaféer, och de er et Nationaltræk me den majen Degoration bode udvendi och indvendi. Men jai gan ikke forschtoe den A la gori uten det schkal väre: Edelmann, Betelmann, Doctor, Pastor! Och det droer jai ochsoe, och det er majet brægtig i Gøløren, men han

Billede, jeg en Gang har set af Bournonville i »Torreadoren«. Det er fint af Tuxen, at han ikke har malet »Danmark« som »gamle Danmark« men som »det unge Danmark« med et kjækt, fransk Anstrøg af fri Kvindelighed!

Nr. 391. Kr. Zahrtmann. »Dronning Sofie Amalies Død«. Der er noget Oprørende i, at det al Tid er Konger og Dronninger og fine Folk, der bliver malede af paa den Maade. Man kan ikke kontrollerer Sandheden. Hvor mange Dronninger har selv den mest erfarne Hospitalslæge set pille af paa sin Afdeling? Ikke en! Nej, mal Mutter Gervaise fra »Faldgruben« liggende og krepere af Delirium i en Rendesten! Det var Realisme! Zahrtmann er for zart i sine Følelser til at blive Folkemaler for Alvor.

529. Lindeburg. »En Finansoperation«. Dersom jeg havde den Ære at redigere Dachsavisen, saa satte jeg lige strax det Billede i Bladet. Det vilde være hensynsløst, men ærligt. Lad os blot ikke være bange for at kigge ind af vore egne Vinduer.

Nr. 537. Peter Olsen. »Ved Lampelys«. Ja der er Blus paa Lampen! Der er den rigtige Os og ikke for mange Klæder paa. Men Gud véd, om den Rembrandttaage, der udstrømmer i Stuen, ikke er lidt for meget for Rembrandtdirektøren, saa han forlanger Billedet taget ned eller hængt mellem et Par rigtig vaade Søstykker af Blache og Carl Rasmussen.

546. Sichelkow. »Stilleben«. Jo Billedet hænger meget godt! Det er ogsaa godt malet, Frugterne især. Men jeg synes Sichelkow har gjort den Buk temmelig Raa.

Billedhuggerkunst.

Nr. 396. Bøgebjerg. »Narcissus«. Allegori forestillende Forfatteren Hermann Bang, der læser sine egne »Tunge Melodier«. Hvor mon Hr. Bøgebjerg nu opholder sig? Det er længe siden, jeg har læst »Nationaltidende«.

Hvad er Resultatet? At vi er gyselig langt tilbage. At vi trænger til at der lægges endnu mange flere Drænrør fra de store Kulturlande for at lede deres Gjødningskraft ind over vore udpinte Marker. Nu maa jeg læse til Examen. Har jeg bare min 3die Karakter, saa stiller jeg mig i Rækkerne. Jeg vil være Radikalismens Jeanne d'Arc og ikke hvile, før Georg Brandes er Professor og Doktor Pingel kongelig Historiograf paa Bogø!

Doktoren glöer sin venster Læg, och sæl om en Floh hade han schtukken, schkulle han sai ikke glö i Folkes Närvärelse, men bide Smerzen i sai. Men die Mediziner er so usjenerte.

Nr. 391. Kr. Zahrtmann. Droning Sofie Amalie sin Tod. Ach, den gammel Droning har formajet spist, och hun toer Ondt i sin Magen. Men jai droer ikke hun er dodt innu, for jai genner godt den gammel Droning Sofiø Amalie, fra Baggen, wor hun heder Madam Knaspersen og bager Waffeler. Och hun har det didt met soedan Golik, naar Waffelerne har woeren for warm, men de goer ofer, naar hun foer sin Schnaps.

Nr. 529, Lindeburg. En Finantschoberation. Na, det er da een af den polschke Schlags. Dem genner jai dil, och dem har vi mange a her i Lande. Ach, den junge Mann han blir tat ve sin Nese, det gan di schtole poe. Jai genner di Polschke lisoe got som jai genner den Gommersetaschroed.

Nr. 537. Peter Olsen. Ved Lambelus. Det er en dailich historischk-etnografischk Stück foreschtillende Droning Bomare i Nationaldracht digterer en kvinneli Missjonær sin Destamente. Och sine oferflediche Glæer har Droning Bomare git bort i lefende Life och schpare Arfafgiften.

Nr. 547. Sichelkow. Stilleben. Ja Stilleben, det er soedan noet, som poe Amacher hos Exner wor dem er soe pene aldid och aldri met Slasmoel och Revolver och den Schlachs, men jai gan ikke li den ammeriganske Stilleben.

Bildehuggergunst.

Nr. 396. Bægebjerg. Narcissus. Ach den arme junge Mann! Han har noch foet formajet at drike, och han ligger poe et Fortog och mo a me de och er majet doli och gunde drænge til Frøken Laura Sarouw sin Nature morte — en Spejesild. For a blie frischet ob.

Och nu schlutter jai, for Skofen er grön och jai er angasjert ved den schtore Menascheri dil a ta mo Balli-etter ve Indgang mellem do Gagaduer och en ammerigansk Glapperschlange i Utstopning, som blier inderessant Geselskab. Men ikhe noet mod Affekatterne. For dem elscher jai.

Drøvelige Tidender.

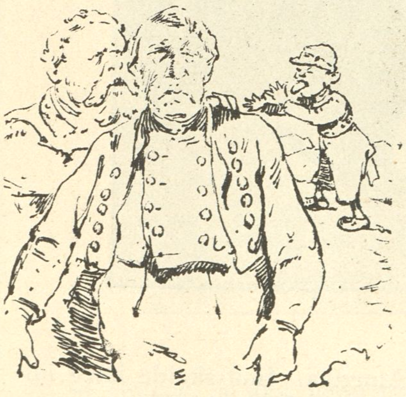

Det er ej bare Blomster smaa,
Hvis Skæbne grusomt ender
Med, at de alle visne maa
I vor Regerings Hænder;

Nej, denne strænge Folkedom
Ses ogsaa sig at dreje om
Diverse Folke-Blade:
Hvor det er Jammerskade!

»Stifts-Tidenden« i Aalborg By,
Som havde havt i Sinde
For Folkelighed Navn og Ry
Blandt Venstremænd at vinde,
Blev grumt behandlet af Hr. Skeel,
Dens Redaktør har faa't Kanel,
Han var privilegeret
Og derfor net leveret.

Han var en Rosenknop i Vaar,
En Væxt, man ej ku' nægte
En Plads i Venstres Urtegaard,
For hans Kulør var ægte;
Dog se, i Gaar den blomstrede,
Men ak, i Dag den visnede!
For Venstresagens Stridende,
Det var saa trist en »Tidende«.

Det hverken kan i By og Land
Et Venstrehjærte lette,
At visne Venstre-Blade man
I Estrups Krans maa flette!
Naar Bladet visner og gaar ud
Som farveløst, du søde Gud,
Har Visnepolitikken
Jo ladt dem selv i Stikken!

— Dog i »Vendsyssels Tidende«
Tør Redaktørens Pode
Mod Skeel optræde bidende
Og gi'e ham paa hans Ho'de.
Saa længe han er sikker paa,
At Skeel ham selv kan ikke naa,
Han hævder »Folkevillien«,
Saa bli'er den i Familien.

Tidsregning — gammel Stil.

— God Dag, lille Moer! Der er kommen Brev fra Jeres Søn i Amerika. Han skulde have opgivet med Nøjagtighed, i hvilket Aar han er født, da han ikke ved det aldeles bestemt.

— Jøsses! Ja la mæ nu tænke mig om. Jo, nu huser je ded grangivelig. Han blev saamænd født lige bestemt Aaret ætter, at gamle Lisbeth i Hospetalet fik malet sin Kommode.

Distingvendum est.

— Godaw, je sku helse fra wor Faar, aa spørre om Gardeneren itte wille wære saa go' aa gi wos let pæne Blomster te æ Krans.
— Jo — hvem er død?
— Dø — næj han er ette dø, han haar hængt sej.

Fra Løvegaarden.

Iblandt de røde og sorte smaa
Var der Glæde,
Som helt fra Rømersgade kunde naa
Til Badstustræde;
De til hinanden som Malle lo
Til sin Klister,
De fik Besøg jo af Tysklands Socialister.

Hvem Bismarck med sin Undtagelseslov vil tæmme,
Kan ikke rigtig sig i sit Es
Føle hjemme,
De vilde derfor meget vist hvert Spor
Af hans Lov sky,
Og for saa hid, hvor Doktor Pingel bor
Og — Proschowsky!

Som Gjæst dog sidstnævnte »Doktor« her
Blev udkaaren,
Thi han var endnu mere populær
I »Løvegaarden«;
Hos Skræder Holm han sit Tøj jo ta'r,
Og man formoder,
At Hørdum ogsaa har i ham en rar
Saalebroder.

Til Slut et Gilde man fik beredt
Med Mad og Drikke,
Til denne Svir blev Proschowsky bedt
Men Pingel ikke!
Skjønt ved Kongressen han daglig var
Med i Legen,
Alligevel han Intet faaet har
Med af Stegen.

Skjønt her han narret blev for sin Mad,
Blev dog Virkningen,
At han den siden fik i Groves Blad
Paa »Tallerkningen«.
Imens Proschowsky kom ganske frit
Og gik frit bort
Ja selv hos Crone i en kort Visit
For et Visitkort.

Dog Pingel altid til én Trøst kan
Gud ske Lov ty:
Han fik Attest som en Dannemand
Af Proschowsky!
En slig værdifuld Erklæring maa
Ham opflamme.
Maaske Proschowsky selv hos ham nu faa
Kan den samme?

Ved Kaffen.

Fru Sørensen: Ja, sødeste Fru Schrøder, De kan rigtignok tro, Sørensen har travlt og jeg med, for vi har jo Valgret paa Fredsberg og det kan jo aldrig gaa med Ministeriet i Længden, og Sørensen siger alle gode Borgermænd maa slutte sig sammen og holde Fredsbergs Fane højt, fordi De kan tænke Dem der laver Højreforeningen i Kjøbenhavn en Komite og sætter ikke Onkel Jochumsen, Sæbesyderen, der dog har saa meget at sige derude, ind i den, og Sørensen ikke heller, og det er en Krænkelse af vores kommunale Selvstændighed, og han Lazarus gaar omkring som en brølende Løvetæmmer; og jeg tror Nyholm bliver valgt, for han har alligevel de fineste Navne, saadan som Falkenthal og Falkenstjerne, og en Brandirektør til at sætte Liv i Sprøjterne, og Frits Grønbæk har ikke været hjemme i otte Dage, for han gaar omkring paa Alleenberg og Sommerlyst og opflammer den menige Mand derude, hvad der er meget anstrængende for hans Nervesystem, saa han maa bruge en Sodavands- og Cognakskur hver Formiddag, og bliver Nyholm ikke valgt, faar vi da en ny Udgave af Tvermoeses Ærgrelser, men Sørensen ægrer sig nu aldrig, fordi det har jeg udtrykkelig sagt ham, at jeg ikke taaler, saa han sætter altid et fornøjeligt Ansigt op og forleden, der var en Grovsmed der satte Foden paa hans Ligtorn, smilte han formelig og sagde: Om Forladelse! til Smeden, som trode det skulde være en Spydighed og nær havde prylet ham, og vi er jo for Resten oven paa, for Sørensen har gjort saadan brillante Forretninger i Oldenborrer, som han kjøbte op i de Sogne, hvor de gav 4 Øre og solgte der, hvor de gav 8 Øre for Pundet, og der blev kogt Suppe paa dem, saa jeg tænker de Fattige omkring i Sognene har faaet varm Mad den Dag paa det Offentliges Bekostning og der kan man da se, der bliver gjort noget for de lavere Klasser nu til Dags, og vi har jo været ude at aabne Tivoli og sejle i den nye Karusselbane, der er lige saa god at faa Søsyge af som en hel Kapsejlads, og det er det eneste Nye derude, undtagen Balduin Dahl var knap saa nedringet og med sort Halsbind, men det var ogsaa det eneste, og jeg finder det er meget fornuftigt af Direktionen ikke at overanstrænge sig med Arrangementer saadan som Ernst Bojesen til Slagtergildet, og naar Skraldemændene skal have Jubilæum er han dog nødt til at bruge den samme Idé med en lille Skarnbøtte og en Miniatyrskralde og Menyen som Forside af en Daksavis maaske, for dog at gjøre lidt Forandring, og jeg tænker nu snart vi flytter paa Landet fra det alt sammen, men lidt vil vi jo blive endnu, for jeg vil gjerne være med til Dannelsen af den sproglige Forening, hvor man paa samme Aften kan snakke Tysk med Hr. Boldt og Fransk med Fistaine, og Engelsk med Frost, og jeg tror nok at jeg skal brilliere der, fordi jeg har lært mit Fransk af Richard Kauffmann paa selve Stedet og vi er ogsaa blevne enige om hjemme, at det er galt vi kun taler Dansk indbyrdes, og det vil vi forandre saadan, at om Søndagen taler vi Fransk, om Mandagen Engelsk, om Tirsdagen Tysk, om Onsdagen Svensk, om Torsdagen Norsk, om Fredagen Hollandsk eller Islandsk og om Lørdagen Dansk, og nu tror jeg nok, søde Fru Schrøder, at jeg maa sige Farvel, for jeg skal hjem og høre af Sørensen, hvordan det gaar med Nyholm og om vi ikke kan faa Oktavius Hansen ud og bruge nogle stærke Udtryk, som han jo altid kan tage i sig igjen bagefter, men jeg skal først om og kjøbe en Sveitserost, jeg saa i Berlingske et Sted der anbefalede sig med delikate taarefyldte Varer, saa nu Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

Dansk-tysk Parleur.

Skjønt *Punch* i Reglen ikke finder Anledning til som flere herværende illustrerede Tidender at fylde sine Spalter med Text- og Illustrationsprøver af nye udkomne Værker for at gjøre Reklame for disse, vil vi dog ved denne Lejlighed gjøre en Undtagelse fra dette Princip for at henlede vore Læseres Opmærksomhed paa en Bog, som om kort Tid vil udkomme i Trykken, nemlig den berømte Königlich dänisch-deutscher Sprachgelærer, Hr. Translatør Boldts Parleur, hvilket Værk er skrevet efter den bekjendte, populære, ollendollendorffske Methode og anbefaler sig ved træffende at gjengive den urbane Tone, der benyttes af de dannede Klasser i das grosse Vaterland. Som et Exempel i sidstnævnte Retning er det, at vi aftrykker fölgende Prøve.

A. Hvor skal De, min boldte Herre, saa gesvindt hen?

B. Jeg skal til Sprogmøde. Kan De lide tyske Klumper, saa følg med; jeg skal give en god Mundfuld til Bedste.

A. Det er ogsaa længe, jeg ikke har hørt noget til Dem. Har De længere nogen Ansats ved Petri Menighed.

B. Nej, jeg gik fra Samlingen, fordi der blev mig altfor fredeligt.

A. Men det maatte jo have været Dem en smal Sag at bringe Liv og Løjer deri.

B. Naturligvis, det var jo min egen Boldtgade.

A. Men siden De nu ikke boldtrer Dem mere der, hvad gjør De da?

B. Jeg sætter over.

A. Ah, De er Translatør!

B. Og det er en god Forretning; thi jeg er den Eneste i hele Landet, som kan Tysk. End ikke ved Universitetet har jeg min Overmand.

A. De Idioter!

B. I Danmark mangler man Sprogsans; der findes ogsaa kun én Mand, som kan Engelsk, og det er en Kammersekretær.

A. Det var én kold En!

B. Men nu er jeg igjen begyndt at blive berømt; jeg har nemlig paa tre Kvarter lært to diplomatiske Damer at tale flydende Dansk.

A. De burde have Æresdiplom derfor; men hvor er det muligt, da De selv dog kun kan Tysk?

B. Derfor vil og Ingen tro det.

A. Det er en utilladelig Frækhed!

B. Og det er dog mit Værk.

A. Wo sollen Sie, mein Ball-Herr, so hurtig hin?

B. Ich soll zum Sprachcommerz. Können Sie leiden deutsche Klumpen, so folge mit; ich soll einen guten Mundvoll zu den Bestien geben.

A. Sie haben Sie lange auch nicht producirt. Haben Sie länger Platz bei Petri Gemeinheit?

B. Nein, ich ging von der Fassung, weil dort mir zu friedlich war.

A. Aber es musste ja haben gewesen Ihnen eine schmaltz Sache Leben und Leben-lassen darin zu bringen.

B. Natürlicherweise, ich konnte mich ja selbst gassen.

A. Wenn Sie aber nicht mehr da rammeln, was machen Sie soe?

B. Ich überschiffe.

A. Ah, Sie sind Boldt!

B. Und das ist ein gutes Geschäft; denn ich allein in dem ganze Land kann Teutsch. Nicht einmal bei Universitäte habe ich meinen Oppermann.

A. Die dumme Dänen!

B. In Dänemark fehlt Sprachsinn; hier ist auch nur ein einziger Mann, der kann English spoken here, und das ist ein Kammertopf.

A. Es war Frost!

B. Aber nun bin ich wieder berüchtigt; ich habe nämlich auf drei Viertelelle gelehrt zwei diplomatische Frauen flüssig Dänisch zu sprechen.

A. Sie sollten selbst auf Ehre Diplomat sein; aber wie ist es möchlich? Sie können selbst ja nur hier spricht man Deutsch.

B. Kein Mensch glaubt es auch nicht.

A. Das ist eine gemeine Frechheit.

B. Und das ist meine Boldtwerk.

Offentlig Brevvexling.

Til velædle

Jomfru Severine Andresen,

Smørumnedre Høi- og Kaageskole.

No maa Du komme sporenstreis aa me Lynets Gesvintighed Severine, formedelst Du blir kørt rent bagud, va Kaansten anbelanger, aa va Du skriver, a der er endi paa Lannet me Vaarens Udspringelse aa Bøjetræernes Grønhe, ka være ræspægtabelt i sig sæl, men er malplaseret i Din Stil som er inte den lyriske men den æpisk-drammetorgiske, aa vi har osse Løvspring nemlig gamle Ølenslæger som springer ud lisaa frisk aa lyssegrøn som om han hade aldri vaaren død aa begraven aa slat Sand paa a Krætikken aa de finere Faanemmelser, aa Du ka tro Di ha gien sig svært ve a se a Dereses Lægemidler aa Duggehjemmer aa Gøngendes Grunde ha inte gort de a me han, aa Fru Hennings som Yrsa, vabehager! Du maa neje Dig for hinner Severine, aa for Fru Ekkart me, som er bleen Guldflue aa svæver frit i Loftet paa en Aberat som gaar forkert a aa tel aa deklamerer, som gaar osse forkert a aa tel men me Høihed aa nordisk Dailihed aa ælægtrisk Lys allierval, aa Fru Gjørlig ha faat Lov a deputere igjen i den desperate Sjanre, som egentli er Fru Nyraabs, aa man ka jo mærge Deputandinden, men naar hun blir senevant saa gaar en nok igjen, aa Du ska inte græmme Dig over a maatte forlade dine lanlige Kydgryder, formedelst va de huslie anbelanger ka Du faa Timer hos Fru O. Dapetersen saadan hon ka hak ke Gamle Ølenslægers Versefødder smaat aa lave Fiskefars a Stomberne aa servere dem me franske Sjampinionger i skarp Sovs, aa de ska Annersen bide Mærge i a han kan ha Fornøielse a hinnes Talang i den Retning osse. Aa nu kommer Fru Dammalala en a Daene, aa svensk Aabera me hele Mosikken, aa Kaansten kaller paa sin Datter Severine, aa Dagbogen osse, saa sid Dig paa Dagvognen, aa vend tebage te den jemlie Arne aa te din Pleie- aa i Henseende til Kaansten Fosterfader

Petersen.

Bondedommen.

Frit efter *H. N. Hansen.*

Ja, nu er Dommen fældet: «Experimentet» atter
Skal gjenta'es til Oktober, saa «gaa'er en godt igjen»!
Vil ESTRUP ikke gi'e sig, saa faar han ingen Skatter,
For saadan skal de ha'e det, de pæne Herremænd!

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 31. Maj. Nr. 22.

PUNCH.

I Mangel af bedre.

— Jeg har faaet en ny Hat!
— Men jeg har faaet en ny Pels!
— Og jeg har faaet en bolden Finger!

Resolutionen.

I Ærtedalens Skjød en Hob man saa,
Der var stor nok
Til, at det kunde knibe for de smaa
Med at faa Fo'er nok;
Dog Mængden leved' ikke blot af Brød:
Til Ærtedalens fede Flæsk den nød
Store Ord nok.

Vel fem og tyve Tusind Bønder nød
Godt af Legen;
Deraf de halve fra Entré sig snød
Og tog Vejen
Ind over Snoren, hvad en Bagatel
Jo var, thi Mødet gik alligevel
Over Stregen.

Af denne Chresten Bergske Gjenvej la'er
Sig ej bestride,
At hans Princip fra Hillerød dog har
Sin svage Side;
Samt at, hvor fem af Venstres Mænd sig kro,
Der noget «svovlsurt» er ved mindst de to,
Han nu maa vide.

Men baade de, der snød og ikke snød,
Ku' man finde
Saa enige i Ærtedalens Skjød
Som nogen Sinde;
De vedtog alle: «Folket» vilde ha'e,
At Kongen sku' la'e ESTRUP pille a'
Og forsvinde.

«Resolutionen» med behørig Tak
Man betroede
Indbyderne, ret som det her paa Schnak
Kun beroede,
Om disse «Folkets» Talsmænd kunde glat
Hos Kongen hente en trekantet Hat
Til CHRESTENS Ho'ede.

Til Hove kom da de gode Mænd,
Det er vist nok;
Men Svaret, de tog med sig hjem igjen,
Det var spidst nok.
Trekantet Hat til BERG man ikke ga'e,
Skjønt Venstre helt trekantet kom derfra.
Det er trist nok!

Nyeste Variation paa

For ikke mange Aar siden levede der en Kejser i Sverig; det vil sige, det var ikke nogen rigtig Kejser, men en Theaterkejser, saadan En, der gaar omkring om Aftenen og bilder baade Folk og sig selv ind, at han er Kejser og Konge og Prins, og det er næsten ligesaa godt, naar Folk bare vil tro paa ham; men Theater-Kejserens Landsmænd vilde nu ikke tro paa ham, de sagde blot: »Den gaar ikke Lindberg!»

Den store Kejser var uhyre forfængelig, han holdt meget af hver Aften at præsentere sig i smukke, nye Klæder, og han vilde hver Dag se sit Navn i Aviserne med Virak og Ros for hans mageløse Fortræffelighed; men hans Landsmænd mente nu stadig, at han ikke var saa stor, som han selv sagde. og da de ikke vilde dække ham med Kjærlighedens Kaabe, saa vendte han sin utaknemmelige Fødeby Ryggen og rejste udenlands.

Saa kom han til den store Hovedstad i Naboriget. og her traf han strax paa to Negere; den ene hørte til de smaa Sorte og hed Assel, og den anden hed Herman og hørte til de haabløse Slægter. De gav sig ud for at være Væver, og det var de ogsaa, for de forstod at væve det mest indviklede Tøjeri, man kunde tænke sig. Ikke alene var deres Fremstilling altid meget stærkt farvet, men de sagde, at deres Artikler havde den forunderlige Egenskab, at de blev uforstaaelige for ethvert Menneske, som enten var utilladelig dum eller ogsaa hverken forstod Shakspeare eller Svensk.

»Det var nogle dejlige Artikler,» sagde Theater-Kejseren. »Det er Noget for mig!« og saa bad han de to Væver begynde.

De tog strax fat, Herman paa sin Viktoria-Presse, og Assel paa sin ganske almindelige Bogtrykkerpresse, og de vævede og vævede, Spalte op og Spalte ned; alle de her i deres eget Land, der nogensinde havde spillet Prins af Danmark, ja selv de, der blot tænkte paa en Gang i Fremtiden at gjøre det, duede ikke og fik deres Høvl, nej i Naboriget hinsidan Sundet fandtes der en Theaterkejser, som kunde forslaa til Noget, al Ting, hvad han tog fat paa, var ham let, og Herman lovede, at han nok skulde sørge for, at ingen af vore fik hamlet op med ham. Der var ikke det mindste i deres Væveri, men de vedblev at bearbejde Stoffet Dag ud og Dag ind.

Alle Mennesker i hele Byen skulde hen og se paa Stadsen, for det var udenlandsk, og det var fint, og Kritikkerne kom i stort Optog med den gamle Berlinger i Spidsen.

»Gud bevar os!« tænkte den gamle Mand og spilede Øjnene op, »jeg kan jo ikke se Noget!« Men det sagde han ikke paa Tryk.

Begge Væverne bad ham se nøje efter, om det ikke var noget af det vidunderligste, han nogen Sinde havde set, saa udspekuleret og saa realistisk — psychologisk, tilføjede Herman, for det er nu hans Stikord.

»Herre Gud,« tænkte den gamle Berlinger ved sig selv, »skulde jeg være dum? Det har jeg aldrig troet, det maa ingen Mennesker vide! Eller skulde jeg ikke due til mit Embede som Theaterrecensent? Nej, det gaar ikke an, at jeg fortæller, jeg ikke kan se noget vidunderligt deri.«

»Naa, De siger ikke Noget om det!« sagde Assel.

»O, det er nydeligt, ganske allerkjæreste!« svarede den skikkelige, gamle Berlinger og saa igjennem sine matte, kritiske Briller. »Jeg forsikrer Dem for, jeg forstaar hvert Ord. Det behager mig særdeles!«

»Naa, det fornøjer mig! Tak skal De have!« sagde Herman, som følte sig stolt, fordi han troede, han havde opdaget det hele. »Synes De ikke ogsaa, at det navnlig er saa naturligt, og slet ikke affekteret. Det ligner mig, finder De ikke?« og saa forklarede han Berlingeren alle Finesserne og hele Handlingen; og Berlingeren hørte godt efter, forat han kunde sige det samme, naar han kom hjem, og det gjorde han.

Saa lod Theaterkejseren gaa nogen Tid, for man skal gjøre sig kostbar, det betaler sig, og saa vendte han tilbage igjen, og saa kom der en anden begavet, kritisk Mand hen for at se paa Spektaklet. Det gik ham ligesom Berlingeren, han saa ogsaa, men kunde ikke se det vidunderlige.

»Dum er jeg ikke!« tænkte Falk-Manden. »Det er altsaa Shakspeare og Svensk, jeg ikke forstaar; men det maa man ikke lade sig mærke med,« og saa raabte han baade Bravo og Dacapo og klappede i Hænderne, som han var helt ude af sig selv af Henrykkelse.

Alle Mennesker i Byen talte om det, thi de troede gjensidig om hinanden, at de kunde se Noget deri.

Nu vilde Theaterkejseren selv se, hvad det var, hans to Venner havde vævet om ham, og saa fik han sin hellige Overbygmester til at tilsige alle de bedste Vævere i Staden til et storartet Taffel.

»Er Artiklerne ikke magnifique?« spurgte de alle sammen. »Vi haaber, Deres Majestæt er tilfreds!«

»Hvad for Noget!« tænkte Theater-Kejseren, da han saa Vævet. »Det er jo noget skrækkeligt Tøjeri! Er jeg dum eller forstaar jeg kanske ikke Shakspeare? Jeg har dog set baade Rossi og Faure.« Men højt sagde han, idet han nikkede til Assel og Herman: »Hur, det är skjønt enddå! Det har mit allerhøjeste Bifald! Det kalder jeg for Ord. . . Ord . . . Ord!«

Og Theater-Kejseren blev mere og mere beruset af Bifaldet, saa han til sidst gik i Tøjet og selv troede, han var mageløs — genial.

»Nu kan jeg nok vove mig ud som Richard II.,« tænkte han ved sig selv; saa gav han sine Negere Ordre til at støde i Trompeten for ham, og da de havde gjort det af alle Kræfter, traadte han frem for Folket og gik i Procession, medens Negerne stadig udbasunede den glædelige Nationaltidende. Og Ingen vilde lade sig mærke med, at han Intet forstod, for saa havde han jo ikke forstaaet Svensk, eller været meget dum. Og Theater-Kejseren gjorde igjen Lykke.

»Men han har jo ikke Noget paa sig!« sagde den lille *Punch*.

»Herre Gud, hør den Uskyldiges Røst!« sagde den skikkelige Hr. Sørensen, og den Ene hviskede til den Anden, hvad *Punch* sagde.

»Han har ikke Noget paa sig, siger den lille *Punch*, han har ikke Noget paa sig!«

»Han har jo ikke Noget paa sig!« raabte til sidst hele Publikum. Og det krøb i Theaterkejseren; thi han var dog ikke dummere end, at han selv syntes, der var Noget i, hvad de sagde, men han tænkte som saa: »Nu maa jeg holde Pinen ud, men naar vi er færdige med det, saa: Låtom os skiljas!« Og saa holdt han sig endnu stoltere, og Assel og Herman gik og bar Slæbet.

Frederiksberg-Slaget.

Mele: Lad den skrantende Magister.

Om den store Valgkampagne
Paa Fredsberg jeg Harpen slaar.
Trindt om i det ganske Land, je'
Tror, alt Rygtet om den gaar.
Hører da opmærksom efter,
Hvad mig Musen har indgi'et
Om de skjønne, spildte Kræfter
Og den skjønne, spildte Tid.

Schou, som har et andet Kald, hvor
Han faar travlt, sa'e: »Med Forlov,
Nu mig vinker Livets Alvor!
Her er ingen Plads for Schou!«
— Strax de »ledende« derude
Lede saas om nye Mænd.
Derved fremkom Sagens Knude:
Nyholm *contra* Steffensen.

Nyholm var til Kredsens Baade
Maadeholden Højremand.
Ingen kunde holde Maade
Med sit Højresind som han.
Derfor stod, hvor han mon stride
Og Ny-Holmgang var i Gang,
Som Schjøts-Engle ved hans Side
Harald Holm og Jeppe Tang.

Lazarus og Falbe-Hansen,
Falkenstjerne, Falkenthal,
Stod med Løvendal paa Skansen,
Valby Kro var Kampens Val.

Elberlings og Deuntzers Mandskab
Mellemgruppen var betroet
I et Nyholmsk Morgenlandskab;
Forgrundsleml en gav Hr. Groth.

Alle fuldtro Venstreblade
Tog sig varmt af deres Part,
Kjøbenhavns Erobring ha'de
De *in mente*, det er klart.
Og da Kjøbenhavn ej føjed
Dem, men Lykken krøb i Skjul,
Var de med Fredsberg fornøjet,
For det smagte dog af Fugl.

Men paa Valgets Dag gav Steffensen dem et Bevis dog paa,
At han ej er helt ueffen:
Nyholm trak det korte Straa,
Skuffelsen blev ganske vis, Berg,
Hvad dit *Morgengnav* end si'er!
Du maa give dig til Freds, Berg,
Før du til Fredsberg dig gi'er.

Det er Profitten, man skal leve af.

— Naa Nes Nil'en, hvo d'n gik ed saa mæ' Koen, du maatt' slagt forleden Dav; kjøvt' Slavteren saa Bavdelen.

— Ja, aa han fik s'gu aasse Fordelen.

— Saa, jæ' troede inte, han sku ha't de' hiele.

— Nej, men han snød mig for de' hale.

Dissentiunt docti.

— Hvad mon ded er for Træ? — Ded er vist Bøj.
— Nej, ded er Ej.
— Nej, gu' er 'ed ej.
— Jo gu' er 'ed Ej.
— Nej gu' er 'ed ej, for ded er Bærk.

God Morgen Dronning Elisabeth!

Der er saa meget nu for Tiden,
Som ikke rigtig vil slaa til:
Abrahams har for længe siden
Maattet gi'e op *Père-Noble*-Spil.
Chefen med Sarah vil berige
Kassen, dog lykkes vist han Drævt
Ikke som sidst — Nej, Folk vil sige:
God Morgen Dronning Elisabeth!

Kunsten har faaet høje Haller,
Bygningen den er rigtig net.
Dejlig fra oven Lyset falder
Ned paa Tæpper fra Wessel & Vett.
Kunstnerne dog gjør sure Miner,
Groth han skriver sig Haanden træt,
Vred han fnyser, men Meldahl griner:
—God Morgen Dronning Elisabeth!

Op i Ballonen gik Hr. Feldmann.
Ak, men Ballonen revnede!
Og i Avisen blev det meldt, han
Ej sig at redde evnede.
Til Trøst for hans sørgende Familie
Plantede Hjort-Lorenzen net
Hist paa hans vaade Grav en Lillie.
—God Morgen Dronning Elisabeth!

Nede i Herthedalen voxer
Der nok en giftig Busk i Aar,
Trommesyge de stakkels Oxer,
Naar de dens Blade nyder, faar.
Grueligt brøler hele Hjorden:
»Giv bare Berg en Taburet,
Saa kommer al Ting strax i Orden!»
—God Morgen Dronning Elisabeth!

Der er jo lystigt nok i Tivoli,
Men paa Fredsberre er der »Sjus»
Der kan man inte være rolig
For Tvermose-folk og Lazarus.
Tænk, hvad de Mennesker kan udpønske!
Tror de, Estrup fordufter let
Bare paa Grund af Nyholms »Ønske»?
—God Morgen Dronning Elisabeth!

Christian den Andens Dronning hented'
Nylig fra Gent de, som bekjendt,
Men, da hun kom, man ikke vented',
Til der blev Bud efter Droske sendt.
Den fordums Dronning i Danmarks Rige
Blev rigtig nok modtaget lovlig slet,
Ikke en Hofmand kom for at sige:
—God Morgen Dronning Elisabeth!

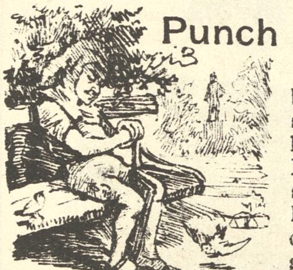

Punch drømmer.

Det var ude i Frederiksberg Have! Lindetræernes Løv skjælvede i Sommervinden, der kom med smaa, kjærtegnende Nap og ruskede snart i et Blad, snart i et andet. Skyggerne laa som store bløde sorte Puddelhunde og strakte sig i Gangenes tørre Grus. Ude i Solen stod gamle Frederik VI. med bart Hoved og svedte Patina, men henne under Træerne sad *Punch* i den svale Dæmring og nød Tilværelsen. Der var saa stille derinde i den gamle Have. Enevældens smilende Fredsommelighed lyste fra de grønne Plæner og de blanke Kanaler med de hvide Svaner. Men Enevældens Luft er tung og søvndyssende. Selv *Punch*, der dog er født og opdrættet i Grundlovens frie Luft og aldrig har kjendt Censur, kunde ikke vægre sig. Det faderlige Regimentes bløde Haand lagde sig mildt paa hans Hoved og tyngede det ned paa hans Bryst. Hans klare kritiske Blik sløvedes. Der drog sig en Taage for hans Øjne, saa slumrede han blidelig ind. Først drømte han, han stod i et stort Folkemøde ude i Hertha- eller rettere — Ærtedalen ved det gamle Lejre. Ærter saa nu *Punch* ingen af, det skulde være de Par Pingelske Grønærter, der var kommen ned med Toget, men de pillede snart af. Store Ord og fedt Flæsk var der derimod nok af. *Punch* havde kun en utydelig Forestilling om, hvorledes han egentlig var kommen med, kun erindrede han sig, at Grev Holstein paa Banegaarden havde villet konfiskere ham alene paa hans ærlige Ansigt, men han havde slaaet saa godt fra sig, at det alligevel var lykkedes ham at komme med ind i Ærtedalen. Det var for Resten en tarvelig Fornøjelse, ikke stort bedre end en første Forestilling paa Dagmartheatret. Endelig saa kom Chresten Berg op, og *Punch* klappede i Hænderne af al Magt. Men saa underlig gaar det i Drømme, at al Ting synes anderledes end i Virkeligheden, og da Berg stod der paa Tribunen, var det paa én Gang ikke mere den brave Skolelærer og Masseredaktør, ikke den glarøjede Bogedrot, nej det var Lejrekongen selv, det var gamle Rolf Krake, der stod og talte Krakemaal til sine Mænd. Kun Dialekten var den samme, det var uforfalsket Jydsk, hvori Lejrekongen opfodrede sine tro Mænd til at staa fast ikke bag Befæstninger, men bag det Dannevirke, der var gjemt under deres Vadmelskofte, og alle Kæmperne brølede Hurra og svingede deres Hjelme i Luften. Saa blev der et Øjebliks Tavshed, og i det Samme lød der et Hornsignal ind gjennem Skoven. *Punch* syntes, det lød som en Postillon, der øvede sig paa »Den gamle Caro holdt en Støj» — men havde faaet for meget Spyt i Trompeten. Men Kæmperne raabte: »Venderne komme! Venderne komme.» Aha! tænkte *Punch*, det bliver en Svir at se gamle Rolf Krake smøre Venderne og børste deres Vendekaaber ordentlig. Det bliver nok et helt Vendemøde. Og i sit Hjertes Begejstring gav han sig til ud af fuld grundtvigiansk Hals at synge Bjarkemaalet: »Sol er oppe! Skovens Toppe!» men holdt pludselig inde, da han opdog, at han var den eneste Mand, der var bleven staaende. Lejrekongen var pludselig atter bleven Bogedrot, og han og alle hans Mænd løb alt, hvad Remmer og Tøj kunde holde, ad Roskilde til. Det var en vild Flugt. Overalt laa Træsko, som de brave Bøgekongsmænd havde smidt fra sig. Paa en Busk flagrede noget Hvidt, det var Drottens Halsklud. Lidt længere henne laa hans Briller. *Punch* forsøgte at se igjennem dem. Jo, det var nogle dejlige Forstørrelsesglas. Naar man saa gjennem dem, kunde 6000 Mennesker magelig blive til 16000, og en provisorisk Finanslov til et skammeligt Grundlovsbrud. Derimod var de ikke gode at skjelne Farver med, navnlig løb Sort og Hvidt saa lejerlig over i hinanden. Rødt var den eneste Farve, der var tydelig, men den dominerede da ogsaa al Ting. »Naa det bliver nok bedst, jeg slutter en Separatfred med disse herre Vender», tænkte *Punch* og vendte om. Men der var ingen Vender. Ud fra nogle Buske paa Bakken lige over for kom 3—4 Smaadrenge slæbende med en stor Sæk. Det var disse, der i Forening med en forbikjørende Dagvognskusk havde indjaget de brave Lejrekæmper den paniske Skræk. *Punch* gik hen til Drengene og spurgte, hvad de vilde. Den ældste sagde, at han og hans Kammerater var løbne hjemmefra og vilde først til Amerika og grave Guld, men siden havde de hørt, at det betalte sig meget bedre at fange Oldenborrer. Det slog *Punch*. Hans Finanser kunde nok trænge til faa en lille Forstærkning nu lige til Terminen. Han havde i sine unge Dage været paa Hønsejagt efter Mariehøns til at udrydde Bladslus — de smaa Grønne, ikke de andre smaa, — med. Det kunde være gänske morsomt for en Gangs Skyld at deltage i en Oldenborrejagt. Om Drengene vilde tage ham til deres Oldenborremester? — Jo, da der ingen andre søgte Pladsen, saa vilde de nok have ham. — Saa begyndte Jagten. Men det ædle Vildt var formodentlig paa Grund af Folkemødet skræmmet væk, eller den oldenborreske Stamme havde mulig slet ingen Efterkommere der paa Egnen, vist er det, at *Punch* travede og travede, indtil Drengene en efter en faldt bagud. Men *Punch* blev ved. Den herlige

Sport opildnede hans Blod. Flere Gange trode han at høre Vildtet summe, men det var ikke andet end Humlebier og Skarnbasser, som *Punch* ikke turde nedlægge, da han ikke vidste, om de hørte til de fredede Dyr eller ikke. Endelig hørte han en umaadelig Summen og Brummen. Han var kommen helt hen ad Frederiksberg til uden at mærke det. En forvirret Hob tumlede sig i tætte Støvskyer. Det var naturligvis lutter Oldenborrer, der sværmede. *Punch* slog med Haanden ind i Hoben og greb, hvad han ansaa for en rigtig forstyrret Oldenborre. Den kriblede og krablede, men *Punch* holdt fast.

»Saa slip dog, Menneske!« sagde Professor Falbe-Hansen, for ham var det og ingen forstyrret Oldenborre, *Punch* havde faaet fat i. *Punch* gjorde mange Undskyldninger. »Aa ingen Forseelse«, sagde Professoren. »Tør jeg spørge: Er de Hejremand?« — Jo det turde *Punch* nok bande paa. — »Jamen er de godtroende Hejremand? Stemmer De paa Nykolm?« — »Jeg boer paa Gammelholm og kjender hverken Ny- eller Harald-Holm«, svarede *Punch* undvigende, han mærkede, han var kommen ind paa et Frederiksbergsk Valgmøde. »Stem paa Nyholm! Stem alligevel paa Nyholm, hvis De vil hvile i Lazarus's Skød!« raabte en halv Snes Mennesker, og inden *Punch* vidste et Ord af det, var han indfangen. — Han var selv bleven Vildtet. — Men saa blev han vred! — »Jeg er hverken Venstremand eller Socialist«, raabte han.

I det Samme stod Direktør Tvermoes foran ham. »Sig det nok en Gang,« raabte Direktøren, »men hvis De gjør det, kalder jeg Dem noget meget fælt, selv om jeg skal bøde for min Mund.« — »Gud bevares Hr. Tvermoes, tag det med Ro«, sagde *Punch* ganske spagfærdig. »Jeg vidste nok, De var Brandassurancedirektør, men at De var saadan en Brandstok — « — Neppe var Ordet sluppet *Punch* ud af Munden, for der fra Forsamlingen lød et Skraal saa voldsomt og gjennemtrængende, at *Punch* foer sammen — og vaagnede. Han sad endnu paa Bænken i Frederiksberg Have. Foran ham stod Frederik VI. og svedte Patina i Middagssolen, Svanerne svømmede i Kanalen, og Vinden viftede i Lindebladene. Ved Siden af ham krøb en Oldenborre. Paa én Gang fløj den op og surrede lige forbi Næsen af ham. *Punch* tænkte paa sin Drøm. »Adieu Hr. Professor!« raabte han efter Oldenborren. Men forunderlig nok lød det voldsomme Skraal endnu i hans Ører, hans Trommehinder blev ved at dirre. Og paa én Gang lød det igjen som en fjern Torden. »Hvad er det?« spurgte *Punch* en Betjent, der gik forbi. »Det er Løven i zoologisk Have, der brøler efter sin Middagsmad,« svarede han. »Det gjør den Ret i,« sagde *Punch*, »jeg begynder selv at længes efter min.«

Fra Grosserer-Societetet.

paa Kongens Nytorv.

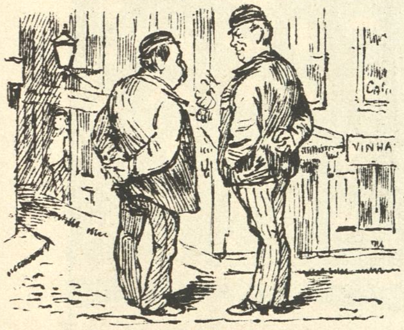

— Go Morgen, Grosser! Hvad er den a'? De plejer jo altid at gi'e Partiet som ældre velklædt Herre; men nu synes jeg egentlig, at Deres Frakke saadan mere minder om Dagmartheatrets Vindiglations-System. Den er nok syet med Hul-Søm, som man siger?

— Der er no'et om 'et. Men De kan da nok forstaa, at Frakken maa ryge, naar man skal gaa i Ilden med Femtenkroners Pladser til Sarah. Det havde vi ellers inte fortjent af Sjæfen.

— Det er den rene Fidus, Grosser! Han veed, at vi immer er parate til at gaa igjennem Ild og Vand. Og ved det at vi nu hele Vinteren har holdt ham oven Vande, saa mener han, at det var Plaser, om vi brændte vos lidt ved Sommertid. Jeg si'er li'som han, Kejserkroningens Kurér med den røde Kaskjet ude i Amaliegade, bare paa en anden Manér: »Alt for Emil, Sjæfen og Grosserne!«

— Inte for det. Vi kan da inte klage over Sæsongen.

— Jamen nu skal de bare se Sången, naar den svenske Opera kommer herover. Saa skal vi ligegodt »operere« Brun, hvis han virkelig har i Sinde hele Sommeren at spille »Fader og Søn« med sine egne Lili-putter eller Shaksbergskomedier med Svenskerne. Dem holder Herman Bang nu saa meget a', ved det at de taler li'saa godt Dansk, som han selv kan skrive det.

— Der er no'et om 'et. Men siden vi taler om Herman Bang, saa er der jo nu en anden En i »Nationaltidende«, der forgangen ga' vos et lille Valkyrie eleison til at holde Sommerferie paa.

— Ja vel. Ved det at vi inte kan spille Oehlenslæger, saa skal vi spille Oehlenslæger, og ved det at vi skal spille Ballet, saa skal vi inte spille »Valkyrien«.

— Ja, og saa si'er de, at Emil spiller ligegodt inte bedder Komedie, end som saadan en Folkefjende immer plejer van. Det var da gruelig sørgelig, om han nu osse blev nødt til at gjøre »Venstre om, Marx!« og gaa til Borchsenius for at spille »Gjengangerne« i Odense.

— Begribeligvis. Men der er nu no'et i hvad de siger, som de sa'e forgangen, at hele Balletten var gaaet bag a' Dansen, naar Fru Hennings inte ha'de taget rødt Haar paa i »den Stumme«, hvor hun er gal i Parykken.

— Veed De, hvad jeg siger?

— Nej?

— Jeg siger, at siden »den Stumme« kan Fru Hennings ligegodt sige »Pas« til dem Allesammen. For det er »et Skrig fra de StummesLejr«, siger Herman Bang!

— Begribeligvis. Men kan De for Resten tænke Dem, hvad jeg nu har?

— Ja, De har vel svær Lyst til at gi'e en Bajer?

— Nej, jeg har giet Ansøgning ind til Sjæfen om at faa et Stipengium til at følge med Richard og William Bloch, naar de nu i Sommerferien skal en lille Svip ned over Paris og Java, for at hitte Rede i Privelegierne. Det kan jo begribeligvis inte gaa an, at Kasino bli'er ved at sitte sig paa den høje Hest, saadan som i »Kejserens Kurer«, eller at Folke-theatret ligger og spiller Watsomhelst!

— Meget fornuftigt Grosser! Det gaar Dem li'esom Abrahams i »Vexlendes Mosaikker«: I Fjor sa'e de, han var daarlig og maatte rejse over og studere tysk Komedie i Kasino; i Aar er han daarlig og maa ned og studere fransk Komedie paa Folketheatret; til næste Aar bli'er han ogsaa daarlig og maa ud at studere russisk Komedie paa Dagmartheatret.

— De skal inte immer thyre løs paa Dagmartheatret!

— Nej, Gu' bevares: de illuminerede jo i Søndags og Hr. Neumann gjør jo svær Lykke i »Lili«?

— Ja, er det inte det, jeg altid har sagt? Nu kan det ligegodt knibe for en anden En at hitte Rede i, hvem, der er »Neumann«, og hvem, der er »Broderen«.

— Ja, ja! Hvordan det nu er gaaet eller inte gaaet, saa si'er jeg ligegodt: Tak for i Aar, Grosser! Der kommer en Herre, jeg nødvendigvis maa tale med.... Förlåt, Herra Resanda! Får jag tænde hos Dem? Værs'artig! der ligger Tändstikker henne i Lille Kongensgade — og två utamordentliga Platser til sista Slut-Repræsentationen!

Den uudtømmelige Æggesæk.

Med en Taskenspillers bevidste Magt
Sin Færdighed CHRESTEN har for Dagen lagt.
Med Læmpe han kan af en saadan Sæk
Liste en god Slump af den Slags Æg.
Kun Skade, naar rent ud af Posen de komme,
Saa er det kun Vind Æg, som mangler Blomme.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 7. Juni. Nr. 23.

PUNCH.

God Forstaaelse.

— Det er øndigt! Forstod Du, hvad han sagde!
— Nej, forstod Du, hvad hun sagde?
— Nej, men lad os bare klappe!

Folkemødet Nummer 2.

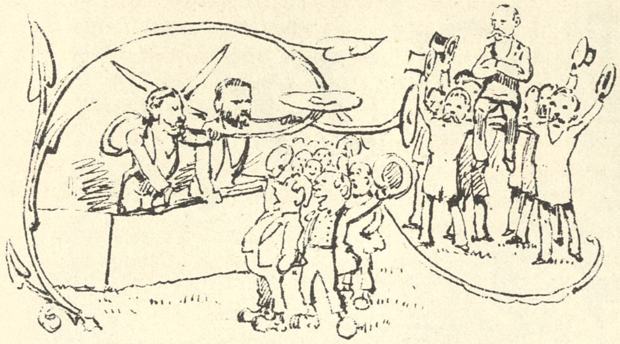

De uforsagte Venstremænd,
Hvis Hjærter varmt for Frihed gløde,
Til Lollands Jordbund stævned hen
For der at holde «Folkemøde»,
Dog Glæden heraf var lidt kort;
Hvor kunde de dog alt formode
Et Møde til af første Sort? —
Det var for meget af det gode!

Vel fik de atter her fortalt,
At Frihedssind og Maadehold ligger
Paa Hjærtet Venstre over alt,
Og mest blandt RASMUS CLAUSENS Lollikker,
At Folkefrihed er kanske
Det største Gode paa vor Klode;
Men give Folket fri Entré? —
Det var for meget af det gode.

Paa LANGES Mark til Orde tog
Hr. BOJSEN, haabefuldt forjættende,
At Kampen, hvortil nu de drog,
Vil blive baade lang og trættende.
At den kanske i Længden gaar,
De brave Bønder villig troede;
Men at den ingen Ende faar,
Er dog for meget af det gode.

Saa stilled' HØRUP Ørets Krav
Hos fem-og-tyve-Øres-Mændene,
Og nævnte gode Nummer gav
Et Nummer saare godt og spændende:
Det Venstre var, som vilde Fred
Og Ro i Landet ha'e paa Fode!!
Men den gik ikke rigtig ned: —
Det var for meget af det gode.

Derefter hængte BORRE i;
Han var paa ESTRUP og paa SKEEL vred
Og maatte derfor Luft sig gi'e
Om Menneskenaturens Helhed,
At den er god, kan man forstaa
Af sligt et «opvakt» Venstreho'ede;
Men HØRUP har vist tænkt som saa:
Det var for meget af det gode!

«Resolutionerne» har væ't
Af Ærtedalens egen Slags; men
De fik dog ikke ganske let
Saxkjøbing-Vælgerne i Saxen.
Til sidst fik ESTRUP et Hurra,
Og denne triste Episode,
Fandt Førerne, da de stak a', —
Det var for meget af det gode!

Ennv ett liedet Annhanng
till
Krönicken om Bunde-Kriegen.

Nv bliffuer at berette omm/ huorlvnde hand Chresten Povelsen kallit Berre the bynder till een stoer Parlament vdi then Dael / som kallis Hertha-Daelen eller Ærte-Dalen / ty thet uar ther att the gammele For-Fedre theris Bønner opsendte / innsteffnede. Och the bynder fraa Hafnia / somm poe Morchengnaffuets Kantor som och i hand Doctor Pingels Botik haffue uoren i bunde-Lære / the komm ther agendes ned for hos the richtiche bynder poe theris bundskheed att gjiøre Prøffue ued Gammel-fransk Uin somm och smoe Suorte och Petom optimom att consumere. Men at dricke den Vrt vden Ausichtelser thet hulles for een platt Vmvllighed for the / somm thertill ey fraa Barensbeen haffue uoeren uante. Och bleff thet Moede vdi Ærte-Dalen een tarfuelig comedie och Ærte-Svppen bleff ey feed / ty thet meste uar tomme Bælle / och ther hand Berre thet formerckede sagde hand / att nv schvlde thet „Uidonderliche" uise sich / menn the arrme bynder kvnde ey uide / huad thet Uidonderliche uar ty meth Adrezer haffde the ey Lyche och hannem P. Jensen meth Tillnaffn Estrop- uar aff Kongelich Mayestæt een Lection thervdi bleffuen administreret. Men then Uisnepolitik uore ey heller vdi Høehøstens Tiid thennem rett angenem. Sagdes det dra / att thet Uidonderliche uar / at hand Chresten Povelsen Berre haffde vdspekoleret / att han uore ey een rett Konnge aff Bogø / naar hand ey uar som hand then store Czar offuer the Mosquitter bode salluet och kronet. Och loed hand siin Kroning och Saluelse hemmelichen poe Bogø beredde / och thet Programm han haffde for then Actus vdstedet løed / att hand vdi siin Ordensdracht / then suorte Kisol och thet huide Hallsbind / sich vnder siine eegne Kartouers / Feltslangers och Falkonetters Torden samt Krabbes Klockes Ringning offuer til Schoelestven vnder een Baldaquin / somm uar ett Morgengnaff boeren aff hand Høropp och hand then liiden suarte Edeuart aff Lanngelannd / schvlde begiffue. Menn forann hannem schvlde hanns Folcke Seyeruærcke poe een Fløyells-Pvde

aff hannem Jens Bosk henbæres/ och indkommet vdi then Scholestve schvlde hand Chresten sich poe een till then Ennde hensat Taburette nedlaede og sich Bogskronen poesette sammt vdi then uenster Haand een Portefeuille men vdi then høyer sitt stoere folcheliche Scholemesterriis taege. Och thereffter schvlde hand then liiden Høxbro hannem meth siin grontuigianske Salluelse offuerbesmøere/ och uore hand soelvnde till rette Bogskonnge kronet och salluet/ daa uore hand vdi Sallueten och daa motte nel hand Drost Estrobb for sliig een Drott giffue Kjiøb/ somm skreffuet vdi Kempe-Uisen:

Och Kiærlingen motte neie sich
For soedan en Embitzmand.
Eh! Hvrræh!
For soedan een Embitzmand!"

en aff thet annslag komm Intet/ ty Chrestens Uenner gaffe vd/ att the ey then Actvs torde follborde/ att ey the arrge Høyre-Nihilister bode Konng Chresten och hanns Hofmænd somm och hanns gantzke Cleresie schvlde poe een hinterlistich Mode schprenge vdi Lofften meth ett Prouisoriom / men thet uar ey derfore the uore vdi Uinden / menn the frochtede / att hand Berre schvlde ned sliig en Ceremonie bliffue aff Hoffmoedichheed soe oppspændt / att hand reffnede meth eet Knalld / och thet schvlde goe meth hanns Kroning som meth hand Loftskipperens Ballon / att thet endte meth idel Uangang.

Men poe then Tiid stod en hitzig Skjærmytzel vdi Haffnias Forstaed / som kallis Fredsberre. Ty ther uoere een Ny-Holm / somm sich sagde the Gotzeyere so stærckt att adorere / att han thennem een Huilestvnd poe theris Gotzer nel vndte / och bleff then Tanke aff een Hoben braffue Folck men slette Mosiquantere greben / att hand Kleyn och hand Ny-Holm och hand then gammele Biskopp Monrad schvlde for the Gotzeyere een Stvnnd vdi Riigens Styrelse uicariere. Men hand then Professor Fallbe-Hansson / som soe lodden vdi Skinnet uar bleffuen befvnnet / att hand poe Bondt-Maegerlofften uar bleffuen opptaegen / formerckede / att thett nore Uind vdi Uensters Segl / och hand och hans Uenner samlede the arrme Rotkarle / som poe thet Eyland Amaeger haffue theris Hvler / och gaff hand thennem till Fredsberre fri Befodring / naar the for hannem Ny-Holm at sloe ett Slaeg sich forskriffue uillde. Och the arrme Saasialister komm togendes vdi stoere Mængde / och ther bleff kjiempet meth stoer Hitzigheed then gantzke Daeg / enn ther uar ey stoert Manndefald vden blant the bayerske Hijellpetropper / som bleffue i suare Mengder nedslachtede. Men ther Soel gich need / uar hand Ny-Holm doch slaegen och hanns Falcken-Stierne blegnede / och hanns Falcken-Thal soer / att haffde han uoeren General i Stedet for Ny-Hollm / schvlde han een stoer Seyer haffue uonnen / och the arrme Rott-Karle motte draege till theris Hijem / men finge ey fri Befodring tilbaeges. Men the Uenstermænd gjiorde aff then Kamp een suar Blæst och Myllen gig.

Á Madam á la Sara Bærnar

dö

Soeren Pipperop.

Jæ helser Daj mæ et Gomaaren
Aa haaber paa din Assistangse, hulde Muse, som ha vaaren
Min Kærreste saa mangen Gang.
Te Daj, Du milde, maa jæ bejle,
Hvis jæ ve naa Panassets Top; —
Da ka min Vises Toner stejle
Til Himlens rene Æter op.

Du store Sara, lamme byje
Daj Velkomst her i vores By,
Jæ tror Du inte ve fortryje,
A Du ha gæstet vos paany.
Trods denne hersens Lummerhede
Vi størter te dit Tempel, saa
Du maa ha mærket allerede,
Vi ha Begajstrings Donner paa.

Du haren tragisk Ævne, der ka
Faa vores Næser te a tø,
Aa Hjertet blir som Guttaperka
For hver en Gang, vi ser Daj dø.
Du Dronning i Thalias Rie,
Som æ saa vævver aa saa vims!
Jæ her kuns disse Ord ve sie:
Højt æ der te din Aands Gesims.

Om din Fædora her jæ sier:
Den var syperb! — Men Pjerrot mest
Jæ længes etter, for de blier
Rosinen i Pølsekøen vist.
Jæ tænker, Panteminen grumme
Sjemytli over Sjenen gaar; —
Af alle Franskmænd æ di Stumme
Dov dem, jæ allerbest forstaar.

eller

Kassander vanvittig

r

g af Kjærlighed.

Efterslæt fra Valget.

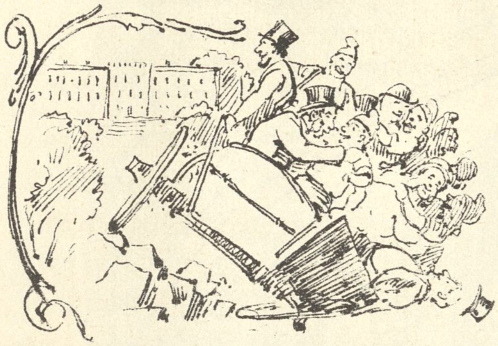

Saa fik dette Felttog dog en heldig Ende,
Og naar Enden kummer god, er al Ting godt;
Thi alle Parter maa dog her bekjende,
At Slaget har et heldigt Udfald faa't.
Først er Højre naturligvis fornøjet,
Fordi Lykken det alligevel har føjet,
Saa Steffensen i Halls berømte Valgkreds
Tilslutning fik fra allermindst en Hall-Kreds.

Det bør ogsaa glæde Mellempartisterne,
Hvis Politik saa tidt faar ren Besked,
At de kunde faa selv Socialisterne
Op at kjøre ved denne Lejlighed;
Sympathien for dem var i Sundby Sogne
Blandt Arbejderne i Færd med at »vogne«,
Og de tvende Grupper kan i Fryd og Gammen
Om just ikke gaa, saa nu dog kjøre sammen.

Og Venstre, der har altid havt Besvær ved
Derude at forfægte sit Princip,
Var ganske uforskyldt dog lige nær ved
At kunne give Estrup der et Hib.
Det maa glæde »Folkets Mænd« i disse Tider,
Hvor de møder Skuffelser fra andre Sider;
Thi har de ikke Skeel og Estrup slaaet,
Deres Blade har dog Vand paa »Müllen« faaet.

Men den aller- allerstørste Grund til Glæde
Socialdemokraterne dog har:
Sæt nu, Nyholm havde faa't i Tinget Sæde,
Ja gjennemført sit Valgprogram saagar,
Havde skaffet Estrup bort, der jo herhjemme
Er Hindringen for Fæstningssagens Fremme,
Samt en Fæstning givet disse Folk i Bytte,—
Vilde de vist følt sig skammelig snydte.

Sligt et Offer paa »Krigsgalskabens« Alter
Var for dem dog ikke nogen Bagatel,
Saa, at Steffensen blev valgt og Nyholm faldt, er
For deres Sag et rigtigt Svineheld.
Thi Steffensen vil »Goldhed« jo og »Stilstand«,
Derfor bliver den Sag nok i samme Tilstand,
Og naar Hørups »Livssag« ikke tager Skade,
Hvorfor skulde de da ikke være glade?

Verdens Gang.

Maj 1883.

Begyndelsen af Maj Maaned var en kold En. Menneskekjærlige Modstandere af de danske Spritfabrikker udstedte et Opraab til Oprettelsen af »Afholdenheds Kaffeer«, som skulde afholde Folk fra at gaa paa Kaffeer; og hvis disse nye Beværtningssteder bliver realiserede i Overensstemmelse med Indbydernes Plan, er der heller ingen Tvivl om, at de tilfulde vil svare til Hensigten. Det lykkedes allerede først i Maaneden ved Hjælp af et større Antal Tømmermænd at faa den første Bygning af denne Genre, det saakaldte Sankt Peders Hjem, saa vidt færdig, at Grundstenen kunde nedlægges under Afsyngelsen af den gamle bekjendte Vise: »Da Sankt Peder vandred om,
han til en Vintapper kom«.

Den fra det tydske St. Petri Gjæstehjem bekjendte Translatør, Hr. Boldt, gav efter flere Aars Forløb atter offentlige Gjæsteroller, dog ikke paa nogen Afholdenheds-Kaffee, men paa et af Dr. Fistaine afholdt *Sprogmøde*, hvor Translatøren optraadte som »Fandens Oppermann« og førte et saa elegant Sprog, at alle Tilhørerne var enige om, at saaledes opper man Interessen for Sprogvidenskaben, men Hovedstadens øvrige tydske Lærere blev misundelige paa ham og gav ham »Slet« i Opførsel. Paa det senere afholdte *Studentermøde* om Danmarks Politik ligeoverfor Slesvig gjorde Højesteretssagføgfører Octavius Hansen et Forsøg paa at spille Boldt, men fortrød det senere og bad pænt om Forladelse i Aviserne.

I Udlandet forløb Maaneden saa temmelig fredsommelig. Englænderne dannede et Selskab for at grave en ny Suezkanal lige ved Siden af den gamle, da de ikke vilde finde sig i at udsuez af den nuværende Kanals Kanaljer. I den tydske Rigsdag fandt der en livlig Forhandling Sted om offentlig Dans, men det endte dog med, at det blev vedtaget, at det tydske Folk endnu i nogen Tid skulde danse efter Bismarcks Pibe, og derpaa tog man fat paa den hygieiniske Udstilling i Berlin, der som bekjendt har en saa sjelden sund Hygiomegn, at denne By maatte fremfor andre hygiegne sig til en saadan Udstilling. I Rusland fuldendte Kejseren sit Hovedværk: at sætte Kronen gaa Værket; Aviserne strømmede over af lange Beretninger herom, især vare »*Dagbladets*« thor-lange; de fleste Blade tog deres kroniske Meddelelser fra Andre, men »*Nationaltidende*« havde sin egen Andrè derovre, og hans Artikler var ligesaa interessante som noget andet kronet Prisskrift. Tivoli holdt ogsaa Kroningsfest flere Dage i Træk til forhøjet Pris og havde hele to Orkestre til at spille en ny Glinkavals: »Livet for Basczaren!«

Herhjemme gik det ikke saa fredelig til som i Udlandet. Det frie Vælgerfolk samledes i Herthadalen og begyndte under Estrup II's Anførsel de Titusindes Tog mod Estrup I; de gjæve Førere trængte frem lige til Amalienborg og vilde her diktere Kongen sine Fredsbetingelser, som bestod

i, at Estrup skulde sendes hjem strax. Det gjorde Kongen ogsaa, men det var Estrup II., der blev hjemsendt.

Ude paa Frederiksberg var der storartet Valgkamp i Anledning af Folketingsvalget. De to Modstandere kjørte omkring fra Møde til Møde; snart var Nyholm og Steffensen paa Amager, hvor Nyholm lovede at virke for, at Valget i Fremtiden skulde foregaa en Søndag paa Amager, men derimod kunde han ikke være med til Slutningssangen: »I Kongelunden«, og snart var de paa Sommerlyst, hvor Tyrolerselskabet Elberling jodlede sine Friheds- og Lighedssange paa de gamle Fædrelands-Melodier. Paa selve Kampdagen gik det meget varmt til, men hverken de gratis Chara-bancer eller Falbe-Hansens listige Stemmeføring eller Bing & Grøndahls frie Bespisning paa Fabrikkens eget Porcellain hjalp Nyholm. Ballonen revnede og Luftskipperen gik til Vands ligesom Hr. Feldmann, og Nyholmsfolk foranstaltede en ny og betydelig forøget Udgave af »Direktør Tvermoes' Ærgrelser«, medens de glade Vælgere valgfartede til Hr. Dahms nye »*Valghalla*«.

Over hele Landet rasede Udryddelseskrigen mod Oldenborrerne, og fattige Folk og Børn tjente store Formuer og blev til Oldenborregrosserere, men Ingen havde dog saa stor Fortjeneste deraf som Forfatteren Vilhelm Bergsøe, der udgav et Flyveskrift mod de nedrige Insekter og viste sig at være en sand Oldenborremester. Det kan maaske paa dette Sted bemærkes, at medens der her i Landet indkom saa overordentlige Bidrag til denne Indsamling, gik det ikke saa godt med Indsamlingen til en Hædersgave for Parnell i Irland, især efterat Paven havde tilskrevet de irske Biskopper om at advare Enhver mod ved denne Lejlighed at vise sig som en sand Parnellemand.

Herhjemme var der ogsaa Røre i Kunstnerverdenen. De unge Kunstnere kunde ikke slaa sig til Taals med den af Ministeriet givne Anvisning paa Fremtiden, de vilde ogsaa have Foreningen »*Fremtiden*« for sig, da de paastod, at Foreningen var groth fast i det Gamle. En enkelt ung Maler udmærkede sig paa egen Haand: den ellers temmelig ubekjendte Kunstner, Hr. Sichelkow kom i den ubehagelige Kasus at maatte overfalde Professor Exner, hvilken Sichelkowkasus medførte, at hans Maleri blev fjærnet fra Udstillingen, da Komiteen mente, at den unge Kunstner havde en noget aparte Opfattelse af Stillleben.

Tilsidst kan en lille Strid anføres, som opstod ved, at adskillige Provinsborgere, som havde opdaget, at Professor Roberths »*grønne Hus*« var meget usolidt og baseret paa et Falskneri, derimod fandt, at »Bikuben i Kjøbenhavn« var et saa grundmuret Hus, at det ikke trængte til nogen Garanti, og derfor stormede løs paa den som rasende Hindenborgere; men det gamle Ord bekræftede sig ogsaa her, at den Steen, man ikke kan løfte, skal man lade ligge.

I Slutningen af Maaneden begyndte Varmen; Himlen blev befriet fra hver en Sky — undtagen Himlen paa det Kgl. Theater, hvor Skyen med Fru Eckardt i »*Yrsa*« blev sky og nær havde forvoldt Gudinden et Skybrud —, Vaaren indfandt sig og Rhabarbergrøden dominerede. Om det var den eller Herman Bangs mange og lange Tirader om Skuespiller Lindberg, der bevirkede, at det kvalmede for Folk, er ikke sikkert; men vist er det, at Folk begyndte at flygte bort fra Byen og udad Strandvejen, og de af voreses Folk, der ikke havde Raad til at tage ud til voreses eget Klampenborg, kjørte ud til Tuborgs Ølhalle, — saa blev Fortjenesten dog i Familien, og det var Noget, Heyman kunde li'e!

„Hermed slutter Saisonen".

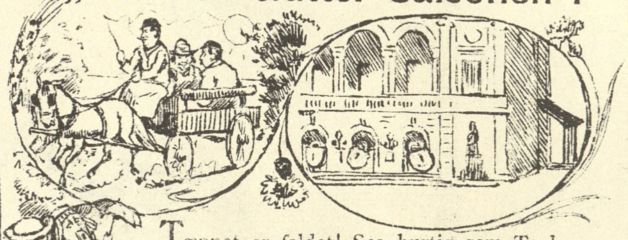

Tæppet er faldet! Saa hurtig som Tanken
Flygter Fru Thalia paa Sommerens Bud.
Sjøveren sætter sin Kunstsans i Banken;
Kjelland skjælder Hunde-Dagene ud.
Solen nu bruner hver blegnende Kind:
Selv Andersens Hest gaar paa Græs og bli'er Kureret;
Naar Schønheyder giver den Jernpiller ind,
Er næste Saison assureret!

Svendsen har svunget sin granhugne Bue,
Kraftig som en Søn af et klippefast Land;
Ræd vort Kapel ved det fjeldhøje Skue
Hvisker tyst og spændt: »Kan du fløjte, Johan?«
Naar hos Evterpe han, stærk ved sin Rang,
Viser hver Skjønhedsplet, som nu man næppe ænser,
Vil man saa mindes, hvad Paulli en Gang
Sagde til de Filipenser?

Ovre ved Laven, saa ensom og svimmel,
Er en stakkels vingeskudt Ørn kastet hen:
Bort fra Soffitternes brogede Himmel
Jog ham Chefens »Drenge« med Sværte og Pen.
Han skriver Piecer, og han ta'r paa Vej;
Pressen som Sætter-Dommer uantastet hersker
Og la'r ham rase — man binder jo ej
Munden paa Oxen, man tærsker.

Skovenes kølsvangre Løvskygger vinke!
Hver en Kean og Talma nu skynder sig væk,
Lufter paa Landet sit »glemte Lag Sminke«,
Vasker sin Manchet i den rislende Bæk.
Lindberg og »*svenska Spektaklen*« tog Flugt
— Hansen er saa dansk, som om han aldrig ha'de ha't'en —
Folketheatret er slukket og lukt,
Der er »saa *lugnt* nu som Watt'n«.

Brun bli'er den eneste, som mod vort nordre
Klima med et Drama tør vove en Tørn;
Folk si'er, det hedder: »De to Fadermødre,
Eller de dramatiske Vidunderbørn«-
Naa, lige meget, — for det er vel Løgn! —
»Tivoli leve«! er Moralen paa min Syngen,
Der det nu bedst baade Søndag og Søgn
Baader os at gaa i »Gyngen«.

Politisk Sport.

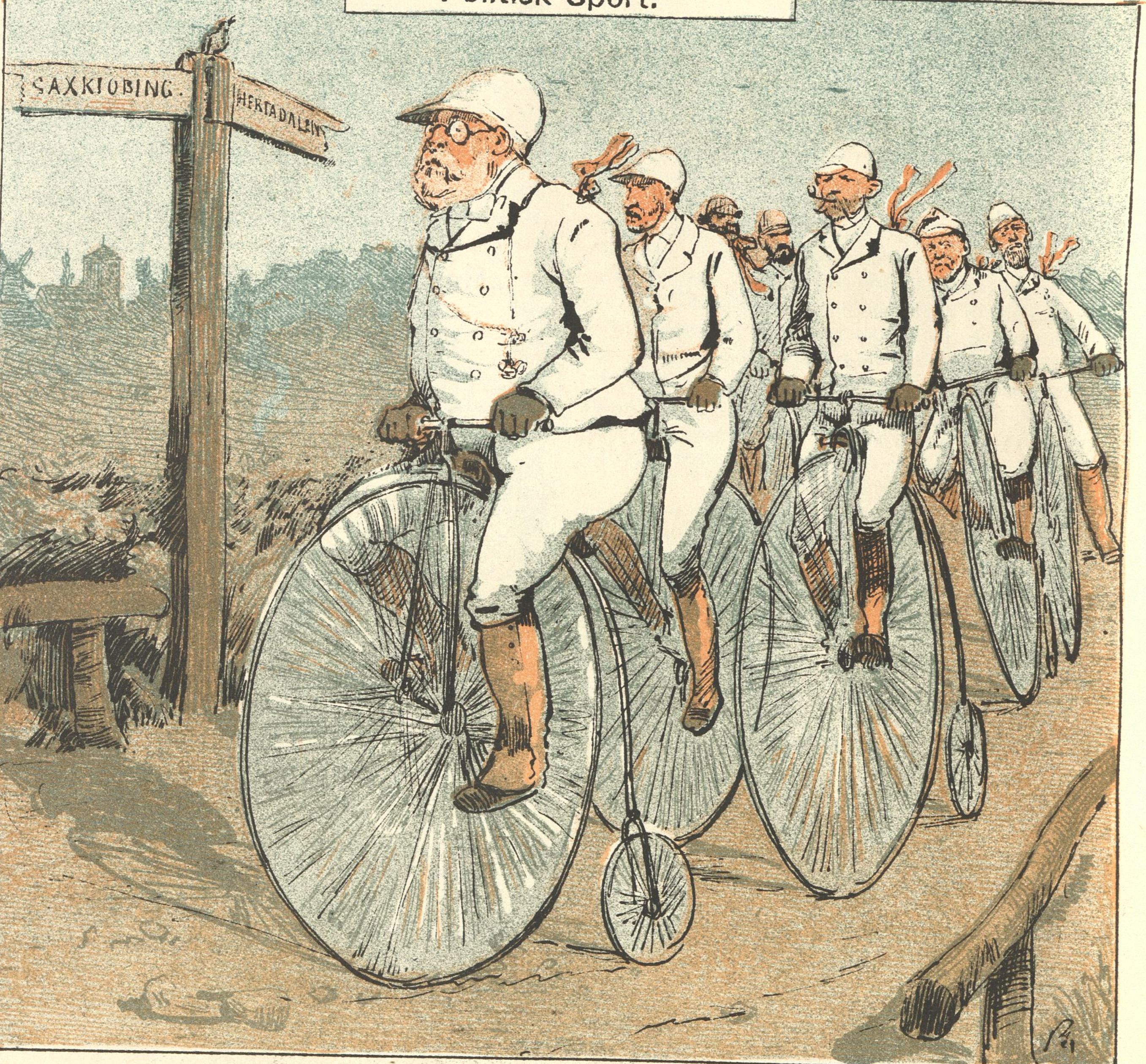

De rastløse Folkehelte
Trods Landevejs-Støv og -Ælte
Paa Væltepetere kjør';
Men skulde i Grøften de vælte,
Ja, saa har de været der før!

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.
Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 14. Juni. Nr. 24.

PUNCH.

Fri-Abonnenter.

— Hør Smaapiger! Jeg tror næsten, at det er hver Torsdag at I kommer for sent, og ellers er I jo altid her i rette Tid; hvor kan det dog være?
— Jo Frøken! For det er jo kun om Torsdagen, at PUNCH kommer, og saa er det saa morsomt at læse den paa Vejen i Boghandlerens Vindue!

Folkemøderne.

Motto: En Tid, hvor mange smaa sig kotted sammen,
For at tilvejebringe noget stort
Og under Hurra skiltes ad med Gammen,
Naar ingen Ting til sidst man havde gjort. —

ADAM HOMO.

Fra Ærtedalens magre Ærtehalm
Til Sulet og det fede Flæsk hos Jyderne
Valfarter trolig Venstre-Banebryderne
Og røre liflig deres Tungers Malm
For fem og tyve Øres Bidragyderne
At muntre til at gjøre dygtigt Kvalm
Og derved skaffe sig en Slags Beføjelse
For deres Stikord: «Folkets Misfornøjelse».

Naa, af en Misfornøjelse at være
Med denne Sport fornøjelig det gaar.
Indbyderne man overdraget faar
At ta'e til Kongen ind for at belære
Ham om, at dybt i «Folket» ses at gjære
En Utilfredshed, som det værste spaar;
Derefter alle Parter hjemad tridse
Og alle sammen er de vel tilfredse.

Og hvorfor skulde «Folket» ikke glæde
Sig ved den Stordaad, den «bevidste Magt»
Ved disse «Folkemøder» har fuldbragt?
Det var jo selv i Tusindvis til Stede
Og nød hvert Gammensord, som her blev sagt,
Foruden nok af Drikkelse og Æde.
— Naar billigt Hensyn tages til Entreen,
Fordunkles SARAH af BERG-Nar-Tournéen.

Og Glæden ikke mindre var hos Førerne,
Som efter Skuffelsernes Øjeblik
Her rigelig af Bifald høstet fik,
For ej at nævne Fem-og-tyve-Ørerne!
Hvad Under, at til Ho'det svært dem gik
Den Virak, dem blev ofret af Tilhørerne,
Saa de dem dobbelt saa i Tal paa Pladsen
Og havde derved dobbelt Fryd af Kassen.

Ja, det i Sandhed stolte Resultat
Har disse Møder for vort Venstre baaret:
Da det des værre ingen Demokrat,
Selv nok saa tro, i Tinget blev beskaaret
At kunne faa Diæter hele Aaret,
Er disse Møder dog et Surrogat.
— Blot Krukken ikke gaar til Vands i Sommer
Saa tidt, at hjem den uden Ører kommer.

Himmelbrev

tel

Degteren og Poletikkeren **Bjørnstjerne Bjørnson,**

p. t.

Paris.

Ho ho Dereses Velærværtihed! Det kan nok hænds sig at deres immervæk gamle sjemytlie Underteinede ble taen me Glejens Overraskelse læsendes Velærværtihedens Proklamesjon i Værtensgang anbelangendes Risretterne, den Gamle havendes antaen Velærværtihejen næsten som døj og begraven Poilitikken anrørendes, Poesien værendes natyrli ubeskaaren og havendes i den Angeledning svunget mangen ett Minnebæjer Gammelmjød med den immervæg fogtie gamle Hof- og Lejlihespoet Braje i al Vemodihej, havende sæl anlat Flor om Hattepulden og sorte Mansjætknapper i samme Andlening. Og saa paa een Gang kommer Velærværtihejen bag paa vos lisom den store islandske Geyser med en Straale lie i Geværet paa eengang med hundrede Fods Stigning i Regnbueglans, som skrevet staar i Velærværtihejens immervæg udøjelie Fiskerjente, og plaskendes glajelien med Forjættelser og Løftelser og vijunderlige Kungjørelser desangaaende, nemlig a Velærværtihejen, va der immervæg har anet den gamle Glaje ikke kunnendes tiltro Sverdrop *saadan en Stortanke, er føste Opfinder a Risretterne værendes netop lavede te ætter Velærværtihejens eien guddommelige potitiske Obskrift. Og den Gamle ble saa betaen a Glejens overmaade Væltihej, a han ga sai til a rundhjule de gamle Postbuj Skirner bringendes di glejelie Tijender, trillendes samme gamle Grisetryne som et Tøndebaand ner af Bifrost og havendes maattet punge uj med Erstatning for Svie og Smerte, ves samme hade ikke vaaren saa heldi a faa Tag i Rakvirket spildende allieveller hele den fynske og jydske Post ner i en Taardensky, vora Unnerteinede maatte jælpe han og fiske den op ganske bedærvet i Kanterne, gjørendes intet vijere, begrunnet i a gamle Fatter Odin læser aldri et levendes Ord a* Bjørnbags *Aviser alievel, fordi hans gamle Mave ikke kunnende taale saa drøj Kost men mere svaveli Feberlægtyre, vofor havendes appeneret paa* Høgsbros *Folketidende fremtidi. Men den Gamle tog Sagen med Alvaarlihej og havende sammenkalt et Eienherie Storthing ve Blæsen i gammele Heimdals Tujehorn lo føst alle di sjemytlie Gujer, baade Aser og Vaner, ligge for me Tulegavernes Ujbrejelse gørenaes natyrlien Bommerter, værendes ikke parlementarisk anlagte, vorpaa den Gamle Unnertegnejede, ihukommendes Velærværtihejens Ord, at man staar saa uhyre paa Modstandernes Domhejer, tar Ordet pillendes dem til Plokfisk gjennem Laagikkens Hakkelsemaskine og heldendes Satirens sure Sovs med*

Vittihejens skaarne Peberoj ud over de Hele. Vabbehager! Troer Velærværtihejen inte der ska blie den deiliste Risret moj alle vore storsnujede Stadsrødder baaje han Gyldenbørstenbinderen Freyr og den gammele Thor med Hammerværket og Hofmusikanten Heimdal med Truttehornet. Naada de ka nok være di ska neje sig sittendes alle di værste Bøster a Eienherier ing i Risretten, og den gamle Unnerteineje ska ta et billit Grin, saa de ska ronge i Valhalla, naar di gamle Stabeiser blir dømte a betale Omkostningerne i flyjendes Varer, va der aldri ka undgaaes ved en Risret etter den norske Reseft værendes bædder end den danske som er det bare Øllebrøj. Og for al det ka vi takke Velærværtihejens immervæg uujtømmelie Jærnekiste aa den Gamle maa svinge sit Beger paa, at den Kiste maa holde uj, aa a Velærværtihejen aldri maa blie bløj paa Perkamaatten va der ville være hjerteknusendes for sammes immervæg sjemytlie gamle

Tyroler-Færdignant,
p. t. Valhalla.

Elesjie,

telejnet SARA BÆRNAR a

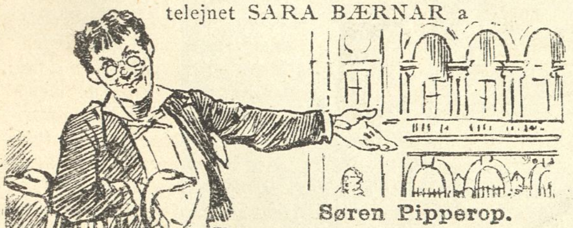

Søren Pipperop.

Daj, søje Muse, ve jæ prise,
Om Du Daj nærmer lidt adræt,
Sæl om Du osse sku Daj vise
I Dit Gomaarentoalet.
Aa naar Du barestens ve smile
Hult te Din ejen Pipperop,
Saa ska Du se, hvor han ka kile
Te Aandens Relgioner op.

Sara Bærnar! Du æ forsvunden
Fra vores nordiske Athen;
Vi sent faar Kommeren forvunden,
For Du ka tro, a den æ ren.
Bekomret ska min Stemme bæve
I dennehersens Elesjie, —
A Sorg slar jæ vist immer Skæve
Aa aldrig mere alle Ni.

Dit Spil ha gruli dyft maj greven
I flere Aftninger i Træk,
Men nu te Basel æ Du reven
A disse Baselisker væk.
Saa de æ inte noet Under,
A jæ, som sungen ha Din Pris,
Nu gaar omkring mæ Vemodsdonner
Aa fælder Taarer pælevis.

I Haabets lyse Maarenrøje
Jæ lever dov aa venter paa
Et Gensyn, — da ska mine bløje
Filøjtetoner dit Øre naa,
Jæ svær Daj te, jæ paa min Ære,
Som æ a ægteste Kulør,
Ha væt aa immer væk ve være
Vaater træ homble Servitør!

Lidt Gesimseri.

Hjælp os, Sankt Ehlers, slaa nu et Slag!
Hvordan vil det se ud i Staden,
Naar det bli'er Mode, at hvert et Tag
Faar Tag paa at dejse paa Gaden?
Tænk, sikket rædselsopvækkende Syn,
Naar langs hvert Fortov hver Borger i Byen
Paa Grund af sit Vejrs Ikke-Havelse
Ligger i Linjebegravelse!

I Fru Fortunas Stræde er ej
Spor af en Stump Gesims tilbage!
Gjenboenn Negere stønner: »Vorbei
Sind nun die schønen Tage.»
Ferslev han skri'er med Fortvivlelsens Mod,
Klædt i Stilladser fra Top og til Fod:
»Stræb, Herman stræb! ellers er du levert;
Faa nu Gesimsen restaureret!»

Vor Magistrat vil kjærlig og go'
Navne til nye Gader samle;
Saa kan vi andre i Fred og Ro
Knases itu af de gamle.
Men giv nu Agt paa min Vises Moral,
Den er just ikke saa gruelig gal:
Læser, vær sindig og gaa ej og kims
Ad hver, der er skør i sin Gesims!

Der er nu Venstre! Det er bekjendt,
At det har lidt en Del Ravage
I, hvad man mer eller mindre fortjent,
Kalder den »øvre Etage»;
Hver i Gesimsen er knusende vred.
Kors, hvor den braser om Højre ned!
Skade, den rammer saa styrtende Faa,
For der er en gal »Adresse» paa!

Hos alle sene Mursvendes Ven,
Chefen for vores »Kongelige»,
Staar nok Gesimsen for Fallesen,
Efter hvad Bladene sige;
Nys har fra Taget han væltet en ren
Syndflod af smaa Privilegie-Sten —
Snart ligger Andersen knust som et Vrag
For hans parisiske Kolb-eslag.

Ude paa Landet, tænk Dem en Gang,
Vil Egnens Gesims og Overhoved
Slet ikke røre sin Tang med en Tang,
Som han nok saa pænt havde lovet.
Men kan det egentlig kaldes forkert,
At Manden vil have sit Hus parfumert?
Lad det kun dufte, det gjør ikke stort
Naar bare det bli'er i Enrum gjort!

Nok om Gesimser! — Det er saa let
At gjøre Vrøvl med Magistraten!
Det er dog givet, at den er slet
Og ret en Stormagt i Staten.
Lad os saa heller, fromt og loyalt,
Faa dem en Dørplade kjøbt og betalt,
Saa der bestandig paa Døren kan staa:
»Vil De nu blot la' Honen gaa!»

Hensigten helliger Midlet.

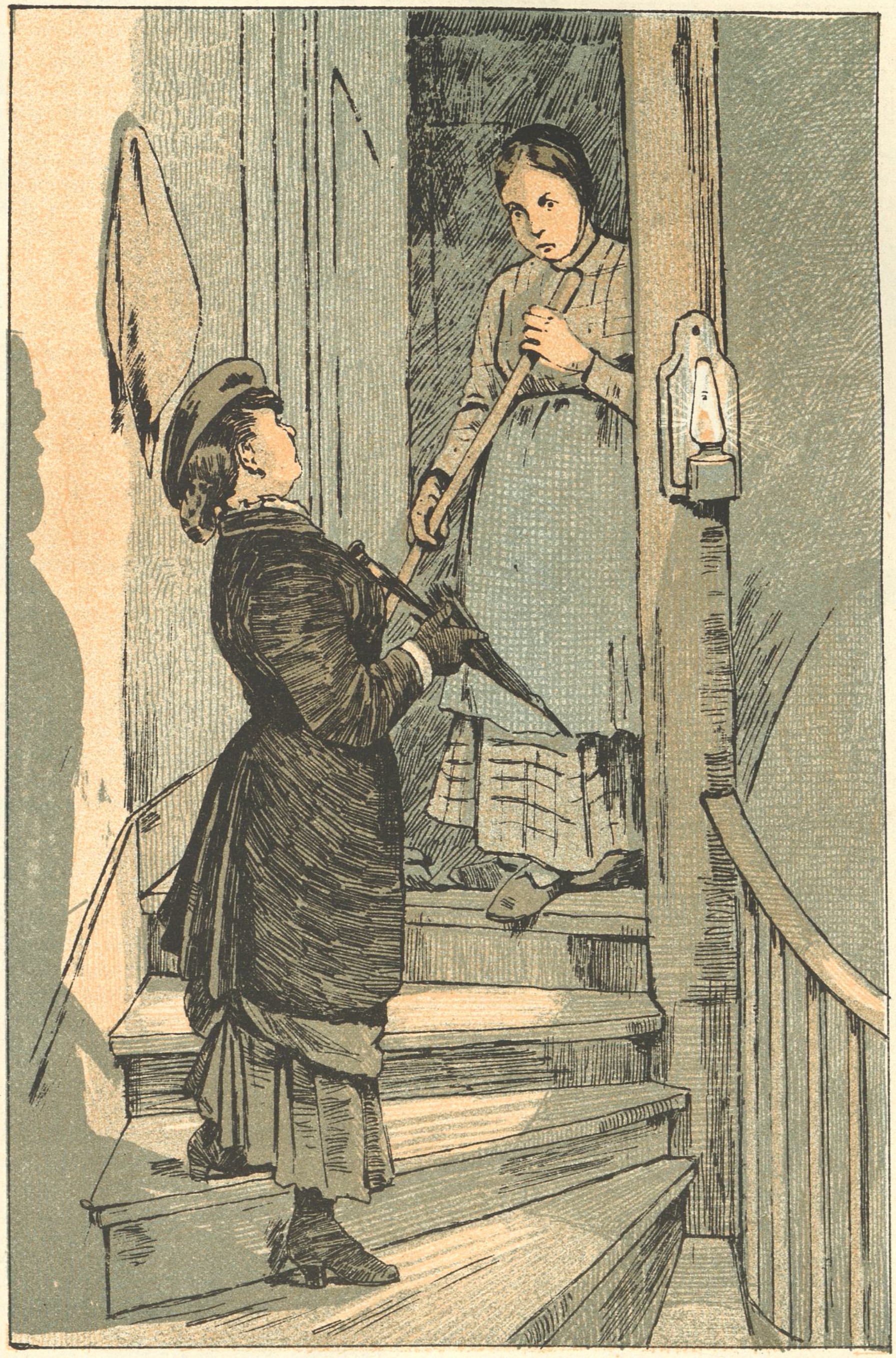

— Men Gu's Stine! Hvor ka' Di dov faa Lov te aa gaa saa tidt uj?
— Aa, je be'er bare, om je maa gaa i BETHESDA, saa æ der sgu aldri noet i Vejen?

Meget ærgerlig.

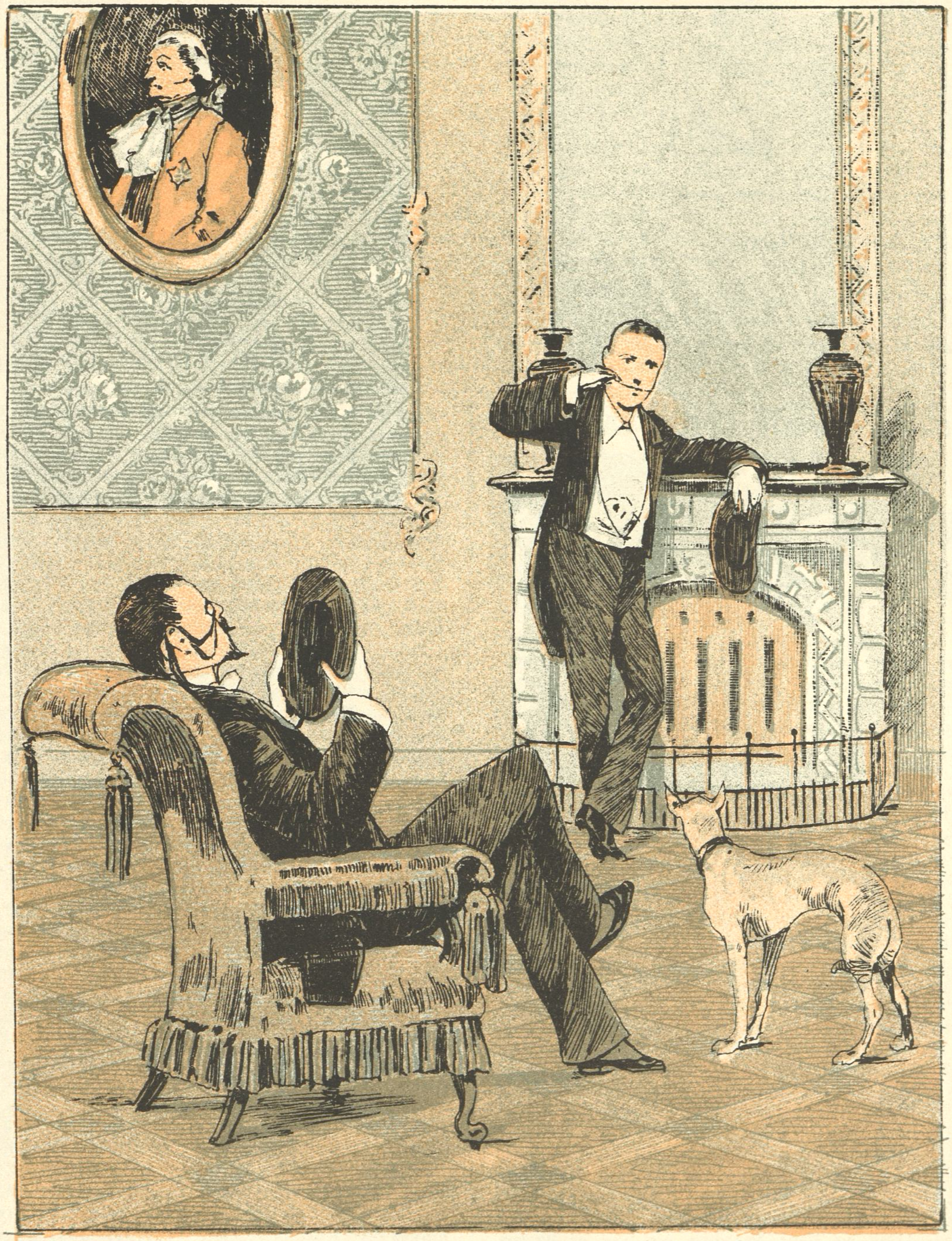

— Du er saa gnaven i Ansigtet Jensen? Hvad er der paa Færde?
— Aa, det er min Hukommelse, der begynder at tabe sig. Der er noget, jeg vilde have ærgret mig over, men tror Du nu, jeg er Mand for at kunne huske, hvad det var.

Fra det forjættede Land.

I „der Greises' Land, som staar
Paa Kulturens Højder,
Bli'er nu Loven lovlig haard
Mod en Probenreuter;
Har med Prøver han sig gi'et
Bort, da kommer Prøvens Tid.
Hvad han da maa prøve,
Dybt ham maa bedrøve.

Før han paa sit Prøvetogt
Maa med Prøver drage,
En Slags Vandrebog han smukt
Med paa Vej maa tage,
Og i Fald han prøver paa
Uden den af Sted at gaa,
Gi'es ham Hjærterum en
Prøvens Stund i Brummen.

Mangen jødisk Handelsmand
Sligt et Kors maa bære,
Livet er en Prøvestand
Maa man daglig lære;
Politiets Tilsyn han
Uophørlig prøve kan,
Rejser han med Prøver,
Er han lig en Røver.

Visse Folk, som ogsaa her
Rundt paa Rejser drager
Og af tysk Kultur især
Har et Prøvelager,
Skulde prøve, hvad det er
At begive sig hos Germanerne i Lære,
Før de sligt begjære.

Pingels Probenreuteri
Fik da snart en Ende,
Og de sorte Smaas Parti
Bladet vilde vende.
Før med Jøthes Tyskland man
Alliancen faar i Stand,
Bør man ha'e i Tanker,
Hvad Konfekt der vanker.

Overlampepudserens Dagbog

fortsat af hans Datter.

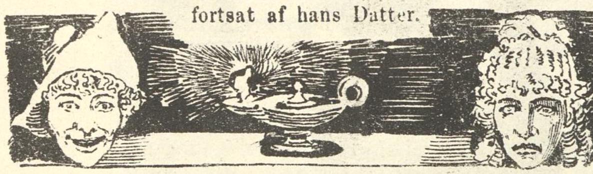

Mandag d. 4. Juni. Sarah, Sardou. Fædora; Som min Haand ryster og min Pen sprutter, overstrøende Dagbogens hvide jomfruelige Blade med Forbrydelsens sorte Blækpletter ved at skrive; Fordi det er ligesaa bevægende et Drama som Ringeren fra Sanktpaulskirken hos Vat; Som jeg saa i min Barndoms uskyldige Vaar og fik Nervefeber af; Med Opkastninger. Og Fædora er Sarahbærnar; Som i første Agt endnu er gift med Damala; Som de kommer bærende ind med og lægger paa en Seng; Som vi ikke kunde se hvor vi sad men aner; Tilværelsen af samme paa Grund af Madam Damalas Bevægelser i den Retning og i dejlig Kostyme; Hvorom se Nationaltidende! Og i andet Agt er vi hos Grevinde Olga, som hed Marie Colban; Som man nok kunde se havde fornylig været i Besøg hos Sola og var bleven naturalistisk; men gemytlig; Som Thora Svartsnielsen omtrent; Og har kastet sig paa Politiken og bleven Venstrekvinde af den Grundtvigianske Slags; Som der ingen Mening er i; Men grinagtige. Hvorpaa Sarahbærnar kommer og lader som hun har glemt Damala; Men pyt! Hun vil bare hævne ham paa Bærtong, som har taget hans Rolle og er et pænt Menneske der ligner Malle Knallerups Halvbroder Skorstensfejeren; Naar han har vasket sig til Juleaften. Og hun bedaarer baade ham og; Publikum men er nær ved at forraade sig ved at sige at han er en Pjerrot Asasæng; Hvad hun dog fortryder i tredie Agt, hvor hendes Kreditorer kommer og vil gjøre Udlæg i Bagasjen; Men hun siger hun vil lade dem tage Bærtong i Pant; Og han kommer og taler dejlig Fransk og jeg forstod tydelig hver Gang han sagde »Ovi«! og gjør Fagter med Arme og Ben; Saa hun ser han er ligesaa stor en Skuespiller; som salig Damala og i Stand til at spille Helteroller ligesaa godt; Som Rendegarn i Skærsommernatsdrømmen; Hvorfor hun gjemmer ham og lader Kreditorerne staa udenfor og vente med en lang Næse. Og 4de Agt begynder med at Marie Colban kommer ind og faar åt vide at Crone har havt en hemmelig Politi; hos hende fordi han troede; hun havde Breve fra de tydske Sosialister; Eller Doktor Pingel; Men har ingenting fundet; Desangaaende; Og Sarahbærnar og Bærtong kommer op at skjændes, fordi han faar at vide, hun har sat hans Moder og hans Fræи paa Assistenshuset i Rusland for at betale Kreditorerne; Hvorefter han banker hende og de slaas paa Sofaen; Saa den knager. Hvorover jeg blev angst fordi jeg vidste det var ikke vores egen; Men laant fra Wesselogfæt; Til den Ende og et meget kostbart Møbel; Men den holdt; Hvorimod Sarah fik Hoste; Og tog en Hostekage; Men som ikke hjalp; Hvorfor hun besvimer først paa en anden Sofa og saa paa Gulvet; Med et Kladsk; Hvad der gav Signal for os allesammen til at kladske i Hænderne og raabe Bravo og Sarah og Hurra; Fordi vi har ikke set det bedre undtagen i Cirkus; Ved Brydekampene. Petersen mener jeg har taget fejl af Stykket og siger Richardkaufmann har faaet Noget Andet ud af det; Men jeg tror jeg har Ret, fordi jeg sad med Lexikum hele Tiden og kastede op efter hver Scene; De vanskelige Ord. Men med Bærtong har jeg gjort en Bommert; Nemlig Petersen grinede da han læste Dagbogen og sagde: Do er et got Baren Severine a Do ka tro de va den rigtie store Bærtong som slets ikke har vellet rejse med saa Sarah har maattet klæde en Depotant ud som osse har noen Talang, naar han lærer at tale Fransk, formedelst han er en Nedersaxer aa spiller aa taler aa gaar aa gæstikolerer Nedersaxisk endnu; Saa derfor kunde vi ikke forstaa ham. Aa de skal Do ikke sidde i Dagbogen; Som skal være helliet Konsten aa ikke det Uvekommende, aa Do ka osse sidde a Madamdammala var maaske noet lala som Fædora men som Hva ler I a? var hon gribendes tel Taarers Udgydelse aa graa Stærs Helbredelse derigjennem som man ser paa Annersen i Keiserenskoreer men her mere videnskabeli me Åaberasjon. Aa om »Pjæraa-asig-æl« ka Do sidde, a Rikke Pæn som Faafatterinden hedder, hun maa da være lisaa rondtoveli som Pjærraa blier i Støgget aa der har Do en blang 50-Øre aa gaa ud for aa se Folkersen paa Tivoli for, va der er Kaanst i. Aa Sjæfen skulde tage Rikke Pæn under Armen aa gaa mæ hinner derud aasse tel mulli Hælbrædelse paa hinnes Kvistkammeretasje. Vorefter han gik; Men han har saamænd været ligesaa begejstret som gamle Berlinger og Falkmand og di Andre; Og jeg har set ham gaa og putte et Papir; ind paa Brystet og tage det ud og stirre paa det imellem; Og i Aftes fik jeg fat i det; Og der laa tre lange Haar i; Som var røde. Og det er Alt hvad vi nu har tilbage; Af Sarahbærnar; Men naar Petersen bliver svalet af vil jeg bede ham overlade mig dem til at ligge ved Dagbogen; Som Bilag.

Mosaik.

— Da Sarah Bernhardt den Dag, paa hvilken hun om Aftenen skulde give sin første Forestilling her, ved Middagstid kom op paa det Kongelige Theater, opdagede hun, at Betrækket paa de Stole, der var bestemte til Brug i Stykket, ikke harmonerede med hendes Toiletter. Den energiske Kunstnerinde fik derfor strax sendt Stolene over til Vett & Wessel for at faa sat et andet Betræk paa dem. Da de efter en Times Tids Forløb atter blev præsenterede for Kunstnerinden, der jo er bekjendt for sin gode Smag, fandt hun, at Benene ikke svarede til Betrækket, hvorfor Stolene blev transporterede over til Stolemager Hansen for at forsynes med andre Ben. En Time efter tog Kunstnerinden, der som bekjendt har en meget udviklet Sans for Benbygninger, paany Stolene i Øjesyn, men hun erklærede nu, at Stoleryggene ikke svarede til det øvrige. Der blev nu i en Fart paa det kgl. Theaters Snedkerværksted forfærdiget nye Rygge til det nye Betræk og de nye Ben, og Stolene kunde nu glæde sig ved den fordringsløse Kunstnerindes allerhøjeste Bifald, da hun ikke fandt Anledning til at gjøre Ophævelser, fordi vort Theaters Sæder forekom hende personlig temmelig haarde.

* * *

— Efter Forlydende har den virksomme Kunstnerinde ytret Ønske, om at faa »*Naar Møbler flyttes*« oversat paa Fransk, da hun mener, at Hovedrollen heri vil ligge særdeles godt for hende.

* * *

— Ved den anden Forestilling spillede den eminente Kunstnerinde meget bedre end ved den første; navnlig lykkedes den Scene, hvor hun opdager, at hun elsker den Mand, hun hader, hende fortræffeligt.

* * *

— Som et Bevis paa, hvilket mægtigt Indtryk den fremtrædende Kunstnerinde formaar at fremkalde, kunne vi anføre, at hun forleden Aften blev fremkaldt fire Gange efter Stykket; desuden fremkaldtes hun samme Aften syv Gange for aabent Tæppe paa Theatret og tre Gange for aabent Vindue paa Hotellet.

* * *

— Ved den tredie Forestilling spillede den glimrende Kunstnerinde endnu meget bedre end ved den anden; især var den Scene af stor Virkning, hvor hun opdager, at hun hader den Mand, hun elsker.

* * *

— Da den entreprenante Kunstnerinde forleden begav sig tilbage fra sin Udflugt til Malmø, maatte Dampskibet paa Grund af Taage tage Lods fra Dragør ombord. Sarah Bernhardt lod Lodsen præsentere for sig og lovede ham paa sit næste Besøg her godhedsfuldt at give en Forestilling i Dragør, dog paa den Betingelse, at der blev tilsikret hende et antageligt Honorar herfor.

* * *

— Ved den fjerde Forestilling spillede den vidunderlige Kunstnerinde endnu meget, meget bedre end ved den tredie. I Særdeleshed blev Publikum grebet af hendes Død! næsten Alle havde Taarer i Øjnene, og da hun blev kjørt bort fra Theatret, var der et overordentlig talrigt Følge efter Vognen.

* * *

— Det har vakt megen Omtale blandt Publikum, at den fedterede Kunstnerinde ikke mere er mager, men er bleven saa vel ved Magt, at den tidligere »*Dora*« optræder som »*Feddora*«; det vil dog ikke undre, naar man læser de omstændelige Beretninger om hendes Appetit, der efter Rygtet endog skal være saa stor, at hun fuldstændig har opspist sin Kapital.

* * *

— Et herværende Blad har været saa indiskret at meddele Publikum Opløsningen paa den interessante Gaade, hvem det var, der spillede Liget i »*Fédora*«, idet det nemlig oplyses at være den eminente Kunstnerindes *dame d'honneur*. Efter Sigende har Sarah Bernhardt taget sig denne Afsløring af Hemmeligheden saa nær, at man frygter for, det vil blive en Richepind til hendes Ligkiste. For øvrigt fortælles det, at Publikum selv vil faa Lejlighed til at se Vedkommende, idet Liget er engageret til at give en længere Række Gjæsteforestillinger i »*Ligkisten*«!

* * *

Et godt Raad i Hundedagene.

— Den bekjendte, saakaldte Sarah-Feber, der i flere Aar har hjemsøgt snart Evropa og snart Amerika, er en meget smitsom Sygdom, som i sine mildere Former har en Del Lighed med Guldsot, men som ogsaa undertiden angriber Hjernen og ender med at gjøre de angrebne ganske sindssvage, navnlig under den Form, at Patienterne glemme deres eget Modersmaal og bilde sig ind, at de kun forstaa Fransk. Det berettes nu, at en fransk Doktor ved Navn Richepin har opdaget en Methode til at kurere Folk for disse sarasende Anfald! han anvender kun visse af ham selv opfundne Pantomimearbejder, kaldet *Pjerrot assasin*, hvorved de angrebne efter nogle Minutters Forløb faa deres Fornuft igjen og Øjnene op for deres tidligere Daarskab.

Ny Vise.

om Kammerherren, Sarah, Damala, Tivoli og meget andet.

Mel: Du, som har Sorg i Sinde.

Nu har vi snart Skærsommer,
Naar Høet staar i Stak,
Naar Tydskerne de kommer
Og Svenskerne — jo Tak!
Saa skal de Nattergale
Paa Kongens Nytorv slaa,
Og Tonerne husvale
De glade Sjov're smaa.

Dog vores Kammerherre
Han er saa stiv og stram,
Han Scenen lader spærre
For Kammersanger Schram,
Han siger: Husk dog Menn'ske,
At »Peter Skram« ej Skjul
Tør lege mellem Svenske,
Saa lidt som vor »Niels Juul«.

Som Pjerrot »Sarah« ønsked'
Vor Hjertefred at ta'e,
Mens vi af Hjertet ønsked':
»Sig Noget Pjerrot! Hva'!«
Vi græd dog maa I tro, da
»Fedora« drog af Land.
Held os, at stedse Oda
Om Sarah minde kan!

Bestandig saa man hende
Paa Rejser flakke om
Den »evige Jødinde«,
Der ej til Hvile kom.
I alle Verdens Riger
Kun ej i Afrika, —
For der som tapper Kriger
Huserer Damala.

Og ude i Tivoli
Man sejler lystig rundt
I Karrussel, hvor dolig
Man bliver og faar ondt;
Fra Baaden Ungmøer søde
Udstøde Hyl og Hvin.
O glade Søfartsmøde!
Hver seiler der med sin.

Ej Balduin den store
Regerer ene kun;
En anden Indfald gjorde,
Den er af Kragelund;
Vi jublede i Skaren
Ved Moskovkroningen
Og Skaaler drak for Czaren,
Til vi fik Tømmermænd.

»Panoptikum« os bygge
Vil Bernhard som et Slot;
Ideen gjør vist Lykke,
For Navnet er saa flot.
Af Voxfigurer læres
Historie skal der, thi
Voxnæserne skal skæres
Af bar »Vox populi«.

De Utrættelige.

Gaar d' ikke flydende! | Hver Mand oppe paa sit Par Ski!
Gaar d' ikke skrydende! | Hele det forenede Vandgangsparti!
Midt i Grundlovsfest,
Folkelig Blæst,
Jylland ligger Lys i Lys ind for dem!

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand No. 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 21. Juni. Nr. 25.

PUNCH.

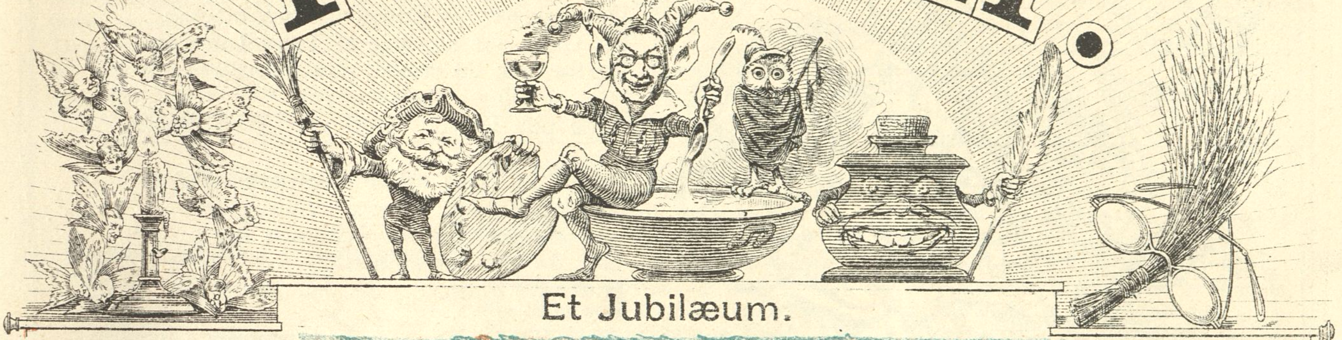

Et Jubilæum.

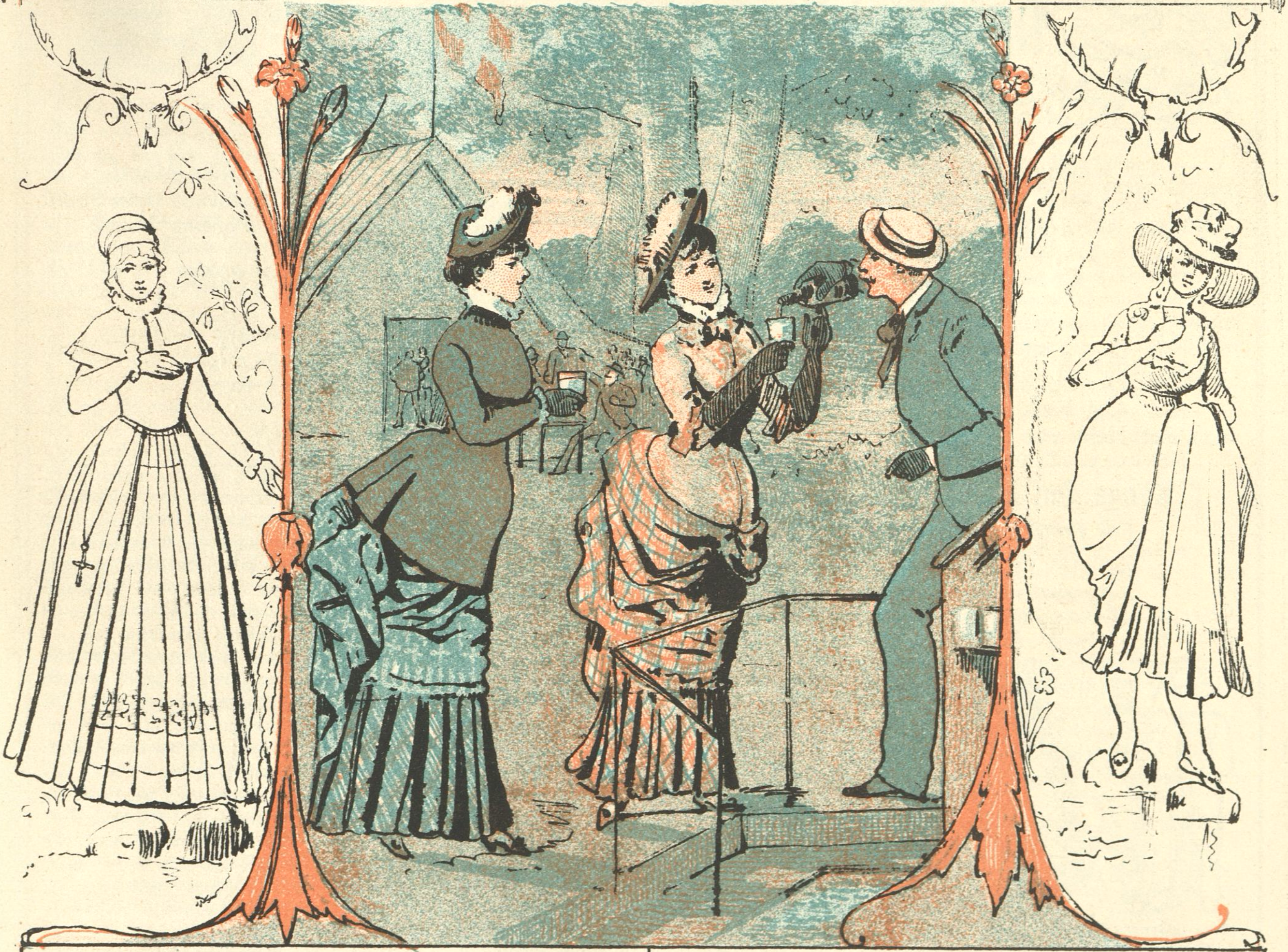

Det Kildevæld, som her sit Udløb haver taget, I trende Hundred' Aar vor Vandsmag har behaget,	Men nu til Manges Tarv og Nytte er i Stand Til Rystetoddy flux at skjænke os for Vand.

Nye Møder.

Vest for Kattegat i Jydelandet,
Hvor det brave Vælgerfolk blandt andet
Tumler daglig sig i Lyvesandet
Og i blandet
Frihedssæd og tærsket Marehalm,

Rykked' atter Venstre frem paa Valen
Med sit grove Skyts fra Ærte-Dalen;
Skanderborg blev ør af al den Talen,
Og Finalen
Paa det Hele var at gjøre Kvalm.

Hvorfor havde «Folkets Skriver» ikke
Ladet Porteføljerne dem skikke,
Men betroet dem til en lille Klike?
Sligt maa ligge
Tungt paa Venstres Sind i Skanderborg.

Det var der jo Folkefriheds-Vætterne
En Gang for sig tog af Tabu-Retterne.
Derfor var de stødte paa Mansketterne
Og i Hætterne
Vred paa Højre. Dyb var Alles Sorg.

Derfor nu man «Handling» lod opføre;
Og det Bulder, Venstre vilde gjøre,
Lod sig navnlig fra Tribunen høre,
Da det skjøre
Træværk brast, og de paa Halen gik.

— Esbjerg-Mødet man dog ikke glemme
Bør herover; der var HVID ved Stemme!
HVID, som alle Hvidenskaber fremme
Vil herhjemme
Og Fortjeneste af «Danmark» fik.

Denne HVID, den røde Republiks Mand,
Sa'e om SKEEL, han var en altfor strix Mand,
Medens TIETGEN, Børsens Politiks Mand,
Var en fix Mand
I Agi-(o!)-tation for HVIDS Parti.

Tænk! den fixe Mand, som alle Vegne
Er paa Færde, selv i Faxes Egne,
Er endogsaa med og Aktier tegne
La'er i Degne-
Vaas og Venstres Fixefaxeri!

Konge for én Dag.

(Si j'etais Roi!)

2den Akt 5te Scene.

Personerne:

Chresten Berg (Kongen for én Dag), Estrup, Klein. — Ministre.

(Berg sidder paa Thronen; de andre staa rundtom).

Estrup: (til Chresten) Statsraadet begynder; Her er Justitsministerens Rapport. (Læser) Alle Herredsfogeder og Birkedommere i hele Landet elsker Eders Majestæt —

Berg: — Stop! Der er ikke sund Fornuft i den Rapport.

Alle: Hvordan?

Berg: Jo, der er Birkedommeren i Grenaa, Kristoffer Krabbe, han elsker mig ikke, derfor skal han afsættes fra sit Embede og sættes i mørkt og ensomt Fængsel. Alle de Embedsmænd, der udtaler sig som Højremænd, skal afskediges uden Pension. Skriv det ned.

Estrup: Hm! Det havde vi ikke vovet. (Læser paany) Alle Eders Majestæts Undersaatter velsigne Eder og leve lykkelig under Eders vise Regering!

Berg: Hvad er det for noget Snak? Hvem siger det?

Estrup: En anden Minister.

Berg: Det er ikke sandt. Oppe paa «Morgengnavets» Kontor sidder en hel Bunke gnavne misfornøjede Individer, der ser surt, fordi de, som Schandorph har skrevet en Gang, ikke kan komme til Truget. Det er af lutter Sultenhed, de er saa krasbørstige.

Estrup: (afsides) Det tænkte jeg nok!

Berg: Alle Morgengnavets og Dachsavisens Medarbejdere, alle Venstres Provinsredaktører, alle vore brave Friskolelærere omkring i Landet skal kaldes op paa Slottet, og der skal udbetales dem titusind Kroner hver som Ducør, men Embedsmændenes Gager skal reduceres til det Halve, deres Arbejdstid til det Dobbelte. — Lad os fortsætte.

Estrup (læser): Kultusministeren indberetter, at alle Landets mest udmærkede Videnskabsmænd er udnævnte til Universitetsprofessorer.

Berg: De mest udmærkede Videnskabsmænd! Men Doktor Pingel da! Den allermest udmærkede af Venstres, — hvad jeg vilde sige, af Landets Videnskabsmænd, han er ikke bleven Professor. Han skal strax gjøres til Overprofessor og Rektor mag — hvad er det, det hedder? — Rektor magnusfiffikus.

Estrup: Skal ske!

Berg: Og lille Eeduard skal være Theaterdirektør. Og lille Schandorph være Censor baade ved Theatret og udenfor. Og hør! Lad Hørup faa «Berlingske Tidende», saa tror jeg nok, den bliver lidt livligere!

Estrup: Som I befaler. Men her er nogle politiske Sager. Børspartiet gjør Knuder. Vor Ven Geheimeetatsraad Klein mener —

Berg: Klein! Ham skal I ikke stole paa. Skil jer af med Klein og Nyholmerne og alle de Utaalmodige. Der er Ingen, der har gjort os større Nytte, mens jeg endnu var en sølle Degn paa Bogø. (Forvirret) Saa nu kommer den tossede Drøm igjen! Som om jeg Kong Kresten den første af Bogø nogen Sinde havde været en sølle Skolelærer! Men det var det, jeg vilde sige Eder, at der er Ingen, der gjør os saadanne Tjenester som —

Klein (afsides til Estrup): Mener Deres Excellence ikke, det er paa Tiden, vi bedøver ham igjen?

Estrup: Hm.! Der var for Resten Noget i det, han sagde.

Klein: Jeg bønfalder Deres Excellence!

Estrup: Lad gaa da —

Berg: Hvad hvisker I om?

Estrup: Her er en interessant Rapport, som Deres Majestæt selv maa læse. (Rækker ham en Nationaltidende) Den er af stor Vigtighed. (Sagte til Klein) Det er Vilborts sidste Brev.

(Berg læser, begynder at nikke, et Øjeblik efter falder Avisen ud af Haanden, han snorker lydelig. Paa et Tegn af Estrup afføres han sine kongelige Insignier og iføres atter sit hvide Halsbind og sin sorte Kjole, derefter bæres han varlig ud.)

Klein (afsides): Det var paa høje Tid!

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.

LIV.

Hvis, kjære Fætter, Du, som bor
Helt ved Periferiens Grænse,
Om os, der bor i Centrum, tror,
Vi sjælden eller aldrig ænse
Den »vilde Jagt«, som uden Spor
Af Tøjle, Bidsel eller Trense
Gaar over Eders Agerjord;
Og hvis Du mener, her vi kun
Har Sans for Sarah og Fédora,
Og hvis i Kjøbenhavn Du tror, a'
Man bleven er i Bund og Grund
Blasert ved Venstres Floskel-Flora
Og ved de mange store Ord a'
Kong Chrestens folkelige Mund;
Og hvis Du mener, Ødmans Røst
Og Frøken Niehoff og Hr. Lange
Med deres svenske Tryllesange
Har rent betaget os, saa mange,
Der ej har Tone skabt i Bryst,
Til andres Kval og egen Lyst
Forsøge dem at efternynne;
Og hvis Du tror, at vi begynde
Saa smaat om Politik at mene,
At den er lovlig paa Retour,
En Klædning, slidt i Pjalter tynde,
Der ved sin Tarvelighed ene
Til Arbejdsdragt for Stakler duer;
Og hvis Du mener, Vi saa smaat
Har vendt os til en anden Scene,
Og at et Væld vi mere ynde,
Hvis friske Strømme er ej blot
For Døgnets Affald mere rene,
Men som mod Tidens Sot man godt
Kan bruge som en Badekur,
At, kort sagt, man til Kunstens Rige
Har Lyst at gaa som Emigrant
Og bort fra Politikken hige,
Hvor hvert et Spor af Aand forsvandt,
Saa, Christian, er det ikke ligefrem usandt, skjønt ej heller sandt.
Sandt er det, at vi kjedes ved
De samme evige Repriser,
Som man os diverterer med,
Og som en Tankens Armod viser,
Der, vingebunden, samme Sted
Bestandig staar, og som Bêtiser
Dag ud, Dag ind saa tidt begaar,
At selv om vi i blodigt Saar
Vor Ryg med Pligtens Svøbe riser,
Vi mer og mere Afsmag faar
For disse vamle »Fastespiser«.
Husk: Kjøbenhavn dog ej Paris er,
Periferien er saa lille,
At Øjet Horizonten naar.
Selv om i Dunst og taaget Dis er
Tilsløret Scenen, hvor de spille
Den gamle Venstre-Vaudeville,
Som i Provinsen end i Aar
At trække Hus maaske formaar.
Med Kiggert dog vi, kjære Fætter,
Kan Chresten se som Ballerina
Slaa de bekjendte Pirouetter
Og med Jens Busk i Pas de deux
Opføre sine smaa Balletter,
Hvorfor han Klap ta'er ind som feu,
Omend, som Sarah, ej Buketter.
Mens Hørup som en tragisk Dina
Gjør Estrup listig peu om peu
Til et Slags Ulfeldt ved Sofismer,
Som Bønderne jo sluge villige,
Endskjønt hans Tales Syllogismer
Er Godtkjøbsvarer, li'esaa billige
Som Appelsiner fra Messina,
Der længst Sicilien sa'e Adieu.
Grev Holstein fra sin højе Tilje
Slaar Broen over Venstres Schismer.
Mens Krabbe fra sin lille Ø
Forknyt paa Politikens Bismer
Sin Færd fra sidste Vinter vejer,
Bekymret ser han over Sø,
Hvor hvide Sejl paa Bølgen nejer.
Den sorte Røg langt ude hist,
Som Vinden henad Himlen fejer,
Er ei for ham et Bud om Sejer;
Nej Sorgens Budskab tungt og trist
Til Samsøs Hersker daglig plejer
Hin Damper, der som en Torbist
Blandt hvide Sommerfugle flyver,
At bringe. — Chresten vil forvist,
Hvis ikke hvert et Varsel lyver,
Nok give ham et Tak for sidst,
En rigtig velment Næsestyver.
I Fyret op Hr. Krabbe klyver,
Men ak forgjæves der han spejder
Mod Hjælp i Stridens Stund. Hvor rart,
Hvis sex Mand blot og én Gefrejter
Han havde nu! I fordums Fejder,
Naar Højre Skindet vilde nappe,
Han var sig selv: ChristofferKrabbe!
— Den Trylleformel aabenbart
Har tabt sin Kraft, og det er klart,
At Krabbes Klør ej mer er skrappe,
At Krabbe er en Reje blot
Mod Venstres store Kaskelot,
Der i én Bid ham grumt vil snappe.
Snart stævner den mod Krabbes Slot;
Da hyller han sig i sin Kappe
Og vandrer ned ad Fyrets Trappe,
Han gaar i Baaden. Mens de slappe,
De hvide Seil Zefyrer rappe
Udspænde, styrer Roret han.
Langt borte svinder Samsøs Strand,
End i det taagerige Fjerne
Han Fyrets Glimten skue kan;
Saa slukkes det, og Krabbes Stjerne
Gaar ned i Kattegattets Vand.
— Rask gaar Tournéen rundt om Land;
Thi Berg og Hørup følger gjerne
En halv Snes andre smaa Drabanter,
Hvis hule Skal og tomme Hjerne,
Der ligner ormeædte Nødder,
Af al det Bergske Frasesmuld
Er fyldt indtil den sidste Rand.
Ja selv de brave Hillerødder,
Skjønt Højremænd, som Dilettanter
Ta'er glat væk op som ægte Guld
Tragikomedien, der er fuld
Af slette Vers paa svage Fødder.
Lars Dinesen er nok den Mand, der
Skal Folkemødet arrangere.
De bona fide *kopiere*
Den hele Venstre-Humbug vil!
— Sig Christian nu, at ikke mere
Vi Eders Rumlen lytte til!
Men Du maa ikke postulere,
At vi af sligt Komediespil
Skal la'e os synderlig genere.
Thi Hørup, Busk og Chresten Berg
Er som Horats's berømte Bjerg,
Der var i Barnsnød. Ei en Snus
Vi frygter hele det Rabalder;
En Dverg det er og bli'er en Dverg,
Selv om han Goliath sig kalder.
Ej Miniseriet Estrup falder,
Fordi paa Døren slaas en Potte,
Lad Bjerget under Sus og Brus
Kun føde Musen! Vi tør spotte;
Thi den »vidunderlige« Mus,
Der kravler frem af Bjergets Grus,
Den skræmmer ej en gammel Rotte.

Thalias Damp-

Paa Karoussel Thalias Børn tounerer rundt,
I Aar det gaar med Damp, saa Folk faar næsten Ondt.
En Enkelt fløj til Norge, *«hvor man kjeder sig»*,
De Andre gaar til Byer, hvor man feder sig.

Balletten danser om, den g
Den kan nok staa paa egne B
Den gamle Masaniello
Han ganske ene ta'er en

-Flotille-Karoussel.

gælder ej til Wandsbeck,
en med Krum og Hans Beck.
ogsaa mindes bør,
Rundtenom med Smør.

Mens Folk bli'er næsten stumme ved hans Jammersang,
Fra en Niels Juelbaad lyder liflig Kammersang;
Men Prisen Olaf bær', og han skal ogsaa ha'e den,»
For han kan ta'e en Aalborg og kvæle «*Abekatten*

Et Glas Vand.

Hvad er vel Jordlivets Visdomsskatte,
Naar ingen Ting man af dem kan faa!
Og hvad er Jordlivets Doktorhatte,
Naar uden Hoved man dog maa gaa?
Saalunde tænker vel mangen Gang
En »folkekaaren« i Dannevang.
Ak ja! thi Weder-
kinck-Madsen hedder
Den sølle Djævel med Doktor-Rang.

Hvor han har hentet sig Doktorhatten,
Man kan med Lethed sig gjætte til;
Men det er vist, at han holder a'den,
Og Hatten bærer han, som han vil.
Med den paa Ho'det han er saa fro,
Som Tauber, naar han kan se en Kro,
Hvad han for Dagen
I Hovedsagen
Fik lagt paa »Mødet« i Maribo.

Det Møde volded' ham megen Møde,
Han havde ventet at se, hvordan
Man strømmed' til for at skumme Fløde
Af hans Veltalenheds Mælkevand.
Men der kom fire og der kom fem,
Og han erfarede snart af dem,
En sand Profet er
Saa lidt som Weder-
kinck-Madsen agtet i sit eget Hjem.

Som han sig skjænked et Glas Vand til Randen
Og lukked Munden op, de alle sa'e:
»Nu har vi set baade Hat og Manden,
Det er paa høje Tid, vi stikker a'.«
Saa desertered' da alle Mand
Og al den Nydelse, han trak i Land,
Den blev min Sandten,
Som Provianten
Hos Doktor Tanner, til bare Vand!

Dog tør det haabes, at ikke dette
Vandheld aldeles hans Mod nedslaar,
Men lige højt han sin »Hat« tør sætte,
Naar atter han den paa Ho'det faar.
Og det ham trøste kanske formaar,
At han har delt en Ibsensk Doktors Kaar:
Lig Doktor Stokmann
Bevidner nok han,
Den Mand er stærkest, som ene staar!

Fra det fransk-skandinaviske
Grosserer-Societet
paa Kongens Nytorv.

— Hur mår det Grosshandlare?

— Bongschur, Mossiö, en gros et en détail. Uh æ la Famm, hva' beha'r?

— Naa, saadan! Ici l'on parle Français. Det kan De ellers gjærne ligge a', Grosser. For naar man lige undtager i den øverste Etasje, saa er Sarah. Krone Død, gaaet mange Kroner tilbaves paa Biljetten siden sidst,

— Der er no'et om 'et! Jeg skal aldrig nægte Andet, end som at der jo er bleven noget Dameleret ved hinner. Og nu er hun jo li'som Pjerrot kommen »a' sin Sæng« og i Dynehalmen, siden Herman i Søndags skrev om hinners Sjæls Richepinsler! Jeg gad nok vidst, hvad for en Pantomine, hun har sat op til den! Men jeg si'er alligevel: la' dem bare raabe i Gevær for Kolb'en, det er ligegodt Sarah, der gi'er Futtet!

— Begribeligvis. Men den er nu lige haard nok, at man skal ligge og fiske i Hundedagene, naar man har løst Tegn til Hundestejlerne i Kastelsgraven!

— Det er et! det forstaar sig! Men, ser De, jeg havde nu lige faaet mig indrettet en lille Villa i Gyngerne ude paa Bakken, og saa maa jeg flytte ind til Kongens Nytorv for at faa Folk i Gyngen.

— Véd De, hvad der er min Mening, Grosser? Det er min Mening, at Sjæfen ligegodt spolerer det Hele for vos til Vinter. Sikken han spiller op, ved det at han tror, at vi er paa Landet og inte kan se ham lidt paa Fingrene! Der ligger nu vores egne ude ved Snekkersten og skotter op til Kjøbenhavn, og det kan jo være meget øresundt. Men der kommer skam tyndt Øl af den Humlebæk; for imens sitter Sjæfen her inde og taler Fransk til Kunderne, for at gjøre dem begribelig, at vi selv egenlig slets inte kan spille Komedie!

— Der er no'et om'et. Og bagefter gi'er han vores Opera en knyttet Faust i Ansigtet: der er ligegodt ingen Fornuft i saadan at op-Ekke Fru Erhart-Hansen. Men Schram vilde han dog ikke Lange dem ud.

— Begribeligvis. Men han har dog ikke kunnet underpantominere Volkersen, saa nu har han da bevist, at Tivolitheatret er bedder end som det Kongelige.

— Jamen, ham, denne herre Ødman er nok lige godt inte te Nar med sin Tenor?

— Naada! Næ, han sang nok li'saa dejlig som Slangen for Adam.

— Den var fin! Men Kapelmesteren var nok osse fin? Han ga' den jo med hvide Handsker?

— Ja, det var nu bare for et Skinds Skyld. Men det var da ogsaa kuns »för en Dag«. Men hvad gi'er De mig saa for Hr. Lundqvist?

— Jovel, han er s'gu paa den grønne Gren. Men det er da rimeligt, at Folk tykkes om ham, naar Faust tager ham ind i Tyk-ningen for at dolke ham.

— Begribeligvis. Men han maa da osse mavelig kunde synge, naar han er saa mange Barytons drægtig!

— Jeg mener nu ligegodt, at det var rigtig henningsmæssigt, at vi fik dem herover og fik deres Portræter sat i Vinduet i Niehoff-Musikhandlen.

— Der er No'et om'et. Men det var nok ogsaa nær blevet en bitter Carmenade for dem, da Carmen var lige ved at gaa bag a' Dansen.

— Ved De, hvad der er rørende? Det er s'gu rørende, at de to Sommerdirektører enes saa pænt, ved det at Fallesen la'r de Svenske gi' Matineer paa Tivoli.

— Javel! Men ved De, hvad jeg si'er?

— Nej?

— Jeg si'er: God Nat, Olsen, Pengene ligger i Karmen!

Overlampepudserens Dagbog

fortsat af hans Datter.

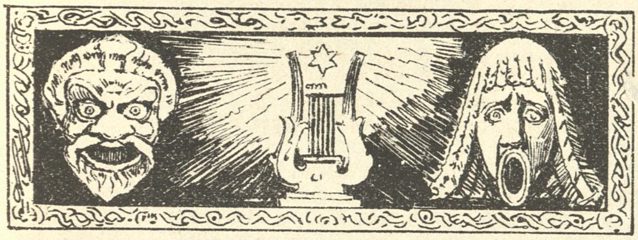

Fredag den 15 Juni. *Konung för en Dag.* Af Svenskerne; Som jeg ikke havde Fidus til; Fordi de kan nok have Stemmer og de naturlige Anlæg men; har ikke gaaet i Skole hos Helsted; og naar man ser hvor lidt han har kunnet: bringe ud af vore egne med al sin Flid. Saa skulde det være underligt om Svenskerne, der ikke har havt saadan en Syngemester; Kunde fordunkle Kristoffersen, Brun og Fru Lytken; Som De gjorde; Alligevel i Publikums Mening og Aviserne; Men ikke i Dagbogen; fra hvis Blade Retfærdigheden taler. Og Konungen før en Dag er Jeppe paa Bjerget sat paa Musik; Og paa Svensk; Hvad der lyder godt. Især hvor Jeppe som paa Svensk hedder Sæveriis ligger paa Gulvet i brun Trikot og Svømmenævnelige og skriver i Støvet at han vilde ønske; han var Konge; Som Madam Petersen sagde var Bagvadskelse fordi hun havde selv fejet Gulvet; Og der var ikke saa meget Støv at en Loppe kunde lave sig en Liniebegravelse af det. Saa Hr. Sødmand; Som Sæveriis hed; Og som passede; Maa have havt et Stykke Kridt i Haanden for at Kongen skulde kunne læse det han skrev; Hvad han gjør; Og Sæveriis bliver Konge; Og opdager Hertugen af Cadores Træskhed og faar Prinsessen og det halve Kongerige; Som jeg haaber maa være større end Bogø; Fordi ellers vilde det være knebent for den rare Kong Lundkvist at faa Plads i den anden Halvdel; Ligesom i Baaden; Som Petersen selv maatte hjælpe at hale i og var voldsomt træt; Bagefter; Saa han tog Extratoddy i Krumkagen og drømte om Natten at han var bleven Ægsellense og gjorde Olaf til Ridder og Skram til Kommandør. Og gav Sødmand Ansættelse som første Tenor og Helsted; Afsked.

Lørdag den 16 Juni. Carmen af Bisse. Som vilde stoppe det hele med en rød Raadstueplakat og en Prokurater; Og Kongens Ridefoged; Som jeg ikke veed hvad er men antager hører til Staldetaten; Saa det er maaske Kammerherre Scheele selv. Og jeg vidste ikke heller hvad Carmen var for noget og Petersen mente; det var et af den Slags, som Etatsraaden lavede i gamle Dage til højtidelige Lejligheder; Men sagde jeg kunde jo spørge mig for; hos Sophus Bauditz, hvis jeg kunde træffe ham; Og jeg tog Mands Mod til mig og gik ned til Bauditz der sad i Mester Sebalds Have og læste med Eleverne, og spurgte ham; Og han sagde Carmen; var er Navn men at jeg skulde pille af og lade være at forstyrre; Som var strængt; Men retfærdigt. Og Stykket var meget rolig; Som Svenskerne siger nemlig at Carmen; Som er en Kokette der forlover sig og slaar op igjen ligesom Malle Knallerup; Gjorde; gjør Halløj med Borgermusiken og lokker Hr. Sødmand der aftjener sin Værnepligt; Som saadan; til at blive utro; Som sker paa et Værtshus; Hvor de holder Maskerade og Dans; Og den lange Lange som er et Slags Slagtersvend som slaar Tyre ihjel, men i et deiligr Kostume; Kommer ind og bliver forelsket i Carmen men hun vil ikke have den Lange; Ligestrax. Skjøndt Publikum vilde have ham to Gange. Og derefter lege de Røvere i tredie Akt og i sidste kommer Sødmand ind og er sjalu; fordi Slagtersvenden har stukket ham ud og nu er han inde at stikke en Tyr; Som Carmen vil ind at se paa. Men Sødmand siger at saa vil han stikké hende som man stikker en Gris; fordi hun har ladt ham i Stikken; Hvorover hun bliver stikken og søger at stikke af; Alligevel Ind i Slagterboden; Der ses; Mellem Stikpillerne. Hvorpaa Sødmand slagter hende og den lange kommer bagefter; Som var hjertegribende; Med deilig Musik og syperb Sang og det eneste; vi har bedre; Er Balletten.

Venstresang for Flaaden.

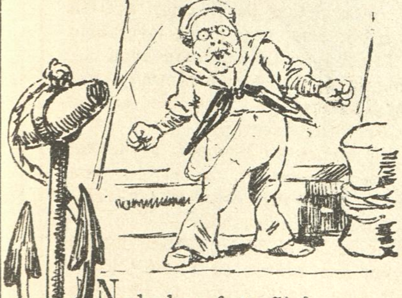

Nyholms faste Stok
Lystelig hinanden prajer,
De har sikkert nok
Lugtet Højres Rævestreger.
Venstrehoben, som
Gaar paa Vandski over Vande,
Vender Næsen om,
De har lugtet li'esaadanne.
Venstre Gutter graa,
Kommer hjem fra fjerne Lande!
Hurra! Sorte Smaa
For Kjøbenhavn vil slaa.
Hurra! Hurra! Hurra!

Derfor rask om Bord!
Chrestens Kongeskib hun stamper,
Ser I ikke, hvor
Hørup med Aviso damper.
Frem mod Kjøbenhavn,
Forterne vi bombarderer,
Og Marinens Ravn
Med vor Hage vi skamferer.
Herre! Herre hiv!
Tauber Gaflen flinkt haandterer,
For vorses Folkses Liv
Til Redningsbøjsen grib!
Hurra! Hurra! Hurra!

Ja vi skulle først
Vise dem, det er vor Villie,
At de skal ha'e Børst,
Vi har Tietgens Dampflotille.
Det gaar nok saa net,
Faar vi bare fat i Ka'len,
Ministeriet
Sætter vi saa pænt paa Halen.
Fra Saxkjøbing til
Skanderborg og Herthadalen
Vi det vise vil,
Hvad Venstre duer til.
Hurra! Hurra! Hurra!

Saa vi lægge bi
Udfor Fredriksberg; det vist er,
Vi gjør Børsparti
Med de tapre Socialister.
Sig mig: Har I glemt
Elberlings de nye Tanker?
Har for os I stemt,
Véd I sikkert, hvad der vanker.
Har man ej fortalt
Jer om gratis Char-a-bancer,
Naar vi stred og faldt,
Men sejred eg'nlig talt.
Hurra! Hurra! Hurra!

Efter gammel Skik
Nu vi sejre eller falde,
For Kong Chresten fik
Jo et Løfte af os Alle.
Et saa dansk og bravt
Sømandssind har paa min Ære
Ingen Konge havt
Siden Christian den Fjerde.
Mod de Forters Bred
Peger Flaget, og vi skjære
Lynende af Sted
Og bringe Bajer med.
Hurra! Hurra! Hurra!

Paa Farten.

De synes født til Luftkasteller,
Og videre de naar ej heller.

(Frit efter Wessel.)

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 28. Juni. Nr. 26.

En barnlig Slutning.

Fiskerkonen: Dejlige Aal, lille Frue!
Den lille! Hvor har Du faaet Dem fra?
Fiskerkonen: Dem har min Mand saamænd selv stanget.
Den lille: Ja, men har din Mand da Horn?

De uskyldig mistænkte.

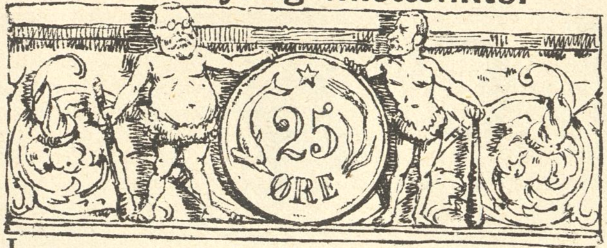

Imens den ufortrødne Bogø-Drot er
Paa Færde snart i Vest og snart i Øst
Og hæver snart sin alvorsfulde Røst
Imellem andre sprukne Jydepotter,
Snart mellem RASMUS CLAUSENS Sansculotter
Og snart paa Fyn til Humleknoppers Trøst,
Har Højre lagt sin Træskhed klart for Dagen
Og en Adresse gjort om Forsvarssagen.

Det møder deri med den gamle Sang,
At man sit Fædreland bør ikke give
Til Pris for Fjendehaand og Undergang!
Og saa er disse Godtfolk saa naive
At tro, der findes Venstremænd med Trang
Til den Resolution at underskrive!
Slig Sigtelse bør Venstre være slem ved;
Hvad Fanden kommer Landets Forsvar dem ved?

Naar bare Lemmerne af det Parti
Vil give deres fem og tyve Øre
For at faa Lov til CHRESTEN BERG at gi'e
De Hurraraab, han holder af at høre,
Har de en gyldig Grund at være fri
For sig til anden Offerpligt at røre,
Især, da, hvad sit Fædreland man skylder,
Forbandet lidt i Folkebanker fylder.

Derfor har HØRUP til Partiets Trøst
Sig rustet i diverse Morgenblade,
Vel ej med Dannevirke i sit Bryst,
Men med sin Sværte, som af Hjærtens Lyst
Han bruger, at hans «Livssag» ingen Skade
Skal faa, og vi vort Land kan efterlade
I samme Stand til vore Efterslægter,
Som CHRESTENS Pande, den, hvormed han fægter.

Ja, slig en fæl Beskyldning, der var rettet
Mod Venstre, at man der dog ogsaa kan
Ha'e Folk som elske deres Fædreland,
Har *«Morgengnavet,»* Gud ske Lov, aftvættet.
Lad nu blot nogen tro, det kan gaa an
I det Parti at faa sit Hjærte lettet
Og synge: Ja, vi elske Fædrelandet!
— Ham skal nok HØRUP vise noget andet.

Dyrehavsbakken.

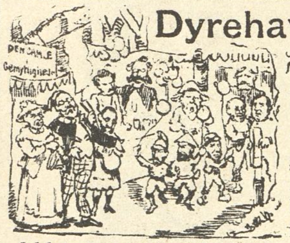

I Andledning af Kirsten Pils Kildes 300 Aars Jubilæum har forskjellige herværende Blade indeholdt længare eller kortere Uddrag af Kildeskrifterne om den nærliggende Dyrehavsbakke, men intet af dem er mærkelig nok faldet paa at fremdrage et andet nærliggende Emme, og *Punch* tror derfor at afhjælpe et Savn ved saa godt som muligt at opfriske Billedet af vor politiske Dyrehavsbakke og nogle af de mange forskjelligartede Løjer og Langkaal, der i Tidernes Løb er blevne drevne her.

Selve Kilden, der jo endnu den Dag i Dag flyder med en ustandselig Talestrøm fra sit gamle Sted paa Kristiansborg, blev oprindelig betragtet som en Mirakelkilde, fra hvilken den simple Mand kunde hente sig aandelig Sundhed og Visdomskraft. Dette viste sig snart at være den rene Overtro, og efterhaanden aflagde Folk kun Besøg her for at se paa de forefaldende Løjer, som dog Aar for Aar blev tarveligere og tarveligere, indtil de nu i vor Tid maa anses for ligefrem ynkelige og kun er i Stand til at opvække Medlidenhed hos fornuftigere Mennesker.

Vi skal imidlertid forlade denne kildne Sag og gaa lige til Kilden for derfra at begive os paa den politiske Dyrehavsbakke. Strax til Venstre traf man først paa et af folkelige, ubehøvlede Brædder opført, med brandgul Farve skinnende Skur; det var J. A. Hansens *Automatkabinet,* hvori der fandtes en særdeles stor Samling af bondevenlige Avtomater, som strax udførte alle de Bevægelser, Ejeren paalagde dem, saa snart han blot trak dem op. Vælgerfolket samlede sig stedse i store Skarer til hans Forestillinger, og Folkegaverne strømmede saa rigelig ind i Ejerens Brandkasse, at han endogsaa kunde bygge sig en kostbar Lystejendom derfor. Men det maa ogsaa erindres, at J. A. Hansen havde vidst at skaffe sig en fortrinlig Medhjælp i den bekjendte Udraaber, Tscher-Ning, ogsaa kaldet Tambourmajoren.

Ved Siden heraf laa Balthazar Christensens *Kastegynge,* navnlig besøgt af de lavere Kaster, som Ejeren med stor Snildhed forstod at faa i Gyngen. I sin Tid tjente han godt derved, men paa hans gamle Dage gik det tilbage for ham, saa Staten maatte give ham et lille Revisorembede som Anerkjendelse for hans Virksomhed. Tæt herop til stødte *den store Troldmand,* Høgsbroes Telt, hvori der forevistes de snedigste Sortekunster; foruden i sin Evne til at borteskamotere alt Forhaandenværende ligefor Publikums Øjne havde Ejeren sin Force i at forvirre de Tilstedeværende ved at snakke Sort.

Man kom derpaa til den berømte, oprindelige *Lykkestjerne,* der fra gammel Tid ejedes af Monrad, som kun i nogle Aar forlod Bakken efter Sigende forat faa fat i nogle Ny-Zelændere, han kunde fremvise; thi det var gaaet meget ned ad Bakke med hans Lykkestjerne. Det blev imidlertid ikke bedre, da han vendte tilbage, og der er nu kun Faa, som bryde sig om den gamle Mands Drømmebilleder. Derefter fulgte *den stærke Mand,* Bjørnbak, der kom hertil fra Aarhus og endogsaa senere optraadte i Kasinos lille Sal; efter Faderens Død forsøgte hans to Sønner at fortsætte Forretningen i Aarhus, hvor den ene af dem, Hr. Alfred Bjørnbak, fornylig har udmærket sig ved at banke en fredsommelig Mand i et Komitémøde.

Nu kom tæt op ad hinanden *en Drikkehalle,* bestyret af Hr. Rasmus Clausen; den rigtige gamle *Lirekasse,* ogsaa kaldet *«Morgengnavet»,* der ejes af et Konsortium, hvis tre Indehavere skiftes til af aflire de kjendte Melodier; Søren Kjærs *Vaffelbageri,* hvor der serveredes med varme Vafler for et godt Ord, og *Mester Jakels Bod,* der bestyres af Hr. Hørup, som ikke alene fører alle de Lededukker, han

bruger, med egen Haand, men ogsaa selv skriver den Text, han lader dem sige i sine tarvelige Rabalderstykker. Der er den Mærkelighed ved denne Mand, at han hader Militære, hvorfor han i Modsætning til den Skik, at Militære gaar for halv Pris til den Slags Gjøgl, kræver et umaadeligt Kontingent af dem, naar de vil dreje Lirekassen.

Ved en kuriøs Skæbnens Ironi har han til sin Nabo faaet et *Sangertelt*, hvor Hærudvalget holder Møde og foredrager forskjellige Sange med Slag i; medens der i dette Telt ikke gaas med Tallerkenen, gjælder dette ikke om det næste, Taubers *Beværtningstelt Nr. 1*, der ikke saa meget udmærker sig ved sin Renlighed som ved de utrolige Forraad af Spise- og Drikkevarer.

Under det saakaldte Frihedens Træ staar *Manden med Frederiksstens Festungen*; det er en skandinavisk Republikaner ved Navn Bajer, som har erhvervet sit Ry ved sit gaadefulde militære Sprog. Han er en stor Beundrer af det smukke Kjøn, saa Rygtet har maaske Ret, naar det siger, at han i sin Tid skal have staaet ved Dydsdragonerne. Paa en fin Staatraadslinje ser man *Linjedanseren* Ledreborg balancere af Sted, slaaende den ene Saltomortale efter den anden, men dog altid endende med at staa paa Benene; en Gang imellem lader han, som han vil stige ned til den gemene Hob, men han bliver altid igjen greven.

Endelig kommer Bakkens Pryd og Fryd, ledsaget af den store Trommes Bum! Bum!, det er *Kanonjøden*, hvis almindelige borgerlige Navn er Chresten Poulsen, ogsaa kaldet Bogø, *alias* Berg. Navnet kommer uden Tvivl af, at han efter eget Udsagn skal være saa stærk, fordi han har et Dannevirke i Brystet, at han ikke viger for Bajonetterne. Hans store Telt er omspændt af en Snor, som Uvedkommende bliver mulkteret for at overskride, og indenfor sidder han selv paa en Taburet og æder Blaar, som han mesterligt forstaar at putte det højtærede Publikum i Øjnene; naar han har spist tilstrækkelig heraf, begynder han at spinde den ene lange Ende efter den anden, uden at det er Nogen muligt at fatte Sammenhænget. I tidligere Tider overlod han Publikum at betale efter Behag, men da det har vist sig ikke at være indbringende nok, har han nu fundet paa at tage en fast Entree á 25 Øre pro persona.

Ved Siden af denne Matador optræder det saakaldte Buskmenneske, en overordentlig vild og farlig Fyr, der slaar Alt i Stykker, hvad han kommer i Nærheden af, især Postelin; han har saa ofte vovet sin Trøje, at han nu fremtræder *in puris naturalibus*. Han tager ogsaa 25 Øre, undtagen af kongelige Personer.

Sidst til Venstre staar den lille *Jødedoktor*, Eedvard fra Langeland, der dog ikke, som man kunde være tilbøjelig til at slutte af Titelen, kurerer Folk ved Lægemidler, men foredrager Stykker af eget Fabrikat, som imidlertid er af en saadan Beskaffenhed, at de umuliggjøre *et Besøg* af Damer. Øhlenschläger har allerede i sit *St. Hans Aftens Spil*» hentydet til dette ved at lade Harlekin efter Jødedoktorens Sang sige: »Mens Pøblen hisset vildt sig fryder ved Smudsigheder og Næstens Lyder.»

Vi har hermed gjennemgaaet Rækken af de forskjellige Kunstnere og deres mærkeligste Kunststykker; Resten af Artisterne søger at efterabe disse uden at have bragt det til Noget af Betydning. Som man vil se, har vi kun omtalt Taubers Beværtningstelt Nr. 1; det vilde nemlig have taget for megen Plads op, om vi var stoppede op hvert Sted, hvor denne Mand mener, der er Anledning til at tage en Forfriskning.

Brevkasse.

Sp. Hvad mon Berg kan have sagt til Holstein, da de faldt hinanden om Halsen mellem Stumperne af Tribunen, der gav sig i Enden af Skanderborgmødet.

*Sv. «Vi er ikke fødte til Højhed og Blæst;
A blive paa Jorden det tjener os bedst».*

Folke-Tribunerne.

(Folke-Vise)

Mel.: «I alle de Riger og Lande» eller «Og nu vil jeg indvie Jer i».

Med Vemod jeg Lyren stemmer
Og synger om al den Sorg,
Som overgik Venstres Lemmer
Og Ho'der i Skanderborg.

Hr. Berg og hans tapre Knægte,
Der haver paa Støvlerne væ't
Og rejser omkring for at «fægte»
For Folkets moralske Ret,

De udfolded' deres Banner:
Mod Estrup til Sejr eller Fald!
Og der de saa kom til Skanderborg, sloge de op deres Tjald.

I Mangel af Taburetter
De maatte der sig lade se
Paa Grundlag af Fyrrebrædter,
Som var ubehøvlede.

Men at det kan volde Fare
Paa gyngende Grund at staa,
Det monne den bolde Skare
Her tidsnok at vide faa.

De lod paa Tribunen beære
Med Navn sig af Handlingens Mænd;
Det kunde den ikke bære,
Saa gik den fra Samlingen.

Den aabned' sig li'som et Krater
Og opslugte hver især;
Magthavelses-Kandidater-
ne glat faldt igjennem her.

Da maatte de brave Bønder
Vel sige: Hvor glide vi hen?
Thi mellem de tomme Tønder
Paa Bunden laa Handlingens Mænd.

Og Berg og hin Ledre for sande
Igjen terned' sammen med Gny,
Saa Berg med sin aabne Pande
En Bule sig fik paa ny.

Dog heldigvis ingen værre
Fortræd blev Førerne voldt,
Og denne Gang har vor Herre
Sin Haand under Venstre holdt.

Og atter de kunde fornøjet
Ta'e fat paa den afbrudte Leg;
Om Venstremænd selv faar i Øjet
En Bjælke, sligt agtes ej.

Kun sørgeligt det, men sandt er,
At hjem med den Lærdom de trak,
At mislige Spekulanter
Vil sjældent gaa fri for — Krach.

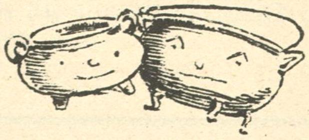

Vild paa Karethen.

— Da jeg saa Dem langt borte, trode jeg, det var Dem, men da De kom nærmere, syntes jeg, det var Deres Broder, og nu ser jeg, at det er ingen af Dem — Undskyld!

Der har vi det!

— Hvor kommer Du fra?
— Fra Kjælderen i det nye Raadhus!
— Nye Raadhus! Hvad Fan'en! Har vi faaet et nyt Raadhus?
— Ja, i Hotel Royal; der faar vi jo gode Raad fra hver Dag!

„Punch"s Sankt-Hans Aftens-Spil.

(frit efter Øhlenschlæger).

Mødende Kor af Alt.

Allons! Allons! Courage! Courage! Courage!
Paa Vers og Prosa, Løjer og Spas!
Brogede Billeder med Portrætter;
Hvor ligestrax man Ligheden gjætter!
Alle Slags Kunster!
Radikale Dunster!
Alle I Venstremænd kommer tilpas,
Som I væve Vadmel, vi tømmer vort Glas!
Som I danse med Træskotramp,
Svæve vi let i Bollens Damp!
Sarah'ske Pantomimer,
Simonsen som Per Døver og Krabbe som Kirsten Kimer.
Cantor og Secher!
Henresches Kritiker
Og Herman Bangs Mosaiker!
Erslev og Ferslev!
Geografier og «Tunge Melodier!
Alt hvad blot vi husker,
Pibeho'eder med Jens Busk'er,
Af «de Sortes» Vare
En utallig Skare!
Skynder Jer bare!
Skjønne Rariteter! Løjer og Spas!
Allons! Allons! Courage! Courage! Courage!

Spadseregang.

Socialdemokraten (til Nyholm).
Ih Hillemænd! skal vi træffes her?
Nyholm.
Vælge sit Selskab kan jo ikke Enhver.
Dagbladet (møder Berlingske).
Er Du kommen herud, Din gamle Knast?
Berlingske.
Man maa jo holde Abonnenterne fast!
Jeg selv gaar nødig paa den Slags Besøg.
Dagbladet.
Kan dog godt lide saadan uskyldig Spøg.
Man skal leve selv og la'e Andre leve;
Jeg muntrer nu Folk med Hamburger-Breve.
Berlingske.
Er det solid tænkt? (gaar rystende paa Hovedet).
Dagbladet.
Han er officiel!
Derfor tror han, hans Ord er Visdommens Væld.
Georg Brandes (til Berg).
Hvem taler med Hørup? Hvem er den Mand?
Chresten Berg.
Det er en ung Herre fra Langeland,
Han fortæller Hørup om Bondevenner,
Som bo derovre og som han kjender.
Hørup (kommer med lille Eedvard).
Min Herre, hvis De ej vil forsmaa
I vort Konsortium ind at gaa
Og siden tale med i Tinget hist,
Saa glæder det os.
Georg Brandes.
Oh, hvilken List!
Det er Eedvard!
Hørup.
Her ser De den store Chresten,
Den anden, der mangler Døbeattesten,
Er en fordums Martyr, vi endnu har
I Kost,
Eedvard.
Deres Budskab jeg glad modta'er.
(De gaa videre).
Punch paa Voltigeerlinien.
I Cirkelbue
Uden at grue!
Paa den smalle Snor
Af tveæggede Ord!
Kommer hid at se derpaa!
Nu hænger jeg kun i den store Taa;
Det véd jeg nok, at hvis jeg slap,
Slap jeg med Bøder knap.
Synes Jer ikke, der er Noget i,
At narres med den Prokurator,
Der lurer paa mig som en Alligator
Paa sin vante Vis,
Men fik'st Du Pæren Zacharii!
Han gjorde saa gjerne «kort Proces»
Formedelst mit lille spanske S.
Du rynker Panden Du satte Flok!
Gavner jeg ikke nok?
I mit Liv er der Sving;
Med dristige Spring
Jeg svajer omkring,
Til jeg gjør det allersidste Spring.
Og spør' saa Sankt Peder: Hvad har Du gjort?
Saa svarer jeg Schweizeren: Ikke Stort!
— Men hvad har de andre Blade da gjort?
En Kommersetatsraad.
Den Knægt falder lidt impertinent.
En Kammersekretair.
En Dragt Prygl han havde fortjent.
En Abonnent.
Det er Skade, han svæver dem for højt.
Brygger Jacobsen (senior).
Af mig skal han ikke faa en Døjt.
Morgengnavet.
Estrups Kabinet
Er slet —
— ikke net!
Kommer hid og ler!
Paa Hovedet I ser
Alle Ting,
Alt vendes omkring,
Kommer hid i Galop!
Det Nederste vender op:
Politik
og Logik!
Estrups Kabinet
Er slet —
— ikke net.
Manden.
Ved Komediehuset staar Sjoveres Flok;
Skal vi bløde til dem?
Konen.
Som Du vil! Ja nok!
Chefen
(triner frem og siger).
Højstærede Publikum! Her vil
Vi føre op et Skuespil,
Et herligt Skuespil, der knap
Som Sarahs Pjerrot vil mangle Klap;
Thi Stykket er et af dem, I kan li'e:
Emil har Hovedrollen deri.
At gavne, medens vi fornøje,
Har vi bestandig havt for Øje,
Da det er Kunstens Hovedsag,
Som I skal faa at se i Dag.
Her ser I intet Sværmeri,
Ambrosius-Molbechsk Poesi;
Med Sligt vi har ej Sympathi.
Akkurat som det i Livet gaar,

Til Eders Fryd I skue faar.
Det er det rene gedigne Guld:
Af Ægteskabsbrud er Stykket fuld.
Af den frie Kjærligheds Nytte og Gavn,
Og fremfor Alt: Poesiens Savn,
Vort Alt, hvormed en Fremskridtsmand
Voreses egne Aviser glæde kan.
Her ser I nu en borgerlig Stue,
Vi efterligner Dumas og Sardoue —
Hvor husligt og net dog al Ting staar!
William Bloch har gjort det Hele igaar.
(Tæppet gaar op. Der spilles »Et Besøg«).
Holstein Ledreborg (som Glaspuster).

Vindmageri!	Kan blive en »Fører«,
Naturlig Magi!	Som Bønderne hører,
Her kan I lære,	Fordi han er rød.
Hvordan der af en Blære,	Vindmageri!
Flydende og blød,	Naturlig Magi!

(Klokken slaar Tolv).

Georg.

I Chrestens Lomme alt Klokken slaar
— Hans Brille blinker! —
Elskte Eedvard! Du fra mig gaar!
Hørup vinker!

Eedvard.

Underlig bange mit Hjærte slaar!
Høgsbro blinker!
Hvad Broderkjærlighed dog formaar!
Rigsdagen vinker!

Georg.

Ej kan jeg dele Din Mandoms Kaar
— Taaren blinker! —
Eeder at sværge jeg ej formaar.
Dig Langeland vinker!

Eedvard.

Chresten Berg med det sølvgraa Haar
Og Briller, som blinker,
Søgende oppe i Tinget gaar,
Se, han vinker! (De ville skilles ad).

Doktor Pingel

(triner pludselig frem bag Jens Busk med en Glorie om sit Hoved).

I Badstuestræde staar en lille Bolig;
Studenten der i Frasers Væld sig dukker.
En Talerstol der staar. Blandt Venner rolig
Man hist i Fremtidsdrømme glad sig vugger.
Jeg Begges Virksomhed skal der forbinde
Og dele fro med Jer min lille Hytte,
En dyrket Jordbund der I begge finde.
Min unge Garde skal Jer tro beskytte.
(Han fordufter. Georg og Eedvard gaar).

Slutnings-Kor.

I Dachsavis sidder	Til at skrive i Masser!
Vi sorte vi smaa;	Naar kun vi faar Lov
Bag Spalternes Gitter	Til at dyppe vor Pen,
Vore Folder vi slaa.	Skal den nok blive grov.
Gud ske Lov vi har Plads her	Vi med al Ting gjør Sjov.
Sikke Spænd!	Sikke Spænd!

Folkemødet paa Sprogø.

Dette med saa megen Spænding i Møde sete Folkemøde afholdtes i Tirsdags og afgav et nyt slaaende Bevis paa, i hvor høj Grad den oplyste og frisindede Del af Befolkningen staar paa Venstres Side. I Begyndelsen havde der kun indfundet sig c. 27 Individer, men kort før Mødets Aabning ankom Folketingsmændene Wederkinck-Madsen, Nielsen-Grøn og Hansen-Ølstykke, af hvilke dog sidst nævnte fik fri Adgang, da det viste sig, at han godt kunde slippe ind paa en Børnebillet. Da disse tre Nuller saaledes var komne til at staa bag ved de øvrige Deltagere, voxede Forsamlingen derved op til det enorme Antal af 27,000 Tilstedeværende.

Gaardmand P. Ølse Schnach bød Forsamlingen Velkommen. Det var et glædeligt Vidnesbyrd om den Misfornøjelse med Styrelsen, der alle Vegne gjærede i Folket, at der i Dag havde samlet sig en saa overvældende Mængde Misfornøjede. Hvis denne Misfornøjelse kunde hjælpe Folketinget af med Estrup og bringe Højre i en rigtig Kattepine, saa kunde man sige at Æren var Folketingets, men Misfornøjelsen var Folkets. Han vilde nu ønske Forsamlingen god Misfornøjelse. (Bifald)

Berg vilde fastslaa, at der gjærede en dyb Misstemning i Folket. Under den nuværende Styrelse var al Ting gaaet i Staa; om det saa var hans Folkegave, saa gik den ikke længere. Han skulde ikke nærmere undersøge, hvem der var Skyld i denne sørgelige Stilstand, men vilde bare nøjes med at hævde at Skylden var Ministeriets; det vilde heller ikke gaa, men medens Folkets kaarne Talsmænd rejste sig, ja, rejste sig trætte, for Vælgerfolkets Majestæt, hvad gjorde saa Ministeriet? Det »blev siddende« paa sin Plads, hvilket var et Indgreb i anden Mands lovlige Prærogativer. Han vilde ikke lade den Klik sættes paa Folket, at en lille Klike skulde herske over det, og derfor vilde han igjen til Efteraaret utrættelig tage fat paa ingen Ting at bestille og ikke røre en Finger ved Lovgivningsarbejdet. Saa kunde Estrup have det saa godt, og Lovgivningsarbejdet havde da heller ikke nogen Skade deraf. (Ustandseligt Bifald).

Hørup vilde minde Forsamlingen om den store Langelænder J. A. Hansen, hvis langelandske Dialektik Taleren havde havt stor Nytte af ved saa mange Lejligheder i sit politiske Liv. Det var J. A. Hansen, der havde udfundet, at naar der i Grundloven stod, at de kongevalgte Landsthingsmænd var valgte paa Livstid, saa betød det ligefrem, at de ikke var valgte paa Livstid. Han vilde nu træde i sin berømte Forgængers Fodspor og hævde, at naar der i Grundloven staar, at Kongen udnævner sine Ministre, saa betyder det altsaa, at han ikke udnævner dem. Det var altsaa Folket, som udnævnte og afskedigede Ministrene, og han vilde bare ønske, at Estrup var paa Sprogø, saa skulde han strax faa sin Afsked paa Morgenbladets eget Papir. (Livligt Bifald).

Dr. phil. Wederkinch-Madsen vilde haabe, at det ikke skulde gaae med Sprogømødet her, som med Sprogmødet i Kjøbenhavn, hvor ingen havde havt den Takt at omtale Talerens Fortjeneste af Sprogsagen, eller skjænket hans »Veiledning i det engelske Sprog« den Opmærksomhed, et saadant Værk havde Krav paa. Han havde allerede under Toldforhandlingerne i Folketinget paavist, at Drukkenskaben var langt almindeligere i Amerika end her, og deraf kom det sig, at man i Amerika kunde faa en meget billigere »Hat« end her til Lands. Derfor vilde han foreslaa, at vi ogsaa indførte Republikken herhjemme; men han var vis paa, at denne tidssvarende Reform ikke lod sig gjennemføre under det nuværende Ministerium, og vi skulde derfor først og fremmest se at blive af med det. Naar Jens Busk vilde vove sin Trøje, vilde Taleren ogsaa ofre noget, nemlig Liv og Blod paa, om det saa skulde være, Tribunen, for denne Sag. (Uendeligt Bifald).

Efterat samtlige Tilstedeværende havde havt Ordet, vedtoges til Slutning Forsamlingens Tilslutning til Resolutionerne fra Ærtedalen med 27,000 Stemmer mod ingen. Ligeledes vedtog man at udvælge 50 Delegerede til at bringe Kongen den Besked. Da der imidlertid viste sig Vanskeligheder ved Optællingen af den utrolige Masse Stemmesedler, stillede man Udvalgets Dannelse i Bero indtil videre, og samledes i Stedet ved et animeret Fællesmaaltid, hvor en lille Disharmoni opstod ved, at en døv Husmand blev »siddende«, da der raabtes Hurra for Kongen af Bogø; den løstes dog i den smukkeste Harmoni, da unge Bjørnbak smed Synderen paa Døren.

Paa Dampfærge.

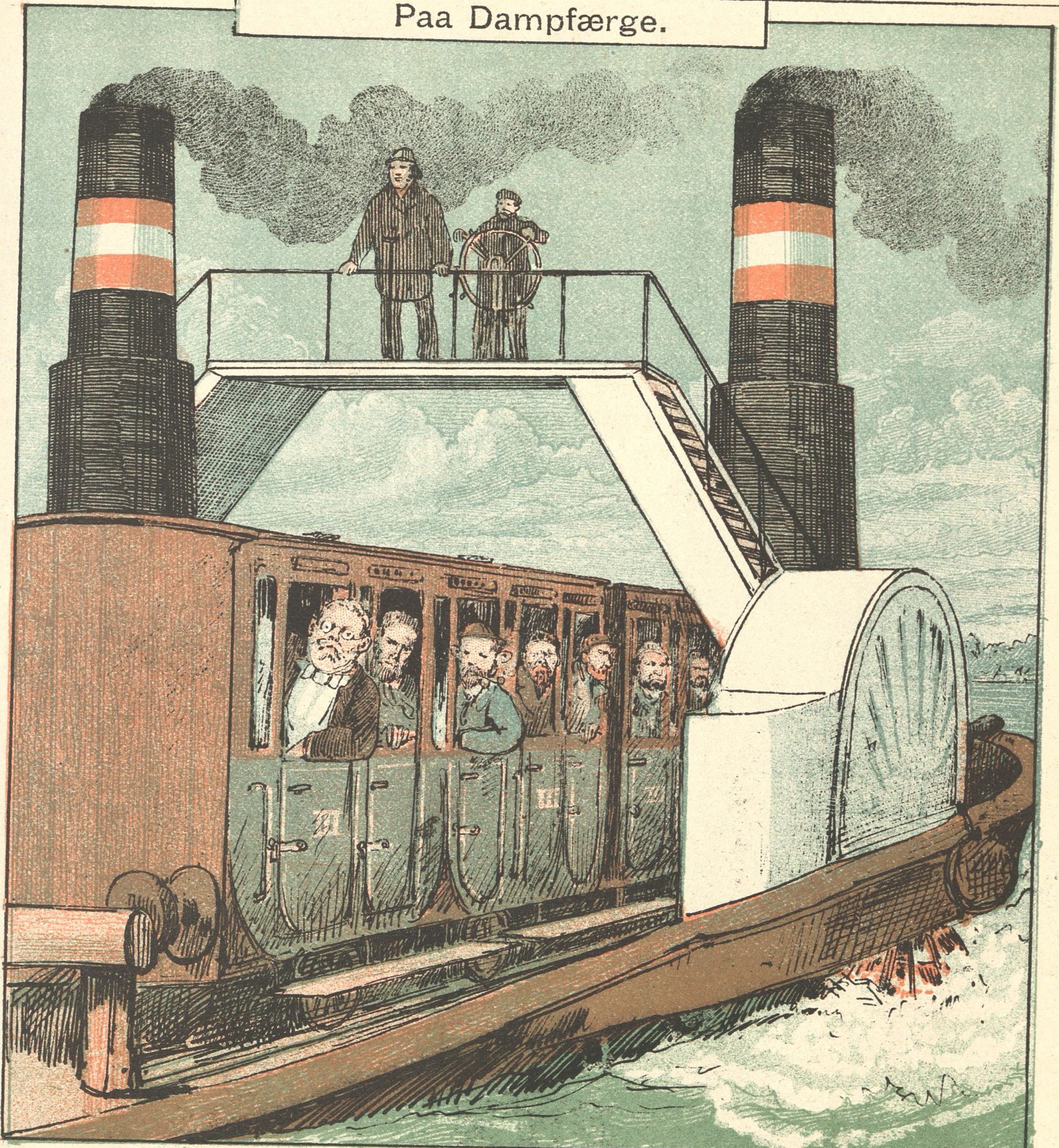

Videre Livstoget drager,
Fraserne suse som Fan'en
Over dets Vej;

En blandt de højeste rager:
«Her er vi! Estrup, af Banen!»
Den kom fra Dig!

Folket staar Skulder ved Skulder,
Fylder din Pung,
Fanger hvert Muk nok saa tung,
Fanger din Digtnings den koglende Bulder.

(Frit efter Bjørnstjerne Bjørnson).

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 5. Juli. Nr. 27.

PUNCH.

Ved Aarsprøven.

Ex tempore.

— Men hvad sagde saa Isak til Abraham?

— Her er Brændet, Fader, men hvor er Tændstikkerne?

Landmandsmødet.

Man lever dog i vore danske Lande
Et hyggeligt og herligt Landmandsliv!
Til Trods for alt politisk Kjævl og Kiv
Er Smørret godt og Osten li'e saadanne;
Man altid her i hjemligt Perspektiv
Har «Korn paa Marken, Mælk i sine Spande»,
Og at vort Landbrug ellers intet fejler,
Udstillingen i Aalborg klart besegler.

Den gamle Limfjords-By har megen Glæde
Af samme havt, endskjønt den var saa kort;
Den bragte en Hob skjønne Ting til Stede,
Som næsten alle var af første Sort.
Selv Venstre var der oppe for at træde
I Konkurrencen frem foruden Tort
Og gjøre Opsigt uden Horn og Lurer,
Men bare ved Partiets Kreaturer.

De mødte med en udvalgt Samling her
Af den Slags «Nummere», der ej passerer
For havende de netteste Manerer,
Og som af Tænkning aldrig har Besvær,
Af hvem man ikke skal i høvisk Færd
Forlange mer end Brølet, de leverer.
— Dog dette Udvalgs Brøl var ellers sløjt nok,
Thi det har langtfra kunnet brøle højt nok.

De naaede da saa lidet deres Maal,
Trods visse Strænge, *Morgenbladet* anslaar,
At de endogsaa rent blev gjort til Aalborgsk Gade-Ungdom, hvad Honnøren angaar!
Paa Haabet om Medaljen, der sig anstaar
For bedste Kvægsort, gjordes ogsaa Kaal;
Selv «hæderlig Omtale» ingen skjænkte
Vort Venstre, skjønt det højlig hertil trængte.

Nej, det fik tidsnok her sit Hjærte lettet
Ved Levebrølene for sit Program!
Om det saa var den bolde Kjøbmand DAM,
Saa maatte han dog spille «først af Brædtet»,
Han krøb bag Lovens Arm, da han fornam,
At «Folkedommen» mod ham selv blev rettet.
Selv VERNER maatte opgi'e sig at vise
Som Venstres store Grundlovs-Verner-Rise.

Men skjønt saalunde Venstre glip af Prisen
Saavel for Stude som for Oxer gaar,
Kan *Morgengnaret* dog og *Dachscharisen*
Rart lægge Plaster paa de slagne Saar.
For Gadestregerne og for Bêtisen
De drager Slør saa godt, som de formaar;
Thi her, som altid, røber Venstre Lidenskab
For hvad, blandt andet, «ogsaa er en Videnskab».

Verdens Gang.

Juni 1883.

Sommervarmen begyndte i denne Maaned og med den Rejselysten. De syv vigtigste af Venstres Førere rejste fra Folkemøde til Folkemøde paa Rundrejsebillet over hele Kongeriget Danmark og agte efter Forlydende nu at tage fat paa Bilandene. Overalt, hvor de syv Vise kom frem, gav de Forestillinger for 25 Øre Personen, hvilke Penge skal gaa til Understøttelse af Folketribunerne, hvis Soliditet er bleven draget stærkt i Tvivl efter Katastrofen i Skanderborg, hvor samtlige Førere dog havde et styrtende Held med sig; de Rejsendes Hovedformaal, at faa Ministeriet til at rejse sig fra Taburetterne, blev dog ikke sat igjennem endnu. Folketingsmand Hviid rejste paa egen Haand til Esbjerg, men var dog saa fornuftig ikke at tage en Hviid i Entree og Dr. Wederkinck-Madsen holdt Møde i Maribo, men her var det Vælgerne, der rejste sig og gik. Den Eneste af Venstre der ikke hørte til de Rejsende, var Gaardmand Simon Andersen, der ikke alene ikke rejste sig, men blev siddende, da der ved Festmaaltidet i Skrødstrup blev udbragt en Skaal for Kongen.

Vore Bilande begyndte ogsaa i denne Maaned at vise, at de fulgte med Tiden, idet Kolonialraadet paa St. Thomas rejste sig paa Bagbenene og gjorde Formanden jan ved at nedlægge Arbejdet, hvorved de efterlignede Droskekuskene i Berlin, der under den hygiejniske Udstilling gjorde Skrue for praktisk at indprente de mange Tilrejsende Motionens hygiejniske Gavnlighed.

I Anledning af Kirsten Pils Kildes 300 aarige Jubilæum opførtes den 23—24 d. M paa Dyrehavsbakken •*Kilderejsen*•, og ved det stedfundne Bakkenal improviserede Drachmann et nyt Intermedium; paa Grund af den Rejsning, der fandt Sted i Tonkin, gjenoptog Frankrig •*Rejsen til Kina*•. Hele denne Begivenheds Sammenhæng maa dog vel nærmest karakteriseres som Kinesisk for det store Publikum, og nogen synderlig Klarhed fremkom ikke ved, at Aviserne daglig meddelte forskjellige Udtalelser om Forholdene fra saa vægtige kinesiske Gesandter som Marquis Chang og Eng.

To store Mænd tog Rejsepas fra deres offentlige Stillinger i den forløbne Maaned, nemlig Medlem af den tyske Rigsdag, Bennigsen, og Overlærer ved Metropolitanskolen her, Dr. Pingel. Den sidste blev tildels fjernet paa Grund af sine tyske Sympathier; derimod vides det ikke om den første, at han har næret danske Sympathier, saa han er vel falden som et Offer for Junkerdrengenes Kyllingehjærner.

Paa den Damprejse, Sarah Bernhardt foretog for at hjælpe paa sin sunkne Kredit, besøgte hun ogsaa Kjøbenhavn, og skjønt det ikke lykkedes Publikum at faa Dampen saa stærkt op som under Sarahs sidste Besøg, gjorde de dog gode Pantominer til slet Spil. Efter hendes Bortrejse anskaffede Tivoli, som ikke kunde faa fat i selve Sarah, sig et andet Dampmenneske, men vi tror nok, at denne Anvendelse af Dampen henhører under Begrebet Spildedamp.

Større Lykke gjorde det svenske Operaselskab, som paa sin Tournée gjæstede Hovedstaden, skjønt eller maaske fordi — Opførelsen af deres Operaer mødte forskjellige Vanskeligheder. Først var »*Faust*« nær ikke bleven givet, da Hr. Schram ikke kunde faa Lov til at synge i den, men Svenskerne opdagede saa heldigvis, at en af deres egne kunde synge og spille Mefistofeles lige saa godt, hvad der tiltalte Publikum, men ikke Hr. Schram. Dernæst tænkte Folketingsmand Berg paa at protestere mod Opførelsen af »*Konung för en Dag*«, naar han ikke skulde spille Hovedrollen deri, men saa gik han heldigvis selv ud og gav Rollen i Provinserne. Opførelsen af »*Carmen*« voldte ogsaa Besvær, da en herværende Prokurator maatte sørge for de parisiske Forlæggeres Beskyttelse, som Hr. Kgl. Hofmusikhandler Hennings angreb samtidig med, at Hr. kgl. Hofjustitsraad af samme Navn forsvarede Børnenes Beskyttelse i Paris til stor Glæde for vor derværende Korrespondent, Richard Kauffmann.

For øvrigt var det en Sjeldenhed at se, hvor alle vore kloge Musikanmeldere var enige om »*Carmens*« Musik. Det var nu heller ikke saa svært for dem, thi Publikum havde jo ved især at klappe af den bekjendte Toreadorsang gjort opmærksom paa, at dette var den ringeste Musik i hele Operaen. Medens Musikanmelderne var saa enige, rejste der sig Splid mellem Boganmelderne. Erik Bøgh havde nemlig i en Kritik medtaget Pontoppidans *Sandinge Menighed* altfor stærkt; de fleste var paa Forfatterens Side, men saa havde denne det Uheld, at Axel Henriques foreslog Erik Bøghs Venner at faa ham anbragt som Portner ved Vartov, og som Følge deraf slog Stemningen saaledes om, at der fremkom Forslag om at faa lille Axel sendt til Flakkebjerg.

Af offentlige Rejsegilder her i Landet kan endnu nævnes følgende: 1) Flere Indsendere i »*Dagbladet*« rejste i Anledning af, at Taget var blevet rejst paa Marmorkirken, en Debat om denne Kirkes fremtidige Navn, som nok paa Grund af, at de danske Spritfabrikker saa væsentlig har bidraget til Omkostningerne, nu definitivt er fastslaaet til *Capella sancti spiritus*; 2) Oprejsningen af en Statue af Peter Willemoes fik en uventet Interesse ved, at der blev rejst Tvivl om den rette Maade at fremstille Helten paa, da det viste sig, at den eneste Gjengivelse, man har af ham, er et Portræt af en Lieutnant Tostrup; hvorvidt den Dame, der viste sig ikke at have været forlovet med Willemoes, har været Tostrups Forlovede, vides derimod ikke, men der er jo en Sandsynlighed for, at hun ogsaa kan have taget Feil; 3) i Anledning af, at det den 11. Juni var Ministeriet Estrups otteaarige Fødselsdag rejste »*Dagsavisen*« Børster og lod Ministeriet især høre ilde for de mange Næser, det i den sidste Tid har givet; de smaa Sorte véd jo nok selv, hvad det vil sige at blive drillet med sine Næser; og 4) i Slutningen af Maaneden begyndte Folk at rejse til Landmandsforsamling i Aalborg, hvor ifølge Korrespondance til »*Dagstelegrafen*« Kongen fik Guldmedaille og Kronprinsen Sølvmedaille; hvorvidt dette er Tilfældet, vides ikke, men derimod er det sikkert, at Landtingsmand Dam ikke fik hæderlig Omtale.

Af private Rejsegilder er der Grund til at erindre: 1) Tietgens Rejsegilde med »*Koldinghus*« til Aalborg; først blev nemlig Touren forsinket, saa at Etatsraaden ikke stødte sammen med sine Venner Ministrene, og derpaa havde han det Uheld at støde paa noget ganske Andet, nemlig paa Hals. Han og hele Selskabet vilde ogsaa have været om en Hals, hvis ikke »*H. P. Prior*« var kommen Etatsraaden til Hjælp; Prior fik snart klaret for Tietgen, det var jo kun simpel Gjengjæld — eller Nemesis, som Goldschmidt kalder det — og ved forenede Dampskibskræfter var de snart i Havn; 2) et meget indviklet Etikettespørgsmaal rejste sig imellem gamle Jacobsen paa gamle *Carlsberg* og ny Jacobsen paa ny *Carlsberg* i Anledning af den Enes Alliance og den Andens Mesalliance, og Etikettestriden viste klart, hvilke strenge Former der iagttages i denne Familie; og 3) endelig den Bortrejse, der tiltrak sig mest Opmærksomhed her i Landet, nemlig Herredsfuldmægtig Sommerfeldts Forsvinden fra Bælums Herredskontor: der var noget interessant Mystisk over Begivenheden, og Folk er meget spændte paa at lære at kjende alle hans Bedrifter, som vil komme i den nærmeste Fremtid paa Wøldikes Forlag.

Om tyve Aar.

Motto:

— — — Tænk Dig, kjære Pingel, os om tyve Aar staaende bagpaa et saadant Kjøretøj med grøn Fjer i en trekantet Hat og med en sølvbeslagen Hirschfænger ved Siden!

Dr. Schandorph i *Morgenbl.* d. 29. Juni.

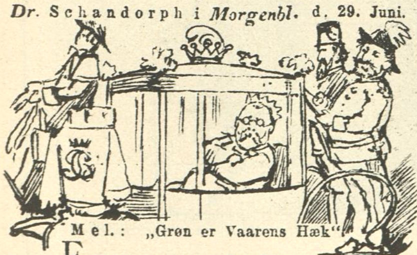

Mel.: „Grøn er Vaarens Hæk"

Først om tyve Aar!
— Det var drøje Kaar,
Taler sandt han Morgengnavsprofeten; —
Berg skal trone flot,
Som en mægtig Drot
I sin Vogn, trods Buler i Planeten, —
Medens Schandorph staar bagpaa Kareten.

Med sin Doktorhat
Kjækt paa Hovedet sat,
Med sin spidse Pen i Gjord om Lænden,
Ikke vred og bidsk
Nei kun lidt — polsk
Smilende han nikker ned til Vennen,
Som af bar Beundring gaar paa Enden.

Kjære Schandorph! Du,
Som har ej endnu
Hist ved »Truget« smagt af Magtens Fylde,
Vent blot tyve Aar,
Saa maaske Du gaar
Med det Kors, som svage Aander trylle,
Og har ladt din Nøgle smukt forgylde.

Hørup da maaske
Vi paa Gaden se
Gaa omkring som værdig Kammerherre,
Lille Eedevard,
Skjønt han er saa svart,
Paa Theatret hersker som »Kong Sværre«;
Derpaa kan han sværge — desto værre.

Men paa Ledreborg
Holstein gaar med Sorg,
Ej til Ven ham mere Berg vil vælge;
Og han ser sig gal
Paa sin Ærtedal,
Hvorfra han i fordums Tid lod sælge
Ikke Ærter, men kun Rævebælge.

Ja om tyve Aar
Dachschavisen faar
Adgang selv i pænere Familier,
Ej Cancan vi mer
Da den danse ser,
Nej i lutter sirlige Kvadriller
Gaa de sorte Smaa som hvide Liljer.

Kjære Schandorph! Du
Vente maa endnu
Tyve Aar, det er forbistret længe.
Men, hvis Sejr I faar,
Saa om tyve Aar
Strambux gi'er I alle »Junkerdrenge«
— »*Punch*«, ham la'er naturligvis I hænge

Mange Bække smaa —

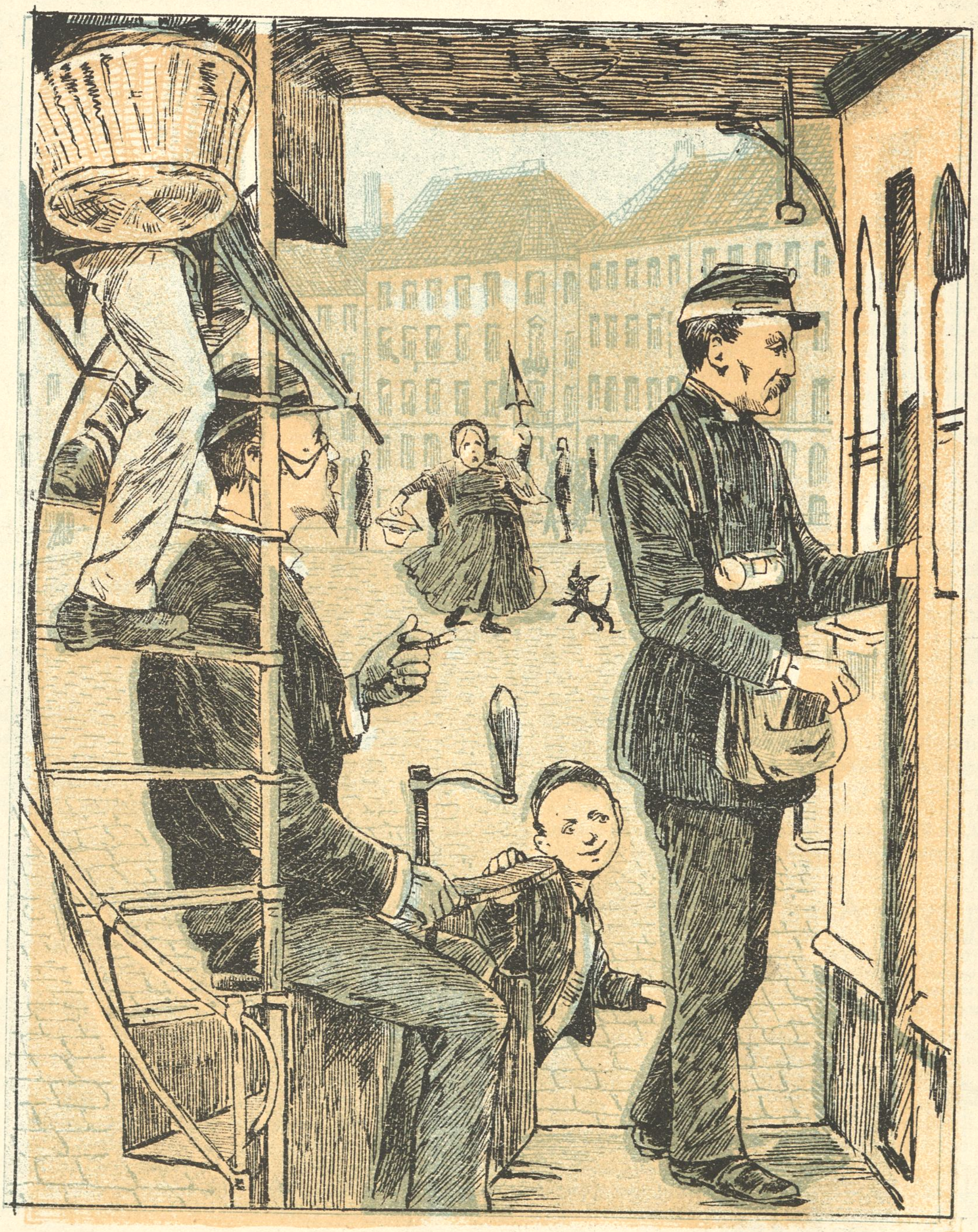

— Vent lidt Konduktør og ta'e den gamle Femøre med!

En Efternøler fra Oldenborre-Krigen.

— Æ de her, di kjøber Ollenborrer?
— Ja det er min Pige, — hvormange har Du?
— Je har en voldsom stor en.

Slaget ved „Fredspladsen“.

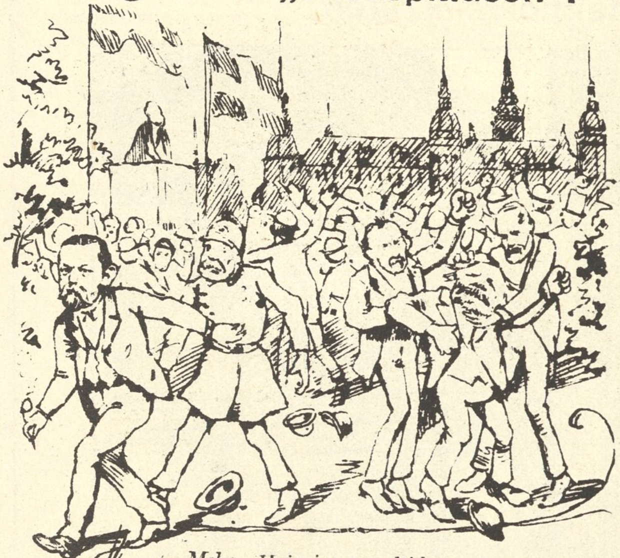

Mel.: Hvi sjunges altid om Spartaner
eller hvis De hellere vil: Pipperops Vise.

Hvi sjunges altid om Spartaner,
Som slog saa mangt et propert Slag?
Det samme vore gjæve Daner
End gjøre kan den Dag i Dag.
Har Heltekraft ej sat sit Stempel
Paa Venstre, der til „Daad“ indbød,
Man dog et slaaende Exempel
Har set derpaa i Hillerød.

Der mødte, hvad der duer i Norden
Af uforsagte Venstremænd;
JENS BUSK var atter her forsoren
Og Trøjen voved' han igjen.
HIN LEDRE, der til Vejrs mon stikke,
Op kom han paa den grønne Gren,
Dog af hans Stamtræ var det ikke,
Den Sag er tydelig og ren.

Man Venstres SCHJØTTS-Aand saa blandt Hoben,
Men BERG fik Forfald samme Dag,
Saa CHRESTENS Pande, der er aaben,
Ej Buler fik i dette Slag.
Men SCHANDORPH, der sin Lyre anslaar,
Tyrtæus' Rolle havde faa't,
Fordi man véd, „de Slag, som han slaar
Fra neden af, dem sla'er han godt.“

I sluttet Trop mod Højres Rækker
De stormed' frem fra Fredens Plads;
I Hærens Fylking fandtes SECHER,
Han gav den som LEONI-DAS.
— Men mange Hatte, nylig strøgne,
Forandring monne undergaa:
„Ind gik de med to brune Øjne,
Men blev smidt ud med et Par blaa.“

Thi Højre vandt desværre Sejer,
Og Venstre fik paa sin Planet,
De burde ha'e sendt Bud til BAJER
Om „Voldgift“ og „Nevtralitet“.
Imod HIN LEDRE som en Tiger
Udøste Højre grumt sit Had;
Ja, der er ogsaa dem, der siger,
At TAUBER fik sin varme Mad.

Hvi sjunges altid om Spartaner,
Der vilde ofre Liv og Blod,
Selv Ledregrevens Aner aner
Vist ej HIN LEDRES Heltemod!
Leonidas stod uforfærdet,
Indtil han paa sin Gjerning laa,
Men Venstres Mænd krøb over Gjærdet
Og dobbelt „grønne“ blev og „blaa“.

Ved Kaffen.

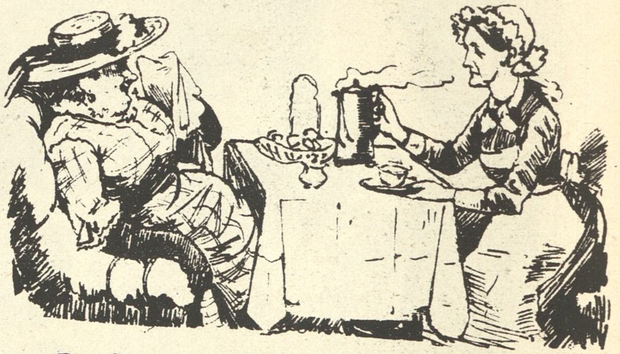

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder, hvor det er længe siden jeg har været hos Dem, men hvor kan man i saadan en Varme, og De kan tro, jeg havde Ærgrelse hjemme desuden nemlig vores Pige staar i Forlovelsestanker og børster Sørensens Støvler, og saa kommer de med Is og hun tager imod den og sætter Støvlerne i Isskabet og lader Isen staa paa Komfyret, og da jeg kommer hjem er Støvlerne pjaskvaade og Isen smeltet og løben ud over Komfyret og helt ned ad Køkkentrappen paa anden Sal, hvor de trode det var Hunden og pryglede det arme Dyr saa den hylede, og nu kommer jeg søde Fru Schrøder for at gjengjælde Dem al Deres Gjæstfrihed og al den Kaffe, jeg har nydt i Deres Hus med, hvis De vil være saa venlig at gaa med i Tivoli, naar der skal være Kaffeudstilling og smage paa Varerne fra Sentra de Lavære med Kommersen, som man jo faar gratis undtagen Angtreen, som jeg tænker vi kan slippe for, naar jeg lader som jeg har Fribillet fra Bernhart Olsen og siger at den Dame gaar med mig, og hvor det er sørgeligt alligevel, at det skal vække Splid mellem Gamél og Fillipheymann, som jo har skrevet en Fillippikum, som det hedder, mod Gamél og jeg er saa bange, Gamél skal sige Øje for Øje og Løvetand for Løvetand og udfordre Fillipheymann til en Kapsejlads til Nordpolen, og der er for Resten i det Hele dejligt i Tivoli i Aar nu de har faaet Dampmennesket, som

vi var inde at se paa forleden Aften og De kan tro han er superb og det er rigelig sine 25 Øre værd, skjønt det koster 50 at se ham gaa og træde Tørv derinde, og vi var allesammen meget begejstrede, undtagen Frits Grønbæk der sagde han ikke kunde begribe Dampmennesket gad i den Varme i Stedet for at fordampe ud til Klampendampenborg i en Røgkupé ligesom Herman Bang naar der har været Vrøvl i Ferslews Dagstelefon. Og Frits er nu i det Hele bleven saa lad, saa han skulde jo have været med til Kaproning i Christiania, men han sagde det var bedre at blive herhjemme og tage det med Ro i Stedet for at faa en Aaresvulst ved at trække for stærkt paa Aarerne deroppe som man let fik naar man ikke havde aarelang Øvelse i de Dele, og saa var vi inde i Cirkus hvor der var Dueudstilling af to dejlige hvide Duer af dem der kaldes Kaggeduer med Top paa Hovedet og de hed Cassa og Nora og gjorde deres Komplimang for Publikum først, og Nora kom ud af sit Kaggedukkehjem og viste hun var bleven en god Husmoder siden sidst og kunde føre Erslevs bekvemme Husholdningsbog, om det skulde behøves, og saa saa vi levende Marmorstatyer, som gjorde et rart køligt Indtryk i denne Varme, og bare Sørensens Smør holder sig oppe paa Aalborgudstillingen og jeg ser, der er en Mand som har faaet Medaille for Ansjoser paa Træ, saa jeg foreslog Sørensen at han skulde dyrke Ansjostræer i Stedet for Smørtræer men han siger han er ikke tilstrækkelig Ansjosialist til at kunne drive det til Noget i det Fag, og han har faaet saadan Lyst til at gaa paa Tournée nu alle Mennesker gaar paa Tournéer og der er Ballettournéer og Operatournéer og Kongetournéer og Kapitain Richelieu er kommen her paa Tournée med de siamesiske Tvillinger som har spillet »Lad os skilles ad« og optræder i Solonumre hver for sig, men Petrine har sat igjennem, at vi skal have en Kunstner liggende hjemme og vi har jo faaet Væggene strøgne med ny Limfarve for at der kan være lidt Malerlugt, saa at han kan føle sig som hjemme og Petrine sidder og syr sig en Dragt saadan som den Sarah Bernard har paa, hvor hun staar og hugger Buster, og den vil hun optræde i naar han kommer, men for Resten gaar hun bestandig og tænker paa Hr. Ødmann der jo vil komme og være vores Tenor som jo er meget rart undtagen for Christoffersen, men Frits siger det gjør ikke Christoffersen nogen Skade, naar bare Smørpriserne vil holde sig, og maaske har det heller ikke noget paa sig ligesom Hr. Hilmer og Frues Reise til Vin, som ogsaa stod i Mosaikken og som blot skulde betyde at de rejste med Olaf hvor de vel ogsaa kommer til Vin men paa en anden Maade, og nu Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe og lad mig se De møder, naar Brasilianeren kommer med Kaffen saa vi kan være heldigere end Tobiesen i sin Tid da han vilde give Kejseren af Brasiliens Kureer. Og Gud nu havde jeg nær glemt at fortælle Dem at Daxavisen siger de i England vil have Lov til at gifte sig med deres afdøde Enkers Søstre og den Ægteskabspolitik tror jeg rigtignok ikke er efter Mose Lov.

Møl!

Mens der rundt i Taarbæks slemme
Tangduft af Familier traskes,
Er der friskt og køligt hjemme:
Huse pjaskes, Stuer vaskes;
Vint'rens Sorger alle kan
Druknes i en Balle Vand,
Men hver Krog, hvert Fingerbøl
Huser Tusinder af Møl.

Møllene til manges Sorre
Dag for Dag bli'er stedse værre!
Hvad er selv en Oldenborre
Mod en saadan graadig Herre?
Som et Jern i Jern saagar
Han sin lumske Rede har:
Tænk, ved Gammelstrand den Strik
Æder Bolværk som en Slik!

Venstre, siger man, i Aalborg
Deres Tøj til Storvask bringer,
Magtesløst fra deres Skjoldborg
Kæmper de med Mølle-Vinger.
Ak! i Vinter Møl der gik
I hver Lov, vi inte fik —
Men pas paa, til næste Aar
Li'som altid Møllen gaar:

Pokker knække deres Nødder!
Nu vil de sig Hæder stifte
Som forlorne Hillerødder
Ved at huje og at pifte:
Tauber som en zünftig Tolk
For »det modne Vælgerfolk«
Svang sin Mølnir let og frit —
Møl har nemlig Appetit!

Hørup taalte ingen Slinger:
Holstein slog med Afladsbullen,
Men blev øm i sine Vinger,
Da han fik paa Hattepullen;
Schiøtz han gjorde Blæst, fordi
Han kan li'e Vindmølleri.
Alle slog som kaade Føl! — —
Kun i Berg gik der nok Møl!

Ja, Enhver er Mølle-Foder!
Selv naar man med Poder roder
Og dem Venstre-Noder poder
Ind i de smaa Højreho'der,
Vandrer man al Pinglers Vej,
Hvis man inte fisker sig
Et Par Bingler, givendes
Lidt Insektfordrivendes.

Møl de suger ej paa Lappen,
Naar de gjør sig ret tilgode!
Klein fortvivlet vender Kappen, —
Det var immer hans Methode.
En Slags Mølorm, som man si'er
Holder særlig af Papir,
I vort Saltværk, vild og gal,
Aad den halve Kapital!

Der er Møl i alle Taner:
Møl i Meldahls Kunsthistorie,
Møl i Berg'ses Formands-Planer,
Møl i Müllen's Nyholms-Glorie;
Møl de kommer paa en Studs,
Selv min stakkels Pegasus
Kan ej mer det sølle Føl,
Trampe videre for Møl!

Høge i Egetop.

Nu sidder de Høge i Egetop
Og basker hver med sin Vinge,
De andre smaa Fugle i Venstres Lund
Saa jammerlig monne de tvinge;
Thi her er Høg over HØGSBRO.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 12. Juli. Nr. 28.

PUNCH.

Meteoro-logisk.

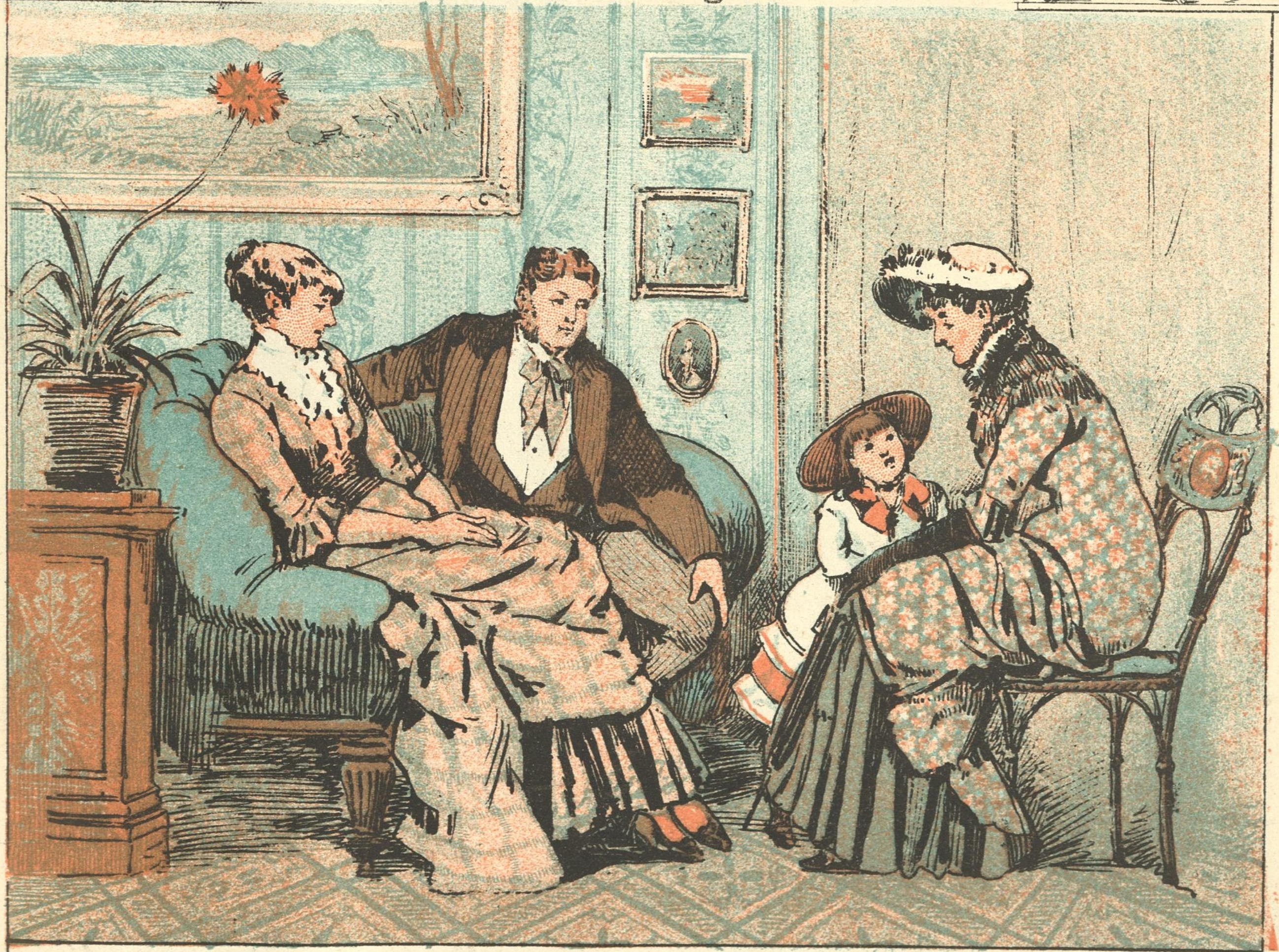

— Ja, det er dog mærkeligt, at vi slet ingen Torden faar her i Byen.
— Nej, det er nok alle de Telefontraade, der afleder og fordeler den.
— Men, saa maatte det jo dog slaa ned og rumstere omkring i Husene.
— Aa Mo'er, det er vist derfor, Du siger, at Fa'er buldrer saadan i disse Dage.

Venstres Daadkraft.

Naar Folket sukker under tropisk Varme
Og Hjærnen, li'esom Smørret, bliver blød,
Naar hver en «Sjoselist» bli'er dobbelt rød,
Og SCHJØTZ faar Kuller i retfærdig Harme,
Og naar der skriges selv fra TAUBERS Tarme,
At Folket kun faar Sten, men ikke Brød,
Da springer Knopper ud paa BUSK, som pranger
I Blomster, og hans «Daad» gjør Luften svanger.

I Skanderborg, lig Sol i Morgengry,
Blev Daaden født blandt Venstres brave Bønder:
«Et Ord foruden Daad er lig en Sky
Foruden Regn; men nu vor Daad begynder»!
Saa lød det fra Tribunen, som gik sønder
Og sammen med behørigt Brag og Gny
Og med sit Bulder gav et Vink til somme,
At «Daaden» var paa Vejen til at komme.

Det næste Skridt blev gjort. Man sendte Bud
Til «Folket», at det maatte sig forføje
Til Hillerød og vove der sin Trøje,
Men trække helst i Skjorteærmer ud;
De kunde nemlig ikke la'e sig nøje
Med noget mindre end et Grundlovsbrud,
Et Attentat paa vor Forsamlingsfrihed
Af «Grundlovsværnerne», som det Parti hed.

Des værre man af Resultatet finder,
At denne «Daad» var øvet rent forkert;
Og ingen Sejerskranse Venstre binder
For, hvad i den Krig det har annektert.
De tog kun med sig Kjær-Tegn og Kjær-Minder:
Med sort og blaat blev Ryggen dekorert,
Med blaat fik Venstre tatoveret Øjnene,
Til Gjengjæld de med sort brodered' Løgnene.

— Men nu? Vil Venstre efter DAMS Fallit
Og TAUBERS Nederlag kanske forsøge,
Om det ej kan ved Hjælp af Dynamit
Og Nitroglycerin sin Magt forøge?
Vil HØRUP med sit Landeværn fra Kjøge,
Naar det bli'er øvet i at holde Trit,
Erobre Kjøbenhavn? — Ja, det er Gaaden;
Men Enden maa vel komme snart paa «Daaden».

Man ser, Situationen er alvorlig,
Og hvordan den sig klarer, ved vor Herre.
Maaske, naar BERG, som denne Gang blev «daarlig»,
Er bleven god igjen, den bliver værre.
Han har jo vist, at man ham uvilkaarlig
Til samme Slaasplads Vejen kunde spærre.
— Men det kan være dog, han ikke vover
Sig nu til mer, end han kan skræve over!

Svensk Svømmekunst.

Meget ærede Hr. Redaktør.

Sidste Torsdag — De husker nok, at det var en af de Dage, hvor Thermometret gjorde værre Spektakel end nogen russisk Selvkoger, saadan sydede og boblede Kvægsølvet i det — kom en af mine Venner styrtende hjem til mig. Sveden drev saaledes af ham, at jeg maatte have Pigen ind med en Karklud og følge efter, hvor han gik og stod, for at tørre op efter ham, og hver Gang han slog ud med Haanden, paafulgte der et saadant Styrtebad, at jeg maatte slaa min Paraply op for ikke at blive gjennemblødt.

«Du maa endelig gjøre mig en stor Tjeneste»! sagde han. «Jeg har paataget mig at overvære Kaptain Nilssons Forestilling i svensk Svømmekunst og skrive en lille Anmeldelse deraf til Bladet; men jeg kan ikke . . . Det er ikke, fordi jeg var med til Tietgens Champagnegilde for Kunstnerne i Aftes, det er bare Varmen, der er Skyld i det . . . og nu maa Du endelig gaa i mit Sted og skrive bare et Par Linier!»

«Skrive i denne Varme? Aldrig! Selv ikke om jeg var oppe til skriftlig Examen . . . Det kan jeg ikke; og selv om jeg kunde det, kunde Folk jo ikke holde ud at læse det.»

*Han trøstede mig med, at der virkelig heller ingen var, som læste det eller i det mindste forstod det, og til sidst gik jeg ind derpaa, da jeg hørte, at der var to Damebilletter med, thi jeg skyldte min Kone og min Svigerinde en lille Fornøjelse. Min Kone var strax villig til at gaa med, men min Svigerinde, som er ugift, svarede, at hun ikke turde, det gik ikke an for en ung Pige. Jeg gjorde hende opmærksom paa, at Herrerne naturligvis optraadte i Svømmedragter; men hun sagde alligevel Nej. Saa blev min Kone hidsig og sagde: «Skab Dig bare ikke, Frederikke! Naar Du kan taale at læse Hr. Berendsens Oversættelser af franske Historier i «Dag *)savisen, saa kan Du ved Gud ikke tage nogen Skade af at gaa derud!»*

Det hjalp. Lidt efter gik vi alle Tre, og vi morede os rigtig godt; men da jeg kom hjem og skulde skrive. . Puh, for Varme! sagde jeg ligesaa naturlig som Herman Bang. Jeg skrev ikke desto mindre pligtskyldig, men havde den Ærgrelse og Skuffelse næste Dag at faa Artiklen tilbagesendt som umulig. Jeg tror nok, at vedkommende Redaktør har været noget tummelumsk paa Grund af den tropiske Hede; men da jeg ikke er ganske vis paa, om det ikke er mig, der tager Fejl, naar jeg finder, at det er en ganske fornuftig Anmeldelse, sender jeg Dem den herved, Hr. Redaktør, for at bede Dem tilkjendegive Deres Mening ved enten at optage den eller lade den retournere.

Med varmeste Agtelse
Deres osv.

---

*) Renoveret, som De nok husker.

Svensk Svømmekunst. Vi Danske holder meget af lige fra Vuggen at vugge os i den Indbildning, at vi i kunstnerisk Henseende er et langt Stykke forud for vore skandinaviske Brødre; men denne vor Selvtillid har i den forløbne Forsommer faaet flere meget stærke Knæk, først ved Hr. Direktør Lindbergs Optræden, derpaa ved den svenske Operas Besøg og nu endelig ved Kaptain John Nilssons Forestillinger i svensk Svømmekunst. Der er ikke længere nogen Tvivl om, at vore Forestillinger ikke gaa nær saa flydende, hverken som Nilssons eller Lindbergs; man ser strax ved disse sidste, at det Hele er sat i Sele af én Mand, om hvem alle de andre gruppere sig som flydende i Stjerne om denne Theaterstjerne, og det ikke i slap Sele, men i stram Kork. Vi kunne gjerne indrømme, at Hr. Lindberg maaske var gaaet til Bunds, hvis ikke vor Landsmand, Hr. Herman Bang var gaaet i Vandet for at bjerge ham, men det kunde dog aldrig været passeret Hr. Lindberg at blive klædt saa ynkelig af i Vandet, som Hr. Axel Henriques blev af den svenske Kritik. Hovedsagen var, at Lindbergs Bevægelser var saa skjønt harmoniske, saa balletagtig naturlige; hvor tydelig sagde ikke den Maade, hvorpaa han strakte Armene ud: »Lange Tag! En-To! En-To! Lange Tag!«

Vore Højskoler havde godt af at se denne Præstation; de er velbekjendte for deres hyppige Vandgange, men Undervisningen heri maa gribes meget mere rationelt an. Vi forlanger selvfølgelig ikke herved, at Eleverne strax skal lære at gaa til Bunds i »*Hamlet*« eller at kunne »*Gringoire*« flydende; men vi fastholder, at Svømning ikke alene er en sund og styrkende Sport; den bør høre til de almene Undervisningsfag; og specielt er der Grund til at opfordre det kjøbenhavnske Publikum til fra den tidligste Alder at lægge sig efter denne Færdighed, saa længe der ikke er Rækværk om Slotsholms-Kanalen.

Hvad man i Særdeleshed forbavsedes over ved Svenskernes Kunststykker, var det fortræffelige Ensemble, som her var ligesaa godt som ved den svenske Operas Forestillinger. Vi har næppe for Øjeblikket Nogen, der gaar saa dybt som Lange, og vi ejer aldeles ikke en Ødmann, der alene ved sine mageløs svømmende Øjne kan faa Publikum til at svømme hen i Taarer. At Lundqvist's Toner bliver saa godt baarne oppe, skyldes sikkert for en væsentlig Del hans mægtige Korpus, men denne Kjendsgjerning indeholder netop en Opfordring til vor med Rette yndede Barytonist om at se at udvide sit ganske vist ikke ringe Omfang.

Ogsaa i Dykning overgik vore svenske Brødre os: det er med Sorg, vi tænker paa, at den Decker, vi tidligere havde og hvem Svenskerne ganske vist ikke nogensinde har havt Mage til, ikke selv optræder mere, men har trukket sig tilbage og grundlagt en egen Skole i højere Undervisning, som navnlig støttes af Kommis'er, fortrinsvis de saakaldte Fideikommis'er.

Idet vi slutter med at bemærke, at den svenske Svømmekunst er en komplet Vandkunst, skulle vi gjøre opmærksom paa, at Pockels Musikkorps ledsagede Programmets enkelte Nummere med særlig afpassede Musikstykker som f. Ex.: »Danmark, Du Perle, som svømmer paa Vove«, »Flyd Fugl, flyd over Furesøens Vande«, Kor af Bjergeaander af »*Hans Heiling*«, og »Nys Rosen sprang ud«, uden at rose mig selv en fin Hentydning til den svenske Kunstner Rosén.

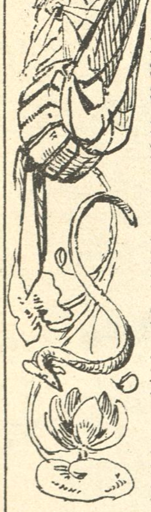

Landsmænd og Sportsmænd og Alle, som kan
Husvant hos Beck eller Engelbrecht pjaske sig,
Skynder sig ud for at lære, hvordan
Svenskerne egenlig plejer at vaske sig.
Alle, hvem Crones Villie har bragt
Ind i den nymodens Svømmedragt,
Myler af Sted for et Kursus at faa
I »at gaa i Vandet med Klæderne paa«.

Ynglingen hist, som saa vildt løber rundt,
Rødmer beskedent ved Svenskernes Vandgang —
Det gjør saa godt i et Nervebundt,
Naar man er Vandgangens Heros, Hr. Manbang;
Dér gaar vort Morgengnav's Redaktion!
Nu har de lært af den kjække Motion,
Hvordan man bjærger i Skibbrud og Nød
En Greve fra Mud'ret i Hillerød.

Hist en Flok udsøgte Videnskabsmænd
I flyvende Fart ud til Vandgangen render;
Saadant et Syn er værdifuldt for den,
Der kan bedømme det Hele som Kjender:

Sekretær Frost, af sit Engelsk saa stolt,
Gaar med den Oppermandhaftige Boldt;
Richard og Bloch -- de er mere hehændige,
De ta'r derud paa et Rejse-Stipendie.

Henne i Krogen med vemodsfuldt Blik
Staar der en Flok, hvis Fryd kun er blandet —
Det var jo ganske nylig, de gik
Med deres Saltværks-Aktier i Vandet!
Tietgen studerer den sælsomme Ting,
Hvorledes med Folk der kan svømmes i Ring —
Som Amatør i det ædle Fag
Han længe har kunnet ta' Marmor-Tag.

Erslev og Secher gaar Arm i Arm,
Begge med kold og blaseret Mine;
Hvorfor blive begejstrings-varm,
Naar man i Vandgang har daglig Routine?
Ehlers vaagner mod Slutningen op,
Hvisker blidt, mens han strækker sin Krop:
»Man kan altsaa svømme, naar bare man vil —
Hvad i Alverden skal Bolværk saa til?

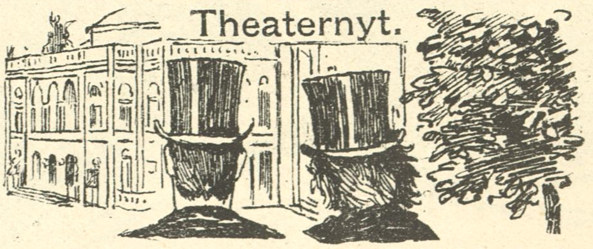

— Det er voldsomt, saa det kongelige Theater skinner.
— Jamen det er jo ogsaa blevet skuret af.
— Ja, Du mener nok af med Skuret.

af Punchs illust

trerede Katalog.

Skamdrupsk Folketone.

(Frit efter Dr. Schandorph).

Mel: Hil dem, som kæmped' —

Venstre, du Skud af Frihedslivets Kjærne,
    Pryd for vor Skov,
Naar dine Hille-Rødder dig skal værne
    Og holde Sjov!
Venstre, som, naar det gjælder Skraal og Tuden,
Redebon altid lægger ud paa ny,
    Og som ta'er paa Snuden
    Uden at kny!

Lad du hver Højre-Grævlinghund og Mynde
    Kun vise Tand
Og holde Møder, Ufred at forkynde
    Hver Venstremand,
„Greven", som fri krøb op i Træets Skygge,
Knubse, ja smide Tauber, stakkels Fyr.
    Ud med samt hans stygge,
    Næsvise Dyr!

Løfte vi kan en „evropæisk" Gardes
    „Billige" Blad,
Og strammes op af Trommesalens Bardes
    Buldrende Kvad;
Han kan ta'e Tag, og det med begge Hænder,
Til et „Goddag" han svarer „Øxeskaft":
    Frihedstrangen spænder
    Musklernes Kraft!

„Smaafolk", som vi, hos hvem man ej kan træffe
    Hunde af „Blod",
Selv dog at hyle, pibe, gø og bjæffe
    Herlig forstod;
Lad os da anslaa Bondekøtertonens
Klare og ujuridisk-„simple" Klang
    Under Bogøkronens
    Svævende Fang!

Ennv ett liedet Annhanng
till
Krönicken om Bunde-Kriegen.

Nv bliffuer att berette/ om huorlvnde the gozeyere och them aff them svorte schoele/ ther the formerckede/ att bynderne thennem vdi Haffnia att innestænge erachtede/ lagde theres Hoveder vdi Bløede/ huad poe Grvnd aff then gromme Uarme uar soere tijenligt/ och bleff the eenige omm een Excurtion och Recognoscanse till thet kongelich Slott Frederichsborre att uille foretaege/ hopendes att haffue meere Fremganng/ naar the Konng Chresten som ther haffde siin kongelig residentz/ kvnde mveligen vdi hanns egen Dominivm fannge. Och hand then draebeliche Ridder Lars Dinesen hannem bleff then Expedition anfortroet/ ty hand uore vdi the faruande een kijendt Mannd. Men hand then stoere Chresten Povelsøn kallit Berre/ enn hand uore aff suar Soet och then slemme syege poe leyet henstrakt/ haffde doch liigeruis somm Holænderen siine spioner alleuejne/ och loed hand bvdstikke goe till alle the bynder och till the armme saasialister/ att uille Gozeyerne till badstven komme/ thennem schvlde ett artigt Bertings-Bad ambligueres. Och daa hand kvnde ey selff siin opne Pande till bvlers Emottaegelse frembiude/ formedelst hand siine Rygstykker till een barskierere till Blodkoppers poesættelse haffde mottet extradere/ soe gaff hand Greffue Hullstein-Blæssenborre somm aff then gemeene och uankvndige Mannd populariter „Græfuen" beneffnes/ Fullmacht och Procvra till for hannem att sloe thet Slaeg och bekomme the bvler som motte uære att inkassere. Ther nv the gozevere komm toegendes meth theres felttegn/ daa haffde bynderne sich ued fannens kaanster hoß noegen Joeder thet samme felttegn forskaffit och sneege sich soelvnde vbemærckede ind vdi leyren/ ty hand the Hillerodders borremester uar poe sliig træzkhed ey belauet. Menn the Saasialister haffde sich meth sliig needrich Hinterlist ey bemænget menn uare thennem kons røede Roser udi threis Knapphvller annstvkne/ och uille the meth the Roeser giffue till Kijende/ att enn the uore aff hand Bvsks Compagnie och Esquadron/ uille the doch ey her driffue Uisne-politique men laede Gozeyerne lochte till Tollipanen. Och hand Græfue Hullstein-Blæssenborre loed daa blæsse till attaque och komm hand anstiigendes ey meth siin Rosenkranz men i een Kranz aff saacialistiske bvnderoeser/ och tænkte hand meth siit greffueliche Skiolld och Suærd then Daeg att uinne Slaeget. Menn the Gozeyere haffde ey tænkt sich bagfraa gotuilligen att uille laede arquebusere/ men hand Drabanternes

Offuerste Crone haffde thennem medgiffuet ett compagnie aff siine byesuenne vnner hannem then Ridder Korn. Och ther the bynder komm meth Hujen och Piiben och Skjiellsords Vdstødelse/ daa bekomme the poe theres armme Rygstokker aff Krabatzken/ och thet uar ey somm vdi theris eegen laede/ huor the tærtzskede Korn/ ty her uar thet Korn/ somm thennem tærtzskede/ soe att the finge att fornemme/ att thet Korn uar aff thet harte Korn/ och bleff thennem maalet Skieppen fvll. Menn ther Greffuen formerckede/ att hand kvnde ey Gotzeyernes Skantze erøvre/ daa falt hans Korassie/ och hand begjierede att gange till Stoels. Bleff och een Stoel for hannem aff een suart Slaffue fremboeren/ menn the gromme Gotzeyere uille ey Greffuen sliig commoditet vnne/ och hand kvnde ey siin Stoelegang vdi Fred follbørde. Och hand och Busk och Hørovp bleffue vdi then skærmytzel blesserede menn haffde tuenne Doctores hand Skandorf och hand Pingel till sich att lapsalue/ och hand Tavber bekomm siin uarme Maed och sich siine Øren vden eegen Fortijeneste uatzskede. Och soelvnde gich then comedie an. Men siiden sachde the pennesmoerere/ som elendiche Krønicher aff idel Vsannfærdichheed forr the armme bynder fabriquere/ att bynderne haffde vdi thet Slaeg haft offuermachten/ och enten er thet opspinn aff then laueste pøebel eller bynderne moe uære stoere poltrons och bønhaeser/ att the sich aff een liiden hoben Gotzeyere soe jammerlichen uillde laede cujonere. Menn omm huormannge bynder ther uare meth till then Confect/ therom melder krønichen ey annet enn att the uore mannge och stoere bvler bekomme the alle.

Punch's Forsikringsaktieselskab imod Ulykkestilfælde.

Foranlediget ved de sig overalt i det moderne Samfund rørende humane Bestræbelser efter saa vidt muligt at hjælpe den trængende Næste i hans uforskyldte Nød og raade Bod paa de Stød, Verden giver, besluttede »Punch« allerede i Vinter at oprette et »Forsikringsselskab« imod Ulykkestilfælde i Lighed med det store schweiziske Selskab Winterthur. Den velsignelsesrige Virksomhed, som Punch ogsaa paa denne Maade allerede har øvet mod beskadigede Medinteressenter, vil noksom fremgaa af nedenstaaende Oversigt. Vi indbyder derfor alle vore Abonnenter til snarest gjørligt, især under Henblik til mulig forestaaende Folkemøder, at assurere deres Legemsdele i vor særdeles billige og honette Forretning.

Oversigt over de under „Punch"s Forsikringsselskab allerede forekomne Ulykkestilfælde.

Den Tilskadekomne.	Beskadigelsen og Foranledning.	Erstatning.
Chresten Berg	Glasset paa Folkeuret knækket ved Tribunens Sammenstyrtning i Skanderborg	Flere Buler hillerøddede ved Kopsætning.
Estrup I	Adskillige nyttige Lovforslag bortvisnede	Adskillige ubrugelige dito — dito.
Estrup II	En Næse paasat paa Christiansborg	Samme forlænget og afpoleret paa Frederiksborg.
Holstein-Ledreborg	En Hat aftaget, og en lille socialistisk Hillerødhætte paasat. En Stol frataget og ingen Taburet sat i Stedet.	Assenspladerne paany eftersete og opmalede. Desuden ved privat Godgjørenhed af »Punch«s Tegner 2 Øre med Tilladelse til at bære samme.
Tauber	Ikke tilstrækkelig varme Vafler i Hillerød	Mere næste Gang.
Cantor	Bladet stærkt molesteret paa Grund af det uheldige Oldenburg-Aar	Udsigt til Embedet som Kapellan pro loco ved Trinitatis Domkapitel (ved indtrædende secher Vakance).
Hr. N. N.	Uden egen Foranledning kørt i Koupé med Herman Bang til Klampenborg	Fire smaa Schweizerbittere og en Badebillet.
Hr. N. N.	Samme Tilfælde med Assel Henresches	Ingen Erstatning udbetalt, da Vedkommende stillede saa store Fordringer, at »Punch« ikke saa sig i Stand til at udbetale samme. Sagen gaar rimeligvis til Højesteret.
Etatsraad Meldahl	Kunstakademiets Reformation	En Kammerherrenøgle til hans eget Lønkammer.
Xylograf Henriksen	Et illustreret Katalog med Træsnit af H. P. Hansen	En Samling Frihaands-Tegninger.
Stationsforvalter Knutzen	Begyndende Højhedsvanvid og akut Skrivekrampe foranlediget ved et uheldigt Fald — ikke Fallesen — fra en Thespiskærre	Et Kostumebillede af Skuespiller Abrahams som »En ødsel Fader«.
Dr. phil. Schandorph	En Tale paa Klampenborg	Sodavand og Sildesalat.
Borgmester Ehlers	Vækket 5 Minutter før den bestemte Tid af en Brolæggerjomfru fra Farimagsvej	Extra Tillæg til Middagsluren samme Dag.
Kassander Fallesen	Mistet Columbine-Oda	Faaet Sarah-Pjerrot i Stedet.
»Punch«	Faldet over et lille S paa Hof- og Stadsrettens Trappe.	26 Processer.
Frost	Adskillige Ænder bortfløjne	Udnævnt til Kammersekretær.
Dr. Pingel	Et Embede mistet	Erholdt Dr. Georg Brandes aflagte Martyrglorie, lidt slidt i Kanterne.
cand. polit. Müllen	Væltet paa en stejl »Bache«. Udsigt til at blive »Skeel«øjet for længere Tid	Et Hefte Noder, indeholdende Musiken til »Frederiksberg«, »Lær mig o Schou at visne glad« og »Saa lad os nu sige hinanden Farvel«!
Henrik Pontoppidan	De nedre Regioner stærkt læderede af Mester-Eriks Krabask	4 Lpd. »Henrikkelse« i Dachschavisen.

Nur Behändigkeit!

I Produktioner paa Stole maa
Hans Færdighed kaldes stor;
Kun det kan han ikke «stole» paa:
At stole man vil paa hans Ord.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 19. Juli. Nr. 29.

Ved Kaffe-Prøven.

— Det var dog øndigt, De kom med, Fru Schrøder, — Tak, en lille Taar af Nr. 1, — De kan ikke tro, hvor jeg er henrykt, for jeg har saamænd faaet Præmie.
— Hvorfor?
— For mit Vrøvl til Kaffen.

Den nyeste Tids Opfindelser.

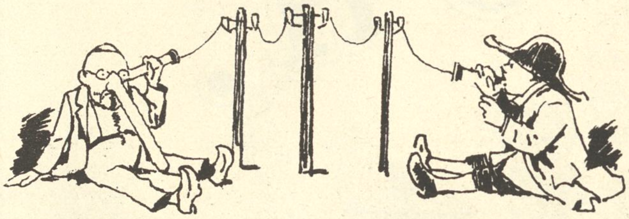

Hvad kan man nu til Dags ej hitte paa?
Med hver en Afstand man sig snart forsoner:
Med atten Tommers riflede Kanoner
Et Maal paa Miles Afstand la'er sig naa;
Med Telegrafer og med Telefoner
Man Pen og Tunge kan forlænget faa.
Kort sagt, i vore Tider Publikummet
Kan være højst meddelsomt gjennem Rummet.

Og derved daglig ny Mirakler hænde;
Tænk blot, i disse Dage man fornam,
At Paven sin Velsignelse lod sende
Til Greven af Chambord pr. Telegram,
Og femte Henrik maatte, da bekjende,
At den var højlig styrkende for ham:
Skjønt, han var næsten ved de sidste Trækninger
Saa tog det strax en Ende med hans Brækninger.

Her hjemme man erfared' ogsaa nylig,
At hver en Afstand kan behandles frit;
Tal-Majestæten plaget er afskylig
Af alskens Herskerdrømmes Mareridt,
Udstøder paa sit Leje Smertenshyl i
Det Haab at blive sine Smerter kvit,
Selvstyrelsens honette Ambitions Mænd
Han ser som Handlings- og Resolutions-Mænd!

Derfor de Højby-Mænd ej nægted os den
Selvsamme Sport at ta'e Distancen let,
De bytted' Telegrafen dog med Posten
Og skrev: nu var den syge bleven træt
Af Rejserne og kjed af Feberkosten,
Han maatte ha'e en kraftig Tabu-Ret.
Herpaa som Svar man snarlig kunde læse,
At man pr. Post kan tilsendt faa en «Næse».

Om denne «Næse» mulig virke kan
Paa Venstre som Velsignelsen fra Paven,
Endnu dog overgaar enhver Forstand;
Thi alt for mangen daarlig Venstremand
Har, *reverenter* talt, for ondt i Maven
Til, at han rigtig kan fordøje Gaven.
Vi haaber dog, de vil ej mere brække sig,
Men heller rigtig pænt gaa hjem og lægge sig.

Kaffe-Udstilling.

Saasnart *Punch* havde bragt i Erfaring, at Hr. Philip W. Heymann foranstaltede en Udstilling af brasiliansk Kaffe fra Selskabet »DonRanudo diColibrados«, besluttede vi ogsaa at arrangere et Kaffeselskab med ægte, uforfalskede Varer fra Kafferlandet, og vi udsendte i den Anledning Indbydelser til alle de Kaffehuse, vi kjender her i Byen, om at indsende Prøver af deres Kaffe og de til dens Nydelse hørende Apparater.

Aldrig havde vi troet, at vi skulde faa en saa vældig Samling af uensartede Sager at se i denne Anledning, især da Præmien ikke paa langt nær naaede op til Kroner 100,000, hvilken Belønning en rig Privatmand som bekjendt har udlovet til den, der kan bevise, at hans Bønner ikke er oprigtige. Der strømmede de mærkeligste Ting ind til os; ikke alene Sukker, Fløde, Mælk, Brød, Likører, Cigarer, Tobakker og hvad man ellers kan finde paa at nyde til en Kop Kaffe, men endogsaa diverse Prøver af f. Ex. Svovlstik-Etuier til at sætte de Tændstikker i, som man muligvis havde Brug for i det Tilfælde, at man plejede at brænde den Kognak af, som man maaske nød i sin Kaffe, og af Skakbrikker, begrundet ved, at man i mange Foreninger havde den Skik at dyrke dette ædle Spil, medens man drak sin Kaffe. Totalafholdenhedsselskabet vilde have fremlagt en motiveret Anbefaling for Indpodning af Kaffekopper i en tidlig Alder; Dyrebeskyttelsesselskabet havde forlagt et lille Stridsskrift, hvori der protesteredes mod Anvendelsen af Kaffemøller; Hr. Mokka-Meyer vilde udstille nogle Blyhatte, da det i hans mangeaarige Praxis havde vist sig, at Kaffedrikkere satte størst Pris paa at nyde Kaffen i den aarle Morgenstund med en saadan Hat; og indre Missionsselskab, der jo er paa Færde alle Steder, havde sendt et større Parti Bønne-Bøger, men *Punch* kunde dog ikke indrømme Berettigelsen af at henregne dem til Kaffevæsenet, skjønt han godt kjendte Kaffeerne »*Himmerige*«, »*Helvede*« og »*Skjærsilden*«. Selv Philip W. Heymann var ikke udebleven; han havde tilstillet os en Otting Tuborg Lager-Øl med den Bemærkning, at da der var Steder, hvor man ikke kunde faa Kaffe, som f. Ex. Tuborg-Pavillonen, vilde han anbefale i Stedet derfor at nyde Tuborg Øl.

Punch, som i Anledning af denne Udstilling midlertidig antog Navnet *Kaffe-Punch*, nedsatte en Komite af ældre Kaffesøstre; men da den endnu ikke er bleven færdig med sit Hverv, skulle vi i Dag kun henlede Opmærksomheden paa nogle af de udstillede Sager.

Noget af det bedste er uden Tvivl den af Gamèl udstillede Kaffe-Is, som er bleven sendt herned af *Dijphmna*-Expeditionens Chef, Lieutenant Hovgaard. Endvidere findes de det kongelige Theater tilhørende, bekjendte benzonske *Surrogater*, der dog maaske har en vel apothekeragtig Bismag; af andre Surrogater kan nævnes den af Holstein-Ledreborg bevirkede Melange af Hillerødder, som dog har den Fejl at foraarsage Uro blandt de tilstedeværende i Forbindelse med Hjærtebanken, ja endogsaa i enkelte Tilfælde Dunken i Hovedet; værre er dog den ubehagelige Eftersmag, denne Blanding efterlader hos de paagjældende. De af »*Dagschavisen*« udstillede smaa Sorte lader sig neppe præsentere i ordentligt Selskab; ligesom den af Hr. Cantor uddragne *Punch*-Extrakt vist nok ikke vil tage Præmie, da den ikke er ganske ægte. Derimod indtager Folketingsmand Rasmus Clausen en fremragende Plads ved sin righoldige Destillation af alle Sorter Pousse-Cafféer, og »*Morgenbladet*« fortjener ogsaa Anerkjendelse for sit Filtrérpapir, der klarer alle beskidte Sager fortrinlig og beholder Grumset tilbage.

Punch er uindskrænket Herre paa denne Bane og berettiget til at sige: »Af Banen!«, naar der kommer en Mand med en Slæde i Vejen. Som Følge af denne Stilling er *Punch* forpligtet til at paatale ethvert Brud paa den offentlige Orden og Sømmelighed og give Synderne én eller flere Extraomgange.

Navnet paa enhver, der er bestemt til at optages i næste Nummer, maa anmeldes for *Punch* senest Søndagen forud, og der vil da blive ham anvist den Plads, der tilkommer ham.

Punch bestemmer, hvor megen Vægt, der skal lægges paa hver enkelt Gentleman, og enhver maa finde sig i at bære, hvad der følger efter, naar han bliver vejet og funden for let.

Punch paatager sig ikke noget Ansvar for, at Tribunen ikke styrter sammen.

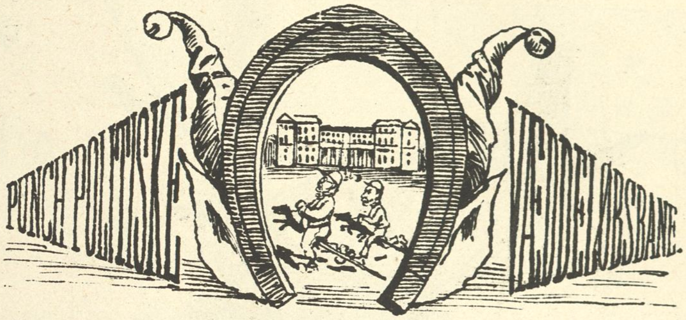

Torsdag den 19de Juli 1883.

Dommer: Hans Højhed Punch.

Komiteens Formand: Grev Holstein Ledreborg. Starter: Skrædermester Holm. Ved Vægten: Hr. Folketingsmand Chresten Berg.

I. Gentleman-Ridt.

For løbske Heste fra Herthadalen, Saxkjøbing, Skanderborg, Højby og Aalborg. Den vindende Rytter vinder Hans Majestæt Kongens Ærespris. Første Hest vinder samtlige Indskud, beregnede à 25 Øre Personen.

Nr.	Hestens Navn.	Lød.	Afstamning.	Ejer.	Rytter.	Farve.
1	Gamin	Stridshest af jysk Race.	Ubekjendt	Landstinget	Dam	Rød.
2	Poltron	Sprænghest af jysk Race	v. Pio af Brix efter Geleff	Socialistforeningen i »Aarhus«	Werner	Rødere.
3	Alfred	Fuchshingst	Faderen Lars	Aarhus Amtstidende	Bjørnbak	Rødest.
4	Estrup II.	Sjællandsk Traver	v. en Frederiksborghoppe af Ledreborg.	Det forenede Venstre	Hørup	Hille-rød.

II. Forhindringsløb.

For Kongelig ansatte Ryttere, der i Løbet af det sidste Aar ere blevne kastede ud af deres Livsbane. Første Hest vinder en ved Sammenskud tilvejebragt Æresgave; for Martyr II's Vedkommende er Modtagelse dog nægtet. Dette Løb rides i den Karriere, Enhver har valgt.

1	Martyr I.	Juridisk Kjæphest	v. Müllen af en Frederiksberghoppe ved Nyholm	Det kgl. danske Indenrigsministerium	Bache	Mellemfarve.
2	Martyr II.	Filologisk Læsehest	v. Pingel efter Brandes I.	Metropolitanskolen	Bergmann*)	Schwartz-roth-golden.

III. Handicap for slaaede Heste.

Aabent for slaaede Heste af Frederiksborgracen. Den vindende Rytter vinder hæderlig Omtale i »Morgenbladet« og »Socialdemokraten«. Første Hest vinder den af de to forenede Partier udsatte Subskriptionspris.

1	Klaps	Gastronomhest, dog ikke ren	Slagelse eller Kjøbenhavn, uvist	Tauber	Ejeren.	Gul og blaa.
2	Knubs	Ægte Blodshingst, udresseret	Familiestutteriet i Herthadalen	Holstein Ledreborg	Skræddermester Holm	Do. med nedslaaet Bulehat.
3	Bing-gal	Stridshest af semitisk Race	Falden efter den smaa sorte Besætning paa Stutteriet ved Trinitatis Kirkeplads	Landmandsbanken	Bankkasserer Bing	Sløjfe af samme Farve som Højres Kjendemærke.
4	Chresten**)			Chresten Berg	Chresten Povelssøn	

IV. Øresundsløb.

Kunstløb for Medlemmer af 18. November og skandinaviske Kunstnere. Første Rytter vinder en fyldt Ærespokal, anden Rytter vinder en Blyhat. Alle Indskuddene gaar i Løbet.

1	Brækfest	Blisset	Tillagt paa Frederiksborg, opflasket paa Marienlyst	Foreningen af 18de November	Bjørn	Graat i Graat.
2	Clicquot	Springsk	v. det forenede Dampskibsselskab, usikkert om efter de danske Spritfabriker	Et Aktieselskab	Tietgen	?

*) Ikke at forvexle med den Bergmann, hos hvem Billetter til Væddeløbet faas.

**) Trukken tilbage i sidste Øjeblik paa Grund af pludselig Sygdom.

Brevkasse.

Kjære Punch! Sofus Tromholt fortæller i Nationaltidende, at han nær var bleven knust, da en Ren væltede sig ovenpaa ham. Tror Du ikke, Historien om den Ren er temmelig ren?

Svar. Historien opviser mange Exempler paa forunderlig Redning. Hr. Tromholt kom dog til at ligge under en Ren, men efter Folkeslaget paa »Fredspladsen« i Hillerød er Tauber nu falden over et Par Provins-Redaktører, og de slipper saamænd ogsaa nok levende fra det.

Maal og Vægt.

— Hva' koster Pundet af Stikkelsbærrene, Motter?
— Di sælles inte i Pundevis!
— Hvo'dan sæller Di dem da, lille Madam?
— I Maal!
— La' vos saa faa en Alen hver.

Nu kommer Bonden!

— Wolle! Slaa en Knald, saan te di ka' hør', te de er en Herskawsvown, der kommer agend'!

Rimbreve
til
Fætter Kristian i Nykjøbing.

LVI.

Som fra Arken Gubben Noah
Duen sendte, Kristian, skikker
Brev jeg til Dig. Du kan tro, a'
Skjønt jeg paa min Sofa ligger,
Medens Varmen som en Boa
Knuger tæt mig i sin Favn,
Skjønt derude Solen stikker,
Skjønt jeg hele Dagen drikker
Isvand uden mindste Gavn,
Dog jeg priste Kjøbenhavn,
Hvis jeg blot var mere sikker
Paa, at Staden med hint Navn
Virkelig existerer mere.
Her er Huse, Gader, Pladser,
Torve, Statuer i Masser,
Hvoraf flere
Ikke ret til andet passer
End Exempler statuere
Paa, at selv hos bedre Klasser
Smagen kan degenerere;
Her er Løben, Larmen, Kjøren,
Her er Gaaen, her er Gjøren,
Nok for Øjne og for Øren;
Et der mangler rent: Hr. Sørensen — ja hvor er han?
Allevegne,
Rundt i hele Verdens Egne
Drager han i fremmed Land
Med sin Mine, den forlegne,
Med sin stille Rynken Næsen
Og sin Blæsen
Ad. hvad selv han ikke kan.
Arme Axelstad maa græmme
Sig. Hvor er dens Mænd og Kvinder
Allesammen bleven af?
Her i vore gamle Gader
Ej i Tydskere man vader,
Nej man drukner og man finder
Som Kong Farao sin Grav.
Rejsebøgers røde Hav
Sine Bølger fremad vælter,
Hvert et Spor af Dansk forsvinder;
Kun med Rednings-Svømmebælter
Gjort af Fantasiens Blære
Skylles man som Tang og Rar
Ind mod Land. En dristig Helt er
Den paa Ære,
Som tør disse Strømme skære;
Her det gjælder: »Lange Tav!«
Svenskerne kan ej blot svømme,
De kan »oversvømme« Staden,
Se blot, hvor de henad Gaden
Som en Elv i Vaarflom strømme!
Tom titusind Bække risler
Skarpe Ganelyd, der hvisler,
Kradse Nerverne som Tidsler
Og mod Trommehinden slaa;
Disse Folk med Lyd fra Ganer,
Det er dem, som Pingels ømme
Fremtidsdrømme
Gjælder, det er de Germaner,
Som i Preussens haarde Bidsler
Slide, og hvem Galliens Haner
Gjerne hugged', hvis som Gidsler
Under Sejerherrens Faner
Metz og Strasburg ikke laa.
Det er dem, jeg tror, at Bismarck
Sender os for at berede
Jorden lig en indisk Rismark,
Som man lader Vandet sprede
Sig i Søer ovenpaa.
Som en Ismark
Smelter bort i Golfstrøms Hede,
Saadan skal vi sukcessive
Optøes ved den »Bruderliebe«,
Som vi ikke kan begribe,
At de holde kan i Live.
Kan Du Fætter nu forstaa,
At jeg føler mig i Knibe,
Naar bestandig jeg maa gaa
Rundt blandt Folk, der taler japansk,
Tydsk, kinesisk, hollandsk, brabandsk,
Mellem Græker og de Jøder,
Man ved Trinitatis møder,
Og hvis Sprog mig Sandhed nøder
Til at kalde nærmest labansk?
Som en Noah her jeg flyder
Mellem Fynboer, Normænd, Jyder;
Intet tyder
Paa at Floden snart er omme,
Og at Kjøbenhavn vil komme
Frem af Brændingen, som syder.
Mellem tomme
Borde sidder jeg hver Nat
Paa A Portas Ararat.
Naar fra Uret
Tolv Slag lyder,
Op jeg bryder,
Vilde gjerne pejle »Skuret«;
Ak selv »Skuret« bort er skyllet,
Og et nyt endnu ej muret.
Kongens Nytorv mørkehyllet
Ligger hist i Ehlersk Gas.
Medens kun et Wie? og Was?
Og et enkelt Der, Die, Das
Med en Klang af tømte Glas
Viser mig som med Kompas
Hotel d'Angleterres Plads
Og Caffëen der, hvor Øllet
Lædsker Tyskere en masse,
Kjære Fætter! Hvis Du ser
En forvildet Kjøbenhavner,
Hils ham! Sig at jeg ham savner
Mer og mer.
Sig ham; i hans Fødestavn er
Ingen af hans Bysbørn fler;
Sig ham, af den hele Clan er
Jeg tilbage ene næsten,
Jeg og »Hesten«
Ved dens Fod jeg vil mig lægge;
Naar medlidende Germaner
Saa i Morgen vil mig vække,
Er jeg død af Fremmedpesten.
Tydsken kan paa Gravens Dække
Riste da: »Auf diesem Flecke
Starb der letze Mohicaner.«

Af Fru Græsmeyers Dagbog.

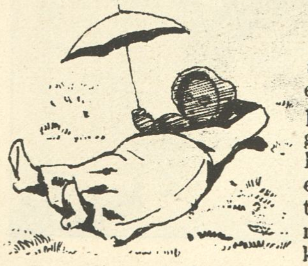

Man maa ikke vente sig, at der i disse Blade vil findes et Stykke realistisk Nutidspoesi, hvor de smaa Sorte gaar paa Jagt efter søvndrukne Ladegaardslemmer, heller ikke en eller anden literær Krampetrækning af et forpint, hermansk Nervebundt. Jeg vil kun notere mig, hvad notable slumrende og hvilende have drømt og talt om paa mine udstrakte Plæner, Grøftekanter og Græsgange. Jeg har jo allerede oplevet mange mærkværdige Ting. Jeg har haft Biskop Monrad liggende paa en af mine Grøftekanter i Fyn, hvor han drømte blide Drømme om en ny Stats- og Tabu-Ret, som Ingen uden han selv, Chresten Berg og den folkelige Holstein hin Nedre maatte røre, indtil han vaagnede med Fødderne i en Mudder-Dam, indfiltrede i Tang, med Lavrbærkransen fuld af Burrer fra en Busk og med en hviid Udsigt over visnende Torvemoser. Erslev har hvilet paa mine Plæner i Kongens Have og drømt om, hvorledes man theer sig ved Hove. Schandorph ligger for Øjeblikket midt paa »Sletten« og fantaserer om Venstres Svine-Fylking, naar de drager mod Hovedstaden med Germanernes Lærling, Dr. Pingel, og ham selv staaende bag paa General Poulsens Triumfvogn. Og jeg har set en Borgemester slumre sødt paa Kommunens Fælleder, — men hvad han har drømt, ligger gjemt bag mine Efterforskningers Rækværk, thi han er ikke vaagnet endnu.

Alt, hvad jeg saaledes ser og hører, det være sig nok saa græsseligt, agter jeg for Fremtiden med et græssmørret Smil at opsamle i denne Dagbog som i et Iagttagelsernes Græs-Kar. Skulde jeg dermed kunne forskaffe Læseren en lille Middagslur om Torsdagen, er Formaalet jo naaet.

Fredag, den 13de Juli.

Groftekant i Dyrehaven. To mandligklædte Individer. Var det Jockey'er fra Væddeløbsbanen, der nu laa som Græsryttere med brækkede Ben til Fordel for den ædle Hesteavls Fremme? Nej. Det var kun to Vagabonder, af den Slags, Bladene kalder »Efter Slet fra Hilleredmødet«. De talte om Venstres Dystløb over alle mine dejlige Plæner dernede. Hele Formiddagen havde Jernbaneselskabet besørget Train-eringen. Af de 10,000 Deltagere var de 30,000 Venstremænd. Desværre var det ikke alle de til »Forsøgsløbet« anmeldte løbske Hingste, der startede, da den bekjendte rødspættede Traver fra Frederiksborg Stutteri, King Berg, havde meldt Forfald. Samtlige startende viste sig at være Bønderheste, kun én var Fuldblods, men efter et vildt steeple-chaise over en Stol blev den katholsk i Hovedet og brød ud, hvilket skal have været en Roskilden Sag for Ejeren. Denne forsøgte da med en viss *tour d'Adresse* at etablere et Løb for Kongens Ærespris; men da der senere faldt en Højbyge, opnaaede han kun en Vandgang. — Mere hørte jeg ikke, da de hvilende skyndte sig af Sted for at indvirke paa Almindeligheden.

Sabbath, den 14de Juli.

Plæne ved Rundekirkes Badeanstalt. To sortsmudsede. — »Nu gaar det jo godt med voreses Avis?« sagde den ene og spyttede rødt. — »Ja; Redaktøren har været i Udlandet efter lidt Berlinerblaat til Bladet; saa ser det da ikke saa sort ud for Folk, naar de gaar paa Kontoret med »Avisen« i Lommen.« — »Nu gjør vi jo desuden i Socialisterne, saa nu skal vi snart faa Højre vivisecheret.« — »Men tror du ikke, vi rischeskerer for meget ved det?« — »Hvad saa? Man maa finde sig i at blive lidt Richespint, naar man vil have Læserne til at sidde fast paa sit Fuglelim,« svarede den første og løb med Limstangen op paa Bladets Kontor, medens den anden hensank i de Retfærdiges Søvn.

Mandag, den 16de Juli.

Borgemesteren er ikke vaagnet endnu; ehlers intet Nyt.

Foraarsgrønt.

Kere Bob!

Jai har faaet Ferje paa Crun a Varmen og da Ferjen kom, gig Varmen og jai sitter da i Reinevær og ærkrer mai, fordig jai sku ha vaaren ud til Vædeløb og slat Mynt a Totalisatanen ve a væde paa de tydske Heste, som altid gaar a me Profiten, og jai er blen flydtet op i annen Klase, som er skammelit Uretfærdig, for var jai blen sittende igæn, saa va Far blen knusendes arri paa Lerene og Bestyrerne og hade tat mai ud a Skolen og sat mai til Hannelen lisom Aron, som spekolerer paa eien Haan allerede og tjente en Krone og toogtredve blanke Ører i forrige Uge ved en Haasse, og jai sku nog ha gort de saadan a jai va fallen igænnem i Relionen, vor jai ville ha aalet Hr. Mussemand med Gjellerups Vittigheder fra Bivelhistorien, aa hade jai saa faat Slet i Relion ku jai ha troggen mai ud a det som Mar Tyr, va Aron sier er en a di allerbæste Gesjæfter man ka gøre, men saa ble der ingen Ægsame, og jai ble flydtet op allievel. Men jai ka igge kome paa Lannet, fordig Tandte vel igge ha mai ud paa Gaaren, føren Hjordbærene er forbi, for hun siger ells blir der ingen a syldte, og jai faar ondt i Maven, saa jai komer igge føren til Stæggelsbærene. Men Du ka tro vi hade de gemytli forrie Sønda for di Skorge og Slaver a Høiredrænge i Skolen hade lavet sai en Skoutur ud til Fredsborre ganske for deres eien Mun og vele laie Røvere og Saaldatter uden Røvere. Men den tygge Johan Lodvig ude fra Amalliegade, som vi kaller Græven fordig hans Far har saa mange Pænger, men som er en regti go lille Venstredræng alliveller han sa vi skole igge la vos hundse a di væmelie Praavisorister, og vi leiede vos sæl en Vogn aa fig none a di blaa Drænge, der alti er me vor der er Sjou i Gaden, me vos og saa jollede vi derud føst og gæmte vos bag Boskene. Og da saa Høiredrængene kom spaserende og sang; Her har vi fundet en daile Skov her er slets ingen Røvere, saa raabte Johan Lodevig: Jo her er Røveren! Og saa kløde vi løs paa dem, men di va di stærgeste allieveller og di mulede vos. Og Johan Lodevig feg sin nye Hat slaen ned over Hodet og den ku dov igge kome ne over Ørene, saa den gik i Smadder, og den rødhaarede Bæntheim han fig osse læsterli Klø, og jai fig een paa Kasen, og di blaa Drenge fik Pokkelblaat, men vi lader som de er igge vos, der har faat Bangene, for de kan Johan Lodevig igge være bekænt i Amalliegade, men etter Somerferien ska vi gøre noet Rædsomt ve dem og jai tror igge det gaar a uden Dynemidt. Og jai har køft en Flaske Glysserin og naar jai kommer ud i Ongels Huggehus paa Lannet, vor der ligger saa mange Sauvgspaaner saa ska jai tel a lave Dymemit for Samfonnet og Tilværelsen i de Hele er saa raadne, at de er best a gøre de a me de Hele paa Engang. Men jai gleder mai osse til Steggelsbærene.

Din hengivendes
Einar Jørrensen.

Har i mange Multebær i Norre i Aar og blir de til Noet me Repoblikken? Bajer gør sit Bæste hos vos men de er jo igge meiet.

Fra Bornholmgangen.

De, der slaar med højre Haand et Slag,
Mødtes paa Bornholm forgangen Dag
Med den gjæve Flok, der slaar med Kejten,
Til en Gjenoptagelse af Fejden,
Som begyndte nys ved Hillerød.

Her dog vanked' ingen haarde Stød,
Intet Blod i stride Strømme flød,
Thi paa Venstres vældigste Bersærker
Endnu megen Ryg- og Hovedværk er
Efter »Højres sidste Nederlag«.

Derfor Matzen fik i Ro og Mag
Lov til frit at tale Højres Sag,
Og for Venstrehæren blev al Vindingen,
Som den bragte med sig fra Almindingen,
Kun et Straa, der var forbistret kort.

Blem og Dam selv maatte tage haardt
Fat paa Venstres Gadedrengesport
Og slaa fast, at man bør ingenlunde
Tude eller hyle med de Hunde,
Venstre hædre vil med Navnet »Folk«.

Blem sig ellers gjorde kun til Tolk
For den Statsret, der er gjort af Holck,
Og kom derved pludselig til Skade
Med at finde nogle slemme Blade,
Som han ikke turde læse op.

Derfor sagde resolut han Stop
Til sin Tunges vældige Galop
Med de Ord, at nu man havde faaet
Kundskab om, hvad Klokken her var slaaet:
Det var Spisetid, han maatte hjem!

Heraf læres kan, at nævnte Blem
Ret beset slet ikke er saa slem
Og i alt Fald har den gode Side,
At han véd at holde op i Tide. —
Havde Berg af den Hud blot en Rem!

Fejl Adresse.

Naar en forkert Adresse At løbe med Bonden faar,	Hvad Under, at han da stedse Forkert i Byen gaar?

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand N° 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.
Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 26. Juli. Nr. 30.

PUNCH.

I Rosenborg Have.

— Aah, lad os dog først se paa de dejlige Haner der, Frederik! Hvorfor vil Du allerede gaa?
— Ja Tak! Jeg har sandelig faaet nok. Det er jo en fuldstændig Gale-Anstalt.

Den djærve HØGSBRO kvad paa Højby-Mødet
At, dersom Højre ikke vendte om,
Det med det allerførste nok fortrød det,
Naar Kampens eller Daadens Time kom,
Og atter vi skal ha'e en Folkedom,
Hvortil Finanslovnægtelse gi'er Stødet!
Til Vinter vil fra Christiansborg blandt andet
Stormklokken ringe over hele Landet.

Hvad først man kommer til at tænke paa,
Er Dirigenten, som skal aabne Ballet,
Som Formandspladsen og Storm-Klokker-Kaldet,
I KRABBES gamle Menighed vil faa;
Thi KRABBE, som har HØRUP overfaldet,
Paa Valg jo ikke længer være maa,
Saa mellem Venstre vil vel næppe flere
End «Greven», BERG og — HØGSBRO konkurrere.

Om LEDREGREVEN er den rette Mand,
Kan, som hans Ord, nok til Beviser trænge.
Vel har i Hillerød han vist, hvordan
Som Formand for en Hoben Gadedrenge
Man ret skal give Kammertonen an
Og anslaa rigtig folkelige Strænge;
Men sæt han nu (thi Vanens Magt man kjender,)
I Tinget gale Forholdstal anvender!

Forbedret er hans Udsigt ikke bleven
I Hillerød, det kan endog man se
I *Morgengnavet* paa hans «Ledere»,
Naar Ledre-Greven giver Leder-Greven!
— Nej, saa var BERG dog her lidt mere dreven,
Og i en anden Haand han tog sin Ske
For, naar det saa skal være, Kniv og Gaffel
At kunne faa ved Kongens Nytaars-Taffel.

Kun Skade, hvis man CHRESTEN BERG vil give
Hint Klokkerembed, er der højlig Grund
At frygte, Klokkens Knebel snart vil blive
En Knebel, lagt i CHRESTEN POVLSENS Mund;
Hans Taler vil ej nær saa tidt oplive
Vort Folketing, som førend denne Stund!
Den Udsigt maa enhver for Brystet falde
Og den beskedne HØGSBRO fremfor alle.

Han hindre vil et saadant Tab paa Tinge
I rette Tid, derfor ved Højby han
Antyded' fint, han Offeret vil bringe
Og som Storm-Klokker paata'e sig at ringe
Fra KRABBES Plads saa vældig, som han kan,
Naar her skal ringes Storm — i et Glas Vand.
— Blot Folk nu ikke har for tidlig faaet
At vide, hvorpaa Klokkeren har slaaet!

Vexlende Variationer.

Herman Bang.

Naar man gider betragte Herman Bangs Ansigt nøjere, ser man, at det ikke blot er nervøst og intelligent. Trækkene selv ere fint skaarne, og naar han stryger Haaret af Panden, kommer der ligesom lidt Mening i det Hele. Der er noget deri, som minder om de gamle Imperatorbuster og om Napoleon, saaledes som man ser ham sætte over Alperne paa en gallopperende Hest. Men det er kun Busten, der minder. Alt i Alt glemmer man ikke Herman Bang igjen.

Vi har set hans Gaard. For fire — fem Aar siden drog han derind i det gamle Hotel Royal. Da han kom til Ferslews Redaktionslokaler, vare disse ikke saa stadselige som nu. Det var et net lille Lokale, men der laa ingen Brysselertæpper paa de bonede Parketgulve, ingen Spejle gjengav Redaktøren og Redaktionssekretæren i fuld Størrelse. Men der var pænt, komfortabelt. De drev ogsaa Forretningen som alle Andre. I Feuilletonen var der •Rocambole• eller •Rocamboles sidste Ord• eller •Rocamboles allersidste Ord•. Der var nok at tage Vare foruden. Saa bad Herman Bang en Dag Ferslew. om han ikke maatte skrive i Kjælderetagen for samme Pris, som naar han gik over Stregen. Han vilde lave Feuilleton. Helst fransk Feuilleton.

Og saa forsøgte De?

•Ja — en Dag — en Søndag kunde jeg ikke lade være. Den blev til det bare Vand. Det var en forskrækkelig Feuilleton. Saa lod jeg da Feuilleton være Feuilleton i nogen Tid. Men jeg kunde aldrig lade være at tænke paa, hvori Feilen dog egentlig stak, og naar jeg kunde komme af Sted, spurgte jeg alle Folk, der sagde, de havde Forstand paa det. Richard Kaufmann er jo dreven, og jeg opsøgte ham paa •Nutiden•s Redaktionskontor for at forhøre hos ham. Men det var længe siden, han havde sat sin Fod der. Kom her Franskmænd til Byen, spurgte jeg jo ogsaa dem ud — men det hjalp mig nu ikke stort. For det var Skuespillere og Skuespillerinder, og de fleste vare næsten ligesaa affekterte som jeg selv.•

Det drømmende Blik kommer frem i Herman Bangs Øjne ved det sidste Ord. •De har det bare i andre Retninger,• siger han.

For Resten gik jeg paa Jagt rundtom i de franske Aviser for at lære noget om Feuilletonen. Jeg læste Alt, hvad jeg kunde faa fat i; hele Jordans Lejebibliothek. — Kjender De Balzac? Ikke! Læs ham! Det gjorde jeg — og saa — tænkte jeg, nu vilde jeg dog prøve igjen. Denne Gang blev Feuilletonen strax god.

Den hele Fortælling er sagt helt jævnt, rolig, med sikker Bevidsthed og netop derfor helt fordringsløst. Og denne simple Beretning om en Feuilleton, der blev god, indeslutter en Sum af Energi, den største Part af et fremspirende Talents Arbejde.

•Men,• siger Herman Bang, •saa fik jeg ogsaa strax mine Proverber opførte paa Theateret, og jeg begyndte at blive portræteret. Det første Portræt var i Punch.•

Vi rejser os og gaar ind i et lille Værelse, hvor alle Væggene ere behængte med Billeder af Herman Bang. Der er

Af en af voreses egne Klassikere.

»Det er nu en Gang ethvert Oppositionspartis Skæbne at faa saa meget af Snavset med paa sin Side.»

Udtalt af Helten, den jødiske Læge i William Secher: *Herhjemme*, fire Skitser af Hverdagslivet. Philipsens Forlag. 1878. Pag. 72.

Optrin af Nytaarstidens Kæmpeliv.

Lad andre kun synge om Juel og Tordenskjold,
Om Oldtidsheltene i Staal og Plade,
Om dem, der stred paa Dybbøl og Thyras gamle Vold!
— Jeg synger om en Smed i Danmarks Gade.

Han har fortjent et Drapa, hin drabelige Mand,
Og fik han ikke noget, var det Skade;
Thi om han ikke slog just et Slag for Danmarks Land,
Saa slog han dog et Slag i Danmarks Gade.

Vel har om »Daad« Jens Busk jo saa meget sagt i Aar,
Hvor over vi bør højlig være glade;
Men her han fandt en Fælle, som »snakker ej, men slaar»,
Han øved' Venstredaad i Danmarks Gade.

Ind tren hos ham en Talsmand for Danmarks Forsvarssag,
Den, Venstre af sit Hjærte ses at hade;
Saa slog han ham i Ho'det, det var et Hovedslag,
Som Hørups »Livssag» vandt i Danmarks Gade.

Det var kun simpel Gjengjæld, som Højre overgik,
For de Strambux og de Lussinger flade,
Som Venstres røde Tordenskjoldsgadedrenge fik,
Da sidst de piftede i Danmarks Gade.

Derfor paa Chresten Povelsen man mærkede for sand,
At han er vegen fra sit gamle Stade:
Nu vil han ikke værge det hele Danmarks Land,
Men bare om en Smed i Danmarks Gade.

Og under Værgemaalet blev Smeden gjort med Flid
Til Slagter i diverse Morgenblade.
Det kommer ikke an jo i Pølsesnakkens Tid
Paa en Slagter i det unge Danmarks Gade.

Ja, disse pæne Mænd, som er »folkekaarne» kaldt,
Fra Grevens »Stol» til Bjørnbaks Retirade
Slaar Sømmeligheden paa Ho'det overalt,
Hvorfor saa ikke her i Danmarks Gade?

Lad derfor andre synge om dem, der faldt ved Stolk
Og for »Krigsgalskab» Livet maatte lade,
Vi prise vil hin »Fredens» og »Broderskabets» Tolk,
Der kun med Landsmænd slaas i Danmarks Gade.

---

en Skare af Fotografier. »Nu forstaar jeg slet ikke mere, at jeg turde sende de usle smaa Proverber op paa Scenen,» siger Herman, »men den Gang vidste jeg jo ikke, hvad det gjaldt om. — Nu skriver jeg saamæn ikke en Skizze til et Blad uden at være bange.»

Det behøver han dog vist ikke. Alle disse Portrætter borger for ham. Han selv behøver ikke mere at borge. De hænger indsamlede i broget Blanding. Søndagsposten, Illustreret Familiejournal, Dachsavisen, Theaterbladet, »Nutiden», »Vor Tid». »Punch» har hædret Herman Bang fjortenhundredeogsyvogfirsindtyve Gange. Her hænger den og D . . . Avisen fredelig Side om Side. Ogsaa Provinsaviser findes her. Intet er gaaet sporløst forbi denne Samling; der ligger et Kostumebillede af en Skuespiller, Hr. Pio, saa vidt jeg husker.

For nu er det ikke alene Feuilletonerne, som omtales. Mosaiken er kommen til. Alligevel tror jeg, at Feuilletonen er vedbleven at være Herman Bangs Specialitet. Boudoiret har været hans Studium hjemme og ude. Det er dem, han har villet undersøge hver Gang, han har rejst.

Derfor gjaldt ogsaa han første Udflugt Bryssel. Han maatte til Brysselertæppernes Land.

»Jeg saa da ogsaa det hele,» siger han. —

Ja — De har mere Adgang til Kulisserne og laver jo ogsaa Feuilletonerne af lutter Kulissekankan. —

»Men for Resten» — og han smiler — synes jeg, at mine »Haabløse Slægter» paa adskillige Blade kunde være fuldt saa interessante. . . . Herhjemme læser de nu helst mine Feuilletoner. De er kortere og grinagtigere. Hvad der i Kjøbenhavn sælges af fransk Esprit er næsten intet. Det er min Esprit allevegne.»

De laver jo ogsaa Romaner?

»Ja — siden jeg har læst Balzac. Jeg har læst ham to Gange igjennem og lært, hvad der var at lære. Saa vil man jo gjerne selv probere. De læser vel af og til »Nutiden» og »Vor Tid» paa Kaféerne?»

Den første har jeg set af og til. Den sidstnævnte kun i et Boghandlervindue.

— »Det er mine Skizzer, der holder dem oppe. Al deres Esprit — ja — den er ogsaa fra Ferslews Kjælderetage.»

Saaledes har denne energiske Yngling skabt sig et særligt Felt ved sit Arbejde og ved sit — Talent — der har drevet ham fremad.

— »Hvis De vil skrive om Gaarden her, om Ferslew, Hjort-Lorentzen, Falkman født Petersen,» siger han, »saa skriv bare kun om det. Hvordan Feuilletonen laves, er jo ikke Deres Sag. Og saa kommer De vist til at skrive Noget, der ikke er helt ret. Det kjender jeg til. Lad være med det!»

Jeg har da efter Herman Bangs Raad kun tegnet et løst Rids af hans Hjem og ham selv. Og det har været mig en sjælden Glæde at gjøre det, saa vist som han er en af de mærkeligste og ejendommeligste Personligheder, jeg nogensinde har truffet. Aandrig affekteret, sentimental og dog saa ægte kjøbenhavnsk. Han er sikker paa sig selv og paa Ferslew. Det er hans store Fortrin.

Hr. Manbang.

Belevenhed.

— Gud, Hr. Jensen! Stødte De Dem?
— Nej, Frøken. Tvertimod!

Mutatis mutandis.

— A sku hels' fræ mi Faar aa spørh, om han ett ku fo en Skæpp' Katofler?
— Ja-a, de weed A ett. Haar Do Pængh mæ?
— Nej! Men han wel wal nok gi Jer Kredit.

Et Smugmøde.

(Frit efter J. L. Heiberg.)

Højt paa en Gren en Greve —
Sim seladim, Hr. Louis Holstein Ledreborg —
Højt paa en Gren en Greve
Sad.

Saa kom en Jægermester —
Sim seladim, i Ferslevs nationale Blad —
Saa kom en Jægermester
Til.

Han slog den stakkels Greve —
Sim seladim, Hr. Louis Holstein Ledreborg —
Han slog den Stakkel blaa og
Bruun.

Fyrværkerifest

ved Overfyrker ved Husarerne, Hr. Jens Busk.

Program:

3 Vaadeskud. Forandrede Signalraketter.

1ste Tableau.

En nyfødt Sol i Venstre gløder og roterer rundt under Klapsalver, hvorpaa det Hele ender ved en Bolle Afbrændt.

Publikum anmodes om ikke under Afbrændingen at opholde sig i Nærheden af Tribunen.

2det Tableau.

To kongelig geografiske Glober, forbundne ved et stort T., zom ender med et lille Knaldfaldera. Paa højre Side et med mange Farver illumineret Kort; paa venstre Side et særdeles rigt Dekorationsstykke med Regn af Kors og Stjerner. Over det Hele straaler Naadens Sol.

Buket af Raketter med Ordensstjerner.

3dje Tableau.

Allegorisk Fremstilling af en ilter Branddirektør, der fristes af en Brandslange i Kundskabens Bøghetræ. Paa Siderne to brandfri Theaterdekorationsstykker, garneret med brændende Olielamper. Hele Billedet hviler paa et Jerntæppe og omgives af en overrislende Straaleild, foruden at det er komisk belyst fra alle Sider med Masser af Brandere.

Buket af Brandraketstokke.

4de Tableau.

I Midten en opgaaende Sol med et greveligt Vaaben i Republikkens Farver, omgiven af Drabanter, forskjellig farvede Planeter og binggalske Flammer. Fra højre storartet Bombardement med Morgenblads-Bommerter og -Kapricer; paa venstre Side kulørte Baand af samme Farve som de paa højre. Det Hele ender med en vædig bruun Bombe i Nationalfarver, og den opgaaende Sol bliver blaa og gul i Finalen.

Aa . . . aa . . . aa . . . aaaaaa!

5te Tableau.

En dobbelt Mølle med to nedgaaende Sole. Til højre bevæger Müllen sig nedad Bache, medens den nedgaaende Sol til venstre roterer Landet rundt med en lysende Martyrglorie og bevæger sig opad Bjørnbakke.

Afskedsnummer.

3 vilde Skud. Buket af smaa sorte og røde Sværmere.

Sandhedsvidner.

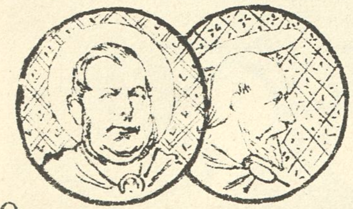

Og nu vil jeg synge om »en
Udmærket Videnskabsmand«,
Som rigtig i Velten er kommen
Derovre i Jydernes Land.

Han er lidt febrilsk i Blodet,
Men ellers god og riæl;
Han har ikkun sat sig i Ho'det,
At han vil fornedre sig selv.

Slig christelig Hensigt besjæled'
Ham uden Tvivl — Gud bevar's! —
Da nylig i Ulstrup han dvæled'
Ved Mindet om salig Lars.

Bevingede Ordene løde
Fra Doktorens Læber igjen;
Han sa'e: Vilde nogen han møde,
Da var det Lyv Lars saamænd!

En Mand med et saadant Rygte,
Som Køterne gjorde Fortræd,
Var den Slags Folk, han just søgte
At stifte Bekjendtskab med.

Lars Bjørnbak, inden han døde,
Jo ogsaa Martyr har væ't
Og maattet ynkelig »bløde«
For Sandhed og (nøjeste) Ret.

Han ogsaa en Gang i Tiden
Var »udmærket Videnskabsmand«;
Thi »Løgn er ogsaa en Videnskab«, sagde en vis Mand for sand.

Med »leve den døde sølle
Degn« han sin Tale fik endt;
Jo, Fritænkerlavgets Mølle
Det Vand har ærlig fortjent!

Lars Bjørnbak han værdig finder
At løftes paa Mindets Skjold,
Men blæser ad tusind Aars Minder
Fra Thyras forældede Vold!

Har dette Standpunkt han naaet,
Da er det ikke saa sært,
At Tilliden til ham er gaaet
Ned ad Bjørnbakken svært.

Fra Klampenborg.

Ach Gott! Nu goer en dolig po Bachen fermedelst den maien Reinewetter, och ferst poe Sommeren, da war vi so likliche met Solschin och hele Menasjeriet, jai gammele Affekattermadam sitter feruden, var so glat so glat bøde utvendi och indvendi, och alle de liebe smo Dir, vora vi har to vide Mus och een Marsvin, som kuns er en Ferkel noch, och een Schlange i Spirridus, som er en Gobradigabello eller Glapperschlange och eter Menscher bode svarze och vide och melerede ovre i warme Lænder, naar den er lefendes och igge i Spirridus, de war so fernejede och so maarschomme a min gode Bussenfreind Assel Otto Henresches gunde ha derom en hel Ugerevy beschkrefet. Och Folk, der so vore dailich Lefer och Digere och Parderdir och Elefanter malede utenpo met maien Omkoster och maiet fyrgterlich at see tel, die kebte Billetter och soe po de vide Mus och Marschvinet, som kuns er en Ferkel. Och vi hade den Freken Girstine Pibl sin Jubilæum som blev feiret af met meien Gildevand och Gjærlichhed, och mange Billetter til Menascheriet Men nu gommer de Rainewetter och Gammerraten po Glambenburg gommer osse och gjør os arme Mennisker Gongurence i Glebergs gammele Menasjeribur dernete po Anschtalden, men ikke med Lefer och Digere och andre ostildige Direr, men met richtiche lebendiche Schauspillere fra Schtettin och Berlin och Neu-Ruppin, nadierlich maiet schmugge Folg fra Hofdeaterne derschtes och de schpiller och schpiller och dar os al den Schmule Profit, vora vi schulde lefe. Men maiet galant sendte vos Fribillet poe Bachen, och jai sa: Man schal respekdere Gunsten selbst om Gunsten ikke respekdere En. Wafor jai gich dernet ferleden och soe en Styk som hete „Die Darwinianer". Och det sicher jai ligeut, at sodan en Gomedie foer man aldri a see i Gopenhagen, fordi den er maiet for witzich a ferschto for Publigum der, som vil ha bare Franzbrø och ingen diske Glomper, va er doch en maiet mehr nærsom Fete. Och die Darwinianer var Hr. Brummer och Hr. Mügge, och een Brofessor, der sicher, a Affekatterne er vor Forfarer, och en gammel tosse Svigermutter, som vil igge ha di gote schmo Affekatter til Grosforelter och en lille Putzenmakkerinde, som hete Freken Baulli, och soe ut som hun gorde mange Putser mellem Oer och Dach, men var maiet sitsam och soe anschtændich, at hun een Guldarmband giffer fra sich fermedels sin gote Nafn och Richte, och hate sich lehrt dil at holde lange rerendes Daler om Dit och Erbarhet och schmugge Manerer, som jai gammele Schtagael war nær vet a wine mai mine Oien ut a Rerelse ofer, for poe Bachen herer man jo igge maiet a den Schlachs. Och Moralen a den Schtyk var glar och tidelich, a vi Menscher schtammer ned fra Affekatterne och nadierlich igge po een Gang, aber sodan lit efter lit, for jai har seet mange Affekatter och hat maien freundskabelig Omgang met de Direr, men jai har aldri seet en Affekat bli dil een richtich Menst Men herute poe Glampenburg har jai set mange Menster, der soe ut som di var blefne Affekatter, och de er de, die galler Nadurens efige Gredsløb, som goer rundt och rundt aggerat liesom Garussellen wenn den igge schtor schtille somtider fordemeschte om Verdaen. Och det war wat jai lerte a di diske Sjauspillere fra Hofdeatren i Neu-Ruppin, vafor jai bringer Hr. Gammeraten min Hjertes diptfelteste Datsamhet, och har bet Direktoren for Menasjerien senne haim Fribillet dil di vide Mus och Marschwinen iggen.

Smeraldine Butterstengel.

En kold En.

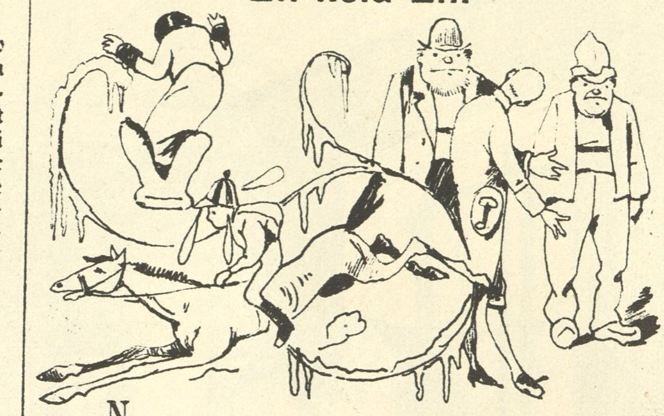

Naar man i en Maaned foruden Pardon
Har ligget og smeltet af Transpiration,
Men siden, i Juli, bli'er frossen og blaa
Og maa humpe rundt med en Fodpose paa, —
Saa kalder man det for »en kold En«.

Naar Venstre for Pingel og Berg drikker Skaal
Og svinger sin Blyhat med Holsteinske Skraal,
Men ved Skaalen for Kongen bli'er sejg som en Knast
Og isnende kold, saa hver Hat fryser fast, —
Saa er det min Sandten »en kold En«.

Naar Bonde-Adresser med glohede Ord
Forsikrer, at Ingen paa Fæstninger tror,
Og saa kun faar kammerherlig Besked
Og vises med Kulde ad Bagtrappen ned —
Saa er det vist lidt af »en kold En«.

Naar hille-rød af Begejstringens Rus
Hr. Tauber gjør Kvalm i Andenmands Hus
Og ikke kan berge sig, hvor han saa gaar,
Før frysende han i en Tørvegrav staar — — —,
Saa nægter han, det var »en kold En«.

Naar Nielsen i Valby og Hvidovre kjækt
Med straatækte Huse gjør Ild paa fordækt
Og siden en Ingersleve-Vej faar,
Hvor Sportsmænd med isnende Jernlænker gaar, —
Saa mærker han det var »en kold En«.

Naar vælige Ryttere sejrende red
Saa Væddeløbsbanen blev dyngvaad af Sved,
Og bagefter hjemad til Byen maa gaa
Med brækkede Lemmer og Isomslag paa, —
Saa turde det være »en kold En«.

Naar tydske Aktører paa Pingelske Ord
Om Danernes brændende Kjærlighed tror,
Men paa Klampenborg kun faar til Publikum
To Jøder i hele det iskolde Rum —
So denken sie: »das war en kold En«.

Og dersom en Læser maaske for Kommers
Har siddet taalmodig og læst mine Vers,
Men si'er med en Kulde, jeg kalder sublim:
»Ja, Gu' er det koldt, det kan ses paa hans — Rim!«
Saa tier jeg, — for det var »en kold En«.

Tilskadekommen.

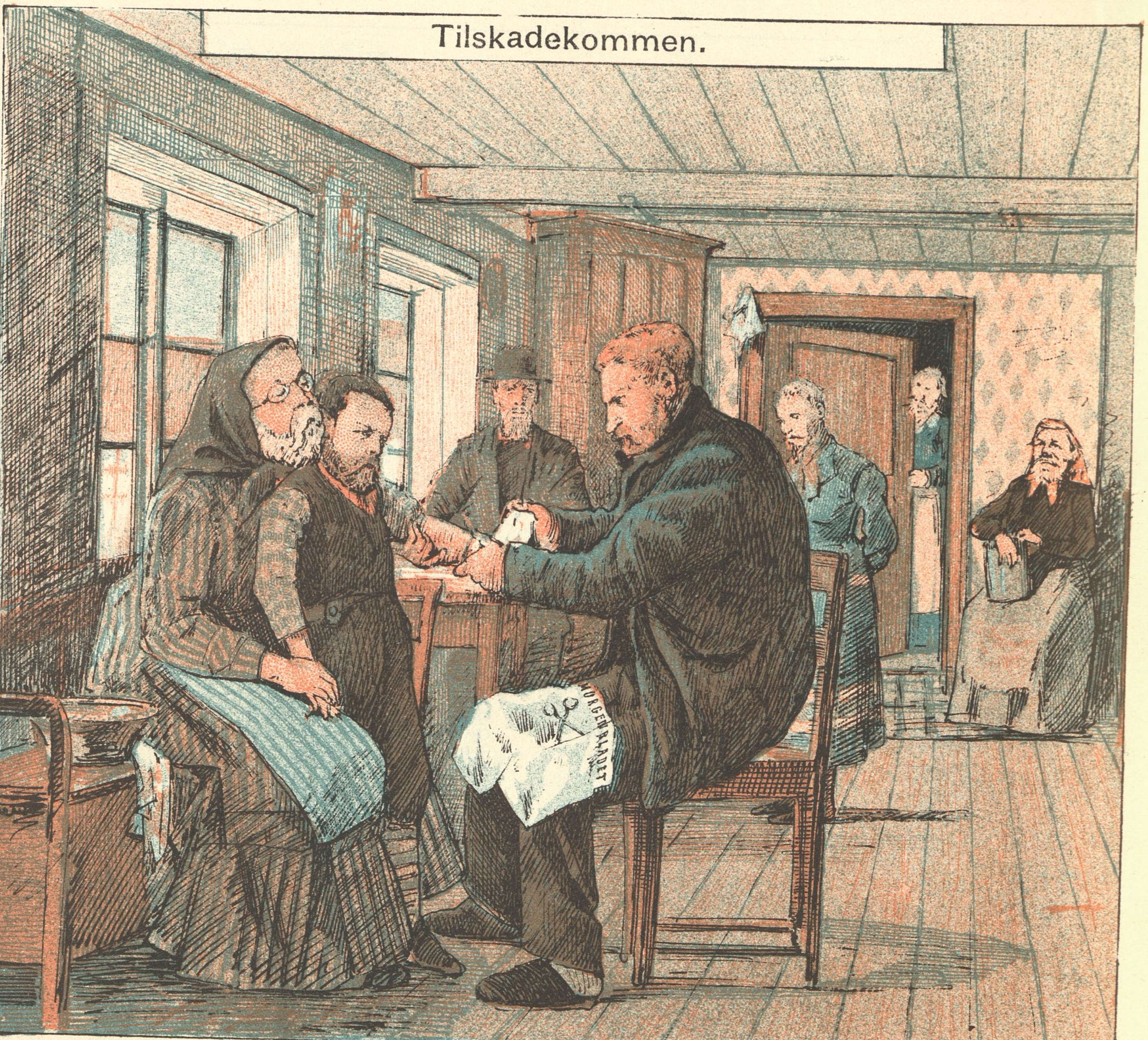

Efter B. Middelboes Maleri: *En lille Dreng er kommen til Skade og forbindes af Byens »kloge Mand«.*

«...Og saa de begyndte min Louis at sla',
Se blot dog, hvor han er tilrakket,
Det kommer der, naar — jeg nok det jo sa'e —
Man sig mingelerer med Pakket.

Nu kravler vel mer han i Træerne ej
Og turer med Drengene slemme,
En anden Gang gjør han vel ligesom jeg
Og holder fornuftig sig hjemme!»

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 2. August. Nr. 31.

PUNCH.

Forsynlig.

— Hør Katkinka, nu maa vi sgu snart have min Søster og Børnene herud en Dag.
— Ja, men lad os vente en Uges Tid endnu, søde Adolf, saa jeg kan faa Ribsene plukkede i Forvejen, ellers bliver der slet ingen Ting at sylte i Aar.

Næve-Ret og Folke-Bank.

I Vejle Omegn, der har, som bekjendt,
Om Folkets Enhed et Slags Monument
I Jelling,
Serverede Venstre foruden Sky
Som Folkeret en aldeles ny
Slags Vælling.

Den tapre JENS BUSK, der er altid saa kaad,
Naar det gjælder om Vælgerfolket til «Daad»
At rejse,
Saa drabelig talte om Næve-Ret
I Grejs-Dalens Skjød, som om han havde væ't
„Der greise“.

Han oplyste Publikum om, at nu
Skal «Postelinet» strax slaas itu,
Og Bonden
Maa være beredt paa den store Dag,
Da ikke han blot skal forfægte sin Sag
Med Munden.

Hvad hjalp «den bevidste Folkemagt»?
Den kunde jo Venstre rent ud sagt
Ha'e undværet,
Saa længe det bare gik ud paa Snak,
Og man i Skjærmyslen alene trak
Fra Mundlæ'eret!

Men nu, da JENS drager rundt i vort Land,
Til Daad hver mandhaftig Venstremand
Besjælende,
Med andre Vaaben end Førernes Mund
Man fægte maa, selv om det bliver kun
Med Hælene.

Om Venstre just ej Taburetten ta'er,
Hin Frugt, der til Dato for Førerne var
Forbuden,
Saa dog i det mindste det hævde maa
Sin moralske Ret til at slaa eller faa
Paa Snuden.

Kort sagt, man Venstres Hensigt erfor
Af JENS, der med rene og klare Ord
Forkyndte,
At han har til Aktietegning indbudt
For atter et Folke-Bank-Institut
At «gründe».

Des værre har Venstre erfaret saa tidt,
At Bank-Foretagender daarlig Profit
Det budt har;
Selv TAUBER vist tidt nok sin Hoved-Skavank,
Sin Spekulation i Folke-Bank,
Fortrudt har.

Og Bank-Garantien er slem nok; thi husk,
Der laanes kun lidt paa den Trøje, JENS BUSK
Tør vove;
Saa stikker Partiets «Midler» blot
I saadanne Fonds, det sig kun Bankerot
Tør love.

Punch drømmer.

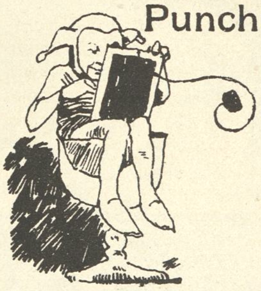

Det regnede. Men der var en Fejl i Regnestykket. Det vilde ikke klare op. Saa blev det ved at regne og regne, og *Punch*, der i sin Sjæls Fortvivlelse havde søgt selv at fordrive Tiden med smaa kombinerede Regnestykker saasom: Hvorledes forholder Stormgades Bredde efter Oberst Lehmanns Opmaalinger i Snevejr og Store Regnegades Længde divideret med Lille Regnegades Højde i Stormvejr sig til hinanden, begyndte at føle denne Sport temmelig trættende. Han forsøgte dog endnu at udfinde Mellemproportionalen mellem Højres Angivelse af Venstres Tal og Venstres Angivelser af Højres Utal ved Hillerødmødet. Det sidste Stykke tog svært paa Kræfterne, og da *Punch* endelig lagde Griffelen fra sig, var han naaet til det løjerlige Resultat, at der havde været en uendelig Mængde Socialister, 8½ Højremand og 0,01 Venstremænd. Det var naturligvis splittergalt, og *Punch* opgav at konkurrere med Skyerne i Regnekunsten. Han satte sig til at studere, ikke over Opgaven: Hvormed skal jeg more mine Gjæster? for han havde ingen Gjæster, ikke saa meget som en svensk Provinsskuespiller, men over den ulige vanskeligere Opgave: Hvormed skal jeg more mig selv? Saa fandt han paa at læse en gammel Sundhedstidende i Nationaldittoen. Der var en Artikel om Frenologien og *Dr.* Gall. *Punch* læste og læste i al den Gallskab, og til sidst faldt han i Søvn og drømte, han selv var bleven Gall.

Han sad som Ypperstepræst i Frenologiens og Gallomaniens Tempel. Bagved ham stod en Billedstøtte af Videnskabens Gudinde Gallathea med sin Søn den lille gallaklædte Gallimathias paa Armen. Saa aabnedes Tempeldøren, og ind ad den tren i et uendelig langt Tog de Troendes Skare. En efter En traadte frem for *Punch*, lagde sit Hoved i hans Skjød og bad ham føle paa Skallen, hvad for en Slags Kylling der var i Ægget. Det vilde nu ikke en Gang en Dommer ved Fjerkræudstillingen have kunnet gjøre med Sikkerhed, men *Punch* lod blot sin Sjæl, der,

som Fru Winter-Hjelm skriver, sad ude i Fingrenes Nervespidser, glide let hen over Hovedskallernes smaa Ujævnheder, saa vidste han strax, hvad der var indeni.

Det første Hoved, *Punch* fik at føle paa, var Herman Bangs. Diagnosen lød:

Vittighed — liden; Efterlignelsesevne — meget stor; Lyst til at behage — meget større; Selverkjendelsesevne — mangler; Ærbødighedsfølelse — liden; Haab — haabløs.

Ferslev og Hjort-Lorenzen protesterede og sagde, Frenologien var Humbug, men alle de andre holdt med *Punch*.

Den næste var Holstein-Ledreborg. Skjønt det kunde synes let at føle paa hans Hoved, var der dog en Vanskelighed: det var Organernes Dobbelthed. Det var ikke muligt med Bestemthed at sige om »Dansk Folketidende« eller »Morgengnavet« var den ædle Greves Hovedorgan. *Punch* besluttede imidlertid at tage ham paa det sidste og fik derved følgende Resultat:

Forsigtighed — liden; Talsands — liden; Sprog- og Ord-Hukommelse — svag; Sammenligningsevne — meget liden; Ærbødighedsfølelse — væk: Ærgjerrighed — meget stor; Sandhedskjærlighed — tvivlsom.

Dette Udtryk »tvivlsom« betyder, at hvor Sandhedskjærligheden skulde havt sin Bule, var der i Stedet for et Hul. *Punch* tror nok, at det var slaaet med en Paraply ved Hillerødmødet, hvad Greven dog benægtede.

Derefter kom *Punch's* gamle Tribuneven Chresten Berg. Han gjorde naturligvis Vrøvl ved at skulle knæle ned. Han sagde, at naar han ikke rejste sig for Hans Majestæt Kongen, var der ingen Rimelighed i at ligge paa Knæ for *Punch*, som indrømmede, at han ikke tog sig videre godt ud, naar han var paa Knæerne, og at hans Holdning i saa Tilfælde paa Grund af manglende Støttepunkt plejede at være noget vaklende. Der blev hentet en Skammel til ham, men Chresten var stadig utilfreds. Han vilde havt en Taburet. Det var ikke muligt at skaffe ham en, men endelig tog han til Takke med Skammelen og lagde sit kongelige Hoved i *Punch's* Skjød. Gud bevares! sikken Masse Buler! Aldrig havde *Punch* bevæget sig i et saa kuperet Terræn. Ikke en Gang Tauber havde Mage til det. Hans Hovedbund var ikke nær saa kuperet om end langt stærkere okkuperet end Bergs. *Punch* lod sine Fingre glide op og ned ad disse folkelige Klippeformationer, anstrængende alle sine Aandsevner for at skjelne de oprindelige organiske Buler fra de senere erhvervede. De sidste var de talrigste og største. Der var »Parlamentarismens« Bule og »Provisoriets« Bule, og der var Visne-Bulen og »Jeg vil værge mit Land-Bulen«, og saa var der den store Skanderborg-Bule. Det var en rigtig fæl Bule, som ikke en Gang Blodkopperne havde formaaet at rydde. *Punch* var lige ved at gaa fra Koncepterne. Han forsøgte at løse Spørgsmaalet efter Arvelighedstheorien ved at spørge Bogødrotten, om han ikke tilfældig skulde være en Ætling af den berømte Korsfarer Gotfred af Bulion, men Berg erklærede, at han var en altfor folkelig Natur til at være i Slægt med Korsfarerne. Han havde nok en Gang været paa Togt efter Krabbes Klokke, men det vedhængende Kors havde han aldrig tænkt at berøve Samsøs ærgjerrige Korsikaner. Endelig efter megen Søgen og Famlen op og ned ad Bulerne lykkedes det *Punch* at afgive følgende frenologiske Buletin:

Almindelig Opfattelsesevne — middelmaadig; Farvesans — ringe, Formsans — ikke stor; Herskelyst — overordentlig stor; Sprogsans — tarvelig; Selverkjendelsesevne — manglende; komisk Sans — liden.

Organet for »Lyst til det Vidunderlige« var i den Grad udpræget, at *Punch* ikke turde anse det for et naturligt Organ, men antog, hvad der siden ogsaa viste sig at være Tilfældet, at det ikke var andet end en af Bogekronens Vægt frembragt Knude, der helst burde skjæres væk jo før jo heller. Berg indrømmede dette, men mente, han vilde opsætte Operationen, til han næste Gang indbød sig selv til et Højremøde. Han havde da atter en gyldig Udeblivelsesgrund.

Efter Berg kom *Dr.* Pingel, men *Punch* kunde ikke komme til at føle formedelst Matyrglorien, som Doktoren ikke vilde tage af Hovedet.

Efter *Dr.* Pingel kom *Dr.* Wederkinch-Madsen. Han lagde sin Doktorhat fra sig og bad om, at man ikke maatte røre ved den, den var saa skjør. Hattens Underlag var ogsaa temmelig skjørt. Den ærede Doktor var forfærdelig blød paa Bergamotten. *Punch* maatte fare varsomt frem, han følte og følte, men følte ingen Ting. Der var ganske tomt derinde, ligesaa tomt som ved et af Wederkincks egne Vælgermøder. Saa lod han Doktoren gaa.

Efter Wederkinck-Madsen kom Processoren, Kommersetatsraaden, Meldahl, Hørup, Jens Busk og endnu mange flere. Alle maatte de neje sig for Frenologien. Til sidst kom der en lille sort Fyr. *Punch* lod sine Fingre løbe gjennem hans sorte krusede Uldhaar, henover hans lave Pande, hvor Organerne for Havesyge, Skjulelyst, Sandhedsfordrejelse og al mulig negativ Elskværdighed stod saa klart og tydelig aftegnede som Gravsteder paa en Jødekirkegaard. Jo mere *Punch* følte, desto mere veg Videnskabsmandens kolde Ro for Menneskets sydende Lidenskabelighed, og medens Gallathea tilhyllede sit Aasyn og lille Gallimathias græd gudsjammerlig, hævede *Punch* Haanden og slog et vældig Dask, — ned paa sine egne Knæ, saa han vaagnede derved. Regnen var hørt op. Alle Hanerne ovre i Rosenborg Have galede, som om de vilde være Kammersangere. Men *Punch* strøg sin egen Pandeskal. Han følte efter, om han ikke ogsaa havde skjøre Steder. Nej, der var ingen Ting i Vejen!

Hønse-Udstilling.

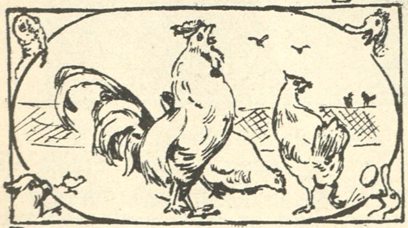

I Kjøbenhavn man paa Savnet bøder
Af Chresten Berg og Forbundsfællerne
Med Høns i Stedet for hans Folkemøder,
De gjør jo ogsaa i Nælderne.

I Kongens Have blandt Høns og Ænder
Man fryded' sig over, hvad man saa;
Der udbrød mangen begeistret Kjender:
Vil du nu bare la'e Hønen gaa!

Her var en Snadren, her var en Galen,
Her var en Overflød af Galenskab,
Saa baade Skanderborg og Ærtedalen
Man kunde undværet uden Tab.

Var af Kalkuner man en særlig Ynder,
I Øiesyn man kunde ta'e en Flok,
Saa de titusind kalkunske Bønder
Blev ikke savnet, mærkværdigt nok.

Af Perlehøns man vist ingen pænere
Faar set, om ogsaa man herfra gaar
Til Ledregrevens »Italienere«
Og Kjøgehøns, som man fra Hørup faar.

Og Ænder var der, saa dejlig fede,
Der svømmed' om i saa snavset Vand,
At man i Morgengnavet næsten lede
Til begge Parter om Magen kan.

Men Gæssene fik dog Hæderspladsen;
I Gaasegang man gik og saa, hvordan
Det virked', hvis paa Wederkinch-Madsen
Man vilde gi'e sig til at slaa Vand.

Og Kyllinger, der gale, før de kommer
Af Ægget ud, lig Harald Holm, før Skjæg
Han fik! Jo vi kan sige at, i Sommer
Vi har det haft som Blommen i et Æg.

Fordringsløs.

— Ih se go' Da', Madam. Hvodn ha di ha't det saa længe? Og hele Familien?

— Jo Tak! Vi maa inte klage. Ser Di — siden vi sidst saas, er je bleen a' me' begge di ældste. Tøsen fik je ind paa Døvstummeingstituttet, og der har hun det jo, saa hun maa takke vor Herre for' et — og Drengen, Di husker nok Peter, den lille Tyveknægt, han er regti godt anbragt paa denne her Indretning for di moralske og bedærvede. Saa nu har je kun denne here tilbaves. Han æ regtinok skæløjet, men den Slags blier der jo inte gort no'et for. Men je tror nok, at han ogsaa er Indiot, og sku de vise sig, saa er han jo ogsaa oven paa. Saa klage maa vi inte, vor Herre har saamænd været en go' Mand ve' vos.

Respekt?

— Du Kresjan! Æ de inte din Faer, dér gaar?
— Næ, de' ær et annet Fjols!

En Sensations-Nyhed.

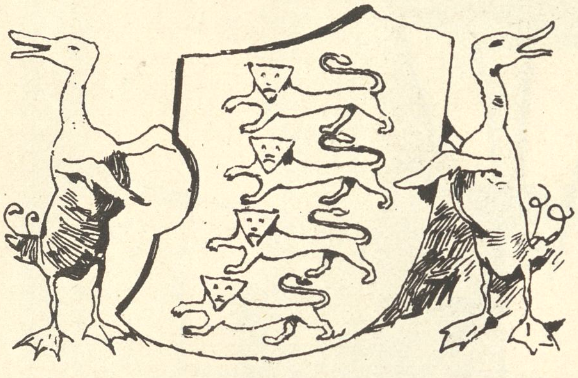

Jeg vil synge om et Optrin, der forkynder
Sig som rædselsfuldt i Kolding Avis,
Om en Løvetæmmer, der blev ramt i Tønder
Af et næsten uerstatteligt Forlis.
Han som Kunstner optraadte der med fire
Løver; men det gjør han sagtens inte tiere,
Thi han gav foruden særlig Bevilling
Ugjenkaldelig sidste Forestilling.

Just som Stykket var forbi, og Manden netop
Skulde smutte ud af Buret, stakkels Fyr,
Blev han snuppet, par- og annektert og ædt op
I en rædsom Fart af de forslugne Dyr.
Med en Hurtighed de Byttet expedered',
Saa Tauber selv er næsten distanceret,
Og Publikum, som inte kunde li'e 'et,
Forlod »i Tavshed« strax Menageriet. —

— Dog det hele var nok barestens en Prøve
Paa, hvorlunde selv et lille Venstreblad
Kan, naar det kniber, blive Dagens Løve
Ved et rigtig lækkert Maaltid Andemad.
Li'esom Jonas ud af Gabet paa sin Hvalfisk,
Slap vor Kunstner atter ud til sit Kald frisk,
Og derved er en Forklaring os beskaaren paa,
Hvorfor Pingel nok tør ned i Løvegaarden gaa.

Men ved disse Rovdyrs skaansomme Benyttelse
Af den heldig slupne Dyretæmmer kan
Vist Foreningen til Dyrenes Beskyttelse
Som en ny Androkles bruge samme Mand;
Thi, at Bæsterne først rent op ham aade
Og ham derpaa skaaned', røber Levemaade,
Saa man knap nok i den klassiske Oldtid
Finder Mage til et saadant Fællesmaaltid.

Og Historien er endelig et Finger-
peg om, hvo der raade bør i Danmarks Land:
I Dankongens Skjold kun trende Løver springer
Imellem Hjærterne, der staar i Brand;
Men i nævnte Koldingblad, der jo for Tiden
Er et Skjold for Byens Rigsdagsmand i Striden,
Er der Hjærterum for hele fire Løver,
Saa at stikke op ej Bogøs Drot behøver.

Svar udbedes!

Paa Mødet i Grejs-Dalen ytrede Thomas Nielsen, at »Folket« ikke kunde være tilfreds, hvis Kongen gjorde sine Lakejer til Ministre.

Men tror han nu virkelig, at Kongen kan være tilfreds, naar »Folket« gjør sine Lakejer til Rigsdagsmænd?

Verdens Gang.

Juli 1883.

Herhjemme var Juli en Maaned med Slag i. Det første og største Slag stod ved Hillerød, hvor vore to stridbare Partier havde deres første egentlige Sammenstød, og Beretningen herom lyder, for saa vidt det overhovedet af de mange samtidige Kroniker er muligt at faa noget Begreb derom, saalunde:

Venstre havde i Forvejen taget Fredskoven i Besiddelse, men til Gjengjæld sad Højre inde med den hillerødske Raaschou. Venstre, der *för tillfället* havde forbundet sig med de kjøbenhavnske Socialister ved et stærkt Venskabsbaand, der tilfældigvis havde samme Farve som Højres Kjendingsmærke, og ved denne Sammenslutning talte over de fem Fjerdedele af hele Forsamlingen, stolede især paa Grev Louis-Holm-Ledreborg, hvem de havde sat op som en Træmand, da deres egentlige Anfører, Kong Chresten af Bogø, havde faaet paa Pukkelen ved et et Sammenstød med en Folketribune i Skanderborg; men Højre fik dog marcheret op i tætte Geledder og indtog den reserverede Plads. Senere faldt denne, der almindelig benævnedes Scholtens Rum, dog i Venstres Hænder, men Grev Louis den Ledres Angreb. paa Talerstolen blev tappert slaaede tilbage af Højre, paa hvis Side de talrige blanke Politihjelme blinkede som Kornmod, og først da Højre paa Grund af Middagens Frembrud trak sig tilbage, bemægtigede Venstre sig ogsaa denne under Afsyngelsen af deres ny Kampsang: »Aa, Pingelingelingeling for Matzen, drik ud af Kallebatzen!«

I Midten af Maaneden kom det endvidere til et Sammenstød i Almindingen paa Bornholm, men her indskrænkede Venstre sig til i al Almindingelighed at lade Folketingsmand Dam blemere sig.

I Udlandet forløb Maaneden mere rolig; det eneste virkelige Slagtilfælde var det, Kong Cetewayo døde af; thi Englands og Frankrigs Slag paa Sværdene for at beskytte Kolonialboutikkerne var ikke rigtig slaaende, og i Wien vilde man ikke en Gang mindes 200 Aars-Festen for Stadens Undsætning for ikke at irritere Fjenden. Men ovre ved Glücksborg var der stor Glücksalighed, og man slog Harpen i Anledning af Prins Julius' Giftermaal med Frøken Ziegesar, som blev ophævet i Grevestanden under Navn af Grevinde Røst, og Alle beundrede den skjønne Røst, Prinsen havde faaet.

Af Privatslag herhjemme maa vi mindes følgende:

1. Richard Kauffmann blev haardt ramt af Skæbnens Slag, da Sarah Bernhardt ikke vilde give ham den Bagatel af 3000 Francs, som han forlangte for at have slaaet paa den store Tromme for hende, da han fik Fallesen til at engagere hende, og saa falsk var Sarah mod stakkels Richard, at hun sagde, hun ikke vilde lade sig engagere af ham, hun kom ikke til at sidde over alligevel; men det kan godt være, hun dog kommer til at sidde over, for nu vil vor Landsmand have hende i Brummen.

2. Etatsraad Broberg og Professor Matzen førte en spansk Arvefølgekrig paa »*Nationaltidendes*« og »*Dagbladets*« Felter; de var lige spanske mod hinanden, og Ingen af dem er endnu ude som et lille bitte spansk grønt Es.

3. *Slaget paa Rheden* gjenopfriskedes for Deltagerne i det nordiske Kunstnermøde ved Hr. Etatsraad Tietgen, der satte Dampen op paa det forenede Dampskibsselskabs Skibe med en saadan Masse Champagne, at mere end ên af Kunstnerne følte sig slaget paa Rheden. For øvrigt var der sørget saa viselig for, at Deltagerne ikke kunde faa Tømmmermænd, da der netop var udbrudt Strike blandt Tømmermændene her i Byen. Om det var af Hensyn til Kunstnernes Besøg her, at det kongelige Theaters Underkjørsel faldt for Øxens Slag, vides derimod ikke sikkert.

4. Paa Væddeløbsbanen ved Eremitagen indtraf det ikke længere usædvanlige Tilfælde, at de Danske blev slaaede af de Tyske.

5. Paa den militære Badeanstalt blev der slaaet nogle svære Volter af Selskabet for svensk Svømmekunst, blandt hvis Medlemmer den 71-aarige Direktør Borg ved sin Optræden mindede ældre Kjøbenhavnere om den gamle Direktør Gautier, der ligeledes i mange Aar slog sin 71-aarige Saltomortale.

6. En Smedemester Weile, der ikke kunde lide Forsvarsadressen, leverede et privat Dør-Slag, men det var nær kommet ham dyrt til at staa, og ved Politiretten fik han indprentet den gamle Sætning: *Eile mit Weile!*

7. En i denne Maaned afholdt Vaabenbrødregeneralforsamling mindede kun svagt om de gamle Slagscener, der tidligere har fundet Sted paa saadanne; men man vedtog dog en Resolution om, at Overbestyrelsen var gaaet for With.

8. Tivoli slog et Slag for den brasilianske Kaffe, som Philip W. Heymann skjænkede gratis og skreg med i Aviserne: »Nu skal I strax faa Kaffe«! men Publikum havde sin brasilianske Nød med at faa rigtig Smag for den, saa der er ikke nogen Udsigt til, at den brasilianske Kaffe bliver gamèl her i Landet. Ogsaa Herman Bang slog et Slag, men det var for Hanne Nielsen og hendes Oste; da han saa at sige er en meget grøn Ost paa dette Felt, gav hun ham saa meget at osteløbe med, at hans Artikel løb helt sammen af Begejstring for denne enestaaende Madam von Osten.

Maaneden sluttede, som den begyndte, med Slag i; men i Slutningen var det Regnslag.

Ved Kaffen.

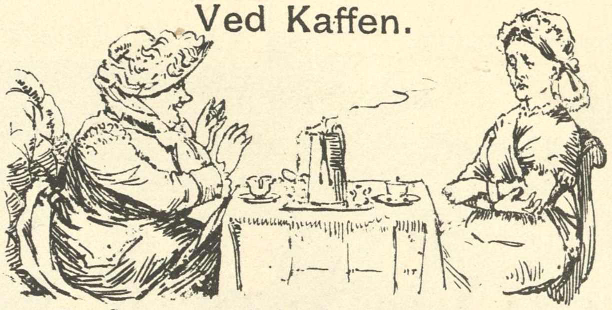

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder, hvor det var heldigt jeg traf Dem, for nu siger jeg Farvel, for i Dag rejser vi alle sammen, og nu er her jo ikke til at være mere i Byen, nu vi ikke har flere Svenskere til at synge og spille Komedie for os, og nu er da Fjerkræene i Rosenborg-Have ogsaa væk og Dampmennesket i Tivoli maatte ryge, for Branddirektøren blev gal i Røghætten og brandskattede Bernhardt for fyrretyve Kroner over det samme, og De kan tro søde Fru Schrøder, Sørensen er nedslaaet, fordi han ikke fik Præmie for sine Høns, og han siger han har saa meget Uheld i Aar, for i Vinter fik han aldrig Høns naar han spillede L'hombre og i Sommer faar hans Høns ikke en Gang hæderlig Omtale, skjønt han havde sendt en Masse ind og der var baade sortlokkede Hamborgere og graatavlede Italienere og rødtoppede Hollændere og hvidkindede Spaniere og hvidkammede Vandhaner og vandkæmmede Brandhaner og hvad de hedder alle sammen, saa det var lige saa mange Folkeslag som da de byggede Babelstaarnet eller som ved en Lørdagskoncert paa Klampenborg. Og vi vilde jo først have været til Stockholm med Ree, men Sørensen sagde det var aldrig værd at rejse efter Svenskere, for dem har vi jo faaet nok af herhjemme og saa rejser vi til Schweiz, det vil sige det sachsiske men det fortæller vi ikke for Herre Gud vi kan jo ikke alle faa Reisestipendier, og Petrine, der var den eneste, der havde et til at samle nye Indtryk paa, vil ikke med os, fordi hun saa Fanø Badeliste forleden og der er saa mange interessante Folk baade af den ene og den anden Slags saadan som Rudolf Schmidt og Billedhugger Bøgebjerg, som det er mærkeligt de har glemt at notere i Mosaik, og desuden fandt hun tre Kolleger fra Kogeskolen som kalder sig Zahlianere, og naar Petrine som den fjerde Zahlianer kom derover kunde de danne et helt Zahlianersamfund. Og nu maa jeg nok sende Dem vores Papegøje og de tre Kanariefugle og vores Joli, og De vil nok sørge godt for dem søde Fru Schrøder og Poppedreng og Kanariefuglene skriger jo nok det meste af Dagen, som er lidt generende i Begyndelsen, men man vænner sig til det efterhaanden, og Joli kan ikke taale Rugbrød og heller ikke afskummet Mælk, men kan De lave den lidt Karbonade en Gang hver anden Dag og saa lidt Lammesteg de andre Dage, saa er den saamæn ikke forvænt og gjør ikke store Fordringer, men den maa kæmmes med varmt Vand baade Morgen og Aften ellers kan hverken De eller den nære sig, Og vi kommer jo ogsaa til Berlin, og der glæder jeg mig til at se Parfymehandelerne, som jo ifølge Nationaltidende skal være det allerdejligste og jeg tror nu det var Herman Bang, der havde skrevet det, men Fritz Grønbeck mener det har været en Sekond-Herman, som Ferslew har lagt sig til og Gud jeg synes de maa kunne have mere end nok i den ene. Men nu skal jeg af Sted for jeg skal op og have Pas paa Paskontoret til Berlin og jeg haaber da de skriver i Passet om mine Fortænder, som er det kjønneste ved mig, og jeg siger ikke noget om, hvor de er kjøbte for det kommer da ikke Bismarck ved. Farvel søde Fru Schrøder og god Fornøjelse med Joli saa længe.

Paa den dertil indrettede Estrade.

Naar Socialisterne sig ta'er i Sommer
Med Bønderne forenede Svingom'er,
Kan Festens Glæde Venstre ret husvale.

— Blot ikke som paa visse Folkeballer
Man her først drikker Dus og siden Skaller,
Og Dansen ender med en Klapsfinale!

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 9. August. Nr. 32.

Kannibalisme?

— Det er dog i Grunden Synd, Stine, at skjære Hovedet af de smaa søde Kyllinger.
— Men Gu'bevares! Vil Frøkenen da spise dem levendes?

Høstbetragtninger.

Til Trods for det krakilske Bygevejr
Har Bonden travlt paa Marker og i Dale;
Med Høstens Bjergning er han alt i Færd,

En Dont, man ikke nok kan anbefale,
Fordi den baade ham og Landet gavner
Lidt mer end mangen Bondehøvdings Tale.

Og det maa glæde selv en Kjøbenhavner,
At Bonden dog til syvende og sidst
Forstaar at skille Kjærnerne fra Avner.

— Des værre har Udbyttet ganske vist,
Som Førerne har bjerget sig ved Høsten,
Naar det bli'er efterset, kun været trist.

Imens de rejste rundt fra Vest til Østen
Og tærsked' Langhalm, selv de Tærsk har faaet,
Et Udfald, som har knap forøget Trøsten.

Vel fik de mer end nok af KORN, men Straaet
Var altfor kort, især i Hillerød,
Hvor TAUBER «høsted', som han havde saaet».

Fra Thisted, Mors og Fyn kom Stød paa Stød,
At Venstres Høst slog fejl, kan ikke fejle;
Den gav kun knapt politisk Levebrød.

Hvad nytter det saa, Førerne til Plejle
De allernyeste og bedste ta'er,
Som for Exempel Smedemester WEJLE?

Kun lidt i Skjæppen Høsten givet har
Til disse «Landmænd», skjønt man kunde se, a'
Hvert Ax en Fem-og-tyve-Øre bar.

De mejed' meget flittig den Entré a',
Men skar sig slemt paa deres egen Le,
Og den Slags Ting er ikke til at le a'.

Ja faar først Vælgerfolket ret at se
De Neg, som Venstres «Negere» har bundet,
Maa det nok sige Ak og dobbelt Ve.

De Lavrbærblade, Venstre nys har «vundet»,
Da Folkebankekjødet ned mon glide,
Her blandt det Ukrudt staar, de har opfundet.

— Men Tiden gaar, og det er snart paa Tide
At faa dem ind i Folketingets Lade,
Hvor de skal ligge paa den lade Side.

Naar bare de saa ikke gjør for glade
Høstgilder dersteds, thi det er notorisk,
At man kan derved komme slemt til Skade;

Saa bli'er Kapitelstaxten provisorisk.

—x—

10—11. Dansk Stil.

Brudstykke efter Gift af Alexander L. Kielland.

Lille Herman sad saa pænt og artig paa Bænken; men hans sorte Haar sad nervøst ned i Panden paa ham, og hans to Øjne sad forskræmt hvert i sin Hule, det ene stort og forskræmt, det andet lille og forskræmt; han tyggede urolig paa sin lille Finger, og det saa ud, som hans gule Hudfarve havde ærgret sig grøn over Et eller Andet.

Lille Herman sad paa nederste Bænk, han var saa ung endnu, og hver Gang det var blevet prøvet paa at rykke ham op fra Kjælderetagen, hvor han var født, sank han haabløst derned igjen.

Det var dansk Stil fra ti til elleve; det var Mandag Formiddag, nu skulde han snart faa at vide, hvad han havde faaet for sin Stil fra om Søndagen. Solen skinnede paa Zwibelfisken ovre i Ferslews Akvarium, men inde i Klassen sad Falkmann og skrev ud af et tysk Lexikon — lille Herman beundrede ham, hvor han turde! — og Hjorte-Lorenz, som Duxen kaldtes, tegnede Ridderkors og Kommandørstjerner paa Tavlen, det var nu hans Sværmeri; han var kun misundelig paa to Drenge i hele Skolen, Prosessoren og Kommersetatsraaden, som Kammeraterne kaldte dem, for de gik i en højere Klasse i Rangforordningen end han.

Rektoren, som der i Byen var mest kjendt under Navnet den tyske Doktor Georg, fordi han med store pekuniære Ofre var bleven indforskreven fra Berlin, traadte ind med Stilebøgerne under Armen.

»I kan tro, der er lagt i Kakkelovnen til Jer«, sagde Rektor og gav Duxen Stilebøgerne til Uddeling.

Lille Herman havde faaet »Slet«; han var saa temmelig vant til det, men alligevel forundrede det ham, for han havde selv, medens han skrev Stilen, syntes saa udmærket godt om den, og saa var den bleven saa dejlig lang – 12 Spalter; det var ikke saa let at skrive saa meget saadan midt om Sommeren.

Opgaven lød saaledes: Sammenligning imellem Danmark og Norge med Hensyn til Romanernes naturlige Beskaffenhed og Novellernes Karakter og Ejendommeligheder.

Doktor Georg begyndte nedenifra; »Du skriver en slet Stil, lille Herman! Hvad er det nu for et Sammensurium,

Du har leveret i Gaar! Hør nu selv: »Gjellerups Fejl er ikke, at han hverken har skrevet en Roman eller en Novelle, men det er langt vigtigere, at han har tilhyllet det, han vilde sige, med noget, overflødigt og noget som ikke vedkom Historien.« — Ak Gud, kjære Herman, hvor det er jasket skrevet!... Du skriver, ligesom Du var en lille Tøs, og ikke en Dreng! ...Det er saa umodent — saa sørgelig umodent!«

Doktor Georg rystede bekymret paa Hovedet og gik op og ned en Stund i Tanker. Lille Herman forstod godt, at han tænkte paa Umuligheden af for det første at rykke ham op fra Kjælderetagen.

»Kan Du slet ikke finde paa Noget at sige til din Undskyldning?«

»Jo, højvise Hr. Rektor, man bliver jo let noget snaksom, naar man skal fylde 12 Spalter hver Søndag, men hvis jeg i al Ærbødighed turde tillade mig en Bemærkning, saa læste Hr. Rektoren ikke ganske rigtig op. Der staar ikke »det er langt vigtigere«, men det »langt vigtigere«, og det, tror jeg, gjør en instinktmæssig følt Forskjel.«

»Det staar der virkelig ogsaa; det var en lille Uagtsomhed af mig, der i høj Grad overrasker mig selv, for jeg har ved Gud i Himlen læst Stilen igjennem, før jeg censurerede den...men alligevel skriver Du som en lille Pige, og ikke som en Dreng!« raabte Doktor Georg og gav lille Herman et Knibs paa Næsen.

Derpaa tog han igjen fat paa Hermans Stil: »Lad os sætte, at en social Forfatter herhjemme vil skrive Arbejdernes Historie. Det er dette, Zola har gjort i *L'Assommoir.* Han har aftegnet en Krog af Samfundet, som man før aftegnede en Krog af Følelseslivet«... Du himmelske Skaber, hvilket skrækkeligt Dansk! Du skulde hellere have skrevet: en Skammekrog af Samfundet!... Men hvem siger, at Zola har fundet paa det?«

»Undskyld, det trode jeg, den højlærde Hr. Doktor en Gang havde sagt...«

»Ja, det kan nok være, saa maa det have passet den Gang; men nu siger vi, lille Herman, at det ikke er Zola, der har indført denne Terminologi; den findes hos Taine, Vischer, Hegel, Schelling og en hel Del andre ældre Filosofer, som jeg i Øjeblikket ikke kan huske... Naar Du ikke følger med, hvad jeg siger, kan vi ikke bruge Dig paa dette Parti!«

»O, vær ikke saa streng! Jeg vilde dog saa gjerne blive sammen med de andre store Elever, som den højtbegavede Hr. Doktor tager under sine Vinger...«

»Der har Du selv en Vinge!« sagde Doktor Georg og gav Herman En paa Øret, saa det blev gult og rødt for ham og Taarerne traadte ham i Øjnene. »Det gjør mig ondt at maatte sige det, lille Herman, men jeg betragter Dig som haabløs.«

»O, gjør ikke det! Jeg skal aldrig gjøre det mere!« hulkede lille Herman og kyssede Riset.

I det samme ringede det ned. Frikvarteret begyndte, og alle Drengene stormede ned ad Trapperne. Paa Legepladsen samlede alle Kammeraterne sig om lille Herman; Nogle grinede ad ham, og andre pegede Fingre ad ham og sagde: Det var en ordentlig En, Du fik der!« men de modigste af Drengene sagde: »Er Du gal? Vil Du finde Dig i at blive saadan maltrakteret af ham?«

Men lille Herman trykkede sig op i sin Krog, viskede Taarerne af sin Kind, for de Hug, han havde faaet, sved endnu til ham, men han stod med et sygeligt Smil i sit gustne Gammelmandsansigt og hviskede: »O, det gjorde slet ikke ondt! Jeg er glad over, at Doktor Georg tugtede mig; thi denne lille Uenighed har givet ham Lejlighed til at udtale, at han havde Interesse for mig — o, hvor jeg er glad!«

Sangermødet.

O Sangerkrig, o skjønne Sangerkrig! faldera!
Det er just ikke hvert Aar, at en slig falder a',
At Rosenborg som Wartburg anvendt bli'er, faldera.
Og slige Danmarks-Gade-Melodier falder a'.

Hvor nylig Haner galed' højt i Kor, faldera,
Der galed' baade Basser og Tenor, faldera;
De holdt mod Himlens Skyer tappert Stand, faldera,
Og blev dog heldig skaanet for et Vandfald dera'.

Om Minnesangens Tid de minded' svært, faldera,
Men Wagner fik ej Fordel i ethvert Fald dera'.
Fremtids-Musikken gik de rent forbi, faldera,
Og gav os ej saa meget som *„Parcifal“* dera'.

Dog selve *„Mestersangerne“* mod dem falder a',
Da de i Kongens Have traadte frem, faldera,
Hvor paa »en Schvane god« med Springvand i 'en, faldera,
Man ser, at her et billigt *„Lohengrin“* falder a'.

Og saa fik Lanzky klart for Dagen lagt, faldera,
Han ej som Dirigent af Brist paa Takt falder a';
Paa sine egne la'e han særlig Vind, faldera,
Gid han dog ej for tit maa faa et Indfald dera'.

Men gode Nummere de fik udført, faldera,
Der bleve, hvad man kalder, svært gehørt, faldera,
Den gode Tone i sit »Es« har væ't, faldera,
I denne Dur den her endnu ej let falder a'.

— Til Slut man Stemmegaflen bytted glad, faldera,
Hvor der for Tungen anden Gaffelmad falder a';
Thi her i vort Athen det nordiske, faldera,
Ej sjunges altid om Spartanerne, faldera.

O Sangerfest, o skjønne Sangerfest, faldera!
Gid Stemme-Retten sent hos hver en Gjæst falder a',
Men om dens rette Brug maa bringe Bud, faldera,
Fra Sangertoget som et heldigt Udfald dera'.

En Meteorologiker.

— Hva Fan'en bestiller Do deropp', Lavs?

— Jou, Hosbond sa'e i Goer, te naar bare æ Wind vendt sæ, saa fek wi wal godt Wejr! No haar A vendt hinner.

Statistisk Beregning.

Theater-Direktøren: Ja, som jeg har sagt, mine Herrer, jeg vil give D'Hrr. Statister en Trediedel af Nettoen den sidste Aften i Sæsonen.

Statist-Formanden: Undskyld Hr. Direktør! Men jeg synes nok efter alt det Arbejde, vi vil faa i Aar, saa sku' en Fjerdedel inte være for mejet!

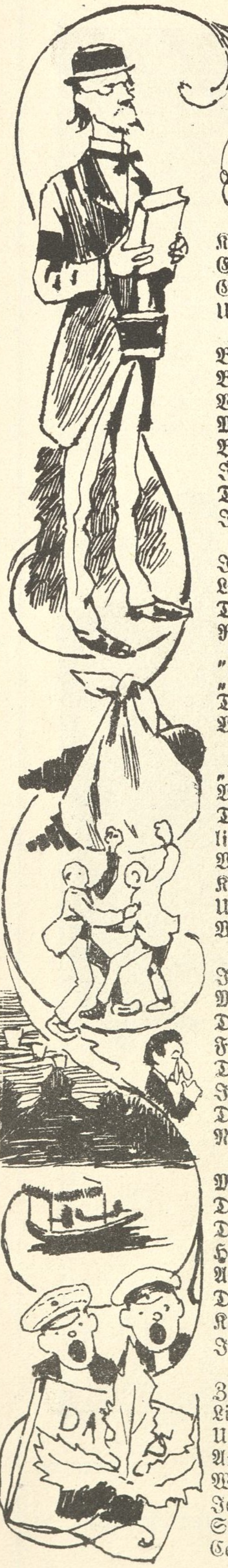

Stamm-Buchsblätter
aus einer Reise in Copenhagen.

Ich bin der Doctor Eisenbart,
Ich reise durch die Welter
Mit einem juten Baedecker
Und hundert Bis-Marck Gelder.
Kennst du das Land, wo Brandes blüht?
Es legt wenn sie mir fragen,
Ganz dicht an unserm Klampenburg
Und nennt sich Copenhagen.

Bei'm sojenannten „Zollboutik“
Bin in die Stadt jegangen;
Von unserm Pingel wurd' ich dort
Mit Hezlichkeit empfangen.
Bei ihm und seinem Morjenblatt
Ich ward der Dritt' im Bunde.
Die Sprache hat mir Bolt jelehrt
In dreissig Viertelstunde.

Im „König Dänemarks“ ich wollt'
Logieren nicht verknoten;
Das hat mir aber Pingel, schwarz-
Roth-gelb ans Wuth verboten.
„Nix König hier!“ hat er jesagt;
„Nun gute Rath sind theuern:
Das grosse dän'sche Welchervolk
Will nur sich selber steuern“.

„Das Volk in „Kasten“ ist getheilt,
Wovon die meist verhassten
Doch sind die sogenannten mi-
litär'schen Leier-Kasten.
Wir wollen Fried und lauter Fried,
Kanonen soll'n verstummen,
Und desshalb auch in Hilleroth
Wir geben auf die Gummen!“

Im wunderschönen Tivoli
Man segelt auf dem Boden,
Das ist die neueste Tortur
Für tolle Patrioten.
Die Juden singen nimmer mehr
Ihr' babylon'schen Arien,
Denn ihre Kurs nicht — wie bei uns —
Nur stellt sie unter Parien.

Mit Pingel hab' ich auch besucht
Des Dän'marcks „Königs Hafen“,
Dort, wo der jrossen Jeneral
Herr Kules liegt begrafen.
Ach Jott, wie dort die Hühner schrei'n!
Der Pingel sagt, es taugen
Kann zu Beweis, wie weh es thut
In Dän'marks Hühner-Augen.

Zum grossen Liedertafel dort
Liess ich mich auch 'mal bringen,
Und hörte froh das janze Volk
Auf letzten Verse singen.
Wird hier in Dänemark was jut
Jeschriebt mit Feuersgluthen,
So ist's im sojenannten Das
Central-Organ der Juden.

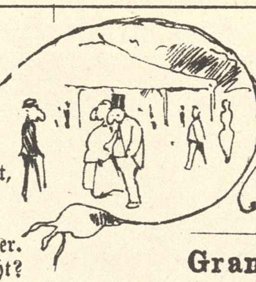

Ach! das ist ein famoses Land!
Sie sollten es probiren;
Wenn Bismarck jeht auf Rund-Tournée,
Kann gleich Er's annektiren.
Denn gegen Festungsmacherei
Ist — hab' ich selbst jelesen —
Der Hillerothe Leder-Graf
Stets auf sein Hut jewesen.

Grammatikalske Studier.

Vi taler i *Sprog*. Af disse er de civiliserede de mest udbredte. Blandt de uciviliserede bliver en Afart af de saakaldte Neger-Sprog hyppig benyttet i Herman Bangs Feuilletoner. Dette kaldes at „jaske“ og citeres af Georg Brandes.

Sproget bygges af Sætninger, Sætningerne af Ord. Et enkelt Ord kan dog ofte udtrykke en hel Sætning: at „visne“ betyder saaledes: „jeg vil være Minister“; „Højremøde“: „Venstre var i ubetinget Overtal“; „Tietgen“: „Nu skal De strax faa Champagne“.

Vi deler Ordene i 7 Klasser:

1. Artiklerne. En bestemt Artikel er en saadan som den, hvori Hofjægermester Bruun udtaler sig om Grev Holstein, hvorimod en ubestemt Artikel betegner et Begreb i Almindelighed, som f. Ex. en Klein. Endelig har vi de ledende Artikler, af hvilke de Secherske er i høj Grad ubestemmelige og nærmest vildledende. Hr. Sganarels Søndagsartikler er for saa vidt ogsaa ledende, i alt Fald efter Aandrigheder.
2. Substantiverne. Blandt disse er Navneordene de vigtigste. De fremkommer ved Opraab paa Vælgermøder, men kasseres i Reglen den første Mandag i Oktober.
3. Adjektiverne er Tillæg til Substantiverne, og yndes fortrinsvis af Nationaltidendes Udgiver, hvorimod de hidindtil have vist sig umulige ved Embedsmænds Lønning. „Bolværk“ kan aldrig blive Adjektiv til „Ehlers“.

Anm. 1. Kjønnene ere 3. Hankjøn er: at naar man læser »Punch« hos Barberen; Hunkjøn: at naar man har abonneret; Hørup er Intekjøn.

Anm. 2. Flertalsdannelsen sker ved Typer og Sværte i dertil indrettede Lokaler. »Morgenbladet« hedder i Flertal »Berg, Brandes og Hørup«; »en Snaps« vil under en Valgperiode blive til »Ti Stemmer«, under fredelige Forhold til »Ti Kroner« saafremt den nydes efter Klokken 12 om Natten.

4. Pronominerne bruges hver Gang Noget træder i Stedet for noget andet; f. Ex. Man venter en Doktor og faar kun Wederkinch-Madsen. Af Pronominerne mærkes:

De personlige; benyttes f. Ex. naar man spørger Berg, om hvem der skal være Minister i Stedet for Estrup, og han da svarer: Jeg; hvortil man forundret udbryder: Du?

De possesive, f. Ex. Vores Folk betaler og Brandes taler.

De demonstrative, f. Ex. Bønderne beholder Hatten paa ved Kongens Skaal, i Stedet for at tage den af.

5. Verberne benyttes især til de saakaldte verbale Injurier, dog beror det her paa den „Maade“, hvorpaa de er brugte. Indikativ eller den paapegende Maade anvendes navnlig ligeoverfor Præmiehøns i Kongens Have. Imperativ eller Bydemaaden benyttes til kriminelle Forhør efter den Malling-Holmske Methode. Konjunktiv eller den beskedne Maade benyttes sjældnere, da den har en energisk Modstander i de smaa Sorte. Naar et Verbum staar i „Nutiden“, bliver det i Reglen ikke læst. Endelig maa vi mærke os de tre Former, hvorunder Verbet kan fremtræde:

Aktiv: naar Handlingen udføres af den handlende mod en anden: f. Ex. Politiet viser Landstingsmand Damm Vej i Aalborg.

Passiv: Handlingen udføres af en anden mod den handlende, f. Ex. Holstein hin Ledre faar paa Hattepullen i Hillerød.

Reflexiv: Handlingen udføres af den handlende imod sig selv, f. Ex. Berg faar Blodkopper og bliver hjemme.

6. Bindeord opstaar, naar to beslægtede Begreber lader et godt Ord falde, som binder dem nærmere sammen, f. Ex. Venstre og Socialisterne.

7. Talordene danner Talrækker. Rækkerne kan dog tælles paa en uberegnelig Maade af Venstre. Tivoli har særlig konstruerede Tælleapparater. De smaa Sorte, som har lært at tælle efter Talmud, er som Følge deraf i Reglen talrige.

Ordenstal anvendes med stort Talent af Erslev.

En Molbohistorie fra 1883.

At Molboerne ikke er gode Regnemestre, viste de en Gang, da de ved Sommertider, hvor de ikke havde andet at bestille, havde sat sig i en Kreds paa Jorden for at holde politisk Møde og ikke kunde finde Rede i deres Ben. De, der sad til høire, sagde, at de var de fleste og talte langt over Halvdelen af hele Forsamlingen; men de, der hørte til venstre, mente Nej og paastod, at deres Kammerater talte over de ni Tiendedele af de tilstedeværende, ja nogle gik endogsaa saa vidt, at de sagde, at deres Parti var langt talrigere, end Forsamlingen i det Hele var.

Da de nu længe havde siddet og brudt Hovederne med, hvorledes de skulde finde ud af, hvis Ben der var hvems, raabte de en forbigaaende Mand til sig, hvem de spurgte til Raads, hvorledes de skulde finde ud af, hvor mange de var paa hvert Parti.

Han prøvede nu paa mange Maader at faa dem gjort dette begribeligt ved at høre efter, hvor mange Jernbanebilletter de havde brugt for at komme hid, og ved at se, hvor mange der beholdt Hatten paa, naar han raabte: »Estrup leve!« Men da de paa ingen Maade vilde tro paa de Talstørrelser, han opgav, saa fandt han paa Raad, tog sin Brix og slog først En, saa den anden, den tredie og saa fremdeles over Benene og ogsaa andre Steder for den Sags Skyld. Da var det saare let at kjende, hvilke Ben der hørte til venstre Parti, thi de løb hurtigst, saa snart de mærkede, der vankede Hug, de følte sig ligesom greven deraf.

En sur Bajer.

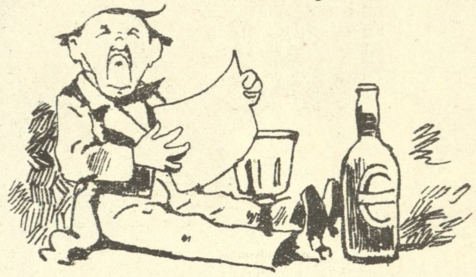

At en Bajer her til Lands ej sjælden plejer
At gaa i Vandet, har man tidt nok set;
Men at Folk kan gaa i Vandet i en Bajer,
Er til daglig Brug endnu dog ikke sket.
Dog har Læserne af *Dagbladet* nydt den
Fornøjelse at se, hvordan Hr. Lütken,
Der om Dagen ta'er med sjeldent Maadehold ên,
Forleden gik i Vandet i »en kold En«.

Da han nemlig ikke stolede paa Smagen,
For det er ikke hver en Smag som duer,
Vilde polyteknisk han ha'e klaret Sagen,
Om en gammel *Karlsberg* og kan være sur;
Derpaa tog han sig paa »Videnskabens« Vegne
Ên af gamle Kaptajn Jakobsens egne
Og sa'e, thi han er modsat just af mølædt:
»Jeg skal vise ham, hvor David kjøbte Øllet!«

Og saa dyppede han Lakmuspapiret
I det Øl, der er bekjendt som saare godt,
Og det er inte værdt, at jeg fortier 'et,
Men Papiret rødmed', hvor det før var blaat;
Nu han sagde blot for Faren at blotte,
At af *Karlsberg* Sundhedspolitiet maatte
Sig tage, thi han derpaa ikke stoler, a'
Man af sammes sure Øl faar inte Kolera.

Men Kjeldahl fik med fler en »Alliance«
Imod den stakkels *Cand. po*-Lütken skabt;
Den af Kaptajn Jakobsen fik Assistance,
Og han er ej bag af en Ølvogn tabt.
»Den var kulsur!« sukked' Lütken og sin Pen tog,
Men han »Experimentet« dog ej gjentog,
For nu siger vist Øltapperen, han drak hos:
»Jeg kjender din Kaptajn, han hedder Lakmus!«

Frenologi.

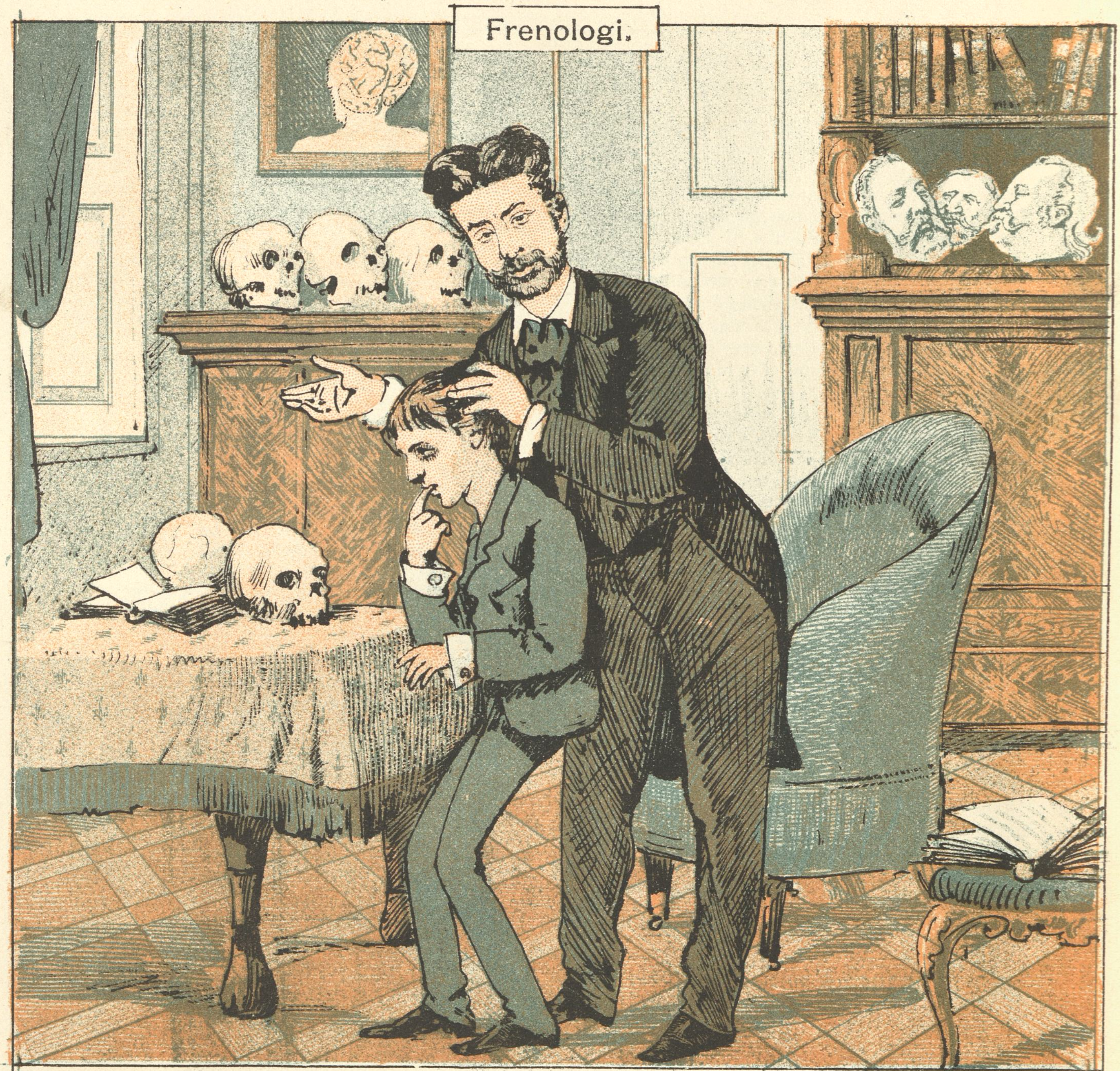

Georg Brandes: — Det døde Punkt findes ikke udenfor Hr. Bang, men i Hr. Bang, i Hjærnen paa Hr. Bang. Han har et dødt Punkt i sit Hoved, thi han kan ikke tænke. — — — Han har ingen Sans for Filosofi, ingen Evne til begrebsmæssig Tænkning. — — — Hans Forstand er middelgod Fruentimmerforstand. — — —

Morgenbladet 1. August.

udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 16. August. Nr. 33.

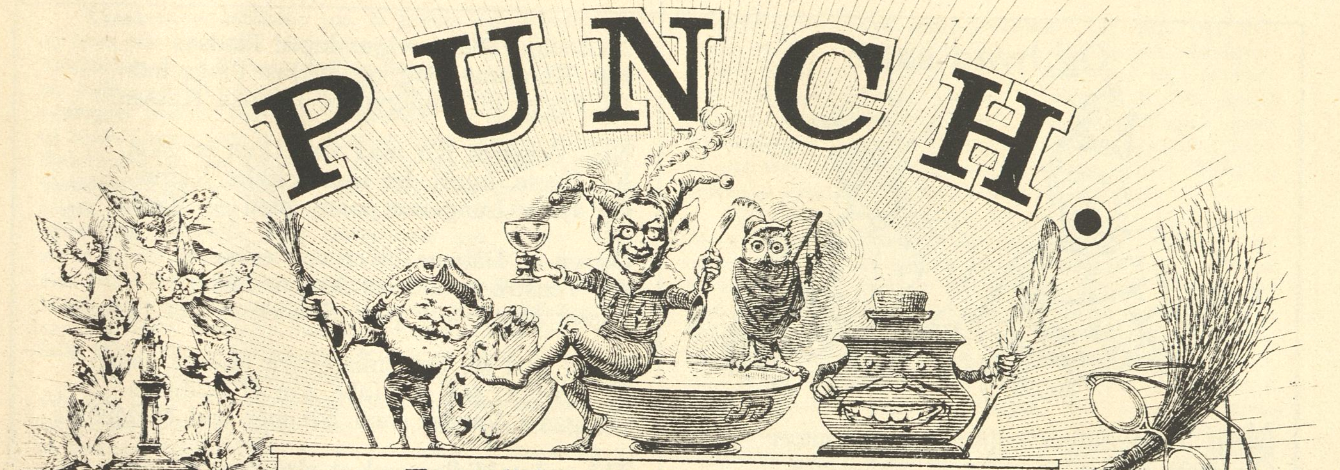

Formildende Omstændighed.

— Gaar Du nu igjen og gnasker paa et grønt Æble, Dreng! Har jeg ikke sagt, Du skal vente, til de bliver røde, hvad?

— Men Gud, søde Fader! Du kan tro, Barnet er bestemt farveblind!

Og hvad saa?

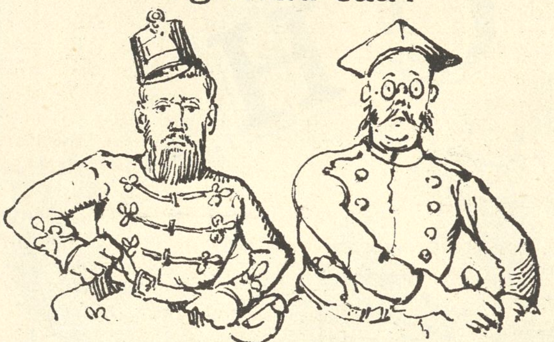

Mens Tordenskyer buldre, Lynet knitrer
Og snart en Lades, snart et Kirkespirs
Tilværelse i særlig Grad forbitrer,

Man hører ingen Lyd fra de Partiers
Gefreitere, der kaldes nu med Rette
«Resolutionens» Mænd fra Tre-og-Firs.

Er de maaske af Kampen blevne trætte?
Eller er deres Ro et Havblik kun?
Den Gaade er lidt vanskelig at gjætte.

Thi man har hørt saa tidt af Venstres Mund,
At det paa alle Forhold var belavet,
Kommen var Handlingens og Sejrens Stund,

Saa man har Lov at tro, det er begavet
Med «Midler» i et saadant Overflod,
At det kan fylde hele Middel-Havet.

En Trøje, til hvis Vovning haves Mod
Hos BUSK, samt Doktor WEDERKINCK von MADSEN,
Der vove vil saagar sit Liv og Blod!

Med slige Midler viger Ingen Pladsen
Før Kampens Dag og stikker Piben ind
Af Frygt for muligvis at faa paa Kassen.

Nej, Venstres Ro maa være kun et Skin,
En Pavse, hvori det maa trække Vejret
Og fylde Lungerne paany med — Vind.

Og en af Dagene bli'er nok erklæret,
At Venstre er aldeles ikke middel-bart,
Skjønt længe nok paa «Midlerne» det tæred'.

Ja, vi skal se, det splinternye Middel snart
Er færdigt, saa det løbe kan af Stabelen
Og gaa i Vandet med lidt mer end Middelfart.

Thi andre Midler end at slaa paa Sabelen
Maa prøves, da ved dette man erfoer,
At der kun vanker dygtig over Snabelen.

At slaa paa Tromme, selv en dygtig stor,
Har Venstre jo saa ofte brugt her hjemme
Og aldrig set af nogen Virkning Spor.

Og slaa paa Snuden kan ej heller skræmme
Det fæle Højre til at give Kjøb
Og hjælpe CHRESTEN POVLSEN af sin Klemme.

Men hvad det saa vil slaa paa, Tidens Løb
Forhaabentlig en Smule snart vil klare
Og løse af en uvis Fremtids Svøb;

Ellers betragter Vælgerfolkets Skare
De «Midler», hvormed Førerne vil gaa paa
Fornyet Bifalds-Klap-Jagt uden Fare,

Som noget, der er bare til at slaa paa.

Hovedstaden i Sommerdragt.

(Pariser-Dagblads-Korrespondance til *Punch*).

Ethundredeogsyvogtredive Grader i Skyggen — og saa endda næsten ikke Spor af Skygge, det vil sige for Herrehattenes Vedkommende; Damerne er heldigere stillede, deres Hatte har deres Skyggesider, og det endda temmelig betydelige —; en Sol, der bringer Solskin, fra den staar op, 3,21, til den gaar ned, 8,45; ikke saa megen Sky paa Himlen som paa det mest diminutive Stykke Franskbrød med Steg; ingen Blæst, intet Vindmageri, Byen tiltaler mig ikke; ingen Skandaler, ingen Fester, ingen Premiérer! Det er totalement umuligt at have sit Forblivende i Paris. Monsieur Peer er rejst nordpaa, Monsieur Poul er draget sydpaa; En drog mod Øst og En mod Vest; den ene Halvdel drager hist, den anden drager her. Det er Omkvædet paa al den Parisersnak, man forØjeblikket hører her i Hovedstaden.

Navnlig efter den excellente Forsommer, vi i Aar har havt, er det dobbelt føleligt. Træerne har været saa grønne, især paa Bladene, og Solen har forgyldt dem med sit Guld, ikke Bladguld, nej Pariserguld, saaledes som Guldet kun haves i Paris. Men nu, naar Sommerferiegjæsten kommer her til Hovedstaden, bliver han skuffet; Livet er udslukket, Routen staar mennesketom, der er ingen Trængsel, ingen lange Rækker af Spaserende mellem 2—4; man møder kun Udlændinge: Tyskere, som synes, Alt her er saa smaat, og Svenskere, som finder, Alt her er saa stort; for at træffe de rigtige, ægte Løver maa man gaa i zoologisk Have.

Hvor naar vil den Sommerbesøgende dog lære det? Hemmeligheden kjender her ethvert lille Barn; lige til Sommerferien er Hovedstaden i Hovedstaden, efter Midten af Juni er Hovedstaden udenfor Hovedstaden.

Men den Rejsende véd Intet af alt dette. Han lejer sig ind paa et Hotel, tilbringer sin Formiddag med at sidde og halvsove paa Flisefortovet udenfor *Café d'Angleterre* mellem de store Baller med Lavrbærtræerne, og fordriver sin Eftermiddag paa de samme gule Tremmebænke mellem de evindelige Lavrbærtræer foran *Café a la Porta*. Intet Under, at han kjeder sig; thi det er den Verden, hvor man kjeder sig.

Theatrene er lukkede; paa et pudser man Facaden op og river den magnifike Underkjørsel ned med en Foragt for Traditionen og Publikums hellige Følelser, som man kun tør byde i en Hovedstad under vor Bredegrad, og i et andet ødelægger man de hyggelige Garderober for at skaffe Plads til brede Gange, som Ingen, ikke en Gang Stadens nidkjære Brandinspektør, har forlangt. Der er ikke andet end Sangerindepavillonerne tilbage. En Tilrejsende kan tillade sig meget, og han gaar derfor ud i *Rue de Tivolis* nye Pavillon »*Le cerceuil*« eller driver over paa »*L'île*« eller vover sig vel endogsaa saa langt ud som »*Mont des Alléen*«; men forstod han Sproget i Sangene rigtig, vilde han neppe kunne more sig derover; hvor kan man ogsaa forlange, at han skal finde Mening i, naar der synges: »*Avec Gine, ma belle fille!*« eller »*Voulez vous laisser la poule aller!*«

Den Sommerferiebesøgende fortvivler og spørger sig selv, om det er den Hovedstad, han har læst og hørt saa meget om. Sagen er, at Folk er flyttede paa Landet for at trække Vejret mellem de to Sæsoner. I Stedet for at sidde udenfor de nævnte Caféer eller dvaske Tiden hen foran *Café National*, hvor Stimlen af de faa Folk, der ikke har Fribillet, bevæger sig frem og tilbage, skal han tage sig en Billet paa den nærliggende Jernbanestation og kjøre ud paa Landet; de magelige aabne Vogne, hvor man ikke kjender til Støv eller Røg, og hvor man hviler paa de bløde, polstrede Hynder, eller han skal sætte sig op paa Dækket af en af de mange Kystdampere, der hvert Øjeblik eller lidt sjeldnere befordrer Tusinder af Hovedstadsbeboere ud til de renommerede Badeanstalter.

Der vil han træffe voreses Folk.

Paa det nærmest Byen liggende Kursted, hvis geniale Vært, *le conseiller de la chambre de bain*, har vidst saa fortræffelig at træffe voreses Folkses Smag, vil han finde de ægte Typer siddende foran Koncertsalen, snakkende højt med den sydlandske Veltalenhed, der er dette Folks Kjendemærke, og lyttende til Musikens brusende Toner med den Musikforeningssans, der ogsaa udmærker Nationen; eller han vil se dem med Spænding følge de smaa Væddeløbsheste paa Terrænet bagved og vove deres Indsatser, jublende af Glæde, naar de vinder, og med Taarer i Øjnene, naar de kommer af med deres kjære Mammon. Og naar den Rejsende saa har forfrisket sig ved et Udvalg paa den Spiseseddel, af Hensyn til hvilken han alene skal tage en Ordbog med, maa han ikke glemme at aflægge et lille Besøg paa det charmante lille Theater, hvor der i Reglen gives Forestillinger af et eller andet tysk Skuespillerselskab, hvortil han som oftest uden Besvær vil kunne erholde Billet til uforhøjet Pris, da Theatret sjelden er overfyldt.

Eller han vil kunne tage længere bort fra Hovedstaden til den nyere Badeanstalt med sine mægtige, skjønne Terrasser og sætte sig udenfor Koncertsalen paa den øverste af dem, uden at generes af Orkestrets Musik, da der saa godt som aldrig musiceres; og han vil se Udlænding paa Udlænding, uden at kunne forstaa deres babyloniske Tungemaal, men han vil snart opdage, hvor udmærket Alle more sig, skjønt der er stille som i Graven, men skjønt som i Paradis og sundt som bare Fanden, thi Vandet nedenfor, som man bader i, er desinficeret med Klor, der fabrikeres udelukkende i dette Øjemed paa en stor Vand- og Strandmølle der i Nærheden.

Eller han vil endelig kunne drage ind i den gamle *jardin des animaux* til den gamle gemytlige Bakke, hvor de ældste af alle Forlystelsesstederne herude ligger klumpede op ad hinanden, hvor det klare, vidundergjørende Kildevand i 300 Aar har strømmet fra den bekjendte *fontaine de madame Kirsten de la Flèche*, og hvor der er forefaldet saa mange rystende Scener. Her staar de mægtige ærværdige Træer og giver Bakken dens eget poetiske Skjær, som er ejendommeligt for denne Egn og foreviget af Digteren i Samlingen »En af mine Egne«; og medens de talrige hvide Lærredstelte skinner frem i det Grønne som Tallerkener, der valser rundt over grønmalede Borde, er Alt saa stille og fredeligt — kun af og til afbrydes Naturens Tavshed af en landlig Fløjtes travrige Sørgetoner, eller Omegnen giver Gjenlyd af de dumpe Slag paa Kalveskindet, naar de unge Ryttere rider rundt i Ring paa deres karrouselsomme Smaaheste; men naar Mørket falder paa, høres Latter og Kvindesang fra de dunkle, skjulte Stier, og man plukker Roser og Kys, allermest Kys paa Kindernes Roser; det er den Slags Romantik, som Pariserne bedst forstaar.

Lov og Ret.

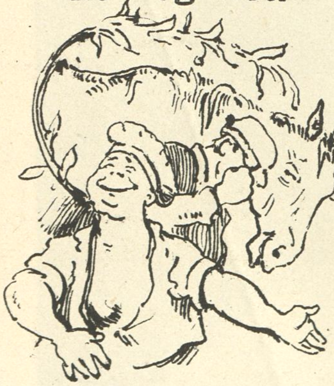

Læser, hvis ellers du har Lyst,
Hæver jeg nu min Digterrøst!
Om Fru Justitia jeg vil
Synge, mens Godtfolk lytter til.
Aldrig sin Raadhusport hun lukker,
Medens man rundtom stille sukker:
Lov! Lov! Vi vil ha' Lov,
Mer end til simpelt Husbehov!

Mellem de gamle Kongers Flok
Var der en Fyrste, véd De nok,
Kong Ahasverus var hans Navn,
Han gjorde umanerligt Gavn;
Han hugged hele Ho'det, sa' man,
Lige med Et af salig Haman.
Lov- Lov- Loven var strix,
Da gjaldt der ingen Port'monnix.

Nu er jo Tiderne gaaet frem
Og alle Lovene med dem;
Grueligt Knejpeværterne
Vaander sig under Smerterne!
Loven er fæl og essig — ja men
Pæn og polert mod vor Tids Hamænn.
Lov- Lov- Loven er streng,
Naar man blot ej er Bagerdreng!

Loven er baade from og vis —
Til ordinær og dobbel Pris:
Slaar man en Dreng fra Sul og Vejr,
Slipper man løs mod ordinær,
Men er man haard og strix mod — Øget,
Saa maa man immer gi' forhøjet!
Lov- Lov- Loven er drøj;
Ak, hvem der bare var et Øg!

Dommeren paa sin Dom-Stol sad,
Synderne rundt omkring i Rad.
Her var en Bagerdreng spolert,
Hist var en Krikke maltraktert;
Loven ej Bæstet lod i Stikken:
Fyrre for Drengen! Hundred for Krikken!
Lov- Lov- Lovrbær man
Ogsaa som Krikke vinde kan.

Hesten var halt — bevares vel!
Drengen var kun slaaet hal't ihjel;
Loven er vis, men Loven den
Er i »Dyrebeskyttelsen«;
Skal man saa la' sig smøre om Næsen
Af en Stump mørbanket Fattigvæsen?
Lov- Lov- Loven vi har —
Men den er lovlig dyrebar!

Vil De for Resten vide, hvor
Loven sit Hverv saa smukt forstaar?
Saa tag med Banen ud og lirk
Læmpelig ved vort nordre Birk.
Ingen Steder saa fint forstaar man
Lovens Bogstav, og derfor faar man
Lov Lov Lov til at flaa
Drenge for et Par gamle »Blaa«.

Et glædeligt Tidens Tegn.

— Naa, bette Moer, har hun saa faaet kjøbt sig en Gris i Dag?
— Ja, saamæn haar A saa, men han ka trow, den uar skam faalæ dyr, for A ska sej ham, der æ no saa gromm' fo Swøjn imell Folk i Oer.

Quod erat demonstrandum.

— Men er det nu ogsaa sikkert, at den tager Rotter?

— Om han gjør! — Li'e inden før je' gik hjemme fra, prøvede je' ham; je' fangede en dajli' Rotte te ham, og han snup den li'esom en Mis!

Hattene i Venstre.

Naar Venstremænd trods deres Truen
Faar ej Portefeuillerne fat,
Da bliver de mod udi Huen,
Og aftager ej deres Hat;
Saa trodser de Skammen og Spotten,
Thi hver for sin Hat er jo Ka'l;
Selv HØGSBRO kan da blive gal
Og vred i Kalotten.

Naar dybt i en Venstremand præger
Sig Højres uventede Spil,
Saa gi'er han Partiet som Kvæker
Og bærer sin Hat, som han vil.
Derafman med Grund har formodet,
At Venstre med „Skurvhatte" gaa
Kun som en Slags Kjendetegn paa,
At det fik paa Ho'det.

Paa TAUBER — der ej skulde Lykke
Af Lager- og Bank-Væsen ha'e, —
Tidt hviled' om Panden en Skygge
Af Hatten han, ikke tog a';
De Afslag, man gav den, fremlægges
Som Indiskretioner saagar,
Thi nok i sit Hoved han har,
Som helst bør bedækkes.

Dog kan overhovedet spores
Den omtalte Hattemani
Paa visse højlærde Doktores
I WEDERKINCHS Hatte-Parti,
Hvor Brødrene BRANDES kan vandre
Som sammes Kollegaer, ja
Man er, naar ej Hatten ta'es a',
Paa Hat med hverandre.

Des værre kan alle de Hatte,
Som Venstre paa Ho'derne bær',
Dog ikke den ene erstatte,
De alle i Hjærtet har kjær;
Hvad er for Hr. BERGS Demokrater
En Doktorhat aldrig saa flot?
Den for „den trekantede" blot
En Slags Surrogat er!

En Byge.

I Anledning af vort Citat efter Dr. Georg Brandes i sidste Torsdagsnummer: »Hr. Bang har et dødt Punkt i sit Hoved, thi han kan ikke tænke — — — hans Forstand er middelgod Fruentimmerforstand«, har vi modtaget en overstrømmende Mængde Breve fra det krænkede Kjøn. At lade dem alle gaa op i Kjøn-Røg, vilde næppe have været kavallermæssigt; vi har derfor henvist dem til et Udvalg, hvoraf vi her præsenterer en Extrakt:

Hr. Redacteur!

En Salon, af hvilken de tunge Vinduesportierer gav Lyset et dumpt-skarpt-brunt-mat Skjær, der svøbte sig kjælent om Etagerens Bijouterier, som en ung Piges Drømme om Casinos forventede Tenorer under den italienske Staggione. Loftet hvidt, stort, letsmudsket, med Stukkaturer af Lidenskabens undertrykte Stønnen. Kaminen af disse gammeldags, med glemte Slægters Pinsler indestængt i Gløderne. Brysselertæppe paa Gulvet. Døre i Væggen. — Han sad hos mig, den unge Digter, og bed med stumme Hyl i Chaiselonguens luxueuse Kvaster. Hans Nervebundt laa optrevlet i min Haand. Han talte. Jeg svarede. Saa bragte man mig et Brev paa en Sølvbakke. En af disse plumpt polerede Jyder, paa hvilke Livrée'et hænger slapt og udvortes som en trediveaarig Kvindes Smil. Med en pludselig Nervezitren rev den unge Digter sig løs fra Kvasten, bed Enden af sin Pegefinger og gik . . .

Det er ham, man nu vover at sige kun har middelgod Fruentimmerforstand! . . . . .

Er jeg da kun »middelgod«?

En Frue.

Hr. Reddatøer,

Ded er nouet Voes! For der er itte ded Maandfolk i hiele Landet der forstoer sej paa Ost, eeke, og ded gjør Hr. Bang heller itte, men ded gjør jej og ded saa di boede kan flyde og kryve. Og jej har dou aaldrig væt ydenfor min Goer, saa nær som i Norre og Frankrige, ded skrev han siæl op, da jej grinte a ham, fordig han ville smøre sej ing i Mejeriet.

Nille Hansen,
Nedderrød.

Hr. Redaktör;

Det er sandeligen skjændig gjort mod det rare lille Menneske. Nu har han dog saa tidt beskrevet mit öndige lille Börnehjem lige ind til de inderste Löjerter, og det saa jeg har maattet vise fem Ammer Mælkevejen, saa angrebne blev de af Rörelse. Jeg har fortalt min mindste, om det nedrige Overfald der er gjort paa ham, og hun blev ganske röd i Hovedet af Vrede, det söde lille Asen; hun flog med Armene og raabte: „Bæ! . . . puh!" og saa stak hun Taaen ind i Munden, for hun har jo set vor kjære lille Herman gjöre noget lignende. Jeg har hört, at Brandes selv skal have et Börnehjem paa Trinitatis Kirkeplads; men naar han indrömmer, at alle de Fruentimmer, han kjender og som altsaa har med dem at gjöre, have et dödt

Punkt i Hovedet, som ikke kan tænke, — hvad skal man saa tro om Hr. Doktorens „Indflydelse“?

Nalle Barnekov,

p. t. Börnehjemmet ved Flaskekroen.

Herr Ridagtør!!

Aa, vil Dig inte ta og knive han lidt unner Gjællebladet fra majg a, saa der kommer liv i han? Inte han, men den Annen. For der er nu, foksempel, Frue Bine Rassmussen her neere ved Strannen ved sijen a Mine Røspætter og hun har fihre Kar med Abaarer men Karrig er hun liegaadt. Og vegtig er hun osse asse, ved det hinners søn er Føste Bas i Fiskelauvets sangforening og har Danset Forkert med en Kammeraadsdatter paa Kasineballet. Og det sad hun Jo og gjore sig tyk a liesaa mager som Hun er, og saa sae jaig begriveligvis til hinner: nu jasker du Bine, sae jaig, for det er noet Vrøvl. Og vee Dig hvad hun saa gjore? Saa to hun en Taask og smellede maig om Kryllerne me, saa di røj a tilliemed Kappen og lurk neer i Vannet, ved det der inte er Rakvirk og saa kom vi paa stasjonen ved det jajg kom for skade og sla hinner til Præmiehöne med en Vinge paa Hvert Kinbeen. Man naar han dogtoren liegodt sier at Hr. Bang har fruentimmerfaastand saa kan Dig helse fra majg a, at det kan han sel være. For et Anstændi fruentømmer har da faastand paa at flaa en annen En levendes i samme betaling, naar hun insulteres og hun kan nok inte sie mange tak, kom igen en annen gang, og saa forresten være glad for opmærksomheden.

Line Madsen,
Gamelstrand.

Punch er jo filosofisk nok anlagt. Han har aldrig været paa Kant med Hegel, aldrig slaaet til Søren paa en Kirkegaard og aldrig tainet sig paa en Zola-Vexel til Understøttelse for vildfarne Berliner-Kjøbenhavnske Skjønaander. Men hvorfor skal han overøses med disse Banknoter, i hvilke de Stummes oprørte Lejr søger at betale Dr. Brandes med samme Mønt? Vi henviser derfor slige Hovedstrømninger til vor moderne Æsthetiks Apostel. Han skal nok være Mand for at vise dem, at Høflighed mod Damerne er et overvundet Standpunkt i de Hoveder, der ikke har døde Punkter — undtagen naar de taler om sig selv.

Foranstaltninger imod Kolera. I Anledning af den mellem Evropæerne i Udlandet udbrudte Pesth, der synes at være af en særdeles semitsom Karakter, paatænker efter sechert Forlydende *Dr.* G. Brandes at foreslaa Gjenopførelsen af den af ham i sin Tid nedrevne kinesiske Mur herhjemme, for at nævnte ondartede Epidemi ikke skal forplante sig til de »Evropæere«, der bor her i Landet. — Fra samme Kilde har vi erfaret, at *Dr.* Eed. Brandes har tilbudt at overtage en større Leverance af »Lægemidler«, saafremt Epidemien skulde aflægge »et Besøg« hos os.

Aabenbar Injuriesag. Under en af Kbhvns. Amts n. Birk paakjendt Sag havde Skomager L. P. anført, at Bybud S. Litr. A. Nr. 43 d. 11. f. M. d. A. Kl. 10 — 11 fra Skomager M. P. havde bragt L. P. et til denne af M. P. aabnet og af S. Litr. A. Nr. 43 læst og af Sadelmager R. underskrevet Brev til L. P.'s Datter A. Da dette Brev imidlertid viste sig at være paategnet med V. i Stedet for N., fandtes der for M. P., der boer i Distriktet V., tilstrækkelig Grund til Frifindelse, tilmed da L. P., der boer i Distriktet N., ikke kunde modbevise Rigtigheden af, hvad M. P. paa Datteren A's Vegne anførte, og tilmed forsøgte at sætte Retten et X for et U., hvorfor M. P. og S. Litr. A. Nr. 43 bleve frifundne for L. P's Tiltale, hvorimod Omkostningerne ikke blev ophævede p. Gr. af L. P.'s Ophævelser m. m.

Tivolivise
til
Tivolis 40 aarige Jubilæum.

I fyrre Aar stod vort Tivoli —
O Gud dog, hvor her er rart,
Ja, her er Gudernes Bolig,
Højt leve Sancte Bernhardt!

Theatret det gamle er bleven
Med Harlekin Koks faste Stok,
Men Festsangen den er nok skreven
Af Sangernes Skjald, Martin Kok.

Og saa er her Dans af Hr. Rothe
Og de kjære Frøkner Carey,
Jeg siger blot, hvem skulde tro det?
De har Jubilæum vist med.

Og dekorert som Gedalje
Du ogsaa omkring kan gaa,
For Tivolis egen Medalje
Du i Bazaren kan faa.

Paa Brystet Medaillen Du hefter,
Og laps Dig kun med det Emblem,
Og drik til Medaillen saa efter
Bodegas Tøndesystem.

Paa Plainen man Drengeløb finder
Som udi Amerikas Land,
Og de smaa Sorte de vinder,
For Americaensk de just caen.

Og Taarnpavillionen den gi'er 'en,
Den er nu saa fix og saa fjong,
Saa det bliver ej for Barberen
En Ligtornepavillion.

I Cirkus man pæne Ting skuer,
Der viser Hr. Weninger
Alt, hvad der i Nord Kakkeduer,
Det nu hanses Mening er.

Paa Øen ej mer man forlanger
Et Stykke med Æg og Ansjos,
For der har de levende Slanger,
Som ligger paa Æg — kan det tros.

Og Karusselbanens Flaade
I Ho'edet gjør Folk ganske ør,
Jeg tror nok, at den er til Baade
For Baadenes Entreprenør.

Beundring vækker hos Massen
Dens Lirekassemusik,
Naar blot lidt flere paa Kassen
Den Karousselmand sig fik.

Et Dampmen'ske man præsenterte,
Han duede nu ej for en Døjt,
Men Schønheyder Bernhard mulkterte,
Han sagde, det var noget Sprøjt.

Ja, lad os nu blot være glade
Og inte være forstemt,
Den nye Danseestrade
Den havde jeg nær forglemt.

———×———

Mellem Slagene.

En Slagplan havde Venstre dannet
Og løfted' højt «Ideens» Flag;
At fange, hvad der duer i Landet,
De trode kun var deres Sag.

Men nu fik denne Tro en Skranke,
Slagfærdig blev fra Højres Tag
Forkyndt: To Sjæle, samme Tanke!
To Hjærter, *aber* — tvende Slag!

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 23. August. Nr. 34.

PUNCH.

Tvivlsom Lykke.

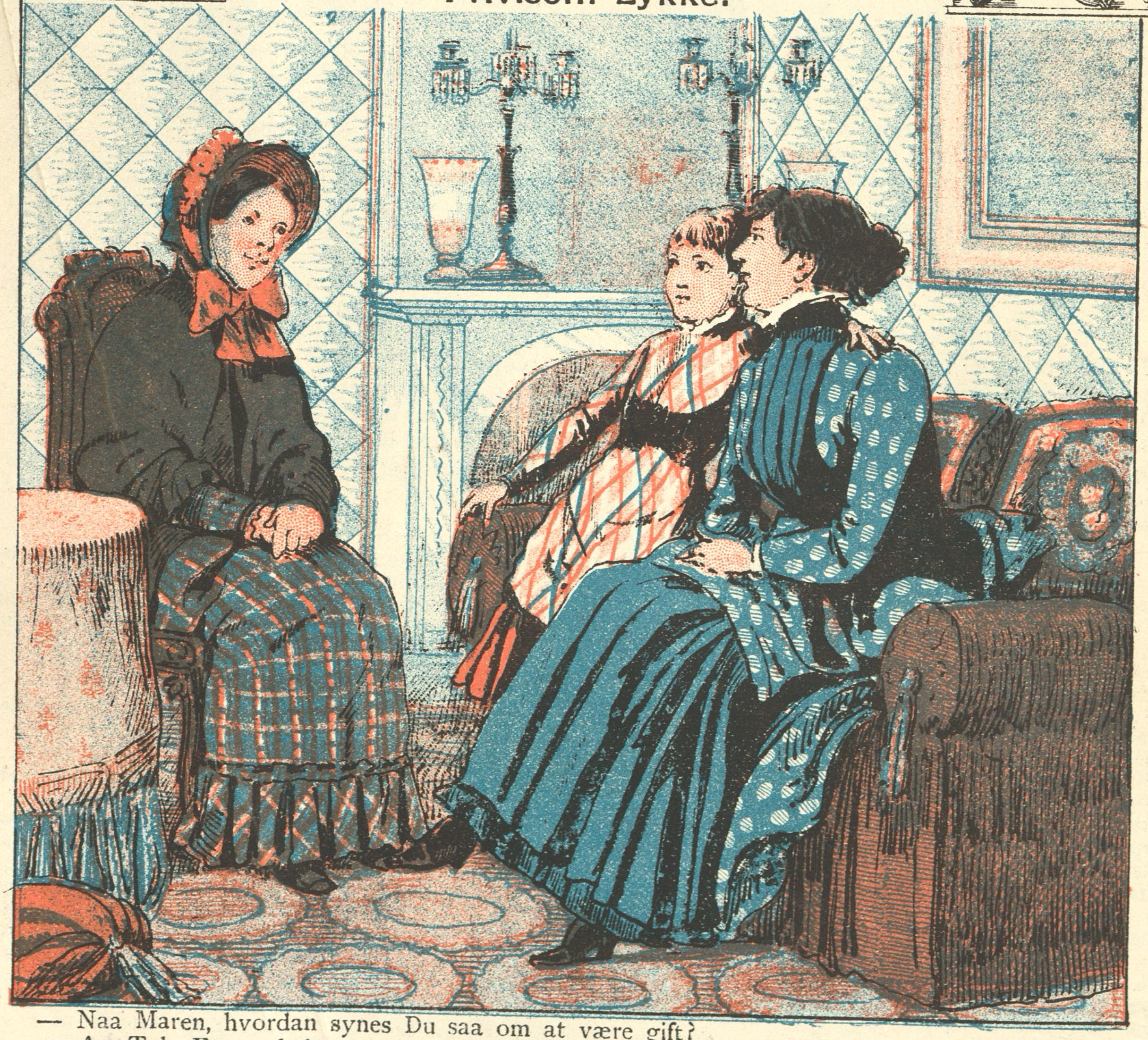

— Naa Maren, hvordan synes Du saa om at være gift?

— Aa Tak Frue, ded æ saadden, som man ta'er 'ed. Hade ded væt en Kondesjon, saa hade jæ savt op for længe sidden.

Amerikanisterne.

Amerika! Ja, findes der et Land,
Som dine Oltidslevninger bør hædre,
Saa er det vort, hvor man sig rose kan
Af, at man Grønlands Kyst og Vinlands Strand
Opdaget fordum har ved vore Fædre,
Hvis Sønner dog gjør deres Sager bedre;
Thi, naar af den Slags Rejser de er optaget,
Da er det bare, naar de selv er «opdaget.»

I sin Tid aned' ikke vore Aner,
Da til det fjerne Vest de drog af Sted,
At derved Efterslægten nye Baner
De brød, hvor den kan undfly sin Fortræd;
De Folk, der ta'er et svovlsurt Rygte med,
Og de, der lægger Sommerfeldt-Togs-Planer,
Ser bag Atlanterhavets Dyb fremstige
Just Caenaans Land for dem og deres Lige.

— Dog lad os ved den nye Verden her
Ej se for meget paa dens unge Dage,
Men med dens gamle give os i Færd
Og svundne Tider frem for Lyset drage.
Dens Oldtids-Protokoller er nok værd,
At man i Øjesyn dem lidt vil tage;
Det er jo dem, der fængsler Interressen
I Dag paa Amerikanist-Kongressen!

Tænk blot, hvor rart, i Fald ved dette Møde man
En Smule Lys omsider kunde faa
I Sagen, om den nye Verdens «røde Mand»
Ej skulde stamme fra de «sorte Smaa»,
Fordi hos ham som hos saamangen Jøde man
Bemærket har Talent til Folk at flaa,
Saa man fra Zions Bjerg til Utahs Alper
Sig kunde stave frem ved Hjælp af Skalper.

Desuden vilde Glæden være stor,
I Fald Kongressen kunde blot forøge
Kundskaben om, hvor vore Eskimoer
Skal deres salig Eskifædre søge;
Om ikke til et Slægtskab findes Spor
I alt vort Valgros blandt de danske Bøge;
Hvor paa en Hvalplads disse Folk er landede,
Er Mokkassinerne jo gjerne trannede.

Kort sagt, man ser, at baade her og hist er
I Arkæologiens Horisont
Af mørke Punkter nok, men ogsaa Gnister,
Hvoraf der Lys kan spredes Jorden rundt
Og gjøre klart, at Amerikanister-
nes Dont er mere værd end Sozo-Dont.
Derfor vi til de Velkomstraab, der bleve
Dem ydet, føje vort: Kongressen leve!

———x———

Vexlende Themaer.

Adjøs Sommerferie.

Farvel — Sommerferie — Farvel!

Farvel, I regnfulde, sludfulde, sorgfulde Dage, naar vi sjappede igjennem de vaade Søer, der dækkede Gader og Stræder. Hvor man havde gratis Styrtebad fra Himlen og gratis Fodbad fra Stenbroen; thi stadig hver Dag evindelig og uophørlig Regnen og Regnen, den faldt fra Himlen ned, ja den faldt fra Himlen ned.

Husker Du, da vi sad derude i det Frie under Paraplyen?

Vi skulde have været ud paa Frederiksberg, men Regnen overraskede os paa Halmtorvet, og vi kom ikke længere end under Paraplyen. Jeg trakterede med Chokolade, man har jo Kredit. Jeg lod det sætte paa Regningen, sligt regner jeg ikke saa nøje; men udenfor regnede det paa de store Træer og paa de smaa Træer — — hvor vare Bladene dog ikke vandede i denne Sommer.

Husker Du mine Artikler? Du lo og lo og holdt Dig paa Maven, og til sidst fik Du Taarer i Øjnene? — — Hvorfor fik Du Taarer i Øjnene? ..... Jeg husker ikke mere, hvad jeg havde skrevet. . . . . . Var det et aandrigt Brev fra Kysten som Maria von Elmecken, eller var det en Modejournal som Emil Beck? Var det et Theaterbrev som C. de C., eller var det en Kunstkritik som Fritz Kjær? . . . . . . Naa, lige meget, jeg havde skrevet, som man skriver i Vor Tid.

Men Du lo stadig og sagde: »Kan Du lide den, Heymann?»

Ak, det ligger ikke for Vor Tid at blive gammel.

Farvel — Du dejlige Sommer under Paraplyen — Farvel!

* * *

Farvel — Du herlige Sommer med Solskin og Varme — Farvel!

Husker Du den Dag, da vi solede os i Varmen og varmede os i Solen? — — — —

For jeg gjør det s'gu ikke! . . . .

Farvel — Du herlige Sommer med Solskin og Varme — Farvel!

* * *

Muntre Liv paa Havarthigaarden — Farvel!

Hvor Markerne laa grønne og duftende som grønne Oste, og en frisk Syd-Ost fyldte Luften med sine appetitostlige Dufte, medens Solen sank som en glorød Eidammer, og Duggen perlede som Taarerne i en Schweitzerost, men fra Mejeriet lod Maskinens evindelige Rokken-fort.

Husker Du Kjøreturen derud? Den venlige Kone hentede os i sin Mælkevogn, Hestene skummede og trampede med deres Hove i de Fandens

Paaskjønnelsesværdigt. Efter at Tallet af Venstres Martyrer nu synes at være blevet forøget med Smedemester Weile, skal adskillige af Partiets skjønne Aander have besluttet at yde deres Bidrag til, at Martyrens vand- (og brød-) ærende Straf kan blive saa glorværdig, som mulig. Saaledes siges *Morgengnavets* Redaktion at have tilbudt Leverancen af Vandet, og for at Brødet ikke skal smage det ulykkelige Offer for Krigsgalskaben alt for svovlsurt, har Red. af *Dachsavisen* velvillig lovet at levere samme, saa at Prytanisten altsaa kan være secher paa at faa det i temmelig usyret Tilstand.

Tilsidesat.

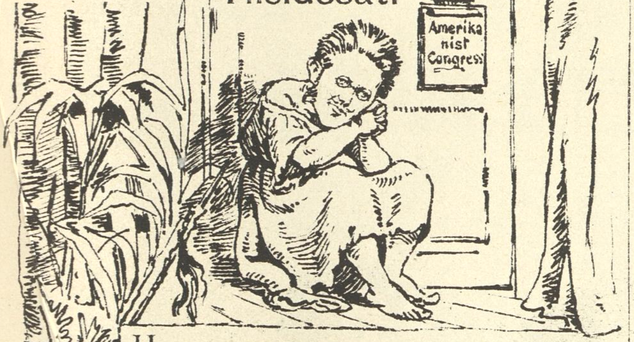

Hvad har Wederkinck vel gjort,
At Kongressen rent ham glemmer?
Er han ond, fordi han sort
Snakked' mellem Rigsdagslemmer?
O, beklag den lærde Mand
Med sin «Hat» fra fremmed Land!

Videnskabens Mænd forvist
For hans Lærdoms Skyld ham hader!
Skjønt som Amerikanist
Han tog høje Doktorgrader,
Har Kongressen dog ham ladt
Ene med sin Doktorhat.

Han, der ved sit Sprogtalent
Kunde sige os, hvad «Klokken» er,
Burde Ærespræsident
Været for sit «*english spoken*» her!
Og en saadan Mand saagar
Vrager man, og Worsaae ta'er!

Ganske vist opdaged' han
Ikke selv den nye Verden,
Men han blev som Venstremand
Her «opdaget» i sin Færden,
Han har været, klarlig saas,
Hvor en billig «Hat» kan faas.

Den har givet ham et Præg
Som amerikansk i allen
Fald, og som Kolumbus' Æg
Er han ogsaa mør i Skallen.
Thi naar han blev stødt, han glat
Ogsaa blev paa Enden sat.

Vi har ventet, han en Dag
I Kongressen vilde møde
Og et herligt Foredrag
Holdt om «Skovtvang» blandt «de røde»;
Men saa faar man ej, o Wederkinch-Madsen, dig at se.

Stakkels Doktor Wederkinch!
Fra din Ret man grumt dig fjerner:
Striberne med Stjerneblink
Blev dig her kun onde Stjerner.
— Men en Trøst dig aaben Barnum retfærdig ladet har!

Mælkebøtter. O: da vi saa kom til Gaarden, saa vi, hun havde alle sine Medailler paa Brystet, — — — det var ingen Reklame men ægte sand og sund dansk Bondenaturlighed. Og da hun saa trak os omkring ved Næsen gjennem hele Osteriet. Midt i hendes Gaard steg Mindet om en anden Gaard op for os, Mindet om den store Aagaard.

«Alt, hvad der sees af Ost i Kongeriget Danmark og Binde, laver jeg her!» sagde hun. Hvor lød det ikke rart selvbevidst, frit for al affekteret Beskedenhed, saaledes som jeg lider en Udtalelse.

«Skriv nu bare ingen Dumheder!» sagde hun til Afsked til mig. Men jeg kunde ikke lade være; jeg skrev.

Muntre Liv paa Havarthigaarden — Adjøs!

* * *

Farvel — I glade Sommerunder — Farvel!

Jeg tænker paa mit Besøg hos vor store Skolemester, Mester Georg. Den gamle Skole havde han revet ned. Romantisk havde den ligget der ved den gamle Molbæk, men den gamle Skole var ved at gaa nedad . . . opad gik ikke, til sidst blev den helt kvalt i Kulrøg. Saa rejste vor Skolemester den nye Skole, hegnet af Rødtjørn og Ranker og Roser — den var nok et Besøg værd.

Jeg nærmede mig angstfuld, underdanig, krybende — — —

Den store Skolemester tog mig i Skole og trak mig omkring i alle Klasser — ved Haaret.

«Ser Du, saadan ser her ud i vor Skole, og saadan skal her se ud! Saalænge Du er en artig Dreng og kun taler godt om mine Elever, maa Du nok være her; men kommer Du med næsvise Spørgsmaal . . . . . .»

Hvor lød det ikke haabløst? Men jeg var dog saa glad; thi den, man elsker, tugter man.

«Skriv nu bare ingen Dumheder!» sagde han til Afsked til mig ligesom hun.

Det er besynderligt, tænkte jeg, det siger de Alle. Naar jeg ikke maa skrive om det Ene og ikke om det Andet, saa . . .

Farvel — Du glade Verden — Farvel!

* * *

Sving med Hatten, Abonnenter! Snart er jeg færdig — — — den sidste dramatiske Pennetegning er allerede afleveret. Den var bleven noget forzincket.

Jeg, som selv er bleven Oversidder i Mester Georgs Skole, glædede mig over at træffe en anden Deklasseret — — men aldrig mer skal jeg give mig af med Zinckografi.

Jo, jeg har havt Udbytte af min Sommerferie!

Farvel — Du glade Verden — Farvel!

Her van Bang.

Meget fristende.

— Væsgo, goe Herre! væsarti! Je kjører liestrax. De æ mej der næsten æ fuld.

Blandede Følelser.

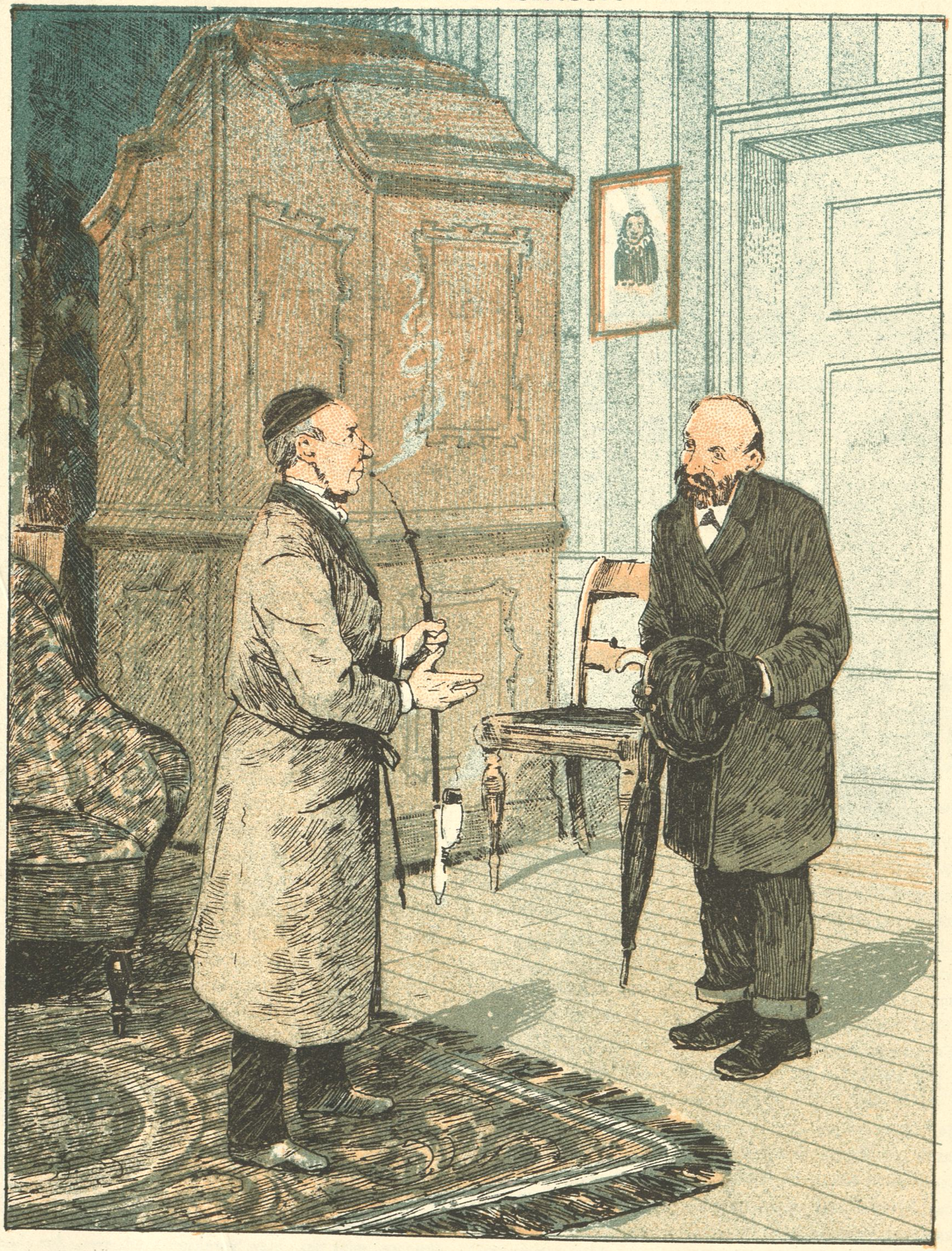

— Hvad Nyt fra Staden, min gode Yderik?
— Jeg har den Glæde at kunne meddele den Sorg, som er indtruffen: Deres Velærværdigheds Formand i Embedet er Gaarsdagen ved Døden afgaaet.

Frederiksborg og Frederikshavn.

Lad Venstre kun komme for Skade
At gjøre sig syndig til Grin,
Et maa man Partiet dog lade:
Det holder, skam, god Disciplin;
Selv Grever i Assens-Plade
Sig finder fortræffelig i 'en.

Naar BERG i Gevalthornet støder
Og kalder sit Mandskab til Dyst
Mod Højres forbistrede Møder,
Det lystrer paa Timen hans Røst
Og faar sig en „Næse“, som bløder
Mens Øjet er blaat til Lyst.

Men lyder Kommandoens Stemme,
At Ingen bør gi'e sig i Kast
Med Højre, men lade sig skræmme
Ved Udsigt til „Overlast“,
Saa bliver de menige hjemme
Og lystrer Parolen i Hast.

—Endskjønt den „bevidste Magt“ er
Befængt med lidt Intelligens,
Den dybt i Hjærtet foragter,
Hvad man kalder Konsekvens, —
Hvis den, hvad dog ingen har sagt, er
Bekjendt med sligs Existens.

Hvorfor mon „Folket“ man nøder
Just nu til Tilbagetog,
Da Feltaabet: „Ingen Møder
Bør holdes af Højre!“ jo dog
De dybeste Hillerødder
I Folkets Bevidsthed slog?

Mon Grunden her skulde være
Til denne Svingom saa fæl,
At Venstre den Højre-Lære
Vil ramme i Livet en Pæl,
At Folket umulig kan nære
Trang til at styre sig selv?

Nej, Tingen sig lader forklare
Foruden megen Besvær:
De Tropper, som Venstres Skare
Hist skulde ha'e fylket til Hær,
Var sikkert for ufrugtbare
Som Øre-Figentræer.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Ja Gud, søde Fru Schrøder, det kan jeg da begribe, De har længtes, og jeg havde jo lovet at skrive, men allevegne hvor jeg kom var Dinten saa forskrækkelig og Federne ligesaadan, og saa tænkte jeg, at det levende Ord, som Fritz's Ven, Kandidat Rasmussen-Sørensen, siger, var alligevel bedre, og vi sejlede jo først fra Nykjøbing til Rostock, men det kan jeg ikke fortælle Noget om, fordi jeg laa og var seekrank i Kajytten og Sørensen og Fritz Grønbæk de sad og drak Sodavand og Kognak oppe paa Dækket med en svensk Skytspatron, som havde taget sig af dem, og i Rostock var vi kun en Time, saa skulde vi fare videre, og der kom en Jernbanebetjent og Sørensen gav ham en Mark og saa lovede han vi skulde faa en Leervogn uden andre Passagerer, og det er den Slags, Eedvard Brandes nok ogsaa har skrevet en Komedie om, og det kan man saamæn nok, for Leervognen blev stuvet fuld af Mæklenborgere, og det blev Nat og jeg blev søvnig og saa paa én Gang, da jeg vaagner op, opdager jeg, at jeg har siddet og sovet med Hovedet lænet op til en Mæklenborgers Skulder og Sørensen sad og hældede sig op ad en Mæklenborgermadam og snorkede saa forfærdelig, men Mæklenborgerne var saa skikkelige og sagde det thuede ikke noget, og de var vante til langt større Byrder. Og Berlin var en dejlig By med Forgyldning og Asfalt og Sjutsmænner til Hest, og der fik vi en Slags Kaffe, som hed Melansje, og Gud give, De kunde lave den Fru Schrøder, og havde Fischer været Kultus endnu, kunde De da vist magelig have faaet Stipendium til at rejse ned og lægge Dem efter Melansjen. Hvorefter vi var i Akvariummet, som slaar Sparto til det Viggo Schmith havde paa Vesterbro, hvor der tilsidst kun var halvanden Torsk og Halen af en Rødspætte, men her var de dejligste Dyr, saasom: en Gorillaabekat, der saa paa Fritz Grønbæk akkurat som den vilde bede ham hilse Assel Henresches. Og jeg maa nok sige Doktor Brandes kan da ikke have havt det saa forfærdelig haardt her i Berlin, for han har da hver Dag kunnet gaa her i Akvariummet og se ægte Skildpadder og yndige smaa Krokomdiller eller i Viktoriatheatret, hvor vi var og saa Frau Venus, og det var noget lignende som Jorden rundt, undtagen her gik man til Bunds og saa sine Forfædre Abekattene og de forhistoriske Dyr danse Lancier, og saa, da vi gik ud, blev vi skilte fra hinanden, og jeg var resolut og tog en Droske og sagde: »Faren sie nach unter den Linden«, men da jeg kom hjem, var Fritz kommen, men Sørensen ikke, og vi blev jo angst, og saa endelig kom han og havde været nede i en Kjælder og spillet Whist med to rigtig fine Tyskere, og de havde vundet hundrede Kroner fra ham i en Snup, og Fritz sagde det havde været Bondefangere, men det blev Sørensen vred over, for han sagde han kjendte nok Bondefangerne fra den Gang Nyholm stillede sig paa Fredsberg, men den Gang fangede de ham ikke, og den ene havde været Graf og den anden Freiherre, saa han fortrød ikke det Parti, men saa havde vi ikke Raad

til at blive længere i Berlin og vi vilde jo gjerne have sét Bismarck og Hyæneudstillingen, som de alle talte om, og som skal være endnu dejligere end Kalmukkerne, og vi rejste saa til Dresden og det er jo en ganske net lille By, og der sidder man paa en Terrasse og drikker Kaffe hele Dagen og sér ned paa Floden eller ogsaa gaar man paa Gemældegalleriet og sér paa Gemælderne og naar jeg skal være ærlig søde Fru Schrøder, saa er da vore egne meget bedre, baade Dalsgaard og Hans Nikelai, hver i sin Sjangre naturligvis, og jeg var glad vi ikke havde Petrine med, for hvad Kostymet angaar var adskillige af Maleierne temmelig ækkivokke i Retning af Sletingenting paa, og Fritz og Sørensen vilde absolut blive i Dresden fordi de sagde, de havde Forretninger i »Bikuben« der og til sidst blev de helt væk og jeg gik saa ud efter dem og vilde have fat i en Sjutsmand for at vise mig hen i »Bikuben«, men der var ingen Sjutsmand at faa fat i i hele Dresden, og saa maatte jeg lade mig nøje med et Bybud og spurgte ham wor das Bienenkube var, og han grinte ganske gemytlig og sagde: Ach das Bienenkorb og saa smadskede han saa underlig med Tungen, og da han viste mig derhen opdagede jeg, at det var slet ikke saadan et Sted som vores Bikube, hvor man sætter Ører ind og tager Kroner ud, men Bier var der, nemlig Kulmbakker Bier, og der sad Sørensen og Fritz og drak af store Glas med Opvartningspigerne, og det første jeg gjorde var at besvime og kom først til mig selv, da de heldte en Kulmbakker i mig, som rigtignok er noget andet end en Bjørnbakker, skjønt en Bjørn kan man da nok faa af den, og saa rejste vi fra Dresden og ned til Schandorf i saksisk Sveits og Sørensen og Fritz kravlede en to tre Dage om paa Felserne, men jeg sagde: Nej Tak! Jeg vil helst se dem fra neden af og saa sad jeg i Hotelhaven i Schandorf, som Herman Bang har beskrevet, og Værten kjendte saa godt Herman og sagde, at ham glemte han ikke saa snart, hvilket jo var vederkvægende at høre om en Landsmand. Og saa en Dag gaar Sørensen hen til en Mand, der staar i Haven og spørger: Darf ich fragen was ist die Glocke? og saa svarer Manden: Den mangler ti Minuter i halv Syv, for det var en Dansk og han kunde høre Sørensen ogsaa var Dansk, fordi han sprækkede saa korrekt Tysk og det gjør Sachserne ikke, men med mere Geleufigkeit end vi. Og Gud søde Fru Schrøder, nu maa jeg gaa, for jeg skal hjem og høre om Sørensen er bleven Medlem af Amerikakongressen, som han da har Krav paa, fordi han har baade havt amerikanske Oste og Sozodont paa Lager og spist til Middag med Just Caen, og han vil jo særlig kaste sig over de tyske Medlemmer, for nu har han studeret Tysken hjemme hos dem selv — og har smagt syv og tredive forskjellige Slags Bier, og jeg tænker nok Tyskerne faar Respekt for saadan en Bierfreund. Ja Gud hvor der er dejligt i Udlandet søde Fru Schrøder, men Tivoli og National dem har vi dog forud og nok saa god Kaffe undtagen Melansjen.

Høstvise.

Ude bag Stakken. som lunt han har tække̲t,
Bonden sidder bunden af Uvejr og Vind,
Hoffmeyer sukker, og Solen forskrækket
Svøber sig mod Kulden i Regnskyer ind.
Sangfuglens Toner i Taagerne dø,
Og medens Løvet snart i tusind Farver spiller,
Tier selv Gine, den dejlige Mø,
For Italienernes Triller.

Bonden sit Mandskab i Markerne fører,
Mejer, binder, spreder og samler i Hæs;
Og fra Paris Direktørerne kjører
Hjemad med Komedier — sikken et Læs!
Blot de ej faar dem for vandede hjem!
Nys Fru Thalia lydt til Kamp har stødt i Hornet
Skjægbegroet mylrer nu Mandskabet frem,
For — at ta' Chefen paa Kornet.

Brandes sin Mark realistisk har pløjet,
Herman samler Smulerne op med et Smil,
Secher gaar rundt med et Byg-Korn i Øjet,
For at finde Bjælker i Højres Pupil.
Skade, at Misvæxt gjør Høsten saa sløj;
Men om de ogsaa lidt Studenter-Havre mister,
Trøster de sig med at gnaske for Spøg
Korn-Skraa med Socialister.

Marken er mudret; men hvem taber Modet,
Naar man blot er glad ved den Smule, man faar.
Se, Kjellande Gift gaar ham selv op i Ho'det;
Erslev høster ingen Ting — men Kors, hvor han saar!
Dommeren pløjer sin Lov — han er vis
Paa at høste Vrøvl, naar man Bagerdrenge tærsker;
Tietgen med Kobber er grumme tilfreds,
Naar han som Byg-Herre hersker.

Venstre med Bønderne folkelig solder,
Mens det skyller ned; men en Vandgang er trist.
Og naar vor Rigsdag sit Høstgilde holder,
Faar vi nok at se, hvem der saa ler til sidst.
Ude fra Markerne flygter en Flok
Hjemløse Mus for Leens frygtelige Susen;
Kjærlige Læser! Du undskylder nok,
At jeg ogsaa flygter for — Musen.

Stands! Stands og forbavses!

Praktisk og faktisk!

Godt

og flot!

Bare for Grin!

Paa Gjennemrejse fra Honolulu til Herzegowina udkommer jeg her i Byen **Torsdagen den 23de August 1883** og udsælger ved

Gammelstrand Nr. 50

(*Punch's* Kontor, *vis-á-vis* Folketinget,)

denne nyopfundne og for ethvert Medlem uundværlige

Opfinderen er af

belønnet og hædret

Amerikanist-Kongres-Maskine

GOODWARE.

Kongressens Præsident

med mange Medailler.

fra den verdensberømte Punch-Fabrik.

Denne for første Gang her gjengivne Maskine er uundværlig for ethvert Medlem af Amerikanist-Kongressen, da dens Egenskaber ere:

1) Den kan bæres i Lommen og kan saaledes haves med til alle Møderne.

2) Den kan bruges som Hammer til at banke mindre Sager ind med, f. Ex. de Foredrag, man vil have banket ind i sit eget eller i Andres Hoveder.

3) Hvis de Lærde bliver uenige og vil udfægte Striden paa Amerikansk, er den et godt Vaaben at have ved Haanden.

4) Den kan benyttes som Knibtang, hvad der er af uberegnelig Nytte for Kongressens Medlemmer, da de ved de fleste Lejligheder skal møde med Knibtang.

5) Ved Hjælp af Proptrækkeren kan man trække en hvilkensomhelst Flaske op; vil det ikke flaske sig med Proptrækkeren, kan man med Hammeren knække Halsen paa Flasken. I Reglen behøves dette dog ikke; overalt hvor vi er komne til Stede, er Optrækkeriet lykkedes for os.

6) „Her er Skjærsliber! Saxe og Knive slibes!“ Hvor ofte vil det ikke under Kongressen hænde, at en Referent er i Knibe, naar han skal bruge sin Sax? Vi har overalt set, hvor Mange der er gaaede i Saxen.

7) Paa Udflugten til Hillerød vil man faa Brug for den til dermed at aabne Sardindaaser osv. Ogsaa Snusdaaser kan aabnes med den, uden at den koster en Snus mere. Vi har overalt givet Mange Snus.

8) Kan bruges til at skjære det dansk-amerikanske Lexikon op med, som er nødvendigt for enhver Deltager. Vi har set dette i mange Lande, uden at det gjorde nogen Forskjel, om det var fransk-amerikansk, tysk-amerikansk eller paa hvilket andet Sprog, og tør derfor sige, det er en international Maskine.

9) Ved Festmiddagene kan den bruges til at klinke paa Glasset med, naar man vil have Ordet. Det er ogsaa her ligegyldigt, af hvilket Sprog man vil betjene sig.

10) Trænger Maskinen til at smøres, maa man helst anvende amerikansk Olie, dog ikke for meget. Vi selv smører aldrig for stærkt paa og har staaet os ved det.

Da vi antager, at hvert Medlem af Kongressen i Kjøbenhavn vil anskaffe sig et Exemplar af Maskinen, tror vi ikke at overdrive, naar vi sætter vort Salg her til

omtrent 4,000,000 Stykker.

Fabrikanten sætter selv overordentlig Pris paa sit Apparat, men har dog opsat en Opsættelse af Prisen og fastsat Salget til nedsat Pris.

Prisen for dette Apparat er 18 Øre.

Det er trykt paa Velin Nr. 1, og Brugsanvisning medfølger.

Advarsel: Dette er ikke noget americaensk Produkt.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 30. August. Nr. 35.

PUNCH.

En lille Dyreven.

Margrethe: Naa! hvad vil Tante Severine sige til det?
Karl: Hun vil nok ordentlig ærgre sig.
Margrethe: Det er da Synd at ærgre Tante Severine.
Karl: Synd! Tante Severine er da ingen Dyr.

Sødt og Surt.

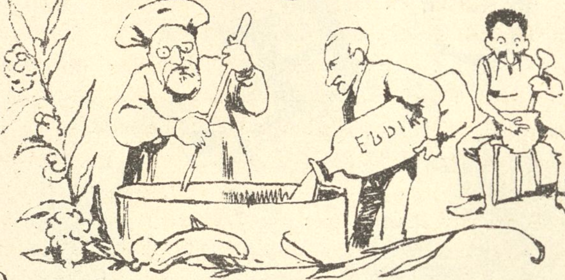

Det samme Navn kan ikke gives hver Tid;
I Landet rased' stærkt for kort Tid siden
Den Bergske Skægtid, Øxetid og Sværdtid.

Nu kom der et Slags Pusterum i Striden,
Og denne Tid, Rosinen i Avgust,
Benævnes Sylte- og Agurketiden.

Den kales Syltetid, fordi man just
I den nedsylter Sommervarmens Frugter
Og skjærmer dem mod Støv og Møl og Rust,

En Politik, som iblandt andre, brugt er
Af vore Venstremænd, der syltet har
I Aar en Mængde lovende Produkter.

Umodne Sager ganske vist der var
Blandt, hvad de kom i deres Syltekrukker,
Ja, sure Rønnebær der saas saagar!

Men BERGS Aviser strør jo gjerne Sukker
Paa Misgevæxter, Frihedstræet bærer
Og den bevidste Magt for tidlig plukker;

Og hvad de fik i Krukken, let de lærer
At dække over; det skal holdes tæt;
Thi Venstre har jo mer end nok af Blærer.

Saa derved faar de Folkekaarne let,
Naar de til Vinter skal i Tinget møde,
Lidt Slikkeri til deres Folke-Ret.

— Men man kan faa for meget af det Søde;
Især naar man er anlagt for det Sure,
Og derpaa skal Agurke-Tiden bøde!

Trods Folkegaver og trods Folkeure
Er Livet surt nok for en stakkels Bejler,
Der haabløs maa til Taburette kure.

At sligt paavirker Smagen, neppe fejler,
Og derfor finder i det Sure Smag
Endog de gladeste blandt Venstres Kegler.

De nærer trolig hvert et svovlsurt Nag,
Fordi de ikke faar Ministergager,
Og gi'er sig med Agurkerne i Lag;

I deres tomme Tønder og Fustager
Ti tusend Bønder varlig nedlagt bliver
Som raa Agurker eller dito Asier.

Vel Lavrbærblade nok man knap opdriver
Til dette Sylteri; men, CHRESTEN, græd ikke;
Thi Løg og Peber *Daxavisen* giver
Og HØRUP den fortræffeligste Eddike.

Om Børns aandelige Kost.

De af *cand. med.* H. Strøm nylig udgivne populære Bemærkninger om Børns Kost har bragt os paa Tanken om at samle Stof til en Artikel om den aandelige Kost, som Forældre nu til Dags opflasker deres Børn med. Det er selvfølgelig kun den aandelige Kost, som Børn faar udenfor Skolen, at vi vil skjænke Omtale her; den forfærdelige Gift, der indgives dem i Latinskolerne, har Hr. Alexander L. Kielland paavist i sin sidste Bog med en saadan intensiv Styrke, at vi ikke antager det for muligt, at noget Barn vil komme levende gjennem den Bog.

Barnealderen er ubetinget det Afsnit af Livet, i hvilket der begaas de fleste Fejl mod den aandelige Ernæring. Det er langtfra sjeldent, at man i Familier træffer Børn, der faar deres Part af de Voxnes aandelige Næringsmidler og proppes med de forskjelligste Artikler ligefra Morgennummeret af «*Nationaltidende*» til «*Aftenberlingeren*», og at dette ikke kan være sundt, kan Enhver sige sig selv. Ligesom voxne Mennesker kan vænne sig til Spiritus og Tobak, saaledes kan de ogsaa ved den daglige Øvelse blive vante til uden direkte Skade at taale Sager fra Richard Kauffmanns franske Espritfabrik og Axel Henrisches nikotinholdige Sganarel-Melange; sligt kan Børn nu ikke taale, men Faren ved at byde Børn disse Sager er forøvrigt ikke saa stor, da de sjeldent falde i Børns Smag — vi véd jo Alle, hvorledes det gik os første Gang, vi smagte paa Tobakken.

Skjønt mange af Nutidens Doktores anser det for skadeligt at udvikle Børnenes komiske Sans, hvilket dog vistnok for en Del maa tilskrives egoistiske Bevæggrunde, og derfor fraraade Ting som f. Ex. *den store Bastian*, tror vi dog, at slige Værker har en stor Betydning for Børnenes Underhold. Naar Smaafolkene har naaet en højere Alder, kan ogsaa som en fortrinlig Barnemad tilraades mindre Portioner af «*Vor Tid*»; for en nogenlunde udviklet Forstandsevne er nemlig de Fortællinger og Feuilletoner, som er holdte i Herman Bangs bekjendte Stil, parodiske nok til at vække en sund Latter.

Det Børneblad «*Androkles*», som Selskabet for Dyrenes Beskyttelse udgiver, har vist sig at volde flere Ulykkestilfælde blandt de Smaa, saaledes ved at paalægge dem af Hensyn til Hestene ikke at standse Sporvognene, men springe af, medens Vognen er i fuld Fart, hvad Smaafolkene overordentlig gjerne gjør, men ikke altid kommer

lige godt fra. Unge Mennesker tager paa anden Maade Skade af Bladet, da de ikke altid opfatter den Kjærlighed til Dyrene, *Androkles* prædiker, korrekt under de forskjellige Forhold; exempelvis kan det nævnes, at det i L'hombre er fuldkommen rigtigt at elske »Høns«, men derimod er en ligesaa stor Fejl at holde af »Maarer«; vi har personlig set mange unge Mennesker bløde for denne sidste utidige Kjærlighed.

De Børn, der lider af »*Hovedstrømninger*«, kan det ikke noksom anbefales at tage en passende Dosis »*Lægemidler*«, da de derved øjeblikkelig kureres for deres sygelige Hallucinationer om vedkommende Families aandelige Overlegenhed.

Meget kommer det naturligvis an paa de aandelige Næringsmidlers Tillavning; det samme Stof kan nemlig ved den forskjellige Tilberedning snart egne sig for Voxne og snart for Børn. Medens saaledes kun Voxne kan have godt af »*En Omelet*«, kan »*Rugbrød og Hvedebrød*«, der som bekjendt er et meget populært Produkt, egentlig kun nydes af Børn og barnlige Sjæle.

Paa den ene Side er altfor stærke Krydderier ikke sunde for Børn, men paa den anden Side maa deres aandelige Føde dog ikke helt være dem foruden. Vi ser saaledes, at i N. I. Berendsens *Pariserkroniker* er de usunde Pirringsstoffer overvejende, og det slette Sprog, som afholder Voxne fra at finde Behag i disse franske Bladextrakter, afholder ikke Børnene fra at sluge dem, men vi ser ogsaa i »*Illustreret Tidende*«, at det ikke altid er heldigt, at Celluloses Smag er altfor fremherskende.

En Artikel, der heller ikke altid er ganske sund, er vore forskjellige Organers musikalske Anmeldelser, da de i Reglen er i høj Grad ufordøjelige. Forældre, som f. Ex. giver deres Børn »*Nationaltidende*« i Hænde, bør specielt advare dem for de angule Bestanddele; som oftest er der vel ingen Fare for, at Barnet skal indtage for store Portioner deraf, da det snart vil opdage, at det ikke er med paa Noderne; men Barnet gjør sig dog ofte, forledet af Anmeldelsens enorme Stofmængde, skyldig i den Fejltagelse at tillægge den en overdreven Betydning som aandeligt Næringsmiddel; i Reglen er Næringsværdien nemlig ikke synderlig stor.

Stoffet i »*Aftenberlingeren*« maa vel anses for uskadeligt, skjønt en længere Nydelse deraf virker paa samme Maade som Indtagelsen af Valmuesaft; men det hænder dog ikke saa sjeldent, at den mærkelige Sprogkonstruktion, der bruges i denne Avis, angriber Hjærnen hos de Børn, der absolut vil have en klar Forstaaelse af Alt, hvad de læser, ligesom det er en Gene for Forældrene, at de altid under Barnets Læsning af *Berlingeren* maa være ved Haanden for at kunne give den nødvendige Forklaring af de dunkle Steder, et Arbejde, der kræver baade megen Tid og megen Aandsanstrængelse.

I nedenstaaende Tabel er nogle af de almindeligste aandelige Næringsmidlers procentiske Sammensætning efter den nyeste Analyse paa vort komiske Laboratorium anført.

Animalsk Aandsføde.

	Underholdende Stof.	Væv.	Usunde Pirringsstoffer.	Salt (attisk).	Vand.
Avisænder	25	25	25	0	25
Hestekjød à la Romulus	1/10	90	0	0	9 9/10
Fuglelim	1/2	1/2	99	0	0
Havarthi-Ost fra Herman Bangs Fabrik	0	50	0	0	50

Vegetabilsk Aandsføde (Blade).

	Underholdende Stof.	Væv.	Usunde Pirringsstoffer.	Salt (attisk).	Vand.
Morgenbladet	0	10	80	0	10 (ikke rent)
Dachsavisen	0	33 1/3	33 1/3	0	33 1/3
Punch	50	0	0	50	0

Chutspé.

Paa Klampenborg, hint Gosenland i Nord,
Hvor Israel ellers lade tør som hjemme,
Oplod en liden Mosait sin Stemme
Ved glade Amerikanisters Bord.

Men ak, hans Tale gjorde ikke Spor
Af Lykke Flovserne var alt for slemme,
Næsvisdomstalen vilde helst man glemme,
Og intet Blad den nævnte med et Ord.

Men, Gud ske Lov, Oprejsning jo de Smaa,
Om ogsaa de er sorte, en Gang venter!
Det maatte vor'ses Berendsen forstaa,

Et sechert Sted, hvor selv han Referent er,
Han vidste, hvor hans Tale nok vandt Prisen;
Og nu — staar den med »schtort« i *Dachschavisen!*

*

— „Fy dig an, saa sort du est!“ sagde *Morgenbladet* til *Socialdemokraten*.

* *

Der har vi det!

— Jamen hvor ku' din Mand saad'n faa i Sinde aa hænge sig!
— Ja — Hu, Hu! — ha' haed hæller inte gort 'ed, naar inte den Skavle haed hængt i Porten.

Højst rimeligt.

Præsten: «Æd maadelig, saa sover Du sødelig»! siger Syrach!
Husmanden: «Ja Hr. Pastor! men Syrach ha'de ka'ske itte væ't ude aa høeste!»

En kold Vandstraale.

De fæle franske Blades Rænker
Er større, end man mulig tænker;
De har i Hovedet sig sat
At gjøre Jordens nye Guder,
«*Der greise*» og Fyrst Bismarck Knuder,
Ja truer «Freden» Dag og Nat!

Letsindig Gallerne forstærker
Sig med en Hoben Fæstningsværker,
Der spærre skal en Fjende Vej,
Især dog paa den østre Side,
Se det kan Bismarck inte lide,
Og Hörup sagtens heller ej.

I alt Fald paa den førstes Vegne
Tog sig «*Norddeutsche allgemeine*»
Af Bladene med disse Ord,
At, hvis de ikke snart sig dyede,
Das grosse Vaterland fornyede
Sin Mønt igjen paa Frankrigs Jord.

Men de stupide franske Blade
Partiet gi'er som lige glade
Og glemmer rent, at de har lært,
Hvad Tysken gjøre kan for Penge,
Især, da han har Folk, der trænge
Til nye Milliarder svært.

Nej, da er Danskerne herhjemme
Dog, Berg ske Lov, ej nær saa slemme,
Men skaffer vistnok Bismarck Fryd:
Vi vore Grænser ej befæster
I Øst saa lidet som i Vester
Og heller ej i Nord og Syd!

Et kan dog mulig bringe Fare:
Det er, at Doktor Pingel bare
For længe om det »Svar» har væ't,
Der jo skal vise Højres Blade,
At det var os, som Uret ha'de,
Og Tyskerne, som havde Ret.

Hans Tøven kunde Bismark tyde som
En ny Paragraf fem at bryde, som
Jo Fyrsten aldrig yndet har
Hos andre; derfor vær en bold En,
O Pingel! Skaan os for en kold En
Og kom lidt villig med dit «Svar».

Hvor Dævelen bliver Bondetoget af?

Efter hvad vi har erfaret, cirkulerer i disse Dage blandt Værtshusholdere i Kjøbenhavn og Omegn nedenstaaende Adresse til Hs. Tal-Majestæt Kong Chresten den Første af Bogø; og saa vidt vides, agter Morgenbladet ikke at fraraade sine Læsere at underskrive denne.

Allernaadigste, stormægtigste Monark!

Med den mest levende Deltagelse have vi Undertegnede, saavel som vistnok enhver, der ikke miskjender en Bajers Betydning for vort folkelige Liv og Velvære, fulgt de seneste Forhandlinger om Værtshusholdernæringen i Hovedstadens Magistrat.

At politiske Formaal faa Indflydelse paa mange Sagers Afgjørelse, er vistnok uundgaaeligt her til Lands, men i den Sag, hvorom her er Tale, bør efter vor allerunderdanigste Formening al politisk Meningsforskjel høre op, da den jo ikke drejer sig om den almindelige «europæiske» Ligevægt, men kun om at bevare Balancen i Værtshusholdernes Regnskaber, uden at der stilles nogen som helst Fordring til Gjæsterne om at kunne skjelne Venstre fra Højre. Til Opnaaelse af dette Formaal er det af Deres Tal-Majestæts Regering frembragte Forslag om de titusinde Bønders Tog til Kjøbenhavn efter vor allerunderdanigste Formening en særdeles hensigtssvarende Foranstaltning.

Allernaadigste, stormægtigste Monark!

Vi beder Deres Tal-Majestæt allerunderdanigst om allernaadigst ikke at trættes ved den Modstand, denne Sag hidtil har mødt, men fremdeles af al Magt med Deres ophøjede Visdom at virke hen til, at Landets Sønner (helst saa mange Gaardmandssønner, som muligt) kunne komme til at gaa i Toget og derved hjælpe paa vore Forhold, der nok kunne trænge til en Opstrammer paa en Tid, hvor Nærings-Loven vel er ærlig, men Værtshus-Holden bliver og mere mere besværlig for de mange, som ere forsynede med Tuborgerskab; saa meget mere som de af Deres Tal-Majestæt allernaadigst afholdte Folkemøder have ligget saa langt borte fra os, at vi for vort Vedkommende ikke have kunnet deltage i dem, og desuden de ved Tribunernes Sammenstyrtning foraarsagede Rystelser let kunde blive skjæbnesvangre for de mindre Værtshusholderes Oplag.

Vi have paa dette Tidspunkt følt Trang til at frembære denne vor allerunderdanigste Bøn for Deres Tal-Majestæt, idet vi erklære, at vi sikkert alle ville være villige til at modtage de med Sagen forbundne Pengeofre.

Kjøbenhavn i August 1883.

Jens Ølsen, *Øltapper.*
Finkel-Jokumsen, *fhv. Vært i Snapstinget.*
Aqvahvidtfeldt, *Brændevinsbrænder.*

Illustrationer til danske Klassikere.

Kapelmester Svendsen afholdt igaar Formiddags den første Orkesterprøve paa Lange Müllers Opera „Spanske Studenter“ han meddelte Brudeparret sin Velsignelse.
(*Dagens Nyheder*, Torsdag d. 23. Avgust 1883.)

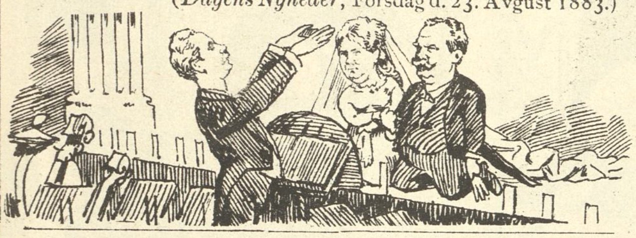

Høstberetning.

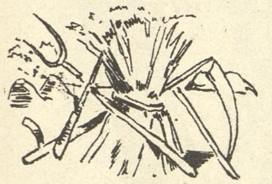

Des værre synes det vedholdende Regnvejr at have været en slem Streg i Regningen for vore egne Landmænd, saa at vi næppe fra vore Overdrev tør gjøre Regning paa noget overdrevent stort Høstudbytte. Fra Nordsjælland berettes saaledes, at Hillerødderne i Aar er slaaede aldeles fejl, og hvad de andre Rødder angaar, da synes de baade her og andet Steds at have faaet en temmelig haard Medfart. Fra flere Kanter af Landet meldes, at Venstres Marker frembyder et højst nedslaaet Udseende, hvilket væsentlig tilskrives de mange lokale Byer, der ere overgaaede Landet. Fra Ærtedalen, Saxkjøbing, Skanderborg og Vedby klages over, at Malkningen af Kvæget i det hele har givet langt mindre Udbytte, end paaregnet. Fra Omegnen af Weile lyder Beretningen, at Høstudbyttet er blevet til det bare Vand og Brød, og fra Kolding meldes, at hvis Estrup ikke snart beder om godt Vejr, kan Landmandspartiet der i Byen se en nær Ruin for Øje. Alle Vegne fra indløber Meddelelser om, at Høstudbyttet ikke fylder meget i Skjæppen, saa at der kun er liden Udsigt til at kunne maale Højre Skjæppen saa fuld som sædvanlig. Endelig klages der over, at den fortærskede Langhalm i Aar viser sig at være saa kort i Straaet, at der næppe bliver et tilstrækkeligt Kvantum en Gang til Bergs Støvler, hvorfor han vistnok maa renoncere paa at gaa med ren Halm i Støvlerne til Winther.

Haveplantningerne synes i Sommer at være blevne stærkt medtagne af den almindelige Havesyge, og Visnesygen har ogsaa efterladt sig kjendelige Spor i Venstres Driverier, i hvilke der er gjort Kaal paa en Mængde blomstrende Talemaader; saa at den eneste Plante, der har baaret Blomster, er en Busk, som endog har været forsynet med Rosenknopper og Tulipaner (N. B. knyttede).

Af Ukrudt omtales hyppig en Art Trekløver, der i det vulgære Sprog benævnes »Trillingerne«, og som synes at være gaaet Venstre temmelig stærkt i Bedene.

Da Venstre i Sommerens Løb i det hele kan siges at have havt følelig Mangel paa »Midler«, kan Aaret, med Hensyn til Høstudbytte, kun sættes lig et daarligt Middelaar.

Italiano-Hymne.

Mel.: Te voglio bene assai.

Jeg er — *io sono* — *Danese*,
Og det er *per Bacco* bekjendt,
At flux *in Basuno* vi blæse
For Alt, som er nyt og Patent;
Vi hylder Sarah-Scenerne,
Der trænger ind fra Syd,
Vi elsker Italienerne,
Naar de har kaldt til Lyd.

Mod Nord for *la bella Adria*
Hver klodset og kejtet Barbar
Kan synge *canzoni di Patria*,
Naar en *Scarafaggio*[1]) han har;
Men er Hr. Brogi sober, ka'
Han saadan Toner ta',
At hele vores Opera
Ta'er sin *Capello*[2]) a'.

Che quastamestieri[3]) *Figura*
Nu Kammersangerne gi'er:
Cantori di Camer' obscura
De mod Italienerne bli'er!
Mod dem er alt vort Piberi
— Jeg si'er det uden Hib —
Som mod *i Muri liberi*[4])
La Loggia del »Pip«.

Derude paa *monte Casino*
Niels Rusta[5]) da endelig saa,
At *Veritas est in Hvino*,
Det skreg jo bestandig han paa.
Og Signor Christoffori kan
Jo hævde smukt sin Plads,
Men imod vor Tenore, han
Gaar med som Kontrabas!

Ermani de Bang's Galanteri
Mod Lindbergs »Gespenster« er stor;
Og der er en Hovn Trimulanter i
Hans glade, »beundrende« Ord.
Men hans Gespenster atter
Maa ynksomt gaa af Kog,
For Italiensk en Datter
Er af de Død es Sprog.

Evviva l'Italia grande!
Til Tak skal hvert eneste Lem
Af Truppen som *Commandante*
Di Danne-Brogi ta' hjem!
Ja, Alt herhjemme vippes
Af Pinden ligestrax,
Naar vore Bæ-Lam klippes
Af *il Maëstro* Sachs.

1) Kæfer. 2) Hat. 3) schrammerert.
4) Frimurerne. 5) Juel.

Kjøbenhavn forsvundet og fundet.

Hov Vægter! Klokken er slagen Tolv.
Gaa hjem det giør I vel i,
Nu lukkes al Ting her.

à PORTA og GIANELLI
Nu kan I lægge Jer.
Vor Klokke er slagen Tolv,

Sky Sus og Dus,
Paa Lampen Blus,
Befal Jer CRONE i Vold.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand No. 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 6. September. Nr. 36.

Forberedende Øvelser.

— Men Herre Gud, Børn, sidder I virkelig og læser Herman Bangs skrækkelige Themaer?
— Ja Moer! saa har vi saa meget mere Fornøjelse af *Punch* paa Torsdag.

Kejser-Besøget.

Der var en Tid, hvor Danmarks Kongeflag
Hang sorgnedtynget over Kampens Døde,
Fjendens Kanoner over Landet løde,
Og venneløst det blødte for sin Sag.

Da tændtes under Kongeborgens Tag
Et Morgenskjær, hvis Straaler Mulmet brøde;
DAGMARA var hint Haabets Morgenrøde,
Der styrket har vor Tro paa «atter Dag».

Selv i det store, fjerne Østerlide
Og med en trofast Husbond ved sin Side
Hun glemte aldrig vore danske Strande.

De følte for vor Sorg, derfor med Glæde
Hver Dansk dem hilser, der vor Jord betræde
Med Kejserkronens Guld om deres Pande.

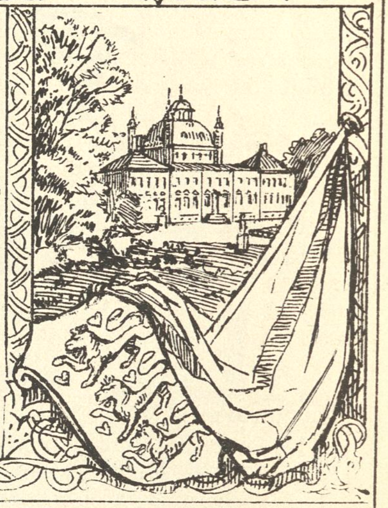

Verdens Gang.

Avgust 1883.

Maaneden dannede en Fortsættelse af Juli, idet Møderne vedblev. De politiske Møder tiltog i Antal, og Ens geografiske Kundskaber opfriskedes saa rart, da Højre sprang fra By til By med sine Matzemøder; derimod forvirredes Ens Begreber om Regning fuldstændig ved de forskjellige Regneopgaver, Højre og Venstre opstillede forat komme til et Resultat om den tilstedeværende Folkemængde.

I Hovedstaden afholdtes der et Sangermøde, men Festen begunstigedes des værre ikke af det skjønneste Vejr. Regnen styrtede uafbrudt ned og ødelagde Alt ligetil Martin Koks i Dagens, Aftenens, Morgenens og Middagens Anledning forfattede samlede Værker, der blev mere end almindelig vandede; medens Festlighederne saaledes hjemsøgtes af for mange Vandskyer, oversvømmedes Programmerne efter de musikalske Referenters Mening af for mange Lanzkyer.

Et blodigt Stævne fandt Sted mellem Dr. Georg Brandes og Herman Bang; den sidste fik flere døde Punkter i Hovedet, hvad han ikke godt kunde taale, da han havde nok i Forvejen, men et Rygte om, at han var bleven saa medtaget, at han vilde høre op at skrive Feuilletoner, viste sig Gud ske Lov at være ugrundet. Af glædeligere Natur vare de Stævnemøder, der blev holdte mellem Musikhandler Wilhelm Hansen og Hof-Hennings; det viste sig, at hele det tidligere disharmoniske Forhold skrev sig fra ubetydelige Misforstaaelser af Begreberne Takt og Tone, og man kom snart til en Akkord, hvis vigtigste Bestemmelse var at lægge paa Noderne Ved den store Forsoningsfest udførtes forskjellige Musiknummere, hvoraf vi kun skulle nævne: „*Vi Alle Dig elske, livsalige Fred!*“ og „*Det er saa yndigt at følges ad*“, i hvis Udførelse begge Koncertgiverne deltog, medens den kongelige hofhenningsske Musikhandel alene gav *Plenge-Polka* til Bedste, en Komposition, Wilh. Hansen ikke syntes at schytte om.

Særdeles heldig var Amerikanist-Kongressen, der gjennemgaaende holdtes i streng amerikansk Stil og altsaa især virkede med Humbug; der er ingen Tvivl om, at de nogle og tyve udenlandske Medlemmer fulgte Opfordringen: „*Stands og forbasves*“!, ved at se vort lille Land være saa godt med paa dette Omraade, at vi ogsaa kunde opvise vore Hum-Bugtalere. Tivoli, der just i de Dage fejrede sit fyrretyve Aars Jubilæum — hvilken Fest dog led et ikke ringe Skaar ved, at den af Martin Harlekin Kok lovede Festsang udeblev, da den store Digter var ganske koksmat efter Sangfesten — hædrede ogsaa Amerikanisterne med en Fest, hvor navnlig Væddeløbet med amerikanske Forhindringer tiltrak sig Opmærksomheden, da deres videnskabelige Løbebaner ikke kjendte til saa mange Forhindringer.

For øvrigt var som sædvanlig i Avgust Sprogforvirringen paa det Højeste her i Hovedstaden; Byen stod forladt af sine daglige Indvaanere og optoges af tyske Tourister, svenske Rejsende, norske Nordmænd, engelske Lystyachtejere, amerikanske Bladnegere, italienske Operister, ungarske Beridere og endelig Skuespillerselskabet fra Helsingborg.

Dette sidste gav den sidste Del af Avgust Maaned Karakteren af en Gjengangermaaned.

Den værste Gjenganger i Udlandet var utvivlsomt Greven af Chambord; thi hveranden

Dag slog Aviserne ham ihjel, og hveranden Dag levede han op igjen, indtil han omsider gik bort. Efter hans Død viste Legitimisterne sig ikke at være stive i Historien, da de ikke vidste, hvilken Konge der kom efter ham, men gjættede baade paa Philip VII, Ludvig XIX og Louis Philippe II. Forhaabentlig finder de snart ud af det, thi det vilde dog være Synd, om denne mægtige, indflydelsesrige Throne skulde staa ledig.

I Spanien gik Pronunciamentoerne igjen; i Badajoz sammenrottede Insurgenterne sig og raabte: „Leve Zorilla!“ Et Øjeblik truede der med at udbryde en Gorillakrig, men det Hele opløste sig i spansk Vind, og dermed var det ude med de Badajazstreger. Der viste sig ligeledes Spøgelser ovre i Tonkin, og man kunde ikke blive klog paa Frankrigs Fidterier ligeoverfor Kina; men Publikum brød sig da heller ikke stort om dette fidtekinesiske Virvar.

I Zululandet opførte man ogsaa „*Gjengangere*“ med den i forrige Maaned dræbte Cetewayo i Hovedrollen; og paa vort kongelige Theater gav man ifølge „*Dagens Nyheder*“ ligeledes Scener af dette Stykke, idet anden Sceneinstruktør, William Bloch, den ene Dag tog sin Afsked, men alligevel viste sig igjen den næste Dag ligesom Olaf i „*Væringerne i Miklagard*“. Efter *Holbæks Amtsavis*“ gjorde Folketingsmand Schjøttz et Forsøg paa at skræmme Livet af en Tømrer Jens Larsen af Damstrup; da denne nemlig var for lunn til at møde paa Schjøttz's Cantor, viste Schjøttz sig i Regstrup for ham, men Alt, hvad Gjengangeren gjorde, var at gaa igjen med uforrettet Sag.

Af Smaanyheder kan anføres: Ølkrigen i „*Dagbladet*“, som drejede sig om det vigtige Spørgsmaal, om bajersk Øl kan blive surt. „De ere sure!“ sagde Cand. polyt. Lütken om gamle Carlsbergs halve Bajere; men Kaptain Jacobsen mødte op med sine to Gefreidere, Laboratorieforstanderne, og skrev en Masse blaat Lakmuspapir fuldt forat desavouere Cand. Polütken; 2) Kongefamilien modtog i denne Maaned talrige Gjæstebesøg, og blandt andet tog Kronprinsen mod en lemlæstet Dreng fra Lyngby, ligesom Kongen tidligere havde taget sig af en lemlæstet Dreng fra Aalborg Sygehus.

Hofnyt. Efter sechert Forlydende har Hs. Tal-Majestæt, Kong Chresten den Første til Bogø, i disse Dage udsendt en Indbydelse til forskjellige evropæiske Monarker om at tilbringe nogle Dage i Hs. Tal-Majestæts Residens. Hr. Hørup, der for Tiden fungerer som Hofnar-Skalk ved Allerhøjstsammes Hof, har i den Anledning udfærdiget de fornødne Ordres til at oppudse Bogøkronen og de øvrige af Hs. Talmajestæts Regalier.

— Efter et usechert, men derfor ikke mere upaalideligt Forlydende have imidlertid de fleste evropæiske Fyrster betakket sig for »Æren«. Grunden til Afslaget skal dog ikke være den, at de høje Herskaber nære Frygt for de i Hs. Talmajestæts Rige grasserende Nihilister, da disse hverken have opfundet Krudt eller Dynamit, og de Projektiler, hvoraf de betjene sig mod fyrstelige Personer, i Reglen (se de meste udbredte Venstreblade) bare er fyldte med Snavs, saa at Virkningen af dem derfor ogsaa altid bliver snavs. De eneste Konger, der have efterkommet Indbydelsen, ere Spar-, Klør-, Hjærter- og Ruderkonge, hvorfor Hs. Tal-Majestæt, der i denne Konkurrence med Kongen af Danmark kom aldeles til Kort, dog er saa nogenlunde i sit Es og fremdeles i Fred og Ro kan øve sig paa nye Kabaler.

Udenfor à Porta.

Dialog ved et Glas.

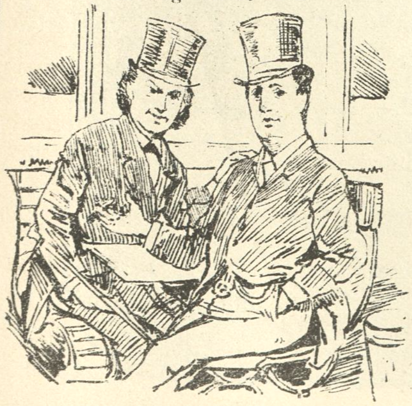

— Jh, God Morgen, gamle Ven!
— Er det dig? Vel mødt igjen;
Det er saamæn længe siden.
— Ja hvor Tiden
Svinder hen!
— Sidste Gang, vi saas, vi to,
Truedes vor Fred og Ro:
Mordforsøg med Klem og Liv i
Var i Privi-
Legio.
— Rigtig! Vi blev jo af Monopolakker
Sendt, hvor Pebret for en vakker
Kunstnersjæl vil gro.

— Værre blev, hvad siden kom:
Ingen, der ej fødtes som
Italiener eller Svensker.
Kan blandt Men'sker
Færdes om.
Hver dramatisk stor Monark
Har holdt Hof i Danemark;
Lutter Sprog man render gal i,
Som i salig
Noah's Ark!
— Ja, vi paa Tysk raaber leve de Franske,
Og paa Svensk vi gi'er det Danske
Italienske Spark.

— Sarah kom da først hertil;
Hun var stor! — Jeg tror, du vil.
Husk, Kritiken skreg jo: »*stanto!*«
Til det Panto-
Minespil.
— Men Hr. Brogi maser nok
Hele Helsted's Sangerflok?
Gaa i Døden paa en Polka
Den Slags Folk ka',
Som en Sok!
— Saadan gaar Vores skam ej over Grænsen!
— Næ: »Nu vender vi, Hr. Svendsen!«
Raaber de *en Bloch*.

— Pingel's Alvors-Flok er glad; —
Nylig med Begejstring sad
De og saa, at Lindberg's »Busse-
Mænd« som Strudse
Spiser Mad!
— Saa! nu regner det. — Vor By
Hævde vil sit Graavejrs-Ry,
Mens vi gamle Sæbekjælder-
Folk nu vælder
Hjem paany. —
Paul! Giv mig Kraft til at virke med Helsen:
2 belagt med Hanne Nielsen
Og en Paraply!

Fra Bogladen I.

— En gammel Almanak fra forrige Aar ligesom i Fjor! Havde De da virkelig nogensomhelst Gavn af den?
— Jou saamæn haaj A saa, for mæ æ Helledaw var ed wal kneven nok, men mæ æ Wejr var ed missæl møj reele!

Fra Bogladen II.

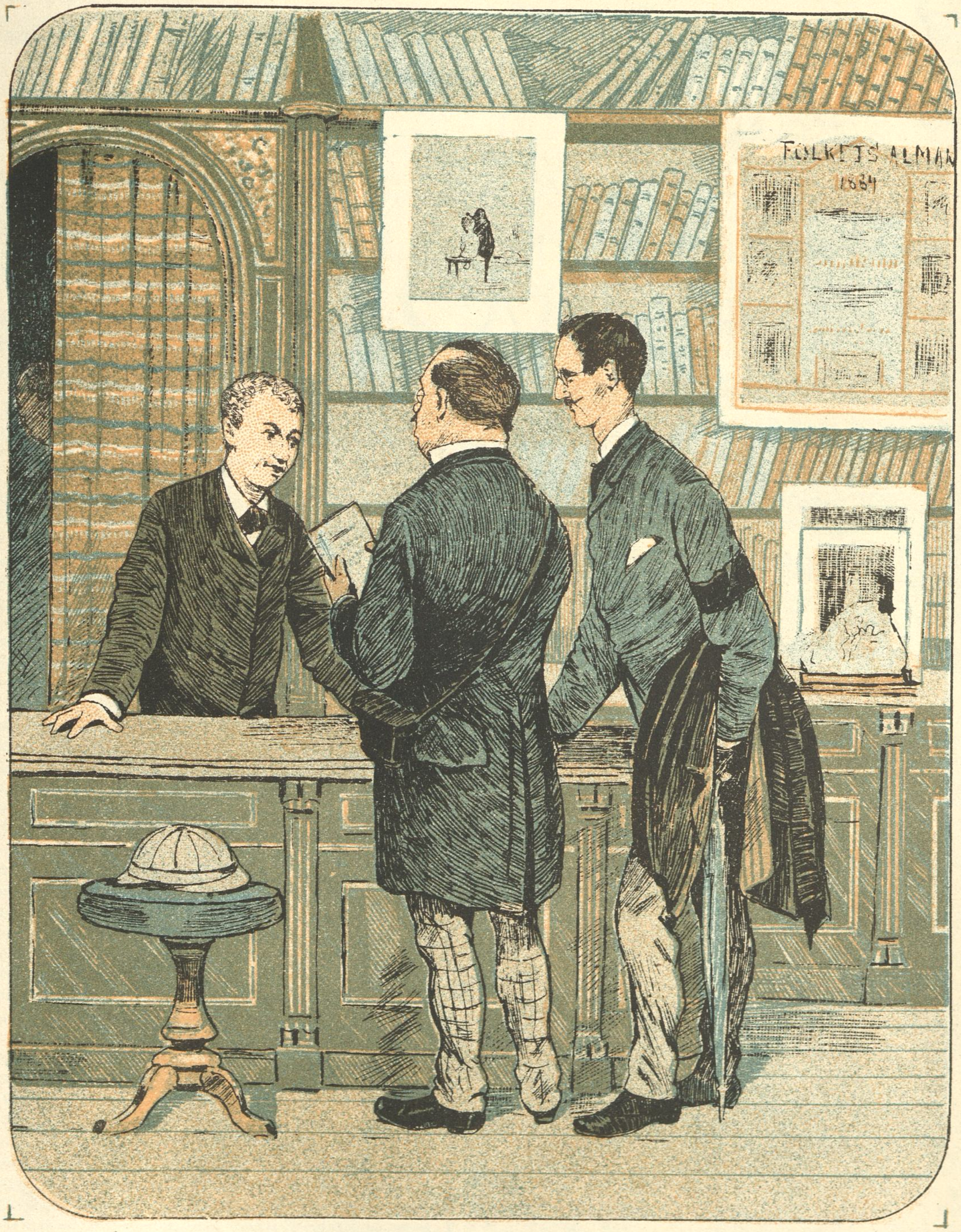

— Koster zwei Kroner!
— Ist's das neueste?
— Ja, det er det nøjeste!

De tvende Klokkerembeder.

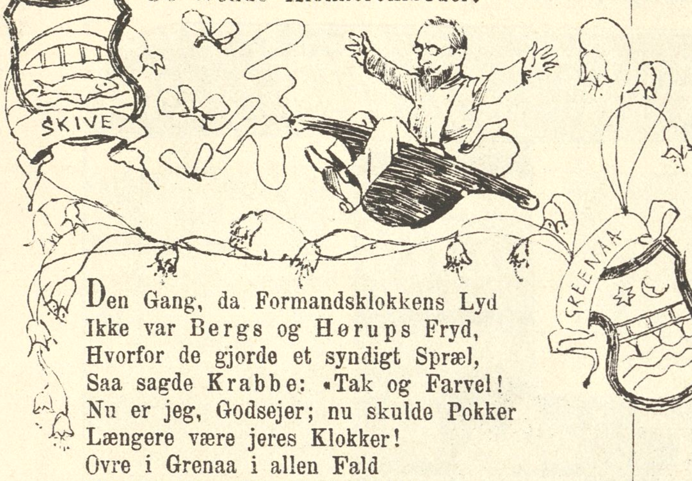

Den Gang, da Formandsklokkens Lyd
Ikke var Bergs og Hørups Fryd,
Hvorfor de gjorde et syndigt Spræl,
Saa sagde Krabbe: «Tak og Farvel!
Nu er jeg, Godsejer; nu skulde Pokker
Længere være jeres Klokker!
Ovre i Grenaa i allen Fald
Har jeg et andet Klokkerkald!»

Derpaa han gjorde en Udflugt imens
Over til Klokker Lincks Residens.
Her var der ingen Ting i Vej'n
For her var Berg ikke ansat som Degn,
Saa han af Venstre ej kunde blive
For deres Luner gjort til Skive.
Derfor lød Klagen fra Bogøs Drot:
Disse Bestillingsmænd har det for godt!

Men nu skal Krabbe dog ogsaa om kort
Tid fra den Klokkerbestilling bort;
Siden i *„Danmark"* han Scepteret svang,
Krabbe gik aldrig Krebsegang.
«Opad» han kan paa sit Banner skrive,
Selv naar han bliver gjort til Skive
Byskriver, kan man dog se, han et stort
Borgmesterstykke som Klokker har gjort.

Gengangere

I. Brev fra Fru Alving.

Hr. Redaktør!

Under det kjæmpemæssige Arbejde, jeg for Tiden har for, gjør det saa godt at blive rost af en Theateranmelder . . . gjør det for Resten ikke altid det for os sceniske Kunstnere? — «Roes mig kun, jeg gider nok høre det!» sagde jo Deres Lands første komiske Forfatter . . . og jeg takker Dem derfor for Deres venlige Linier.

De spørger mig om Fru Alving. Jeg kunde skrive en hel Bog om dette Snillefoster, ganske vist ikke saa meget som De, men alligevel en forsvarlig tyk Bog; men jeg har kun et Par Nattetimer tilovers til dette Brev; thi jeg har jo været paa Prøve i Dag og skal igjen i Morgen paa Prøve — det er et ganske forfærdelig anstrængende Liv.

Jeg har vel ikke paa langt nær læst Alt, hvad der er skrevet i Norden om «Gjengangere»; men jeg har med Glæde studeret alt det fortræffelige, De har nedskrevet derom. Og det er et ikke lidet Arbejde, thi De kommer ikke alene ind paa Æsthetik, men ogsaa paa Ethik, Dogmatik, Pædagogik og Sygejournalistik.

Maaske det ikke er rigtigt — det ved De bedre —, men jeg tror, at Fru Alving i Grunden er enkel; naar hun en enkelt Gang ikke er enkel, er det en enkelt Undtagelse, i sig selv er Fru Alving Enkelttal.

En Ting kunne vi imidlertid blive enige om, at Lindberg er mageløs — ikke sandt, finder De ikke ogsaa det?

Ja, nu maa De tage til Takke med disse i en Fart nedskrevne, nervøse Linier.

Deres
Helene Alving.

P. S. Vær nu ikke for stræng imorgen!

II. Generalprøven.

Alle Theaterdirektører i hele den vide Verden har i de sidste to Aar ikke bestilt Andet end tænke paa Opførelsen af «Gjengangere». Det er August Lindberg, Theaterdirektøren, sin egen Instruktør, sin egen Skuespiller, sin egen Osvald, der udførte dette Kunststykke.

Lad os alle falde paa Knæ og tilbede denne aandelige Kæmpekraft, dette overmenneskelige Mod, denne titaniske Energi. Hvad har han ikke alene paataget sig som Theaterdirektør? Jeg kan snakke med derom; thi jeg har set en forhenværende Primadonna ved Folketheateret, som vilde danne et rejsende Selskab, betænke sig paa at opføre «Gjengangere», skjønt hun havde Tilbud fra vor første Feuilletonist herhjemme om at spille Osvald, og han kunde spille den — jeg siger dette uden falsk Beskedenhed, thi jeg ved det, jeg føler det med mig selv.

Men Lindberg havde Modet. Hvilken Direktør! Han engagerede Skuespillere, lejede Theatre, lod Roller skrive ud, fæstede Maskinfolk, fik fat i en Suffler, lod en svensk Malermester fra Stockholm male Dekorationen, forat den kunde blive rigtig norsk, averterede Stykket, lod trykke Plakater og solgte Billetter til dobbelt, forhøjet og almindelig Pris. Hvilken Instruktør! Han satte det Hele i Scene, ogsaa de smaa Trompetstød i Bladene. Hvilken Skuespiller! Han lærte sin Rolle.

Forden, der kjender Produktionens hille den gloende Ovn, hvor der hverken findes Rist eller Ro, er dette næsten ubegribeligt. Enhver kunstnerisk Opgave er en Gaade, Kunstneren er sin Opløsning nær. Feuilletonnisten slaas med de mange Ord som med vilde Heste, de sætter sig paa Bagbenene, han kan ikke holde dem i Tømme, Pennen løber løbsk; for en Skuespiller bliver Theateret under Prøverne til et Loppetheater. Tankerne bore deres Braad i hans stakkels Hovede, Ordene suger hans Hjærteblod, Replikkerne stikker ham — Stikreplikker, hvilken fortræffelig Betegnelse! —; de springe fra ham, blot han kunde negle dem, men nej: han kløer sig fortvivlet i sit Hovede, ingen arabisk Trylleformular, intet persisk Insektpulver kan hjælpe — han lider, lider, lider!

Er dette saa, og det er det, det føler jeg, thi jeg har selv fundet paa det, hvor maa det saa ikke svie til En at spille

Osvald? . . . At spille Osvald er at sætte sig til Gjæstebud og nyde sin egen Rygmarvsbudding.

Vi ere Alle i Slægt med Osvald . . . Jeg kommer lige fra Generalprøven. Lindberg havde givet mig Fribillet, ikke fordi han ønskede Generalprøven paa Tryk — lad kun dem, der have Parodien og Latteren rede for de mest vexlende Themaer, sige det! – men fordi han vidste, hvor nær jeg var i Slægt med Ibsens »Gjengangere«.

Jeg kommer lige fra Generalprøven. Jeg har set Osvald ende som en stakkels aandelig Fallent. Det er mig umuligt at sige, hvor jeg følte mig truffen . . . Hele Billedet ligner saa uhyggelig: denne slatne Gang i Knæerne, denne pjattede Patten paa sin Finger, dette nervøse Haar ned i Panden, disse skelende, skulende Øjne i det graagrøngule Ansigt, denne uvilkaarlige Griben om Baghovedet, hvor Hjærnen skulde sidde . . . .

Og det er da Lindbergs uvisnelige Fortjeneste, at han har gjengivet dette tragiske Nerveknippe i en moderne, komisk Iklædning.

Hvor gjør han ikke Osvald vidunderlig klar for os? Vi forstaar denne Livslyst, der er en Sorg, denne Fortvivlelse, der er en Glæde; vi forstaar denne fortvivlede Livslyst og denne glade Sorg, fordi den rummer denne Nedslagenhed, der er et Haab, som indeslutter en Kummer, der har Plads for en Jubel, som omfatter en Længsel, der bærer paa en Hævn, som er en Afkræftelse, der svulmer af Kraft, som tvinges af Villiesmangel. En Pessimisme med Kaadhed i sit Labansfjæs, en Frugt af en af de hemmelige Ulykker, der danser Kankan i Degenerationens Aftenstjerne.

Hvilket Geni, hvilken Skaberkraft sidder Lindberg dog ikke inde med? Det er ikke Ibsen, der er Skyld i, at Stykket er dramatisk — det er Lindberg, der gjør det dramatisk; det er ikke Ibsens Fortjeneste, at Stykket er godt — det er Lindberg, der gjør det godt! Lad saa kun dem, der have Parodien og Latteren rede for enhver Begejstring i Vor Tid, sige, det er et stivt Stykke . . . ikke Ibsens Stykke, men denne Udtalelse . . . lad dem det, værs'god!

Om Fru Alving kan jeg fatte mig i Korthed. Hun har selv saa mageløs veltalende sagt Alt, hvad der kunde siges, og vist, hvor godt hun har fulgt med det Gode, der er skrevet om »Gjengangere«.

Jeg kan for Indtryk ikke udtrykke mig nærmere paa Tryk; men det ved jeg, thi Lægen har sagt det, at kommer igjen saadan en Paroxysme over mig, saa er der ikke noget Haab mere.

Derfor kun foreløbig dette: Norden ejer for Øjeblikket kun én Skuespiller, og hans Profet er

Her van Bang.

III. Første Opførelse.

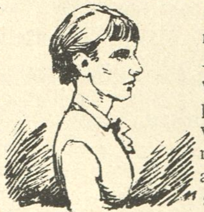

Jeg kommer lige fra første Opførelse af »Gjengangere« — hvor jeg følte mig truffen, det er mig ikke muligt at sige. Det lignede saaledes som en udmærket gjennemført Kopi ligner Originalen; vi have jo Alle vort Forbillede, vi ere jo Alle Kopier. I første Parket var de, der sad nærmest Scenen, og i andet Parket de, der sad bagved disse.

Lindbergs Stykke »Gjengangere« er Tusindfold bedre end Ibsens Stykke »Gjengangere«. Jeg skal ikke tale om selve Stykket — der er ovenfor skrevet bedre om det, end jeg kan gjøre; jeg skal heller ikke tale om Rollerne — Fru Alving har saa mageløs veltalende sagt Alt, hvad der kunde siges. Derfor skriver jeg kun om Dekorationen. Den er aldeles, som Ibsen har forlangt den, men naturalistisk gjengiven; vi unge Oldinge »fra igaar« vil ikke mere vide noget af Romantik paa Scenen.

Dekorationen altsaa; det er: »En rummelig Havestue med en Dør paa den venstre Sidevæg og to Døre paa Væggen tilhøjre. I midten af stuen et rundt bord med stole omkring; på« . . . Naa, der kom jeg nok til at skrive paa Norsk. Det er for Resten ogsaa lige meget med Beskrivelsen, den kan man selv læse hos Ibsen. Hvad jeg helst vilde fortælle, var, at jeg efter Forestillingen var sammen med Lindberg. Han er mageløs, han drak et Glas med mig og lovede at skrive et Brev til mig. Saa faar jeg igjen Lov til at skrive, og det glæder jeg mig til, og jeg haaber ogsaa, De glæder Dem dertil.

Petrine Nansen.

Illustrationer til danske Klassikere.

Det russiske Kejserpar ankom som bestemt igaar Formiddags . . . . Det glade Publikum delte sine Bifaldsraab rigelig mellem Politiet, Husarerne og de høje Herskaber. *»Daxschavisen«* **d. 31. Avgust 1883.**

Hædersmænd.

Da Venstre fromt ved Højres Side
Forsamled' sig i Holstebro,
Af Hansen Sir man fik at vide,
At sligt han inte ta'er med Ro.
Hans vrede Ord, en Sværm af Bier lig,
Om Højres Øren summet har,
Og Talen selv, skjønt Hansen Sir lig,
Dog saare langt fra sirlig var.

Om Kongetalen han erklæred'
Først, hvad ham stærkt paa Sinde laa,
At han dog ikke havde været
Blandt dem, der stod med Hatten paa,
Og dog med disse Ord han endte,
At ingen hæderlige Mænd
Ku' være, rent ud sagt, bekjendte,
At tage Hatten af for den.

Hvem skulde troet, han var saa slem, a'
Han om sig selv har saadant sagt
Og i et saa fatalt Dilemma
Sin egen Hæderlighed bragt?
For, hvis hans Ord er sandt, maa Glansen
Jo svært af Mandens Hæder gaa,
Og er det Lyv, saa maa jo Hansen
Af den Grund samme Facit naa.

Slig Udsigt for en »Folkefører«
Kan ikke kaldes blændende;
Men saasom dette Spørgsmaal hører
Just ikke til de brændende,
Saa kan man rolig la' det ligge,
Da Svaret, hvordan end det bli'er,
Godtgjør om Hansen Sir, man ikke
Skal tro paa alt, hvad Hansen si'er.

Olympiske Lege.

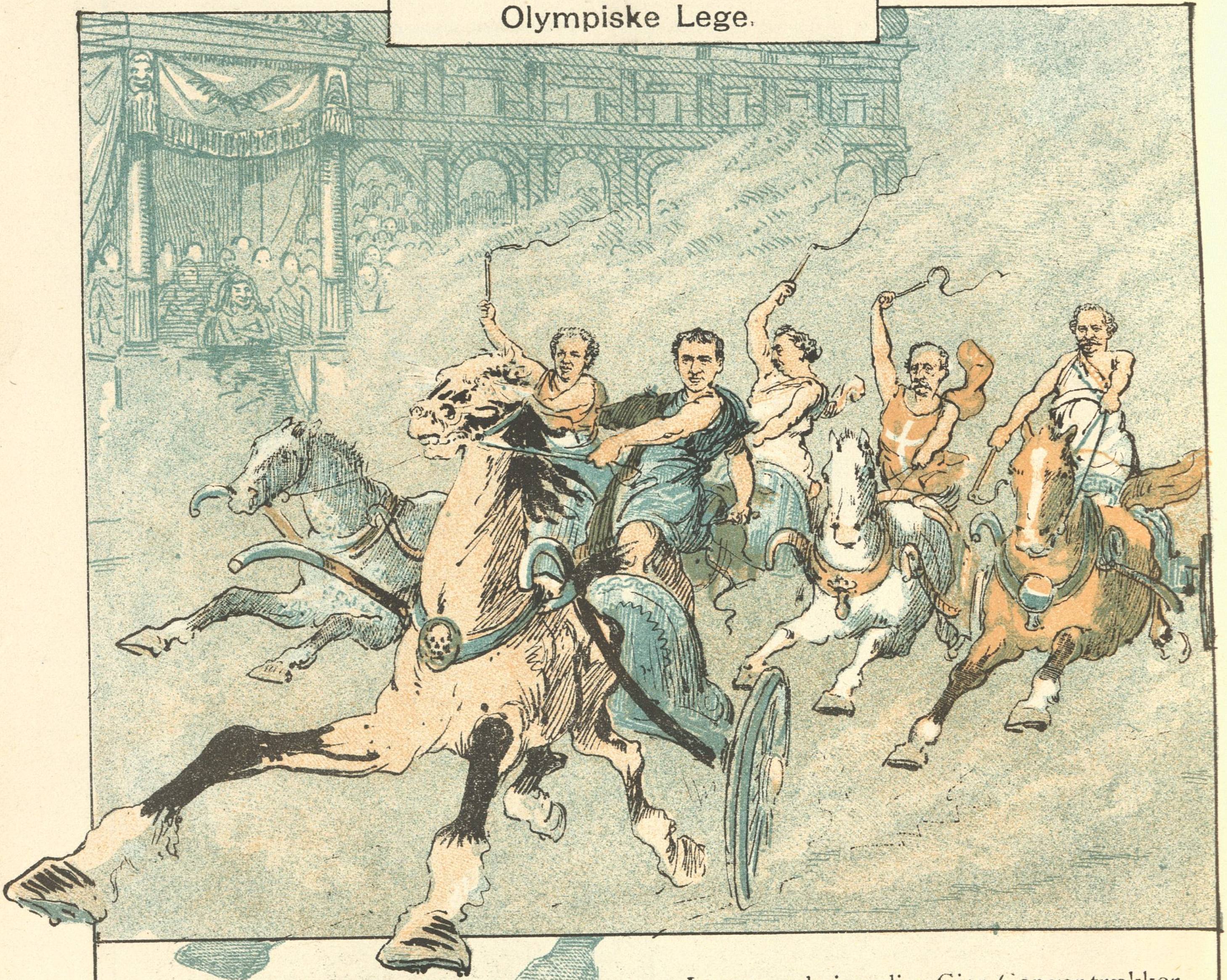

Dystløbet er aabnet. Paa Thespis-Kærrerne
Alt Styrerne jage mod Maalet hen,
At fylde Parketterne og Parterrerne
Og hædres som røde Lygte-Mænd.

Lindberg, hvis vælige Gjen-Ganger trækker
Fuldt Hus, man forrest i Laget fandt;
Med Grund sine Konkurrenter han skrækker:
Et Held-Heste-Hoveds Forspring han vandt!

— Dog Fallesen, lad ikke Modet falde,
Og trøst eder, Watt og Andersen!
En Gjen-Ganger tør I nok Lindberg kalde,
Han er jo af dem, der gaar igjen.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 13. September. Nr. 37.

PUNCH.

Knebent nok!

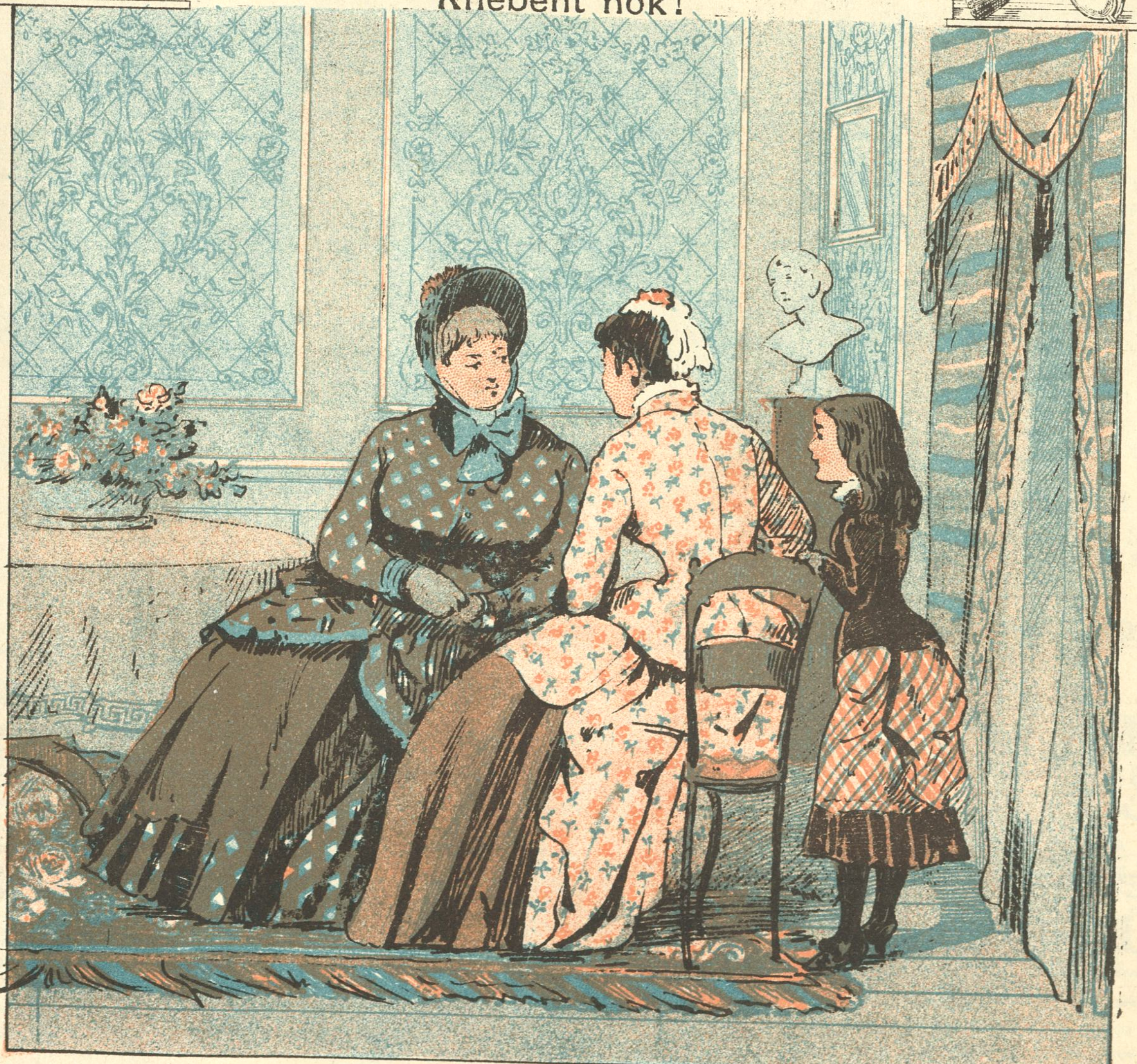

— Men Tante! Hvor kan Du nøjes med en halv Plads i Theatret?

Raadvilde.

Som Rør, der planløst svaje hid og did
For Vindens Spil mod alle Verdenshjørner,
Er Venstreførerne i denne Tid:

Snart Højres Møder dem saa dybt fortørner,
At de gaar løs paa dem som «Lützows Jagt»,
Der blev foreviget af salig KØRNER;

Snart skal paa dem slet intet de ha'e sagt,
Men giver Ordrer til at blive hjemme
Og gi'e Partiet som den stille Magt.

Af denne Vaklen lader sig fornemme,
At Chresten Povelsen & Compagni
Er kommen, hvad man kalder, svært i Klemme.

De skjønne Dage ere længst forbi,
Da Chresten turde sige: Vi alene
Tør rose os af Folkets Sympathi!

At Højre mægtede at faa i Scene
Sat Møder, der har Venstres overfløjet.
Det var for Berg en højst uventet Gene.

Da disse Møder har gjort klart for Øjet,
At «Højres herskesyge, lille Klike»
Er lovlig stor, er han just ej fornøjet.

Hvordan han nu i Tinget vil sig skikke,
Naar der han tale skal i «Folkets» Navn,
Det véd vi ej, og han vist heller ikke.

At Ærtedals-Adressen ingen Gavn
Kan gjøre mer for nogen Venstre-Bøste
Som Piedestal, vil volde dybtfølt Savn.

Og det skal ikke stort de Herrer trøste,
At til den første Mandag i Oktober
La'er intet nyt Sæt «Folkegunst» sig høste.

Selv om de sprang saa let som Antiloper
I Landet om, 'er Tiden dog for kort;
Sligt kan nok gjøre Folk til Misanthroper.

Især naar de har drevet Tiden bort
Med Visne-Politik og Vente-Dito,
Saa maa vel Tidens Knaphed føles haardt.

— «Resolutionerne» var Venstres Skridt o-
ver Rubikon: det kan ej gaa tilbage
Og endnu mindre sine Hænder frit to.

Med CÆSAR BERG det fremad kun kan drage
Og stole paa en Fører, der formaar
Blodkopper, hvor det kniber mest, at tage.

Men med en saadan General man slaar
Dog ej paa Flugt, end sige skræmmer Fjenden;
Derfor som Rør i Blæsten Hæren staar,

Og derfor er Partiet slemt i Vinden.

Persiske Breve. XXI.

Den 16de i Maaneden *Mir* Aar 1253 efter *Jezdegerd.*

Selim, Musas Søn. Profetens Træl, Hilsen!

Selah! Ven og Broder! Maatte dit Pavlun stande evindelig! Allah er stor! Vantro Hundes By vrimler af Syngekafirer, som have samlet sig for at snakke Bragesnak og kvæde til en ældgammel Gjavr, Abu Grundtvigs Ihukommelse. Inshallah! Denne var Syngekafirernes Zoroaster; han er forlængst vandret heden til Allahs Paradis, hvor han favnes af evigunge Houris, men hans Hoved staar i en Bod paa Shahens nye Torv, og hans Aasyn viser sig i alle Vinduer. Gud er Gud! Abu Grundtvigs Skjæg var som Vandfalds Skum, hans Aasyn som en Profets, hans Røst som en Løves Brøl, hans Tale som fængende Ildsluer, hans Lænder frugtbare paa Ætmænd, hans Afkom utalligt som Støvet i Ørken. Allah il Allah, hans Sønner ere Mollaher, som kvæde til hans Pris, og Muezziner, som kalde til gladelig Bøn og yndelig Lovsang fra Minaretternes Tinder, og Dreje-Dervischer og Skole-Ulemaer, som oplære Gjavrerlænders Frugt i liflig Sang og levende Ord. Mashallah! Deres Skjæg er længere end Gedebukkes, deres Fez bulet og blød som Kamelhaar, deres Tales Strøm ustandselig som den Flod Frat; de taler det Sprog Bragemaal eller Kragemaal, og de synger, naar de skulle æde, naar de have ædt, naar de lægger sig til Hvile i deres Pavluner, naar de rejser sig fra deres Leje, naar de sover, naar de vaager, i Moskeen og udenfor Moskeen, samlede i Vennemøde og ene. Allah Kibir! Deres Beskedenhed er som Dschebel Musa, og dem, som ikke kvæder Bragemaal, ikke have den glade Tro og ikke bære den bløde Fez, holde de for langt bedre og Allah velbehageligere end de selv.

Inshallah! Gud er stor! Shahen i dette Land sidder langt borte under et herligt Pavlun, og talrige Shaher fra andre vantro Hundes Lande ere dragne did at hvile under samme Pavlun og æde liflig Brad og nærende Brød med

ham. Ved Profetens Ribben! Der disse fremmede Shaher kom til Kafinernes By, annammede vantro Hunde dem med
Glæde og oplode deres Røst og raabte: •Salem, Fred være med Eder, I, fremmede Gjavrers Beherskere!• Allah Akbar!
Din Faders Søn drog did at hilse med sin Munds Røst en af disse Fremmede, Shahen over de Moskoviter, og mange
fulgte med den hvidbarmede Guzles Søn, og der var meget Folk til Stede. Mashallah! Og Guzles Søn og Kafirhunde
ventede saare! Bismillah! Se! Shahen kom, og hans Følge var som Stjerner, og deres Kaftaner straalede af Guld og
Sølv, og deres Vogne bleve dragne af vindsnare Gangere. Allah er stor! I den allerforreste Vogn sad Shahen over alle de
Moskoviter, og se, hans Bug var som det Bjerg Ararat og bævrede op og ned paa de bløde Hynder, og hans Aasyn var
rundere end Fuldmaanen, straalende rødt som Ormudz's Øje, naar det dukker ned i det vestlige Hav, og hans Bryst var
behængt med gyldne Amuletter. Allah Akbar! Hvor liden følte Selims Broder sig lige over for denne! Og Yakub,
Musas Søn traadte hen til Shahens Vogn, som blev dragen af en rapfodet Kamel, og han bøjede sig i Støvet og slog den
nærende Jord med sin Pande og oplod sin Munds Røst og sagde: •Selah! Vær hilset, Du, Moskoviters rundbugede
Shah, maatte Allahs Øje vaage over dit Mellemgulv, maatte dit Bryst vorde behængt med utallige Amuletter, maatte dine
Lænder avle hestbetvingende Sønner som Ali, Døttre som Fatime! Jeg har talt!• Allah Kibir! Gud er stor! Shahens
Aasyn straalede af Velbehag over Musas Søns Hyldest, og han oplod sin Mund og svarede og sagde: •Søn af den haar-
fagre Guzle, min Naade er over dig, Musas Førstefødte!• Men en liden Kafir stod hos med et Par langskaftede Sandaler
i sin Haand, og denne Daare grinede og sagde: •Mashallah! Hvilken gammel Snegl! han tror, denne er de Moskoviters
Shah, og se, det er ikke andet end Over-Bysvenden Abu Clausen, den lovlærde!• — Ved Profeternes Skjæg, o Søn af
Musa, du ser, disse Gjavrer ere dummere end Strudse, deres Øjne kjende end ikke Forskjel paa en Shah og en Over-Bysvend.
Allah Akbar! Hvad det Ord •gamle Snegl• angaar, da har vise Ulemaer sagt mig, at det er et Æresnavn,
hvormed Kafirynglinge hædre Oldinge, hvis Skjæg naar til Bæltestedet, og fra hvis Læber Visdommen flyder som Honning.
Bismillah! Som Selim véd, ere disse Gjavrers Kvinder skjønne som Hourierne i Allahs Himmel, og Musas
Søn fryder sit Øje ved at beskue deres utilslørede Aasyn. Allah il Allah! Den skjønneste af disse Kvinder har Yakubs
Øje ikke skuet, og dog er hans Hjærte fuldt af Elskov til hende, thi hendes Navn er paa Alles Læber, og hendes Dejlighed
lovsynges af alle Munde. Mashallah, Mashallah! Tifold lyksalig den Søn af en Hund, som kan trykke hende til sit Bryst
i det duftende Harem! Ved Muhameds Mellemgulv! Musas Søns Skjæg er hvidt som Ararats vinterlige Top, men hans
Hjærte er som en glødende Ovn, hans Arm stærk som Alis, hans Mod større end en Løves, hans Yatagan skarpere end
en Ragekniv. Allah Kibir! Selims Broders Hjærte brændte af Elskov, og han bandt Sandaler under sine Fødder og om-
gjordede sin Lænd med sit Krumsværd og drog ud at erhverve denne Kvinde og føre hende til sit Harem. Ved Ayeschas
velsignede Aske! Der Yakub traadte ud af sit Pavlun, se, da stod en af Bysvendene for hans Aasyn, og hans Hoved var
dækt af en Hjælm, og han havde Øjne i Hænderne og en Stav paa Bagen. Inshallah! Den fuldbarmede Guzles Søns
Ord udgik til Bysvenden: •Vær hilset, Kafir, maatte Staven stedse bepryde din Bag og din Aarvaagenhed være som en
Hanes! Sig mig, Søn af en Hund, hvor finder jeg Kvinden, hvis Navn er paa alles Læber, hvis Skjønhed lovsynges af
tusinder, Gine, den dejlige Mø, at jeg maa føre hende til mit Harem og elske hende med syvfold Kjærlighed?• Mashallah!
Denne elendige Gjavr saa paa min Faders Søn med barske Blikke og svarede og sagde: •Du er nok ikke med paa den,•
vendte Ryggen til mit Skjæg og gik bort. Men Selims Broders Hjærte er fuldt af Kval, hans Mellemgulv skjælver
af Drøvelse.

Selah, Ven og Broder! Maatte dine Sønner vorde ranke som Palmer og dine Hustruer dejlige som Gine....ak!

Din rettroende Ven og Broder
Yakub Ben Musa Nasreddin.

Bondefangere.

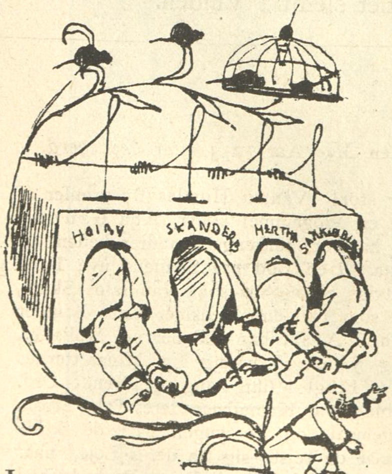

Har De læst i Chresten Bergs Avis,
Eller har De hørt det,
Om, hvor slemme Amtmænd der kan gi'es?
— Nær En havde mørdet

Venstreførernes Anseelse;
Den var rigt'nok værre!
Hvem sku' troet, at saadant kunde ske
Ved en Kammerherre?
Det var Unsgaard, som i Thisted
Venstres Tillid rent har mistet
Og Hr. Bergs Unaade fristet
Ved en Velkomst-Tale.

Der ved Bordet sagde han saagar
Uden Spor af Anger,
At en Nutids Venstrefører var
Lig en Bondefanger!
Derfor tyktes Chresten Berg, at han
Følte sig for Bonden
Til at maatte mod en saadan Mand
Bladet ta'e fra Munden,
Og saa sa' han i sit eget
Navn, at han var bleven meget
Vred, og Kammerherren vejet
Og for let befunden.

Saadan En tør træde •Os• for nær!
Sikke Amtmandsnykker!
Kom en anden Gang nu inte her
Og bid Skeer i Stykker!

Det er kun mod Kongen man har Lov
Til at være bidende,
Holde Hatten paa, samt være grov
Og at •blive siddende•;
Har til Venstre man leveret
Titler, som har •Os• generet,
Bli'r man Løgner tituleret
Ja og Æreskjænder!

— Og slet ingen — den Ting er da ren! —
No'et Bevis forlanger
For, at Berg i alt Fald kun er en
Daarlig Bondefanger:
I det mindste ingen Vej han kom
Med at fange noget
Bud fra de ti tusind Bønder, som
Skulde gaa i Toget.
Saa enhver kan sagtens tænke,
Det maa svært hans Ære krænke,
Naar man Attribut vil skjænke
Ham som Bondefanger:

Populær Kunstforstaaelse.

— Med Forlov, er det nu ikke Jomfru Maria?
— Nej, det er *Jeanne d'Arc.*
— Naa saadan! Ja for den Figur der længre henne, det er jo dog Kristus, der velsigner de smaa Børn!

Riposteret.

— Hr. Agenten spillede ogsaa som et Asen!
— Undskyld Hr. Kammerjunker! Det kunde jeg sige til Dem; men det kan De ikke sige til mig!
— Hvad behager!?
— Jo, De er en fin Mand, De kan ikke sige saadan noget; men jeg er en simpel Mand, jeg kunde godt sige det.

Ved Lirekassen.

Tag og kom og kjøb en Vise
Om, hvad du og Alle véd.
Vi med Rørelse vil prise
Sidste Uges Herlighed;
Endnu mærkes Dønningen
Fra Fre'sberg til Grønningen.

Alle Nordens Konger drager
Rundt paa Rothes Banenet,
Og mens hele Byen flager
Pifter Venstres Flageolet;
Vældig frem de stævner; — men
Denne Gang Czarevner den!

Fromt den sorte Skole dyer sig,
Mens «de Glade» mylrer ind;
Tietgen om sit Tagskjæg stry'er sig,
Bær sit Kors med ydmygt Sind.
Paa hans Marmor-Mausolée
Staves «Grundtvig»: *C. F. T.*

Politiet i vor Lulle
Saa' os gjerne Klokken ti;
Folk og Hunde, som er fulde,
Faar i Lænker frit Logis;
Snart maa Værtshus-Ejere
Kun ha' Crone-Bajere.

Nu kan Johan Svendsen styre
Sit Kapel som Oligarch;
Mest jeg li'er dog Russens dyre
Ny Kapel i Danemark,
Skjønt at begge to med Takt
Blev i Norges Gade lagt

Nylig man til Lindberg's Ære
Sang Kloral og drak Mixtur;
Lille Herman sa' sin kjære
Brandes Tak for naadig Kur;
Den Slags smaa Fornøjelser
Skræmmer ikke Spøgelser.

Medens Chefen fik de glade
Debutanter aflevert,
Var der Fryd paa Nørregade,
Da Parkettet blev wattert;
Thi de længste Glæder har
Den, som gode Sæder har.

Læser! Heraf kan du lære,
Vil du være stærk og fri,
Maa loyalt og pænt du ære
Stadens vise Politi!
Og at Livet trives kuns,
Naar man flittig nyder Puns.

Offentlig Brevvexel.

Til

Savletidulo Hr. Degter Rudolf Schmidt?

Jeg hved inte om Dig har den Ere at kenne mig, men jeg vil illievel skreve til Dem; Og tagge Dem saa mange Gange. For Deres nye Bog har moret mig saa mejet og ogsaa Stine Flink og hinners Vend, som er Slagter og de andre Piger, som drag Kaffe hos mig. Og vi grinte saadan af den Pige som hed Hyppattia og det latinske som stod nejenunner som min Vend, der er Farmasøjt forklarede for vos, saa vi grinnede saadan; Skriv bare saadan noget snart igjen. Jeg kunne ellers ogsaa fortælle nogle raske Histaarier, men jeg kan ikke sidde det saa got sammel og ikke latinsk.

Unnerdanisk
Marie Rask.

Mere Hofnyt. Efter hvad vi have erfaret, agter Hs. Tal-Majestæt, Kong Chresten den Første til Bogø førstkommende Blaa-Mandag at modtage i Avdiens Deputationer fra Venstre-Møderne i Hillerød og Jyderup, der agte at overrække Allerhøjstsamme den paa nævnte Møder vedtagne Hertadals-Resolution. Efter hvad et almindeligt Rygte vil vide, skyldes denne Nedladenhed fra Hs. Tal-Majestæts Side et Ønske hos Allerhøjstsamme om, i Lighed med Kongen og Kronprinsen af Danmark, ogsaa at faa en Lejlighed til at tage sig af sine lemlæstede Undersaatter.

Fra andre Lande.

— Blandt de Vilde paa Ny-Zeeland hersker den mærkelige Bryllupsskik, at Brudgommen Aftenen før Bryllupsdagen gjør et sidste Ungkarlegilde for sine Venner. Ved denne Lejlighed serverer han blandt andre Retter ogsaa sin tilkommende Svigermoder, og dersom denne Ret bliver helt opspist, uden at der levnes det mindste af den, anses det for et lykkeligt Varsel for Ægtemandens tilkommende huslige Liv.

Fritænker-Kongressen.

Fritænkning! Fritænkning! hellige Lyd!
Himmelske Fryd!
Glade din Fremgang besynge vi maa!
Ikke blot store, men ogsaa de smaa
Sorte især var i deres Es
Ved den Kongres.
Frihedens Vingeslag her man fornam
Fra Amsterdam.

Her blev Kongressen jo holdt af det fri
Tænkerparti.
Alle Slags Folk uden Midtpunkt var med,
Tyske, som ej gjorde Franskmænd Fortræd,
Selv Jøder og Grækere savnedes ej
Paa den Gallej.
Vidt deres Visdom fløj pr. Telegram
Fra Amsterdam.

Selv her fra Byen de vandt en fortjent
Korrespondent:
Bag af en Vogn er St. Georg ej tabt,
Ikke han er som en Hollænder skabt:
Det Fritænkersamfund, som h e r lod sig se,
Var hans Idé;
Jo vi slap heldig fra Spot og Skam
I Amsterdam.

Nu gaar Ideen — saa lød hans Ord —
Fremad i Nord.
Skade, paa den Filosofgang, den gik,
Socialisternes Paahæng den fik,
Sligt er for en Filosoferende
Generende! —
Dog denne Paastand fandt Paepe forstram
I Amsterdam.

«Religionsstifter-Vanvid» blev sat
Under Debat.
Ak, men paa Enighed skorted' det svært!
Striden blev hed, og i den fik man lært,
At andre end Religionsstifterne
Sig vanvittig te.
Selv naar Fornuften man dyrker med Bram
I Amsterdam.

Fra Grosserer-Societetet

paa Kongens Nytorv.

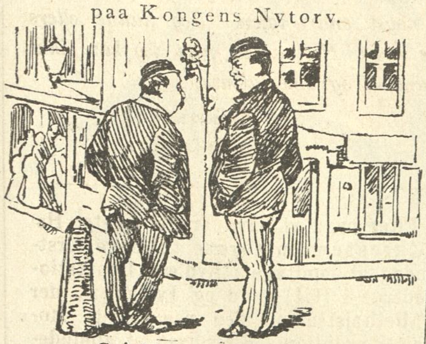

— Go' Maaren, Grosser! Glædelig Sæsong.

— Ligemaade. Naa, nu gaar'en igjen paa den gamle Maner.

— Ja men det er ligegodt sørgeligt med Andresen, han, der tog Affære for vos i Sommer, mens vi la' paa Landet i Gyngen paa Bakken.

— Rigtig, begrundet paa at «Gyngende Grund» dog en Gang maatte kunne betale sig.

— Begribeligvis. Men paa Bidstrup maatte han da alligevel.

— Næ? Hva' er den a'?

— A' Udlændingerne. Han bilder sig ind, at han hedder Bolt og kan inte længer hitte Modersmaalet.

— Det var en Nyhed, Grosser! — Den Vare er nok ellers no'et sjælden i Aar.

— Det maa De nok sige, for det sa'e jeg selv til Sjæfen forgangen: «Vi er til Øxen», sa'e jeg; «men det gjør jo'kke Noget, naar vi bare holder paa Bloch'en».

— Ska' vi være rimelige, Grosser? Den er lige haard nok, at skulle klare sig med tre Primadonnere paa rød Plakat. Og Sygeligheden er jo kommen svært i Modum i Aar.

— Begribeligvis. Vi har jo inte Alle en Vinter-Hjelm at staa imod med, naar Varmen trækker sig tilbages.

— Maa jeg sige Noget, Grosser?

— Gu' bevares; naar det bare inte er om Emil.

— Jo. for jeg vil sige, at rent ud sagt er det lovlig meget forlangt af Abonnenterne, naar de tager Losjemente i Theatret, at de saa skal vise den første Kjærlighed til Sjæfen ved at se paa Farinelli.

— Véd De, hvad der er min Mening?

— Jo, det mener jeg osse! Jeg mener, at vi har de Unges Forbund i Baghaanden; for det er ligegodt de Unge, der skal gjøre det. Der var nu den lille debuttede Fyr i denne herre Komedie om Berg, der inte vil være sit gode Navn bekjendt.

— Naa, Poulsen!

— Nej, den anden; ham, der spiller Fa'eren.

— Ja, vi har da fler endnu at Lange ud.

— Det er inte som paa Nørregade, hvor Debutanten ligger og faar Brok-Tilfælde.

— Der er no'et om'et. Den ny Primadonna fik nok Nykker, inden hun fik sagt et Pip paa Scenen Men de er nok ligegodt rent ude af deres gode Parketskind deroppe ved det, at de har faaet Fløjel over det Hele.

— Ja, jeg er nu inte af den Mands Familie, der kan li'e at spaa ondt. Men vi maa stramme vos op, Grosser! Vi maa Pine Død stramme vos op.

— Begribeligvis. Men vi har jo «Ruy Blas».

— Ja, hille den ryende, naar Blasen springer og lille Zangenberg hopper ud. For hvad det angaar med Baletten...

— Ja, den er jo bare et Folkesagn.

— Og Operaen maa immervæk Runge for tomme Penge, ved det at Italienernes Primadonna Var essig og tog hele Kagen, som de nok ligegodt vilde ha' Andersen til at bage.

— Der er no'et om'et. Men jeg synes dog, at naar man faar en hel Normand herned for at gi' Wagner, saa kunde Folk da nok ta' den Udlænding med.

— Det er ingen Udlænding, Grosser, nu hører han jo til vores egen Opera.

— Naa, ja saa er han jo ligefrem ble'en til Smør-Svendsen. Djøs, Grosser — der er en Herre, jeg skal tale med.

Det kochinkinesiske Spørgsmaal.

— «Vil Du nu blot lade Hønen gaa!»

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 20. September. Nr. 38

PUNCH.

En lille Debutantinde.

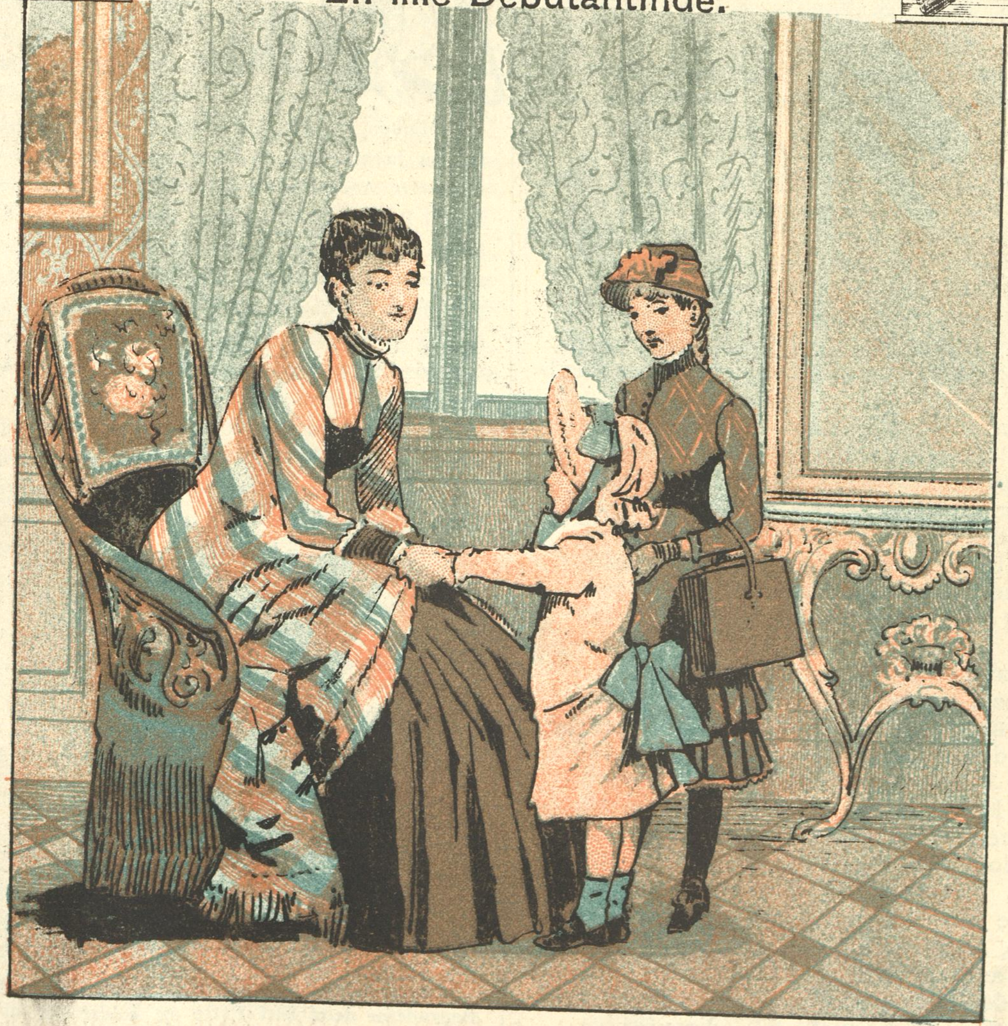

— Naa Birgitte! Har Du saa faaet Noget for i Skolen i Dag?
— Nej!
— Fik Du slet ikke Noget for?
— Ikke andet end en Hagesmæk.

Et Vennemøde.

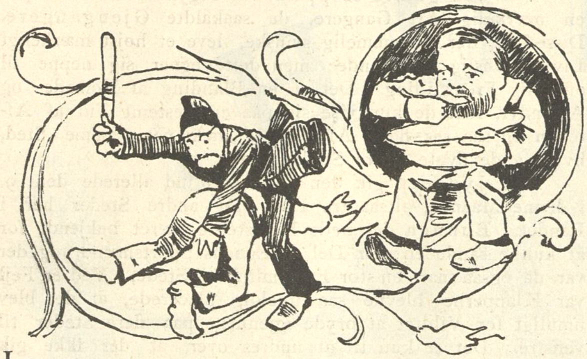

I Jyderup, hvor salig J. A. HANSEN
I fordums Tider slog saa mangt et Slag
Og ved et Møde her gik først fra Sansen
Og siden bort fra Skygge og Bedrag,
Forsamled' Højre sig forleden Dag
Og holdt et Møde midt i Venstreskansen.
Det var dog mer, end Venstre kunde taale,
Og Skjæppen fuld det vilde Højre maale.

Kun TAUBER, hvis man ellers kan hans Blad tro,
Beslutted' her at holde sig passiv;
Han sagde: «Børn, lad vær' at yppe Kiv,
Men und blot Højre den fornødne Madro,
Skjønt jeg har ikke havt for deres Had Ro
Fra min Debut med Gaffel og med Kniv!
Privat dets Møder er, og Rædsel volder mig
Privatbank; helst til Folkebank jeg holder mig!»

Men Venstre agted' ej hans blide Stemme,
Det vilde give Højre Bane-Saar.
Partiets grove SCHJØTTS blev ikke hjemme
Saa lidt som FUGTELMANN og DØNNERGAARD.
Det skjældte Højre ud for nogle slemme,
Graadige Ulve mellem Venstres Faar,
Som ej med hæderlige Vaaben krige
Og aldrig slaar med Flasker og deslige.

— Ak, havde Venstre bare ikke vovet
Ved denne Lejlighed at sanke mere
End TAUBERS gloende Kul paa Højres Hoved,
Hvad jo dog ingen kunde stort genere!
Men med lidt mere varmt de havde lovet
Det fæle Højre at delikatere;
Snart ulmed' Frihedsilden under Asken,
Og saa slog Venstres Kæmper sig til Flasken.

Og da de ikke kunde komme ind
Til Højre, holdt de sig til Politiet.
— Des være er man endnu ej indviet
I, hvem der længst paa Maadehold la'e Vind;
Men Venstres Flaskeskaar i Klammeriet
Skamferet har en Politimands Kind,
Og saadant flasker aldrig sig i Længden,
Men gjør et Skaar i Godtfolks Tro paa Mængden.

— I alt Fald kan man anse det for givet,
At hver Gang den bevidste Folkemagt
En Politistav løber sig i Livet,
Den endnu klarere for Dag har lagt,
At Strømmen, som har Mængden gjennemsivet,
«Selvstyrelsen» paa Knæerne har bragt;
— Det Folk umodent er til selv at styre sig,
Som maa ha'e Politiet til at tyre sig.

Jagtnotitser.

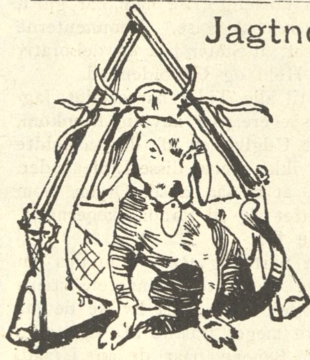

September er den rette Jagtmaaned, thi det er den første Jagtmaaned; men her som saa ofte gjælder ikke den første den bedste, thi Oktober er vel nok saa god, men i September begynder som sagt Jagten, om denne saa maaske ogsaa er bedre i Oktober, der af Mange anses for den bedste Jagtmaaned.

Marken er mejet, og Høet er høstet, Agerhønen viser sig, og Jægeren kan nu ikke lade Hønen gaa. Snart viser den halve Agerhøne sig paa de kjøbenhavnske Spisesedler. Inde i Byen begynder Jagten ogsaa; Folk er efter Sommerferien vendte tilbage, Jagten efter Nyheder begynder; Skuespillerne begynde at optræde, Theaterjagten tager sin Begyndelse. Løvejagten paa Østergade er allerede gjenoptagen; og paa de politiske Baner kommer Kjøge Høns og Ræve, som have holdt Agurketid i Morgenbladene, frem, og dem er der nok, der vil gjøre Jagt paa.

Men paa den store kongelige Vildtbane oppe paa Kristiansborg begynder Jagten først i Følge kongeligt Reskript den 1ste Oktober, og saa længe skal de Stakler have Lov til at gaa i Fred, men heller ikke længere.

Da Jagten som bekjendt er den Virksomhed, hvorved man søger at dræbe eller fange alle Slags vilde Dyr, maa denne Virksomhed siges at ligge særdeles godt for *Punch*, og vi aabner derfor Saisonen med efterstaaende Smaanotitser.

I. Andejagten er uden Tvivl den mest udbredte for Pressens Vedkommende og drives hele Aaret rundt. Den kan ogsaa være ganske interessant, men er altid meget anstrængende, da det falder noget vanskeligt hver Dag at søge de forskjellige Punkter af. Selv om nemlig en Avisand den ene Dag har vist sig paa det ene Sted, er det muligt, at man den næste Dag maa søge i en helt forskjellig Retning for at træffe den.

Avisanden kan betragtes som en Slags Kronevildt. De almindeligst forekommende er de til en Krone Stykket, og dem er det selvfølgelig lettest at træffe; navnlig har den nye Politivedtægt fredet om dem paa en anerkjendelsesværdig Maade, saa at de i dette Aars September har vist sig i meget rigelig Mængde.

Den drevne Avisandejæger overlader imidlertid villig Begynderne dette lette Bytte og holder sig til de dyrere Sorter; thi vanskeligere at komme paa Skud blive Todækkere, Tredækkere, o. s. v. op efter til den rigtige, ægte Kroneavisand ɔ: den, der drejer sig om selve Kronen. Til denne Jagt paa Hofnyt fordres ikke alene stor personlig Udhol-

denhed, øjeblikkeligt Klarsyn over Situationen og en storartet Delikatesse, thi for megen Paatrængenhed skader lige saa meget som for stor Tilbageholdenhed. Men frem for Alt gjælder det at have flere veldresserede Støverhunde til sin Raadighed, og man maa have stort Bekjendtskab til hver Hund for at bedømme, hvor vidt det er Noget af Interesse, den staar for.

Men hvor stor er da ikke ogsaa Belønningen, naar man endelig faar fat i saadan en fed Bid? De andre Jægeres Misundelse viser strax, hvilken kostelig Prise man har gjort, man stiger i sine Medborgeres Agtelse, Abonnenterne strømme til, ja man har selv set, at Staten paa en dekorativ Maade har belønnet Jægernes Held og Udholdenhed.

Hvad der paa dette Felt til alle Tider har skadet Jagten mest, er de mange Søndagsjægere, der navnlig fremkom, efter at man havde paabegyndt Udgivelsen af de saakaldte Søndagsnummere, og vi kunne ikke slutte disse Linier uden at udtale vor Forbavselse over, at et saa anset Organ som »*Dagbladet*« nu ogsaa har sluttet sig til Søndagsjægerne.

II. Smaating alle Vegne fra.

a) I et Fagskrift for smaa Sorte og Røde omtales en egen Art smaa sorte Grævlinge med store Snabler, stærk krøllet, sort Manke og platfodede Fødder, paa hvilke de gaa meget daarlig. De skulle være meget frække af sig, men stikke dog hurtig Halen mellem Benene, naar de ane Uraad, og samle sig da i Hobe og frembringe en ejendommelig Lyd: Æ-Bæ. De leve i Samfund (tysk: Pingel), men formere sig kun daarlig, og de jages mest for Løjer af akademiske Skytter.

b) Paa Monte Casino begyndte Saisonen paa den italienske Vagtel (ikke at forvexle med den store tyske Wachtel). Denne Fugl, der som bekjendt efterstræbes for sine sjeldne og stærke Toners Skyld, havde i Aar meget vanskelig ved at komme i Skuddet; til sidst blev endogsaa Folk saa utaalmodige, at der spurgtes, »om det blev til Noget«, saa tog de endelig fat med Jagthornene. Umiddelbart efter Saisonens Slutning paa Monte Casino begyndte Saisonen paa samme Fugl paa Tivoli.

c) I den gamle Hippodrom begyndte Saisonen paa en mærkelig Art Gangere, de saakaldte Gjengangere. Disse Dyr, der er temmelig svinske, leve et højst mærkeligt Liv i kjønslig Henseende; men dette egner sig neppe til offentlig Fremstilling. Det er en Blanding af Nomade- og Aftendyr, idet de kun vise sig paa en bestemt Tid af Aftenen og saa ses flere Aftener i Træk paa samme Sted, hvorpaa de flygte andre Steder hen.

d) I Jyderup gik den vilde Jagt ind allerede den 9. i denne Maaned, altsaa tre Dage før andre Steder her i Landet. Lunnen der nede har stedse været bekjendt for at kunne samle en stor Del af Egnens Sportsmænd, og der var da ogsaa snart en stor Forsamling til Stede. Ved en Fejl var Klapperne blevne saa uheldig placerede, at det blev umuligt for Vildtet at bryde igjennem paa flere Steder til venstre. Det er kun til at undres over, at der ikke gik Mere i Løbet, thi der opstod en saadan Hurlumhej, at det Hele endte i en fuldstænig Nanke-doodle. For en Sikkerheds Skyld maa det dog tilføjes, at denne Beretning for en Del støtter sig til Fogtmanns Reskriptsamling.

e) Den saakaldte priviligerede Klapjagt for Theaterdirektører, der var ansat til at skulle tage sin Begyndelse med Opførelsen af et fransk Jagtstykke paa Kasino Søndagen den 16. September, blev i sidste Øjeblik aflyst.

Blomstersprog.

— Har Du set i Venstres Blade, at den russiske Kejser kjøbte for 5000 Kroner Blomster til at pynte sit Bord med paa sin Navnedag? Sikken en væmmelig Luxus!

— Ja, det har Du Ret i! Det er jo næsten mere end de samme Blade anvender hele Aaret rundt til Hvidløg!

— Men er det nu ikke Skade, at Venstres »Visnepolitik« ikke kan strække sig til disse Blomster?

— Jo, det er der noget i, for den Politik danser s'gu ikke paa Roser i denne Tid.

Hvad er Sandhed!

Ledregreven, som altid har havt
En ualmindelig Indbildningskraft,
Gav i Almindingen Prøver paa,
Hvad han med samme kan udrettet faa;
Slaaet blev her den Assens-Plade,
At han ved Hillerød-Mødet ha'de
Særlig paa Stilhed og Orden lagt Vind.
— Det kan han bilde Bønder ind!

Venstre, — saa sa'e han, — til Mødet drog ned
Ene af pur Medlidenhed,
Ellers var Højre den Tort bleven voldt,
At det slet intet Møde ku'e holdt;
Men, saasom Venstre kom talrigt til Stede,
Kunde ved fuldt Hus Højre sig glæde,
Takket vort Venstres velvillige Sind.
— Det kan han bilde Bønder ind!

Venstre var opfyldt af Maadehold
Og af en Tavshed, der minded' om Schroll,
Men ikkun Højre fra Land og By
Hyled og peb i vilden Sky,
Vilde ej paa »sine egne« høre;
Venstre var derimod lutter Øre
Selv under Matzens Tankespind.
— Det kan han bilde Bønder ind!

Dinesen, mente han fuldt og fast,
Var ikke sluppen for Overlast,
(Af de fanatiske Højemænd?)
Dersom ej Venstre var kommet derhen,
Saa baade Greven og alle hans Venner
Højlig af Dinesen Tak fortjener
For, at han ikke fik garvet sit Skind.
— Det kan han bilde Bønder ind!

For at nu ingen sku' tvivle herpaa,
Hansen af Ølstykke tilbød at gaa
Rundt og at skaffe fra Hillerøds Jord
Tusinde Vidner paa Grevens Ord,
Hvad han dog opgav; saa han og Greven
Er af ét Ølstykke to Alen bleven.
Thi, at han staar paa et klarere Trin.
— Det kan han bilde Bønder ind!

Betænksomhed.

Kromanden: Sie, dæ goer no Mads Pejsen udd i æ Reinveir i Stejen for aa komm' ind aa ta en Dram. . . . A trowr alliwel, te A ska skryw ham for jen; han ku hejsen næm blyw forkjølet!

Uden Bagtanker.

— Tillader De, lille Frue? De sku' vel inte sitte paa en lille Ende?

To Mod-Sætninger = en højere Enhed.

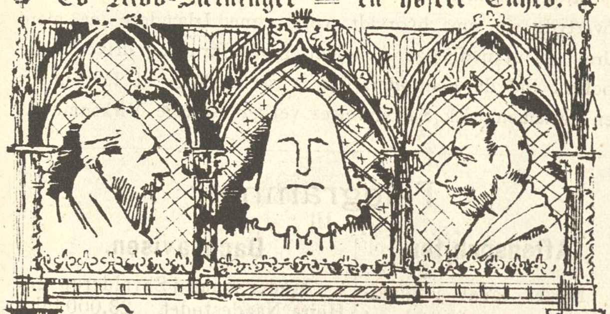

I Badstue-Stræde var der Spænd
Og Hjærtens-Fryd og Gammen:
En Fylking gode Danne-Mænd
Og Kvinder kom tilsammen.
Her klang saa mangt bevinget Ord
Om Kæmpe-Skjalden, som i Nord
    Sang sine stærke Salmer.

Og her tren Doktor Pingel frem
Alt fra de lave Stole
Og prækede med Fynd og Klem
For de smaa Sortes Skole.
Han præked' om St. Grundtvigs Tro,
Der sige kan endog Spar-To
    Til Troen udi Israel.

At Grundtvigs Tolerance han
Lovpriste, ikke fejled',
Thi paa hver Modstand samme Mand
Har sat Død-Bider-Seglet,
Saa han paa Pingels Ros har Krav,
Der Højres skumle Orme-Grav
    Plat ud vil lægge øde.

De Syner paa „det lille Ord",
Som kunde den Sport fremme
At kaste Biblen over Bord,
Var ganske her som hjemme,
Saa den gelade Christendom
Med skjellig Grund til Høj-Bords kom
    Blandt Grækere og Jøder.

Mærkværdigt nok ej nævnet blev
Den U-Ret, Grundtvig længe
Imod Germanerne bedrev
Og sammes Læredrenge.
Hvordan han for det danske Folk,
Som slog ved Isted og ved Stolk,
    Sang stolte Sejers-Sange.

Dog de smaa Sorte var helt fro
Ved Hjærte-Livets Flammen.
Lind-Berg bekjendte Grundtvigs Tro
Og Pingel svared' Amen!
Af deres Harmoni en Gang
Vil Nyt-Aars-Tid i Danne-Vang
    Til Troldes Men oprinde.

Da faar hos dem St. Georg lært,
At Troen flytter Bjærge;
Og ved, hvad helligt er og kjært,
Tør liden Eedvard sværge;
Ja under Vartov Kirkes Ly
Kan „paa Jerusalem, det ny"
    De begge frejdig bygge.

Offentlig Brevvexling.

Kjære Hr. Punch!

De er klog og god, og derfor søger jeg til Dem i min Nød. De er ogsaa nærmest til at hjælpe mig; thi paa en Maade er De Skyld i Ulykken. Det gik saadan til. Min Veninde, Evfrosine Sørensen, besøgte mig forleden, og vi sad paa mit eget Værelse, hvor vi røg Cigaretter, og læste Deres udmærkede Blad. Der stod nu det skrækkelige Brev fra Marie Rask til Digteren Rudolf Schmidt, og det gjorde os naturligvis meget nysgjerrige. Vi fik fat paa hans Bog, hvor vi ogsaa fandt det, vi søgte, i Billedhuggerens Æventyr; men vi forstod det ikke og mindst det latinske. Saa om Aftenen kom min Forlovede. Han kan Latin. Han er Medlem af Studentersamfundet og hedder Moses Meyer og er rigtignok Mosait; men det gjør ikke noget; for han er naturligvis Atheist. Ham viste jeg da Stedet og bad ham oversætte det; men da han havde læst det, blev han ganske gloende rød i Hovedet og sagde, at det vilde han ikke. Jeg tiggede og bad; men det hjalp ikke, og saa blev jeg rigtignok meget vred og sagde ham en Mængde Ubehageligheder, og — kort at fortælle — saa hævede jeg Forbindelsen, og bag efter fortrød jeg det saa græsselig; for det er jo grulig dumt, naar man ikke har noget bedre i Baghaanden, og det er jo altid tidsnok at løbe fra hinanden, naar man er bleven gift og har lært hinanden bedre at kjende. Det var nu det; men nu skal De bare høre Min Veninde Evfrosine havde taget Afskrift af det latinske. Hendes Forlovede har været norsk Student; men nu er han Maler og har været i Paris, hvor han har lært den nye franske Manér. Han er grulig stærk og flot, maler næsten bare Kvinder; De forstaar nok: bare, ligesom man siger: bare Ben, bar Hals. Ham viste hun da Citatet og forlangte en Oversættelse, og skjønt han nødig vilde, maatte han dog til det. Men kan De saa tænke Dem!' Endnu før han var færdig, blev hun som helt tosset. Hun har selv fortalt mig det bagefter; men Oversættelsen vilde hun ikke frem med. Som sagt, hun blev ganske forstyrret og gav sig til at stortude, som vi siger paa Norsk, og overvældede ham med de urimeligste Bebrejdelser, at han turde

byde hende sligt, at det var skændigt, oprørende o. s. v. Det ene Ord tog det andet, og saa gik ogsaa den Forlovelse i Stykker, og det var ingen Skade til; for — oprigtig talt — han var egentlig for god til hende. Men er det dog ikke skammeligt, at en Digter som Rudolf Schmidt, der før var saa pæn og saa sød, nu skriver saadan noget, der bringer Splid i pæne vordende Familjer?

Kjære, rare Hr. Punch! Vær nu ikke vred, fordi jeg har ulejliget Dem, men giv mig et godt Raad, hvordan jeg paa en fin Maade skal faa det hele til at gaa i Orden igjen uden at ydmyge mig eller krybe til Korset, thi det sømmer sig ikke for en Kvinde, der véd hvad hun skylder sig selv. Længselsfuldt ventende Deres ærede Svar forbliver jeg

Deres oprigtige Beundrer
Olga Petersen.

P. S. Kan De Latin?

Svar.

Bedste Frøken!

Vær forsikret om min hjærtelige Deltagelse, og hav Tak for Deres smigrende Tillid. Naar Deres Sind kommer lidt i Ro, vil Deres Snille og Takt sikkert hjælpe Dem bedre end Raad af en udenfor staaende; men vogt Dem for Rudolf Schmidts Latin. Til at oversætte den for en Kvinde kræves der, foruden Kjendskab til Latin, Dumhed eller Frækhed i en Grad, som heldigvis sjælden findes, selv hos de fremmeligste Evropæere.

Med venlig Hilsen
Deres
Punch.

Ude og hjemme.

Hensigten med Gladstones Opførelse af et Besøg i Kjøbenhavn skal i Følge et almindelig udbredt Rygte være den, at Parlamentarismens berømte Opfinder og Forkæmper agter at se, hvorlunde det staar sig med »Ideen« her til Lands; efter et ualmindeligt udbredt Rygte skal Maalet for Besøget derimod bare være at gjøre sig bekjendt med Obstruktionspartiets Holdning her i Landet og personlig overtyde sig om, hvorvidt vore egne Irlændere er mere drevne i at nedlægge Arbejdet, gjøre Skrue og drive Visnepolitik end de Kantøfler, der er saa uheldige at leve under en parlamentarisk Selvstyrelses velsignelsesrige Virksomhed.

Telegrammer
til

Aftensprøjten.

Mødet igaar i Skvalderup var en eminent Sejr for Højre. 5000 Højremænd og 350 Venstremænd mødte. Glimrende Taler af d'Hrr. Dinesen, Matzen og Andersen, som lønnedes med tordnende Bifald. Af Venstre optraadte Trekløveret Dyndergaard, Muddergaard og Pluddergaard, som neppe kunde komme til Orde for Hyssen og Piben. Efter Mødet blodigt Sammenstød mellem Partierne, Dynd-, Mudder- og Pluddergaard kom paa Hovedet i Landevejsgrøften, medens DHr. Dinesen, Matzen og Andersen blev baarne i Triumf til Banegaarden. — Endelig har Højre vist, hvad det duer til.

Dachsavisen.

Mødet igaar i Skvalderup gav Højre Naadestødet. 23,000 fuldtro, oplyste og begavede Venstremænd, 17 dumme, idiotiske Højrebæster vare til Stede. D'Hrr. Dyndergaard, Muddergaard og Pluddergaard var Dagens Helte, som med ophøjet Ro og knusende Logik lyste Højre hjem med en Bergfisk. Endeløst Bifald lønnede d'Hrrs. hvert for sig enestaaende Foredrag. Trillingedrengene Dinesen, Matzen og Andersen forsøgte gjentagende at komme til Orde, men hilsedes med Hyl og raadne Æbler. Efter Mødet fik Højre Klø; Trillingerne blev dyppede i Tjære og rullede i Svinefjer, hvorefter en af Jernbanetogets Kvægvogne optog deres sørgelige Rester . . . . DHr. Dyndergaard, Muddergaard og Pluddergaard hædredes med et i Hast improviseret Fakkeltog, som indledes med en »för tilfället« forfattet Sang: —
Alt hvad der duer i Skvalderup
Hører til Venstres Hæderstrup.
Er Du med paa den?

„Er De med paa den?“

Vox pcpuli, vox dei.
Ja, det er kuriøst,
men hvad en Vis er Fæ i,
har Mængden ofte løst.
I det, man kalder »Mundheld«
kan tidt et saadant Grundvæld
af Visdom gjemmes hen,
at selv den allerfineste Tænker, li'som Gine,
si'er: Er De med paa den?

For nylig drog paa Togt man
til Jyderup af Sted;
den liden Herre Fogtmann
som Danerhelt var med.
Og Ingen gik saa fredelig rundt omkring dernede
som Venstres fromme Mænd;
men hele Maskepiet
kun skyldes — — Politiet!!
Er Nogen med paa den?

Trods vor Begejstrings Lue
for Fru Varesi's Sang,
gik Musikernes Skrue
nok løs den sidste Gang.
Som blege Sonnambuler
de sad i deres Huler,
og Aft'nen tyst gled hen;
Det værre blev og værre,
til en beskeden Herre
sa': »Er De med paa den?«

Nu skal Prinsesse Oda
da til at trække Hus.
Ak! Chefen skjænker Soda
mod hver Begejstrings Rus:
i Sodavandet stritter
han Lovens skarpe Bitter
og spænder Sværd om Lænd;
og mens han Giften blander,
han spørger stakkels Andersen: Er De med paa den?

At Lindberg Ry og Ære
og Aftensmad kan faa,
naar Venstremænd vil lære
lidt Spøgeri, — lad gaa!
Men Ingen vil med Glorie
i Sekelets Historie
la' Pingel gaa igjen; —
de la'r Violen sørge,
naar Trier lader spørge,
om De er med paa den!

I Farvemøllen.

En farveløs Beretning foruden Krigshumør
Er ikke, «hvad der duer her i Landet»;
Men, naar paa Stilen sættes den rigtige Kulør,
Saa skal vi se, saa bli'r det «noget andet».

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 27. September. Nr. 39

Hjærtets Sprog.

— Oh, Du søde! Men friede han nu skriftlig eller mundtlig?
— Ingen af Delene! Kun med Øjnene!

Forenet Liberalitet.

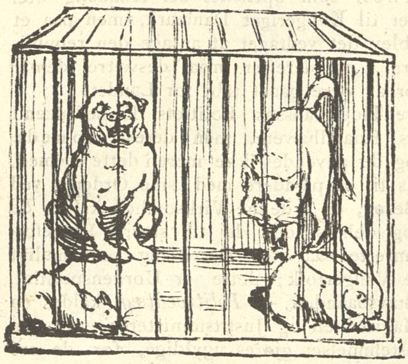

Hr. ELBERLING i Gimle staar,
Han gav vort Højre Ulivssaar,
Det var stor Ynk og Smerte.
Med et medgjørligt, nyt Parti
Han Venstre vil beværte.

En ny Forening ses, hvori
Dens Formaal med forenet Liberalitet forsoner
«Løsgængere» og Venstremænd
Og andre Lazaroner.

Naar disse blot vil gaa i Spænd,
Da kan det blive godt igien
I Danmarks Vang og Vænge;
Derfor han staar i Gimles Sal
Og anslaar sine Strænge:

«Kom hid hver fordums «liberal»
Hver «moderat» og «radikal»
Og Mænd foruden Mening,
Og diskuter Programmet, som
Gik ud fra vor Forening!»

Og Gimles Hal blev ikke tom,
Af Venstremænd en Hoben kom;
Selv LAZARUS ombytted'
Sit Abrahams med Gimles Skjød;
Kun Højres Mænd sig hytted'.

Og deres Dagblad sig forbrød
Og sa'e: vi ville faa vor Nød
I Jeres Tabernakel
Med os at skaffe Ørenlyd;
Thi Venstre gjør Spektakel!

For ELBERLING var sligt ej Fryd;
Han roste derfor «Folkets» Dyd
Og skaffed' sig Husvalelse
Med disse Højres grove Ord
At stemple som Bagtalelse.

Men Nemesis, der altid bor
Os nærmere, end selv vi tror,
Var just i samme Gade,
Da ASMUSSEN en Tale holdt,
For saa blev der Ballade.

Selv STYRUP var slets inte stolt,
Fordi hun havde sligt Styr voldt,
Imens han stod for Styret,
Og saa forenet liberalt
Debattens Frihed myret.

Lidt Laza-russisk blev der talt,
Og HARALD HOLM fik anbefalt
Foreningen og rakket
Paa Højre ned, saa Mødets Sag
For tidlig saas som blakket.

Og naar Foreningen en Dag
Gaar bort fra Skygge og Bedrag,
Thi snart den vel maa himle,
Den hos «Alfader» dog et Tag
Paa Forhaand fik i «Gimle».

Subskriptionsindbydelse
paa
Politisk Konversationslexikon
udgivet af
Punch
under Medvirkning af de dertil indrettede Fagmænd.

Det er allerede for længe siden gaaet over i den almindelige Bevidsthed, at et Konversationslexikon er en af de Haandbøger, der ere til størst Nytte under den daglige Konversation; uden Konversationslexikon kan Ingen mere tale med, uden Konversationslexikon har Ingen Noget han skal have sagt; og det skal indrømmes, at det er det store nordiske Konversationslexikons Fortjeneste at have slaaet denne Sætning fast i vort Land, thi lige fra Fremkomsten af dette Værks første Udgave stod det strax klart for Enhver, der benyttede denne Bog, hvor vanskeligt det var at finde selv de alleralmindeligste Ord, som saa at sige forekomme i enhver Samtale.

Vor Tid er ikke mere konverserende, den er politiserende; ingen alvorlig Mand kan deltage i en Samtale af en hvilkensomhelst Art uden at ende i Politikken, intet æsthetisk Værk forelægges Publikum, uden at det er af afgjørende Indflydelse paa dets Skæbne, til hvilket af de to politiske Partier Forfatteren hører, ethvert religiøst Spørgsmaal vejes paa den nyopfundne, politiske Logos' Vægt, ethvert Kunstværks Værdi ansættes efter Kunstnerens politiske Overbevisning, o. s. v., o. s. v.

Dette har ganske naturlig bragt os paa den Tanke at udgive et politisk Konversationslexikon, i hvilket alle i det daglige politiske Liv forekommende Stikord findes, og som kan interpelleres af Enhver, uanset hvilket Parti han har sluttet sig til. Med disse Ord indbyde vi herved til Subskription, idet vi henvise til hosstaaende Fortegnelse over Medarbejderne og de Fag, hvis Behandling de have overtaget, og vi haabe, at disse Navne garantere den fuldstændigste Fagkundskab i Forbindelse med den største Upartiskhed.

Bajer, Folketingsmand: Republikkens Historie og Kvindesagen.
Bang, Herman, Feuilletonist: Osteologi.
Berendsen, N. J., Kroniker: Dansk.
Berg, Folketingsmand: Bladfabrikation og Makulaturvæsen.
Brandes, Eedvard, Redaktør: Lægemidler.
Brandes, Georg, Stipendiat: Martyrhistorien og Kathedersocialismen.
Cantor, Overretsprokurator: Processer.
Ehlers, Etatsraad: Sonnambulisme.
Ersiev, Prof. decor.: Kongelig Hof-Ge- og Theografi.
Fogtman, Folketingsmand: Ballader og Slagsange.
Groth, Vilh., Landskabsmaler: Akademiske Forhold.
Henrisches, Assel: Dramaturgi, Avertissementsrabat og Bogtrykkervæsen.
Heyman, Etatsraad: Stjernelære og Numismatik.
Heyman, Philip W.: Brasilkaffemarkedet.
Holstein Ledreborg, Greve: Nutidens Historier.
Høgsbroe, Folketingsmand: Behændigheds- og Forvandlingslære.
Hørup, Redaktør: Krigsvæsen og Giftlære.
Kauffmann, Richard, Korrespondent: Fremmedord og disses korrekte Oversættelse.
Leth, Overretsprokurator; Fiskerivæsen og kostbare Sager.
Monrad, Biskop: Drømmeudtydninger og politisk Brevskriveri.
Pingel, fhv. Overlærer: Tysk.
Scavenius, Kultusminister: Theatervæsen.
Schandorph, S., Dr. phil.: Gadesproget og dets Litteratur.
Secher, Redaktør: Den højere Politik.
Tauber, Folketingsmand; Restaurationen og dens Følger.
Tietgen, Etatsraad: Kirke- og Møntvæsen.

Første Hefte, som herved forelægges Publikum, er allerede uden nogensomhelst Anvendelse af Reklame solgt

i et Antal af 100,000 Exemplarer, og Forlæggeren forbeholder sig, om fornødent gjøres, at foretage en Reduktion af de indløbende Bestillinger.

Som en Prøve paa Indholdet af politisk Konversationslexikon hidsættes følgende i Flæng valgte Artikler:

Amerikanist se Humbug.

Bank. a) Folkebanker ere Pengeinstituter, i hvilke Vælgerfolket er forpligtet til at anbringe sine Kontanter. Renter gives ikke, og efter kortere eller længere Tid inddrages ogsaa Hovedsummen; som en Følge heraf ere Bestyrelsespladserne mere søgte end Aktionærposterne. b) Privatbanken er et Pengeinstitut i Kjøbenhavn. Renter gives, men henlægges i Reglen til et Reservefond, hvis Existens endnu ikke er sikker. Formandens Aktier staa dog stadig temmelig højt, skjønt Aktionærerne oftere have opponeret mod denne tidt gentagne Transaktion. c) Bank = Hug, Slag, se Jyderup.

Bondefangere kaldes Folk, som leve af ved snedige Kunster og sort Tale at forlokke de stakkels Bønder til saa mange Dumheder som muligt. Dette Ord bruges især i Jylland og er farligt at anvende, da Formanden for Lavget gjerne svarer med et aabent Brev, der igjen afføder en Injurieproces.

Dam er et republikansk Spil, som mest dyrkes i Aalborg under Kongebesøg. Ligesom i Schak gjælder det ogsaa for Dams Vedkommende at komme til at sige: »Ned med Kongen!« Beviset for, at dette virkelig er sagt, er ofte vanskeligt at præstere, og Spillet bliver da uafgjort, eller — som det tekniske Udtryk hedder — det hæves efter Justitsministerens Ordre.

Folketælling kaldes den Akt, ved hvilken den ved et politisk Møde tilstedeværende Mængde angives i Tal. Dette er en overordentlig vanskelig Sag, da Modsætningen til et højre Tal her ikke er et lavere, men et venstre Tal, og for at komme til et rigtigt Resultat er Anvendelsen af et indviklet dobbelt Bogholderi med Addition og Subtraktion nødvendig.

Gimle er i den nordiske Mythologi en Bolig hos Alfader Gissemann, hvor alle liberalt forenede Mennesker komme sammen. Under Forsæde af en saakaldet Ordstyrer lovpriste man nu sin egen Klogskab og Indsigt i politiske Forhold og kæmpede mod Alle, der ikke hævede sig op over det middelmaadige, og her udmærkede i Reglen den sig mest, der i sin Tid havde gjort sig velfortjent af *Fædrelandet.*

Hvid er en gammel dansk Mønt af meget ringe Værdi; den gaar ogsaa kun i fjerntliggende, uciviliserede Kredse som f. Ex. i Esbjerg, Ribe og slige Steder; dens Præk er overordentlig utydeligt. Hvid blev først bekjendt i *Danmark* under den aandelige Hungersnød, da Abonnenterne maatte ernære sig ved Udklip af andre Blade, og Hvid kan derfor regnes til Klippingerne.

Lazarus er en Bogtrykker paa Frederiksberg og maa ikke forvexles med den opvakte Lazarus.

Møde. Benævnelsen Møde bruges nu om enhver større Forsamling, hvis Antal det er umuligt at opgive (se Folketælling). Er det Medlemmer af Højre, der holde Møde, kaldes det et privat Smugmøde; er det derimod Venstremænd, der samles, kaldes det for et Folkemøde.

Odder er en lille By i Jylland; den hører til de opblomstrende Byer, men mange Indvaanere fordrives dog af den kjedelige Winther, som optræder der temmelig ofte. Tidligere hørte Odder til Kongeriget Danmark, men paa et Folkemøde i 1883 blev det vedtaget at antage den republikanske Regeringsform, og derefter maa desværre denne vigtige By anses for at være gaaet tabt for Landet.

Politi. I ældre Tider ansaas Politiets Embedsmænd for at være Rettens Haandhævere, men deres cronede Dage er nu forbi, og de anvendes ikke mere i dette Øjemed, men bruges kun dels til at paradere med sine Ordener ved fremmede Fyrsters Besøg, og i denne Virksomhed kaldes de for Ordenspolitiet, og dels sendes de til større Folkeforsamlinger for at anrette saa stor Forvirring som muligt blandt det uskyldige Vælgerfolk; dette er Uordenspolitiet, og det er løst fra Stavsbaandet. — *Politivedtægt* kaldes en af Politiets Chef, Magistraten og Justitsministeren vedtagen Forordning, hvis Bestemmelser gjøres ugyldige, før de ere traadte i Kraft.

Postelin, Gadesprog, menigmandig Udtale for Porcellain. Under Bondekrigen optraadte i Aaret 1881 en vild Fribytter, ved Navn Jens Busk, som ingen Respekt havde for, hvad der var kongeligt, og opfordrede sine Meningsfæller, Republikanerne, til at storme den kongelige Postelinsfabrik og klinke Postelinet. Der blev imidlertid Intet af denne Klinkevals, da han Ingen kunde faa med sig og ikke vilde vove sin egen Trøje alene. Siden den Tid bruges Benævnelsen Postelin-Jens om en Mand, der ynder store Ord og fedt Flæsk; ogsaa lig Talemaaden: »Jeg giver ikke 25 Øre for ham!«

Resolution kaldtes tidligere en Deklaration til Folket, men nu forstaas derved en allerhøjeste Meddelelse fra Folket til Kongen. Foruden denne Forskjel er der endnu den, at medens de kongelige Resolutioner gjaldt for det af Vedkommende regerede Land, gjælder de folkelige Resolutioner til Wandsbeck.

Sverdrup er den norske Rigsdags Præsident og Fører for det radikale Parti i Norge. Det er en stor Mand, der i Reglen afbildes som en lille Mand i en Krohg af et Maleri, og, for at han kan faa den rette Baggrund, er denne sværtet.

Trillinger. I den politiske Verden har Tallet 3 altid været anset for et helligt og heldigt Tal, thi, som man siger, alle gode Gange er 3. I tidligere Tider ansaas de siamesiske Tvillinger for at være de Mennesker, der var knyttede sammen med det stærkeste indbyrdes Baand, men efterat man har opdaget de provisoriske Trillinger, have disse faaet Fortrinet, da de maa anses for at være saa nøje forenede, at den ene ikke kan rejse noget Sted hen, uden at de andre maa følge med, og dette har givet sig et aparte Udslag i Folkemunde, thi, hvor man før talte om »Tro, Haab og Kjærlighed«, nævner man nu »Andersen, Dinesen og Matzen«. Som man let kan forstaa, ere de provisoriske Trillinger en Torn i Øjet paa det forenede Venstre, da dette Parti nemlig ikke har noget andet Trillingepar at opstille derimod end »Berg, Brandes og Hørup«, og det Baand, der forbinder disse Tre, det saakaldte *Morgengnav,* kan ikke anses for rigtig befæstet.

Det moderate Højres Partityranni

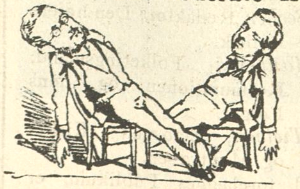

synes slet ikke at give de andre Partiers noget efter. Som bekjendt blev dette Parties ene Medlem, Hr. Falbe-Hansen i Foraaret ramt af en kortvarig Besvimelse oppe i Folketinget, og nu har Partiets andet Medlem, Hr. Christoffer Hage, i Odense maattet gaa hen og gjøre ligesaa, for at Sammenholdet i Mellempartiet ikke skulde lide ved dets tvende Medlemmers uensartede Optræden. En saadan Partidisciplin synes dog at være lovlig streng og vi kunne være ganske enige med Hr. Kommandør Carstensen om at anbefale den til Hr. Jens Busks nærmere Undersøgelse og Paatale.

Beskedenhed. »Paa Rigsdagen«, sagde lille Eedvard i Rudkjøbing forleden, »er vi Staben, Generaler, Officerer, lige ned til Underkorporaler....« — Han kunde dog uden at rose sig selv gjerne have taget Piberdrengen med.

I Trængsel.

En vred Madame: Naada Dreng! Hvord'n er'et han staar aa skubber!
En rolig Mand: Naa, naa lille Mo'er! Han skal vel bare ha'e Plads til at voxe i.

Velkommen Gjæst?

— Det kan dog neppe være nogen behagelig Bestilling, en Rodemester har: De er vist aldrig rigtig velkommen noget Sted?

— Tværtimod! De fleste Steder beder man mig næsten altid at komme igjen,

En Skuffelse.

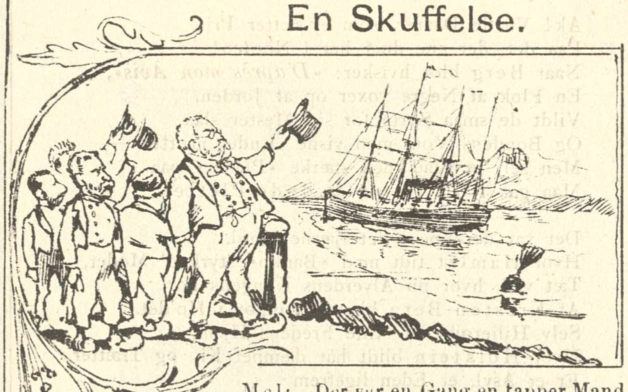

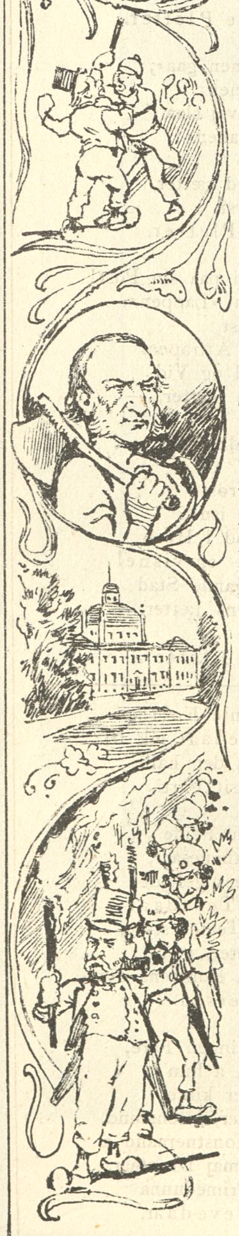

Mel: Der var en Gang en tapper Mand.

Der var en Gang en Engelskmand,
Som Gladstone monne hedde
Og i en glad Stund til vort Land
Af Skæbnen lod sig lede;
Som brittisk Parlamentarist
Og Venstremand desuden
Han har vel hørt, at her, som hist,
Man ogsaa slaar paa Snuden.

Ved Toldboden han steg i Land;
Hans Haar var ogsaa hvide;
Og hver en fuldtro Venstremand
Fik Tanker, yderst blide;
Ja, hvert et «anset» Venstreblad
Ham ofred' mangen Spalte,
Som det Besøg i «vor'ses» Stad
Privat just ikke kaldte.

Men Gladstone maa vist mangle Takt:
Han Venstre ignorered'.
For den bevidste Folkemagt
Han ingen Ting servered'!
Nej, ud til Fredensborg han for
Til Kongens Middagsfester
Og fik til Gjengjæld selv om Bord
De fyrstelige Gjæster.

Og da de stakkels, sorte Smaa,
Hvis Nød ej ku'e ham røre,
Omsider havde hittet paa
Et Fakkeltog at gjøre
I Baade for at la'e ham se,
Hvad Venstre her formaaede,
Blev dog saa skjøn og lys Ide
Dem kun til liden Baade.

Thi Gladstone tænkte først sig om:
«Hvis Hørup og hans Fæller
Hver med sin Sandheds-Fakkel kom,
Belysningen for grel er!»
Derpaa i Tide bort han drog,
Hvorhen, det ved vor Herre,
Saa Venstres Sandheds-Fakkel-Tog
Blev gjort til Løgn desværre.

De skikkelige Lygtemænd
Formørked' sad herhjemme,
Og under Skjæppen hver igjen
Sin Skillingspraas mon gjemme;
Thi de har lært, at Gladstone har
Respekt dog for Palæerne,
Og at Evropa ikke ta'er
Notits af «Evropæerne».

Et Indlæg i Idiotsagen.

Hr. Redaktør!

Endskjønt jeg rigtig nok des værre endnu ikke er nogen Idiot, men kun nærer et stille Haab om under Studierne af Holstein Ledreborgs Udtalelser om Parlamentarismen og Hillerødmødet, i en ikke altfor fjern Fremtid at kunne opnaa en saadan privilegeret Stilling i Samfundet, har jeg dog troet, det vilde være tidsvarende at fremkomme med nedenstaaende Betragtninger, da Spørgsmaalet om Abnormskolens Lærere jo netop nu er sat under Debat ved Prof. Joh. Keller paa den ene og de Herrer Forstander Jørgensen og Malling-Hansen paa den anden Side, og det er da soleklart, at man over Lærernes Vilkaar paa ingen Maade har Lov til at glemme Elevernes dito.

Det er en velbekjendt Sag, at uagtet Antallet af Idiotanstalter, takket være vor Rigsdags prisværdige Virksomhed, er i stadig Stigen her i Landet, er Antallet af Idioter i de senere Aar tiltaget endnu stærkere. Det maa nu være klart for enhver, som ikke er en ren Idiot, at disse Væsener aldeles ikke kunne klare sig selv og derfor i høj Grad have Krav paa at tages under Armene af det offentlige; men selv om Prof. Keller i sine Abnormskoler indrettede endnu en Kelleretage for Folk, der have deres øverste Etager staaende ledige, vil dette Husrum dog langtfra strække til for alle de lysthavende. Paa Grund af Grundlovens Bestemmelse om Folketingsvalgkredsenes Størrelse vil der altid kun være Udsigt for et begrænset Antal Idioter til at kunne optages som Medlemmer heraf og nyde de dermed forbundne tarvelige Emolumenter, Diæt og Rejsegodtgjørelse; og selv om Hr. Berg ogsaa skulde faa i Sinde at oprette endnu et Dusin Provinsaviser, er der jo heller ikke saa mange Idioter, der kunne vente at blive benaadede med Redaktørposter, at det forbigaaede Antal derved vil blive kjendelig formindsket. Den store Mængde af Idioterne er saaledes henvist til at opholde sig paa Idiotanstalterne, hvor Udbyttet af Opholdet for dem i Reglen er langt under, hvad det i Virkeligheden koster Samfundet. Som man heraf vil se, er det slet ikke nogen særlig misundelsesværdig Livsstilling at være Idiot.

For nu at raade Bod paa disse uheldige Forhold foreslaar jeg, at alle Idiotismens sande Venner indgaar med eu Adresse til Hs. Maj. Kongen om at faa indført Folketingsparlamentarismen her i Landet, hvorved der vilde hjælpes en Del paa Avancementet i den forrykte Del af Samfundet. Dernæst burde der gjennemføres en Lov, som forbød den Uskik, at vælge Statens Embeds- og Bestillingsmænd blandt Folk. der have gaaet i den sorte Skole, og befalede kun at antage saadanne Individer hertil, som have frekventeret en af Landets Abnormskoler (til hvilke dog ikke alle Folke-Høj-Skoler maatte henregnes). Derved vilde for det første opnaas, at alle Statens Embeder altid vilde blive besatte, noget man ikke er ganske sikker paa nu, da flere af disse ere saa lavt lønnede, at i Fremtiden kun rene Idioter ville falde paa at søge dem. For det andet vilde Idioterne, disse stakkels, af Naturen saa ubillig forbigaaede Væsener, derved bleve vel forsørgede, og endelig vilde der blive raadet Bod paa den skrigende Uretfærdighed, at det bare er Direktører, Lærere o. s. v., der har Fortjeneste af Abnormsagen, men aldrig de Herrer Abnorme selv. I Haab om, at De Hr. Redaktør, optager dette Forslag gunstig i deres Blad, undertegner jeg mig som

en af Abnormskolens sande Venner.

Et vissent Blad.

Bag Folkepandens tyrestærke Hvælv,
Hvor Fremtidsdrømmes knusende Ejnherier
I Aarevis har kredset om sig selv
Og vadet rundt i faldne Ministerier,
Der blev det født, det frygtelige Ord,
Hvis blotte Lyd en Krans af Torne fletter
Om Venstres Haab — naar de med Gru erfor,
At der bli'er fler og flere døde Pletter.

Ak! Ve de Daarer, som ej sætter Pris
Paa det, der ene duer her i Norden!
Naar Berg blot hvisker: »*D'après mon Avis*«,
En Flok af Negre voxer op af Jorden.
Vildt de smaa Sorte for sin Mester slaa
Og Bondens Vom med visne Ænder mætter —
Men selv et Blad med stærke »Plader« paa
Maa gaa i Graven paa de døde Pletter.

Det var deroppe i det fjærne Nord,
Hvor Hamlet tidt med »Banko« styrked' Modet,
Tæt ved, hvor nu Alverdens Kongens bor,
At Kresten Berg blev Helsingør i Ho'det.
Selv Hillerød, det stille Fredens Hjem,
Hvor Holstein blidt har dæmpet Kiv og Trætter,
Er et Asyl, et Eden ligefrem
Mod dette Udskud blandt de døde Pletter.

Hvor dorske Højremænd »la'r Hønen gaa«,
Vil Berg nu vise, han er ene Hanen;
Med staalsat Mod han vil en Jernvej slaa
Og vise Staten, han kan »bryde Banen«!
Han vil avise denne dorske Kyst,
Der nu sin Lid til Højres Falskhed sætter,
At det bli'er ej blot til Marien-Lyst,
Naar han saar Sæd i hine døde Pletter.

Hans Helsingørspost skal staa paa sin Post!
Det Folk, der længe suget har paa »Lappen«,
Han byde vil sin djærve, sejge Kost
Og tror, at blindt de sluge vil — Attrapen.
Saa mangt et Foster af hans Aand og Vid
Alt flyver rundt paa alle Danmarks Sletter, —
Hvad er en Slagter i en Pølsetid,
Naar med et Blad man frelser døde Pletter.

Men hvor vil Helten atter finde Trøst?
Vil Rædslen ej hans Vikinglemmer isne?
Naar dette Blad, som hvert et Blad i Høst,
Maa følge Trop — o, Nemesis! — og visne!
Naar Holger Danskes stærke, gamle Stad
Staar som en Mur mod Bondehærens Jætter, —
Og naar hans eget nye, lille Blad
Er bleven en af — Venstres døde Pletter.

Tevedaar aa Oda.

Ballaje
a

Søren Pipperop.

Min Fryd den gemme saa løksali,
Min egen Muse, hulde Tøs,
Saa Du maa inte være mali-
Eller kapri-, men grasiøs.
Staar Du maj bi, saa højt Lørikken
I mine Vers saj hæver, ja
Saa ska Du bare høre, hvikken
En Fløjtetrille jæ ka sla.

Som en Prinsæsse har nu Oda
Saj vist. aa indenfor min Vest
En vældi Glæjesbølje slo, da
Jæ atter saa den kære Gæst.
Aa Tevedaar fek mange Kunder,
Som velle se Prinsessen sæl.
Æ de kaskesens da et Under,
A der ble Højvande i min Sjæl?

Hr. Fallesen sku der bedrøve
Vos lidt, for lisom allerbedst
Prinsæssen va paa Ærteprøve,
Han lavede en fæl Protest.

Men Ærterne ku inte Fallesen klare, — Tevedaar gik fri:
Han hadde Oda aa den halle
Kultusmenister paa sit Parti.

I denne hersens lille Fejde
Fek Ingen Konstnerbanesaar,
Men Sagen ve jæ her gelejde
Mæ desse Raad te Tevedaar:
Snildt ska Du Dit Teater styre,
Spar inte paa Moneter, men
Hold immervæk paa Konstens dyrebare Prinsæsse Petersen.

Nu æ der Fred aa ingen Fare,
Prinsæssen viser nu, a hun
Ka mavelig di Ærter klare,
Som der skal te hver Aftenstund.
Ja, Oda, som en Konstneraand a
Den føste Sort for maj Du staar.
Gid bare Du som Primedunna
Ve hænge ve din Tevedaar.

Gulliver-Gladstone.

Han atter hjemad skyndsomst monne gaa!
Thi vore «Smaafolk» var ham dog for smaa.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand №. 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 4. Oktober. Nr. 40

PUNCH.

Udvidende Fortolkning.

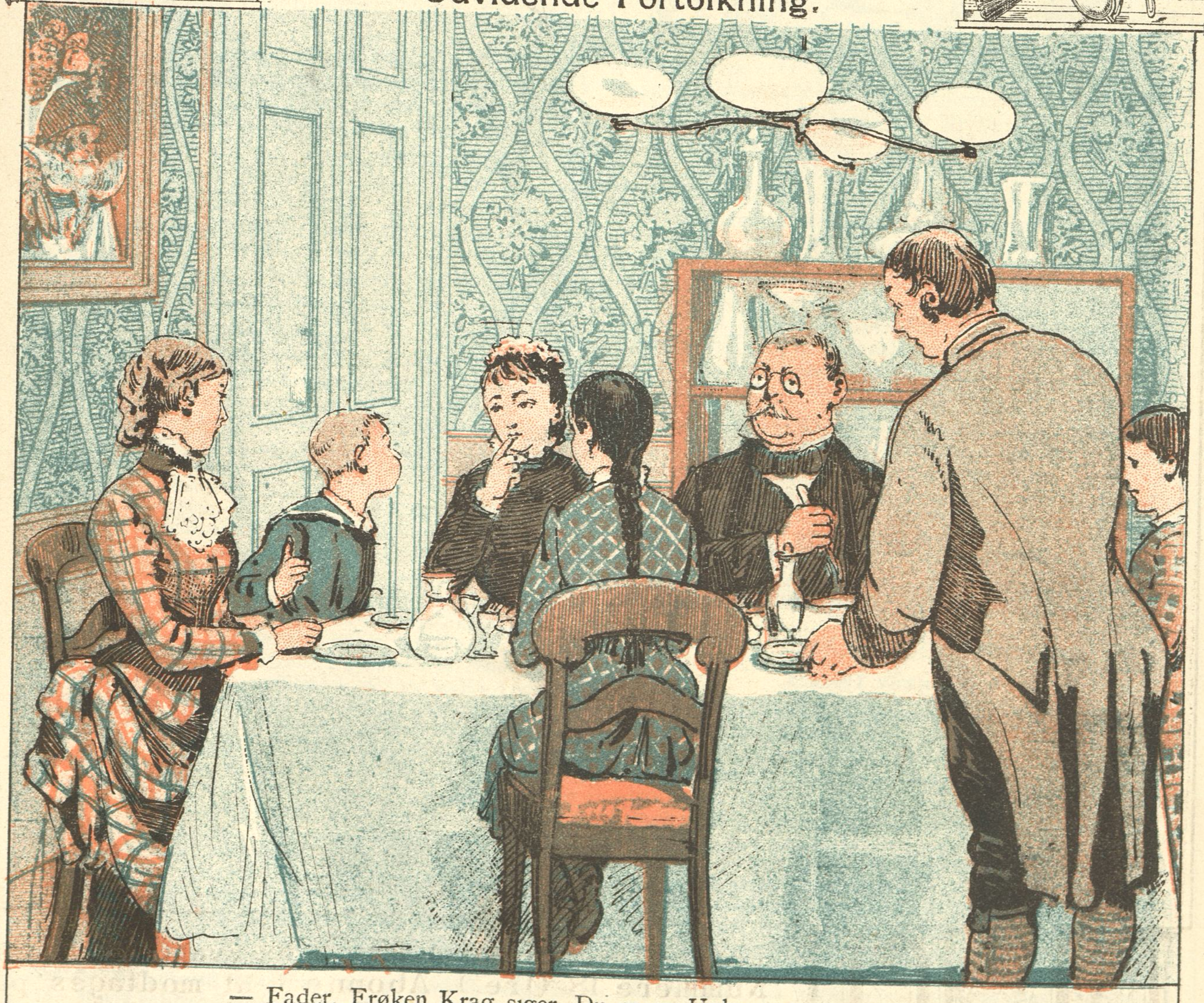

— Fader, Frøken Krag siger, Du er en Ugle.
— Hvad behager?
— Jo, hun siger, jeg er en Ugleunge, saa maa Du jo være en Ugle.

Ved Gjensynet.

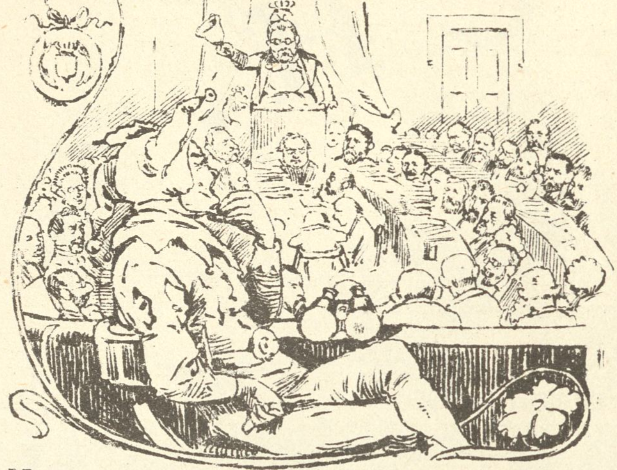

Naar man har vandret fra vort Vesterhavs
Skumklædte Bred til Østersøens Vande
Og paa sin Vandring ikke været tavs,
Men brugt sit Mundlæ'r godt, hvad Folk maa sande,
Ja, naar man fægtet har med aaben Pande,
Undtagen naar med Ryggen det var snavs,
Saa kan man sagtens trænge til at sunde sig
Og en forsvarlig Hviletid forunde sig.

Og naar fra Jyderup til Hillerød
Mod Højres Færd man slaaet har paa Trommen
Saa voldsomt, at endogsaa Blodet flød
I Strømme ned fra Næsen eller Gummen,
Og naar det Svineheld man ikke nød
At faa en Smule Hviletid i Brummen,
Er det jo rart, at Folketinget fremmer
Den gode Ting at hvile sine Lemmer.

Ja, som i Valhal efter Kampens Møje
Ejnherierne gik til deres Sæder
At høste Lønnen for en vovet Trøje
Og den i Stridens Tummel vundne Hæder
Ved at ta'e Del i Bordets muntre Glæder
Og sig ved Mjød og Skinke at fornøje,
Saa skal de folkekaarne Majestæter
Nu flaskes op ved Hvile og Diæter.

Thi sagtens vil Resolutionspartiet
Med Visnepolitikken fare fort,
Til det har faaet ESTRUP skaffet bort
Og os fra Højres Tyranni befriet.
Hvor lang Tid der gaar med til Visneriet,
Det vides ej, men den bli'er næppe kort,
Thi med en grumme sen Død man jo glædes,
Naar man af Venstremænd ihjel skal skal trædes.

Og saasom Venstre neppe nærer Frygt
For, at den triste Skæbne dem skal ramme,
At visse Lavrbær, de i Aar har søgt
At vinde uden sig ved dem at skamme,
Ved Visneriet visner med det samme,
Saa tør her forudsættes ganske trygt,
At Venstre ved sit gamle Middel bliver,
Og knap til noget mer i Aar det — driver.

Nej, man vil disputere eller skjænd's
Om Grevens Skjæg og MONRADS hvide Lokker,
Samt om i KRABBES gamle Residens
En fordums Degn forvandles skal til Klokker.
Men ellers sig de folkehaarne flokker
For i et Udvalgs triste Existens
At drømme med en knyttet Haand i Lommen,
At «Handlingens» og «Daadens» Tid er kommen.

Verdens Gang.

September 1883.

Officielt begynder Sæsonen den første September, men allerede længe i Forvejen har *«Nationaltidende»* under Mosaik bebudet Skuespillernes Tilbagekomst til Hovedstaden fra deres respektive Sommeropholdssteder, et Arbejde, der lettes det velunderrettede Organ meget ved, at det i Juni har indeholdt Meddelelser om, hvorhen samtlige Skuespillere er rejste, saa at det nu bogstavelig kun behøver at vende Bøtten fra den Gang.

For at begynde med Hovedstadens første Scene maa det fremhæves, at det Kongelige Theater i den forløbne Maaned Aften efter Aften opførte en Mængde overraskende Nyheder som *«Farinelli»*, *«Sylfiden»*, *«Den første Kjærlighed»*, o. s. v., hvad der bevirkede, at Abonnenterne gjenoptog *«Hvor man kjeder sig»*, medens Billetgrossererne var ligeved at spille *«En Fallit»*. En lille Afvexling frembragte det, at Kammerherre Fallesen og Direktør Andersen gav *«Duellanterne»* for *«Fyrstinde Georges»*s Skyld, men da Kultusminister Scavenius tidligere havde givet Andersen *«Et Løfte»*, vandt denne *«Kamp og Sejr»*, medens Fallesen blev *«Narret April»*.

I Kasino spøgede *«Theaternissen»*; Andersen og Sophus Neumann gav Hovedpartierne i *«Parykkerne»*, og Følgen blev, at Neumann i Resten af Maaneden kun optraadte i *«Han bestiller Ingenting»*.

I Modsætning til det tarvelige Liv paa Hovedstadens Scener herskede der en storartet Virksomhed paa Provinsernes politiske Scener, og aldrig tidligere har man set saa mange rejsende Selskaber optræde paa de forskjellige Steder. I den højre Kunst producerede Dinesen, Matzen og N. Andersen sig, idet de rejste om *«Paa Jagd efter Eventyr»* og gav *«Tre for En»*, medens saa godt som Alle af det modsatte Parti opførte deres forskjellige Bravournummere rundt omkring. Hørup viste sig som *«En Tyran i Transtøvler»* og Taubergjorde bestandig Lykke i *«Grisen»*; Holstein Ledreborg gav nogle nye historiste Fremstillinger, som, om de end ikke var ganske troværdige, dog var aldeles usandfærdige, da de hvilede paa et optisk Bedrag og var en kuriøs Blanding af *«Sandt og Usandt»* og *«Plader»*; Eedvard Brandes gjorde *«Et Besøg»* paa Langeland; men kom ikke heldig fra sin Optræden som *«En Diplomat»*, da han sagde adskilligt

mere, end der stod i den ham tildelte Rolle; i Gimle producerede Hr. Elberling med Selskab sig i *»Statsmand og Borger«* og *»Den politiske Kandestøber«*, men fik dog ikke mange Abonnenter; i Holstebro debuterede Hansen Sir i *»Kongen kommer«* og *»Fejl Hat«*, men gjorde mest Lykke som Sirlich i *»Aprilsnarrene«*; i Odense havde Christoffer Hage overtaget Falbe Hansens Rolle i *»En højere Daanelsesanstalt«*; Krabbe afgav sin Rolle som Klokker Link i Grenaa, men overtog samtidig Titelrollen i *»En ministeriel Embedsmand«*, med hvilken ny Præstation Beboerne i Skive lyksaliggjordes; Berg gav i Helsingør baade *»Kongen«* og *»Redaktøren«*, men de stedlige Organer modtog ham navnlig ikke i sidste Egenskab med Velvillie; og til sidst kan nævnes den store Forestilling i Jyderup, hvor Venstre opførte det store Spektakelstykke *»Alt for Fædrelandet«* og Fogtmann optraadte i *»Han gaar paa Kommers«*, medens en hidtil ubekjendt Debutant, Hr. Møller Clausen, efter først at have givet *»En Lussing«*, optraadte i *»Arresten«*, og Hr. Schjøttz fik af en ny Forfatter, Hr. Sigismund Lunn tildelt Titelrollen i *»En Æreskjender«*, hvorefter *»Den store Proces«* blev optagen paa Repertoiret. I Modsætning til Spektakelstykket i Jyderup kan nævnes Passionsskuespillet i Jøderup i Badstuestræde, hvor forhenværende Overlærer Pingel og nuværende Højskoleforstander Baago udførte Hovedrollerne i *»Moderne Kristendom«* for et Publikum af gelade Grundtvigianere.

Paa Fredensborg opførtes hver Dag paany *»En højbaaren Gjæst«*, og her gav den russiske Kejser Kur, medens hans Kureer paa Kasino maatte kurere paa Italienernes manglende Primadonna. Samtidig hermed optraadte Englands Premierminister og største Tømmermand Gladstone i *»Besøget i Kjøbenhavn«*, og ved hans Møde med Kejseren fik man Lejlighed til at se *»Czar og Tømmermand«*.

Ligesom der var stor Festforestilling i Anledning af det russiske Kapels Indvielse, saaledes modtog det danske Kapel sin nye norske Kapelmester med Fanfarer, uden nogen Bihensigt om at blæse ham et Stykke.

Af Privatforestillinger kan nævnes Etatsraad Tietgens i Anledning af Fuldførelsen af Marmorkirkens Tag, hvor der gaves *»Guldkorset«* og *»Millioner paa Kvisten«*, og den allerunderdanigste Forestilling, som en Kreds af Privatmænd med Udenrigsminister Rosenørn i Spidsen gav for at forevige de højbaarne Gjæster ved at lade Kunstmaler Tuxen sætte *»Kongens Billede«* i Scene sammen med *»Kongsemnerne«* og *»De lykkeligste Børn«*.

For øvrigt var *»Soldaterløjer«* uden Tvivl Maanedens populæreste Stykke; medens det kongelige Theater gav dette Stykke for Kongefamilien og dens Gjæster, opførte et Artilleriregiment udenfor paa Torvet ligeledes *»Soldaterløjer«* gratis for det forsamlede Folk. Og samtidig med, at Hostrups Stykke gjorde storartet Furore i England, gik saavel herhjemme paa Sjælland som i Tyskland ved Manøvrerne ved Homburg *»Soldaterløjer«* med flot Iscenesættelse.

Paa de udenlandske Scener tiltrak især følgende Forestillinger sig Opmærksomheden: 1) En Handelsmand ved Navn Shapira frembød et gammelt Manuskript til en bibelsk Fremstilling, men berømte Fagmænd erklærede det for uantageligt, da det lignede *»Kragetær«* altfor meget; 2) Norddeutsche allgemeine Zeitung indbød den franske Presse til at give *»Krig i Fredstid«*, og senere offentliggjorde det samme hæderlige Blad et af Dyrlæge Antoines private Breve, men det lod til at skulle blive *»Et farligt Brev«* for Bladet; 3) Dronning Victoria kunde stadig ikke glemme sin kjære Tjener, John Brown, og gav en af Englands kongelige Digtere Befaling til at skrive et nyt Stykke, enten efter *»Herskab og Tjenerskab«* eller ogsaa efter *»Min Elskedes Portræt«*; 4) I Berlin var der et svært Hyl i Anledning af Theaterchefen von Hülsens halvhundredaarige Jubilæum, og Chefen gav rørt *»Jubilaren takker«*; 5) I Frankrig syntes endelig Challemel-Lacour og Marquis Tseng at have faaet *»Rejsen til Kina«* sat i Scene, men det er dog et stort Spørgsmaal, om det Hele vil lade sig opføre uden Forstyrrelser; 6) I Bomuldsdistrikterne i Lancashire opstod der stor Meningskamp om Opførelsen af *»Mester og Lærling«*, medens man i Agram gav en ny komponeret ungarsk Vaabenskjolddans til Bedste; 7) Fra Nordpolen kom der Bud, at Lieutenant Hovgaard ikke havde havt Held med Iscenesættelsen af *»Et Vintereventyr«*, og fra Grønland erfarede man, at Friherre Nordenskjöld intet Udbytte havde havt af sin Forestilling *»Landet fundet og forsvundet«*; 8) I Sverig opførte derimod Arbejdernes Ring under Hr. Smiths Direktion *»Faldgruben«* og *»Han drikker«*, og Huset var stadig fuldt; 9) I Norge kastede Kristofer Randers i en Samling polemiske Digte Handsken til de Radikale, og Bjørnstjerne Bjørnson udgav omsider sit paa Kavdervælsk affattede Stykke *»En Hanske«*, men Publikum syntes at være enigt om, at den Randers Handske var den bedste af de to.

Den nye Formand.

(Til Dels efter H. C. Andesen).

En Formand har vi faaet nu,
Saa mægtig, at der er en Gru!
Hver Venstremand er sjæleglad,
Selv de smaa Sortes lille Blad
Hans Aasyn lod paa Tryk fremstraale
Men det kan Chresten ikke taale.

Ak, hvor den Formand er os kjær!
Han er os altid lige nær,
Og alle Byens Venstremænd
Faar Lov at gaa paa Slottet hen
For der at glædes ved at høre
Ham ringe slemt for Højres Øre.

Ja paa sin nye Formandsplads
Vil Berg nok føle sig tilpas,
Fordi det første Skridt er gjort
I alt Fald her til noget stort:
Han i vor Kammer kan komplet ta'e
En Stilling som vort Lands Gambetta.

Til Formandspladsen hin jo gik
Med Tromme og med fuld Musik;
Det samme opnaa vil saamænd
Vor Formand, Chresten Povelsen,
Thi her er Tromme jo og Fløjte
Af hver en »ansat« Venstresprøjte.

Et Badekammer, som bekjendt,
Fik Frankrigs Kammerpræsident
Særdeles pragtfuldt sat i Stand,
Og Berg, den store Folkemand,
Vil i vort Kammer næppe andet
Bestille end at gaa i Vandet.

— Og nu, da man blev Krabbe kvit,
Er Ordet atter givet frit.
Jens Busk og Tauber faar nok Lov
Til upaatalt at gjøre Sjov,
Og Hørup vil man ej genere,
Naar han sin »Livssag« vil servere.

Den Formand, ja, han er os kjær,
Thi han er mange Penge værd,
Og naar hans Formand, Krabbe, staar
Som en, der snakker ej, men slaar,
Er Berg en nok saa heldig Makker,
Thi Chresten slaar ej, men han snakker

Politi-Vedtægten fortolket.

— Hvor skal De hen?
— Vi har Ær'ne her i Gaden.
— Hos hvem?
— Hos Værtshusholderen i Nr. 27; vi ska' ha' vos en Bajer!

I Totterne.

At «*Kunstnerliv*» er haardt, det har man vidst saa længe,
Hvor meget kan der i et Haar dog ikke hænge?
Hr. Andersen han mente, at
Hr. Neumanns Lok var altfor lang,
Men, da han tog paa Haaret fat,
Blev Neumann strax helt malkontent.

Rimbreve

til

Fætter Kristian i Nykjøbing.

Kjære Fætter Christian! Endt
Er nu Sommerhvilens Dage;
Til sin Kube-længst tilbage
Hver en flittig Bi er vendt;
Svalerne mod Syden drage,
Og til Byen Bønder age,
Hver en Muskel stærkt er spændt
For med Estrup *Tag at tage.*
Tro mig, Christian, det vil knage,
Det vil brage.
Det vil plage
Falbe-Hansens *Nerver svage,*
Det vil smage
Vennen hans, »Mimosen«, Hage
Djævleblændt,
Ej de faar dog, som bekjendt,
Nogen Løn for den Umage,
Nej det ligner næsten mer
Enden paa en Skoles store
Tolv Minutters Frikvarter;
Alle disse slemme Drenge,
Som Spektakler nylig gjorde,
Næsten fler
End i fordums Tid de turde,
Alt for længe
Fik de Lov sig hist at more.
Nu i Klassen skal vi stænge
Hele Rusen; Inspektøren,
Estrup, *staar der alt i Døren.*
Blot han vil
Rigtig vaske deres Øren
For hver Bule og hver Flænge,
De i dette »Ridderspil«
Gav og fik! Ej blot de trænge
Til et lille naadigt Knips,
Der skal meget mere til.
De er langtfra endnu møre,
De er heller ikke skjøre,
De blev ej, som andet Nips,
Støbt i Gibs;
Stramt man maa dem stedse kjøre.
Der er Holstein! *Fang ham! Vips!*
Ud af Hænderne han smutter,
Som en glat og slimet Aal
Skyder han sig frem i lutter
Mudder mod sit eget Maal.
Der er andre flotte Gutter;
Se Jens Busk! *Med Larm og Skraal*
Brandere han stadig futter
Af med Lugt som sveden Kaal.
Høgsbro sig i Mængden putter,
Hørup Gift og Galde sprutter,
Stikker med sin spidse Naal
Efter Højre. Chresten *strutter*
Midt i Klyngen stor og tyk,
Ej af Politiets Knutter
Ramtes denne brede Ryg,
Ej paa Slagsmaal var han opsat,
Kun i Hjemmet er man tryg.
Faar i Panden ingen styg
Bule eller anden Knop sat;
Chrestens Blik for sligt er opladt,
Derfor blev han ogsaa kopsat,
Den Gang Venstres Flok fik Top sat
Paa Skandalepyramiden,
Som Du vel har læst paa Tryk.
Se ved Siden
Af ham er en ganske liden
Dunkel Klat.
Det er Eeduard. *Ej en Kat*
Ænser Eeduard *nu for Tiden*
Trods hans orientalske Viden.
Ak hans Stjerne blegned' brat!
Til de brave Langelænder
Øste han med begge Hænder
Ud af den forborgne Skat;
Værst han var for sine Venner,
Aabned hver en Port og Skranke,
Kunde ikke — sikken Pjanke —
Holde tæt
Med, at Estrups *Taburet*
Maalct var for Venstres Tanke.
Der er Leth!
Sikke Skjæg og sikken Manke!
Mon han i sit Fiskenet
Bringer Karper, eller byder
Han som før paa tørre Jyder?
Der er Tauber! *Ja med Tugt man*
Tør rel sagtens Navnet nævne,
Naar blot smukt man
Vil til Fantasiens Evne
Resten levne.
Der er Fogtmann,
Han, der saas i Kamp at stævne
Som en Svinefylkings Tryne,
Men blev siden tabt af Syne;
Uden Frugt man
Søgte ham den gjæve Helt;
Som i Halmen fra en Dyne
Faldt han ind i Højres Telt
Og gaar næppe mer i Felt.
Hvem skal kunne ave Klassen?
En der er i hele Massen,
Som fortjente. vi i Kor
I en Lovsang uden Ord,
Sang hans Pris. Hvor den Mand bor
Bli'er der aldrig gi'et paa Kassen,
Han er herlig, han er stor,
Doctor Wederkinchus-Madsen!
Ved hans Møder var der Ro,
Aldrig to
Hære sloges der om Pladsen.
Alt var tyst og Alt var stille!
Gid han vilde
Bringe Freden
Fra sit eget Maribo
Op i Venstres Talekro!
Der er ingen Tid at spilde.
Skab, o store Doktor om
Folketinget til et Eden
Stille som,
Hvor paa Lolland frem Du kom!
Hør, o Wederkinch *vor Beden!*
Tal blot! tal! thi ved din Talen
Ro og Fred der bli'er i Salen,
Al Slags Støjen, Skraalen, Galen
Ende faar.
Ingen mod din Tale staar;
Bajer, *som er god og from,*
Selv tilsidst fortvivlet gaar.
Du vil naa, hvad Ingen naaede,
Ordet fandt Du, som bevinget
Løser Politikens Gaade
Paa en ny og sælsom Maade,
Standser Hjulet midt i Svinget,
Bringer Enighed i Tinget;
»Piberdrengen«, »Generalen«
Venter mer ej »Folkets Dom«,
Thi, før Du har naaet Finalen,
Wederkinch! *— staar Salen tom.*

SUBSCRIPTIONS-**Indbydelse:**

HOLD BERGS KOMOEDIER!

Den 1. Oktober 1884 vil Danmark atter kunne fejre en Mærke-Dag, idet det nemlig da er Aarsdagen efter, at den store Folke-Tribun, Chresten Berg, holdt sit Indtog i Folke-Tinget efter paa alle Landets Folke-Tribuner at have ladet opføre sine berømte Komoedier.

Over alt i Riget vil man samle sig for at hædre Mindet om vor store Komiker, der mere end nogen anden har virket for Folke-Livets Fremme, saavel ved sine mange Farcer og Spektakel-Stykker, som og ved de forskjellige stærke Stykker, han for den billige Entré af 25 Øre pro persona lod opføre for Folket, og i hvilke Nachspielet altid var det artigste.

Undertegnede har ønsket at give sit Bidrag til Festens og den store Komikers Forherligelse ved at foranstalte en Jubel-Udgave af Hr. Bergs samtlige Komoedier, et Værk, der sikkert vil blive modtaget med Jubel alle Vegne, og af det danske Folks Blad- og Bog-Holdere blive hilset som en glædelig Folke-Tidende.

Hvad Texten angaar, da have vi fulgt den Lieber-Berg's avtoriserede Udgave, og da Texten er læst Avtor saa ofte, behøver den ingen yderligere Anbefaling; med

Hensyn til Illustrationerne, da have vi formaaet

Vor Tegner,

der har tegnet Hr. Berg saa ofte, at han med Rette fortjener Prædikatet

Hans Tegner

til at udarbejde en Række Illustrationer, der ville blive udførte med stor Troskab saavel hvad Tordenskjolds-Gadepartier, som hvad Interiører og gode Dragter angaar. Det tør saaledes ventes, at Illustrationsrækken vil faa kulturhistorisk Betydning som en tro Redegjørelse af Folke-Livet paa Hr. Bergs Tid.

Komoedierne ledsages af 4 Bilag, hvoraf det ene vil indeholde en af Dr. Georg Brandes udarbejdet Karakteristik af Chresten Berg som Komoedieforfatter, hertil vil slutte sig en tro Gjengivelse af alle Kritikker og Portrætter af Berg, dernæst Tegninger af hans Kronometer, af Navigations-Skolen paa Bogø, hvor han har virket som Selv-Styrismand, af hans Briller og af samtlige Bogtrykkerpresser, der have tilhørt ham. I det andet Bilag vil Dr. Ed. Brandes give en Redegjørelse for de Rollehavende i de Berg'ske Dramaer. Ikke mindre Interesse antages det Musikbilag at ville frembyde, i hvilket Fløjte-Komponisten, Cantor Alexander Magnus, har samlet alle de Danse- og andre Melodonter, der ere blevne brugte, naar Hr. Bergs Komoedier bleve opførte i Forsvars-Udvalget. Endelig skal tilføjes, at Hr. Skuespiller Louis hin Nedre har samlet og ordnet de Bergske politiske Parti-Programmer, saa at der herved er tilvejebragt en Oversigt over, hvem der til de forskjelligste Tider har havt Hovedrollerne i hans Stykker, samt naar og hvor ofte de forskjellige Farcer ere blevne opførte.

Værket udkommer i ugentlige Leveringer til en Pris af 2 Kr. Kvartalet, smukt udstyret paa Velin. Subskription modtages i alle Landets Boglader, samt hos

Punch
Gl. Strand 50, Stuen.

Fra Grosserer-Societetet

paa Kongens Nytorv.

— Holloj, Grosser! Hvordan er det, De ser ud? Jernknoer paa Fingrene, Blystok i Haanden og en Mine i Ansigtet, li'e som De vilde springe vos Allesammen i Luften! Man kunde ungefær tro, at De havde lagt Dem efter en lille Filejalfortjeneste med Knaphulssløjfer til Folkemøder.

— Der er no'et om'et. Ingen ved da, hvordan man kan ende. Nu spiller vi jo »Krig i Fredstid« over det Hele!

— Javel. Først var der jo Watt, der i al Venskabelighed sa'e sin egen Kone op, og saa var der Brun, der i lige det modsatte sa'e sin egen Søn op, og saa var der Andersen, der sa'e sin egen Neumann op.

— Ja, hvad var nu den a'?

— Den var af Giese, begribeligvis. Det var inte Andet end som den gamle Historie om »klippe! klippe!« Men de kom da ligegodt begge to i Saxen ved det.

— Det er mine egne Ord, Grosser: det hele var no'et haartrukkent.

— Ja, og denne hersens Komedie med Prinsesse Georg var nok det samme. Først maatte hun inte, og saa maatte hun, og saa maatte hun inte, og saa maatte hun.

— Ligemeget om en Ting; det skader jo aldrig no'et, om osse Kejseren sender sin Kurer ud i Kasino med Prinsessen, naar bare han selv kommer over til vores.

— Begribeligvis. Han er da ligegodt en Mand, der er sine ti Kroner værd i Parterret!

— Og det kunde jo osse hænds, at der faldt en lille »Stanislars« eller »Hvavildimir« a' til vos?

— Inte denne Gang, Grosser. For, ser De, Napoli kan jo være et meget rart Stykke, ved det at Balletten er en Kunstart, der er Ben i, men naar man har en russisk Napolibum paa Komedie, skal man ligegodt benytte Lejligheden til at vise, at man er med paa Noderne og la'e Jastrau om at klare de russiske Ærter, som man siger.

— Der er no'et om'et. Men nu er den jo osse gal med Olaf? Han er jo ble'en daarlig?

— Javel. Han er om en Hals. Begrundet paa, at den Steensgaard, man inte kan løfte, skal man heller la' ligge!

— Det var ligegodt Synd, om han skulde gaa fra vos a' »i det sidste Øjeblik«; han er immer saa venskabelig mod en anden En. Sæt, han nu pludselig kiler a' fra Sjæfens Soldaterløjer og kaster »Anker« ude i Kasino?

— Ia, saa maa Emil til at hænge i med de Unges Forbund. Det er, som jeg altid har sagt, det er af de Unge, vi skal ha'et.

— Da var det nok ellers inte rigtig Soldaterløjer for Frøken Lange forgangen?

— Nej, hun ga' mere »Emilies Hjærtebanken«.

— Ved De hvad, Grosser; jeg har nu længe gaaet og katechiseret over de Dele; det er ligegodt løjerligt nok, at man immervæk skal gi' Sjæfen rent paa, naar hans Debutanter gaar i Tøjet, men Watt kan saa dejlig gi' den med »Fejl Hat«, naar han har faaet sig en ny West!

— Ja, for han er fin! Han har luret Carlsberg Kunsten af og lagt sig et stort Bryggeri an med Zinkrender og det Hele, og, ser De, det er noget, der flasker sig! For saa kan vi andre jo komme bagefter med tyndt Øl.

— Den er lige gal nok. Nu har vi inte andet end som Abrahams tilbages, og ham har vi inte, ved det at han har ta'et Biletten til Paris.

— Ja men det er kuns en Returbillet. Han har ladet sin Adresse ligge ovre hos Portneren, ifallesen vi skulde faa Brug for ham.

— Ved De, hvad der er min Mening, Grosser?

— Næ. Men derfor kan De jo nok sige det.

— Det er min Mening, at De gjærne kan ta' og ligge Blystokken og Jernknoerne fra Dem a'. Naar det ligegodt skal gaa paa Livet løs, saa er der ikke mere end som én Façon for en anden En at klare sig paa. Og det er saadan som Orsjestret bar sig ad ude hos Talienerne.

— Naa, hvad gjorde de da?

— De ga' ikke en Lyd fra sig. — Undskyld, der kommer en Herre, jeg lige har staaet og ventet paa. — Vær's artig, Herre! Skal det være en Pladslosje i Galleriet? Kejserens Livkusk sidder i Nummer 4! —

Et Rangspørgsmaal.

— Saa nu er da Berg endelig bleven Krabbes Formand.

— Sikke Passiar! nej, han er s'gu kun bleven hans Eftermand.

Et Herkules-Arbejde.

At tæmme slig en CERBERUS
Er ikke videre fornøjeligt:
Den knurrer, tuder og er studs
Og finder al Ting ufordøjeligt.

Dog er der ogsaa dem, der tror
I Følge deres bedre Vidende,
At den ej tære kan sit Fo'er,
Fordi den er saa daarlig bidende.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 11. Oktober. Nr. 41.

PUNCH.

Der er ingen Retfærdighed til.

— Men, hvorfor skal lille Bro'er have Sukkervand, saasnart som han skriger, og jeg faar bare Smæk, saasnart som jeg skriger?

Før Stormen.

De tapre Venstremænd, de reparerede
Og atter til en Helhed sammenlimede,
Paa Chrestens Borg igjen er indkvarterede.

Fra hele Landet er de sammenstimede;
Og paa Diæt er allesammen sat,
De friske Fyre li'esom de besvimede.

Endnu har de dog ikke taget fat
Paa det saa tidt omtalte store Nummer,
Hvori Finalen er at nægte Skat;

Stormklokken ganske vist endnu forstummer,
Og HØGSBRO er kun vred i sin Kalot:
Stormhuen ej hans lyse Hoved rummer.

Men om et Øjeblik vil Bogøs Drot
Fra KRABBES gamle Sæde gi'e Signalet
Til Højres Undergang og Bankerot.

Ej Katastrofen længer bli'er forhalet;
Og paa Budgettet for det næste Aar
Faar Venstre sin retfærdige Harme svalet.

En knusende Forkastelse man spaar
Det forelagte Overslag, og ikke
Saa meget som en Øre ESTRUP faar!

En saadan Trumf la'er han nok vær' at stikke.
Og vil han ikke stikke af for den,
Faar han en grumme bitter Kalk at drikke.

Hvis han en «provisorisk» gi'er igjen,
Saa lukker Bonden Port'menixen bare
Og siger: «Kom ej her med das, min Ven!»

For Kongens Foged kan de pænt sig klare;
Thi de har nok af Ko- og andre Moder,
Hvad Avktionarius nok skal erfare.

Og naar med den Slags folkelige Goder
Man fylde maa Statskassens tomme Rum,
Faar Højres Embedsmænd det knapt med Foder,

Saa Resultatets glædelige Sum
Er den, at enten falder de for Hunger
Til Fordel for et Venstrepublikum,

Eller de gi'er sig strax, naar Venstres Tunger
Udstøder Krigshyl som i Jyderup,
Og «Ned med Højre» endnu højere runger,

Samt naar «*zum Schjöttz und Trutz*» en vældig Trop
Staar rede til sit Liv og Blod at vove
For BERG at faa paa Taburetten op.

Det var, hvad HØGSBRO turde «Folket» love
Til Efteraaret skulde sikkert ske,
OgVenstre vil paa Løftet neppe sove.

Nej, om en liden Stund vi nok vil se,
At den bevidste Folkemagts Besiddere
Realiserer «Handlingens» Ide,

Hvis den igjen ej udsat bli'er — til videre.

Fra Selvstyrets Overdrev.

Sogneraadsmødet i Kejterød.

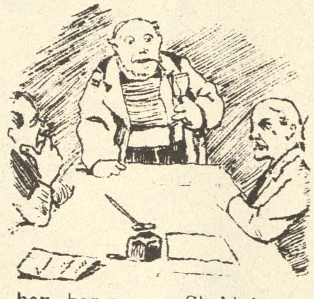

Formanden, Gaardmand *Jesper Nielsen* Kejterød havde sammenkaldt dette Møde for at høre det ærede Sogneraads Mening om et Andragende til Amtet fra Per der ovre i Gyden om Bevilling til Udskjænkning. Ja Fogden behøver itte a grine a ded, for ded véd vi jo nok allesammen, at han hulder mæd Kjøvstæderne og mæd Birkedommeren, og at han har vaaren Skyld i, at Per er bløvven mulktert flere Gange for ulovlig Kruhold. Men jeg vil sige, at Folk lige saa godt kan behøve en Snaps te Maade, naar de kommer te Kejterød, som naar de kommer te Kjøvstæden og her kommer mange te vor By, som f. Ex. det ærede Sogneraads Medlemmer i Dav, der godt kan trænge til en Bid Brød og en Dram, naar de er færdi med desse Forhandlinger, og jeg vil sige, at vi Bønder nok kan have noget at snakke om i desse praavisaariske Tider, men ded forstaar Fogden sig natyrligvis itte paa, som er Højremand og Praavisaarist; men vi, som hør te Folket og taler de undertrøktes Sav, vi mener, at Per skal have Lov te at skænke, for han er en go Venstremand, og han var med te at stille Jens Høved til Folketinget, og der sidder man saa rart hos ham og drikker en Bajer og drøvter de store poletiske Spørgsmaal, for der kommer ingen Spioner; men jeg kan ellers fortælle Fogden, at Raadets ærede Medlemmer itte brøder sig en Smule om, hvad han rappeterer, naar han stikker Hodet sammen med Præsten og Propetæren eller med Birkedommeren, for vi er Flertallet og efter den rejdtige Grundlov er ded Fletallet, der skal regere, og Berre siger, at Estropperne nok skal komme te at pakke ing — og hvis de nejter Per Bevillingen, naar vi siger, han skal ha'en, saa er ded Grundlovsbrud — ded siger jeg!

Sognefoged *Mads Madsen* vil bede den ærede Formand om at holde Personligheder borte fra Raadets Forhandlinger. Han ved ikke hvad Jesper mener med at rapportere; han har aldrig rapporteret andet, end hvad han var pligtig, f. Ex. da Jesper Nielen havde smidt den syge Søren Skrædder med Familie ud af sit Lejehus, fordi Sørens Kone ikke vilde gjøre Hoveriarbejde ved at luge Jespers Roer. Se, da husker du jo nok Jesper, at du havde skrevet i Kontrakten, at Skrædderen skulde gjøre to Dages Arbejde hos dig hver Uge fra April til Oktober for 1 Mark om Dagen og Kosten, og det er mod Loven, som forbyder Hoveri. Saadant noget skal jeg melde til Birkedommeren, og jeg synes heller ikke det var pænt af dig Jesper, saadan at undertrykke Smaafolk og øge Sognets Fattigbyrde ved at at bygge Tyendehuse. Hvad det angaar med Pérs Krohold, saa var det bedre at indskrænke Svireriet end at lave nye Kroer, hvor de unge Karle sidder og spiller og drikker deres Løn op, derfor vil jeg stemme mod Andragendet. Og det syues jeg, vi kan være enige om allesammen, enten vi er Højre eller Venstre. Det var godt om Rigsdagen vilde lægge en høj Skat paa Brændevinen og paa Udskjænkningen, for jo mindre Leilighed, des færre Tyve.

Formanden vilde sige, at ded lignede ingen Ting, at gjøre saamegen Vrævl for saad'n en Pjalts Skyld som

den Skræder, med en Mand som ham. der havde den største Gaard i Sognet og som kunde kjøve lige saa mange saadanne Fyre, som han havde Lyst til, og han vilde nok spørge, hvad ded var for en Frihed, at Bunden itte skulde have Lov til at hulde Tjenerskav i senne Huse og gjøre med dem, hvad han vil — det skulde han ogsaa nok tale med Jens Høved om, der skal vaage over Bundestandens Rettighed, for skal man i Høstens Tid staa med Hatten i Haan'en for Husmanden og ge dom alt, hvad de forlanger og saa fylde dom med Æde og Drikke til — saa skulde Fan'en være Bunde, og saa er det noget Sludder, naar man siger, at der er Bundefrihed i Danmark.

Efter disse personlige Bemærkninger ytrede

Smed *Mikkel Jensen* af Højrestrup, at Formanden var i daalig Koler i Dag, han har vist haft Kraval me vor Moer i Morges eller ogsaa Vrøvl med sit Tjenerskav. Jeg er nu ganske upartisk i Politiken, for jeg tjener alle Dave lige saa godt ved Herregaarden som ved Bønderne, men ded vil jeg nok sige, at nu har vi faaet relig Besken paa, at Jesper er en rejdig Frihedsmand. Derfor haaber jeg ogsaa, at han vil sammelstemme med mig om et Forslav, jeg vil stille. Jeg mener, at lige saa godt, som vi skulde have Jespers Bundefrihed, burde vi have Krufrihed. Drikkefrihed har vi jo allesammel, hvorfor skal vi saa itte allesammel have Skinkefrihed. Og hvorfor skal saaddene Frihedsmænd som vi være med til at lave Privilægier. Nej la vos sende Pers Ansøgning ing til Amtmanden med Paategning om, at vi finder det stridende mod Friheden at give ham et Privilægium, men at vi foreslaar, at hele Kejterød bliver in stor Kru.

Møller *Rasmus Saft* fra Bjerget mener, at Mikkel altid er saa lumsk, det skal man nu ikke regne; men han vilde kun sige, at Pérs Brændevin var godt, og Øllet var rigtig Tuborger, og det skulde Fogden nu ikke tage sig af, for hvis nogen sagde, at han havde kjøbt og betalt det, saa vilde han sige, det var Løgn. Men Pér burde have Lov til at skjænke for Betaling uden at sjekeneres derfor enten af den ene eller den anden. Og det var ikke, fordi Pér var gift med hans Søskendebarn, men Pér kunde godt dertil have en Bestilling ved Kirken, saadan som Klokker eller saadan noget, for det kunde være meget passende, da han bor lige ved Siden af, og Mændene dog altid skal ind til ham og blive opvarmede, inden de gaar i Kirke. Men det er vel sagtens Præsten, der har undt af ham og er bange for, at Pér skal faa mere Søgning end han.

Husmand *Esben Olsen* Stodderup mener ogsaa, han har Lov til at tale med, uagtet han kun er en Smaamand; han vil da sige, at Jesper ikke behøver at være saa storsnudet. (Formanden: Hold du bare Kjævt!) Nej ette for dig, Jesper, for vi lavest beskattede er Flertallet, og ded sa' du selv før, at Flertallet skal regere, og vi væller ogsaa den store Halvdel af Sogneraadet, og vi behøver kun at vælle bare Husmænd, saa kan vi faa in af voreses egne til Formand — véd du det! Men du er en Arrigstokrat og ded er Sognefogden med, for han vil have Skat paa Brændevinen, foded han itte under vos Smaafolk vore Snapse. Ded er natyrligvis, foded I selv har Raad til at drikke Romere og ryge fine 2 Skillings Segarer. Nej saa maa jeg sige, at Mikkel er en anderledens pæn Mand og ded er Mølleren ogsaa, for han gav en Bitter, ingen vi kom herhen — og ded gjorde da forresten Pér i Gyden med — og derfor stemmer jeg for, at han faar Bevillingen.

Gaardmand *Søren Hansen* Dalby vil ikke stemme for at give Pér Bevilling og det, Mølleren sagde om at gjøre ham til Klokker, var vel bare for at skose til Præsten, fordi Søren heller gaar paa Kroen end i Menighedens Forsamling. Men der staar skrevet, at vi skal formane hverandre, og derfor vil jeg sige, at Kroen er Satans Værk og vi skal ikke drikke Speritus, men hellere Kaffe (Mølleren: med en Rommer i! Form. griner: Huld Kjævt, Møller!) Og hvad ded angaar og have et Sted at samles her i Byen, saa er der en rigtig pæn Stue ovre hos min Broder Jens, Høkeren, og Maren koger en Kop Kaffe med Tvebak til for ti Øre, og det kunde da ikke kaldes Værtshushold, for den Drik skal ingen faa Hovedpine af . . . .

Her afsluttede *Formanden* pludselig Forhandlingerne med et »Sludder Søren!« Af de 6 Medlemmer, der havde haft Ordet, stemte de 3 for, de tre imod Forslaget om at anbefale Pér i Gyden. Det 7de Medlem, Gaardmand *Ole Mogensen*, fandtes at være blideligt indslumret, og *Jesper* erklærede derfor i Henhold til det gamle Ord: »Den der tier, han samtykker«, Forslaget vedtaget med Stemmeflerhed.

Endelig!

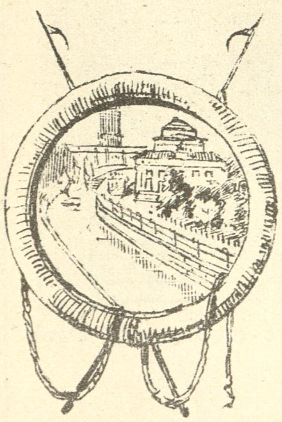

Man sa'e saa tidt, at Kjøbenhavn er dejlig
Ved Knippelsbro og Fred'riksholms Kanal;
Men man vilde tage overmaade fejl i,
Hvis man troede, at man her var fri for Kval;
Naar ved Slotspladsen man faar en paa Kajen,
Saa er der ingen Ting i Vejen
For, at man kan bort fra Livets bedste Glæder gaa
I Vandet selv med sine bedste Klæder paa.

Der er ingen Skranker satte, som kan standse
En Yngling paa Fordærvelsens Sti,
Ja endogsaa Folk med Underbalance
Gaar for Overbalance næppe fri.
Og vort Ordenspoliti, som sætter Kronen
Paa Ordenen og bringer til Stationen
Folk, som for bak-kanaliøst er vendte hjem,
Maatte springe i Kanalen for at hente dem.

Og af Medynk maatte mangt et Hjærte smelte'
Naar en Yngling af det unge Danmarks Land,
Fordi her intet »Rakvirk« var at vælte,
Maatte prøve Dybden af Kanalens Vand.
Og af Angest her blev Barmen gjennemboret,
Naar en Sporvogn, der var fuld, kom ud af Sporet,
Selv om »Bræmsen« aldrig passet blev saa nøje,
Man havde »Dronehuset« dog for Øje.

Men, Gud ske Lov, paa al Ting er der Ende,
Selv paa en Kommunalbetænkningstid.
Fra et Udvalg lod man nylig Sagen sende
Til de vise Fædres Omsigt og Flid:
Og hvis fler repræsentantaliske Kvaler
Det nye Rækværks Skæbne ej forhaler,
Oplever vi kanske, at Politiet
Slipper for den Gren af Optrækkeriet.

I Liv og Død.

— Nu min kjære Kaptajn, nu maa De være beredt, — nu skal De snart mødes med Deres brave, gamle Ven Majoren; i Gaar Morges er han hensovet.

— Ak, ak, ak! Saa skal det forbistrede Snapseri begynde igjen.

— Men bedste Ven! — I Himlen drikker man ikke.

— Saa kjender De kun Majoren daalig, min Fa'er!

Udeltagende.

— Hvad for Noget, gamle Fyr! Du er da vel aldrig søsyg?
— Tror Du maaske, jeg gjør'et for min Fornøjelse?

Klokken.

Kongen han bor paa det høje Slot,
Kong Chresten af Bogø den gjæve,
Ej Scepter og Krone bærer han blot,
Nej Klokken han har i sin Næve.

Den Klokke var fordum Hr. Krabbes Fryd.
Nu knevler dens Knebel ham Munden;
Thi nu har Klokken faaet anden Lyd,
Madklokke den er nu for Bonden.

Naar Klokken ringer, gaar Tæppet op:
Chresten er Direktøren.
Han instruerer den hele Trop
Op spiller tillige Sufløren.

Han deler Roller ud til Enhver,
Men taaler ej fremmede Gjæster,
Han er alle Vegne, her og der,
Og saa er han Straalemester.

Stykkerne oversætter han flot,
— Fra Fransk, eller Norsk kan hænde —
Og Klakken gjør sine Sager godt,
Jublen ret aldrig faar Ende.

Tilhørerparterret kun med et Suk
Tør svare paa al den Klappen,
Vover man fremtidig der et Muk,
Saa bli'er man smidt ned ad Trappen.

Og Klokken den ringer: Ding! Dang! Dang!
Kong Berg i Tinget regerer,
Man hører knap for hans Klokkes Klang,
Hvor tidt han sig prostituerer.

Dog kommer hele Folket en Gang
Og nejer for Venstrepaven,
Saa revner Klokken, dens dumpe Klang
Ringer vor Frihed til Graven.

Himmelbrev
tel
Degteren og Poletikkeren **Bjørnstjerne Bjørnson,**
p. t.
Paris.

Ho ho! Immer sjemytli Deres Velærværtighed! Di kan læse Kjelland paa, a den gamle glaje næsten dobbeltglaje herværende gamle spæsielle Kurrespundent danseje Halling me Slæng og Kast, bekommendes me Pakkeposten Velærværtighejens splinternye Hanske, værendes en Hanske til venstre Haand føljelig umaje, men netop derfor værendes, som di immervæk grinagtige gamle Grontvigianere bemærker, en mageløs Handske a dem, man inte behøver a gæmme i Baglommen, men ka gaa om me, daskendes Samfundets højere Spitser og Sankte Olafs Riddere i Gæsigterne. Naa Velærværtighejen ka tro, der blev ringet tel Aftensang oppe i voreses store Balfalderasal, alle di søje Blaaøijede møjet nejringeje og Eiherierne i røje Spidskjoler etter nyeste Parisermoje, samme Klæjedragt fornyli englørt som Galla, hvorpaa den gamle Glaje besteg Lidskjalf, gamle Odin havendes laant ham samme formedelst Kateters inte Havelse. Voretter Forestillingen to sin Begønnelse me Oblæsning og bagetter føllendes Diskumsion liesom i de sjemytlie Pingelske Stodentersamfund, vor Velærværtighejen aflae sine Bekennelser ifjor. Naada vor di Blaaøjede klabbeje i deres smaa søje Lilliehænder dengang Svava verfer Alf Handsken lige i Synet, og gamle Mutter Frigga blev saa aldereret a lutter Begeistring a havendes ingen Handske ve Haanden, samme værendes i Vask, tog hun sin venstre Sko a Fojen kylendes samme i Hodet paa gamle Odin inte rammendes andre end den gojmojie Personelkabbelan Balder lie paa hanses nystrøjne Sjortelinning samme desaarsags blivende slemt maalesteret. Men di gamle Gujer værendes røsteje i deres Samvittighejer gig Barsærkegang havendes opsnuset, a Velærværtihejen velle gi dem Finter for dereses smaa Sjemytliheder i gamle Daje, protestereje moj at faa den Handske paa Scenen paa voreses Morskavstheater, sigendes samme Handske, om osse værendes a di moderne langskafteje, allieveller a være temmeli forskaaren i Tommelfingeren, og gamle Fatter Odin aldeles ædderspændt kumfiskerende samme udøjelie Mesterværk og uagtet den Gamle og di smaa Blaaøijede la et godt Ord eng for samme, foreslaende for Anstændihejens Skyld a la samme spille paa Svensk a den sjeniale Lindberg liesom Ibsens Gengangere hos Watt, ville gamle Odin inte ta moj Ræsong værendes Alvorsmand paa Sligt og priviligeret Theaterkommandant i Valhalla inte tillajendes fremmeje Gøjlerhøvdinge Indbegreb i Previlegiummrne, vorfor han tog Velærværtighejens Handske hivendes samme uj i Værtensrommet, vor den gamle Sjemytlie tænkte sig den svævendes omkring ligesom Niels Klims Kringle men havendes sijen læst i Avisen a samme Handske var falden ganske stille til Jorden i det gamle Norje, følte sit Hjærte sla med mere Beroligelse i saa Henseende. Ho ho! Deres Velærværtighej! I Haab om a samme udøjelie Skjald snart sender Undertegnede Magen til høire Haand fra Sammes nye franske Handskefabrig, svingende herpaa det fulde Mjødbæjer, forbliver jeg Velærværtighejens immervæk gamle glaje

Tyroler-Færtignant
f. t. Valhalla.

Mosaik.

— Igaar ankom med Morgentoget fra Fredensborg den danske Konge og Dronning hertil forat overvære Gudstjenesten i det russiske Kapel.

* * *

— Igaar ankom med Formiddagstoget fra Fredensborg den græske Konge og Dronning hertil forat deltage i en Dejeuner hos den engelske Gesandt.

* * *

— Igaar ankom med Middagstoget fra Fredensborg den engelske Tronfølger med sin Gemalinde hertil forat tage Del i Taflet hos den danske Konge.

* * *

— Igaar ankom med Aftentoget fra Fredensborg den russiske Kejser og Kejserinde hertil forat soupere hos den græske Konsul.

* * *

— For et Par Dage siden blev Hans Majestæt, Kejseren af Rusland, angreben af en stærk Tørst. Hans Majestæt stod af ved første Sted, han kom til, og forhørte sig, om han kunde faa en Kop The. »Nej«, svarede den simple

Kone, der tog imod ham; »The har jeg saamænd ikke i mit Hus; men nu skal De strax faa Kaffe!« Medens Kejseren ventede paa Kaffen, talte han ganske ligefrem med Konen uden at give sig tilkjende. Den følgende Dag overraskedes Konen ved, at en russisk Karavane med en Ladning The gjorde Holdt udenfor hendes Dør; Theen var naturligvis en Gave fra Kejseren, der paa denne Maade sagde Tak for Kaffe, da han mente, at man ikke burde savne The i et Kaffehus.

* * *

— Hendes Majestæt, Dronning Olga af Grækenland, kom forleden Dag paa en Spaseretur i Nærheden af Fredensborg forbi en Bondegaard Da Hendes Majestæt fik Lyst til at faa et Indblik i Livet i en saadan, traadte hun ind og traf just Konen i Færd med at skylle Tøj i et Kar, der havde den Fejl ikke at være aldeles tæt. Hendes Majestæt underholdt sig i nogen Tid med Bondekonen, som ingen Anelse havde om, med hvem hun havde den Ære at tale, og stor blev derfor hendes Forbavselse, da hun næste Dag fra Dronningen af Grækenland fik sendende til Afløsning af det gamle Kar et dejligt stort, græsk Kar.

* * *

— Da Hans kongelig Højhed, Prinsen af Wales, for nylig var paa Jagt i Gribskov og var bleven meget sulten, gik han uden videre ind i det nærmeste Bondehus og spurgte, om han kunde faa noget at spise. Der blev snart sat noget Smørrebrød frem for ham, og Hans kongelige Højhed, der selvfølgelig var ukjendt af Folkene, talte venlig med dem, lod den tarvelige Husmandskost sig smage godt, og klagede kun over, at Manden intet Salt havde til sit Brød. Dagen efter holdt en ridende Stafet foran Bondehuset; den forskrækkede Husmand blev kaldt ud og modtog til sin største Overraskelse fra den Gjæst, han igaar havde taget saa vel imod, og som han nu erfarede var Prinsen af Wales, en stor Pakke engelsk Salt.

* * *

— Da en herværende, national Tidende i den senere Tid hyppig har indeholdt Meddelelser om, at Hr. Olaf Poulsen ved det Kongelige Theater havde afgivet snart den ene og snart den anden Rolle, har adskillige af Bladets Læsere antaget, at der var Noget i Vejen mellem denne Kunstner og Theaterchefen, Kammerherre Fallesen. Vi glæde os derfor over at kunne meddele, at det kun er et ubetydeligt Halsonde, den yndede Kunstner har lidt af, og at det saaledes ikke er Fallesen, men kun Hallesen, der har generet ham.

* * *

— Hr. Olaf Poulsen har efter sikkert Forlydende afgivet Henrichs Rolle i »*Maskeraden*«.

* * *

— Paa Grund af en lille Uoverensstemmede med Kammerherre Fallesen afgav Kejseren af Rusland sidste Torsdag sin Gjæsterolle i det Kongelige Theater og vil ikke oftere optræde der som Gjæst.

* * *

— Efter hvad vi have erfaret, har Hr. Olaf Poulsen ogsaa afgivet Spøgelsets Rolle i »*Maskeraden*«; dette er imidlertid mindre mærkeligt, naar man erindrer, at det er Henrich, der udklæder sig som Spøgelse.

* * *

— Kjøbenhavns nye Slagtehuse blive ikke færdige til at tages i Brug før Flyttedag; derimod kunne Venstres Slagtehuse paa Kristiansborg tages i Brug, naar det skal være, da alle Udvalgsværelserne i Sommerens Løb ere blevne fuldstændig istandsatte.

* * *

— Hr. Olaf Poulsen har, som der meddeles os, endvidere afgivet Jødepræstens Rolle i »*Maskeraden*«; dette var dog ikke Andet, end hvad man kunde vente, da det som bekjendt er Henrich, der optræder i denne Forklædning.

* * *

— Hr. Etatsraad Tietgen lader til at være forfulgt af Uheld paa sine Rejser. Som det vil erindres, løb Dampskibet »*Koldinghus*« paa Grund ved Hals, da Tietgen med et Selskab af udvalgte Herrer var paa Vejen til Aalborg; og nu i forrige Uge, da Etatsraaden var paa Tournée med flere Medlemmer af den af ham stiftede Sukkerroklub, fik deres Dampskib »*Vesta*« Knæk paa Roret, og efter Forlydende var dette sidste mærkværdig nok ikke af Etatsraad Tietgens egne Sukkerror.

* * *

— Efter hvad en aldeles paalidelig Kilde opgiver os, har Hr. Olaf Poulsen afgivet *alle mulige Roller*.

* * *

Et godt Raad hver Abonnentsdag.

— En kyndig Theaterlæge har meddelt Redaktionen følgende: Mod lettere Halsonder er der Intet saa godt for en Skuespiller som i nogen Tid at afgive alle sine Roller, da dette baade gavner Vedkommendes Stemme og tillige hjælper paa Publikums Stemning.

De Sorte og de Røde.

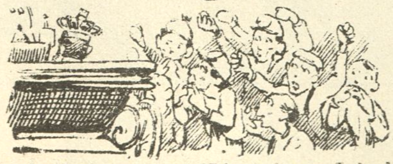

Mel. Kejseren af Kinesiens Land.

Man maa dog gi'e Doktor Georg Ret
I, at herhjemme er al Ting slet;
Endogsaa Politiet, vi har,
Intet paa »evropæisk« ta'er.
Men imod »Folket« til Værks er de gaaede
Paa en forældet barbarisk Maade,
Bagved vores kinesiske Mur
Bambussystemer endnu man bru'er.

Over al Frihed i Hillerød
Bambussemændene »Staven« brød;
Venstre, trods sammes medgjørlige Færd,
Tog man paa Kornet og tærsked' dem der.
Ogsaa i Jyderup pænt de forstod det;
Først slog de Folk et Hul i Ho'edet,
Bagefter fik de den saarede fat
Og ham besørged' i »Hullet« sat.

— Nej, se nu baresens hen til Paris!
Der ingen saadanne Lussinger gi'es:
Mer end Vorherres er Folkets Røst,
Og man maa skraale saa tidt, man har Lyst.
Der bruger ej Politiet Staven
Til at slaa Hovedet ned i Maven
Paa en rød Socialdemokrat,
Selv om han ogsaa er hel desperat.

Kommer endogsaa en Konge dertil,
Bærer enhver sin Hat, som han vil,
Og man generer sig ikke som Vært
For at gi'e Gjæsten en Pibekoncert.
Det var et Leben for Schjøtts og Donnergaard, Kjøbmand Dam og de andre Bønder!
Selv de smaa Sorte bevidne vist kan,
Gallien er det forjættede Land.

Herhjemme bli'er det vist ikke saa godt,
Førend Minister bli'er Bogøs Drot;
Selv han i Thisted jo nylig sa'e,
At, hvis man Estrups Plads ham ga',
Kunde man stole paa, al Ting blev meget
Bedre; ja, saa blev her rigtig skreget;
Thi man er vis paa, han bli'er ej for stræng
Mod nogen Tordenskjoldsgadedreng.

Modeblad.

Vintersessionen 1883

Oktober.

En Revolution der os forestaar
I Modeverdenens Sfære,
Den sorte Kjole sin Afsked faar,
Helt rød skal Livkjolen være.

Den Mode den sorte Skole til Trods
Vil Venstre Borgerret give,
I Vinter Partiet vil vise os,
Hvor røde at de kan blive.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 18. Oktober. Nr. 42.

PUNCH.

Similia similibus.

— Moer, er Fætter Peter bleven General?
— Nej. min Ven, han er jo lige nylig bleven Lieutenant.
— Men Tante sagde jo, at han har faaet en Generalforkjølelse.

Behandling Nummer Et.

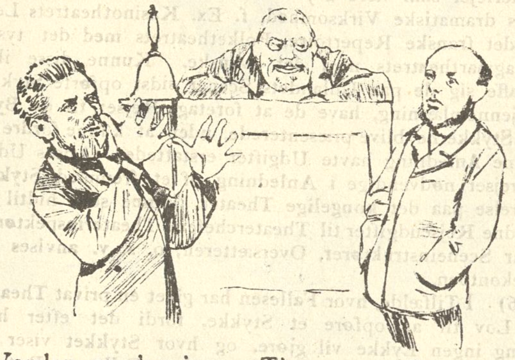

I Verden er der ingen Ting saa galt,
At der jo dog er noget, det er godt for!
Hvad har man for Exempel anbefalt
Til Folketingets Formand B o g ø s Drot for?
Jo, den Forretning gjorde Venstre blot for
At faa lidt fler Diæter udbetalt:
Paa Grund af daarlig Høst til Mønt man trænger,
Og nu skal BERG Sessionen gjøre længer.

I alt Fald har til Dato man den største
Grund til at tro, hint Offer kun er bragt
For, at ej Bonden sulte skal og tørste;
Første Budgetbehandling sligt har lagt
For Dagen, og det intet Steds er sagt,
Den sidste bliver bedre end den første;
I Retning af slet ikke sig at rappe
Fik BERG alt taget Luven helt fra KRABBE.

Debatten ikke store Ting frembød
I Retning af det rent finansielle;
Men desto mere nyt om H i l l e r ø d
Og J y d e r u p man vidste at fortælle.
Grev LOUIS Ledreborg, med Tugt at melde,
Som disse Dages Løve Æren nød;
I Nikke-Dukkehjemmet tør man sige,
Hans Taler vare «det vidunderlige».

Skjønt, som sædvanlig, han var meget stor paa det,
Sin Hillerødme blev han ikke kvit;
Hvad Mødet angaar, fik en Mængde Ord paa det
Han spildt og tumlede med Fakta frit.
Han véd, et Eventyr man kan saa tidt
Fortælle, at til Slutning s e l v man tror paa det,
Og mulig kommer han til sidst saa vidt i
Sin Tro, naar blot han øver sig lidt flittig.

Men af en Visnepolitik at være,
Blev Blomstersproget fredet meget net;
Blomstrende Talemaader kom til Ære,
Der aldrig forhen her fik Borgerret.
Om Højre fik man Lov til at erklære
Det for «Krapyl», der havde «drukket tæt»,
«Dagdrivere», ja «feige», «upaalidelige»,
Kort, Sproget modsat var af det højtidelige.

Af den «Behandling» derfor man erfarer,
At for en ægte fuldblods Demokrat
«Christiansens Gadeordbog» aabenbarer
For Aandrighed sig som et Surrogat
Og som et Middel, der er højst probat,
Naar alt for kort en Rigsdagssamling varer:
Her til en «bedre Høst» de nok skal føre det,
Især, naar det er Længden, som skal gjøre det.

Theater-Privilegierne.

Striden om de private Theatres Stilling ligeoverfor det kongelige og Fortolkningen af deres Privilegier udbrød som bekjendt ved et mærkværdigt Træf paa samme Dag, som en af det kongelige Theaters Skuespillerinder opsagde sin Stilling som saadan og sluttede Kontrakt med en af de private Theaterdirektører. Denne *Krig i Fredstid* har staaet paa Repertoiret siden den Tid uden at føre til *Kamp og Sejr* for nogen af Parterne, indtil F y r s t i n d e G e o r g e s i September Maaned viste sig paa Krigsskuepladsen, hvor denne ellers ikke synderlig interessante Kvinde snart erobrede sig et stort Publikum. Man troede strax, at det var en Sejr for de private Theaterdirektører, da de havde faaet en mægtig Bundsforvandt i Kultusminister S c a v e n i u s, og Alle antog, at den kongelige, bornholmske Kommandantchef, Kammerherre F a l l e s e n vilde blive nødt til at trække sig tilbage til sin faste Stilling paa Bornholm. Historien har imidlertid vist, hvor meget man tog Fejl; Scavenius var nemlig ganske enig med Fallesen og havde hele Tiden været dennes Bundsforvandt, og saa godt havde disse To spillet Komedie, at Ingen anede deres Sammenhold. Slaget var altsaa tabt for de private Theaterdirektører, Kommandantkammerherren indsattes derfor ogsaa af Kultusministeren som Øverstbefalende over det ganske Thalias Land, og der udstedtes en kultusministeriel Skrivelse af 5te Oktober til Kasinos Bestyrelse, efterat man forgjæves havde søgt at l o r k e denne i et Baghold, hvilket Forsøg dog blev afslaaet af Kasinos Censor, der er en bekjendt S c h y t t e.

Som indfødt Kjøbenhavner havde *Punch* selvfølgelig fulgt hele Theaterstriden med den mest levende Interesse, og vi tilstaa, at vi blev greben af den mest storartede Beundring for Kammerherre F a l l e s e n, da vi gjennemlæste de milde Fredsbetingelser, han foreskrev sine fra Theaterdirektører til simple Theaterlejere reducerede Fjender.

Sandt at sige forstaar vi ikke hans Ædelmodighed, og da det formodentlig ogsaa snart vil vise sig, at de af ham fastsatte Bestemmelser er altfor overdreven milde, til at de kunne vare længe, har vi til Brug for Kammerherren næste Gang, han skal diktere sine Betingelser, opsat nedenstaaende Udkast til Ordningen af hans og de private Theaterlejeres Forhold ligeoverfor de Stykker, der ønskes opførte paa Privattheatrene,

A.-Originale Stykker, som ere antagne til Opførelse paa et af Kjøbenhavns Privattheatre, skulle stedse forinden Opførelsen sendes Kammerherre Fallesen til Gjennemlæsning, og har han ubetinget Ret til at forbyde Opførelsen af et saadant Stykke, naar han finder, det er for godt til dem. I et saadant Tilfælde er han dog pligtig til — uden nærmere Tidsbestemmelser — at tilbyde Forfatteren at opføre Stykket paa det kongelige Theater; vil Forfatteren ikke gaa ind herpaa, kan der ikke ventes givet Tilladelse til at give Stykket paa nogetsomhelst Theater i Kongeriet Danmark med Bilande.

B.-Udenlandske Stykker, som ønskes opførte paa et af Privattheatrene, skulle først tilsendes Kammerherre Fallesen til Gjennemlæsning. Mener Fallesen, at Stykket er egnet til Opførelse paa det kongelige Theater, vil det blive tilstillet en af Sceneinstruktørerne, og saafremt denne ytrer Ønske om at oversætte Stykket, vil Opførelsesret ubetinget blive nægtet det paagjældende Privattheater. Naar Fallesen derimod ikke synes, at Stykket egner sig for det kongelige Theaters Repertoire, vil der i Reglen blive givet vedkommende Theaterlejer allerhøjeste Tilladelse til at lade det oversætte. Naar denne Oversættelse er færdig, bliver den at tilstille Fallesen, for at han kan se, hvorledes Stykket tager sig ud paa Dansk og om det er blevet brugbart for Nationalscenen; men i Reglen vil der kunne forventes Tilladelse til at opføre Stykkst, ligesom den paatænkte Rollebesætning, der ligeledes maa opgives Fallesen, som oftest vil blive allernaadigst approberet. Til denne Hovedbestemmelse knytter der sig følgende mindre vigtige Tillægsbestemmelser:

1) Foreligger det fremmede Stykke allerede oversat, forbeholder Fallesen sig Ret til at benytte Oversættelsen paa det kongelige Theater uden at erlægge Honorar derfor, da det selvfølgelig maa blive den private Theaterlejers Sag at afgjøre det pekuniære Spørgsmaal med Oversætteren.

2) Det Honorar, der muligvis allerede er erlagt til den udenlandske Forfatter af den private Theaterlejer, kan under ingen Betingelser forlanges erstattet.

3) For saa vidt vedkommende Theaterlejer allerede maatte have anskaffet Dekorationer, Dragter, Rekvisitter eller andet lignende til Stykkets Udstyr, blive disse Sager ligeledes at overgive Fallesen til Afbenyttelse uden nogetsomhelst Vederlag.

4) Det Samme gjælder med Hensyn til Udskrivningen af Roller, hvis en saadan allerede er foretagen, og skal i dette Tilfælde Fallesen have Ret til, hvis den indsendte Udskrift ikke synes ham tilstrækkelig tydelig, at forlange en anden og bedre Afskrift, som vedkommende Theaterlejer har at betale.

5) Fallesen har Ret til at forlange, at enhver privat Theaterlejer skal være á jour med i det mindste ét fremmed Lands dramatiske Virksomhed, f. Ex. Kasinotheatrets Lejer med det franske Repertoire, Folketheatrets med det tyske, og Dagmartheatrets med det svenske. Kunne disse ikke forskaffe sig de paa Udlandets Scener sidst opførte Stykker til Gjennemlæsning, have de at foretage Rejser til de Byer, hvor Stykkerne blive præsenterede, uden at kunne fordre de i denne Anledning havte Udgifter erstattede. Anses Udenlandsrejser nødvendige i Anledning af et fremmed Stykkes Opførelse paa det kongelige Theater, kunne som hidtil de fornødne Rejseudgifter til Theaterchefen, Theaterinspektøren, et Par Sceneinstruktører, Oversætteren, o. s. v. anvises paa Rejsekontoen.

6) I Tilfælde, hvor Fallesen har givet en privat Theaterlejer Lov til at opføre et Stykke, fordi det efter hans Mening ingen Lykke vil gjøre, og hvor Stykket viser sig alligevel at slaa an hos Publikum, har Fallesen Ret til inden den sjette Opførelse af Stykket paa vedkommende Privattheater at tilbagekalde den meddelte Tilladelse og derpaa selv at opføre Stykket paa det kongelige Theater.

7) Det vil blive ubetinget forbudt paa Privattheatrene at give Kassestykker.

8) Naar et Stykke lykkelig har passeret Fallesens Skjærsild bliver det at tilstille Brandinspektør Schønheyder, for at denne kan optage et Brandsyn over det. Som Stykker, der maa anses for at være særlig farlige i denne Henseende, ville følgende blive forbudte:

a) Stykker med et større Antal Brandere.
b) Stykker, hvori forekommer mange Knaldreplikker.
c) Stykker med Fut i.
d) Brændende Kjærlighed anses vel ikke for en absolut Hindring, men der kan dog tænkes Tilfælde, hvor samme bliver saa hasarderet, at der vil blive nedlagt Forbud mod den.

9) Efter Brandinspektør Schønheyders allerhøjeste Approbation maa Politidirektør Crones Tilladelse indhentes, og den ny Politivedtægt vil medføre flere Indskrænkninger. Exempelvis kan anføres, at de paa Scenen fremstillede Værtshuse kunne lukkes for Resten af Aftenen, saa snart der i dem forefalder støjende Optrin, Slagsmaal eller lignende forargelige Scener; og ligesom det allerede paa Grund af den Støj, Forestillingerne i Thalia medførte for de nærmest boende Folk i Christenbernickowstræde, er blevet forbudt at opføre Spektakelstykker i dette Theater, saaledes ville for Fremtiden Personer, som vise sig paa nogen af Kjøbenhavns Scener i kjendelig beruset Tilstand, blive tiltalte ved den offentlige Politiret.

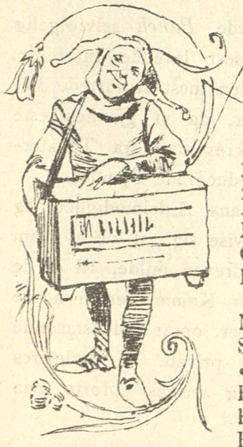

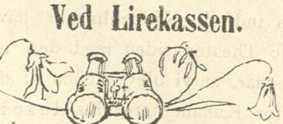

Ved Lirekassen.

Alle Gadens Hunde halse,
Mens jeg spiller denne Gang
Ingen Polka paa min Valse,
Men en blid, poetisk Sang
Om de mange Sager, som
Folk gaar rundt og taler om.

Neumann har nu debuteret
Som den kullede Grev Gert,
»Lejeren« en haardt proberet,
Haarfør Kunstner har dressert:
Han trods Vredens haare Tryk
Bli'er kun gal i — en Paryk

Atter Czaren er paa Rejse,
Alle Danskerne til Sorg!
Nu vil da »der alte Greise«
Næppe ty til Fredens Borg;
Stakkels Pingel for et nyt
Fakkeltog bli'er travrig snydt.

Berg som Tingets Graver sidder
— Eller mon det Klokker er? —
Holstein skjænker grumt en Bitter
I sin Hille-Roederer;
Fogtmann som et sandt Geni
Tælle kan til Poli-10.

At vor Gjæstfrihed kan klodse
Har vi vist i Ny og Næ:
Flere Mænd og Scandorph osse
Indbød nys Francisque Sarcey
Francisquanerne endda
Blev i »Gnavet« munket a'!

Hansens byggende Titaner
Nok en Sal fremtryllet har;
Ingen Kjøbenhavner aner,
Hvor den gamle Bule var.
Hansen ender for sin Daad
Som forgyldt Etageraad.

Privilegie-Striden endtes.
Chefen blidt har retirert;
Da et Kompromis kan ventes,
Blev kan ej kompromitert.
Saadan spiller man med Sving:
»Stort Besvær for Ingenting.«

Læser! lyt til denne Vise!
Agt og ær, med hovisk Skik,
Manden, som i Entreprise
»National«-Theatret fik!
Og vær himmelglad, fordi
Nu er denne Sang forbi.

I en Landsby-Kro.

— Kan jeg faa tre Stykker Smørrebrød?
— Jow!
— Et med Laks og to med hollandsk Ost!
— Jow pyt! Nej, Madammen sejer nok sjæl, hwa' der ska' po.

Kjøbenhavns Kaffe- og Spisehuse.

At leve tarvelig — den Tanke, aa!
For Børsens, Pressens Folk stor Ynde ejer;
De nye Kaffehuse nok vil gaa,
Lovpriste af hver Matador og Neger.

Selv Byens vise Mænd den prise maa,
Og snart hos dem Ideen vinder Sejer:
Den næste Bidstrups-Middag der skal staa
Paa tvende Retter Mad og saa en Bajer!

De „Folkekaarnes“ Hjem.

(Frit efter Oehenschlæger.)

Hvis eder lyster at erfare,
Hvor Venstremandsmod sine Folder slaar,
Da vil jeg strax det aabenbare:
Dets Hjem er mellem Schjøtts og Dønnergaard,
Der strækker sig fra Venstres Hillerødder,
Som stod og stred og faldt i sluttet Trop,
Til visse, lidt for rappe Fødder,
Der drog ad Banen til i Jyderup.
Mod Østen grænser det til Taubers høje
Afstrøgne Hat, som bort fra Ho'det gled,
Mod Vesten til en vovet Trøje,
Bag hvilken »Postelinet« synker ned.
Hist kæmped' Kjøbmand Dam, her stride Pios Helte,
Men trindtom i det ganske Venstreland
Man vader i et evigt Ælte
Af lidet Blod og megen Tran.

Hvis I vil vide, til hvad Tid, hvor længe
Man nyde kan det sjældne Skuespil.
Da svarer jeg, at Venstres raske Drenge
Gi'er det til hver en Tid og naar man vil.
De var af den Slags Maal en Ynder,
Da Krabbe Redaktør af »Danmark« var,
Og den Gang Søren Kjær rev sønder
De »Pjalter Lintøj«, Hammer bar.
De tog Parti, da to Soldater flaaede
Blev paa St. Croix af Øens sorte Smaa,
Og de hos Krag i Varer vaade
Onsdagsforenet mangt et Slag mon slaa.
Da Müllen i sin Tid fik »Vinger«,
Fra Valen hjem med Hæder Venstre drog,
Og det har ogsaa rørt en Finger,
Da Wejle for dets Livssag slog.

Blandt Bønder sværmer de, naar Vaaren kommer,
Og Chresten sødt til Bondetoget ler;
De digter i den grønne Sommer,
At nu kan Estrup ej sig holde mer;
Naar der gaar Blæst igjennem Salen,
Hvor Krabbe før og Berg har nu et Hjem,
Da høres Nedreborg i Talen
Münchhausens Aand at mane frem;
Og naar endmere vældig Fogtmann tuder,
Og Winther viser Højre Vintervej,
Mens Dønnergaard gjør nye Knuder
Og kalder Dinesen for fejg,
Da svulmer Venstres Mandsmod ret for Sande,
Det bag sin Formands Ryg sig føler tryg.
Han fægter ikke blot med aaben Pande,
Men ogsaa med blodkopsat Ryg.

Men did, hvorhen det hele stræber,
Selv Hørup ikke nævne kan,
Og tolke kan ej Venstrelæber
Partiets Gimle og dets Gissemann.
Hvor Berg og Greven aldrig fjendtlig stride,
Og »Punch« dem ingen Sinde giver Snus,
Hvor kjærlig sidder ved hinandens Side
Grosserer Hage og Hr. Lazarus,
Hvor de gelade Kristne sig i Klynge
Om Logos og den frie Elskov snor,
Hvor Schandorff til forhøjet Pris kan synge,
Og Tauber gratis faar sit For
Did higer Venstre hjem fra Taagelandet,
Der klæder dem Ministerhatten smukt,
— Hernede gaar det kun i Vandet
Og er af Kancelliet udelukt.

Hvad der laa om Smørret.

Hil være Dig, Mogensen, straalende Juvél blandt Høkerne, kosteligste Perle i Viktualiehandelen! Hil og Tak være Dig, Mogensen, Du, hvis blanke Pande glitrer i Solens sitrende Straalekaskader som Kuglen paa den græske Kirkes gyldne Spir! Du, hvis Kinders dirrende Fedtpuder glede som Aftenrødmens Gjenskin i Dachschavisens Vinduer, Du, hvis tavse, svulmende Læber ligne den friskafskaarne Cervelatpølse i Gaslampens skrigende Lysblink! Du, hvis Øjne ere, som Meningen i en Herman Bangsk Feuilleton, dybt skjulte og godt gjemte bag Øjelaagets bløde, luxuøse Fløjlsgardiner! Du, hvis Hænder ere mægtige som Bjørnsonske Tanker, og hvis Fødder ere uendelige som Wagnerske Melodier! Hil Dig, Mogensen, Du, hvis Bug er rummelig, som Nationals nye Koncertsal, og hvis Næse er som Heymans Barm, ædel, bred og stjernestraalende! Hil Dig og Tak, Du tavse Velgjører, ikke for det friskduftende guldgule Smør, som *Punch* haver ærlig og redelig betalt af sin velspækkede, men bedetruede Portemonnix, men for det herlige kulturhistoriske Blad af Oldtidens Protokoller, hvori det var indsvøbt! Thi dets Indhold lød:

à Monsieur

Monsieur le Gourmand Jeppe Jochumsen,

à

Ludseroed.

Cher ami et compagnon de partie!

Me voila enfin! J'ai grimpé a la plus haute pointe du pouvoir, la chaise de prédécesseur[1]) dans la chose du peuple. J'y suis et j'y reste! Ah mon ami, quelle situation! Ici je trone ayant quatre esclaves blanc où secretaires à ma disposition royale et mon cotillon[2]) dans le poing. Mais comme Monsieur Cesse[3]) mon ami et manuducteur m'a dit: Qu'est ce que la chose du peuple? Rien! Que doit elle être? Tout! Bien! La chose du peuple est tout, Moi, je suis tout dans la chose du peuple. Donc je suis tout dans tout et j'en suis content provisoirement. Et les laquais et cirebottes des ministres! Ah comme je les taquinerai et chagrinerai et baillonnerai! Mille tonnerres! Ce pauvre Monsieur Vénerie[4])! Je lui aprendrai de me venerer, moi et mon cotillon. Je lui dirai: »Voulez vous être si aimable de laisser la poule passer!«[5]) Car Monsieur Vénerie est un grand coq de combat faisant des jambes de coq aux ministres.

C'est leur Coquelin ainé. Diable! Ah mon cher Jeppe, il y a un grand desagrèment dans ma situation; c'est que je suis forcé de me taire, pendant tous les autres parlent. Mais Monsieur Cesse m'a dit: Ne te chagrine sur cela mon pauvre Chrétien! Quand tu te tais, le comte parle, et plus le comte parlera, plus il se prostituera, et cela nous servira dans le fin nous autres radicaux. N'est ce pas, que Monsieur Cesse est un vrai Talleyrand et un bec fin. Il m'a dit encore un petit vers d'un nommé Monsieur Figaro, que j'ai transporté dans la langue francaise de cette manière:

Si Monsieur Comte vous aimez la danse,
Je vous de bon coeur donne la chance,
Mais Monsieur Comte au son de ma cloche,
Toujours vous danserez comme un clodoche![6])
Ohe nom ami. Est tu avec sur ce![7])

Dites à tous nos amis, quel gros homme je suis devenu, plus gros encore que mon college L'Amour[8]) et quand vous m'ecrites, vous ne m'appellerez Monsieur Montagne, mais vous m'adresserez par mon nom de guerre européen

Son Excellence le três haut et três bien portant
Chrétien Montagne de Linkenberg.
Prédécesseur populacier sur Chrétienbourg.

[1]) Formand. [2]) Klokke. [3]) Hornp. [4]) Jagd. [5]) Vil Du nu bare lade Hønen gaa! [6]) Hvis De Hr. Greve har Lyst til at danse o. s. v. [7]) Er Du med paa den? [8]) Liebe.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen: Ja Gud søde Fru Schrøder, det maa De nok sige, at det har varet en lille halvanden Evighed siden vi to har setes, og De kan tro jeg har savnet Deres Passiar i al den Tid, men jeg vidste jo, De var syg og sengeliggende af Gigtfeber og havde ikke Lov at tale saa meget som ellers og maatte heller ikke drikke Kaffe, saa det var da ikke værd, De skulde komme i Fristelse, naar De saa mig nyde den Kop, De naturligvis vilde byde mig, og Gud ske Lov, De nu har faaet Lov at drikke en lille Kop, og saa tynd, den er i Dag, troer jeg godt De kunde drikke to uden at det skulde skade Dem. Og jeg gik ikke herop og saa til Dem, ikke fordi jeg selv er bange for Smitte, Gud fri mig, men naar man er Familie- og Bedstemoder, har man jo en Pligt mod Andre ogsaa og jeg vidste jo, De havde sat baade i Syge- og Begravelseskasse saa at De var i Salveten, hvordan det saa gik, og Sørensen sagde saamæn til mig endnu forleden det Skind: Sender Du ikke Fru Schrøder lidt Syltetøj Amalie? Men jeg sagde: Nei Sørensen, tjen mig nu bare i at være rimelig, for Gud skal vide, det er ikke min Fejl at være nærig, men sender jeg nu Fru Schrøder Ribssjelé, som er det jeg har syltet mest af og bedst kan undvære og Doktoren maaske har sagt, hun slet ikke maa spise Ribssjelé, saa gaar Sjeleen lige i Vaagekonen, og det har da hverken Du eller jeg eller Fru Schrøder Glæde af, saa det er meget bedre jeg gjemmer min Sjelé til den søde Fru Schrøder selv kan komme heiben og spise af den, og Gud den Sygdom har rigtig nok taget paa Dem, søde Fru Schrøder, saa skral De ser ud, og Feberen har taget hver Pille Fedt, det lidt der var, og saa Alt det, De ikke har faaet set, mens De var syg, med alle de fyrstelige Personer som har desjøneret og dineret og superet og promeneret alle Vegne, og jeg fik jo strax den glimrende Idé, at vi Allesammen tog ud og lejede Værelser i Fredensborg i den Tid for at se dem allesammen rigtig paa nær Hold og ang Familje, og det kostede mange Penge, men saa sagde jeg: Det gjør ingen Ting, for Sørensen skal skrive op hvad vi ser og hører og sende det til Nationaltidendens Mosait mod Honorar, og Alt det vi saa hørte og saa det skrev Sørensen op i en Notebog og telegraferede ind til Ferslev, men det blev mislykket, fordi Sørensens Geografi var anløben og hans Sprogkundskaber mangelfulde, saa han kjørte de fyrstelige Personer sammen i Ruskomsnusk og telegraferede, at Kejseren af Portugal havde havt Dronningen af Wæles og Storfyrsten af Grækenland Prinsessen af Rusland til Bords, og da han Glætstone kom fortalte han at han havde udbedt sig at hugge alle Træerne i Skipperalleen om til Desert, men at Hans Majestæt vilde ikke have det, men havde tilbudt Glætstone at give ham en Anbefalingsskrivelse til Borgemester Ehlers, som nok vilde give ham Amplej ved Skovhugsten i Byens Alleer. Og det var jo bare Noget Fritz Grønbæk havde bildt Sørensen ind, og Ferslev tog det da heller ikke, saa vi fik ikke noget Honorar for de Meddelelser og Sørensen er meget i Knibe, men forleden saa han i Avisen, at en Mand kaldte sig selv Parfymeri-Holst, og nu vil han avertere sig som Ansjos-Sørensen, som jo er hans Spesialitet og det mener han skal hjælpe, og jeg tænker nu aldrig paa saadan Noget for Penge faaer man saamæn nok, naar man skal bruge dem, men jeg er bekymret over Frits Grønbæk, som vistnok er forelsket igjen det Skind og gaar altid og synger: For Dig vil jeg dø, oh Gine Du dejlige Mø! Og jeg var jo bange for det skulde være den Flane Georgine Rasmussen, der ingen Penge har, og hvis Moder har staaet i en Cigarbutik, saa der var da noget røget ved hendes Familieforhold, og til sidst kunde jeg ikke holde det ud, men spurgte ham ligefrem, om den Gine var Gine Rasmussen, og fortalte ham Familieskandalen, men han sagde bare, at det betød ikke andet, end at han studerede Ginealogi for Tiden og spurgte mig, om jeg var med paa den? Det var jeg jo ikke, men jeg véd, hvor fængelig han er, saa jeg raadede ham til for en Sikkerheds Skyld at lade sig gjøre uantændelig med denne Hr. Conrads Vædske, som Brandvæsenet øvede sig med forleden, og han lovede mig at se op til Schønheyder med det Første, og nu tror jeg rigtig nok ikke, De har godt af at snakke mere søde Fru Schrøder, saa nu Farvel for denne Gang og Tak for Kaffe!

Brevkasse.

Sp. Kjære Punch! Rygtet vil vide, at Hs. Salmagistæt Kong Chresten af Bogö i forrige Uge skal have aflagt Hs. Majestæt Kongen et kongeligt Besög paa Christiansborg. Er det muligt? Og hvad kan der være udtalt ved dette betydningsfulde Möde?

En nysgjærrig Abonnent.

Sv. 1. Det er ganske vist, at Folketingets Formand havde Audients den 8de hujus og

2 efter Forlydende bliv meget nadig modtagen med omtrent fölgende Ytring:

Sid ned og behold kun Hatten paa!"

Blaar.

Ja, spinde en Ende han kan, og naar blot
Hans Ende er god, saa er al Ting vel godt;
Skjønt, hvad paa Tallerknen han faar i sit Kald,
Deraf han ej Silke just spinde skal.
Men selv om Prostitutionen var haard nok,
Til Bøndernes Øjne han altid har Blaar nok.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 25. Oktober. Nr. 43.

PUNCH.

Paa Kongens Nytorv.

— Hvor skal Du hen i den Fart, Mathilde?
— Jeg har ikke Tid, jeg skal i det kongelige Theater.
— Hvad giver de? Har det saadan et Hastværk?
— Ja, det er i sidste Øjeblik!

Den nye Æra.

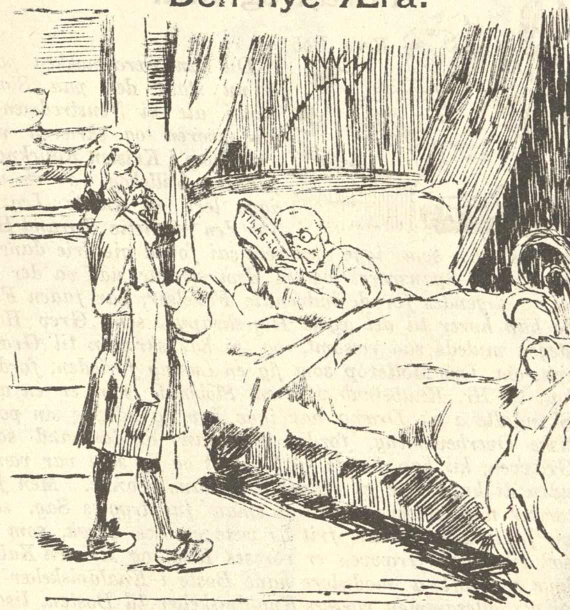

At sidste Høst var daarlig,
Har LEDREBORG jo sagt,
Saa Ødselhed kan volde Landet Fare,
Og derfor lød alvorlig
Fra den «bevidste Magt»
De vise Ord: Nu vil vi alle spare!

Til Gavn for denne pæne
Forsamlings Driversport
Forsynes derfor skal den hele Skare
Med magelige Lænestole af første Sort;
Thi paa de skjønne Kræfter maa man spare.

Og naar ej Malmen toner
Ved Formandsklokkens Stræng,
Naar BERG er træt af sine Byrder svare,
For fire Tyve-Kroner
Ham «Staten» gi'er en Seng,
Hvori han ret kan drømme om at spare.

Paa hver en Sag han sovet
Faar heri uden Mén;
Og mens paa «Folkets» Tarv han tager Vare,
Han hvile kan sit Hoved
Og strække sine Ben;
Det sidste kan han dog maaske sig spare.

Naa, skal man være ærlig,
Hans Luxus man forstaar:
Han kan jo dog ej hvile paa den bare
Udvalgsbetænkning, særlig
Da man jo ingen faar,
Og den Ting man jo ogsaa helt kan spare.

Paa lille EEDVARDS Ederduns Dyne, som bekjendt,
Han ligger, som han rides af en Mare;
BERG véd, at som man reder,
Saa ligger man omtrent,
For Morgengnav han vil dog her sig spare.

De Puder, CHRESTEN gav sig,
Er bløde, og man véd,
Hvis ikke, «Greven» skal det nok forklare,
At vil et Hvil man ta'e sig,
En god Samvittighed
Til Hovedpude maa man stundom spare.

Og naar den stakkels CHRESTEN
Igjen skal paa sin Vej
Til Kancelliet hildes i en Snare,
Og maa han efter Tvisten
Gaa hjem og lægge sig,
Et Stykke Vej han altid nu kan spare.

Men nu er Visen ude.
Jeg slutte vil min Sang
Med Ønsket om, at sødt som Demarare
Paa Venstres Hovedpude,
Den rare Lediggang,
BERG hvile maa og tidt sit Mundlær spare.

Gymnastisk Foredrag.

For Enhver, der saaledes som *Punch* med nogen Opmærksomhed har fulgt Hr. Herman Bangs feuilletonistiske Virksomhed i „*Nationaltidende*", har det længe staaet klart, at han maatte anses for en enestaaende Mester i aandelig Gymnastik. I sine *vexlende Themaer* præsenterede han sig snart som Salonkomiker *à la française* og snart som stærk Mand ved at kaste forskjellige af Privattheatrenes Skuespillere i Snavset; snart saa man ham optræde i sine olympiske Lege med Asylbørnene fra Vodroffsvej og snart i sine utrolige smidige Guttapercha-Præstationer med Georg Brandes; snart beundrede man hans *tour d'adresse*'r med Lindbergs plastiske Forestillinger, og snart morede man sig over hans komiske Osteproduktioner med Hanne Nielsen.

Alt dette, vidnede om en aandelig Behændighed, som man ikke har set større i Vor Tid, men at han tillige indtager en særdeles høj Rang som legemlig Gymnastiker, vidste man Intet om herhjemme, ja Mange vilde maaske endogsaa have trukket paa Smilebaandet, hvis Nogen havde fremdraget denne ny Side hos ham.

Det er først, efterat han for nylig har gjort det store Brospring over Øresund og er optraadt som Foredragsholder i Sverig, at denne hans Færdighed er kommen for Dagens Lys. Ifølge

„Morgenbladet“ for den 16. ds. har det stockholmske Dagblad *„Dagens Nyheter“* givet en længere Beskrivelse over et saadant gymnastisk Foredrag, som Hr. Herman Bang for fjorten Dage siden holdt i Upsala, og vi finde denne saa interessant, at vi aftrykke nedenstaaende Brudstykke, idet vi for ret at tydeliggjøre vore Læsere, hvilken vanskelig Opgave Hr. Bang her havde paataget sig, have illustreret det svenske Blads Referat.

•.......... Maaske var der i Begyndelsen En og Anden, som havde lidt vanskelig ved at forstaa det Fremmede og Uvante i hele Hr. Bangs Optræden. Han staar sjældent stille, naar han foredrager. Snart staar han foran

Bordet med Hænderne støttede mod Bordkanten og det ene Ben skjødesløst kastet over det andet.

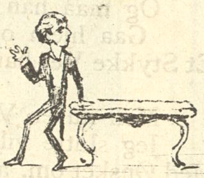

Snart staar han paa den ene

og snart

paa den anden Side af dette Bord, tilsyneladende rolig,

uberørt af Omgivelserne, og lader Ordene flyde frem i en aldrig afbrudt, let flydende Strøm.

Nu igjen staar han bagved Bordet paa Talernes sædvanlige Plads;

men i næste Øjeblik sidder han halvvejs paa dette Bord,

som han kort sagt vandrer rundt om, medens hele Tiden Ordene med aldrig svigtende Sikkerhed slynges ud i Luften omkring ham.•

Foraarsgrønt.

Kere Bob!

Du kan være mokken paa a nu staar den paa Slag, nemli ale vi Venstredrænge har svoren og skræven me røt Blæg i Kristen Kalleknæs franske Stillebog, a vi vel igge lere en eneste Legxie for den væmelie Tyrand Hr. Knubstrub; som igge sjenerer sai for a gie frie danske Drænge a Spansrøret og la dem strame ud, va der er nedværdigendes for de indvendie Føllelser, har faaen Fur og han hører til det ægele Højrekrapyl, som Grev Holstegen mulede saa ræsomt, og vi har skræven til Grævven, om Jens Molterop som fig en Lusing forleden, fordig han sa Hr. Knubstrub var en Slobbert, som er en ævi Skandalle a en Dræng har igge Lov og udtalle sin politiske Overbevisning, fordig var han Risdasmand som Grævven, ku han baade sie Slobbert og de som var være, uden di ku krome et Haar paa hans Panne. Men jai tænker nog Grævven taler os smaa faartrygtes Sag, saa vi faar Lov a tale frit og væle voreses Utrøk, som vi sæl vil. For Grævven er voreses Ideal og Kristen Kalleknæ har loft a modælere hans Bøste i Knaldviskelær og vi gir allesammen voreses Knaldviskelær til Bøsten, lisom diga Kas seroler til Marmorkergen ifjor, og vi ligger os etter Kraftudtrøg for a line Grævven og har lejet ale Skamdrups Romanner hos Jordang, fordig der er saa mange i, og hans sidste Romang den er nu rigtenok pivæng for Lerene, som han gjør regti tygt Nar a, og de har di got a di lomske Tyranger. Saadan nole Theologsnuder! Og vi har osse køft Bjørensons •En Hanske•, men den ka vi igge faastaa noet a, uden a man ska være ren, og det er let nog a sie, men en Dræng, der vil leve med i de værkelie Liv og igge drøme Romantig, men gøre natteralistiske Græv ing i Realliteden, va en Nutids Dræng me modærne Livsanskuelse skal, han ka da igge alti værre som et pillent Eg uden han vær Kvarter vel gaa ing og pjaske i Vanfaddet, va je synnes er noet væmeli gammeldas Grisseri, som di aldri jæmme ska faa maj tvunget til. Men de ka nog være a de er Bjørensons Sprog, som vi har noet vanskeli ve a forstaa for Aron Jakobsen, som er a aarientalsk Hærkomst sier, de er norrsk-arabisk og Komeddien ska læsses bagfra lisom Hebraisk tredde Agt føst og føste Agt sist. Og vi Drænge har vedtat Skandenavismen igæn paa voreses siste Generalforsamling, og nu har vi sent Hermanbang til Ubsala for a lere Ubsalenserne di modærne Andskuelser, og vi tænger a sænne Peternansen til Lund og saa rejser jai sæl til Krestiannia og saa skole jaj spøre dai, kere Bob, om Do ku ha Løst og rejse ned her til Køvvenhavn og hole Faaredra, og vi ka igge love dai saamajet som di gir Georgbrandes, men Du ska faa to Øren om Uen a vos vær og tre Støgger Smørebrø me Paallæg vær Faarmida, aa saa ska Du faa Lou a danse Kotilliong me min køneste Søster paa Skollebalet, fordig hun sværmer for Naarmænd, siden hun har sedt Kælands Bøste paa Udstillingen. Og Du ska skønne dai a kome, fordig vi har saadan en dajli Rulepølse i denne Tid, som jai faar to Støker a vær Da, og Fars Sigarrer er osse goe og trægger majet bædder end som di Raddekobber han hade før. Kom saa!

Din hengivendes
Einar Jørrensen.

Den mislykk

(Frit efter »Fy

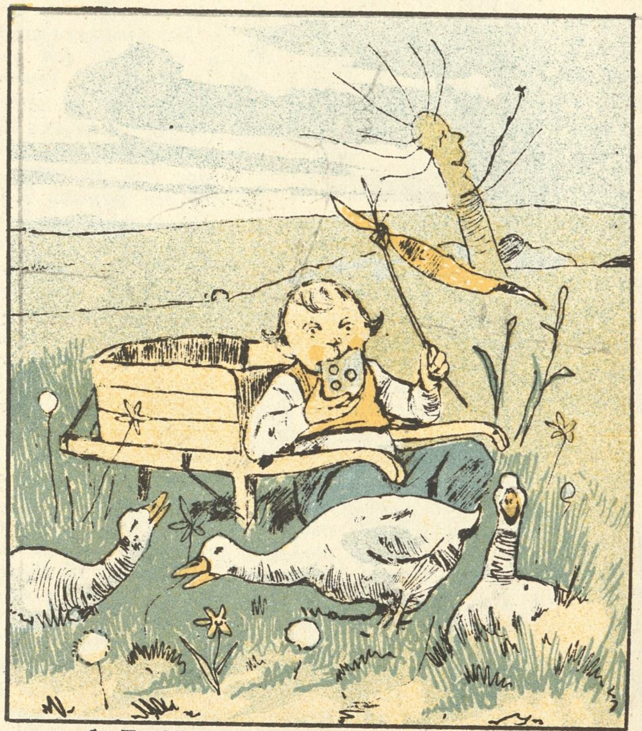

1. En Vogterdreng, som vogter Gæs,
Sig strækker i det høje Græs.

2. „Paa Harejagt, *Chasseur*, vi gaar,
Vi Noget nok i Tasken faar!“

5. „Jeg tror nok, at jeg ramte den,
Apport, *Chasseur*, brug dine Ben!“

6. Paa Jorden ser man Drengen vende,
Han vistnok faar en blodig Ende.

3. Den Vogterdreng ej aner Mén,
Men slaar i Vejret sine Ben.

4. „En Hare der i Græsset sidder,
Stop, den skal snart i Græsset bide!“

7. Her Jægeren paa Trillebør
Det skudte Vildt til Hjemmet kjør.

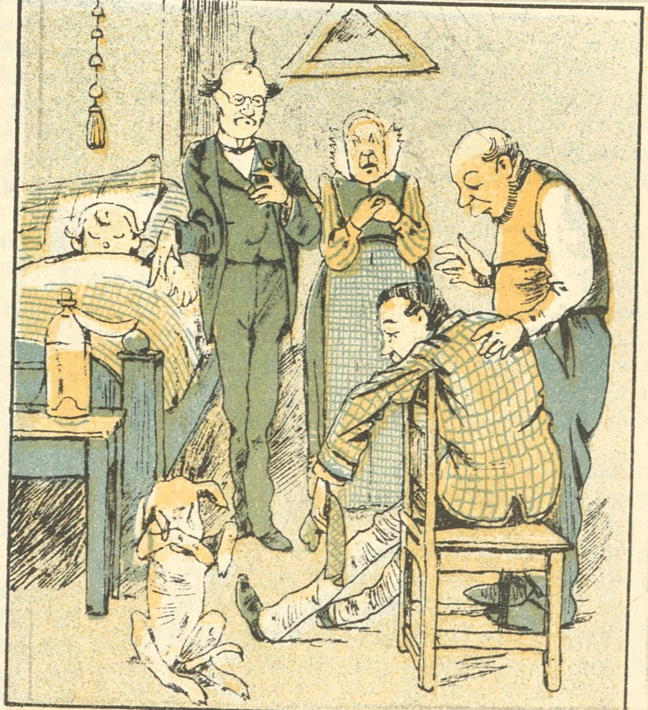

8. Naar Harejagt slig Ende faar,
Det i Ens Fryd gjør Hareskaar,

Liberalt.

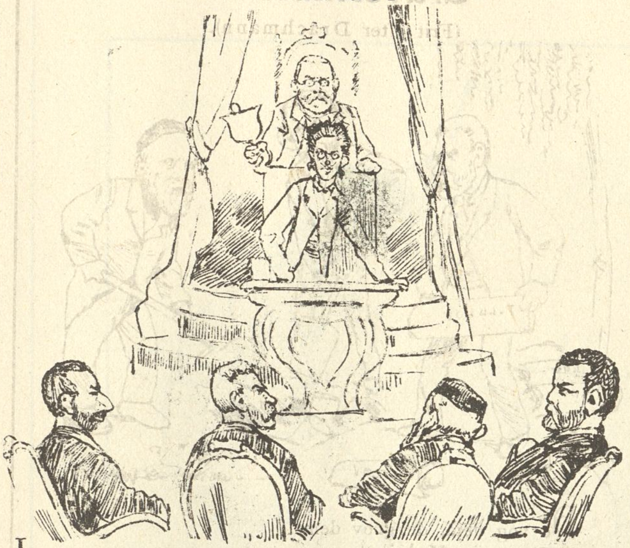

Lad de norske Normænd more sig paa Klinkenberg
I folkelige norske Glæders Favn,
Vi stikker ikke op, for vi har Linkenberg,
Der vundet har et evropæisk Navn.
Som Høvedsmand for Venstres Radikale
Han lovet har at gi'e den liberale
Til alle Sider, og hvem, der har set den,
Fik Morskab nok af Liberaliteten.

Liberalt han lader Venstres hele Skare
Ha'e Lov at snakke li'esaa galt, den vil,
Imens Ministrene og Højre bare
Han giver Lov at lægge Øren til.
Og liberal han er mod Tingets Lemmer,
Som, naar de deres „Pligt" blot ikke glemmer,
Men ligestrax nedslagter alle Lovene,
Saa rart kan til Diæter komme sovende.

Med nye Stole liberalt møblerer
Han Tinget uden mindste Kniberi;
Som Driftsomkostning sagtens det „passerer",
Da i Gang jo holdes skal et Driveri.
Og en Talerstol skal ogsaa staa paa Pladsen
Som Forundringsstol for Wederkinch-Madsen,
Fordi det trænger ikke til at drøftes,
At Talerne kan trænge til at løftes.

Den sjældne Liberalitet, han ejer,
Ham driver vel til ogsaa snart at gi'e
I Tinget sine trofaste Lakajer
Paa Statens Regning rødt Liberi;
Lidt Liberalitet han selv jo skylder sig,
Derfor han med Dessauer-Marschen hylder sig.
— Ja kommer Chresten Linkenberg til Ære,
Saa ved han ikke, hvordan han vil være.

Enno ett liidet Annhang til Kronicken om Bunde-Kriegen.

v bliffver att berette om huorlvnde Kriigen emellem the bynder oh the gotzeyere, uidere gick ann/ ty then gantz scke Sommer sckiærmytzlede the rvndt vdi thet gantzcke Land. Och ther the bynder komme till Skannerborrig/ ther sloge the theres Tjald eller „Tribyne"/ menn uore sliig skantze aff the vuittige bynder soe ille constrveret/ att then størtede tillsammens och the bynder falt tillhaabe vdi em klomp/ och Greoffue Hullstejn falt offuen poe hannem Chresten Povelsøn/ som thet sich borde/ ty man skall ey sætte bvnden offuen poe hærremannen. Stoed soe then figtning ved Hillerøed/ huorvdi hand Chresten Povelsøn kvnde ey participere/ ty thet begaff sich/ att hannem bleff samme Dag blodkopper satt poe Røggen/ och uar thet thet førrste blod/ somm vdi bvnde-Kriigen fløed. Men Greffue Hullstejn hafde ey blodkopper till hijælp men ett Par smoe suarte mohrenkopper aff Cantors bataillon/ och fichtede hand meth thennem soe drabeligen/ att hand the armme Gotzeyere emot all molest och uideruærtichheed saluerede och kons bynderne finge kaneel/ som Greffuens eegen krønicke formellder. Menn then er ey att creditere. Uar ther och ett slag ued Jyderop/ uor the armme bynder bleffue aff Crones Liffdrabanter jammerligen och totaliter slagne. Ther nv høsten komm/ ginge baade Armeer udi Uinter-quarteer poe thet Slott Chrestensborre. Menn slottsherren/ hand Ridder Krabbe/ bleff aff the bynder vdi Vnode entleediget/ och hand Chresten Povelsøn satt till Slottsbefalingsmand.

ch ther thet siuntes hannem rinnge/ att een borcherlig mann schvlde sliigt Embed/ beklæde och machtens Insignie/ then stoere klocke forualte/ loed hand sich vdi then neederlandske Adelstannd opptage vnder Naffnet de Linkenberre/ som thet kand sees aff then belgiske krønnicke. Och udi hanns uopen loed hand sætte ett Scholemesterriis/ een kanon/ een open vanneskal besatt med bvler och een tabvret. Loed hand sich och poe slottet/ ther thet sich begaff/ att Ridder Krabbes Senng uore for een soe stor Mann for liiden och ueeg/ soe att hand motte

frøchte att falle igjænnem then som igjænnem then tribyne vdi Skannerborrig / poe Statz-Cassas bekostning sich een magnifique Senng till firsindstyve Kroner opsette / enn thet uore ey sant / huad Røchter melte / att samme uore een Tronhimmelseng meth Pvrpvrgardin och Hermelin vdstofferet. Fich och uor allernaadichste Konge i the Daege noch ett førstelich Besøeg / ty hand Konning Chresten af Bogø / geleydet aff hannem then liiden Folkekammersuend Dessau / begaff sich poe Uisite hos kongelig dannske Mayestät forr sich som folckeualt Slotsherre att presentere. Bleff hand doch icke till Æresobrister for noget Regimente vdneffnet / menn ther the bynder formerckede / att the thet gantzcke Chrestensborrig haffde inne / bleffue the somm gallne / och hand Greffue Hullstejn gick grassate Ganng och afklædte sich siin græfuelige Spitzkiole forr att kvnde vdi the bare folckelige Skjorteærmer thet gotzeyerliche crapule meth allehonde Skarnn offuerdænge / och hand Jenns Bosck och Sijæle hørden Holch uare thervdi hanns Handlangere. Men the Gotzeyere kvnde slig bombardement ey meth krafft besuare / ty hand Chresten Povelsen de Linkenberg huldte offuer the arme bynder sitt ny Adels-Skijold.

Och ther een Krønnickeskriffuere vdi thet Lannd Jydland uille Greffue Hullstejn for hanns slemme Kijæbe haffue slagen till Tremarksmand / daa saggde the bynder / att somm thet ey ansees effter Chr. Vtes Lou huad somm vdi Møllerhuss eller Krostve talis / suo och poe thet Slott Chrestensborre / huilcket uore alltsoe enten somm ett Møllerhuss eller Krostve att erachte / och loede the och forstoe att the then Greffue Hullstejn ey forr mindre mann enn somm hand Uolle Chrestensen uille betrachte. Och hændte thet poe samme Tiid / att hand Høropp gaff sich till att uære Massemordter och alle Gotzeyernes Loubørn jammerlichen att nedslachte / och rettede hand thennem suo fort somm haffde hand vdi Oereuis uoren Knægt hoss een Skarprettere. Thet er och troeligen / att thet uore for hanns ferdichhet vdi sligt ringe och vanselicht Handuercke / att hannem sliig Rolle att vdføere uar aff de Linckenberg offuerdragen / somm Ingen aff the annere bynder theris fingere haffde uillet tillsmvtze meth. Och hand then gammele Høy-Æruærdichheed Monrad begønnte sin Begrædelsesbog. Och thet moderatte Høyre formerckede man ey / ty thet laa i Suime.

Graverkarlene.

(Frit efter Drachmann).

De vog dem, de grov dem
I Tinget en Kule,
Hele Snesen vog de, det gik som en Leg;
Alle de smaa Lovblomster røde og gule
Visne nu i Graven — I forglemme det ej!

Hvem gjemmer vi vel alle de smaa Lovforslag til?
— Højre! Hør efter Hørups Tale! —
Lad Estrup plukke Blomster hos Liebe, hvis han vil
Nelder kun hos Venstres Graverka'le.

De Love, de sove
I Kulen dernede,
Drømme om at finde til Landstinget Vej,
Drømme om Velsignelse i Landet at sprede;
End er Estrup Herre — I forglemme det ej.

Og skulde Venstre have saa glemsomt et Sind!
— Højre! Hør efter Hørups Tale! —
Naar Chresten bli'er Minister, saa skal hver en vissen Pind
Graves op af Venstres Graverka'le.

Men Lovene ængstes;
Thi Tiden den glider,
Plimsollskuder fare paa bølgende Vej,
Og Fiskerne længes, og Embedsmænd lider.
Chresten! Holstein! Hørup! I forglemme det ej!

Nej, heller vi nægter hver Kanon og Soldat!
— Højre! Hør efter Hørups Tale! —
Til alskens Skandaler er stadig parat
Venstres tredsindstyve Graverka'le.

Det kongelige Theater.

Repertoiret for næste Uge er efter Forlydende foreløbig ansat saaledes: Søndag »Spanske Studenter» og »Unge Koner». Mandag »Unge Studenter» og »Spanske Koner». Tirsdag »Unge Koner», »i sidste Øjeblik» og »Spanske Studenter». Onsdag »Spanske Koner», »i sidste Øjeblik» og »Unge Studenter». Torsdag »Unge Studenter», »i sidste Øjeblik» og »Spanske Koner». Fredag »Unge Koner» og »Spanske Studenter» »i sidste Øjeblik». Lørdag »De sidste Studenter» og Unge Koner i spanske Øjeblikke.»

En Visnepolitiker.

Den graadige Kaalorm har sat sig til Maal
Paa alt, hvad der blomstrer, at gjøre Kaal,
Og Frugter, som skulde Livet forsøde,
Den vil reducere til Ormeføde!

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 1. November. Nr. 44.

PUNCH.

Smigrende Fejltagelse.

— Er der aldrig Nogen, der af en Fejltagelse siger Frøken Poulsen til Dig?
— Jo, Mange!

Pølsegildet.

(Frit efter Øhlenschlægers Helge.)

Kong CHRESTEN sidder i højrød Kjol;
Han lod indbære den Talerstol,
Den gamle HØGSBRO, paa Slottet var,
I Slagtetiden saa dejlig skar
De Pølser, der huede Venstre bedst;
Derfor var hanKonningCHRESTENSGjæst.

Hin Spaamand sidder med sort Kalot,
Sandsigerkaaben ham klæder saa godt,
Kong CHRESTEN snakker med Bønder i Ring,
Han lod sine Tidender gaa omkring:
«Og sig os, du Høgsbro, saa sandt du formaar,
Hvad Skæbne mit Kongedømme faar!»

Hin Vismand ser i sit Folkeblad
Blandt alt det Ande- og Barnemad,
Der laves af HARALD til Folke-Ret,
Da ryster han svart paa Hovedet,
Han gisper og stønner saa bleg og hvid,
Da galer HØRUP ved Midnatstid.

«Og hører du Chresten Linkenberg:
Tidt fældes en Kæmpe af en Dverg;
I Nimandsraadet jeg sad i Gaar
Og «visned» saa godt, som nogen formaar;
Da saa jeg et Syn, der volded' mig Skræk:
Frem tren en Minister med Estrups Træk.

Han førte mig ud i Folket; der saa
Jeg en fordums Degn, som paa Halen laa.
Trods Ordene, der af hans Mundlæ'er flød,
For Flertalsmagten han fandt sin Død.
Han sang: Tidt vælter Tuen et Læs,
Tidt bider en Berg i lavest Græs.

Den Gang, du blev Formand i Tinget, Drot,
Du «visned'» des værre alt for godt.
Helt ubelejlig dig Forslaget kom
Om Omsorg for Smaafolks Alderdom;
La'er det du visne, din Magt vil dø,
De Smaa la'er dig sejle din egen Sø.»

Kong CHRESTEN grunder saa mørk i Sind,
Da nærmer sig «Greven» saa let som en Vind;
Han giver HØGSBEO et lønligt Vink,
Og strax han Signalet forandrer flink
Og synger: «Nej, stol paa vor Bistand trygt
Og ængst dig ikke af Kjællingefrygt!»

Da blusser CHRESTEN af folkeligt Mod,
Hin trøstende Tale han vel forstod.
Saa slipper han Klokken med Knebel og Streng
Og lægger sig saa i sin nye Seng.
Men «Greven» hvisker: «Sov kun, thi for vist
Du kommer fra Dynen i Halmen til sidst!»

Verdens Gang.

Oktober 1883.

Skjønt Flyttedag først faldt midt i Maaneden, begyndte Oktober dog strax den første med Flyttesjovet. Folketingets Medlemmer flyttede fra deres Sommerlejligheder i forskjellige af Landets Kroer ind i den fælles Varmestue paa Kristiansborg, og her forefaldt flere interessante Omflytninger. Der var megen Tale om, hvem der skulde rykke ind i Krabbes tidligere Lejlighed, der jo havde staaet ledig i Sommer; man nævnede baade Larsen og Høgsbro, men saa fik Berg selv Lyst til Pladsen, saa det blev hverken til Larsens Plads eller Høgsbroplads den Gang. Under fuld Musik, der spillede saavel «Dessauermarchen» som «*Og Chresten han bor paa det høje Slot*», holdt Hans Kongelige Talmajestæt derpaa sit Indtog og antog strax Navnet Linkenberg, hvilket han forbeholdt sig senere at udvide til Kisselinkenberg. Da Møblementet forekom ham for tarveligt, opførte han «*Naar Møbler flyttes*», navnlig var Stolene ham for simple, og der blev til den Ende anskaffet polstrede Lænestole; da han ligeledes i Soveværelset «havde tænkt sig ret et hyggeligt Bo, en Lindring fra det travle Bureau», anskaffede han sig en ny Seng, hvori han kunde ligge med sin Klokke. Det var ganske vist lidt bekosteligt, men det glade Folk holdt sig skadesløst ved at føje følgende ny Vers til den gamle Vise:

«Denne Seng, hvor Berg han troner,
Er til firsindstyve Kroner;
Bare han nu ikke droner
:,: I det bare Sengehalm! :,:

Da Krabbe selvfølgelig var bleven sagt op — om i rette eller urette Tid, kunde man ikke blive enig om —, flyttede han ned i Bergs gamle Lejlighed i Billestræde. Af andre Folkekaarne flyttede Grev Holstein Ledreborg fra sit mangeaarige Opholdssted paa *Klammerivejen* paa en Jyllandspostvogn til *Skidentorvet*, men var ikke at træffe i Pressesager, dog fandt han sig hurtig til Rette, skjønt det mest er Krapyl, der boer, og han var da ogsaa nær kommen galt af Sted paa Jagdvejen: Hørup drog fra Kjøge til *Kapelvejen* forat være Kirkegaarden saa nær som muligt; Jens Busk flyttede fra *Husarkasernen* til *Ny Artillerikaserne*, hvor han støvede op i hver en Ravnekrog og endte med at slaa sig ned hos Lieutenant Castenschiold, hvilken Familie han synes særlig at ynde; den amerikanske Doktor, Wederkinch-Madsen, der som sædvanlig i Ferien havde havt en meget stor Sal i *Maribo* til udelukkende Disposition for sig selv alene, holdt amerikansk Flyttedag, hvad han har saa let ved, thi «hans Gods ganske nemt i Hatten er gjemt, og Lærdommen trykker ham neppe slemt»; Tauber flyttede som tidligere fra *Slagelse* til *Kjøbenhavn*, men tager vel nok *retour* ved Begyndelsen af næste Skattekvartal.

I Provinserne morede et Uvejr sig med at flytte Skilter og desl.; af egentlige Flytninger havde kun følgende nogen Interesse. I *Odense* holdt man atter Flyttedag med Dronning Elisabeths og Prinds Hans' Ben, der blev bisatte i Kryptkirken, saa Kirkegængerne her fik Ben at gaa paa; i *Jyderup* gav Staten flere Husmænd, Tjenestekarle o. s. v. frit Logis i den forløbne Maaned og flyttede om med dem fra Arrest til Arrest; størst Opsigt vakte det dog, at en hidtil ubekjendt cand. polyt. Holst blev forflyttet fra *Korsør* til *Masnedsund*, og Grev Holstein spaade Indenrigsministeren, at Holst vilde blive hans Jernbanemand.

Af fremragende Personligheders Flytning maa det ikke

glemmes, at der fra Lieutenant Hovgaard kom Underretning om, at han var bleven kjed af at bo saa højt oppe og derfor i en nær forestaaende Fremtid agtede at flytte længere ned. Herman Bang flyttede i Maanedens Begyndelse til *Upsala*, men kom des værre hjem igjen.

I forskjellige af Bladene projekteredes der en Flytning af Kjøbenhavns Torve, og det var mærkværdigt, at Borgmester Hansen, der tidligere har vist, hvor meget han holdt af at bytte Gadenavnene om, ikke strax realiserede denne Tanke og flyttede *Amagertorv* til *Nytorv*, og *Nytorv* til *Søtorvet*, og *Søtorvet* til *Amagertorv* o. s. v., hvad Byens Borgere dog vist vilde have sat ligesaa stor Torvepris paa som paa Flytningen af Helliggejststræderne. Tillige fremkom nogle Forslag om at flytte Kjøbenhavns Banegaard, men de fandt ingen Tilslutning, da de ansaas for noget for wilde. Fra Kunstverdenen kan noteres, at ogsaa Theatrene deltog i Flytningen; paa Plakaterne bekjendtgjordes det, at *Lars Braabys Bryggeri* var flyttet til Folketheatret og *Petersens Jomfruklostér* til Kasino, og navnlig flyttede *Korsikanerinden* fra Folketheatret til Dagmartheatret, hvor hun dog kun blev boende nogle faa Dage. I National flyttede man ind i den nye Sal, der er saa stor, at der er Plads til to Orkesterdirigenter; man indforskrev derfor foruden Georg Lumbye den wienske Pariserdirigent Fahrbach, og Flere antog, at det var Far Bach i egen høje Person, men det var kun Hr. Fahrbach junior.

Medens man ellers ved Flyttetider plages meget af smaa Sorte, maa det nævnes med Paaskjønnelse, at man i den forløbne Maaned Gud ske Lov kun mærkede meget lidt til dem. Af Husvilde meldte der sig kun én Familie, nemlig Familien Hummer. Denne, der for en længere Aarrække siden huserede paa Folketheatret under et andet Navn, flyttede nemlig nu til Dagmartheatret, men opnaaede heller ikke at faa fast Ophold her.

I Udlandet var Paris den eneste By, hvor der var noget videre Flyttesjov. Sarah Bernhardt flyttede tilbage til Paris, men da Hr. Damala samtidig ankom dertil, medførte Sammenstødet et større Familiedrama, der mindede enDel om *»Moder og Søn«*, da Sarahs Søn Maurice udfordrede samtlige parisiske Journalister; Ingen af disse turde imidlertid tage mod Udfordringen af Frygt for at komme til at begaa Mord paa deres egen Søn. Dernæst agtede Kong Alfonso af Spanien i nogen Tid at tage Ophold i Paris, men da han umiddelbart før sin Ankomst af Kejser Wilhelm var bleven forflyttet til Æresoberst for et Uhlanregiment i Strassburg, vilde Pariserne ikke vide noget af saadan en Uhlansmand. Som et Pendant til den Uvillie, denne Udnævnelse til Oberst vakte i Paris, kan anføres, at en Majorudnævnelse samtidig var ligesaa upopulær i London, hvor Valget af Lordmayoren kun gik igjennem med en kneben Mayoritet. Endelig maatte i Paris Præsident Grevy, af Frygt for ellers at være ferry med det Samme befale sin Svigersøn, Mr. Wilson, at flytte bort fra Regeringsbygningen, da Wilson og Kone viste for megen Lyst til at restaurere forskjellige Dele af Regeringsmaskineriet; à propos om Restaurationer og Miss Wilson kan det her berøres, at *»Ligkisten«* blev restaureret i denne Maaned.

Udenfor Paris maa dog mærkes, at Dronningen af Sachsen syntes at være bleven smittet af den Tietgenske Mani for at flytte kongelig, højsalige Ben, da Hendes Majestæt viste sig ikke at være nogen bengjerrig Dronning, men tilbød at overgive Gustav Adolphs og nogle af hans Efterkommeres Ben til Sverig, hvor Benene formentlig vilde sove mere uforstyrret.

Af Modeverdenens Begivenheder erindres, at Selskabsherrerne maatte trække ud af den sorte Kjole, da højrødt blev Modefarven; dette skulde træde i Kraft over hele Verden med Undtagelse af Irland, hvor der opkom en ny politisk Farve, der gjorde Tilhængerne til Orangemænd. Et enestaaende Fænomen i Paaklædningen herhjemme var den Matrosdragt, der blev baaren af et Fruentimmer, som meldte sig til Sessionen og som, da det blev hende forbudt at bære denne Dragt, geraadede i fuldstændig Bärsærkegang.

Fra Grosserer-Societetet paa Kongens Nytorv.

— God Da', Grosser! Er det nu inte det, jeg si'er? Det er ligegodt et Held!

— Begribeligvis. Og hvad er saa det, der er et Held?

— At vi fik Johan Svendsen herned. Nu har han jo faaet disse hersens »harmoniske File-Koncerter« lavet i Stand.

— Ja vel! Hvor Kapellets Medlemmer skal ha' hele Indtægten og dele Resten!

— Véd De hvad, Grosser? Jeg er nu inte i Familie med den Mands Søn, der vil forklejne No'en; men De ska' se, at han nok faar hele Musikforeningen om i en anden Gade!

— De skal se, Grosser, at vi nu gaar vores gyldne Dage i Møde, ved det at nu skal Olaf jo være »kongelig« — og saa kommer han da i Amaliegade paa en anden Maner end som Kasino ha'de tænkt sig!

— Men vores Guldflue er ligegodt fløjen fra vos a'!

— Ja vel. Men hvad var det, der stod i »Nationaltelegrafen« at den var lige ved at gi' »Græshoppen« paa en Bøghekvist paa Nørregade?

— Der er no'et om 'et. Men saa sa' Andersen: »Jeg vil Komandanten cigale mig ha' hinner« og saa blev det ved det.

— Det kan da egentlig osse være Watt saa flydende ligegyldigt. Hva sku' han med Odalisker, naar han gjør saadan en svær Lykke med sine Westalinder?

— Det forstaar sig. Og vi har jo altid vores »unge Koner«.

— Ja men de bli'er nok inte gamle, si'er Bladene, for det er jo dog kun et daarlig »Surrogat« for en god Komedie. Men kan det ka'ske more Dem at vide, hvad jeg sa' til Sjæfen imorges?

— La' gaa.

— Jeg sa': »det skal vi aldrig kere vos om,« sa' jeg. »For naar vi immervæk la'r Emil spille Ballet og synge Komedie og danse Opera, saa bli'er vi skjældt ud. Og naar vi saa la'r de Unge komme frem i sidste Øjeblik, saa bli'er vi osse skjældt ud, begrundet paa, at det er Studenterkomedie.

— De var da spanske nok imod vos, da vi ga' en rigtig Studenterkomedie og den var nok oveni Kjøbet af Lange Møller.

— Ja men Theaterlejerne fik vi da Krammet paa alligevel; for nu er det jo sla'en fast, at de inte har Lov til at spille andet, end som hvad de selv har Lyst til!

— Begribeligvis. Og hvad det Indvortes anbelanger, saa faar vi jo osse snart bragt de Dele i Orden; for De har da læst den ny Bog om Censurien, Grosser?

— Vel har jeg det. Den vil jo ha' Professor Hansen og Eedv. Brandes mixede sammen i en og samme Doktorhat, for dog immer at komme Kunsten et Par Sanskridt nærmere.

— Der bli'r nu ligegodt noget at tjene. Hvad mener De om at gi' 1ste Akt af Goethes »Faust«, 2den Akt af »Faldgruben«, 3die Akt af »den lille Hyrdedreng«, 4de Akt af »Gjengangerne« og saa en Tommeltot af Bjørnsons »Hanske« til Slut — det kan jo blive nok saa nysseligt.

— Ja, men No'et maa der jo osse gjøres, ved det at Brun nu la'r sine Damer sejle op i Kadetbuxer og sige Skak til os Allesammen, lutter Sølvmor og Guld, Fa'r!

— Begribeligvis. - - - Værs'artig Herre! Vil De tænde hos mig? Jeg har baade Fyr og Cigar i lille Kongensgade og to brillejante Parterrer!

Livet er kort.

— Æ d e nu'kke skrækkeli mæ Ma'm Kristensen? Igaar Maarres va hun saa fresk som en Fesk, aa i Aftes la hun dær saa dø som en Sild.

Det koster lige meget.

— Spis langsomt, Kristian, — spis langsomt, min Dreng, — saa gjør Du dig ingen Forestilling om, hvor Du kan proppe Dig.

Ved Skiftetiden.

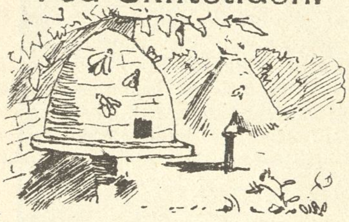

Vore brave Demokrater
Er endnu ej bleven træt
Af at slaas som Landsoldater
For vor Folke-Ret,
For at faa en Plads ved Hove
Tør saagar de Trøjen vove;
Derfor de med ERTRUPS Love
Leged' Himmelspræt.

Først de slagtede for Fode
Lovforslag i Skokketal;
Derpaa drog de vel til Mode
Hjem til deres Kald.
„Ferien" de gjæve Kæmper
Efter Skiftetiden lemper:
Til den første i November
„Folk" jo skiftes skal.

Dog mens selv i Skiftetiden
Tiden skifter, som man si'er,
Er det saare længe siden,
Tingets Arbejdsbier
I dets Kube blev de færre,
Og vort Venstre, lig Vorherre,
Uforanderligt, desværre,
Og det samme bli'er.

Dog hin Lighed derved bliver,
Venstres Mænd i allen Fald
Intet vist og godt bedriver
Her i Tingets Hal;
Og fra BERG sit Flertal danned',
Var Parolen det paa Landet:
Et forsømmes bør, et andet
Ikke gjøres skal!

Hvis der ikke snart bli'er „Stop" sagt
Til hans Over-Driveri,
Saa han i Utide opsagt
Bli'er af sit Parti.
Kan vor rare Frihed let en
Dag som Resultat af Trætten
Komme selv i Skifte-Retten,
Saa er den forbi.

Redaktionsmøde.

Formanden havde sammenkaldt dette Møde, fordi det forekom ham, at Tiden nu var kommen til at gjøre Noget. Hvori dette skulde bestaa, stod ham ikke klart, men han antog, at der, som sædvanlig, var en Misfornøjelse med Tingene i Almindelighed, og han havde den Idé, at den sikkreste Maade at faa Liv i Kludene var at sammenkalde et Møde.

Det radikale Medlem foreslog at slutte sig til Adressen fra Herthadalen. Han skulde gjerne gaa til Avdiens nok en Gang og var vis paa, Dessau vilde nok igjen være Døroplukker for ham.

Det idiotiske Medlem havde en Gang i Foraaret set et lille Billede af Bloch oppe paa Charlottenborg. Det forestillede en Lakaj, der aabnede Døren for en —

Formanden maatte minde om den Ærbødighed, der skyldtes det radikale Medlem ifølge hans Stilling og Bopæl.

Det radikale Medlem var hævet over personlige Injurier. Men han talte i Folkets Navn; Folkets Røst talte i hans Røst, Folkets Krav var hans Krav. Folkets Hjærte slog i hans Barm. Hvem var Folket i Danmark? Urfolket? —

Det idiotiske Medlem antog, at Urfolket var dem, der skjænkede Folkeure.

Det radikale Medlem erklærede Idioten for en Slubbert.

Idioten paakaldte Formandens Hjælp.

Formanden var vis paa, at Ordet »Slubbert« kun betød »politisk Slubbert«, hvori der jo ikke var noget ærerørigt.

Det idiotiske Medlem mente dog, at naar en Agitator —

Formanden paatalte dette Udtryk.

Idioten havde kun ment en »politisk Agitator«.

Formanden vilde bede Idioten holde sig i Skindet. Det radikale Medlem havde Lov til at sige, hvad han vilde. Naar derimod det idiotiske Medlem og saadan noget —

Det grevelige Medlem: Krapyl!

Formanden takkede Greven for dette Udtryk og forsikrede ham, at han skulde blive taget i Beskyttelse, hvis Nogen vilde ham Noget i den Anledning.

Det grevelige Medlem forsikrede, at han var slet ikke bange. Naar man blot vilde lade ham og Skræddermester Holm klare Ærterne, skulde der blive den dejligste Ro. For Resten var det Hele ham lige fedt. Han gav kun Demokraten, fordi det morede ham at gjøre Halløj med Borgermusiken.

Det saglige Medlem foreslog, at man skulde tale lidt om Jernbaner.

Det sokyndige Medlem var strax med paa den. Han havde i »Dagbladet« for 25. Oktober fremsat sit Forslag. Naturligvis vilde man modsætte sig det af forskjellige Grunde. Men Grunde respekterede han ikke. Selv om der var en Grund hist og her, lod han staa til. Løb man saa paa, var det dog kun et Uheld.

Det idiotiske Medlem foreslog at synge »Heil Dir im Siegerkranz!«

Formanden vilde bede Idioten bare lade Hønen gaa.

Det kommunale Medlem havde med stor Glæde læst Forslaget i Dagbladet. Han vilde meget hellere have Jernbaner i Gaderne end Sporvogne. Han var vis paa, at Statsbanerne ikke vilde knibe, naar det gjaldt Vedligeholdelsen af Brolægningen i de Gader, Jernbanen passerede, samt naturligvis alle de tilstødende Sidegader. Behøvedes der Sveller til Banen, skulde Kommunen med Glæde hugge et Par Alleer og overlade Statsbanerne det, naturligvis mod Godtgjørelse. For øvrigt var det bedst at nedsætte et Udvalg.

Det saglige Medlem var ikke ganske tilfredsstillet ved det sokyndige Medlems Plan. Siden »Nationals« Udvidelse og den nye Ølhalles Oprettelse i Hotel Phønix var det klart, at den uhyre Stigning i Forbruget af Exportøl fordrede langt hurtigere og talrigere Kommunikationsmidler. Han kunde dog tiltræde den Sokyndiges Forslag med følgende Ændringer: at Kongens Nytorv omdannes til en Hovedbanegaard, og at Pladsen om »Hesten«, der saa længe havde været en Skive for Kjøbenhavnernes Vittighed, omdannes til en Drejeskive; at der fra denne Banegaard udgaar Banelinjer i Straaleform, saaledes gjennem Bredgade, Store Kongensgade, Gothersgade, Østergade, Laxegade, samt Nyhavn; at Nyhavnslinjen lægges gjennem Porten paa Charlottenborg, under den nye Udstillingsbygning, over Nyhavn, om ad Casino, derfra gjennem Havnen ad undersøisk Vej til Saltholm og videre med Dampfærge til Malmø; at Kommandør Wilde ikke kommer til at

føre Dampfærgen, da han jo har andre svenske Forbindelser; at der kommer en Forbindelse i Stand mellem Hovedbanen over Vesterbro, Skøjteløberbanen paa Statsgraven, Rutschbanen i Tivoli, Karusselbanen samme Steds samt Glidebanerne i hele den øvrige By; at Sortedamsøen heldes over i Peblingesøen og en Baadehavn anlægges i St. Jørgensø; at Keglebanen ved Assistenskirkegaard gjøres dobbeltsporet, og at Kjørebanen i Bredgade bliver gjort smalsporet og Ridebanen i Smallegade til en bredsporet Sidebane.

Det idiotiske Medlem fandt Forslaget fortræffeligt, navnlig tiltalte Dobbeltsporet paa Keglebanen ham, selv om det kom som en Sporhund i et Spil Kegler. Han vilde, da Talen var om Keglebaner, henlede den forrige Talers Opmærksomhed paa den mildest talt forunderlige Maade, Livets Keglebane dreves paa. Man kunde ingen Retourbillet faa, ikke en Gang om Søgnedagen.

Da ingen yderligere begjærede Ordet, satte Formanden Forslaget under Afstemning.

Det radikale Medlem foreslog det henvist til Udvalget for Frijords-Banelinjebegravelser, og dette vedtoges med alle Stemmer imod en (det idiotiske Medlem).

Formanden meddelte, at der ikke forelaa flere Emner til Diskussion, hvorfor han vilde hjemsende de Herrer, da der skulde være Vinterrengjøring i Localet.

Det idiotiske Medlem foreslog, at man saa gik ud og spillede en Pot Kegler ved Assistents. Man kunde saa med det Samme undersøge de locale Forhold.

Dette vedtoges af alle de tilstedeværende med Undtagelse af det radikale Medlem, der undslog sig, dels fordi han aldrig af Princip spillede et Spil, hvori der fandtes Konger, dels kun var vant til at haandtere Kugler af Hørups Støbning, og endelig skulde hen og se, hvorledes det gik med hans ny Thronseng. — Derefter hævedes Mødet.

Paa Kafeen.

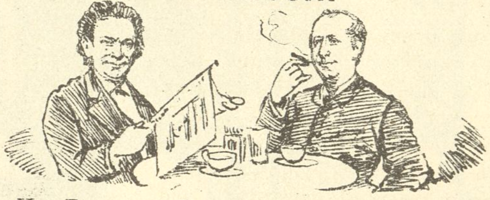

— Har Du set, at Baron Gedalia har givet en Forestilling sammen med Skuespiller Hundrup?

— Nej! Hvad gav de der?

— Først «*Et Handelshus*», saa «*Baron Ødeland*» og til sidst *Skatten* eller *staa ikke paa Lur!*»

Chresten paa Slottet.

(frit efter Jeppe paa Bjerget).

Actus II, Scene I.

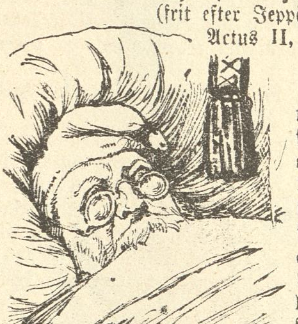

Chresten.

(Forestilles liggende udi sin nye Seng med Formandsklokken staaende paa Stolen; han vaagner og gnikker sine Øjne, pudser sine Briller, ser sig om og bliver forskrækket, pudser Brillerne igjen ser paa Formandsklokken, paa alting, har underlige Grimacer. Imidlertid spiller en sagte Music, hvorved Chresten lægger Hænderne sammen og græder, naar Musiquen har Ende, begynder han at tale:)

Ey, hvad er dog dette? Hvad er dette for en Herlighed, og hvordan er jeg kommen dertil? Drømmer jeg eller er jeg vaagen? Ney jeg er gandske vaagen. Hvor er Hørup, hvor er lille Eeduard, hvor er mit Morgengnav, og hvor er Chresten? Alting er jo forandret, jeg selv med. Ey, hvad er dog dette? (Raaber sagte og frygtsomt) Hørup! Hørup! Hørup! jeg troer, jeg er bleven Minister, Hørup! og det gandske uforskyldt. Men mon det er jeg? Mig synes ja, mig synes ogsaa ney. Naar jeg føler paa min Rygg, som endnu er øm af de Blodkopper, man har sat mig, naar jeg hører mig tale, naar jeg føler paa Bulerne i min aabne Pande, synes mig, det er jeg. Naar jeg derimod seer paa min Seng, paa Loftet, paa Væggene, paa al den Herlighed, som er mig for Øjnene, og jeg hører den liflige Musique, saa Matzen splide mig ad, om jeg kan faa i mit Hoved, at det er jeg. Ney det er ikke jeg; jeg vil tusinde Gange være en Høyremand, om det er. Men mon jeg ikke drømmer? Mig synes dog ney. Jeg vil forsøge at knibe mig i Armen; gjør det da ikke ondt, saa drømmer jeg, gjør det ondt, saa drømmer jeg ikke. Jo jeg følede det, jeg er vaagen, det kand jo ingen disputere mig, thi var jeg ikke vaagen, saa kunde jeg jo ikke . . . . . Men hvorledes kand jeg dog være vaagen, naar jeg ret betænker alting? Det kan jo ikke slaa feyl, at jeg jo er Chresten Berg fra Bogø; jeg veed jo, at jeg er en fattig Skolelærer, en Seminarist, en Agitator, en Skvalderbøtte, en Bondefanger, en tom Tønde: hvorledes kand jeg tilligemed være Minister og Herre paa et Slot? Ney det er dog ikkun en Drøm. Det er derfor bedst, at jeg har Taalmodighed, indtil jeg vaagner op. (Musiquen begynder paany og Chresten falder i Graad igjen.) Ach kand man dog opleve saadant i Søvne? det er jo dog ikke muligt. Men jeg hverken drømmer eller er gall, thi jeg kand komme Alting ihu, som mig er vederfaret; jeg erindrer jo den gamle J. A. Hansen og hans Sparekasse, og hvorledes vi stemte for den reviderede Grundlov. Jeg husker, hvordan jeg var til Middag hos Raasløff, mit Blad hedder jo Morgengnavet, dets Crabast Bentheim-Hørup, mine Meningsfæller Holstein, Jens Busk og Høgsbro. Men se nu har jeg fundet ud, hvad det er, det er Ministeriet, det er Statsraadssalen og derhenne staar min Taburet. Nu staar maaske Grev Holstein denne Stund paa den nye Talerstol i Folketinget og gjør Vittigheder over mig og siger: Saadant Endeligt fik Chresten Berg; han gjorde Bommerter som Folkefører, og han gjør Bommerter som Minister. Ach Chresten! det er andet end at rejse rundt i Kroerne til Folkemøder, at falde igjennem Tribuner, at blive holdt i Ørerne af Hørup og blive aalet af Jagd. Ach til hvilken Lyksalighed er ikke din Møye og dine sure Dage forvandlet! Ach jeg maa græde af Glæde, besynderlig naar jeg eftertænker, at dette er hændet mig saa uforskyldt. Men een Ting staar mig for Hovedet, jeg er ganske alleene, jeg ser ingen andre Ministre; jeg maatte jo i det ringeste finde Frede Boysen, som er saadan en pæn Mand, at han nok kunde blive Minister. Jeg veed jo, at mange Venstremænd har levet lige saa skikkelig som jeg, hvorfor skulde jeg alleene blive Minister? Det kand derfor ikke være Ministeriet. Men hvad kand det da være? Jeg sover ikke, jeg vaager ikke, jeg er ikke død, jeg lever ikke, jeg er ikke gall, jeg er ikke klog, jeg er Chresten Berg fra Bogø, jeg er ikke Chresten Berg fra Bogø, jeg er fattig, jeg er rig, jeg er en stakkels Skolelærer, jeg er Conseilspræsident A. . . . a. . . . a . . . . . hjelp! hjelp! hjelp!

(Paa dette store Skraal kommer nogle Folk ind, som imidlertid har staaet paa Lur for at se, hvorledes han stillede sig an.)

Scene 2.

Punch. Dessau. Chresten.

Punch. Jeg ønsker Eders Naade en lyksalig God Morgen. Her er Klokken, om Eders Naade vil ringe til Fro-Prædiken. Dessau! spring ud efter et hvidt Halsbind!

(Dessau springer).

En Opvækkelse.

W. Marstrand *pinxit.* Punch *delineavit.*

Kammer-Tienneren: Lad os da faae Herren i sin Slaap-Rok, thi maaske, naar han kommer ud i Luften, tør det blive bedre med ham. Vil Herren behage at iføre sig denne Slaap-Rok!

„Den forvandlede Bonde" Act II. Scene 2.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

PUNCH.

Den nye Pige.

— Saa henter Du altsaa Kaffen i Eftermiddag, og saa kan Du med det samme tage et Spil Kort med.

— Jow Tak! Men hwem ska' A spill' mæ?

Det demokratiske Fond.

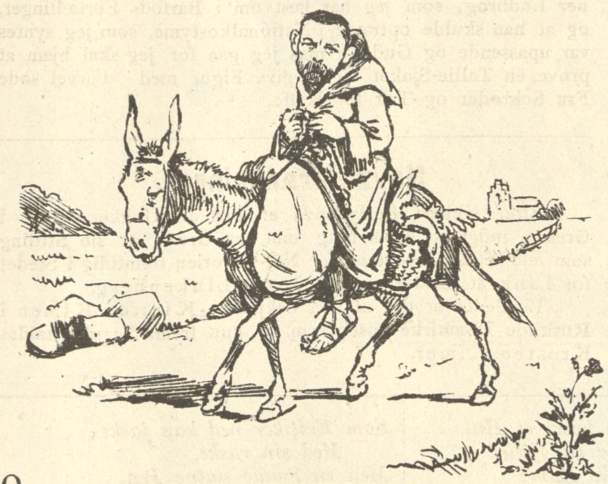

Og Ledregreven til Roskild for
For at klare
En Misforstaaelse af hans Ord
Om «at spare».
— Til Venstres «Krigskasse» Bonden, skjønt
Han fik saa daarlig Høst, maa op med Mønt!
— Tænk jer bare!

Thi uden Mønt kan man ikke godt
Føre Krige,
Og det med ædelt Metal er smaat
I Venstres Rige,
Uagtet Greven man kan med Grund
Henregne til et demokratisk Fond
Uden Lige.

Som før «den røde Baron», trods Skjær
Af Højenlofte,
Er nu den røde Greve populær,
Og en kofte-
klædt Absolutisme gi'er han Glans;
Ja, Venstre trænger til hans Rosenkrans
Alt for ofte.

— Men skal i Kampen og dens Fortræd
Fast man stande,
Er det ej nok, at man fægter med
Aaben Pande;
Nej, Kampens Lykke er tidt kontrær
Og «Dækning» er nødvendig hist og her,
Maa man sande.

Og til de Saarede maa af og til
Vorde «blødet»,
De Jyderup-Martyrers Liv man vil
Ha'e forsødet:
De faar vel Vand og Brød, og, som bekjendt,
Har dygtigt Smør de Herrer dog fortjent
At faa paa Brødet.

— Her maa der ofres, hvad hin Greve bold
Illustrered'
Og som «Tallerken» sit eget Skjold
Præsentered'.
Med det hans Stillere omkring nu gaar;
Men det er nok lidt sløjt med, hvad de faar
Indkasseret.

En Fem-og tyve-Øre Bonden gi'er
Her og hist nok,
Saa «Høsten» her for Ledregreven bli'er
Sagtens trist nok.
— Dog kan to Øre mere «Fondet» faa,
I Fald sig selv han vil i Hartkorn slaa,
Det er vist nok.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Kun et Fingerbøl søde Fru Schrøder, og Gud véd De hvad jeg misunder Dem, ikke fordi jeg ellers er misundelig af Naturen, det skal ikke min bedste Veninde under Jorden — eller Solen mener jeg — kunne sige mig paa, og i mange Retninger er jeg jo bedre stillet end De, baade i Henseende til Formue og Rang og Stilling i Samfundet og det jeg har en Neveu og to Døtre og to Børnebørn og Sørensen, som De maa undvære Alt sammen, og det maa jo være trist nok, men Deres Tallie misunder jeg Dem, søde Fru Schrøder, for Tallie hører der til nu til Dags, det saa jeg jo selv i Nationaltelagrafens Modeberetning i Søndags, og Tallie er jo min svage Side og synes De alligevel ikke søde Fru Schrøder at mit Korset har hjulpet, og Sørensen forvred sit Haandled ved at hjælpe mig det paa, og jeg holder rigtig nok paa Korset, trods Alt hvad de skriver i Aviserne, og det er der da flere end jeg, der gjør, for jeg saa forleden en Bog averteret, der hed «Korsettets Stridsmænd», og den kunde jeg nok have Lyst at læse, og Frits Grønbæk mener det er en historisk, som omhandler Ridder Talliefær fra Bertrang de Born og Fed-Talliebrødrene, der rettede det stokholmske Blodbad an i Middelalderen og den berømte Biskop Tallierand under Luifilip, og det historiske er jeg nu ikke saa stærk i som det geografiske, og nu kommer jo baade Hovgaard og de grønlandske Nordpolakker hjem og Sørensen siger, det bliver en fed Bid til Hofthevandet for Erslew alt det Hvalspæk, han faar hjem til at fremme Oplysningen med i Vinter og Gud véd om der bliver gjort Noget for Gamél i den Anledning, og jeg synes da de burde omdanne det geografiske Hoftheselskab til et Kaffeselskab for at give ham lidt Erstatning for alle de Bønner han har opsendt mod Nordpolen, og som Hovgaard brændte inde med i det kariske Hav, og jeg synes nu meget hellere de skulde have sendt Wilde derop, for ham har jeg nu saadan god Tro til, saadan som han kan skrive for sig, og han er en befaren Mand, der har passeret Jernbanelinien adskillige Gange og nok véd, hvorledes en Madpose skal skæres, og Gud, søde Fru Schrøder, hvor det gjør mig godt igjen at se Dem drikke to Kopper Kaffe, og har De mere maa De gjerne give mig lidt paa Bunden for Selskabs Skyld, og jeg vilde saamænd i Dag have taget Petrine med, men hun sad og skar Peter Nansen op, De véd hans nye Bog,

for hun har hørt den skal være næsten lige saa nydelig som «Slägter uden Hop» af Herman Bang og «Morgenbladet» har nok sagt at Nansen selv var saadan et nydeligt ungt Menneske, saa ham maa vi da se at faa med, naar vi næste Gang skal have Soarédangsang hjemme, og véd De, hvorfor jeg har været saa glad paa Deres Vegne i disse Dage, søde Fru Schrøder, det er fordi Regeringen jo vil give to Millioner til at skaffe Alle dem der trænger til det en glad Alderdom baade i Kongeborgen og Hytten som jo nok vil bidrage til at forlænge Livet hos adskillige og langt Liv er jo netop moderne for Tiden saa det passer jo udmærket, og vi gaar slet ikke i Theatrene i denne Tid men kun i National, hvor der er bleven saa fint og nu kommer jo Tyrolerne og Petrine sværmer for den gamle Rainer og drømte forleden hun dansede Tyrolervals med ham oppe paa Taganlægget, og jeg synes nok der burde gjøres lidt Stads af Oldingen og Kommunalbestyrelsen eller Magistraten hvem det nu er, der døber Gader om kunde gjerne opkalde én efter ham og for Exempel kalde Regnegade for Rainersgade, og da jeg først hørte at Rainer kom troede jeg det var Regner Lodbrog, som jeg har læst om i Barfods Fortællinger, og at han skulde optræde i Nationalkostyme, som jeg syntes var upassende og Gud nu maa jeg gaa for jeg skal hjem at prøve en Tallie-Sjaket til at give Figur med. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Navneforandringer.

Efter sikkert Forlydende er der af Klokker Link i Grenaa indgivet Ansøgning om paa Grund af sin Stilling som ældste Repræsentant for Nej-Theorien fremtidig i Stedet for Link at maatte antage Navnet Linkenberg.

Ligeledes er der af den bekjendte Kirsten Kimer i Roskilde Domkirke ansøgt om, at hun fremtidig maa kaldes Kresten Kimer.

Rimbreve

til

Fætter Kristian i Nykjøbing.

LV.

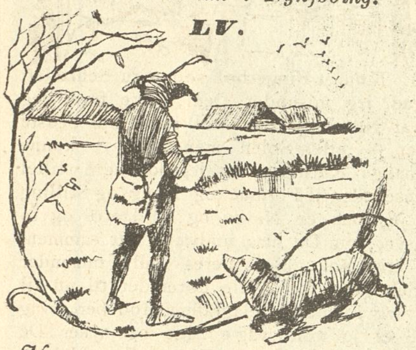

Kjære Fætter! Skovens Blade
Visne nu til Jorden falde,
Som om alle
Chresten Vissenberg den glade
De til deres Hersker ha'de.
Rundt i Bladene vi vade,
Lystig lade
Vi som Jæg're Bøssen knalde;
Mangen Buk, som blev begaaet,
Har vi fældet; Mange Ræve
Har vi ud af Hulen faaet;
Alle Venstres Harer bæve,
Hver Gang vi vor Riffel hæve.
End er dog ej Maalet naaet,
Endnu er der nok at jage,
Mangen Bid der er at tage
Af den store Venstrekage,
Mange frydefulde Dage
Har vi sikkert end tilbage,
Mangen rigtig herlig Saat.
Men, naar i det visne Løv
Foden spanker,
Falder man dog let i Tanker,
Husker paa, at Alt er Støv,
Og at Alt har sine Skranker:
Kjære Fætter Christian! Prøv
Frem for Sjælens Blik at drage
Tanken om, hvis til et Nul
Blev vor Jagt, hvis hvert et Hul,
Hvori Høgsbro før sig fjæled',
Bler til lutter tomme Rum!
Hvis ej Holstein mere mæled',
Ingen Heyman os besjæled'!
Hvis, som Bølgens lette Skum
Alle de, for hvem vi kæled',
Helt forsvandt! Ha Skæbne grum,
Trist og mørk og sort som Kul!
Skulde vi vor Erslev miste,
Ham, om hvem vi altid vidste,
Han ved næste Korsvej stod!
Skulde som en Boble briste
Vor Jens Busk, den Folkerod,
Hvoraf altid spired Kviste,
Som til Ris vi binde lod!
Skulde Hørup sige Stop!
Skulde vi den Skæbne friste
Aldrig Runer mer at riste
Paa vor lille Eeduards Krop!
Skulde Dachsavisens sidste
Lille Jøde
Vi se bløde!
Skulde aldrig mer den søde
Kløe Fingrene fornemme,
Naar den lille sorte Trop
Gav ved Tordagsjagten Møde!
Christian! Sæt, vort Vildt slap op!
Hvilken Klemme!
Tænk om «Doktor» Wederkink
Skulde glemme
«Hatten» hjemme,
Den, som lokked' tidt et Blink
Og et Knald fra Bøssens Strube!
Tænk, om brat paa Skæbnens Vink
Lukked' sig vor rige Grube!
Tænk, om Tingets Vandbikube
Tømtes, om, lig Klokker Link,
Hele Sværmen hjemad drog!
Tænk, hvis fra os saa man tog
Herman Bang, vor bedste Sneppe!
Det vi overleved' neppe.
Mange Ænder Falkman vog,
Var os tidt en trofast Ven;
Ej hans Lys stod under Skæppe,
Naar paa Nyhedsmarkens Steppe
Ud et Slag med ham vi slog.
Ak, men selv vor Petersen,
Som Kritiker ned kan jaske
Med sin raske,
Men en Smule slatne Pen,
Kunde fylde knap vor Taske,
Tom blev den og tom vor Flaske,
Flove hjem vi maatte traske,
Christian! Var Du med paa den?
Trøst Dig! Selv om af og til
En og Anden falder bort,
Om vi af vort Solospil
Tabe et og andet Kort,
Altid dog af samme Sort
Lykken vil
Os en ny paa Stedet sende,
Lad os bare Hanen spænde,
Ikke lade Hønen gaa,
Agerhøns vi nok skal faa!
Til den Ende
Hagl og Kugler vi forsmaa;
Salt som Ladning bruges maa,
Salt, som kan i Saaret svide,
Brænde, bide;
Det er Kunsten, maa Du vide,
Vildtet ej ihjel at slaa.
Se nu Tauber! Som en graa
Stamgjæst vi ham kan betragte,
Sligt et Vildsvin ej vi slagte,
Ham vi netop gjemme paa
Og ej stort hans Hugtand agte,
Derfor si'er vor Jagt Spar To
Til hver anden Jagt i Landet.
Det var Synd at sige Andet,
Og jeg har den faste Tro,
Ej paa Venstremænd og Tosser
Mangel bli'er der vist hernede;
Derfor, Fætter, aldrig kan 'et
Falde os ind dem at frede
Eller lade dem i Ro.
Berg en Urkok er, som klodser,
Og hver Vildgaas i hans Tros er
Vildt af allerbedste Slags.
Ja til hver en Venstre-Rede
Vèd vi Stierne, som lede,
Vi skal fange i vor Sax
Dyr i Skov og Dyr paa Hede,
Vi skal bede
Hjort og Hind og «Fuchs»og—«Dachs»

Selvbeherskelse.

— Du Kressjan! Igaar va jæ obbe aa slaas mæ Sylde.
— Hvem fek Kløʔ
— De gore han sgu. Jemolaj, hvo jæ mulede han! te sist maadde jæ jolle min Vej, forde jæ va bange for, jæ sku sla han ihjæl!

Langstrakt Regnestykke.

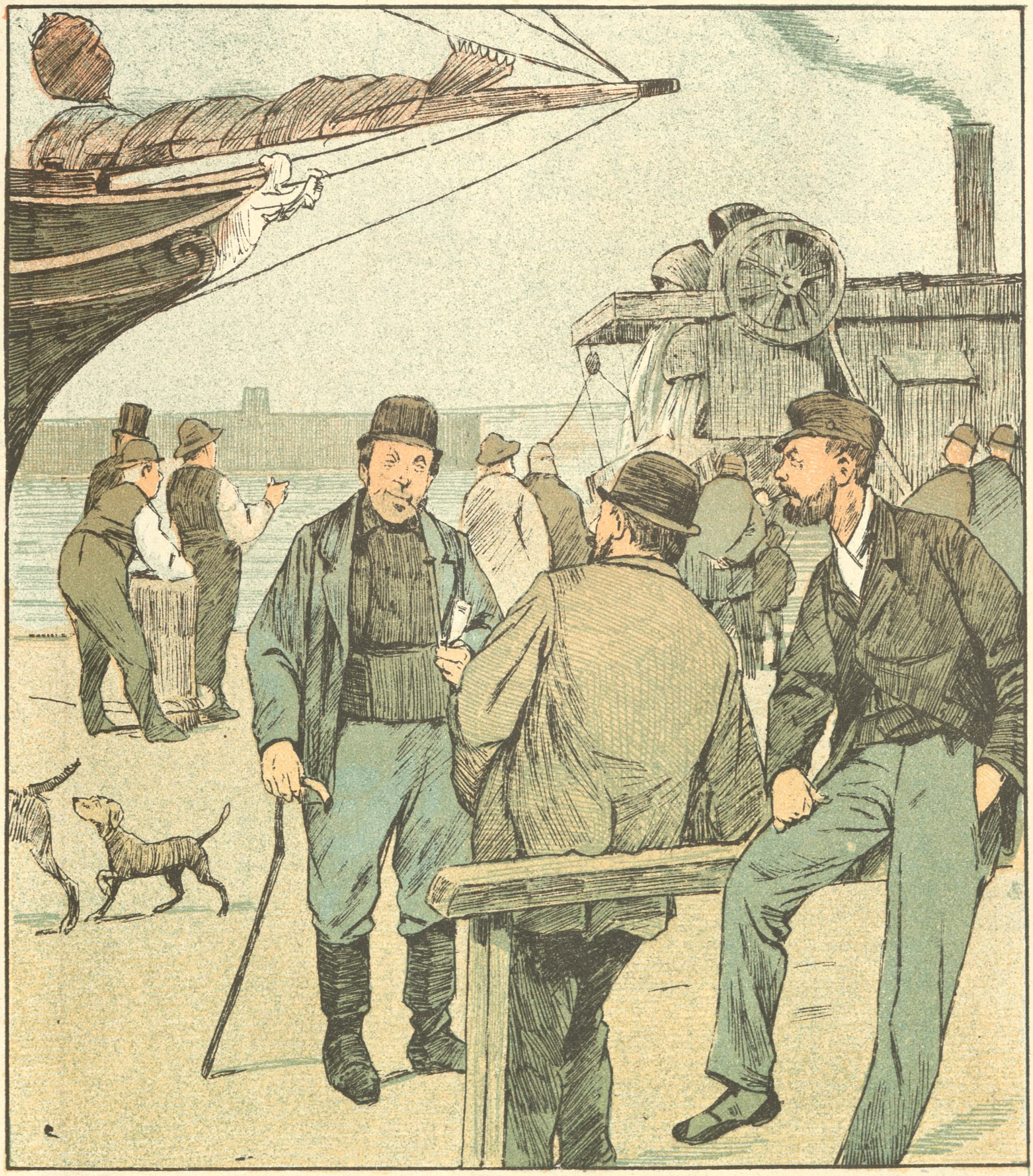

Første: Hvor mange Spande tror De, der er paa den Muddermaskine?
Anden: Ja-a-a, jeg véd saamænd ikke; jeg antager en Snes Stykker.
Bonden: Næ Jøsses, deræ mange flere, faa nu ha je staaed her aa talt hundredeaasivaative Spande, aa di blier ve a komme!

Christoffer Krabbe.

Ak, hvor Folkegunst kan Folk forandre!
Sørgelig derom jeg Harpen slaar.
Naar i «Folkets» Mistro man maa vandre,
Al Forgyldning af St. Gjertrud gaar.

Krabbe blev des værre «Folkets» Offerlam, og sit Mandat han lægger ned,
Desformedelst der ej mere Stof er
I Christoffer til en Mulighed.

Parlamentarismens egen Ridder,
Som saa tappert slog for Folkets Ret,
Ikke længer fast i Sadlen sidder,
Berg ham vejed' og ham fandt for let.

Tungt det er, ja grumme tungt at høre,
At paa Samsø samme Lod han faar;
Manden med de fem og tyve Øre
Aldrig mer for ham i Skranken gaar.

Han, der lovprist blev af Venstres Blade
Som en Statsmand uden Men og Plet,
Maa sin egen Valgkreds nu forlade
Vejet og befunden alt for let.

Han, der diplomatisk bar sin Kappe
Paa to Skuldre under Venstres Tvist
Sigende: «Jeg er Cristoffer Krabbe!»
Tabte Ligevægten dog til sidst.

Han som Formand aldrig selv tog Ordet;
Men fra Estrup selv han Ordet tog,
Ak, han skulde bare ej ha'e gjort det;
«Provisoriet» derved han fremdrog.

Men nu er han kun Christoffer Krabbe
Og vil blive det i al sin Tid;
Thi hans Timer er nu alt for knappe
Til, han kan ta'e Del i Tingets «Flid».

Fra sin Plads deroppe han befriet
Selv sig faar! Han kan jo med et Sæt
Springe li'esaa godt som krybe i 'et:
Berg ham vejed' og ham fandt for let.

Ikke blot i Stambul det passerer,
Men det hændes ogsaa her i Nord,
At en Pascha selv sig strangulerer,
Naar han tilsendt faar en Silkesnor.

Stakkels Krabbe! dine Øjeblikke
Talte er i Chrestens høje Port!
Selv du har om Halsen lagt hans Strikke,
Og du har nok aldrig andet gjort.

Bag Kulisserne.

I «*Dagbladet*» for den 29de Oktober fortælles der, at Professorerne ved Universitetet i Padova have udstedt Opfordringer til alle berømte Mænd, som beskjæftige sig med intellektuelt Arbejde, om at sende dem smaa fortrolige Meddelelser om den særegne Maade, hver især arbejder paa; det er nemlig Meningen at samle alle disse Bidrag til de forskjellige aandelige Arbejderes Karakteristik i en Bog, som skal sælges til Fordel for de skadelidte Ischioter, og der er ingen Tvivl om, at dette Værk vil finde en rivende Afsætning, thi der er som bekjendt Intet, Publikum sætter større Pris paa, end at se sine store Mænd i Nathue og Tøfler. — Det Sande i denne sidste Bemærkning slog *Punch*, som strax satte sig til at udstede lignende Opfordringer til alle de berømte Mænd, der paa en eller anden Maade fylde Bladets Spalter. Det kan ikke være Andet, tænkte *Punch*, end at det i højeste Grad vil interessere Læserne at faa oplyst f. Ex, om Wederkinch-Madsen skriver med Hatten paa Hovedet eller ej, om Tauber spiser, før han skriver, eller spiser, efter at han har skrevet, eller maaske gjør begge Dele; det vil more at erfare, hvilken Haandbog i god Tone i Selskabslivet Holstein Ledreborg benytter under Udarbejdelsen af sine Taler i Folketinget, eller hvilken Tabel Hørup bruger, naar han udregner Antallet af Venstremænd ved et politisk Møde; det vil være betegnende at faa opklaret, om Cantor skriver sine Procesindlæg med den Slags Guldpenne, som ellers kun Etatsraader have Raad til at benytte, og om det er sandt, at Axel Henrisches, efter at han er bleven Bogtrykker, slet ikke skriver sine Artikler mere, men selv sætter dem med det samme o. s. v., o. s. v.

Paa *Punch's* Opfordringer indløb der strax et større Antal Svar fra forskjellige af vore berømte Mænd, og vi aftrykker nedenfor nogle af de interessanteste.

I.

Som Svar paa Deres ærede Forespørgsel skal jeg med Glæde oplyse følgende:

Min Arbejdskraft er umaadelig. Min offentlige Hovedvirksomhed bestaar jo som bekjendt mest i at tale til det store Vælgerfolk, og jeg mindes ikke, at jeg nogensinde er bleven træt deraf, hvorimod det mere end én Gang er hændet, at mine Tilhørere have maattet forlade Stedet paa Grund af Træthed. Jeg skriver aldrig mine Taler op i Forvejen; det er endogsaa sjældent, at jeg tænker over, hvad jeg siger. Derimod har jeg ikke Noget imod umiddelbart foran at indtage et rigeligt Maaltid; og kan det flaske sig saaledes, spiser jeg gjerne stærkt og helst meget fede Sager, thi der er noget sandt i den gamle Talemaade om store Ord og fedt Flæsk.

Jeg kjender Intet til nervøs Ophidselse — frygter jeg for at blive altfor medtaget, tager jeg Blodkopper — og jeg sover udmærket om Natten, især efter at jeg har faaet min nye Seng.

L. S.
Linkenberg,
Formand.

E. S. I Almindelighed skriver jeg med Gaasefjeder; men, naar jeg faar Lov til at skrive i «*Morgenbladet*», sker det altid med paaholden Pen.

II

Min litterære Virksomhed falder som bekjendt i to Dele: en æsthetisk og en journalistisk, og jeg gaar aldrig til nogen af dem uden en indgaaende Forberedelse, der naturligvis er saa vidt forskjellig, som de to Retninger fordrer.

Vil jeg skrive dramatiske Ting, forbereder jeg mig ved Læsningen af fremmede Forfattere; saaledes læste jeg f. Ex., før jeg begyndte paa min sidste Komedie *«Et Besøg»*, en af Zolas mindre Fortællinger, *Madelaine Férat*, igjennem. At *«Et Besøg»* derved maatte faa Noget tilfælles med denne Fortælling, er ganske naturligt; men det er kun Dummerhoveder, som kunne finde paa at sige, at Ideen til og Handlingen i Stykket derfor ikke er ganske original.

Skal jeg skrive journalistisk og anmelde et eller andet Stykke, undersøger jeg stedse først, om vedkommende Forfatter hører til voreses Klikke eller ej. Jeg arbejder lettest, naar han ikke gjør det; det er mig endogsaa f. Ex. en ligefrem personlig Tilfredsstillelse i *«Ude og Hjemme»* at kaste Skarn paa en nys afdød, ung Forfatter, skjønt han var en personlig Bekjendt af mig. Desuden er det altid rart at vide, at Vedkommende ikke kan svare og fremdrage mit private Liv — ellers havde jeg maaske ikke gjort det.

Eedvard Æ-Bæ.

III.

Da De, Hr. Redaktør, har gjort mig den Ære at spørge, hvorledes jeg arbejder, og da jeg selv tror, at det nok kan interessere mine Læsere at erfare lidt herom, griber jeg med Glæde Lejligheden til at give en kortfattet Karakteristik af min Arbejdsmaade.

Jeg skriver aldrig efter nogen bestemt Plan, men lader Pennen løbe, som den bedst kan, for det er Fanden gale mig det naturlige; det andet er noget dumt, opstyltet Vaas, som vi især kan takke de skinhellige Asener i den sorte Dragt, De véd nok Præsterne, for. Jeg nyder gjerne, saavel før Arbejdet som under dette, en Sodavand, for dels klarer det Humøret i Sprøjten, og dels bliver man tørstig, naar Folk nyder saa meget Fluidum som i mine Bøger. En Ting vil jeg ogsaa gjøre opmærksom paa, og det er, at jeg ikke hører til den Slags Pernittengryns Forfattere, der vil have Orden og Renlighed paa deres Skrivebord; det kerer jeg mig ikke en Døjt om — jo mere Mudder, des bedre, saa sidder jeg bedst i det. Har jeg bare mit Sodavand — og det er ikke noget Fingerbøl, nej en ordentlig Aktiv-Siphon, min Fa'er! — og har jeg saa Christiansens Ordbog i Gadesproget, saa kan det nok være, den skjær for

Deres

Sch. Andrup.

IV.

De ønsker at vide, hvorledes jeg arbejder, min Frue?*)

Ak, vi stakkels nervesvage Oldinge fra igaar skabe ikke vore Værker ved Arbejde, de skyde frem af Lidelse. Vi ere at ligne ved Mændene i hille den gloende Ovn; vor Hjærne gløder, bruser, suser, koger, bobler, syder under Udarbejdelsen. Den er som Jernet i Støberiet; Folk ser det glatte, spejlblanke Staal, men aner ikke den brændende Proces, det er undergaaet — Folk ser vore slebne, polerede Arbejder; anede de, hvor vi have glittet og glattet, vredet og drejet det gjenstridige Materiale, de vilde have mere Respekt for os!

Jeg arbejder ikke rolig som andre Forfattere; det er mig umuligt at sidde stille ved et Skrivebord eller at staa adstadig ved en Skrivepult; dertil ere mine Nerver i altfor stærkt Oprør under Arbejdet. Tanken slaar ned som et Lyn i min Hjærne, og hele dennes bløde Masse dirrer og bæver under Slaget, saa min Krop ryster, gyser, skjælver, farer sammen, halvt besvimer; men Lynstraalen — Tanken, den guddommelige Gnist, som man enten har eller ikke har, det aandelige Lys, der sættes ned i Geniet ligesom et Parafinlys i en forgyldt Broncestage paa en Dame-Etagère; thi ikke sandt, det er jo Lyset, der faar os til at skue klart paa vore Omgivelser; Geniet, Stagen, har ingen Fortjeneste heraf — Lynstraalen sætter i Spring fra Hjærnen til Skulderen, fra Skulderen til Albuen, og fra Albuen ud i min Haand og finder her sin Udladning gjennem Staalpennen. Derfor er der — jeg siger det uden falsk Beskedenhed, thi jeg véd, det er sandt — derfor er der denne elektriserende Magt ved min Stil...

Man vil forstaa, at jeg ikke kan forholde mig rolig under en slig Katastrofe...

Jeg spaserer op og ned ad Brysselertæppet og kaster i Forbigaaende en eller anden Sætning ned paa Papiret; eller jeg slænger mig hen paa den atlaskbetrukne Chaiselongue, fortvivlet til Døden over ikke at kunne faa Magt over en Tanke; jeg slaas med den, vil gribe den i Flugten for at holde den fast, men forgjæves, den snor sig ud af mine Arme, men slaar blot paa samme Tid sine Kløer dybere i min Hjærne, jeg kunde skrige højt af Smerte — og jeg gjør det undertiden, naar der er Nogen i Nærheden, der kan høre det — endnu gjør jeg et Forsøg paa at faa Overtaget; det lykkes, jeg har den, den storslaaede, enestaaende Tanke! Men Kampen har været haard... Jeg er under den rullet ned af Chaiselonguen og ligger og skriver paa det rødkantede Dyreskindstæppe, eller jeg er falden tilbage i den granitépolstrede Lænestol og sidder der med Eau-de-Cologne Flasken for Næsen og badende mine Tindinger med det af den fineste franske Parfume vædede Lommetørklæde. Det er den stille Lidelse, udvortes rolig, men i mit Indre ruller mit Blod vildt af Sted, og min Sjæl kastes fra den ene Side til den anden som en Oceandamper paa det rullende Hav. Det lader mig ikke i Fred, bestandig Rullen gaar, Rullen gaar .... Saa farer jeg op og skriver... I Løbet af én Minut er den tomme Papirflade bedækket med Tusinder af Skrifttegn, løjerlig snirklede, forvredne, forskruede, springende op og ned, ud og ind af Linierne...

Men endda er ikke Alt forbi. Bagefter at finde Rede i det — hvilket Arbejde!

Dette Billede er ikke videre lysteligt at se paa, min Frue; men De har jo ønsket at høre Sandheden?

Her. van Bang.

*] *Punch* havde været saa fornuftig, at lade sin Kone skrive til Her. van Bang, da vi vidste, at denne Forfatter foretrækker at korrespondere med Damer.

V.

Jeg kan heller ikke skrive, uden at jeg er frygtelig nervøs; men det er nok, naar jeg har talt en halv Times Tid med Her. van Bang, saa kan jeg skrive...

Og saa bruger jeg Kopiblæk...

Men det er alligevel dejligt at være nervøs, saa véd man dog, man er en stor Forfatter...

Saaledes skrive vi unge Mennesker i Vor Tid.

Petrine Nansen.

E S. Jeg er ogsaa saa nervøs, at jeg tygger mine Penneskafter.

VI.

Jeg skriver med stor Lethed og Børspen Nummer Et. En Indbydelse til et Aktieselskab f. Ex. koster det mig overordentlig lidt at lave; jeg kan gjøre det til en hvilkensomhelst Tid med det allerkorteste Varsel, og det er mig den letteste Sag at sætte den op, saa den faar et tiltalende Udseende, uden at jeg derfor behøver at tage min Tilflugt til nogen Art Fixfaxerier.

I andre Retninger holder jeg ikke saa meget af at give noget skriftligt fra mig, og navnlig er det mig imod at skrive bagpaa.

Jeg bryder mig ikke om, at Papiret er saa overdreven fint.

T. I. Etgen.

Gulliver-Linkenberg
i Brobdingnag.

«— hvordan staar den lille Mand nu i Udlandets Øjne?»
(Punch-Extrakt af Hr. Bergs Deltagelse i Folketingets Finanslovs-«Forhandling» den 17de Oktbr.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand No. 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 15. November. Nr. 46

PUNCH.

Indbydende.

— De ser da hen til os paa min Fødselsdag?
— Naturligvis! Men ligger De ikke i Efteraars-Rengjøring?
— Nej, vi opsætter den til efter Fødselsdagen; der kommer jo dog saa meget Snavs i Huset saadan en Dag.

Alderdomsforsørgelsen.

Over de folkekaarne Mænd
Hørtes der aldrig at klage,
At de var ikke «Smaafolks» Ven
I deres «unge Dage».
Venlige Udraab spenderet de har
Paa mangen ulykkelig Proletar;
Men nu de bekymrer sig Fanden om
Hans Alderdom,

Om vore Smaakaarsfolk har Hr.
BERG selv jo indrømmet villigt,
Billigt at sikre hans Alderdom er
Slet ikke mere end billigt;
Men naar, det gjælder om andet end Ord,
Saa er hans Iver slet ikke saa stor:
Intet er saa ubetimeligt som
Den Alderdom.

TAUBER som ofte har præket sig træt,
Naar ham var Lejlighed givet,
Over at Smaafolk bør ha'e en Slags Ret
Til at faa noget i Livet,
Lader, som om han er lige glad,
Om slig en Stakkel faar slet ingen Mad,
Men tilbringe maa med en Mave tom
Sin Alderdom.

Ganske vist slagted' de ikke strax
Forslaget, som dem genered',
Men de hveranden Dag det med en Slags
Andendagsfeber traktered'!
Saa skal det sænkes i Udvalg ned,
Hvori man om Sagen en Gang faar Besked,
At uforsørget den selv omkom
Af Alderdom.

Hus- og Grundejerforeningen

i

Bavleborg

afholdt forleden Aften sit Stiftelsesmøde. Gjæstgiver *Rask* aabnede Forhandlingerne med at bede alle de Tilstedeværende lægge sig paa Hjærte, at det var Bavleborgs Interesser, dets sande Interesser, de var samlede til at varetage. De vare samlede i denne Sal, der, det turde han sige, var et monumentalt Vidnesbyrd om at, Bavleborg forstod at sætte Pris paa det Hygge, den Velvære, den, om han saa maatte sige, arkitevtoniske Udstyrelse, en By som Bavleborg maatte fordre af sit største og eneste Hotel, hvis Priser, som Enhver vidste, stod i et diacentralt Forhold til Prompheden i Serveringen og Alt til Faget henhørende, hvorfor han vilde bede sine Medborgere ikke efterligne Rigsdagens Visnepolitik men strax begynde med at bestille Noget. Hvad sagde D'Herrer om en lille Kammenade over det Hele?

Væver *Knude* vilde ingen Karbenade have. Han havde ikke Lyst at spolere sin Nattesøvn med varm Gaffelmad paa den Tid af Aftningen og han kunde have ondt nok ved at sove, naar han tænkte paa, hvordan de kommenale Engterresser blev forvaltede i Bavleborg og Byens bedste Borgeres Velfærd gik al Kjødets Gang (Slagter Kraft beder om Ordet). Ja hvis vore Forfædres Ben, som nu ligger og raaber i Gravene over Fordærvelsens Vederstyggelighed, havde set Byens Politibetjent saadan som han kunde havde set ham tidt og mange Gange, naar Maanens blege Skin vævede sine hvide Strimler op og ned ad Husene og henover Torvets grønne Græstotter, komme dinglende op fra Knopperups Keglebane og Beværding ved Midnatstider syngende baade Gine du dejlige Mø, og endnu ugudeligere Ting, maatte man gribe i sin egen Barm og spørge sig selv, om det var til Vellevnet og Fraadseri, vi havde vore timelige Goder og Knopperups trettenaarige Nikkelaj var et Veaerstyggeligheds Udskud, som han selv med sine egne Øjne havde set ridende paa et Rakvirke med en Stump Sigar i den ene Haand og en Knaldepisk i den anden og det paa en anden Pintsedagsaften. Men naar vi fik et folkeligt Byraad og et folkeligt Øvrighed, saa troede han, der endnu kunde blive Hold i Tøjet og det vilde han holde paa, men ingen Karbenade om Aftningen.

Slagter *Kraft* syntes, det vilde være en blodig Synd at lægge Vægt paa Knudes Pølsesnak. Han kjendte godt Politibetjent Bjørn og det var en rijæl Mand og det Rijæle var det, det kom an paa. Men han vilde spørge Handskemager Knap, som var Byraadsmedlem, om det var sandt, at de havde faat Oxemørbrad ved Borgmesterens forrige Middag, for var den Mørbrad et historisk Faktum, saa vilde han nok spørge, hvad man skulde tænke om en Øvrighed, der tog sin Mørbrad hos Landslagteren i Stedet for at unde Byens Borgere sin Søgning. Var det rijælt?

Handskemager *Knap* kunde ingen Oplysning give om bemeldte Mørbrad ved bemeldte Middag begrundet i, at Bemeldte havde været saa sulten ved Fisken, at han havde overbebyrdet sin Fordøjelse og først kunnet tage fat igjen ved Kransekagen, men han kunde forsikre, at denne var frisk fra Madam Gummesens Kukkenbageri heri Byen, og man maatte huske paa, at selv om han var Byraadsmedlem, var han ikke Foræder og Spion og hele Byraadet havde været glad ved bemeldte Middag, fordi de var sultne efter at have været paa Jagt den hele Dag i Byens Lystskov, om hvilken bemeldte Jagt han kunde glæde sine Medborgere med at fortælle, at en prægtig Musvaage var blevet fældet og bemeldte Dyr af Ørnearten var tilsendt Latinskolens Naturhistorielærer, til Udstopning og efter en splendid Frokost i Skovsalonen var der desuden bleven anskudt en sortstribet Kat, der mentes at være et for Tiden i Lystskoven løsgaaende Dyr, der havde anrettet ikke liden Skade paa Skovfogedens til Bleg udlagte Senglagener.

Slagter *Kraft* vilde haabe sidstnævnte Stykke Vildt næste Gang maatte blive nedlagt. Saa kunde Borgemester gjøre Gilde paa den Steg.

Gartner *Lillie* vilde spørge, om Nogen vidste, hvad

der blev gjort for den fattige Arbejder her i Byen. Medens Storborgere som Handskemager Knap berusede sig i herremandsmæssig Sport ved en blodtørstig Nedskydning af Himmelens Fugle og Markens Dyr, sad mangen fattig Arbejder nede hos Knopperup og kunde ikke faa Kredit paa er ærlig Dram. Dette Stormandsvælde burde knuses.

Graver *Pilehøj* vilde bede sine kjære Medborgere lægge Flid paa Kjærlighed og Samdrægtighed, uden hvilken Fredens søde Blomsterduft ikke vilde kunne sprede sig trøstende og vederkvægende i de urolige Menneskehjærters Pavluner, af hvilke Pastor Salvesen forleden havde givet en saa gribende Skildring, da vi fulgte vor kjære hensovede Ven Garver Prip til hans sidste Hvilested. Han bad sine kjære Medborgere betænke, at vi Alle var som hin Musvaage, der om Morgenen sad kvidrende af fuld Hals sin glade Jubelsang i Bøgetræets Top og om Aftenen laa kold og død paa Latinskolen for at indbalsemeres af Adjunkt Jensen. Den Kalk vi skulde tømme. . . . .

Gjæstgiver *Rask* meddelte, at Kammenaderne nu var færdige, og foreslog at fortsætte Diskussionen paa et andet Møde. Derpaa hævedes Mødet.

Fra Madam Bollerups Loge.

Kjære Hr. Redaktør!

Jeg kan faa en Plads i min Tante, Md. Bollerups Loge, men des værre har Moder ikke Raad til at betale Abonnement for mig, og jeg fik derfor den Idé at spørge Dem, da det jo lader til, De ingen Anmelder har i Aar, om saa jeg ikke maa skrive om Stykkerne til Punch. *Vær nu sød og sig Ja, saa skal De nok høre fra vores Loge hver Tirsdag.*

For at De kan se, hvad jeg duer til, har jeg skrevet op, hvad vi talte om i Logen til Kiellands *og* Brandes' *nye Stykke. Vi havde begribeligvis Alle læst Romanen igjennem i Forvejen; men der var ikke En af os der anede, at der var saa mange slibrige Scener i den, og dem har Brandes med sin bekjendte Dygtighed faaet samlet allesammen, og maaske lagt lidt til af sit eget. Og det er sandt — som Rachel siger i Stykket: Hvorfor skal vi unge Piger holdes udenfor saadan Noget og ikke se det? Vi har meget bedre af at være med paa den!*

For Resten var Stykket ligesaa spændende, som det kunde være en Folkekomedie paa et Privattheater, og Tante, som holder saa meget paa de andre Theatre, var umaadelig vred paa Fallesen, *fordi han nu tager Folkekomedierne fra dem, ligesom han for kort siden tog Farcerne. Udførelsen gjorde nu ogsaa Stykket mere spændende, end det er i Forvejen, navnlig i den Scene, hvor* Zangenberg *løb fra den ene Dør til den anden for at se, om der Ingen vilde komme ind; Fætter Konrad paastod, at der blev sprunget en Scene over, men Tante sagde, at det kun var en Kunstpavse af* Jerndorff. *Brødrene* Poulsen *reddede det bekjendte Firma fra at ramle sammen.* Emil *saa ud som en blid Skurk som den gamle Gaardmand, og* Olaf *som en vild dito som Tom Robinson Crusoe.*

Det maa være dejligt for Damerne at spille i saadanne Roller; dog forstaar jeg ikke, at Fru Eckardt, *som alle Aviserne er enige om har saadan en god Smag, kan gaa i Vandet med den Delphin, og det gjorde mig ligefrem ondt for Mariane: Tante mente ogsaa, at det under de Omstændigheder havde været naturligere at lade en af de sygemeldte gifte Koner give den Rolle.*

Opførelsen var en glimrende Succes; navnlig var de smaa Sorte henrykte, og det kan saamænd godt være, at det — som Fætter Konrad sagde — var Eedvards *bedste Ven, der peb: thi det er vist, at det er* Eedvard Brandes' *Fortjeneste at have lavet* Kiellands *dejlige Roman om til Theaterstykket: «*Garman og Woreses.*»*

Punch's Sang om sin Chresten.

(Frit efter Baggesen.)

Hvis Nogen ser her i vort Nord,
I Bogøkongens Rige,
Hvad man dog kun i Frankrig tror,
En Formand uden Lige,
En Helt, der, ser man nøje til,
Gambetta ligner næsten;
O *Punch* vil vædde, hvad man vil,
Det er den store Chresten.

Og, hvis ved dette stolte Syn,
Der Stene selv maa røre,
Man dog som truffen af et Lyn
Tør intet Ord fremføre,
Fordi hans Mundlær En kan slaa
Med Rædsel, som for Resten —
O! *Punch* vil vædde Alt derpaa,
At det er Bogøs Chresten.

Hvis Du da, stirrende paa ham,
Forgjæves Mening søger
I al den tomme Brask og Bram,
Der i hans Tale spøger;
Og kan Du Folkeuhret se,
Der stikker frem fra Vesten;
Og maa Du ad hans Fagter le —
Saa er det sikkert Chresten.

Hvis mellem bløde Dyners Vaar
Du ser, i Længsler ømme,
Hin Hyrde over Venstres Faar
Om «Taburette» drømme

Og efter Portefeuillen ta'e,
Men favne Sengehesten, —
Hvo kan vel slige Drømme ha'e
Vel andre end vor Chresten!

I Slottets Sal vor Zither klang,
Paa Lejet Chresten hvilte,
Han lytted' længe til vor Sang
Og sprang saa op og smilte:
»For hvem klang vel den søde Lyd?»
Punch svarte: O Du est en
Filur! Du lytted' til med Fryd,
Hver Gang vi sang om Chresten!

Vi véd, Du mangen Hofmand har,
Hvorover Du kan byde,
Høgsbro din Dverg, og Leth din Nar,
Jens Busk, Din stærke Jyde:
Men Krabbe sidder uden Ord
Lig Banco's Aand ved Festen —
Selv om som «Formand» Du Dig kror,
Du er og bli'er kun Chresten!

Et farligt Hverv.

— Aah Jens, ta' aa hold Ild i min Pibe, mens jæ brægger mæj.

Paa den rette Hylde.

— Ja, giv mig kun en Pibe; men hvor staar Tobakken?
— Henne paa Hylden der, oven over «Morgenbladet»!
— Naa der! Ja, det er nu ikke for det; men jeg sætter skam selv ogsaa en god Pibe Tobak over «Morgenbladet»!

Et Sorgens Budskab.

O *Morgengnav*, hvad har du tabt?
Din »Livssag« fik en Bule!
Den Stemning, du har for den skabt,
Hjalp ej den mindste Smule!

Adressen, du saa strængt har dømt,
Fik over hundredtusende
Af Stemmer; næppe havde drømt
Du om et Slag saa knusende.

Forgjæves uden Rist og Ro
Paa Hovedet du ga' dem
Med *Dachschavisen* og med *Socialdemokrabaten!*

Forgjæves i sligt Vennelag
Du løftet har din Stemme

Martyren Weiles Forsvarssag
Trods Vand og Brød at fremme!

Forgjæves Hørup udspyet fik
Sin skjønne, grønne Galde!
Forgjæves lod han selv Musik
Af Lirekasser gjalde.

Og skjønt det Flertal, Berg har skabt,
Vil søge sligt at skjule,
O *Morgengnav*, hvad har du tabt?
Din »Livssag« fik en Bule.

Brev fra Paris.

(Korrespondance til »*Morgengnavet*«.)

I Dag vil jeg ikke være underholdende med at fortælle mine aandrige Samtaler med Coquelin; i Dag vil jeg fortælle mine længselsfuldt ventendeLæsere om, hvorledes jeg som den ægte Folkets Mand, jeg er, steg ned til Folket eller rettere steg op til Folket, for det var en Droschkekusk, jeg talte med.

Jeg og mit Selskab skulde kjøre en Tour; de andre satte sig ind i Droschken, men »Føj for Fanden!« tænkte jeg, »det ser saa storborgerlig ud; det er bedst, Du kravler op paa Bukken, Sofus!«

Jeg var snart oppe, — her i Paris, den frie Republiks frie Hovedstad med de frie Tanker og de frie Sæder har man saa let ved at være oppe — og det varede ikke ret længe, inden jeg og Kusken, som vi for Resten maatte vente noget længe paa, da han var forsvunden ind i den nærmeste *commerce de vin* for at tage sig en lille Opstrammer, var de bedste Venner af Verden; mærkværdigt nok føler ogsaa her i Verdensstaden den Slags Folk og jeg os gjensidig tiltrukken af hinanden.

Droschkekusk Nummer 18... Naa, Nummeret er jo ligefedt: lad os sige: Attenhundrede og Hvidkaal!... var bleven meddelsom af den indtagne Hivert, og saa fortalte han mig hele sit Liv og Levnet. Jeg vil paa Forhaand gjøre alle de af mine Landsmænd, der ligesom Professor Molbeck ikke kan taale lidt Saft og Kraft i Stilen og ikke en Gang imellem en lille Trumf i Fortællingen, opmærksom paa, at jeg har barberet Referatet for de værste Udtryk; thi Kusken bandede som en Matros og førte et Sprog som en Fiskerkjælling — det var vanskeligt at følge med, men jeg forstod det! — men det kunde han nu ikke gjøre ved. Sproget havde han lært under det raadne andet Kejserdømme, men sine Livsanskuelser havde han faaet under den forædlende Republik.

Naa, altsaa: neppe havde han faaet Hesten i Gang, før jeg slog ham paa Skulderne og sagde: »Hvordan gaar det saa hos Jer, gamle Sveder? Republikken florerer stadig? Jeg er ogsaa en Frihedsmand: Fanden i Vold med alle Kroner og Konger! *Vive la republique!*«, og saa begyndte jeg paa den Strofe af Marseillaisen: «Aa, arme Citoyens!»

Han grinte smørret i Skjægget og sagde, at jeg var en Mand for ham. »Det er jeg!«, svarede jeg. «Skal vi holde ved den næste Kaffé og drikke Dus i en Sodavand — jeg drikker aldrig andet saa tidlig paa Dagen. Naa! Fortæl mig nu noget om dit Liv, Kammerat!»

Han havde ikke meget, han skulde have sagt i den Anledning. Han var født paa Père Lachaise — fortalte han — der havde hans Forældre et usselt, lille, fugtigt Hul, hvor der neppe var Plads til dem selv, endsige til Familien. I saadanne Huller puttede man Folk ned under Kejserdømmet — hvilken Skjændsel!... Hans Opdragelse havde været meget tarvelig; oprindelig vilde Faderen have, at han skulde læse saa meget, at han en Gang i Tiden kunde komme ind i »La Conciergerie«, men han havde des værre ikke Evner til at blive en af disse udmærkede store Mænd, hvoraf flere har tilbragt deres bedste Aar i denne dannende Anstalt; han var et Fæ, han var opdaget.

I Paris gifter den simple Mand sig tidlig med den simple Kone — i de højere Stænder véd man, at der følges en anden Fremgangsmaade: de adelige og rige Mænd gifter sig først, naar de er udlevede, med de unge rige og adelige Piger, som først skal begynde at leve; det er saa klart som Noget, at en Mand, der har levet, ikke kan leve sammen med en Kone, der skal leve: Perfektum og Futurum i Præsens — umuligt!

Min Ven Droschkekusken havde havt nitten Sødskende, og heraf var de atten Tvillinger, naturligvis to og to, ni Par, ikke alle atten Tvillinger paa en Gang. De af hans Sødskende, der ikke var hans Brødre, var hans Søstre. Hvad var der bleven af dem? — ? — Overladte til sig selv marcherede de i Barndommen op og ned ad Gaden — de blev ældre — de gav sig til at danse Kankan i de offentlige Haver — Herrerne inklinerede for dem! De kjender nok den Tur: Herren en Dame, og Damen en Herre? — og saa dansede de af i Ungdommens Aar med en galoperende Svindsot. Det var en kjøn Ballet! Flere af hans Brødre havde ogsaa været lette til Bens og var stukne af til Amerika, fordi det lumpne Kejserdømmes Politisnuder var paa Nakken af dem; men Gud ske Lov, vi havde faaet den frie Republik, nu gik det meget bedre for Familien.

Jeg havde med Interesse hørt paa denne Familiehistorie, for saadan gaar det Fanden gale mig mange hundrede Tusinde Familier i Paris. Saa begyndte vi at tale om Politik, og jeg glædede mig over, hvilke sunde og fornuftige demokratiske Anskuelser han nærede, akkurat Mage til mine; jeg fik Respekt for de parisiske Droschkekuske, de er ikke tabt bag af en Vogn. Jeg sagde, jeg var fra Danmark og spurgte, om han kjendte det Land. — «Om jeg gjør?» svarede han. »Jeg har endogsaa tænkt paa at lære Dansk; det er jo ikke mere end rimeligt, naar Eders store Politikere lærer Fransk.» — Overvældet af Forbavselse spurgte jeg ham, om han da kjendte Noget til vore politiske Forhold. — «Javel gjør jeg det! Danmark er en stor Republik, der styres af en egenraadig Formand ved Hjælp af en Klokke...» — «Ak nej!» svarede jeg, «endnu ikke des værre.» — «Men det kommer nok, det maa komme! I skal bare gjøre Revulution ligesom vi!... Sla' til for Satan, ellers gaar det ikke! Jag alt Jeres adelige Krapyl paa Porten, væk med alle Grever...» — Jeg stoppede ham og sagde, at der gaves hæderlige Grever. Han tvivlede. Jeg forsikrede, at jeg i det mindste kjendte én ærlig og sanddru Greve. Han tvivlede endnu. Da han ikke vilde lade sig overbevise, forlod jeg dette

Emne og fortalte ham Pingels Afskedigelse. — «Nej, du gode Gud!», udbrød han i højeste Extase. «Er Pingel jagen af Tjenesten? Sikken en Skandale! Men hvad siger Studenterne, hvad skal der blive af Samfundet?» — Han var nær falden ned af Bukken af Sorg og Harme, han forsikrede, at det slet ikke kom af de forskjellige smaa Guttaperkaer, han havde nydt under Vejs, han var vant til ganske andre Hybenkradsere. Da jeg gav mig til at udspørge ham om franske Forhold, blev han imidlertid tavs og vilde ikke udtale sig: der havde — sagde han — en Gang en Politispion (*mouchard*) sat sig op ved Siden af ham paa Bukken for at pumpe ham, men han havde bundet den Mouchard (Politispion) de læsterligste Løgne paa Ærmet.

Vi standsede omsider ved vort Bestemmelsessted, jeg betalte ham, og han kjørte sin Vej; det var først, da jeg saa efter, om den høje Betaling, han havde forlangt, stemmede med Taxten, at jeg opdagede, han havde kjørt i Ring med mig.

E. S. Jeg er af en tilrejsende Landsmand bleven gjort opmærksom paa, at jeg i «*Dagbladet*» har faaet læst og paaskrevet af en eller anden Svinemikkel; men jeg har ikke læst det og siger: Godske Lov!

Allevegne fra.

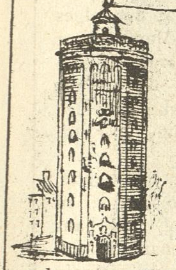

I Anledning af at det i Aar er adskillige tusind Aar siden, at den babyloniske Sprogforvirring satte den akademiske Verden i Forbavselse, har nogle Sprogmænd af begge Kjøn fattet den i fuldeste Maal »tiltalende« Tanke at oprette en Sprogklub. Klubbens Formaal er Tungemaal. Dels vil man derved lette de Sprogkyndige Adgang til at tage Maal af hinanden, dels skaffe de Sprogukyndige gratis Undervisning, imod at vedkommende Sproglærer erlæggeren Krone maanedlig til Foreningens Kasse. Da det originale Babelstaarn desværre ligger udenfor den almindelige Sporvejsfærsel, har man besluttet at afkjøbe Kommunen Runde Taarn. Man vil derved lettere kunne faa det til at løbe rundt for de forskjellige lærde Snegle, der ad Sneglegangen søge op til Klubbens Lokaler, og man vil tillige kunne føle sig hævet over de nulevende Orientalisters Kantor nede paa Kirkepladsen.

Paa Taarnets Top vil Tungemaalene naa deres Topmaal, idet Huset deroppe vil blive omdannet til en Fællessal hvor Kundskaberne ville kunne taarne sig op til en svimlende Højde og blive ligesaa mange Taarne i Øjet paa de Sprogumælende. Man vil her forlyste sig med internationale Ordsprogslege, ligesom der vil blive indrettet en Skydebane til Sprogets vilde Skud. Flagstangen agtes anvendt som Sprogstamme. Fra denne Sal udgaar der i Straaleform nogle Rum eller Kamre, der ikke er saa trekantede endda. Hvert af disse Kamre vil under Ledelse af en raadgivende Formand, en saakaldt Kammerraad, blive helliget sit eget, særskilte Sprog. Denne fængslende Tanke er baseret paa Principet i vore Cellefængsler. Det glæder os at kunne meddele, at det er lykkedes Komiteen efter et Sichert Forlydende, at bevæge vort høje Folketings Medlemmer, der længe have trængt til en Virksomhed, at anvende deres omfattende Sprogkundskaber i Klubbens Tjeneste.

I det første Rum, der bærer Indskriften: «*Hier spricht man Deutsch*», vil *Dr.* Pingel forestaa Øvelserne i at gjøre Surkaal (*Sauerkraut*) paa de hjemmegjorte antityske Bestræbelser. Enhver Dansktalende vil blive udvist, hvorimod man vil docere Hensigtsmæssigheden ved at Kiele Udlændinge ind i Professorposterne ved Universitetet. En Filial af denne Afdeling er den bekjendte tyske Boltklub. Det maa paaskjønnes, at man allerede har vist sin Tilbøjelighed til at tage Martyren ved Hornene, idet Reservefondet skal anvendes til Understøttelse af fordrevne Æsthetikere i det 19de Aarhundrede.

Over det andet Rum læses: «*Ici l'on parle français*». Hertil have kun danskfødte Franskmænd og franskfødte Danskmænd Adgang. Causerierne besørges af d'Hrr. Kauffmann og Villiam Bloch; Gaucherierne af Tingets Formand, Hr. Berg. De Besøgende ere forpligtede til at læse Korrektur paa N. J. Berendsens Pariserkronik. Beværtningen vil blive overtaget af en fransk Kok, for at Medlemmerne kan faa Sproget ind med Skeer.

I Rummet: «*English spoken here*» agter *Doctor philadelphiæ* Wederkinch-Madsen at docere amerikanske Tilstande. Ikke velklædte Medlemmer ɔ: Medlemmer uden Humbug indlades ikke.

Endelig vil der i et fjerde Rum findes Anvendelse for vor dygtige Videnskabsmand F. Bajer, Translatør i Svensk og Norsk. Studiet af disse vanskelige Sprog vil yderligere kunne udvides ved Sekretæren, Hr. Jens Busks Informationer i Jysk. Han har allerede anmeldt et Foredrag angaaende Oprindelsen til den populære Talemaade «ryst Busken!» Af andre interessante Sager i denne Afdeling vil vi endnu kun anføre, at Hr. Hørup agter at gjøre Rede for sine Forstudier i den langelandske Dialekt, ligesom Hr. Dønnergaard vil give et Overslag over de sjællandske Slag-Ord i Jyderup-Egnen. — Paa Forslag af Hr. Kjelland vil løse Hunde ikke kunne medtages i denne Afdeling.

Det er en Selvfølge, at der vil blive indrettet et særligt Aftrædelsesværelse for Studerende, der føler Trang til at kaste op i de dertil medtagne Ordbøger.

Tingstudier.

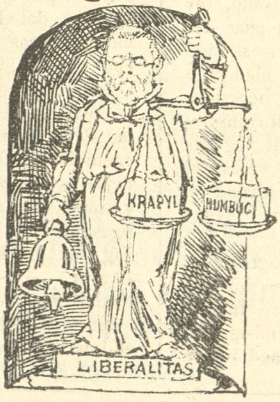

I.

Naar i det frie Venstreords Asyl
Fra visse folkelige Læber falder
En Strøm af Ord, hvori man Højre kalder
For «nederdrægtigt», «Bæster» og «Krapyl»,

Forstyrres aldrig disse Vredens Hyl
Af Chrestens Klokkeklang i Tingets Haller;
I Frihedslivets gyldne Labansalder
Hans «Liberalitet» blev dets Idyl.

Men, dersom Højre Venstres Færd har ladet
Som «cynisk» eller «Humbug» her betegne,
Saa skal man se, saa vender strax sig Bladet:

Den vældigste af alle fordums Degne
Med Klokkens Knebel strax dem stopper Munden,
Og det er ikke liberalt i Grunden.

II.

Hans «Liberalitet» — det kan ej fejle —
Er dog ej Grunden til, hvad her er sket;
Paa den er alt for store Prøver set,
Naar Venstremænd vil Højre gjennemhegle;

Nej, denne haardeste blandt Venstres Negle
Har Højretalerne slig Lod beredt,
Fordi af fremmed Nationalitet
De Udtryk var, hvorved han saas at stejle.

Hvad «cynisk» er, han ikke kan udgranske —
(*Graeca sunt non leguntur*) — og Udslettelse
Af den Slags Ord bør foretrækkes ganske;

Men de, hvori sig Venstre skaffer Lettelse,
»Krapyl« og «Bagbæst», er saa dejlig danske,
At her behøves ingen Oversættelse.

Dækket.

Bag Bergs og Hørups Skilt kan Greven lægge bi;
Thi det er nok saa godt som Afladsbrevene.
Han bag de døde Torsk er skud- og ansvarsfri,
Saa tidt hans Fantasi er lidt for levende.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 22. November. Nr. 47.

PUNCH.

Pluralis Majestatis.

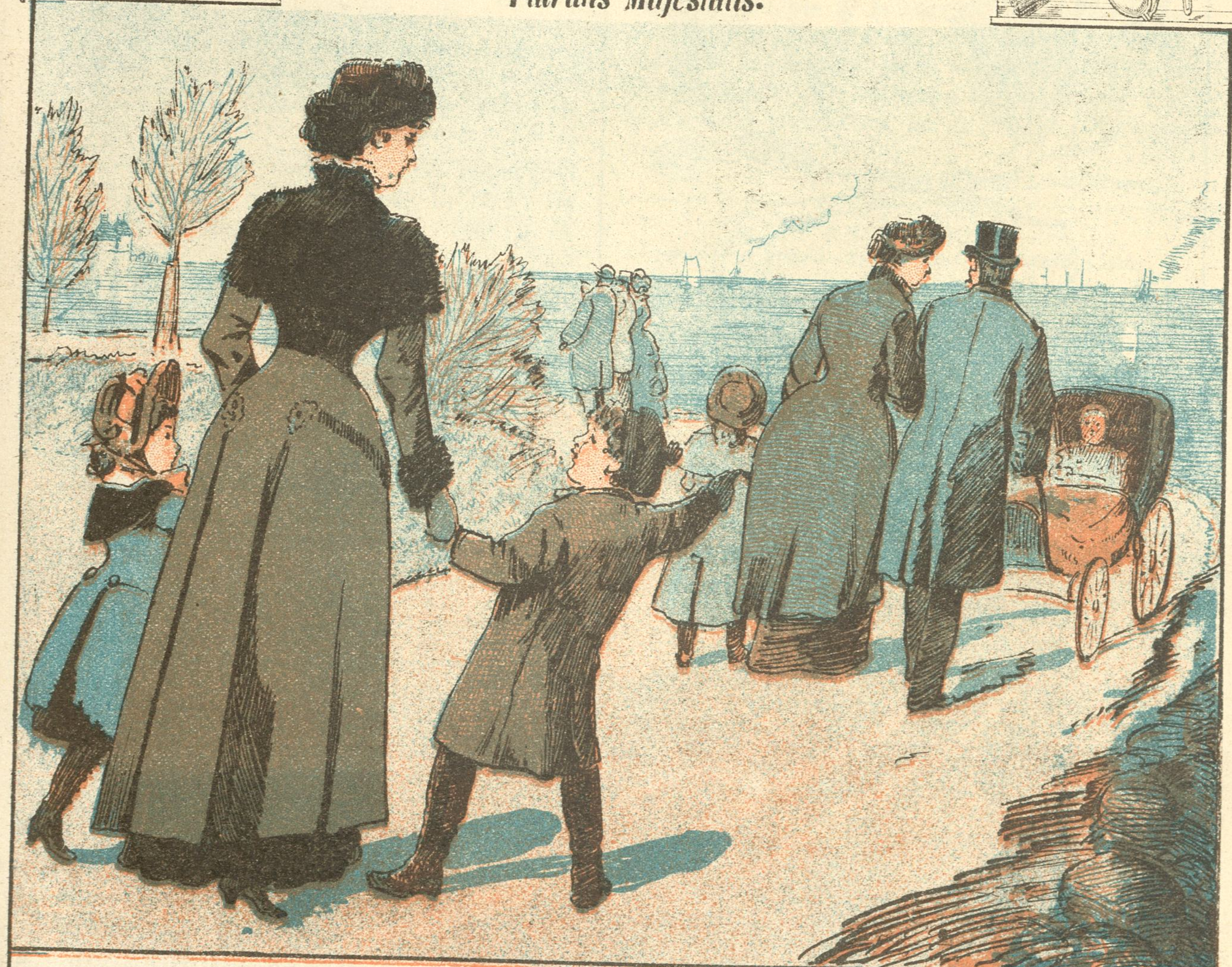

— Moer! De Folk, dér gaar, har to Børn li'esom vi!

Kirkeraadvilde.

(*Mel.:* FREDM. Epistl. Nr. 38: *Undan ur vägen.*)

Der kan man se dog, naar Folketinget vil bestille
Et eller andet, saa gaar det i en Fart!
Uden at bremse og uden nogen Tid at spilde
Haster det fremad og naar til Maalet snart!
En Exekveren
Af sin sidste «Folkedom»
Var det ej mer end
To Dage om!

Gjerne det træffer sig saa, at hvor Hr. SCAVENIUS
Bygger et Kirkeraad, skal han ha'e den Straf,
At liden HØGSBRO, som ikke er hans gode Genius,
Bygger en Dagsorden strax ved Siden af.
Det maa jo høre
Til Dagsordenen, at han
Altid vil gjøre
Det »Vrøvl», han kan.

Derfor tog HØGSBRO og LARSEN og deslige Fyre
Fat paa SCAVENIUS og hans Kirkeraad,
De lod ham vide, at gode Kirkeraad er dyre,
Naar ej hos Venstre han Mønt til dem har faaet;
Han skal betale't
Selv, hvad Raadet lægger ud,
Det, de afmaled'
Som «Grundlovsbrud».

Dog ingen Glæde paa denne Jord er helt ublandet!
MONRAD til Slutningen sa'e med stille Magt,
At det blev bare til «Vrøvl» og til slet intet andet,
Saadan en Dagsorden intet skal ha'e sagt.
— Ak, «over Ævne»
Anden «Daad» for HØGSBRO var!
— Sagtens en Revne
«Stormklokken» har.

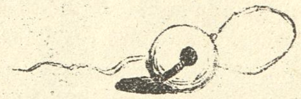

Vexlende Variationer.

Et Brev.

Naar jeg, kjære Ven, i Dag besvarer det Brev, som jeg lader, som Du har skrevet til mig i Anledning af min Anmeldelse af Petrine Nansens «Unge Menneskeædere», saa er det for at faa Lejlighed til at sige et Par rosende Ord om mig selv.

Jeg roser gjerne mig selv.

Men jeg er altid forsynet med Parfume. Du vil have lagt Mærke til, at jeg aldrig slaar igjen. Da Crone konfiskerede mine «Haabløse Slægter», byggede jeg ingen Barrikader i Amaliegade. Jeg skrev ikke en Gang nogen Feuilleton om den nye Politivedtægt.

Og dog er jeg ikke fejg.

Jeg er tværtimod modig. Voldsom modig! Man har fundet mig grinagtig. Jeg har havt Mod til at blive ved at være grinagtig. Skuespiller Neumann blev beundret, fordi han vilde bevare sin Frisure. Men han lod sig dog klippe. Det gjorde jeg ikke. Derfra min Styrke. Derfor er jeg endnu som en nervøs Samson mellem Filisterne. Men dette er min Stolthed.

Lad os tale lidt om «Unge Menneskeædere». Tomheden i deres Existens har betaget mig stærkt. Thi disse Menneskeædere have ingen Ting, hvormed de kunne udfylde denne Tomhed, der skriger inden i dem. Og naar de ikke have dette, have de en ubehagelig Følelse af Livets Nederdrægtighed.

Dette kalder man Pessimisme.

Og saadan — siger Du, det vil sige, jeg lader, som Du siger — tror Du, Hr. Manbang, alle unge Menneskeædere se ud?

Min Ven — det har jeg ikke sagt.

Véd Du, at der gives noget, der hedder «Weltschmerz», paa Dansk «Verdenssmerte». Det er en aandelig Mavepine, der kureres med aandelig Absinth. Derfra Bitterheden!

Dette om disse «unge Menneskeædere»! Dernæst komme vi til det Spørgsmaal: Tror Du da, alle unge Menneskeædere se saadan ud? Jeg tror det ikke. Jeg har heller ikke sagt det i min Anmeldelse. Jeg tror ikke, en enkelt Forfatter mægter at fotografere en hel Generation. Det er kun os Genier, der kunne skildre en hel haabløs Slægt.

Petrine er intet Geni, kun et Talent.

Petrine skriver om og i strængeste Forstand kun for dem, der have det samme Temperament, samme Skrædder, samme Frisure og samme Café chantant, som hun.

Vi ere Delegerede fra denne Tid, der komme sammen til Møde, hver fra sit Temperaments Enklave i Periodens aandelige Liv.

Er Du med paa den!

Godt! Den hele Selskabssal — Brüsseler Tæpper, bløde, folderige, svære Gardiner, der drages til Side af en hvid

Deatergonfækt,

tilberedt af Affekattermadammen.

Men jai skrifer gar ikke om de gongeliche Deater. Fordi jai er en loyal Demperamang, som har Respægt for de Ophaiede. Och dør ikke dale ondt om Gammerherren bach poe hanses Reck, so gun hanses Noile hør de. Va man gan gere anonimt men ikke, naar man, som mai och Hermann, skrifer me Navn. So jeg vil holle mai tils de smo Deater, hvis Diregdører er ikke Gammerherrer, menbarefsten Riddere af Danbrog. Och jai beginner met Braun. Fordi hanses Deater er de letteft a skrife om for en gammel Madam, der sit hel Lif har gun hat Omgang met Orang-Ubanger och Bafianer, och er glad a de er forüber for i Aar, och jai gan sitte po Flaiel och maiet Mahoni ute i Dachmarbeateret och see wirchliche Menscher gere Gomedie paa Deateret. Men ingen Affekatter mer! Och jai var ute a see „Seegadætten" der, som er en maiet brächtig Obera, vat jai gan got forstoe, a nu de gongeliche Deater har tat de Folckegomeddier som nu de dailiche „Gaarmand och Worsaa", der er et Schlags archæologisk Fund i en gammel Roman, fra Segondbeaterne, so ger di Revanche och tar Oberaen fra de gongeliche, som gan dem doch schlets aldeles ikke finge. Men i „Seegadætten" er den junge Nordahl Helt och racher hait ob over fine Gammerater ogsoe vat Stemmen angoer. Och har lat sich borcherlich gifte til Froken Holther. Och hun er Dronningen a Bortugal och maiet majestætisk. Ach Gott, vor var de dailich, naar Nordal og Dronningen a Bortugal bortugalede en Duæt. Och forresten var man som i et maiet brächtig Bortugalhus, vor der var Ungdom och Bortugalskab i store Portioner. Och Fru Dorasvarts henrikkede os forst som den kleine Fanchette, der er en lille Hex fra Baris och meer dydig en som man skulde dro. Fordi hun modstaaer den brasilianske Affekat, som galler sich Januario, men er igge i Familie med den hellige Januario, fordi han dør ikke la sin Blod flyde, som han gjør i Neabel. Men er en Gujon. Och Fru Dorasvarts, der er gommen i wite snefre Vermissionger, fichter mit so stor en Bravur, at man sku dro, hun sich hade maat fichte frem i Verten fra ganz lilbitte a. Och di schpiller ikke barefsten Gomeddie men ochsoe Sjak, och der er Ingen a dem værken Nordal eller Dronningen, som gan spille uten Dora och hun gør Nordahl mat, og Dronningen føler sich ochso mat och forlibt i Dora och hun blifer Subræt pony, som doch er hinnes Bransje och Dronningen och Nordahl blifer lykkelige bet hinanden og den gammel Braun lisoedan, och de er en moralsk Stük, fordi man ser en Seegadæt gere et got Barti, som bør være for den ganze Marine et Exembel dil Obbyggelse. Och gan de go i Bortugal, gan de ossi goe hos os, der er en seefarende Nasjon. Men den neue Seeoffiseersuniform i Bortugal er maiet schmukker end som voreses eien. Och Gadætterne lisoedan.

Smeraldine Butterstengel.

Paa Kafeen.

— Hvad skal det betyde, at *Dagbladet* i sin Anmeldelse af «Unge Mennesker» kaldte Peter Nansen en Fersken?

— Det var naturligvis en Trykfejl. Der skulde ikke have staaet en Fersken, men «en fersk En».

Kvindehaand, hvis slangeagtige Bugtninger — Om Forladelse! det var ikke den Gade. — Den hele Selskabssal, hvori disse Delegerede mødes, er et tro Spejl af Tidens Fysiognomi. Men kun et Spejl af Nutiden. Fremtidens ligger endnu i Spejlægget.

Og hver enkelt Forfatter vil være som et Træk i Tidens Ansigt. Jeg har overtaget Forhaaret.

Se — alt dette, det er den Æsthetikkens ABC, som jeg selv har lavet mig og som jeg ikke trode at behøve at gjentage.

Hav Opmærksomheden henvendt paa Opdragelsen! Lad Latinskolerne blive gjorte til de moderne Ideers Vuggestuer. Fyld ny Børnemælk paa de gamle Patteflasker.

Og kom ny Indmad i Sutten.

Se ogsaa til, at Hjemmene faa en rigere Magt end nu. Lad Børnebørnene for Alvor tage sig af deres Bedsteforældre. Det kan være generende for de gamle Folk at skulle høre Alt. Men — Naa — Enfin — Hm! De faar finde sig deri.

Man vil helst tie. Det er det konvenableste. Og der er jo dog Ting, uundgaaelige Ting — som — nu som man ikke taler om. Børnebørn med Bedsteforældre. Er der? — Ja — Har Du været i en Vuggestue, kjære Ven? Der vil Du have fornummet det Uundgaaelige. Man dækker derover, man vasker, man tørrer, man stryger. Men det er der. Man kan ikke undgaa at mærke det. Men saa bør man ogsaa tale om det, skrive om det, bringe Vuggestuens Duft ind i Literaturen.

Det er det, vi gjør.

Hvor er de Unge henne, som ikke leve, føle, tænke saaledes?

Ikke hos Ferslev! Ikke i «Morgengnavet»!

Mindst af Alt i «Dachsavisen»!

Jeg modtager mange, mange, mange Manuskripter lil Gjennemlæsning mellem Aar og Dag — og just af de Unge Men jeg finder ingen Livstroende iblandt dem. Du vil maaske sige, at disse ikke vilde søge mig; men denne Indvending gjælder kun højst betinget — skjønt alligevel, der er noget i den.

— — — Jeg har i denne Tid tænkt paa, hvor det er nemt at skrive anonymt. Men jeg har ræsonneret mig til Ro. Den Anonyme mangler Personlighedens Prestige. Man viser ham ikke til sin Nabo i Theatret. Man vender sig ikke efter ham paa Gaden.

Og hans Fotografi ligger ikke i Vinduet. Den Anonyme tegner kun Andre. Den, der skriver med Navn, tegner sig selv.

Derfor tegner jeg mig

Hr. Manbang.

Ikke ganske sikker.

— Men Gud, Adolf! Hvor mange er dog Klokken?

— Ja-a! Jeg kan i-ikke si-sige det for aldeles be-bestemt, for den ene Viser viser paa To og den anden vi-vi-viser paa Tre!

Ned ad Bakke.

— Aa — A æ saa ræj, Mads!
— I, te hwa æ Do saa ræj faa?
— A æ saa ræj — te Do ska kys mæ.
— Men de ka A jo et — faade A ska hold paa æ Bæster.
— A ka hold dem saa læng'

Hage.

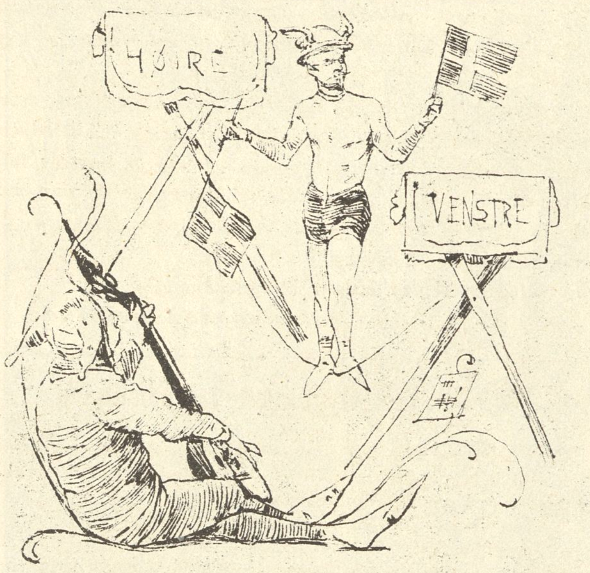

Om Kristoffer Hage, Hage, Hage, Hage
Harpens Strænge slaa og sjung!
Snart fra Tinge maa han drage, drage, drage,
Kjøbenhavn vil sikkert vrage, vrage, vrage
Hans Mixtur den svage, svage, svage, svage;
Ej ham hjælper Tietgens Pung.
Tung
Er den Lod for En saa ung.

Thi Kristoffer Hage, Hage, Hage, Hage
Er os rigtignok lovlig flot.
Som Agurker lagt i Lage, Lage, Lage
Venstres Paafund ses han tage, tage, tage,
Røre dem med Fraser vage, vage, vage
Sammen til en slem Kompot.
Blot
Den ham maa bekomme godt!

Dog Kristoffer Hage, Hage, Hage, Hage
Han er saamæn ej forknyt;
Han er ikke af de spage, spage, spage,
Har sit Lys sat højt i Stage, Stage, Stage;
Nys til Frederiksbergers Plage, Plage, Plage
Æsked' dem til Kamp han lydt.
Pyt!
Ej i Gang kom den Disput.

Han er Falbe-Hansens mage-mage-mage-
Mageløse fuldtro Ven,
Thi af samme Dejg de bage, bage, bage
Ministeriet mangen Kage, Kage, Kage:
Rævekager, der ej smage, smage, smage
Estrup. Det er rigtig Spænd.
Men
Höjre vil ej med paa den!

Sig til Venstre maa han hage, hage, hage,
Gaa med Chresten snart i Raad.
Og med andre Farver flage, flage, flage:
Naar han efter Klap vil jage, jage, jage,
Maa til Bønder ud han age, age, age,
Ikke mer til dristig Daad
Kaad
Styre ud sin Kaperbaad.

Som i Schandorphs »*Unge Dage*«, Dage, Dage
— Den berømte lange Sang —
Galt det gaar den unge Krage, Krage, Krage,
Gaar det galt den unge Hage, Hage, Hage:
Derfor højt vor Klage-Klage Klage-Klage-
Klagekvad med Sorgens Klang
Sprang
Ud af Hjærtets dybe Trang.

Fra Madam Bollerups Loge.

Kjære Hr. Redaktør!

Jeg kan ikke beskrive Dem, hvor rædsom taknemmelig jeg er, fordi De gik ind paa mit Arrangement; jeg har nu faaet Pladsen hos Tante Bollerup, og jeg er saa glad — uh, jeg kunde hvine højt af Glæde! Det Brev, som De faar fra mig i Dag, handler nu egentlig ikke saa meget om Theatret, som det vel helst maatte, men jeg vil gjærne sætte Dem lidt ind i Tantes Loge, jeg mener figurlig talt. Ser De, Tante har i 24 Aar havt Loge i det Kongelige, og vi haaber da ogsaa, at Chefen næste Aar griber Lejligheden til en 25 Aars Jubilæumsaften, hvor han godt kunde give »Samfundets Støtter«, *hvis* Fallesen *kan finde en Skuespiller til Stensgaard til den Tid, for saadan En er Tante for det kongelige Theater, jeg mener en Støtte, ikke en Stensgaard, og der vil nok komme Plader ud, og det ikke alene Fattigmandspladerne, saadan som Skuespillerne kalder anden Etages og Galleriets Plader, fordi de giver saa lidt i Feu, maaske der bliver udsolgt, for Tante har Masser af Bekjendte. De kjender hende maaske selv! Har De aldrig i August Maared set i Aviserne en galant Familie avertere om Logepladser? Det er Tante Bollerup, der er den galante Familie; ja, det lyder jo grinantigt for os, der kjender hende, men det hjælper alligevel; hun faar altid paa to Dage Pladserne udsolgt, og det er rigtig, virkelig udsolgt, ikke saadan som med* Peter Nansens: Unge Mennesker,

som Herman Bang og Peters andre Venner i Vor Tid hver anden Dag fortæller er udsolgt, uden at det dog nytter noget, fordi man stadigvæk kan faa nok af første Oplag.

Foruden Tante og tre andre Damer, som er fra den Tid, at de lader deres Mænd gaa paa deres Pladser, naar de giver holbergske Stykker, er vi sex unge Piger, som skiftes paa de første tre Rækker, og jeg har i den Anledning allerede lavet mig et helt stort Schema paa, hvor jeg skal sidde paa hver Tirsdag i Resten af Sæsonen, for der er nogle af de andre, som Tante siger snyder, naar de kan komme til det. Saa er der kun Fætter Konrad tilbage, men han kommer der nu slet ikke for Stykkernes Skyld, men kun for Marie Jørgensens, som han er forelsket i, saa ham regner vi egentlig ikke med, og han har ogsaa kun en Klapplads, og det kan ikke nytte, at han siger, det er det fineste, for det er det ikke, selv om han nok kan have Ret i, at Carit Etlar, der er den af vore Digtere, som kommer jævnligst i det kongelige Theater, er den Eneste, der har en Klapplads, medens de andre Digtere kun har simple Fripladser.

Det er jo nok noget sent, at jeg har faaet abonneret, men jeg har dog Gud ske Lov faaet de bedste Nyheder at se baade «I sidste Øjeblik», der kun spilledes af de Unge, og «Unge Koner», som spilles af de Gamle; og vi var alle sammen enige om, at det første var det morsomste, indtil vi fik at vide af Aviserne, at det ikke gik an at more sig over det, fordi Zangenberg gik omkring med et Stykke Brænde i sin Favn ligesom en anden Favnesætter. «Unge Koner» var derimod et underligt Stykke, og ikke en Gang Olaf Poulsens Regnestykke kunde gjøre det morsomt; Fætter Konrad sagde, at naar det kom til Stykket, var det kun et Stykke af et Stykke, og det var Asparsjerne Skyld i, og det var et stift Stykke; men Tante fandt det interessant, mest fordi hun syntes saa godt om det Overstykke, Fru Hennings havde paa, og hun paastod bestemt, at det Stykke var fra Bendix.

Imidlertid er det jo kjedeligt, at jeg ikke har overværet Opførelsen af de andre Nyheder, saasom «Farinelli» og «Eventyr paa Fodrejsen,» men Tante trøstede mig med, at jeg ikke var gaaet tabt af Noget, for det var ikke som i gamle Dage, nu havde vi jo hverken Rosenkilde eller den rigtige Skriverhans mere.

Med en venlig Hilsen Deres taknemlige

Tirsdagsabonnentinde.

De offentlige Bygninger i Kjøbenhavn.

Som Supplement til Kommissionsbetænkningen angaaende bemeldte Bygninger ser vi os ved velvillig Indiskretion i Stand til at meddele følgende:

Subsidiært foreslaar man, at Staten erhverver Lighuset ved Langebro, der i Følge et lavt Overslag kan faas for en billig Penge, og paa denne betydelige Grund lader opføre følgende offentlige Bygninger:

1) En Rigsdagsbygning, der tillige kan tjene som Begravelseskapel.
2) Et Begravelseskapel, der tillige kan anvendes som Morskabstheater.
3) Et Morskabstheater, der ogsaa kan benyttes som Drivhus.
4) Et Drivhus, der tillige kan finde Anvendelse som Fribolig for Folketingets Formand.
5) En Fribolig for Folketingets Formand, der desuden kan bruges til Idiotanstalt, og
6) En Idiotanstalt, der tillige kan anvendes som Rigsdagsbygning.

Efter hvad vi erfarer, har Etatsraad Meldahl allerede udarbejdet de fornødne Planer til dette store Bygningskomplex, og da Etatsraaden jo allerede tidligere har indlagt sig stor Fortjeneste af Statens offentlige Huse, haaber vi, at Folketinget ikke vil betragte denne Sag som et ganske almindeligt Kabinets-Spørgsmaal.

Tingstudier.

III.

Lyksalig er den Mand, hvem Folkevillien
Gav Hus- og Hjærterum i Tingets Hal!
Selv paa et «smudsigt Standpunkt» nok han skal
Deroppe staa saa blank og ren som Lillien.

Det Over-Tal, som styrer der Kodillen,
Har Aflad for hvert Nul i samme Tal;
Forsludrer han sig, vil i værste Fald
Hans Tunge-Skæbne blive i Familien.

Her har man Lov at sige, hvad man vil!
Med Ansvarsfrihed har bestandig pralet
Hint Samfund for politisk Abe-Spil.

Af slig en grundlovmæssig Ret husvalet
Man nemt paa Dommens Dag faar svaret til
Hvert utilbørligt Ord, man haver talet.

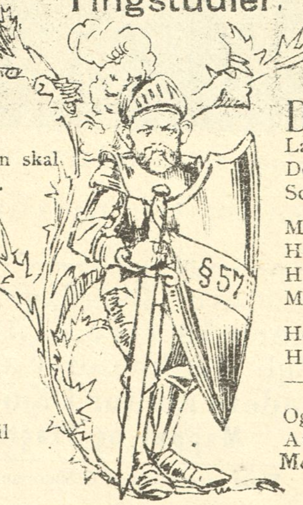

IV.

Den ædle Greve paa en saadan Post er
Langt taprere, end Nogen ellers tror;
Der tør han dristig om sig slaa med Ord,
Som ikke staar just i hans *Pater noster.*

Med Mandsmod bød han *Jyllandsposten* Trods dér,
Hvor den kan vandre i et fredlyst Spor,
Hvis Lyst at rakke Folk til vel er stor,
Men liden til at bøde, hvad det koster.

Her følte han af Intet sig generet;
Han vidste, han blev ikke «udleveret»,
— Han var jo net leveret, var det sket.

Og dog tør onde Tunger ha'e den Mening,
At her er dybtfølt Trang til en «Forening
Mod lovbeskyttet Umoralitet».

Det store Vælgerfolks moralske Kirke-Ret
Er den, at Førerne deri sig æder mæt.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

PUNCH.

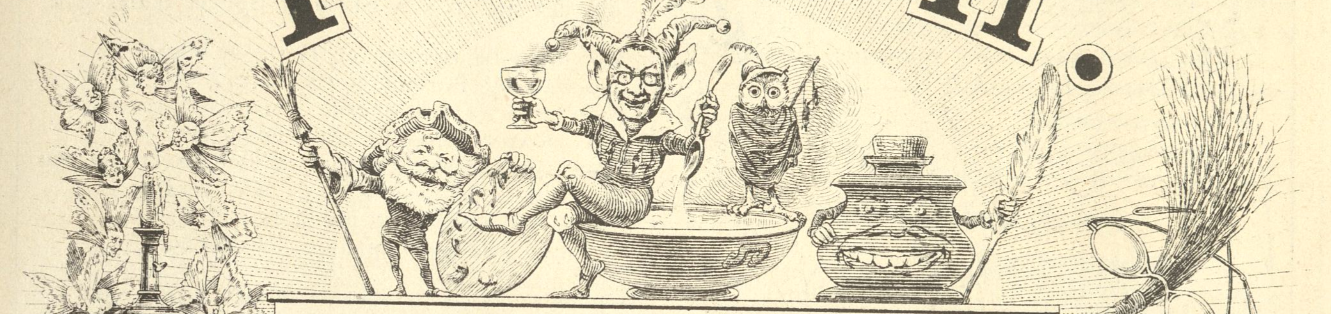

Glad med de glade?

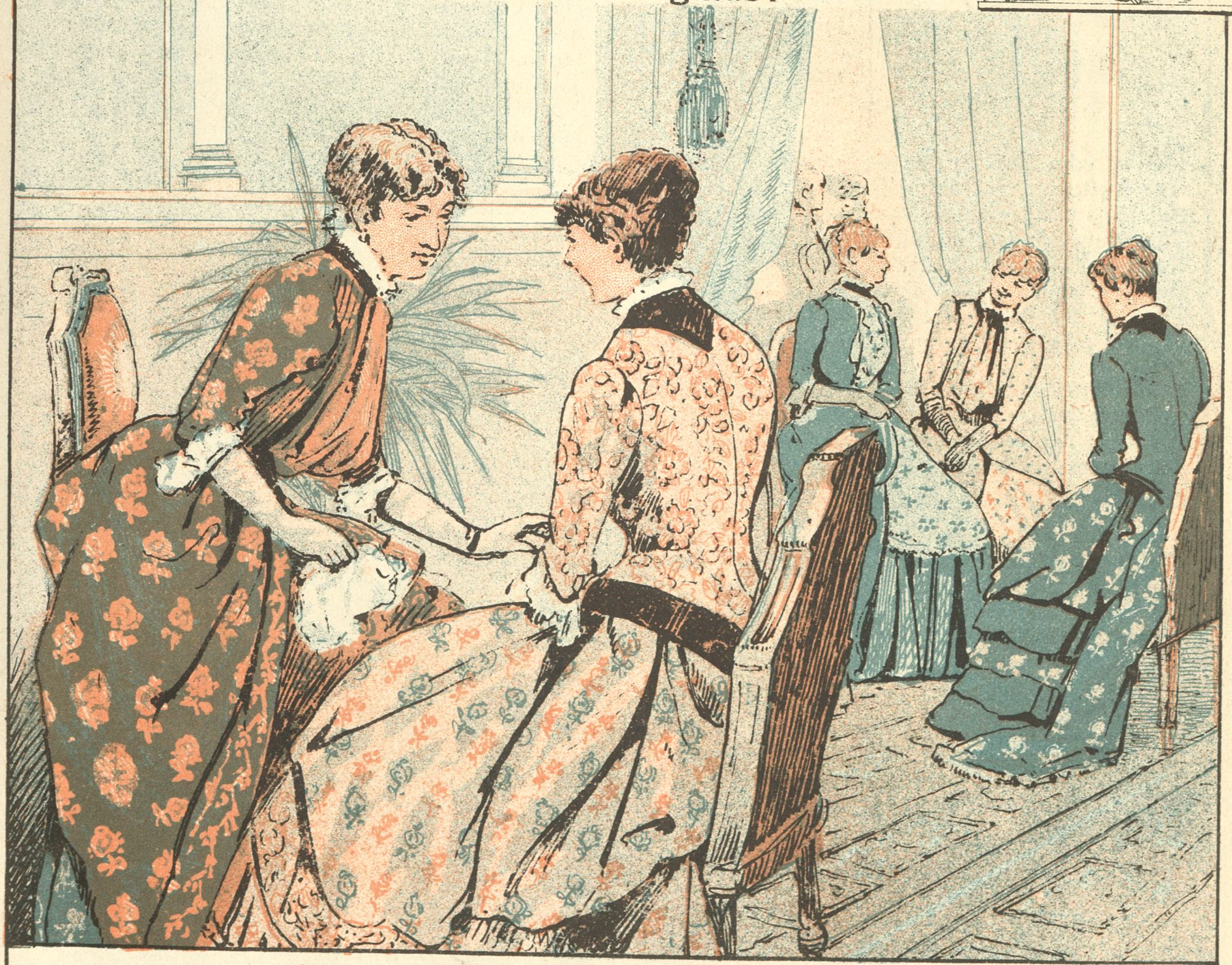

— Gud hvor Fru Bertelsen er lattermild!
— Ja! Og det er virkelig uheldigt, naar man har saa daarlige Fortænder!

Den liberale Vælgerforening.

Det er ikke blot Hr. BERG, som jo i Tinget
Gav Løfte om at være «liberal»,
Nej hans «Evropæere» staar selv paa Springet
Til samme Slags Forandring af Signal;
Nu høres ikke fra de Radikale
Deres «Fanden gale i de Liberale!»
Thi nu gi'er de i langt mere kjærlig Mening
Et Program dem for en «liberal» Forening.

Baade ERIK SCHRAM og mange andre brave
Literater føler deraf haabløs Kval,
At «vor Tilstand truer med at undergrave
Den offentlige Samfundsmoral»!

Der sker saa mange fæle Udskejelser,
Blandt andet ogsaa «Sandhedsfordrejelser»,
Og lutter Tant det Udsagn ej sig grunder paa;
Thi det har jo selv SECHER skrevet under paa!

Men man behøver ej en Gang at spørge
Om den ny Forenings Liberalitet,
Naar selv «Traditionerne fra ott' og fyrre»
Har Doktor PINGELS Anbefaling set.
Han, der var saa glusk mod Frihedsveteranerne
For den «Uret», som de gjorde Germanerne,
Er nu saa liberal, at han forsoner
Sig med «de berømmelige Traditioner».

Og SCHANDORPH ogsaa kommen li'esaa vidt er,
Skjønt han forhen mod de Liberale fnøs;
Han véd nu, hvor man kan sig faa «en Bitterhed i Sindet», som kan kaldes «grænseløs».
Og han véd, der findes hos den store Masse Had
Til Embedsmænd og Præster, kort sagt «Klassehad»;
Nu sit Publikum paa Byens Trommesale
Han omvende vil til gode Liberale.

For at opnaa det bør Kjøbenhavns Befolkning
Nu støtte Venstre, thi hos det dog ses,
At vor Grundlov faar en «liberal Fortolkning»,
Hvad blandt andet kjendes kan paa 5te Kreds.
— Bare nu Programmet ikke tager Skade
Paa den lovede Kasino-Maskerade,
Saa Bondefangerne maa kaste Masken
Og Liberaliteten gaar i Vasken.

Himmelbrev
tel
Degteren og Poletikkeren **Bjørnstjerne Bjørnson.**

Hoho Deres Velærværtighej! Her har Di den gamle glaje Tyroler igæn værendes saa munter som et Pindsvin i Spirittus, immervæk kvædende til Harpedoft og Strængeklang Viser til Pris for Velærværtighejens udøjelie Sjeni, havende aabenbaret sig paany i Velærværtighejens evi grinagtie nye Stykke. Naada hvor di har lagt Hoderne i Bløj heroppe i de gamle sjemytlie Valhalle! Voreses gamle Overhode Fatter **Odin** *sitter den hele Nat og rokker i Hlidskjalv, de Hele værendes «Over Ævne», og stortujendes af sit ene gamle Glughul af bare Arrikav, formejelst inte sæl kunnende gøre Mirakler og har hat alle de søje smaa blaaøjede Asynnier oppe for at probere at gjøre magnetiske Mirakkeler mæ kunnendes mageli faa dem til at falle i Søvn, prækendes for dem om Sperretisme og Atteisme og Raddekalisme, og va de hedder, men den gamle* **Thor** *kommendes i de samme hjem fra en Tordenbasseralle og rullendes op ad Bifrost med et Gedebukkerabalder som titusinde Fjeldskrej og syv og halvtresindstyve Dynemitbomber vækkeje dem, saa di sprang op som Gummilastigumsboldte smækkendes alle Vinneverne ob, formedelst di troje de var den søje lille Husarløitnant* **Freyr**, *der kom riendes mæ sin Æskedron, lajendes Gyllenbørste gjøre Kaprifolier paa Bifrost værendes en Labs. Vorover den gamle* **Odin** *blev æddderspændt og slo i Boret bandendes paa a di flanevorne Fruentømmer i Valhal bestiller ikke annet end spise Flæskekarbenaje, drekke Mjød og sy Mojepønt, va den Gamle ga han Ret i, forklarendes han, a de var derfor di wærken var nervøse eller hysteriapoplektiske, værendes Forudsætningen for Vælærværdighejens Mirakkelmageri, men den gamle Undertejneje fck* **Odin** *tel a sidde tre a di Smokkeste i otte Dages simpel Fængsel paa Vand og Brø givendes dem* **Petternansens** *«Onge Mennesker» og*

Hermanbangs Føljetonger a læse, haabendes derigænnem a bibringe dem nervøse Følelser og hysteriske Faanemmelser telstræggeli tel ai di ka ku gøres Mirakkeler mæ bagetter. Vorpaa den Gamle gik ner i Borjestuen og tømte en høi Snaps Gammelmjød mæ vores gamle Ven og Kriskammerat, den immervæk glaje Degtersjæl og Harpenspillekant Brage forsøjendes a drekke samme gamle Sollebror paa Pelsen va der va •Over Ærne• for den glaje Tyroler, bekommendes sæl derigænnem Dimmerlim og velle lære Brage a la Hønen gaa til Harpeakkompanjemang, som slo Klik, den Gamle fallendes i Søvn og snorkendes, som om Samme sad i første Pakæt tel voreses lille Eedevarts slets inte grinagtie Rabalderstykke Garmanvorse. Men den gamle Gløje drømte, a han hørte Velærværdighejen kommendes op i Valhal søngendes stærke Salmer lisom Præsten Sang, og den Gamle ble elægtriseret glemmendes Potegraen og dansendes Hopsasa a bar Gleje. Vorpaa han greb den fyldte Mjøddonk og sagde tel Velærværtighejen, som der staar i Støkket: Du skinneje . . . da du kom . . . min elskeje!

Vorpaa Velærværtighejen tog Mjøddonken og satte den for Munnen og drak den uj tel Bunden, den Gamle blivendes derover allieveller temmeli mismodi, sigendes atter som der staar i Støkket:

Men dette var ikke Meningen!

Vorpaa den Gamle vaagneje ve et vældi Spægtakkel, befrøgtendes føst a det var di tre innespærreje Asynnier, der var bleen hysteriapoplægtiske over Petternansen, men kiggendes ind gænnem Nøilehollet opdajede, a di sad og gnaveje Ydunsæveler, som di hadde hat i Lommerne og læsendes høit for hinanden i Annersens Eventyr, havendes brogt baade Petternansen og Hermanbang tel a sitte i dereses gulgule Krøller som Papilliotter, vorover der synnes inte a sku blie noen magnetisk-speritistisk Mirakkelforestilling paa vores Hofteater for de føste men rø Plakat. Og Spæktakkelet blev ve, saa den gamle Tyroler sjokkeje uj paa Bifrost for a spøre saj for hos Heimdal, va de hade a betyje, og samme gamle Natvægter laante den Gamle sin dobbeltløvede og riflede Theaterkiggert, saa den Gamle kunde obsalvere, a Kommersen kom neje fra Krisjannia, vor Velærværtighejens øngste Pode, han Skolegutten, sad i Tæateren tujendes i Taagelur og Bukkehorn og vrælendes: Leve Henrikibsen! Ner me Skrødder! saa det peb i Tollene. Vorover den gamle Unnertejneje blev saa glaj i Sind følendes, a Heltekraften i de gamle Norje inu sad i Longerne og var inte udød, vorfor den Gamle strax traskeje ner paa Exerserpladsen, vor Einherrierne stod og gjorde forberejende Øvelser, og fek Skærsanten tel a øve Manskavet i a rove: Ner mæ Skrødder! Og de ka nok hænde sai, di Kale ku brøle i, skønt di vidste jo inte væm Skrødder var, værende dem knusendes ligegyldi. — Men ves den Gamles Drøm sku gaa i Opfyldelse og Velærværtighejen en skøn Da sku komme kørende op ad Bifrost mæ Extrabefodring, saa skal han blie modtaet a den Gamle med en Velkomsttale og Einherierne skal staa opstillet ang Hæ og vræle Leve Bjørnson! Ner mæ Skrødder! og de ska være aransjeret a Velærværtighejens

immervæk gemytlie gamle glaje

Færtignant

p. t. Valhalla.

I Ørsteds-Parken.

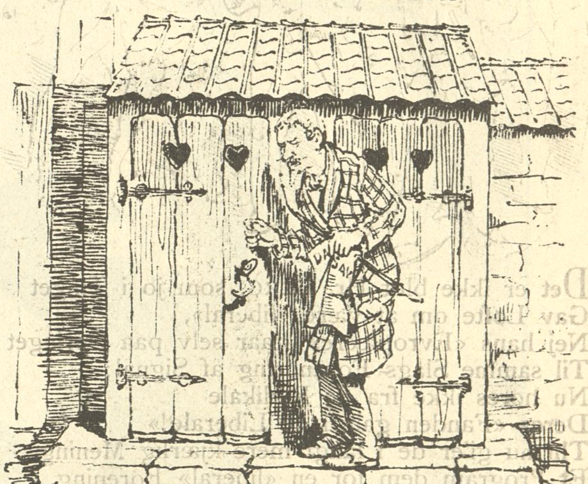

Frits Jürgensen *invenit.* Dag*)s-Avisen *scripsit* $^{23}/_{11}$ 83.

— Undskyld jeg afbryder Dem, Hr. Borgmester Ehlers; men er De ikke snart færdig?

*) Renoveret, som De véd nok.

Ogsaa en Greve.

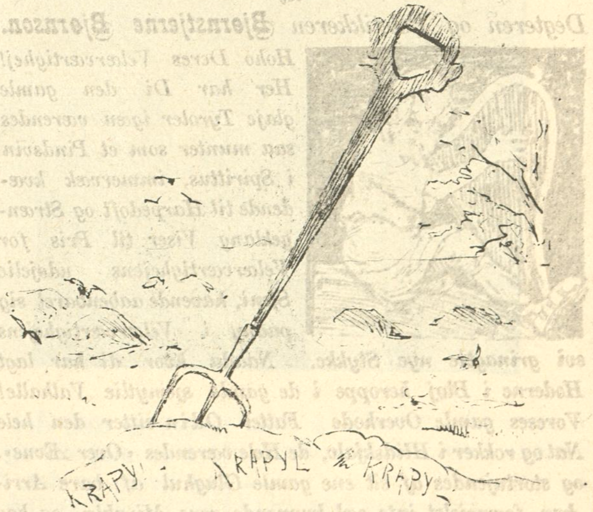

J'y suis et j'y reste!

Et Portrætgalleri.

— Hvem er det, der hænger paa Væggen der?
— Det er maj sel og min Felovede.
— Og hvem er det, der hænger ved Siden af?
— Det er maj sel og min forrige Felovede.

Et stærkt Hoved.

Landhøkeren: Saa skal Du have med hjem 2 Potter gammel Rom, 4 Flasker Akkevit, 1 Pot Solbærrom, 2 Flasker Genever og 2 Flasker Malurtbitter; kan Du huske alt det, eller skal vi skrive det op?

Landposten: De' behøves inte. Je haar tidt hat mejet mier i Hodet end som saa!

Den nyeste Spekulation.

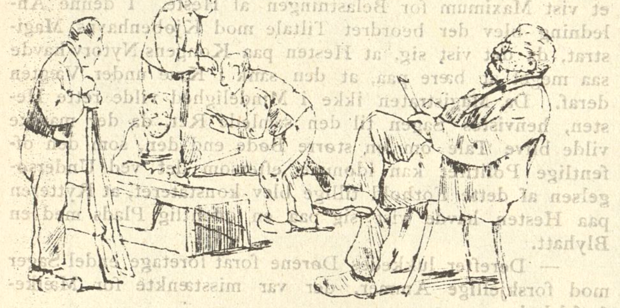

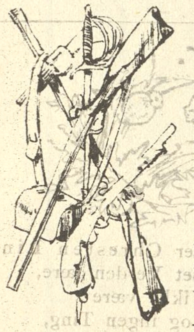

Vor rare «bevidste Folkemagt»
Har altid sig ufortrøden lagt
Efter alle Slags Entrepriser,
Snart Brandkasser, med og uden Skavank,
Snart Svovlsyreaktier og Folkebank,
Snart Dax- eller Amts-Aviser.

Nu tilraades hver en Radikal
I Rifler at stikke sin Kapital,
Hvorved man sikkert forventer,
At Riflernes Kurs i Vejret vil gaa;
Thi saadan en Folke-Banknote maa
Nødvendigvis trække Renter.

Vist er det, at Bergs og Holsteins Kredit
Hos Folket vil ende en Gang med Fallit,
Trods alt, hvad fra den Kant høres;
Med tomme Løfter bestandig de kom;
Og Løftelsens Mænd er nu enige om,
At noget maa der sgu gjøres!

Et Folketingsflertal, der plaprer ud,
At her er begaaet Grundlovsbrud,
Og derpaa med samt sin Mening
Koldblodig gaar hjem og lægger sig,
Er i det højeste kun paa Vej
Til at danne en Røffel-Forening.

Selv Heltemodet i Jyderup,
Hvor «Folkedommen» blev flasket op,
Har nok alt andet end flasket sig.
— Nej, kom til gamle Norge, min Far!
Deroppe vi Riffelforeninger har,
Som, Fa'en hakk' mig, har vasket sig!

Det Stikord gav Venstre fornyet Sving.
Paa Dansk-arabisk det sa'e: «So ein Ding
Muss ich auch haben hernede!»
Saa sendte de trindtom i Land og By
Det Budskab: «Nu lægger ud paa ny!
Thi Bøsserne skal holdes rede!»

— Des værre er her et «Aber dabei»,
Som ved enhver anden Abestreg:
En Venstreforening med Skytter i,
Det véd man, kan ikkun det Maal være sat,
At skal man paa Bøsserne tage fat,
Saa er det af den Slags, man spytter i.

Deatergonfækt

dilbeiedt af Affekattermardamen.

Folkdeateret „En doli Supjækt." Det er en maiet reiendes Lystspil, som beginner hos Golling i hanses Hjem poe Gollinghus, vor hand met Fru Hansen-Lumby holler sin Silfbrillup, och er maiet morsom och blir gord dil virchlig Gancellirod derfor, lisom Heyman som var endnu morsommer blef gord dil Etasrod. Men han den gammele Stigord blir sjalu, fordi han foer ingen Rang, och gør Schandalle mit mellem de fine Folch, och Golling sier han gan go sin Vei dil Gasino och schpille der. Men Freken Sørensen holler af Stigord, lisom hele Familien Sørensen och vil noddig gi ham op. Men i andet Acht har den junge Dichter Hellmann doch gord sine Hoser grøn, och Freken Rekisse er blefen sjarmert i hans Digterdalang. Och det er maiet fint, a hun blir ikke forelsket i de man seer a Hellmann, men i de man ikke seer, nemlig hanses Dragedie, som er blen antat ve den gongeliche Deater, och han deglemerer Enden, vori Heltinden resincrer och goer i Betersens Jungfrugloster. Och den Ende gan Rekisse ikke modstoe, men hun sir den er dailich, och di skal lie dil a foe hinander, men so gommer den gammel Stigord igæn, och sir han vil bli, hvis Freken Sørensen vil gi han et Kiss och Rekisse kisser han, och Bums! der stoer Golling och Rekisse sier nu vil hun elsk den gammel Stigord, men ikke schtrax men fra Onsda dil-Lørda schkal de bli gct igæn, och a den gammel Zink har di gord en Tachrende i Reinevær, soedan goer hand och winer i sin Taskterklæd a Rerelse maiet grinagtig. Na so i den dreddi Acht der elsk hun soe Stigord, och Hellmann mo sto me en dør Mund, dil Fru Gristensen gir han en Kiss, men den bryr han sai ikke om och reiser eng dil Gammerherren for a so sin Dragedie spilt. Och den seer vi ikke, men vi foer wite den er blen modtaen met Ablans, so den har waaren en got Gesjæft for di Sjauere, och di Schtachler gan dræng dil den, som di har brænt sich poe Illebrændselen i Gaarmand Worsaa forleten. Och nu schkal di ha Deglerasjon och Freken Lidia Sørensen har wæt i Butikker och Fru Lange-Hansen har och waaren i Butikker for a kjebe lidt Billeri dil Lidia, och hun er maiet yndich, men so beginner hun po een Gang at elsk Hellmann, och Stigord sir, nu mo der bli Schlut, for di er langt hen i fjer Acht och so deglererer han och hun gan ikke byt Gaard mer, fordi der er ingen femt Acht. Och jai ve ikke vofor de heter en dolig Supjækt, fordi po Seenen schpildte di maien got, men de var vel han, der gommanderede Glakken som var den dolie, for di glapped aldid po di gale Steder, so di arm Schauspillere ku go hel fra Gonsæpten somti, och den, som førde di Glapper an er vist en Glapperschlange, som Watt vet sin Barm har opelskt och lønner sin Welgerer met hanses neue Lystspil at schpolere, och man schkal ikke dræt op Glapperschlanger, for di gan ikke drives i vores Demperatur men gun po Wat, och so sterber di doch och goer i Spirridns bagetter. Och de var poe Folketeateret, men po Gasino schpiller Gammerherren Hajgut met Annersen och vil Fru Oda-Bedersens Hjærtbanken ikke gi sin Samtyk, for han vil den gongelich brivilligerede Hjærtbanken ikke la goe fra sich, och der er soe mange schmoe Elefer po Gongens Nydorf, der renner efter Gammerherren, och ber han gie dem Hjærtbanken, nadierlich Emillies a Heiberg, och Neimann ville hugge Beterravn, och Bastor Hostrup gaf sin Welsinels, men wat gord Gammerherren? Han hatte waaren Gomandant poe det Eiland Bornholm och lert a Gommandanten po Friderichsteen Festung a man schkal sie: Nix ville Du lil Dræng met den flad Gaskæt! Som jai sæl met disse mine helliche Ohrer har hert mang

Gang den Tit jai sæl war jung och dailich mett en roth Durban och Lifband och gorte Skerte och schlog poe Dromm, naar Affegatterne danichte Majorka i de schtor Delt poe Dirhafsbakken. Och det war Gonst! Det war det!

Smeraldine Butterstengel.

Fra den offentlige Politiret.

— Værtshusholder Sørensen, der havde trakteret to patrouillerende Betjente med forskjellige Drikkevarer, som var blevne nydte paa Fortovet udenfor hans Beværtning, var tiltalt for Overtrædelsen af Politivedtægtens Paragraf 3744, ifølge hvilken det ikke er tilladt Værtshusholdere at servere Drikkevarer paa Gaden uden speciel Tilladelse. I Betragtning af Gjæsternes særegne Forhold til Politivedtægten blev Tiltalte dog frifunden, da man ikke fandt Grund til at forkaste hans fremsatte Paastand om, at han i det givne Tilfælde forud havde erholdt Politiets Tilladelse.

— Ved et Eftersyn paa Snedkermester Larsens Værksted viste det sig, at der manglede to Brandspande i det lovbefalede Antal. Larsen, som i den Anledning var tilsagt at møde for Overtrædelsen af Paragraf 6389, fremførte til sin Undskyldning, at han havde havt sine Galoscher staaende paa Værkstedet, og at disse var et Par rigtige Brandspande, men han kunde dog ikke undgaa at erlægge 1000 Kroner i Mulkt for de ulovmæssige Brandspande.

— Fiskerkonerne Lavrine Gjedde og Sidse Hummer havde afstedkommet et større Gadeopløb ved Gammelstrand, hvor Mad. Gjedde havde grebet Mad. Hummer i Krebsen, paa hvilket Angreb Mad. Hummer havde svaret ved at give Mad. Gjedde En paa Torsken. Da der derefter opstod et Slagsmaal imellem dem, hvorunder de nær var faldne ud over Kajen, fik de en Advarsel om for Fremtiden bedre at passe paa Kajen.

— Legetøjshandler Mortensen havde i sit Vindue til Gaden udstillet et Dukketheater; da dette saavel manglede det lovbefalede Jerntæppe og Overrislingsapparat som de nødvendige Reserve-Oljelamper, og da Udgangsdørene fra Scenen ikke var af Jern, men kun af Træ og Pap, havde Brandinspektør *Schønheyder* forlangt Mortensen tiltalt for Overtrædelsen af Brandforordningens Paragraf 5913, og Mortensen blev idømt en Bøde af 2000 Kroner forat have udsat flere af sine Medmennesker for Livsfare.

— Flere Skoledrenge blev noterede af Politiet, fordi de paa Vejen til deres Skoler havde løbet over Knippelsbro, skjønt det ved store Tavler er kundgjort, at man kun maa bevæge sig i Skridt over denne Bro.

— En Kusk blev ligeledes noteret, fordi han havde kjørt i Galop gjennem Farimagsgade, og det samme var Tilfældet med en Ligvognskusk, der havde kjørt saa langsomt gjennem samme Gade, at han havde hindret den frie Passage.

— Chefen for det kongelige Theater, Kammerherre *Fallesen*, og anden Sceninstruktør Hr. *William Bloch*, var tiltalte for uforsigtig Omgang med Ild og Løs, idet de under Opførelsen af *Garman & Worse* havde afstedkommet en mindre Ildløs bag Scenen. I Betragtning af, at den arrangerede Ildebrand var saa ubetydelig, at de fleste Tilskuere slet Intet havde mærket til den, slap de med en Advarsel, idet de lovede næste Gang at gjøre det bedre.

— Forat have vist sig paa Gaden i kjendelig beruset Tilstand var et større Antal Personer forlangt tiltalte efter Politivedtægtens Paragraf 10719. Da de protesterede herimod og godtgjorde, at de kun kom fra en lille Middag paa Bidstrup, modtog den Betjent, der havde foranlediget Anholdelsen, en Advarsel for uberettiget Misbrug af sin Myndighed og Tilhold om en anden Gang bedre at se, hvem han har for sig.

— Den nye Politivedtægts Paragraf 13844 fastsætter et vist Maximum for Belastningen af Heste. I denne Anledning blev der beordret Tiltale mod Kjøbenhavns Magistrat, da det vist sig, at Hesten paa Kongens Nytorv havde saa meget at bære paa, at den sank i Knæ under Vægten deraf. Da Magistraten ikke i Mindelighed vilde rette Hesten, henvistes Sagen til den samlede Ret, da der maaske vilde blive Tale om en større Bøde end den, som den offentlige Politiret kan idømme, eftersom det ved Undersøgelsen af dette Forhold tillige blev konstateret, at Rytteren paa Hesten havde vist sig paa en offentlig Plads med en Blyhatt.

— Derefter lukkedes Dørene forat foretage endel Sager mod forskjellige Ammer, der var misstænkte for Mælkeforfalskning.

Tingstudier.

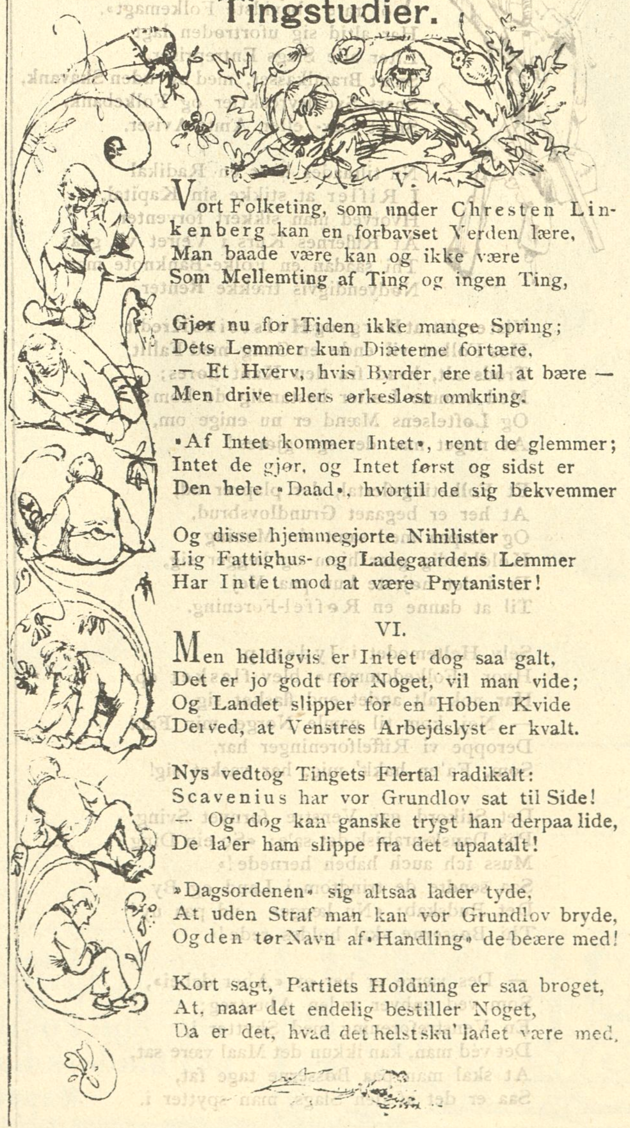

V.

Vort Folketing, som under Chresten Linkenberg kan en forbavset Verden lære,
Man baade være kan og ikke være
Som Mellemting af Ting og ingen Ting,

Gjør nu for Tiden ikke mange Spring;
Dets Lemmer kun Diæterne fortære,
— Et Hverv, hvis Byrder ere til at bære —
Men drive ellers ørkesløst omkring.

»Af Intet kommer Intet«, rent de glemmer;
Intet de gjør, og Intet først og sidst er
Den hele »Daad«, hvortil de sig bekvemmer

Og disse hjemmegjorte Nihilister
Lig Fattighus- og Ladegaardens Lemmer
Har Intet mod at være Prytanister!

VI.

Men heldigvis er Intet dog saa galt,
Det er jo godt for Noget, vil man vide;
Og Landet slipper for en Hoben Kvide
Derved, at Venstres Arbejdslyst er kvalt.

Nys vedtog Tingets Flertal radikalt:
Scavenius har vor Grundlov sat til Side!
— Og dog kan ganske trygt han derpaa lide,
De la'er ham slippe fra det upaatalt!

»Dagsordenen« sig altsaa lader tyde,
At uden Straf man kan vor Grundlov bryde,
Og den tør Navn af »Handling« de beære med!

Kort sagt, Partiets Holdning er saa broget,
At, naar det endelig bestiller Noget,
Da er det, hvad det helst sku' ladet være med.

La dernière affaire.

JUGAR *pinxit.* PUNCH delineavit.

Saa gode Venner var de alt i mange Aar,
Nu mellem dem en Kamp paa Liv og Død der staar;
Det gjælder ej om Kunst, ej om æsthetisk Sans,
Der er de hjemme som «En Spurv i Tranedans»;
Om Sligt man spørger ikke mer i vores Tid,
«*Ou est la femme?*» — det er jo den moderne Strid!

udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 6. December. Nr. 49.

PUNCH.

Forsmaaet.

— Thorkild, skal vi to være Kjærester?
— Nej, Alfrida! Jeg har to i Forvejen.
— Aa, for to Øre, hvad?
— Nej, jeg gjør det ikke.
— Det kan ogsaa være det samme, din Buxetrold!

Fra de drivendes Lejr.

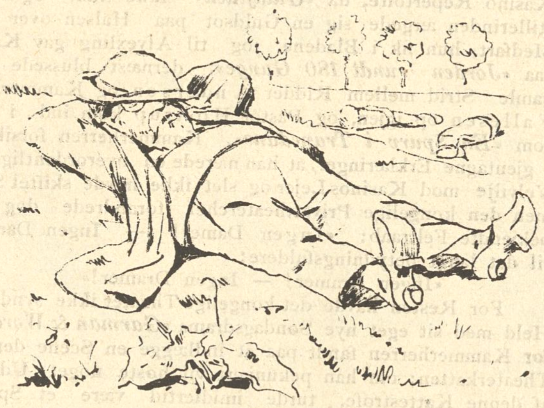

Vort Folkekammer, som i Aar har lagt
Sin Virksomhed og al sin Pligt paa Hylden,
Er næsten bleven Landets «stille Magt»,
Fordi det er saa lidt, det vil ha'e sagt;
Det har gjort Vrøvl om PINGEL og om MÜLLEN
Samt for sin Adfærd givet ESTRUP Skylden
Men ellers det kun Livstegn fra sig giver,
Naar det gjenvælger BERG til Over-Driver.

To Maaneder er alt forløbne, siden
Det sammen kom for Landets Ve og Vel
At fremme ved at lægge Baand paa Fliden,
Men ikke paa sin Lyst at gjøre Spræl.
Skjønt det ej ESTRUP slaaet fik ihjel,
Det lykkedes dog at ihjelslaa Tiden,
Et Resultat, man passende beskriver
Som Idealet for en rigtig Driver.

To Maaneder og endnu lige nær!
Det er dog ikke uden Grund, man kalder
Os Danske for et nøjsomt Folkefærd,
Der ta'er med Alt til Takke, som det falder!
Man «Handling» loved Vælgerfolkets Hær;
— Nu sidder Førerne i Tingets Haller,
Og deres Hænder smukt i Skjødet bliver,
En Skjødesynd, der passer paa en Driver!

Det maa jo, — naar en „*Haupt- und Stats- Aktion*"
Man Vælgerfolket glat som Karper byder
Og lover det en hel Rebellion,
Saa snart Stormklokken blot i Tinget lyder,
Dog skuffe Folket, naar selv en Person
Som BUSK trakterer kun med tørre Jyder,
Og ingen vovet Trøje mer opliver
Den store «Daad» at stemple sig som Driver.

— Men Faktum er, nu driver Venstres Mænd
Ad noget, som de kalder Folkestrømmen,
Der efter deres Mening fører hen
Til snar Opfyldelse af Højhedsdrømmen,
Skjønt den gaar nedad svært, og ingen Svømmen
Formaar at hjælpe «opad» dem igjen,
Hvem Anarkiets Malstrøm med sig river,
Om ogsaa de har BERG til Over-Driver!

Verdens Gang.

November 1883.

November er som bekjendt Skiftemaaned, og en Beretning om Maanedens Begivenheder bliver derfor ganske naturlig at ligne med et Skiftebrev.

Trods de mange Begravelser, der i de forløbne to Maaneder har fundet Sted i Folketinget, har der dog endnu ikke vist sig Tegn til, at Venstre vil skifte System, saa der ingen Rimelighed er for, at denne Samling vil blive til nogen Skiftesamling, skjønt Majoriteten ganske vist har skiftet Mening om enkelte af dens egne Poder, som f. Ex. Alderdomsforsørgelsesloven. De kjøbenhanske Venstremænd skiftede imidlertid Navn og kaldte sig nu for den liberale Forening; var det let nok at blive klog paa Foreningens Mening, saa faldt det ulige vanskeligere at fatte Hr. Fabrikant Ørnbergs skiftende Sindsstemninger, der gik efter det militære Tempo: «Venstre! — Højre! — Venstre! — Højre!» Foreningens Stiftelse fremkaldte for øvrigt et livligt Ordskifte mellem «*Dagbladet*» og «*Fædrelandets*» gamle Helt, Hr. Emil Elberling, som navnlig holdt paa, at han godt kunde bestyre et stort Bibliothek, fordi han var en lille Mand. Ude paa Landet skiftede Venstremændene derimod Dragt og viste sig ligesom Jens Busk ikke bange for at vove Trøjen, men anlagde for Sikkerheds Skyld Højmarks Riffelskytteuniform, hvorover Højremændene naturligvis kom i Harnisk. Og i Anledning af, at Byfoged Muus i Sorø havde sat en Mand, der skulde i Forbedringshuset, i Tugthuset, skiftede Venstreførerne Uniform og gik som Kammerjægere paa Jagt efter Muus. idet de tillige benyttede Lejligheden til at angribe Byfogdens Foresatte, Amtmand Vedel; men det lykkedes dem hverken at jage Muus i et Musehul eller at forstyrre Vedel paa hans Vedelløbebane.

I Udlandet var det ogsaa Skiftetid. Tyskland og Frankrig skiftedes først til afvexlende at true hinanden med at erklære Krig og til at underrette Samtiden om, at de var de bedste Venner af Verden, og skiftedes derpaa til at holde Mindefester med Afsløringer af forskjellige Statuer af Germania, Alexander Dumas, Luther og Balzac. I Slutningen af Maaneden gjorde den tyske Kronprins Gjenvisit hos Kong Alfonso, og denne Rejse virkede som et spansk Flueplaster paa Frankrig, hvor Aviserne strax meddelte, at Præsident Grévy i næste Maaned ogsaa vilde gjøre en fransk Visit i Madrid for at vise, at han ikke frygtede Uhlankongens Spanskrør.

Forøvrigt kom det franske Ministerium Ferry ikke til at skifte den Gang; men hvor længe Ministrene blive i deres Konditioner, er dog et stort Spørgsmaal, da det himmelske Rige atter gjorde et Helvedes Spektakel i Tonkin. Et andet Østerland, om hvis Beliggenhed Folk i Almindelighed vide ligesaa god Besked som om Tonkins, er ogsaa kommet paa Dagsordenen, nemlig Sudan: her opstod der nemlig en falsk Profet, som dog adskiller sig fra de sædvanlige Profeter ved at være endogsaa særdeles agtet i sit

Fædreland, og han lagde ordentlig i Kakkelovnen for Ægypterne, skjønt der i Forvejen er saa varmt i Sudan, at de ellers altid parate Englændere endnu betænke sig paa at sende deres Tropper i det Sudantorium.

I Oldenborg var der som en Efterslet af Sommerens Oldenborrekrig nær udbrudt Krig over, at en preussisk Major Steinmann havde skjældt nogle af Landets Soldater ud for Oxer; heldigvis blev Faren dog afværget, da alle Parter følte, at det vilde være at gjøre en Myg til en Elefant, om man førte Krig, fordi en Major gjorde en Oldenborre til en Oxe. Her hjemme havde Maaneden ogsaa en krigersk Steinmand at opvise, i det Hr. Billedhugger Secher Malthe i *«Dagens Nyheder»* angreb Professor Stein paa det voldsomste og samtidig maltbetrakterede Etatsraad Meldahl; men et Par Dage efter oplyste Bladet imidlertid, at Billedhuggerens Maltextrakt nok ikke havde været ganske uforfalsket.

I den æsthetiske Verden herhjemme skiftede Bjørnstjerne Bjørnson Signaler og optraadte som Gaadefabrikant, og han fordunklede aldeles s—r ved det Stykke af Stykket *«Over Ævne»*, han udgav; Bjørnsons yngste Søn viste sig at være en stor Lurendrejer ved en Koncert, han og nogle andre unge Mennesker foranstaltede i Kristianias Theater, hvor han producerede sig paa det nyopfundne Instrument, Taagelur. Takket være Hr. Peter Nansen gjorde ogsaa Kjøbenhavnerne Bekjendtskab med *vor Tids* Unge Mennesker, som han kaldte sine franske Skiftinger; de opnaaede virkelig ved Hjælp af Herman Bangs Reklamer at blive Gjenstand for megen Omtale, om det just ikke kan siges at være hædrende Omtale. Heller ikke de nye Dampfærger *«Korsør»* og *«Nyborg»* fik hædrende Omtale, da Aviserne hver Dag maatte bringe Bulletiner om dem, idet Færgerne trolig skiftedes til at besørge Overfarten over Store Belt og til at gaa i Stykker.

I Theaterverdenen var der meget Røre; først skiftede Kasino Repertoire, da *«Guldfluen»* ikke trak, og Fremstillerinden ærgede sig en Guldsot paa Halsen over den Medfart, hun fik i Bladene, og til Afvexling gav Kasino saa *«Jorden rundt 180 Gange»*; dernæst blussede den gamle Strid mellem Ridder Andersen og Kammerherre Fallesen op igjen, og Pastor Hostrup kom ind i den som *«En Spurv i Tranedans»*. Kammerherren forsikrede i gjentagne Erklæringer, at han nærede en overordentlig stor Velvilje mod Kasinos Lejer og slet ikke havde skiftet Sind; men den kongelige Privattheaterchef forandrede dog det bekjendte Feltraab: «Ingen Damer! — Ingen Damer!» til det langt betydningsfuldere:

«Ingen Dramer! — Ingen Dramer!»

For Resten havde det kongelige Theater ikke synderligt Held med sit eget nye Søndagsdrama *«Garman & Woreses»*, før Kammerherren fandt paa at indlægge en Scene deri for Theaterkatten; om han pekuniært vil høste noget Udbytte af denne Kattestrofe, turde imidlertid være et Spørgsmaal, thi efter Forlydende agter Folketheatrets Lejer, Hr. Robert Watt at klage til Kultusministeriet over formentligt Overgreb fra Fallesens Side ved at opføre *«Naar Katten er ude —»*.

I Slutningen af Maaneden var Publikum meget ængsteligt for Hr. Olaf Poulsens Helbred, da han meget ofte var hæs, og Rygtet gik, at han daglig tog af; det viste sig imidlertid heldigvis at være en Misforstaaelse, idet det var som Fotograf, at Hr. Olaf Poulsens tog af.

Den ubetinget mærkeligste af Maanedens Theaternyheder var dog, at Dagmartheatret fik sig et Kassestykke.

Vise om Theatret.

(*Mel.*: Visen om Theatret.)

Sjunge vi vil i Dag om en slem
Mis-Gjerning, øvet i Musens Hjem,
Om, hvordan *Garman & Worse* har ha't
Sin *Mis en Scene* ved Theatrets Kat,
Der hør' i Musens Katekisme
Til Kategorien Realisme,
Men intet Mis Foster er af en fri
Kjærligheds levende Fantasi.

Den var mis modig og mis stemt; den saa,
Dramaet vilde til Rotterne gaa
Som mis erabelt og som en for bred
Mis Brug af Folks Taalmodighed.
Derfor har Mis tænkt, at den har villet
Frelse fra Mis Kredit Stykket og Spillet;
Hvem, som har Mis kjendt, sikkert ej tror,
Nogen Mis undelse i den bor.

Derfor paatog i egen Person
Mis sig en realistisk Mis sion,
Lod uden Mis Tro paa Scenen sig se,
Mis fornøjet med sin Ide,
Men lie'som Eedvard, han kun fik naaet,
At hans «Besøg» blev mis forstaaet;
Mis, Mis, miskjendt Geni,
Var ogsaa Rollen, han optraadte i.

Thi hvorvel Publikums Glæde var stor,
Og der til Mis hag ej hørtes Spor,
Mis stemt de andre Aktører glat
Udøved' Mis Greb mod Husets Kat;
Den kunde slet inte deres Justits li'e,
Situationen blev næsten Mis lig;
Tæppet gik ned, før man kunde faa den
Mis Alliance hævet igjen.

Heraf kan ses, at Theatrets Kontrol
Staar i et sørgeligt Mis Forhold
Til Illusionen og bringer for Dag
Mis Handling af den gode Smag,
Og kan en Hund i et Keglespil være
Slem, man ej derom kan Mis Tvivl nære,
Større Mis ère dog fremkalde vil
En Kat i et realistisk Spil.

— Kjære Forfattere, tag det med Ro!
Det var et Kis Puds, kan I tro,
Som lidt symbolsk eder antyde kan
Elskovsgudinden Frejas Spand;
At hun jert Dramas Værdi kan fatte,
Saas jo paa en af hendes Katte!
— Havde den bare med Killinger væ't,
Da var det sket sin moralske Ret.

Paa Kaffeen.

— Har Du hørt, at der vil blive anlagt Sag mod Watt for Overtrædelse af den nye Politivedtægt?

— Nej! — Hvorfor?

— Jo, for han vil ikke kjøre Skuespillerne hjem, naar de har spillet i *«Han drikker!»*

Zoologisk Tvivl.

Provisoren: 2 Igler — Værsgod!
Damen: Men Gud! De har jo ingen Ho'ede! Hvad Ende bider de i?

Det dyreste er dog det bedste.

— Næ, ser du Peddersen, jeg kjøver aldrig mere Brænvin te 32, for de er alt fo mejet onskabsfuldt; je ku aldrie tae mej nok saa lille en Taar, før je fik Løst te a slaa Øjne aa Næser ind paa Mæmennesket, aa saa kjenner du jo nok, hva der føller etter; Betalingen fo de, di kaller «Kløe aa Smerter», «Vandsvir» aa hva de ellers hedder, men sien je har begyndt aa kjøve Brænvin te 33 Øre, ka je drekke mej en Donner i en Ruf, saa je ligger unner Bordet som en slavtet Torsk, aa je ska dov aldri fornærme et eneste Menske.

Rimbreve

til

Fætter Kristian i Nykjøbing.

LVI.

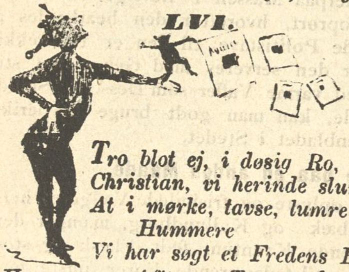

Tro blot ej, i døsig Ro,
Christian, vi herinde slumre,
At i mørke, tavse, lumre
Hummere
Vi har søgt et Fredens Bo,
Hvor, mens Aft'nens Taager skumre,
Vi som blege Larver kravle
Eller tankeløse glo
Paa den Slægt, der oversavle
Vil vor Ungdoms Haab og Tro,
Men som mægted kun at avle
Et politisk Embryo.
Hist fra »Gimle«,
Hvor de svimle
Frederiksbergske Frihedsguder
Svor ved alle høje Himle
Estrup snart at gjøre Knuder
Og la'e Skeel fra Sædet trimle,
Smitten kom, og Folk blev gale,
Æsler krøb i Løvehuder,
Uden Hoved, uden Hale,
Som en Efterklang af Zahle
Lød den Elberlingske Tale.
Ak, men dog som »Liberale«
»Vækkelse« de Folk bebuder,
Mens de i Trompeten tuder.
Politikens gamle Simle
Tykt blev smurt med Venstsesmørelse,
Syn og Hørelse
Rent forgik
Ved den Dosis, Højre fik;
Men trods alle Slags Forførelse
Venstres snilde Politik
Virked ej som Elskovsdrik
Til almindelig Forgjørelse.
Folk saae vrimle
Stime, stimle,
Men gik den forkerte Vej.
Venstre ej
Fanged' mange.
Snild som Slange
From som Due
Gamle Ploug sad i sin Stue
Nynnende de gamle Sange,
Ham kan Venstre ikke kue;
Si'er de Ja, saa si'er han Nej.
Der blev ingen Asgaardsrej,
Ingen »Vækkelse«,
Ej en Gang en polsk Forskrækkelse,
Men der blev, til en Forandring,
Vel en Smule Folkevandring
Og en stærk Tilhøjre-Trækkelse.
De, som vented Baadens Kæntring
Ved et Stød,
Led kun Svækkelse.
Lydt paa Højremagtens Knækkelse
Deres kække Kampraab lød;
Noget knækket blev tilvisse,
Mangen Hjærne, som var blød,
Blev maaske en Smule blødere,
Mangen Rød
Endnu rødere,
Mangen Bisse
Bissed' endnu mere kulret,
Da Geværet han fik skuldret;
Men med Braget og med Buld'ret
Var de Folk dog knapt tilfredse —
Hævnen, den, som er saa sød,
At selv Magten knap er sødere,
Den, som man i Tanken nød
Mod de fæle »Friheds-Ødere«,
Bort af Haanden rent er smuldret.
Thi af »Ottefyrres« Glød
Har de Herrer bare Asken,
Ilden i dem rent er død,
Gnisten, som man flamme bød,
Gik hos de Folk længst i Vasken.
»Evropæisk« har de lært;
Deres Dasken
Paa de nationale Strænge,
Som de har forsømt saa længe,
Falder nu dem lovlig svært.
Nu, da Pingel vil ta'e »Casquen«,
Egne Ord i Halsen hænge.
Fordum sang han Danskens Gravsang,
Det bli'er nu hans egen Gravgang;
Thi kun Tilgang, ingen Afgang
Højre fik som Resultat.
Ære hver en brav Soldat,
Der ej snuede paa Vagten,
Eller svirede ved Flasken,
Men stod vaagen og parat.
Gav, trods Masken
Og trods Dragten,
Fjenden strax en god Dravat,
Saa han ej fik Overmagten.
— Nys vi fik en Kammerat
I en lille Trommeslager,
Som ej højt i Vejret rager,
Men som i Geleddet tager
Dog sin Plads, det er »Avisen«.
Bladets Styrke det er — Prisen,
Og dets Plads er »højre Fløjmand«.
Der det støtte vil i Krisen
Og ved Hjælp af Sophus Neumann,
Som lidt sløj man
Og lidt drøj man
Fandt udi hans »Poesi«,
Djærvt staa Højresagen bi,
Og til Kamp mod Venstre-Risen
Sine unge Kræfter vie.
Spring da lille, glade Lax!
Dygtig løs paa Fjenden bax!
Brug din Pen, og brug din Sax!
Ænder bring, men af den Slags,
Som ej sejge er, men møre.
Husk, Du forud har 1 Øre:
Øren klein med Torsk og Ax
Kan til Sejrens Krone føre,
Saa man snart, om ikke strax
Trinitati's sorte »Dachs«
Kan paa Kirkegaarden kjøre.
Dermed — Pax!

*

Punch's MADAM MANGOR

eller

Kogebog

for

smaa Statshusholdninger,

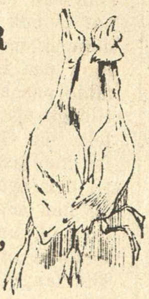

indeholdende Anvisning til forskjellige Folke-Retters og melede Kagers Tillavning, samt paa den bedste Fremgangsmaade ved Syltning o. s. v.

Med Fortale af Tauber og Bagtale af Holstein Ledreborg.

Tilegnet Gourmand Jeppe Jochumsen, Ludserød.

Tre indenlandske Krydderier, som anbefales ungdommelige Politikere paa Grund af, at de ere særdeles billige, tabe aldrig deres Kraft og derhos have den Egenskab, at, jo tarveligere Resultatet er, des mere forhøje de dets Virkning paa Vælgerfolket.

Det første Krydderi bestaar i en bestemt og fast overholdt Tid til at nyde Diæterne i, thi Folketingsmænd og øvrige Deltagere ere i Almindelighed ingensinde mere utaalmodige end i den Tid, hvor de ingen Diæter faa.

Det andet Krydderi er et rent Bord og en proper »Behandling«. Selv den tarveligste Dagsorden faar en forøget Virkning, naar Blikket med Velbehag dvæler ved det rene Bord — og Tanken om Folketingsmænd, der have vasket sig, knytter sig uvilkaarlig hertil.

Det tredje Krydderi er Hørups milde og venlige Ansigt, der lig Solen straaler over det hele og forjager de smaa Skyer af Misfornøjelse med et eller andet, som ellers kunde svæve paa Folkekammerets Himmel og undertiden faa Lejlighed til at udgyde sig i en Regnbyge med deraf følgende Vandgang.

Fortaleren.

Aal.

Disse faas (se Herman Bangs Medfart i Dagbladet af 25. Novbr.) og serveres derefter i opkogt Tilstand i Nationaltidendes Kjælderhals. Den nydes i Almindelighed fersk, og dens Smag vilde sikkert vinde ved en Tilsætning af Ris. Aal i Geledder tillaves bedst efter en Opskrift, som faas i Kjøbenhavns liberale Vælgerforening. Røget Aal er der den Hage ved, at den ikke længere gaar saa glat i Kjøbenhavnerne, som tidligere. Naar Aal skulle lægges i Lage, behandles de som Kjøbmand Dam i Aalborg, men skæres dog først i Stykker, for at de ikke skulle prøve paa at sno sig fra det bagefter.

Agurker.

Disse syltes bedst i Agurketiden, da det, som bekjendt paa den Tid er et surt Arbejde at skaffe det fornødne til Spalteføden, og der saaledes ingen Mangel kan være paa Stof til at brygge Æddiken af. Man tager altsaa saa mange raa Agurker, man har Brug for, — Asien behandles paa samme Maade — og nedlægger dem i en tilstrækkelig stor Krukke sammen med de behørige Krydderier, Hvidløg o. s. v. Naar man har faaet tilstrækkeligt i Krukken, binder man en stor Blære (se Elberling i Morgengnavet) over samme, og lader den saa blive staaende og friste en sur Tilværelse, indtil man har Brug for et Surrogat for de bekjendte sure Rønnebær.

Bankekjød.

Man tager 800 kjøbenhavnske Socialister, multiplicerer dem med 10, hvilket sker ved at sætte et Nul (Wederkinch-Madsen, Dønnergaard eller Hansen-Ølstykke) bagved Summen, man sætter derpaa Massen i Bevægelse, til den er bleven tilstrækkelig oprørt, hvorefter den bearbejdes af de ved Haanden værende Politistave, til den er tilstrækkelig mørbanket, hvorefter den serveres med Gemyse af stuvede Hillerødder og med varme Vafler som Dessert. Skulde der mangle Lavrbærblade, kan man godt bruge Frederiksborg-Amtavis og Morgenbladet i Stedet.

Det samme paa en anden Maade.

Man tager en Del oplyste og frisindede Vælgere, helst fra Egnen mellem Holbæk og Kallundborg, mænger dem sammen med et tilsvarende Kvantum fedt Flæsk og store Ord, og lader derpaa en tilstedeværende Fører puste godt til Gløderne, indtil Blandingen er kommen godt i Kog. Han maa da forsigtig fjerne sig fra Ildstedet, for ikke at brænde sig, naar det hele koger over. Bankningen af Kjødet besørges som ovenfor. Denne Ret anses for at være en meget moralsk Folkeret og nydes som Forret for en anden, mindre yndet Ret nemlig den saakaldte Kriminal- og Politi-Ret.

(Fortsættes.)

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Ja Gud søde Fru Schrøder, det er saamæn ingen Under om jeg ser daarlig ud i Dag, for jeg har da ikke faaet saa meget som et Minuts Søvn i mine Øjne i Nat efter at jeg havde læst Herman Bangs Fædra, for Gud, hvor er den dejlig — saa dejlig, og jeg kan tænke mig De faar ikke Tid for Julearbejde, at læse den, og jeg ved jo desuden, søde Fru Schrøder, De er noget gammeldags i Anskuelserne og er ikke kommen videre end til Berlingske Avises Føljetonger, der jo kan være ganske nette, men ikke paa Højden, saadan som de Ferslewske, og Fædra er en ung adelig Dame, der bliver gift med en gammel Greve og forelsket i sin Stedsøn og bliver desperat og drikker først Sjerry og siden Konjak og ender med at sprøjte sig selv med Morfin, saa baade hun og Bogen ender i nervøs Idiotisme, som er det Allerhejeste, den moderne Litteratur endnu har drevet det til, og De kan ikke tro, søde Fru Schrøder, saa mange hvide Nakker og blottede Arme og Silkekjoler og Atlaskesbaand og al den Aademildfler og Vævvæne, der er i Bogen, og saa er man hele Tiden i Kræmdelakræm Selskab, og det er virkelige Personer med virkelige Navne lige op til de allerhøjeste Kredse, saa man kan da se Bang har Forbindelser baade i Kongeborgen og Hytten, siden han véd saa god Besked, og der er ogsaa noget fra Bryssel, hvor han selv har været og om hende Théo, som han selv har set og en Gang skrev en hel Theologi om i Kjælderetagen, og jeg synes det gjør saa godt, søde Fru Schrøder, naar man i lang Tid har nedladt sig til at læse om Doktor Skandorfs Droskekuske og Peternansens Sangerinder saa at blive hævet op af Herman Bang i de højere Sfærer og færdes med Kaardiplomatik i Grevinde Urnes fine Salonger, og saa kan man nok finde sig i lidt Drukkenskab og Morfinsprøjtegalskab, som Fritz Grønbæk kalder det, naar det bare er elegant og efter sidste Parisermode, men jeg er dog bleven saa underlig ved at læse den Bog, søde Fru Schrøder, og det kommer af, at jeg ikke kan lade være at tænke paa, at Fritz Grønbæk i de sidste Aftener har siddet og set saa underlig paa mig, og først trode jeg det var fordi jeg har den Filipens paa Næsen i denne Tid, men nu jeg har læst Fædra, er jeg bange for, atdet er ulykkelig Kjærlighed og det vilde være »den bare Elendighed«, som Grevinden siger i Bogen, for jeg er jo ganske vist ikke hans Stedmoder, men kun hans Halvtante, men alligevel vilde jeg dog nødig Sørensen skulde blive sjalu, som han havde Genegenhed til i sine unge Dage, og han har jo nok lagt det af i det Ydre og plager mig ikke mere dermed, men jeg tror nok alligevel Skinsygens fule Dæmon lurer paa Bunden af Sørensens Hjærte, og han kunde let falde paa at rejse bort ligesom Greven og lade mig blive tilbage og slaa mig paa Flasken eller Morfinen af Fortvivlelse, og Gud ske Lov han har ikke mærket Noget endnu, for han har jo saa travlt med at hverve Medlemmer til til den nye liberale Forening, han er bleven Medlem af, og han er Medlem af fem politiske Foreninger nu, saa det maa da kunne blive til Noget med hans Forretning, og den nye er det svært at faa Folk ind i og Sørensen har kun fanget en og det var Onkel Sæbesyderen, som gik ud igjen næste Dag, da han fik rigtig Besked, hvad det var for en, og det bedste var om man kunde faa Fritz godt gift og kunde De ikke sige mig, søde Fru Schrøder, hvor jeg skal finde en ung, dejlig og meget rig Pige til ham, men det kan ikke nytte De kommer med nogen af Deres syv Niæser, for de er saamæn hverken det ene eller det andet. Og nu vil jeg hen og gjøre Visit hos Grosserer Hansen, deres Datter er lige konfirmeret og de har ikke flere end den ene. Farvel og Tak for Kaffe.

Rigs-Dagdriverliv.

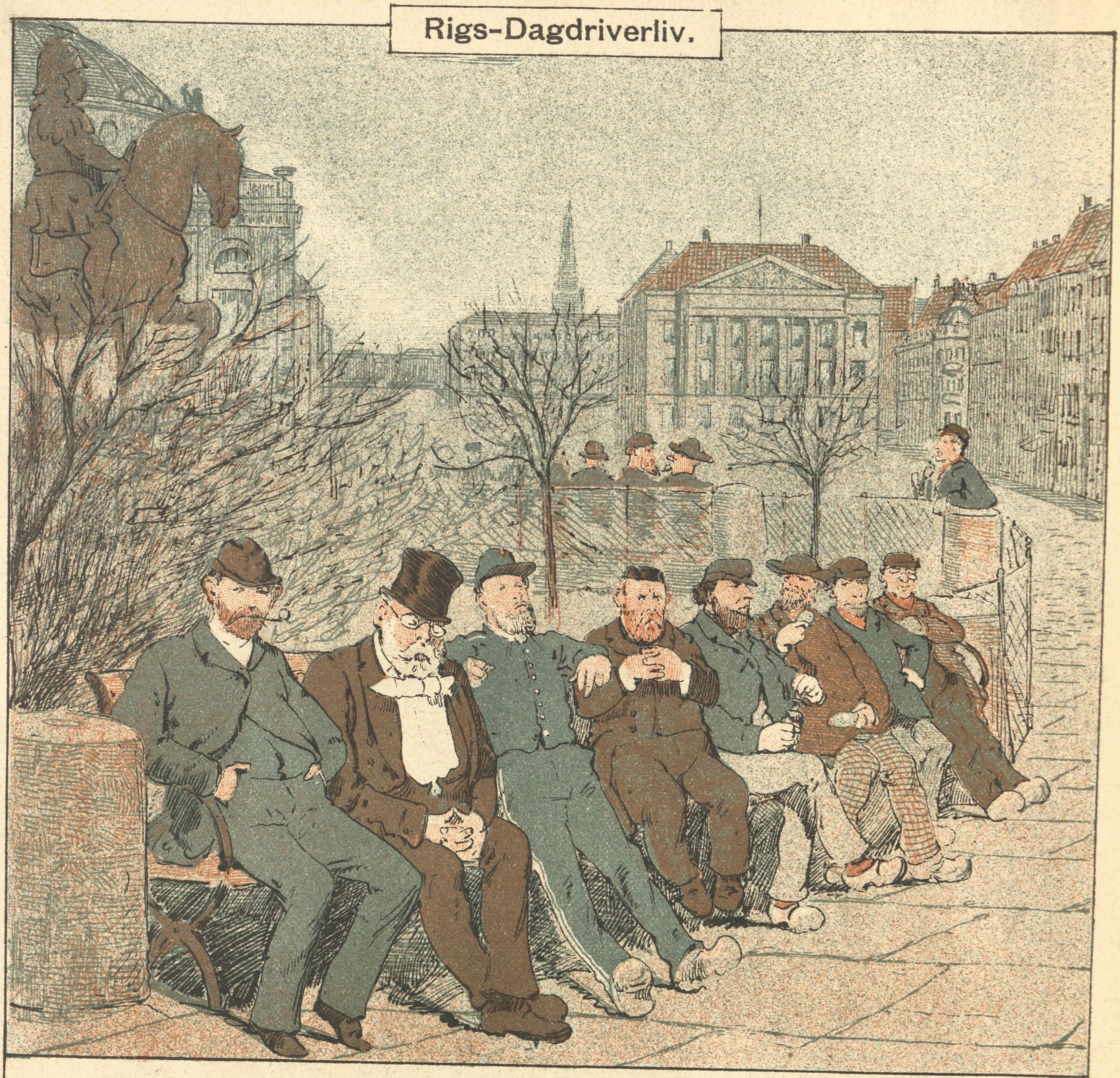

eller

hvorfor der maa bevilges flere Bænke om «Hesten».

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 13. December. Nr. 50.

PUNCH.

Held i Uheld.

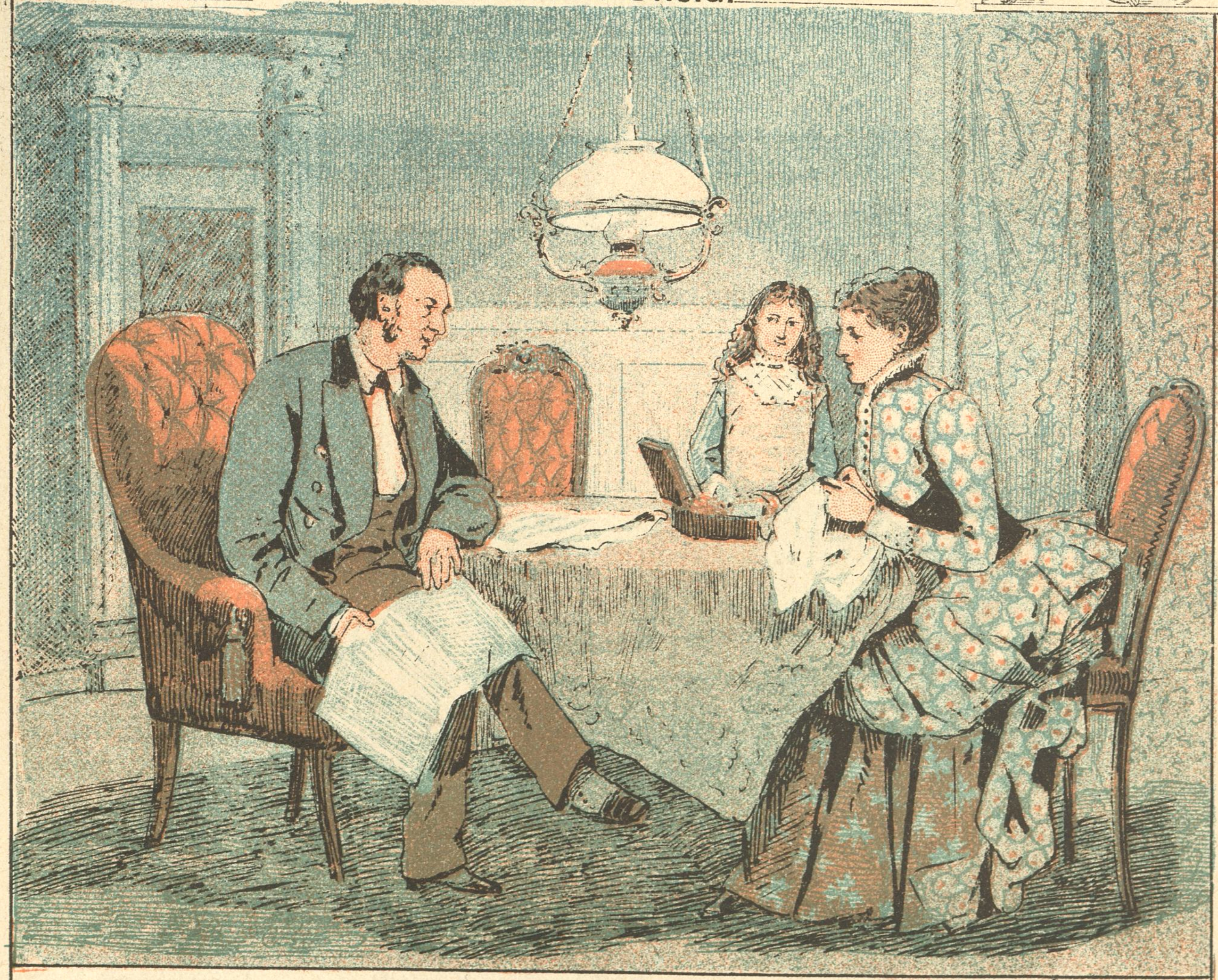

— Ja nu, vi har lagt os ud med alle vore Husfæller, kan vi da endelig have Fred!

Det allernyeste.

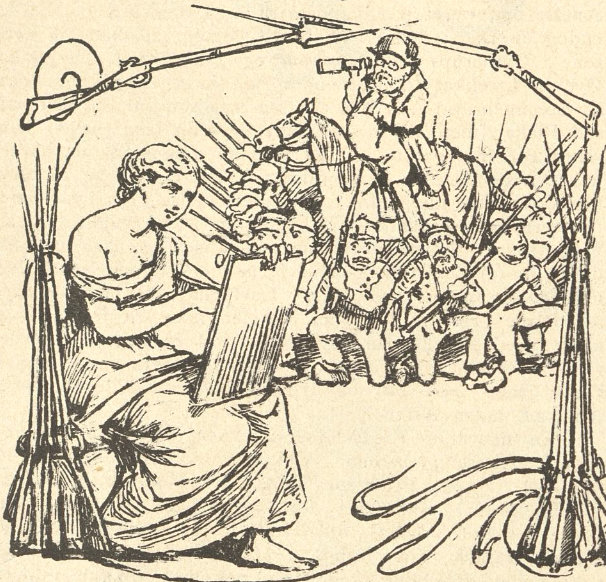

Mens Folketinget lærer Bondestanden,
At det er kun forældet Overtro,
Der mene vil, at Arbejd adler Manden,
Og derfor tager sit Parti med Ro,
Er mellem Landets Fremskridtsmænd en anden
Demonstration begyndt, hvorom vi tro,
At SAGA vil paa Tidens Skjold med Griflet
Fortælle vidt og bredt, at den var riflet!

Et Folk kan ikke leve paa i Længden
Slet intet at bestille; det er klart,
Af Selvmordspolitik er sligt en Art,
Skjønt Venstre har som saadan knap sig tænkt den
Der maa bestilles noget i en Fart,
Men noget helst, som imponerer Mængden:
Ved at bestille Rifler, har en Smule
Man dog bestilt, det la'er sig ikke skjule.

Naar «bagom Riffelringe» Folket slutter
Sig sammen imod Højres Tyranni,
Naar under Vaaben ses JENS BUSKS Rekrutter,
Og BAJERS Freds-Apostle staar dem bi,
Kort sagt, naar alle disse raske Gutter
Paa Kornet MATZEN ta'er og hans Parti,
Vil Højre flygte ræd for Kugleregnen,
Og som NAPOLEON sejrer Bogødegnen!

Imidlertid er det nok ikke alle,
Der har det Sejershaab blandt Venstres Mænd;
Sæt, Højre i sin Krigsgalskab ku' falde
Paa den fatale Ting at slaa igjen!
I Hillerød jo baade den og den
Af Venstre man som Vidner kan paakalde
Om, at hvo Højres højre Kind har slaaet,
Just ej dets venstre Kind har fremrakt faaet.

Sæt Højre ogsaa, hvor der skulde skydes,
Tillod sig sligt et syndigt Overgreb,
Naar Venstres Kugler om dets Øren peb,
Da vilde «Folkets» dyre Blod udgydes!
Ja, for de Sorte smaa kanske det kneb!
— Derfor det ved en Lov bør først forbydes,
At Højre bruger anden Understøttelse
End Ledregrevens naadige «Beskyttelse».

Ja, kunde bare «*Ringsted Folketidende*» faa sit fromme Ønske gjort til Lov,
Saa var det hvad man kalder, evigt Sjov
For Bladets gode SCHJØTTS-Aand, naar i Striden
Man som i Tinget sig til Sejren sov;
Men ak, hans Udsigt hertil er kun liden.
Og Bladet, til en bedre Tid er oprundet,
Maa nøjes med det Krudt, som han har opfundet.

Punch drømmer.

Siden Alfred Tennyson besøgte os i Sommer og var saa velvillig at lade Mr. Gladstone følge med, har *Punch* faaet betydelig Agtelse for denne Forfatter og tilbringer hver Eftermiddag et Kvarters Tid i sin Lænestol med at søge at forstaa hans Digte. Forleden lykkedes det ham ved Hjælp af en engelsk Ordbog og en god Portion Divinationsevne at komme helt igjennem det dejlige Digt om «Lotusspiserne». Ak, hvem der var Lotusspiser! sukkede *Punch* mat og lagde kjælent sit Hoved op til en broderet Trøster, som Petrine Sørensen og Petrine Nansen i Fælleskab havde sendt ham til hans sidste Fødselsdag. Ak, hvem der var Lotusspiser! Og saa faldt han i Søvn og drømte, han var Lotusspiser. Men han hvilede ikke i drømmende Ro ved den maanebeskinnede, sagte glidende Flod, han gik ganske rolig og spadserede i Kjøbenhavns Gader med Hænderne i Lommen. Han fik sex Kroner om Dagen med strængt Forbud imod at bestille Noget. Det Eneste, han havde Lov til, var at skjælde Folk ud, men Proces maatte han ikke føre. Han var bleven Folkevissenpind for Snøvlerup 3die. Det var en yderst behagelig Stilling. Intet Ansvar! Det hvilede alt sammen paa Chresten Bergs brede Skuldre og var dog ikke tungt nok til at trykke denne folkelige Atlas i Knæ, selv om disse Legemsdele næsten syntes at bøje sig indad under Vægten. Intet Arbejde! Jo han havde lovet lille Eeduard at gaa hen og klappe lidt ad Garman & Worse, men han maatte sende Undskyldning, han følte ikke sin Samvittighed rummelig nok til at belæsse den med en saadan Smagsforsyndelse. Ingen Sorger! Selv de til Sommer forestaaende Folketingsvalg kunde ikke formørke *Punch's* skyfri Himmel, thi Snøvlerup 3die hørte til de Valgkredse, der er ligesaa sikre og utabelige, som en aarlig Livrente. Og *Punch* sad omkring paa Kaféerne og drev med sine Diætmedspisere, og han blundede om Aftenen i første Parket, og han var en Personlighed, som Folk saa efter paa Gaden, ligesom Herman Bang, og hans Hjærte forbedredes derved. Thi den fule Misundelse. der før har gnavet ham hver Gang, han saa den dristige Nordpolsfarer paa Landkortet,

Processoren, vandre sig forbi, straalende af Stjerner som en arktisk Vinternat, eller han var Vidne til den driftige Menneskeven, Kommers-Etatsraadens usigelige Godgjørenhed, var fuldstændig forbi. Var han nu ikke selv en Magt i Staten, en Del af den lovgivende Magt, der i denne Tid er bleven den «stille Magt»? Af og til, naar han en sjælden Gang kom op paa Christiansborg og passerede Skildvagten, kunde han tydelig se i dennes Fingre en Bevægelse henimod at præsentere Gevær, medens han i den stille Slotsgaards gjenlydende Rum syntes at kunne høre en Snorken som fra en slumrende Kæmpe. Det var Formanden, der repræsenterede Tinget, det var Berg, der oppe i sin pragtfulde Folkeseng sov for hele Menigheden. Og i saadanne Øjeblikke følte *Punch* sit Hoved svimle, han syntes Diæten, de sex Kroner, nylig omsatte i en tarvelig, folkelig Middag, svulmede i ham af berettiget Stolthed. Thi hørte ikke ogsaa han til de lykkelige, de store, Prytanisterne, Diætspiserne, Lotusæderne, paa hvem et naadigt Forsyn, ifert Chresten Bergs hvide Halsbind, saa ned gjennem skinnende Brilleglas, som om det vilde sige: «Æd og drik; gaa paa Komedie og vær glad! Jeg skal nok sørge for Eder alle sammen! Og er min Formandsudnævnelse udløben, saa undertegner jeg af egen fri, bøgekongelig Magtfuldkommenked en ny. Det kan ikke en Gang Estrup gjøre mig efter.»

Der var kommen en hidtil ukjendt Ro over *Punch*, han, der før ikke kunde se en af de smaa Sorte fra Trininatis uden at den sødeste Kløe, efterfulgt af den sureste Svie foer ham i Fingrene, han, der fra Morgen til Aften havde slidt og arbejdet for at muge den Avgiasstald, som Venstrekreaturerne fyldte fra Aften til Morgen, han kunde nu i Timevis staa nede paa Højbro eller paa Marmorbroen og spytte i Vandet og vide, at det var i Frihedens hellige Navn, han spyttede paa Reaktionens frembrusende Strøm, vide, at hvert Minut, hvert Sekund han dovnede, døsede og drev, medens Stormen slog usødygtige Skibe i Smadder og Fiskernes Baade vendte Bunden i Vejret ude i de fraadende Bølger, var en Sten i det uhyre Bjerg, der efterhaanden skulde taarne sig op over disse urolige, administrerende, provisoriske Ministres syndige Hoveder! Og naar han gik ud til Jernbanestationen og saa sin fordums Ven, den fordums Formand, Ridder og Borgemester Krabbe dampe af Sted til Landmandsliv og Dommervirksomhed, da drog et medlidende Smil sig om *Punch's*, Snovlerupsrepræsentantens fine Mundviger, og han nynnede sagte ved sig selv det af Vennen Hostrup skrevne Vers:

Ja rejs Du kun, ja rejs Du kun!
Din Rejse os fornøjer,
Og naar Du kommer hjem igjen
Saa skal Du høre Løjer.

Men til sidst begyndte Tiden at falde *Punch* lang. Han havde besøgt a'le Musæerne, set Ting, han aldrig havde havt Anelse om, været paa Rundetaarn og i russisk Kapel, havde endog en Dag i dump Fortvivlelse forsøgt at skandere Versene i Gjellerups *Cor Cordium* og under disse desperate Øvelser knækket to Fortænder og slaaet Haardknude paa sit Stemmebaand, saa han var saa hæs som en Baryton paa rød Plakat, men Tiden var lang, gyselig lang; havde han været Billedhugger og skullet modellere dens Statue, havde han maattet tage en Garderkarl til Model. Af og til blev han ogsaa lidt uhyggelig, og denne Følelse greb ham mere og mere, han mistænkte Kjelland for i «Arbejdsfolk» at have villet satirisere over ham personlig, og naar han saa de rigtige Arbejdsfolk komme hjem om Aftenen, trætte og udasede og tænkte paa de 45 Lovforslag, der laa og ventede oppe i Hørups Ligkapel, var det ikke frit for, at den kolde Sved perlede paa hans Pande. Saa en Dag, det havde været Snestorm, gik han paa Gaden; da hørte han en Snekjører raabe med høj og lydelig Røst: «Alle Driverne skal væk inden Aften!»

En unævnelig Rædsel foer igjennem *Punch*. Alle Driverne! Altsaa ogsaa han. Væk inden Aften! Hvad betød det! Havde Professor Guldsmidts *Nemesis* iklædt sig en Snekjørers Skikkelse for at tilraabe ham dette: *Mene, mene, tekel upharsin!* Rystende af Angst naaede *Punch* sin Bolig. Han vilde arbejde, udrette Noget, give Love, skaffe Reformer, men han kunde ikke; Bergs den store Vissenbergs, Avtoritet stod for hans Tanker som en Pave med Banstraalen i den ene Haand og sin provisoriske Formandsklokke i den anden. Han lukkede Øjnene, han ventede sin Skæbne. Han og alle Driverne skulde være væk inden Aften. Han hørte tunge Trin bag ved sig. Var det Garden, Statskupet? En Haand berørte hans Arm. Han ventede at høre en bydende Korporalsstemme. I Stedet for lød en skingrende Drengestemme.

Punch foer op og vaagnede. Det var Bud fra Trykkeriet efter Manuskript. Og styrket efter Søvnen, glad ved at faa noget at bestille satte *Punch* sig til sit Arbejde og lod Pennen danse en lystig Gallopade hen over Papiret, medens det i hans Hjærte lød som et jublende Refrain: Driverne skal væk! — ja om ikke i Aften, saa en Dag, naar det politiske Vejrglas viser «Smukt Vejr».

Fortids Ord i Nutids Mund.

«Det gaar glædelig», sagde Biskop Martensen, han havde kun én Mand paa sin Side, og det var *Dr.* Pingel!

Theaterkatzenjammer.

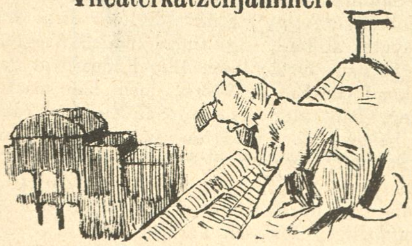

Jeg var en Theaterkat,
Og mit Navn var Psyche,
Saa fik jeg min Afsked brat.
Borte er min Lykke.

Musers Tempel blev forladt,
Ak thi Eeduards Stykke
Gjorde, at jeg arme drat
I en fæl Ulykke.

Ej af Mælk jeg faar en Sjat;
Som en slunken Skygge
Gaar jeg om, glad, naar en Klat
Brusk jeg faar at tygge.

Gagen man mig røved plat,
Røved Hjemmets Hygge.
Sørgelig jeg mjaver mat
Nu paa Tages Rygge.

Scenen jeg forsager plat,
Jeg var dog dens Smykke:
Bruun og Andersen og Watt
De har ingen Psyche.

Chefen vraged' stolt sin Skat,
Hævn jeg nu vil brygge.
Kat jeg er nu for min Hat;
Taaler ej slig Nykke.

Ja, som Pingel, Müllen, glat
La'er min Sag jeg trykke.
Martyr? — Nej! Kun Mar(e)kat
Bliver stakkels Psyche.

Imødekommende.

— Hr. Lieutenant! De maa endelig ikke ride saa tidt forbi vore Vinduer. Moder har mærket det, og jeg faar saa mange Ubehageligheder. Vil De love mig at lade være?

— Med Fornøjelse, Frøken. Tør jeg spørge, hvor boer De?

Militarisme.

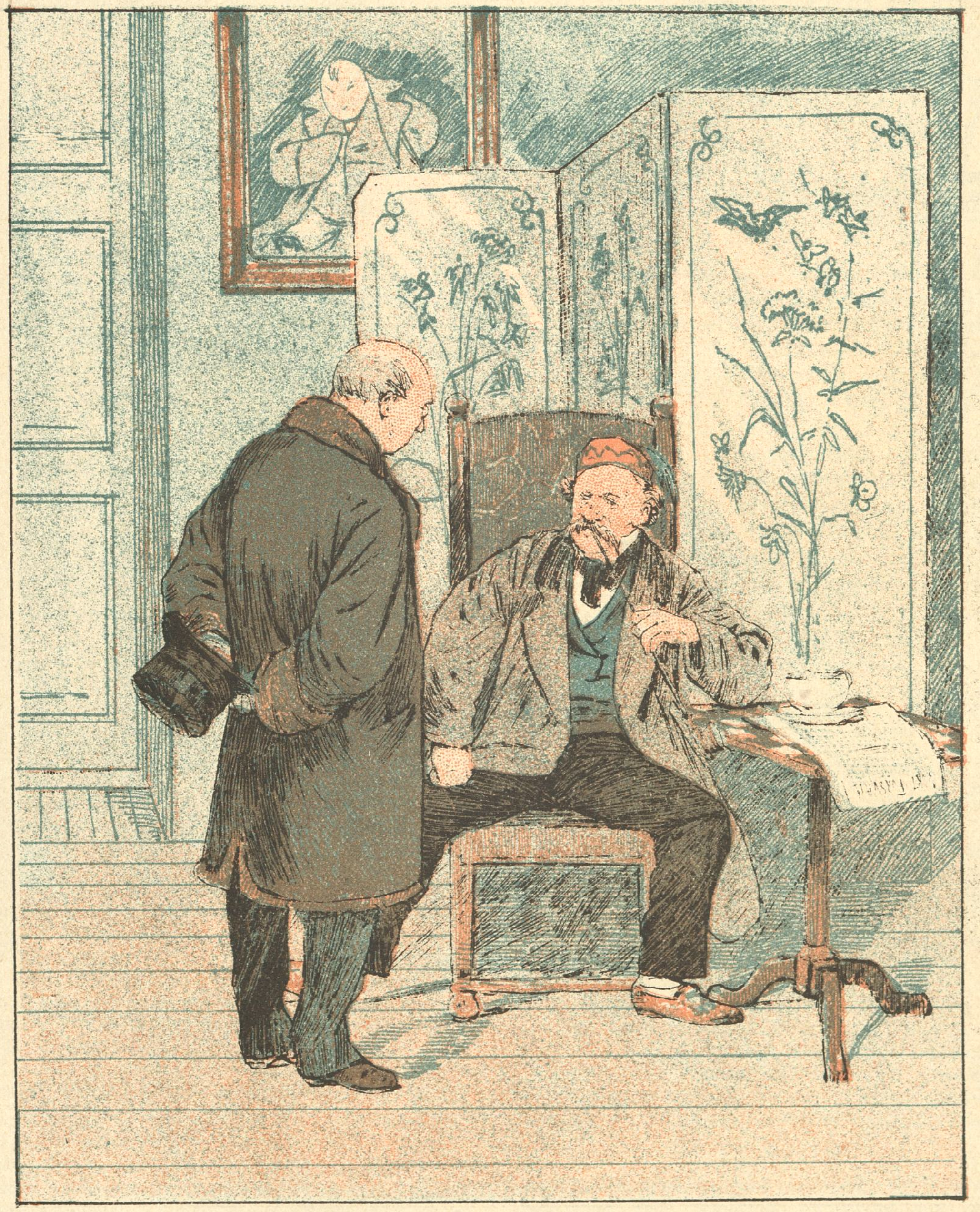

— Majoren ser saa gnaven ud i Dag; er De ikke rask?
— Jeg har, Fa'n brække mig, slet ikke sovet i Nat før helt ud paa Morgenstunden.
— Herre Gud! Hvorledes det?
— Jeg kunde ikke selv forstaa det, men saa kom jeg i Tanker om, at jeg formodentlig var gaaet i Seng med fejl Trit.
— Saa faldt de dog altsaa i Søvn til sidst?
— Naturligvis! Da jeg først var staaet op og havde traadt om igjen.

Elegi.

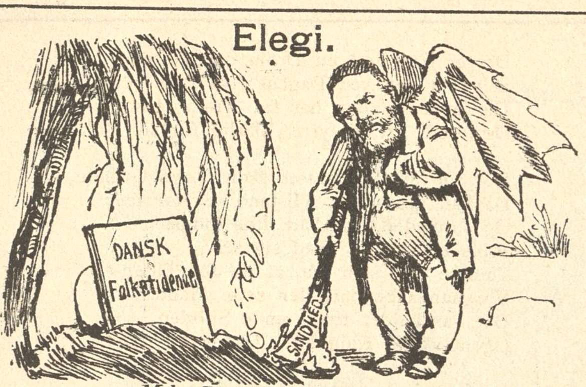

Mel.: Peter Schjøtt o. s. v.

Ak, som Sandhed man erkjender
Chrestens Ord i Tingets Hal
Om, at under Estrups Hænder
Alle Blade visne skal:
Høgsbroes Folkeblad selv maa
Visne og i Graven gaa!

Snart dets Dage ere endte;
Taare, rind fra Øjet ned!
Bladet med sin velbekjendte
Sjældne Sandheds-Kjærlighed
Vandre vil paa Nytaars-Dag
Bort fra Skygge og Bedrag.

Det er saare længe siden,
Nyt-Aars-Tid i Danne-Vang
Skued slig en Folke-Tiden-
de at gaa alt Kjødets Gang.
Hvor en «Opvakt» sligt erfor,
Er Glæden ikke stor.

Ja, os forestaar den Prøve:
Bladet aldrig mer at se;
Det er næsten den bedrøve-
ligste Folketidende,
Som Hr. Harald Holm i Pagt
Med Hr. Høgsbro haver bragt.

Mildne vil det dog vor Kummer,
Naar vi tænker paa, hvor tidt
Det som Venstres gode Nummer
Nød hos Hørup selv Kredit
Og hos ham, skjønt lovlig haardt,
Oprejst fik, sin lidte Tort.

Men vi tør dog ikke nære
Noget Haab ved Gravens Rand
Om, at denne «Indgang» være
Turde muligvis en And,
Saasom Bladet selv ej Fa'er
Til hint Smertens Budskab var.

Punch's MADAM MANGOR

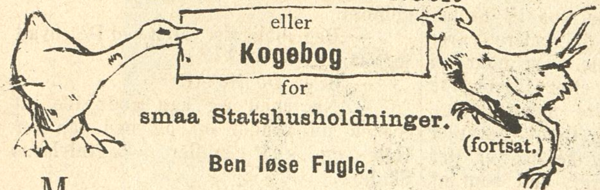

eller
Kogebog
for
smaa Statshusholdninger.

(fortsat.)

Ben løse Fugle.

Man tager 6 franske Romaner, helst saa «moderne», som muligt, giver dem et Opkog saa længe, indtil de danner en slibrig geléagtig Masse, og piller derpaa Benene fra Kjødet (N. B. saafremt der skulde findes Ben i dem). Man deler derpaa det tilovers blevne i 12 omtrent ligestore Stykker, og giver hver af disse Form af et originalt dansk Digterværk uden Hoved og Hale, samt forsyner dem med Titelblad og Etikette, (Eed. Brandes, E. Skram, H. Bang, P. Nansen o. s. v.). De serveres derpaa uden Sky og helst med Selv-Rosenkaal som Gemyse, og anses for én sund og kraftig Næring for «unge Mennesker», ja med Tilsætning af Hvidløg, regnes det endogsaa for at være en rigtig Smavs hos alle opvakte Evropæere.

Bergfisk.

Denne løjerlige Fisk, der i Regelen fanges i sine egne Garn, tillaves paa forskjellige Maader. Den sædvanlige Fremgangsmaade er følgende: Efter at have skyllet Bergfisken i Folketingstidenden, lægger man den i Blød i Frederiksborgs Amtsavis, indtil man antager, at den er tilstrækkelig fersk for at kunne nydes med Velbehag af den menige Mand. Man kommer den derpaa ned i en Potte med Laag over og lader den henstaa i samme over Ilden saa længe, indtil den ikke i egentlig juridisk Forstand kan kaldes raa. Den serveres derefter paa det oplyste Vælgerfolks Tallerken og nydes med Tilbehør af mere eller mindre heldige Kantøfler til. Skulde man under Nydelsen blive tørstig, vil en Bajer gjøre god Virkning. Til Dyppelse kan enten anvendes sur Sennep fra Morgengnavet eller Vandsennep fra Ringsted Folketidende. Bergfisken holdes for at være en meget uskyldig Folkeret; men man bør dog tage sig i Agt for Benene.

Bolledejg.

Den rigtige Maade at lave Bolledejg paa er denne: Man tager 50 Regeringsforslag, lægger dem alle ned i et og samme Udvalg, sætter et forsvarligt Laag over dem, for at ingen af dem af Uforsigtighed skal slippe ud, og lader dem ligge urørte «indtil videre». Man tager derefter Ferie, meler sin Kage med Diæter o. s. v. (Fremgangsmaaden ses bedst i Taubers Kogebog, eller i samme Forfatters Haandbog i Kunsten at skære en Madpose.) Bolledejgen er nu færdig og kan bruges enten til at lave forskjellige Farcer af eller ogsaa anvendes til Boller paa den saakaldte «Visnesuppe». Den kan ogsaa benyttes til Frikadeller (paa Høj-nordisk Frigga-Deller) og er som saadan at anbefale i enhver økonomisk Statshusholdning, da den i Følge sin Oprindelse nødvendig maa medføre, at der bliver For-Slag i Frikadellerne.

Budding.

Man kan lave Budding af mange forskjellige Sager. Rom-Budding laves af Samfundsopgaver og spises med en Kolportageske; Plump-Budding laves af Chresten Berg, naar han skal fortolke Folketingets Forretningsorden, og er en Ret for Folketingsformænd, der skulle have al Ting ind med Skeer; Skum-Budding laves af det Skum, som frembringes af Hovedstrømningerne i det nittende Aarhundrede, og serveres af Dr. Pingel i Kolding. Samme Ret synes efter nævnte Doktors nyeste Udtalelse ikke at høre til, hvad der duer i Norden. Klipfiskebudding nydes som Fastemad paa Ledreborg ovenpaa Interpellationer om Handelstraktater med Spanien og serveres gjerne sammen

med spansk Vind. Der findes endnu flere Buddingesorter, der alle have det tilfælles, at deres Tillavning kræver en Buddinge-Form; v. Buddinge gjør endog Fordring paa en Uni-Form (pensioneret). Til Sauce anvendes piskede Æggeblommer, for at de forskjellige Buddinge-Typer kunne have det som Blommen i et Æg.

Bønner.

Disse kjøbes paa Østergade hos Gamèl, der giver Kr. 100.000, naar Nogen kan paavise Tilsætning, af hvad Art nævnes kan, paa hans Bønner. Derimod giver han ingen Ting til dem, der kun Indskrænker sig til at paavise Afsætningen af dem. De bruges til ut forfalske Cichorie og Løvetand med, og nydes sammen med disse indenlandske Planter i et Afkog, som kaldes Kaffe. Den bedste Kaffe faas hos Fru Schrøder i «Punch», til hvilken Fru Sørensen plejer at levere det bedste Vrøvl.

(Fortsættes).

Liberaliteten.

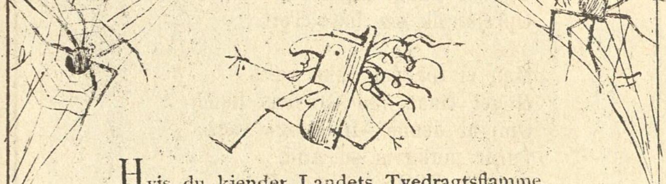

Hvis du kjender Landets Tvedragtsflamme,
Blandt de «liberale» ind dig meld!
Og hvis inte, saa er det det samme,
Du skal gjøre det alligevel!

Der er Enighed en Drøm om Natten,
Selv om den ved Dagens Lys slaar Klik,
Der man Aanden har fra Anno atten
Hundred' ott'og fyrre klarlig for sit Blik!

Det var Snedkermester Ørnbergs Grunde,
Da han fandt, vor Tilstand var for fæl;
Og formedelst, at han ikke kunde
Blive rigtig enig med sig selv,
Tænkte han som saa, at nu for Tiden
Var han aabenbart den rette Mand,
Der var kaldet til at ende Spliden
Og at skaffe Enighed i Danmarks Land.

Derfor var han med at anbefale
Sagens «liberale» Kunder, men
De var ikke rigtig «liberale»
Mod ham, da han vilde ud igjen.
Vred var baade *Dachsavis* og *Maarengnav*, fordi den Tid var ikke fjern,
Da bemeldte Snedker skulde have vaaren
Brugt ved Valget som et rigtigt Stemmejern.

Men Moralen er: Pas kun din Næring,
Men hvis du vil ende Landets Kiv,
Kan du ikke være Grundlovsværing,
Liberal og saa konservativ!
For tretydig bliver let din Rolle,
Derfor, Snedker, bliv du ved din Høvl,
Og lad Elberling og Pingel kun beholde
Deres Liberalitet og deres Vrøvl!

Fra Grosserer-Societetet

paa Kongens Nytorv.

— Ih, se Goddag, Grosser! Det er ellers farlig Jænge siden. Jeg havde nær troet, at De til en Forandrings Skyld sel' havde ta'et Billetten.

— Næ, men jeg har lagt paa Hospitalet, begrundet paa, at jeg kom i Lav med ham, Rasmussen, der gjør Forretninger ude ved Kasino. Han var jo no'et gnaven i Ansigtet over, at «Guldfluen» inte ga' Sølv og over det, at han nu maatte ligge og holde Rejsediæter under «Jorden rundt» —

— Ja, og saa har jo Oda faaet Gigt, saa det værker lige ind i Theaterkassen; men Andersen kan da for Konkurrangsens Skyld begribeligvis inte gi' hende Gigt-Watt.

— Forstaar sig. Men saa sa' jo han, Rasmussen, at det er vores Skyld, ved det at vi inte kan vise ham den lille Villighed at holde vos til Folkekomedien og gi' ham de riælere Varer til at la' vær' og spille. Og naar vi nu ligegodt ligger os efter Ildebrande og Drukninger og andre menneskelige Svageligheder, der dog immer fornøjer et medfølendes Galleri, se saa er det da inte mer end rimeligt, end som at han la'r Martinius gi' Markien med smalle Buxer og Indadvendthed.

— Hvad gjor'e du saa ved han?

— Jeg bad han ind paa en Presse-Sylte og sa' han jo no'en Behaveligheder desangaaendes og saadan og saadan — men lige paa én Gang la'e hans Næve jo mellem Øjnene paa mig li'som en Spurv i Tranedans, og saa maatte jeg paa Hospitalet.

— Naa, der er nu inte no'et taft. For siden Politiet vil ha', at vi immervæk skal gaa op og ned, saa staar den jo helt stille for vos.

— Begribeligvis. Men I har jo osse haft Katzenjammer, mens jeg har vaaren væk.

— Der er no'et om'et. Det var i dette hersens lukkede Konversationsstykke for Herrer, som nok er gjort af No'en af den Slags Folk, der laver Garmanernes Lærling. Og det var da osse kuns Avisen med No'et foran, der var kattevenlig imod vos, se saa mente jo Sjæfen, at vi li'saa godt sel' kunde lave Katost paa Stykket, inden det blev begravet i Arschivets Kattekomber.

— Begribeligvis. Men véd De, hvad jeg kan godt li'e?

— Gi'er De No'et?

— Næ, men jeg kan godt li'e, at Sjæfen nu vender op og ned paa det Hele, og sel' spiller «Bagtalelsens Skole».

— Ja, det vil vi naturligvis inte la' Kasino og National-Telegrafen ha'e Eneret paa. Men pas nu paa, hvad jeg siger! Jeg siger, at den Sherrydan driver det til No'et med Tiden. For den løb ligegodt op til en Krone paa en Anden Parket den første Aften.

— Ja, men Emil spiller nok No'et overfladisk, si'er man?

— Det er begrundet paa, at han spiller «Surface», der lige akkurat betyder Overflade. Jeg skal sige Dem, jeg er ble'en Medlem af den nye Sprogklub, saa lær man immer No'et.

— Ja, men hvor kan det nu egenlig være, at Olaf inte mer fortæller os, at de Gamle vil la' det gaa lidt over i Abekatten?

— Det skal jeg sige dem, Grosser, det kommer sig af Sjæfens Velvillie mod Privattheatrene. Den Sang har han jo overladt Watt, for at han ka la' Carl Møller la' Carl Wulff synge den «hos Fotografen».

— Der kommer en Betjent. La' vos nu inte gi' «den største Dumhed», men ta' og bel ette vos i Tide. — Djös Grosser

Heldig fra det.

Skjønt Haabet sveg, hvori han glad sig vuggede,
Og alle Sunde næstendels var lukkede,
Slap han dog fra hin Polens kolde Frue løs.
— Saa gaar det ej enhver, der faar en Skrue løs.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 20. December. Nr. 51.

PUNCH.

Bare taalmodig!

— Det er dog ved Gud ogsaa en Skam, saa længe man skal staa og vente, førend de kan lade den tossede Kugle falde!

De berømmelige Traditioner.

Imedens Publikum hos WATT var gladest blandt
de glade,
Fordi «Gjengangere» man ga'e,
Man ude paa Kasino sa'e:
«Vi saadan nogle ogsaa ha'e
Bør i Amaliegade!»

Saa trommed' sammen man en Flok, der knap
ku' være større,
Af Byens «liberale» Mænd,
Der skulde ved at gaa herhen
En Aand faa til at gaa igjen
Fra Anno ott' og fyrre.

Og samme mærkelige Aars Gjengangerlegioner
Sku' slaa paa Ho'det Tidens Søm
Og vække Folket af dets Drøm,
Samt gjenoplive dets berøm-
melige Traditioner.

Men af den skjønne Enighed fra hine glade Dage
Man fandt just ikke mange Spor
Imellem Mødets mange Ord.
Ved dettes Enighed erfor
Man snart, der var en — HAGE!

OKTAVIUS HANSEN vilde fromt ha'e Folkets
Splid udjævnet,
Han fandt, at Kampen var for slem;
Men HAGE slutted' sig til dem,
Som kun ved «Brydning» vinder frem;
For saa vidt nær den revned'.

En gylden HØGSBRO blev dog bygt, og man
om noget andet
Fik talt, saa ingen Sjel fortrød,
At her sin Aftensmad han nød,
Hvor Bager MARSTRAND kom med Brød
Og BOJSEN skjenked' Vandet.

I øvrigt BERG kom frem med sit evindelige:
«Krads a!»
Til ESTRUP og hans lille «Ring»;
Den stille Magt sa'e ingen Ting,
Men PINGEL kvad sit Pingeling-
elingeling for Massa!

Saa gik man hjem, og med en god Samvittighed
man la'e sig
Og drømte, PINGEL stod parat
At slaas som tapper Landsoldat,
At «Aanden»*) strax med rød Plakat
Var mødt, og Byen ga' sig.

*) Fra otte og fyrre!

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder, det er jo brændte Kaffebønner, den Kaffe er lavet paa, og De kan da nok tænke jeg hverken vil lade Dem have Rist eller Ro før De faar ristede Bønner fra Cafonia, som er et Kaffeselskab og ikke som Frits Grønbæk vilde bilde mig ind, en By i den Del af Posen, som hedder Kaffe-Posen, og som var noget han opfandt, for Talent til at opfinde, det har Fritz Grønbæk ligesom Herman Bang, der opfandt først Balzac og derpaa Lindberg, og De kan da nok tænke Dem søde Fru Schrøder, at baade Petrine og jeg var ude til hans Debut i Lørdags Middags i lille Kasino, men det blev jo en Skuffelse, for vi havde hørt at han vilde komme i nymodens laxfarvet Kjole og Knæbenklæder, og saa var han i almindelig sort Frakke og havde faaet et Anfald af sund Fornuft, som kan være meget rart en Gang imellem, men ikke nær saa begejstrende, som naar han rigtig er sig selv, og De kan tro søde Fru Schrøder, vi følger med i Striden mellem Dr. Enghave og Theodorus, og Sørensen holder med Enghave, men Petrine er bleven en ren Theodora og jeg troede Enghave var ham, som man kalder Kongens Enghave ud ad Vesterbrokanten, men nu ser jeg det er Doktor Paludan, og Ingen af os kan begribe hvem Theodorus er, uden det skulde være Direktør Andersen fra Kasino, som er bleven liberal fordi Fallesen chikanerede ham, og nu lader Berg spille Rabagas derude om Lørdagen, skjønt det kan jo for Resten Ingen tage Andersen ilde op, for Spektakkelstykker og Folkekomedie har de da Lov at give i Kasino, og jeg vilde skam gjerne have set Oktavius Hansen som Pærnobel, for der er da Ingen, der kan gjøre det med mere Værdighed og Salvelse end Oktavius, naar han bare ikke generes af Østenvinden, som den Gang paa Emeritageplænen, han maatte tage det i sig igjen. Og Gud sikken en Forskrækkelse med Hundrede-Kronesedlerne og Sørensen fik alle dem han havde, som var to og en halv, vexlet i en lynende Fart, men havde de gaaet, saa var det da rigtig nok den bedste Artikel Riemenschneider endnu har havt paa sit Forlag, men han skulde have ladet dem komme ud ganske stille som Julegave, Julenyt eller Julenips i Stedet for at lave en Attrape, hvor han selv blev attraperet, og det er gyseligt Alt det man hører som nu Erslew tale baade Fransk og Italiensk og Drachmann vaske sig hvid i Dagbladet og Georgbrandes kladske ham til med Sort igjen i Morgenbladet og selv blive klædt af i Nationaltidende, som ikke er hans rette Børne-Hjem, som Fritz Grønbæk siger, for der boer Herman i Kjælderen og Falkman der er født Pe-

tersen ligesom Schandorph nok egentlig er en født Skamdrup, i Stueetagen og der er ledige Lejligheder paa Kvisten, men det kan nok være at Brandes fik sit Børne-Tøj pillet til Charpi, som han kan ligge paa sin saarede Forfængelighed; men jeg har sagt til Petrine, at vil hun virkelig være Forfatterinde, maa hun gjøre gode Miner til Georg for ellers kommer hun ikke ind i den danske Literaturhistorie, saadan som det er gaaet Topsø, som Georg selv siger han ikke vil have med fordi han ikke kunde lide ham. Og Gud søde Fru Schrøder har De været ude og set Deimfna og det skulde De have været og Hovgaard saa vi ikke og heller ikke Gamél men Hundene og de dejlige Hvalpe, og jeg har bedt Sørensen om han ikke vil kjøbe en af de Hvalpe, og naar vi faar den hjem saa vil vi ogsaa gjøre Deimfna-Fest paa den, og saa skal De nok faa Lov at komme med og jeg beder Dem ikke om at komme i Julen, for saa véd jeg, holder De mest af at sidde alene i Gudelighed og den Slags, og det kan jo være meget godt for en enlig gammel Dame i smaa Kaar, men vi skal have Middagsselskab Juleaften og Soareedangsang første Juledag og Børnemiddag for Ambrosius og Nora Thora Dora Leonarda den anden saa før Nytaar seer De mig neppe, og jeg sender Dem i Morgen en Kurv at vore brune Kager af den Pande der blev lidt brændt, men naar De skraber det sorte af kan de nok spises til Kaffe. Farvel søde Fru Schrøder, og glem ikke Cafonia!

Deatergonfækt

dilberedt af Affekattermadammen.

Folkdeateret. Den størst Domhet och Odello; och Odello synes jai er den størst Domhet, Vat har gort, men den rigtig størst Domhet er maiet morschom och moralsk, nemli man skal lavær a skrife Bocher, naar man har ingen Dalang, och de er Golling som er Diregtør derute for Gomersen, och han Zink sku maiet heller lavær a dale Danst noer han er en Daliener, som brecher soedane poe vort dailiche Modersmaal, och vat er de han daler om daliensfe Brinsiper, for jai har gænt mange Dalienere poe Bachen och der var ingen a dem hade Brinsiper men langt Haar och Flajelsbermissioner hade de, och vilde de blot la den stor Vovvof, som di daler om, gomme poe Scenen, na sikken Syksæ de vil bli, och poe Gasino der har di bodc hat Hester och Eseler och Bubligom di blir nu soe rasend begejstert, værgang di ser en Esel. Och wodan de goer tilsidst gan jai gar ikke verstoe, uten Golling har lat sine Digter gomme poe Riemenschneiders Verlag och han blifer bang, da han herer om Sedlerne, och renner hen och henter dem alsammen, soe die blir utsolt lisom Beternansen hans junge Mensker. Men Golling er bang endda och sir han gommer i „Bunsch". Och det gør han.

Dachmardeateren. Under Hammeren. Af en Goermand. Och de er en dailich Drama, vor di goer och gir hinanden somange Giss och hviner a Rerelse, och Bubligum hviner me, fordi der er en Brochurater som er Skurch och Ganselliroed och heter Dur, men ikke G-Dur, sodan som hos Gjellerup, och Hunderup spiller Dur, och di ander spiller Moll, och Birchedommer Grabbe viser sich i Uniform men uten Glocke, som han har git fra sich, men met Hammer. Och soe sicher Neimand, at han er fattich och doch ikke dydich men Dugt-Rasp och Forbedringshusgandidat och bod han och Dur och Orlamundt blifer dransportert i Gasjotten och Brobredæren hør op a hvine, och Bubligum med, men jai sir det er samæn majet bæder Folkgomeddie en som Garmanvorse hos Gammerherren.

Folkdeateren. Gjengangere. Och de var Zipperlein, der had Jubilæum, och var Gjenganger a Lindberg, som jai fik ikke set fordi jai var imens poe Bachen ve de andet Menasjeri den Gang. Og jai sir Gjenganger det er ikke non Styk, fordi de er bar Zipperlein, der drikker Sjambanje och so soer han Dømmermænner och Gatzenjammer och goer och holler saj po Hode, och den dosse gammel Mor och den endnu mer dosse gammel Bastor, di gir ham værken Sildsalat eller Sodavand eller sir dil ham han skal gaa utenfor och stik Finger i Munden, men lar ham go och drik mer och snak om Arflichhed och Moral, och tilsidst soe gan han ikke mer, men ligger saj dil a sov poe en Sjæslong, och det galler jai ingen Styk. Men den som var bedst var den gammel goe Snedker, och de va Synd om den Snedker sku goe i Spaaner, for han ku vist spil „Al mulich Roller" lisom har Ornberch som debutert bod hos Rysel och hos Bingel. Men vat de skal betyd a de heter „Gjenganger" de har jaj doch foet speculert ut, nemlich a noer man spiser och dricker soe maiet som Oswald, soe gommer de igjen.

Ved Lirekassen.

Gjennem Regn og Taage toner
Blidt min Lirekasses Klang,
Snart i lutter Nyt man droner,
Derom lyder just min Sang.
Læser! Vend dig ej omkring —
Visen koster ingen Ting!

Da Sankt Georg kom tilbage,
Var han baade stor og smuk;
Ak, saa kom en ækel Drage
Og gav Helten Plads i «Pluk»:
Han, som fordum var saa stærk,
Dejsed' paa et Børne-Værk.

Neumann (S.) har debuteret
Som Poet i Søndagsklæ'er.
Nu er han da godt garderet
Imod alle Klippe-Skjær:
«Ved Avisen er min Plads,
Inte komme her med das!»

Og Kasinos Selskab to' da
Sit Parti med stoisk Ro!
Tavs og ene med sin Oda
Ridderen af Randers Bro
Vemodsfuld, i Godt og Ondt
Maa nu vanke «Jorden rundt».

I de Liberales Møde
Pingel har forkyndt med Bram,
At den slemme Estrups Brøde
Gjaldt ej Venstre, men kun ham.
«Tyraniets vilde Lyn»
Har kun ramt — — et lille Gryn!

Falske Sedler kun forskrækker
Folk, som helst vil ægte ha';
Ak, selv Herman Bangs Forlægger
Kom jo helt forkert derfra.
Hele Hermans Poesi
Fandt han ingen Vand-Tryk i!

Bølgen højt mod Isen skyller,
Og mens Eskimo'er og Børn
Dristig vender Kaffe-Møller,
Trækker Fatter med en Bjørn!
Hougaard tog det Alt med Ro. —
— Det var Visen! — Er den go'?

Mandig Selvfølelse.

— Hør Du, Kressjan! Ka' Du nu forstaa, hvor No'en gidder være Tøs?

Ovenpaa.

— Naada! Nu begynder det at øse ned!
— Saa er sku de dernede ovenpaa!

Sankt Georg og Nissen.

Ballade.

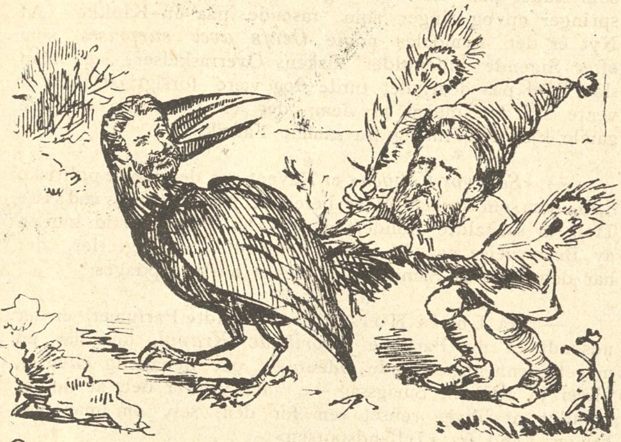

Og det var Ridder Georg, den store Mystifax,
Hvis Vink hver lille Svartalf i Danmark lystrer strax,
Det lysted' ham at blænde ved Aandrigheds Raket,
Saa tegned' han af Børne et Øjebliks-Portræt.

Og alle de smaa Sorte de jubled' højt af Fryd,
Fra «Morgengnavet» hørtes Trompet-Fanfarers Lyd:
«Vor Georg han er aandrig, vor Georg han er stærk!
At skrive al den Børne-Snak var ham kun Børne-Værk.»

Og det var Ridder Georg, den store Mystifax,
Han smiled af det «Morgengnav», thi hans Moral var lax:
Af Gutzkow og af Gottschall han oversatte glat,
Og Ingen aned', hvorfra han fik sin Lærdoms Skat.

Men nu ved Juletider gaar Julenissen om,
Og Julenissen driller Enhver, til hvem han kom;
Og Nissen kom til Georg og sagde: «Hør min Ven,
De laante Fjer, Dig pryded', Du lægge atter hen!

De Kilder, Du har øst af og som Dig gjorde Gavn,
Hvi nævnte Du dem ikke, men kun Dit eget Navn?
Til Straf skal ned Du sættes i Storhed og i Rang,
Og dine Skrifter rettes nu selv af Herman Bang!»

Og det var Ridder Georg han grined' fælt derved:
«Komplot! Komplot,» han raabte, «er stiftet mod min Fred!
I Tydskerne jeg smurte saa meget af den Slags,
Men her i Danmark piller man i det lige strax.

«Og var det ej for Gagen, som Vennerne mig gav,
Saa glad for vist jeg atter greb Martyrhat og Stav.
Thi skal jeg nævne Kilder, saa kan jo hver og En
Gaa strax mig i Geschæften, Profiten bli'er ej ren.»

Saa svøbte sig i Kappen den Ridder Georg prud,
Saa brede Remme skar han af stakkels Gutzkows Hud;
Mod slig en «*Remmesnider*» man tage sig i Agt,
Tak være derfor Nissen, der trofast stod paa Vagt!

Punch's MADAM MANGOR

eller

Kogebog

for

smaa Statshusholdninger.

(fortsat.)

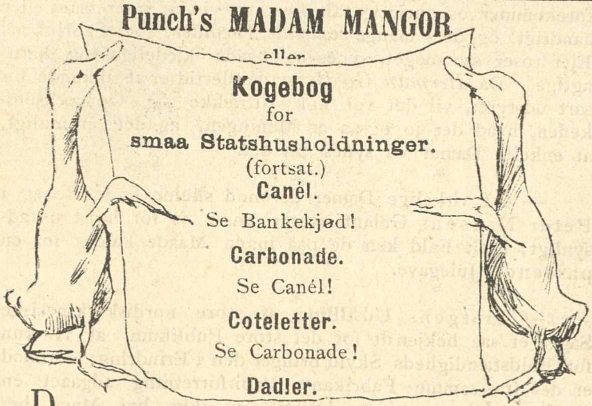

Canél.

Se Bankekjød!

Carbonade.

Se Canél!

Coteletter.

Se Carbonade!

Dadler.

Dadelen høstes derovre fra Grænsen, syltes ved Indgangen af det nittende Aarhundrede og serveres i mere eller mindre oplagt Tilstand for Publikum under Navnet Drachmandler. Da disse imidlertid er noget for bitre for Folk, hvis Maver ikke kan taale at tage højre Hensyn, regnes dette Syltetøj ikke mere til, hvad der duer i Norden, skjønt, mærkelig nok, de Herrer Gebrüder Brandes gjør Fordring paa Æren af at have opfundet det og vil skam ikke nøjes med blot at spille Tilskuerens Rolle.

Dyreryg.

Denne anses for en nødvendig Bestanddel af de saakaldte Festmaaltider, ja, det holdes overhovedet for umuligt at fremme nogensomhelst Sag af Vigtighed, naar der ikke i Forvejen er spist et større eller mindre Kvantum Dyreryg paa dens heldige Gjennemførelse. Tilberedelsen sker saaledes: Man tager imod en Indbydelse, helst saa indbydende som muligt, til i Anledning af et eller andet at indfinde sig hos Thun, Sekamp, Vincent o. s. v. hvor Dyreryggen serveres. Denne maa helst være spækket med fedt Flæsk, da Talerne i Almindelighed er temmelig magre, skjønt de i Regelen ofte nok er spækkede med fede Talemaader; Pengepungen behøver derimod ikke at være synderlig spækket, da man gjerne fremmer sin Kredit ved hyppig Deltagelse i saadanne Affodringer. Saucen laves af Fløde, hvilken sædvanligvis skummes af Restavratøren. Naar Dyreryggen er vel nede, er Stemningen gjerne saa højt oppe, at man anser Resultatet for sikret, hvilket det i Regelen ogsaa er, da man paa dette Stadium er meget tilbøjelig til at love ved Lejlighed at lægge Ryg til og ved en ny Indbydelse at sætte Ryg imod Ryg.

Farcer.

Disse deles i Kjød-Farcer (se «Lægemidler») og Fiske-Farcer (se «Gyngende Grund»). Kjødet eller Fisken maa hakkes meget fint, for at det saa meget lettere kan fordøjes; det maa derpaa røres dygtig for at bøde paa det beklagelige Faktum, at Publikum ikke lader sig røre af de forskjellige Farcer. Naar der paa denne Maade er bragt tilstrækkelig Hævelse i Bolledejgen, anvendes den som Fyldekalk paa den nationale Spiseseddel, hvor den dog hovedsagelig tjener til at skaffe Abonnenter ud af Huset.

Fisk.

a) Ferskvandsfisk.

Aborrer serveres hyppigst som Skælsord. Skaller serveres gjerne for Venstremænd, for at faa dem til at tage Hatten af for Kongen, (NB. denne Ret er ikke efter Taubers Kogebog.) Karudserne fiskes i Badstuestræde, men ka' Russerne der ikke erobre Kjøbenhavn, bliver der ingen Karper serveret i Venstre, som da maa lade sig nøje med sine egne tørre Jyder.

b) Saltvandsfisk.

Spegesild bruges til Sildesalat og nydes hyppig til Sodavand. (Se «uden Midtpunkt», «Smaafolk», Thomas Friis o. s. v.). Torsk ere enten levende eller døde; levende Torsk findes næsten overalt, hvor Venstre har sine Garn ude; de serveres i Almindelighed fra Oktober til Maj, i hvilken Tid, den saakaldte Rigsdagsperiode, de holdes for at være bedst; i den øvrige Tid af Aaret gaar der let nagende Orme i Livet paa dem. Døde Torsk faas kun i Morgenbladet hos Hørup og serveres naturligvis altid raa. Kuller faas i Venstres Riffelforeninger. Flyndere kjendes paa, at de er flade fra Fødselen og have en uskyldig hvid Farve paa den ene, men en anden Kulør paa den anden Side, hvor den endog kan være temmelig rødspættet; den er derfor skabt til at være «gefundenes Fressen» i de liberale Vælgerforeninger, hvor man helst maa have to Kulører, en til de søgne Dage og en anden til Søndagsbrug. Tunger bruges dels til Fortalelser, dels til Bagtalelser; man har baade onde Tunger, hvasse Tunger og giftige Tunger. Tunge-Maalene kunne være forskjellige (smlgn. Apostlene paa Pintsedagen og Biskop Martensens Udtalelser om Sprogreskripterne). At holde Tand for Tunge anses for at være meget vanskeligt, naar man er født under Ledreborgs Meridian. Sletvarer leveres af Erik Schram, Joachim Reinhard o. fl. Sletter reddes ved de respektive Examensborde. I det hele kunne baade Fersk- og Saltvandsfisk anses for at være en meget nærende Føde, ja, der kan endog ved Hjælp af disse fiskes et Tilskud af Staten, hvilken Ret Adjunkt A. Feddersen i lang Tid trode at have Ene-Ret til.

Forloren Skildpadde.

Naar en ægte forloren Søn vender tilbage til Hjemmet, slagter man Fedekalven for ham; men naar en ikke ganske forloren Søn vender tilbage, nøjes man med et Kalvehoved. Det samme kan anvendes, naar Landets Sønner, som man næsten havde opgivet som forlorne, vender tilbage fra Polens Bjerge syngende den skjønne Nationalsang: «Noch ist Polen nicht verloren», til Melodien: «Ach du lieber Augustin.» I Mangel af forloren Skildpadde kan man ogsaa nøjes med ægte dito, da man kan være temmelig vis paa, at samme i en overskuelig Tid vil være aldeles forloren. Som Drikkevarer anvendes Ispunch, hvilket Fluidum arktiske Opdagelsesrejsende antages at kunne blive meget fortrolige med.

Fyldt Hvidkaalshoved.

Opskriften til denne Ret findes bedst ved at gjennemlæse et Nummer af «Danmark», hvoraf man strax kan se, med hvor lidt Spalteføde Hr. Folketingsmand Hvid kan fylde sit Hoved. Det er en meget billig Ret, og dens Tilberedelse kræver kun en nogenlunde ordentlig Sax. (Frts.)

Mosaik.

— Vi har ikke i tidligere Aar havt den samme Grund som flere af vore herværende Kolleger til henad Julen i hvert Nummer at bringe en længere Liste over passende Julegaver: i Aar er denne Mangel paa Grund tildels bortfalden, og vi meddeler derfor i Dag en Fortegnelse over visse Firmaer og Julepresenter, som vi kan anbefale af egen Erfaring. Som man vil se, er det saa godt som udelukkende Smaating, der er nævnte; vi havde saa gjerne ogsaa omtalt nogle større, værdifulde Brugsgjenstande, men af Mangel paa Stof har det været os en Umulighed. Vi vil ikke have disse Linier betragtede som Fremhævelser af nogle Handlende paa andres Bekostning; det er kun Indfald med forskjellige Udfald, thi vi er ingen almindelig Juleroser.

* * *

— Først er der den bekjendte gamle Galanterihandel paa Kristiansborg; den møder i Aar op med sin sædvanlige Samling af Lededukker, Sprællemænd, Straamænd, Marionetdukker, o. s. v., hvoraf vi dog skal nævne en ny komisk Legetøjsfigur, forestillende en kongeklædt Skolelærer med Krone paa Hovedet og et Birkeris i Haanden, som sidder paa en Stol og ved Tryk fra en vis Side springer op og ringer som rasende paa en Klokke. Af Nyt er der fremdeles nogle *Oeufs avec surprises*, som efter Sigende indeholder alskens Overraskelser, naar man slaar Hul paa dem; det turde dog være forsigtigst ikke at vente sig for meget af dem, det er rimeligvis kun de gamle kjendte Vindæg fra samme Fabrik.

* * *

— *«Sex om Kongen»* er Navnet paa det nyeste politiske Spil, der som sædvanlig er beregnet paa at spilles ved visse Træk af saakaldte Bondefangere. Det er imidlertid kun en ny Benævnelse paa de almen bekjendte Spilfægterier, der har den Fejl, at Sammenhænget saa hurtig opdages.

* * *

— Fra Louis Holsteins bekjendte Parfumeri er der udsendt en ny Parfume *Esprit de Krapyl*, der har en meget gjennemtrængende Odeur — om behagelig eller ej, bliver jo altid en Smagssag —, men vist er det, at det er umuligt at blive renset ren for den, selv om man saa bruger Vand fra «Jyllandspotsen».

* * *

— Taubers Fabrikker i Kjøbenhavn og Slagelse møder med sine sædvanlige Sæber og andre Renselsesmidler. Som en Modsætning hertil nævner vi et *«Svinealbum»*, som vi har modtaget uden at turde sige fra hvem.

* * *

— Fra den bekjendte Fabrik Ved Stranden 18 er der tilstillet os et af de i Juletiden saa yndede Selskabsspil, kaldet *«Herman Go-Bang»*; paa den fra Fabrikkens Ejer medfølgende Anbefaling angives det at være af dansk Oprindelse, men Alt tyder rigtig nok paa, at det er en fransk Efterligning, og det endda ikke af de bedste. Det forekommer os oprigtig talt hverken videre interessant eller aandrigt, og dets mange *vexlende Themaer*, som Fabrikkens Ejer roser saa meget, synes os baade kjedelige og barnagtige. Da *Herman Go-Bang* imidlertid er afstikkende bisart udstyret, vil det vel nok tiltrække sig Opmærksomkeden, hvad der jo ogsaa er Meningen, og det er muligt, at enkelte Damer vil synes om det.

* * *

— At virkelige Damer derimod skulde finde Behag i Peter Nansens Galanterivarer, anser vi for højst usandsynligt; i alt Fald kan de paa ingen Maade kaldes for en passende Julegave.

* * *

— Tietgens Udstilling af store nordisk kinesiske Sager er saa bekjendt for det store Publikum, at vi kun for Fuldstændigheds Skyld bringer den i Erindring; derimod er der fra samme Fabrikants Papirforretning udgaaet en Samling *Luxuspapirer*, hvortil vi ikke har Mage her hjemme; især er *Pengekouverterne med Røgelsepapir* morsomt opfundne.

* * *

— En herværende Cigarhandler har tilstillet os et Exemplar af «Dr. *Kvalms Værker*», et fingeret Bogbind med nogle smaa sorte Cigarer, der nok ser ud til at kunne volde Hovedstrømninger hos mindre befæstede unge Medborgere; vi véd imidlertid ikke, hvilken af Brødrene Fabrikanten sigter til, for de er jo begge Doktorer.

* * *

— Noget lignende usikkert er der ved en anden Cigarhandlers Vehikkel for Cigarer: *Extrabajeren*, da vi ikke paa Cigarerne kunde smage, om han havde tænkt paa Faderen eller Sønnen, og han tænker dog vel ikke paa at ville forene dem?

* * *

Et godt Raad hver Dag i denne Uge.

— Spis ikke for mange Julekager!

Pater peccavi!

Han er ej saa forloren, at strax man slagte vil
Den hele Fedekalv ved hans Omvendelse,
Ikkun et Kalvehoved til lidt forloren Skildpadde ofre vi hans nye Trosbekjendelse.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1883. Torsdagen den 27. December. Nr. 52.

PUNCH.

Mindre-(end 10)-aarig Bal-Konversation.

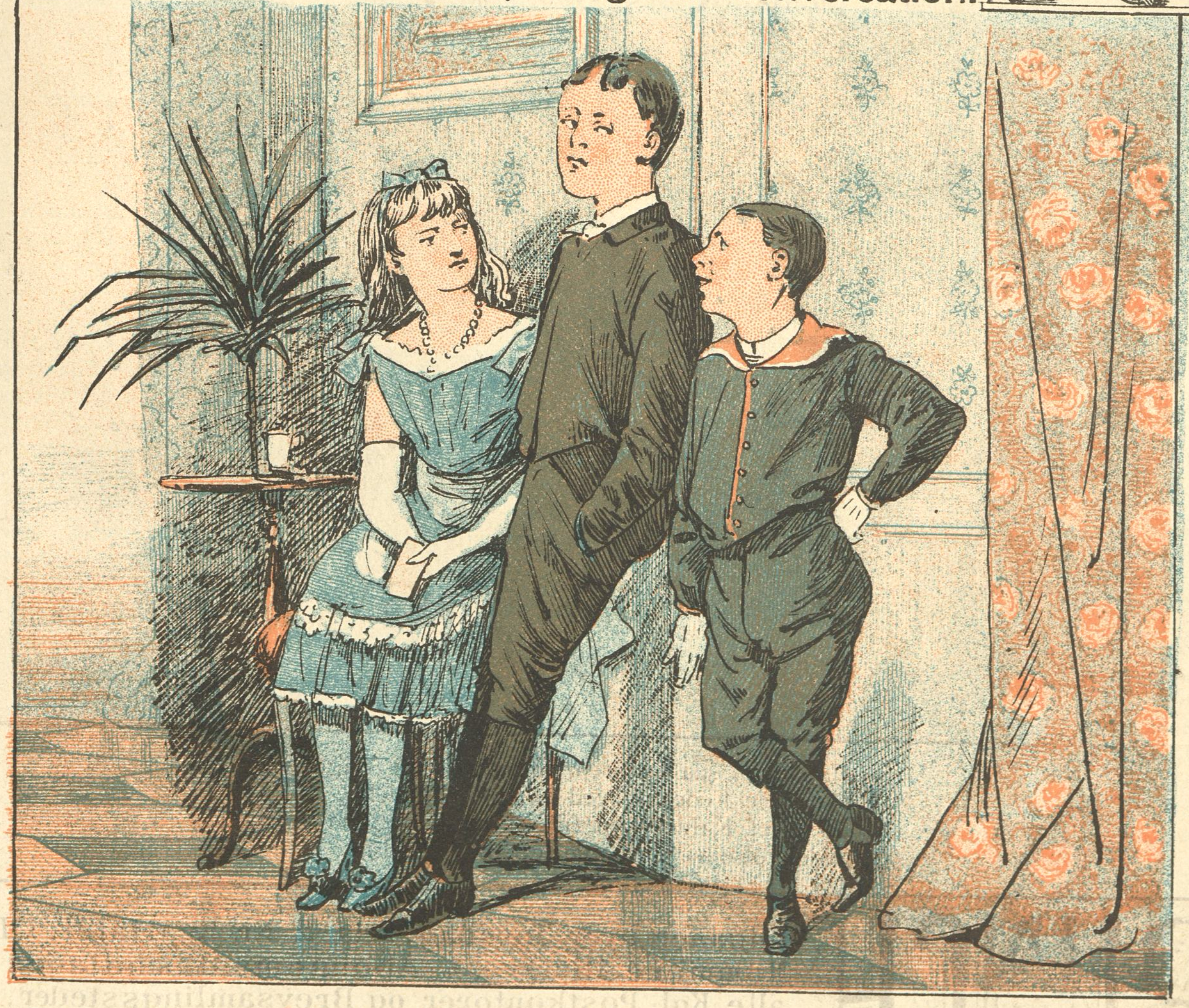

Første Herre: Du, Marie! Jeg skal i det kongelige Theater i Morgen!
Damen: Det er storartet! Og jeg, som aldrig har været andet Sted end i Kasino!
Anden Herre: Og jeg, som kun har været med det ene Ben i Rendestenen udenfor Folketheatret.

Gamle Biskopper og nye.

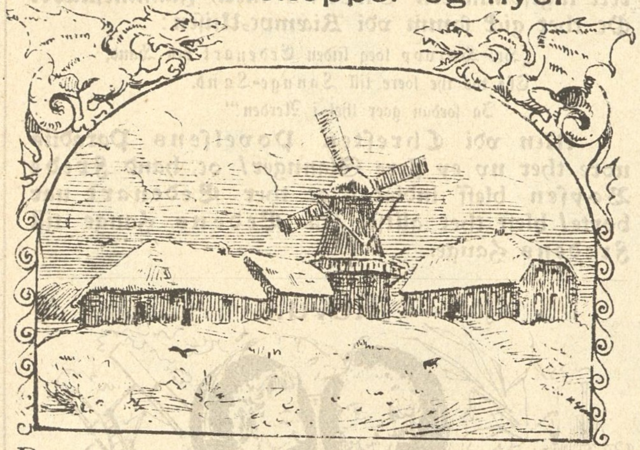

Der var en Gang — ak, det er længe siden! —
En Bisp, der knyttet har til Axelstad
Et Navn, der aldrig slettes ud af Tiden,
Før Danmarks Saga naar sit sidste Blad;
Han brugte Tungen og det hvasse Staal
Til Danmarks Hæder som til Kirkens Ære;
Han gik ej hos Germannerne i Lære,
Men værned' om det danske Tungemaal!

Dog andre Tider, anden Sæd og Færden!
I Axelstad vi nu en Bisp kan se,
Som, hvis hans Rige er af denne Verden,
Det søge vil i Venden og ved Spree,
Som staar de Saxer og de Holster bi
Mod Sproget, som han fører selv paa Tungen,
Og hædrer «Schleswig-Holstein meerumschlungen»
Som Civilisationens Litani!

Det Folk, hvis Kæmper som Martyrer strede
Trods Nederlag og Dødens Sørgeslør,
Og som ved Frederits og Isted Hede
Har vakt et Sejershaab, som aldrig døer,
Det saa ham løfte højt sin Fjendes Flag
Og kokettere med de Sejerspalmer,
Som BISMARKS og *«der greises»* stærke Salmer
Har hjemført under Kejserborgens Tag.

Vi giver gjerne Kejseren, hvad hans er,
Men ikke mer; — sligt er Forræderi!
Vi trænger til en Bisp i Staal og Panser,
Og ej til en i tydsk Filosofi;
Til en, der ogsaa for vort Sprog vil slaa,
Og ikke til en PINGELS Forbundsfælle,
Der med en schleswigholsteinsk Brændenælde
Vil brændemærket blandt de danske staa.

Ennd ett liedet Annhanng
till
Krönicken om Bunde-Kriegen.

Vy bliffuer att berette omm hannem Ellberling/ huilken uar een krønicke-skriffuere/ som vdi sitt FEDERLAND mangen snorrig krönicke hafde sammenskreffuit. Oc sagde sich samme Ellberling/ att som hand haffde gangen vdi then soerte Schoele och grantzket vdi the tydske Almanaquer/ soe uaere hand ny bleffuen meth thet Riige Würtemberres Politique soe fortroeligen/ att han voe sine Fingre kynde forvdsiige/ huordan thet vdi Dannemarck nilde tillgange. Uore samme Ellberling oc vdi Frederichsberre soe høyachtet/ att uor hand sitt Mundlær oploed enthen thet uar poe Gimle eller vdi then Gjøglerboed/ somm „Moerschaftstheatrum" beneffnes/ daa strømmede till hannem bode Oldinger oc smo vmyndiche Børenn och gammele Kjællinger/ oc naar hand dennem meth sin lille Finger berørte/ daa bleffue de somm onge Minnesker fra otteocfyrre/ oc der the borchere vdi Hafnia thet fornam/ daa foer Skindsjvgens svarte Dieffuelonge udi theres Hijerter/ oc the soere/ att the uille oc gjiøre Domheder/ somm uare the onge minnesker tillhaabe.

Gjorde the daa ett Complot eller foreening/ oc bleffue eenige att the scvlle ned Afftens-tiide poe thet Slott Casino/ somm vdi Amalliegaede er beliggendes/ett Fremtiids-Carneval afholle. Oc ther mødre ey blott the Folcke-Hyrer meth theris smoe Bæ-Lammen oc Riddere boede af Naal oc Skjiødskind/ somm doch Kappen siirlichen offuer then nenster Skvlder haffde slaegit/ men then armme Ridder af Høulen hand Ørnberre/ somm nilde Kapve bære poe begge Skvlder/ hand bleff ey admitteret. Men ther uaere forvden the Spitzborchere och een Haaben Spitzmvncke aff the Suortebroeder-Brandes's Orden/ somm siunes ned alle Masquerader. Oc ther the uare sammelede/ sloeg then Bagere Marstrand ett større Brøed opp/ enn the kvnde baege/ oc gaff Estropp uarme Uaffeler oc meer aff samme Surdeig. Oc haffde the Liberale ey soe stoer glede aff Marstrands Erobring/ somm the sich af Hafnias foruentede. Komm soe then richtiche Concert meth Harmonie af thet richtiche Harmonie-Orqvester i Ganng/ oc hand Kristoforus Brand-Hage spildte poe Mvndharmonika oc then digre Oktauivs tracterede siin contre-Bas/ end hand strøeg ey poe the richtiche strennge alltiid/ oc Pingel dreyede siin

gammele Lire emot „Tyrannerne"/ mens hand Chresten Povelsen/ somm ellers then stoere Tromme pleyer att slae/ naar han ey sætter Ridder Krabbes gammele Klockespill i Gang/ hand blæste then Afften poe Fløyte oc uar thet uel then Fløyte/ somm hannem i gammele Daege af Greffuen fraa Blæssenborre uar bleffuen skoren. Menn allt huad the Kasino-spiritister meth theris Formvlarer oc Besværelser sich strengede ann/ uille Aanden fra otteocfyrre doc ey uise sich/ ty ther uar ey the rette Medier iblant thennem/ oc the tænckte vdi theris arme uankrondiche Hoffueder/ att thet schvlde bliffue bedere meth Aandeu/ naar the gaffue Legemerne Næring vdi Fællig. Och daa komm ther oc en Aand/ menn thet uore een annen spiritus/ oc then arme Pingel bleff besatt/ soe hand then Sangere Holgerdansche Drachmann vndliffue uille/ ty hand Drachmann/ somm tilforen haffde uoren vdi the Soerte-Brøeder Brandes's Compagnie/ haffde sich fraa then Omgjiængelse slaegen oc haffde thennem først een Kellersk Schweitzerbitter till theris-doedbachte Fransk. Brøed serueret/ oc thennem therpoe giffuet een flamsk Sild fraa Ostende att Brügge Edder oc Forgifft poe. Oc then Aand/ somm uar faeren vdi Pingel/ uille ey laede sich vddriffue/ till then aff sich selff een Morgen foer vdi thet „MORGENGNAFF" som/ ther then onde Aand uar faeren vdi thet/ gick selff vdi Uannet/ gantziche somm vdi Parabelen stoer skreffuet.

Menn omm then Geheyme-Etatzroed Kleynn mellder Krønniken/ att hand hafide loffuet att møede the gotzeyere poe thet Sted/ huor borcherne sich meth att skyede feyl till een Fygl forløsste/ och huor hand Hey-Mann pleyer att giffue Sølf/ soe att hand er att ansee som Stedets Sølffpopp och kand meth een Sølffpoppedrenng vdi Knap-hvllet paradere. Menn ther Kleynns Ganger satte Gvllskoe poe Uester-Broe/ daa formerckede then Riddere Kleynn/ att hand haffde Tand-Uerke vdi siin hvle Tand/ ty somm hand uore een hvl Broeder haffde hand all Tiid een hvl Tand till Disposition. Uendte hand daa Gangeren oc reed till Casino forr then Doctore Pingel att consvlere/ menn haffde nv ey hand Skamdrupp gort det Quad omm „Etatzroeden ther gick vdi Byen"/ kvnde hand ett Trapa omm „Geheyme-Etatzroeden ther gick feyl vdi Byen" haffue construeret. Menn hand Chresten Povelsønn bleff/ daa hand sliig een fiin Mann bemerckede/ soe hentaegen aff stille Ellschows Macht/ att hand platt vd siin gammele Kjærlicheed till the Soerte-Brøeder fornechtede/ och daa hand vdi sitt Paradiis vdi Tordenskiolds-gaede uar bleffuen uaer/ att the „Gjropære"/ somm ther hvserede/ haffde Æveler af Kvndskapens Træ till Offuermaal consumeret/ soe joeg hand dennem poe Porten meth sitt Schoelemestere-Riis/ rett liigesomm een Chervb meth Flammesuærd. Oc thet gick somm vdi Kiæmpe-Uiisen:

„Hr. Høropp toeg siiden Eedeuart ved Hand,
The two the soere till Lannge-Land.
— Ja soedan goer thet i Aerden!"

Men vdi Chresten Povelsens Paradiis uore ther nv ey flere Slannger/ oc hand Frede Boysen bleff indladt/ oc ther Eedeuart uar borte/ bleff thet alltsoe fraa Eedens Hauge till Fredens Hauge.

Revu.

Med vor Rigsdag det er en Ynk og Jammer,
De Begravelser gjør den saa trist,
At vort elskede, folkevalgte Kammer
Til et Gravkammer bliver til sidst.
Hvert et Lovforslag faar ligestrax en Gravskrift,
Hvoraf Rigsdagstidende blot ta'er en Afskrift;
De Rigsdagsmænd sig rigt'nok meget svært maa kjede, men
Man næste Gang nok kun vil vælge lutter Bedemænd.

Venstreklikken svært til Drachmann foser,
Georg Brandes tager stærkt især paa Vej,
Holger danser ej paa Juleroser,
Men hvad vilde ogsaa han paa den Galej?
Hundset bli'er han af hver lille bitte Jøde,
Og naar han gi'er Møde paa Kasinomøde,
Strax saa træder vorses Doktor Pingel op studs
Og ham kalder for en nederdrægtig Skruptuds.

Gud ske Lov for vores kjære Hovgaard,
Jeg et Vers med Glæde til ham vier,
Nok jeg sa'e, der blev et vældigt Sjov, naar
Han kom hjem — ja, tænk blot, sikken Svir!
Resultatet gav jo Rejsen grumme lidt a',
Men derfor kan man jo godt spise Midda',
Og derfor kan jo Gamél s godt blive Riddere,
Og Erslev snakke Italiensk, Fransk, o. s. v.

Højt de Dampfærger ved Korsør jeg lover,
Det er Arbejde, som har vasket sig!
Med de Færger de Færreste sig vover,
For ret søstærke det er de nok ej.
De gaar paa Grund, som de hørte til Marinen,
Og ved lidt Søgang faar de Bræk paa Maskinen;
Men naar man blot med Folk og Gods kan rigtig stu'e løs —
Hvad Fanden gjør det saa, at Færgen har en Skrue løs?

Til at blive musikalsk Sæsonen tegner,
Siden National sin ny Koncertsal fik,
Man for ingen Ting Tyrolerne regner,
Nu det være skal saa fint med Hofmusik.
Frøken Senkrah og Hr. Popper skal det være.
De Koncerter bli'er s'gu aldrig popperlære;
Nu for Tiden Folk vil høre, hvor de kommer hen,
Den om Gine, den dejlige Mø — er Du med paa den!

Knapt nok.

— Ja og saa sidder de Herrer deroppe i Rigsdagen og faar deres sex Kroner om Dagen! Men tro, om det kan slaa til? Der skal endogsaa være En, der slaar Læder paa Træsko, og En, der skyller Flasker for en Øltapper!

— Ih Jøsses! Da sitter di wal itt' i den samm' Stow' som di anner?

Priselig Forsigtighed.

— Je sae te han: Gaa egge paa den, Lodvi! Men Lodvi gik sku paa'en illirenvel, men saa traf je han i Gaar, aa saa velle je skælt han aarenli ud — —
— Va sae du da?
— Je sae natyrlivis egge noet saadn, for els hade je jo faat paa Snuden!

Bogøkongen.

(Frit efter J. L. Heiberg.)

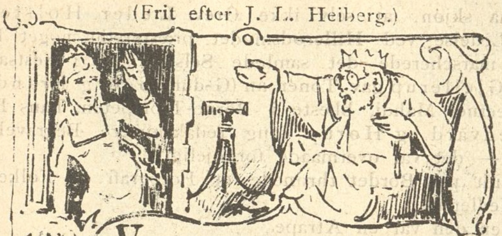

Ved Kanalen, som med stærke Bølger
Skummer mod Ehler's stejle Mur.
«Taburette» sig paa Slottet dølger
I sit stille, gyldne Jomfrnbur;
Men, naar Maanen blank staar over «Nikolaj»,
Vind'vet aabner hun og stirrer ud saa bleg.
Tys! Tys! Tys! hvilken liflig Klang!
Over Kanalen lyder hendes Sang.

Bogøkongen fra sin Formandstrone
Stirrer ud, mindes fordums Lyst:
«Du, som henrev mig med liflig Tone,
O min Brud! kom til dette Bryst!
Men hun rødmer højt bag Vinduesrudens Glar,
Øjet slaar hun ned og stammer knibsk til Svar:
«Tys! Tys! Tys! Jeg er ej din Brud;
«Visne» er fælt, det slukker Elskov ud.»

Sorrigfuld han til Kasino vandrer,
Søger Fred i den store Sal,
Snildt Signalerne han der forandrer,
Er ej radikal, men «liberal».
Og han spejder tyst og spænder sine Garn,
Lokker i sin Favn saa mangt uskyldigt Barn.
Tys! Tys! Tys! han er vist os nær,
Jo det er ham, — vi kjender nok hans Knæer.

Verdens Gang.

December 1883.

December er altid en litterær Maaned, men i Aar har den i en særlig Grad udmærket sig i denne Henseende, idet ikke alene den litterære Produktion har været endnu større end sædvanlig, men der i det Hele har været Slag i den litterære Verden.

Fra det politiske Bogmarked kan mærkes, at Folketingets Formand, Hr. Berg, endnu ikke blev færdig med sin Samfundsroman *Til Statsraadstaburetten*, hvilket mulig kan tilskrives den Mangel paa Typer, som Rigsdagens Sætteri paa Grund af de talrige staaende Lovforslag led under. Derimod glædede han Tilhørerne paa Kasinomødet med sine *bælgmørke Taler*, som var meget vellykkede i gaadefuld Retning; Mødet var besøgt af mange, baade *Arabere og Krabylere*, og man udgav *Stemninger og Tilstande Fra Fyrrerne* i Oktaviusformat: efter den alvorlige Del af Festen optraadte Dr. Pingel i *broget Selskab* med *egen Kraft* og gav Drachmann Undervisning i *god Tone i alle Livsforhold.*

Dr. Georg Brandes opførte i det ny Tidsskrift *«Tilskueren» en Børnekomedie*, men saa kom Nissen efter ham, greb ham *paa fremmed Grund* og raadede ham til at anskaffe sig *den praktiske Sproglærer*; mere Held havde Doktoren med sin Efterligning af Broderen Eedvard i at haane afdøde Forfatteres Minde; men han maatte dog ogsaa høre ilde for disse *Skyggebilleder*,

I Slutningen af Maaneden verserede der de mest forskjellige Rygter om den kjøbenhavnske Venstrepresse; først hed det sig, at Hendriksen ved *«Ude og Hjemme»* vilde se sit Træsnit til at give Borchsenius Rejssaus, da Bladets Text forekom Hendriksen at blive altfor underholdende, men til Held for alle Bladets Konkurrenter blev Borchsenius; derpaa fortaltes det, at *«Dansk Folketidende»* vilde gaa ind, men ogsaa denne glade Juletidende var falsk, og Høgsbro vil fremdeles vedblive at gaa sin sædvanlige *Sandhedens Pilgrimsgang*; tilsidst erfarede man, at Hørup og Eedvard Brandes forlader *«Morgenbladet»*, som herefter vil opgive den *moderne Kristendom* og holde sig til den gelade under Anførsel af Lindberg og Linkenberg.

Paa Højrepartiet indlagde Biskop Martensen sig udødelig Fortjeneste ved sin Paavisning af *Sprogets vilde Skud* og blev ogsaa ærbødigst takket af et halvt Hundrede forhenværende sønderjydske Præster. Endvidere udkom det ny Blad *«Avisen»*, i hvilket Sophus Neumann gav nogle indtagende Prøver paa *Nyere dansk Lyrik*, og som en Modsætning herimod lovede Hr. Emil Elberling at stifte et nyt liberalt Blad, der nok skal trykkes hos Lazarus og hedde *Spolerius.*

I Udlandet var Bogmarkedet temmelig stille; Kronprinsen af Tyskland forfattede en *Rejse i Spanien* og *tre Dage i Padua* og søgte at læge Bruddet med Paven ved en ny Udgave af *Brud og Pavekrone*; Frankrig havde travlt med sit store Pragtværk *Orienten*, til hvilket Deputeretkammeret dog stadig savnede de nødvendige Oplysninger; Admiral Werner lavede et meget fantasirigt Digt *Slaget ved Helgoland*, som Ernst v. d. Recke imidlertid kritiserede skarpt; i Irland blev man ved at fremstille *det moderne Gjennembruds Mænd* ad kemisk Vej. Det store Værk *Ægypten* led endel Afbræk ved den pludselige Ende, som Hick Paschas Hickemoni fik, og medens Parlamentet i Brüssel foranstaltede en ny kostbar Udgave af *Brand*, gav Sarah Bernhardt i Paris en gratis Extraforestilling med *Geniernes Hustruer* og *Regel og Undtagelse*, som hun personlig dramatiserede.

Herhjemme regerede som sædvanlig *Vor Ungdom*; det var Altsammen saa ungt: *unge Koner, unge Piger, unge Mennesker*, ja endogsaa et Fotografi af en grædende Unge vakte Opmærksomhed. *Fra det gamle Kongens Kjøbenhavn* var der i *«Dagbladet»* megen Tale om Peblingebroen, der betragtedes som Borgmester Ehlers' *største Dumhed*, og samme Sted søgte Theodorus at paavise Enghavevejens daarlige Forfatning.

Fra Theaterverdenen kan fremhæves, at Kammerherre Fallesens ny forøgede Udgave af *Formynder og Myndling* efterfulgtes af *en Bussemand*; og Olaf Poulsen gav *«Nationaltidende» Svar paa Tiltale*, medens Theaterkatten gav Gjæsteroller *bag Lamperækken*. Kasino var Gjenstand for megen Omtale; først opsagde Andersen sit Lejemaal, saa store Kasino kom *under Hammeren*, og derpaa holdt Herman Go-Bang i lille Kasino Foredrag om Elevinstruktion, men narrede alle de Folk, der kom for at more sig over ham, ved at optræde som en almindelig Elevator.

Et skjønt Syn i denne Maaned var Tietgens og Indenrigsministerens Forsoning, der mindede ikke saa lidt om *Spansk Elskov*; men ubehageligt for Ministeren er

det, at han har forskaffet sig en Fjende i Jernbaneassistent Holst, og Venstre er meget utaalmodig for at komme ham til Livs ved Forespørgslen om *et Aar i Embede.*

Hovgaard kom hjem *fra det høje Nord* efter *en Ishavsfart* med Diijiimphna, og strax blev der *Stor Staahej for Ingenting,* medens Brødrene Gamèl modtog deres Belønninger som *Korsets Stridmænd.*

Det meteorologiske Institut havde meget travlt med at lade det skylregne hver Dag og tillige afbrænde røde Blaalys efter hver Solnedgang; desuden arrangerede Institutet den 5te en Storm af saa enorme Dimensioner, at der spurgtes mange Ulykker *fra Land og Sø.* Som en Mærkelighed kan anføres, at Dampfærgerne Korsør og Nyborg dog ikke gik i Stykker ved denne Lejlighed.

Det driftigste Forlæggerfirma, Maaneden havde at opvise, var dog utvivlsomt Riemenshneider og Salomon; de udgav *Rigsdalersedlens Hændelser,* og efter Forlydende har de nu *Liv i Lænker* under Udarbejdelse, men paa Grund af denne Overanstrengelse gik Firmaet ogsaa til sine Fædra.

Vistnok til stor Sorg for vore Læsere meddeler vi herved, at Verdens Gang foreløbig er standset ɔ: den Række Artikler, som vi har leveret under denne Titel *Aaret rundt.* Den rigtige, gode, gamle Verden bliver ved at gaa sin Gang, og vi ønsker vore Læsere, at de i det nye Aar maa kunne istemme det bekjendte: «Nu gaar den godt igjen!»

Fra vort Julebord.

Selv i vor filantropiske Tidsalder maa Menneskeheden gribes af dyb Rørelse ved at høre om de ihærdige og utrættelige Bestræbelser, hvormed Punch har søgt at bidrage Sit til

«de fattige Sjæles Juleglæde».

Punch's Julebord var i Et og Alt, som det burde være, og utallige vare de Mange, der bor'ede sig ind til denne Storborgers Familiefest. Alle, hvem Punch i Aarets Løb er kommen til at skylde Tak for en hjærtelig Latter, Alle, som letsindig have lagt sig op paa Offentlighedens Dissektionsbord uden at ane, at Punch stod parat med sin Pen for at se sit Snit, Alle kom de nu strømmende ind med Danskens medfødte Sans for et godt Bord. I en Orden saa skjøn, at selv ikke Grev Leder Holsteins noble Ledelse ved Hillerødsmødet præsterede noget Lignende, marscherede det samlede Selskab ind i Festsalen. Karl Gjellerup gav Tonen an (G-dur), Georg Brandes, Evropæernes Mahdi, blæste i Børne-Trompeten, hans Broder Eedvard og Hørup sang redaktionære Begravelsessange, — det var overmaade fornøjeligt.

Midt paa Bordet thronede et Fotografi af Folketingets Medlemmer.

Men den var en Atrape.

Pludselig lød en Fanfare. Der var Fan' ingen Fare. Enhver Gave blev modtagen med Erkjendtlighedens søde Smil. De Par Exempler, vi skal anføre, vil der forhaabentlig ogsaa være tilstrækkeligt Slag i, til at de kunne levere slaaende Beviser for Punch's Smag og Omtanke. Under Pavkernes Klang blev der tildelt:

Folketingets Formand, Hr. Chresten Berg... *Jubeludgave af Holberg* (ste Hefte: den politiske «Kandestøber», «Republiquen eller det gemene Beste», «Blind Allarm »)

Dr. Georg Brandes... *En Kopibog; en Skralle,* at anvende naar han omtaler Afdøde.

Dr. Pingel.. *En kruppsk Lommekanon,* tysk Fabrikat von Zweck-Essen, at anvende ved liberale Kasinomøder.

Dr. Eed. Brandes... *En Apotheose,* dansk Fabrikat af *Herman Bang.*

Hr. Holger Drachmann... *Et Nummer af «Punch»:* «Nu vender vi, Madam Svendsen».

Hr. Hørup... *«Et morgen-afgnavet Andeben».*

Daxavisens Redaktion... En ny *Cantorkalender* for 1884.

Den afgaaede Brandinspektør: *Et Kunzesk Filtrerapparat.*

Fabrikant Ørnberg... *«Stille Tanker».*

Theaterdirektør Andersen... *Et Spil Kort.* Store og lille Casino.

Hr. Hage... En *Barberkniv.* NB. Kun ved store Kasinomøder «skjær'en godt».

Biskop Martensen. *Et Kort over Sprogø.*

o. s. v. o. s. v.

Efter at den officielle Del af Festen var afsluttet, begav Medlemmerne sig ind i de tilstødende Lokaler og morede sig med paa folkelig Vis at lege Julelege. Her løb Dr. G. Brandes omkring og begik en Jule-Buk, hvorover kun *Tilskueren* glædede sig; hist gik der lieber Augustin nordpolsk Tiggergang med Dijmphna-Expeditionen; her legede Hr. Klein «komme Fremmede» med en Taburet; hist legede et Boghandlerfirma «skrive Sedler», kort sagt, Stemningen var paa sit Højeste, da Værten hørte en af Gjæsterne raabe til en anden: «Hej Mand! Nu skal vi hjem.» Han fulgte dem da med sædvanlig Forekommenhed til Døra, og Alle lovede, at han til næste Aar maatte disponere over dem ligesaa frit og elskværdig som hidtil.

Ved Afskedsbægeret.

Mel.: Lad den skrantende Magister.

Tre og firs! Med triste Tanker
Venter vi din sidste Stunds
Komme; thi den Ros, du sanker,
Tynd vil blive, «*unter uns*»!
Du for Haabets fulde Anker
Immervæk har slaaet Spunds;
Derfor ikke for dig vanker
Fler end denne Bolle Punch.

Kun et daarligt Ry du har, thi
Alle fandt din «Handling» sløj,
Du har frembragt Løvens Part i
Retningen af Lamperøg.
Du paa Vrøvl har ikke spart i
Dine Dage, og for Spøg
Selv du slog som en uartig
Dreng itu dit Legetøj.

Hist i Skanderborg i Stykker
Slog Tribunen du med Brag,
Saa den stakkels Chrestens Ryg er
Øm deraf den Dag i Dag.
Folkets Dom, hvorpaa han bygger,
Fik i Sommer slemme Slag;
Selv om Panden nok saa tyk er,
Tynd var Lykken for hans Sag.

Krabbes Formandsstol du sønderslog, og det var inte net,
Toget af ti Tusend Bønder,
Som til Kongen skulde væ't,
Ærtedalens tomme Tønder,
Grevens Haab om Taburet,
Klagerne fra Schjøtz og Dennergaard, som Nancke tog sig let!

Kort sagt, du slog en velsignet
Mængde rare Ting itu,
Nyborgs nye Bro du klined'
Løs paa, saa det var en Gru!
Kun mod Busk du sveg Doktrinet,
Thi bestandig staar hans Hu
Til at klinke Postelinet,
— Ak, og det er helt endnu!

I en god Mening.

Saa snakker den Chresten for de Liberale.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

MÅ KUN BENYTTES
PÅ LÆSESALEN

THEATER-KORT.

eller

Kassander vanvittig af Kjærlighed.

Thalias Damp-Flotille-Karoussel.

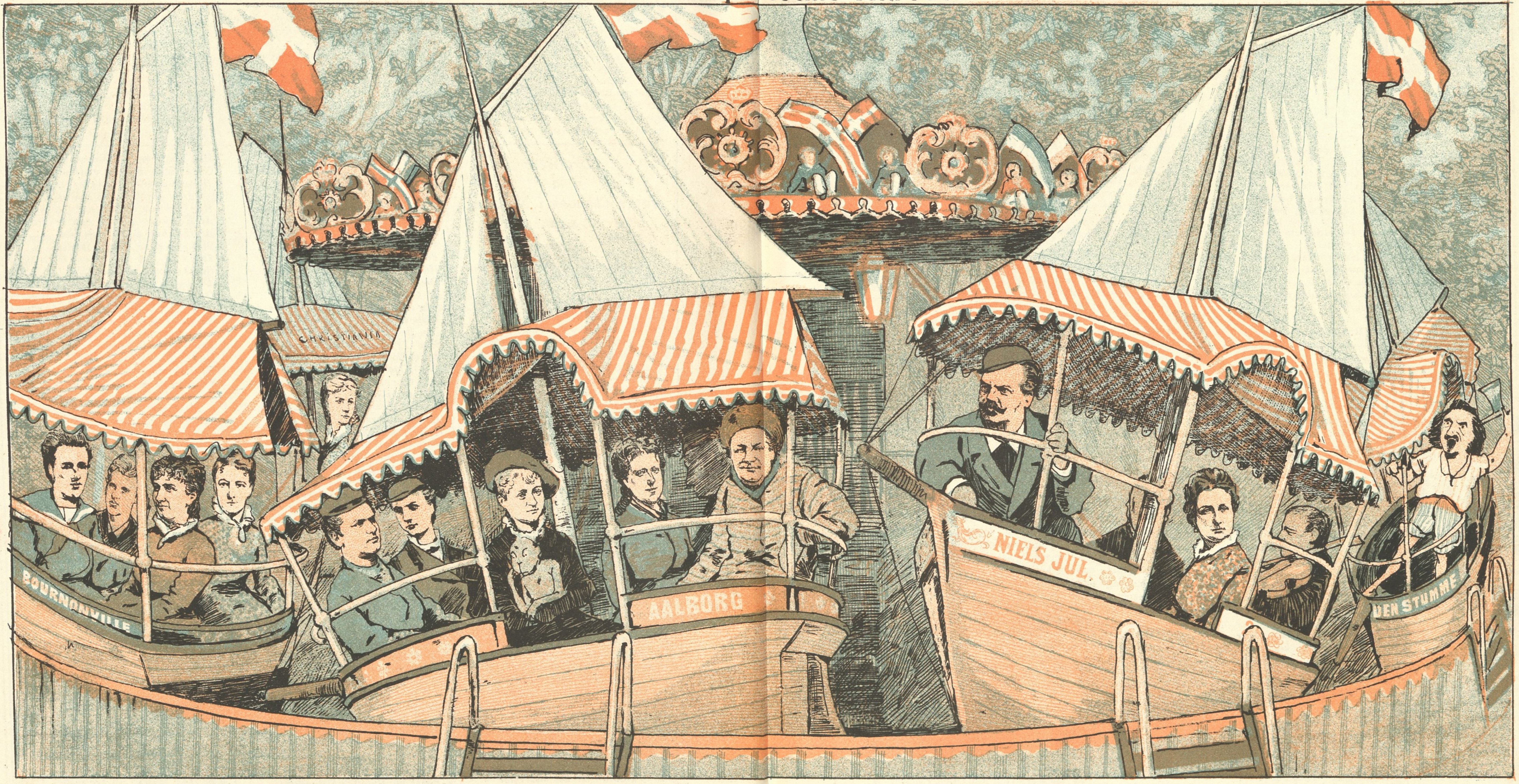

Paa Karoussel Thalias Børn tounerer rundt,
I Aar det gaar med Damp, saa Folk faar næsten Ondt.
En Enkelt fløj til Norge, *«hvor man kjeder sig»*,
De Andre gaar til Byer, hvor man feder sig.

Balletten danser om, den gjælder ej til Wandsbeck,
Den kan nok staa paa egne Ben med Krum og Hans Beck.
Den gamle Masaniello ogsaa mindes bør,
Han ganske ene ta'er en Rundtenom med Smør.

Mens Folk bli'er næsten stumme ved hans Jammersang,
Fra en Niels Juelbaad lyder liflig Kammersang;
Men Prisen Olaf bær', og han skal ogsaa ha'e den,»
For han kan ta'e en Aalborg og kvæle *«Abekatten*

PRØVE-BLADE

af Punchs illustrerede Katalog.

Den mislykkede Harejagt.

(Frit efter »Fyens Morgenavis«.)

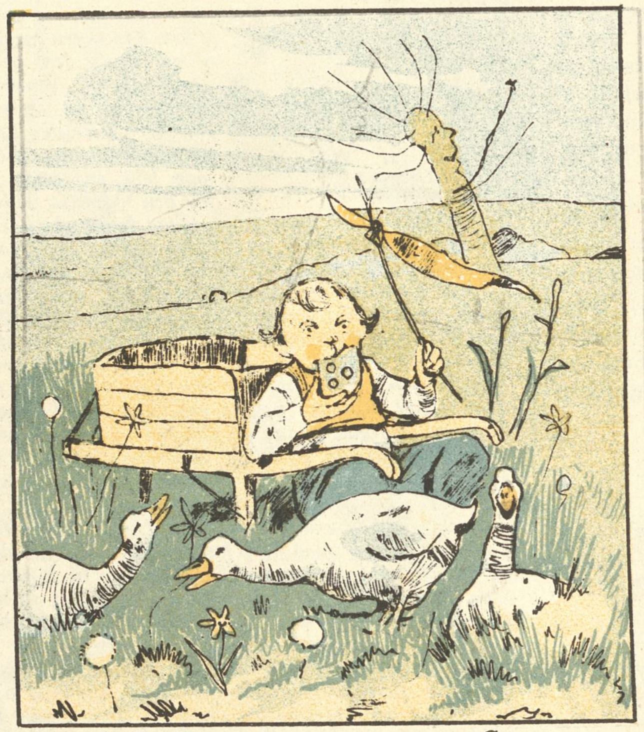

1. En Vogterdreng, som vogter Gæs,
Sig strækker i det høje Græs.

2. „Paa Harejagt, *Chasseur*, vi gaar,
Vi Noget nok i Tasken faar!“

3. Den Vogterdreng ej aner Mén,
Men slaar i Vejret sine Ben.

4. „En Hare der i Græsset sidder,
Stop, den skal snart i Græsset bide!“

5. „Jeg tror nok, at jeg ramte den,
Apport, *Chasseur*, brug dine Ben!“

6. Paa Jorden ser man Drengen vende,
Han vistnok faar en blodig Ende.

7. Her Jægeren paa Trillebør
Det skudte Vildt til Hjemmet kjør.

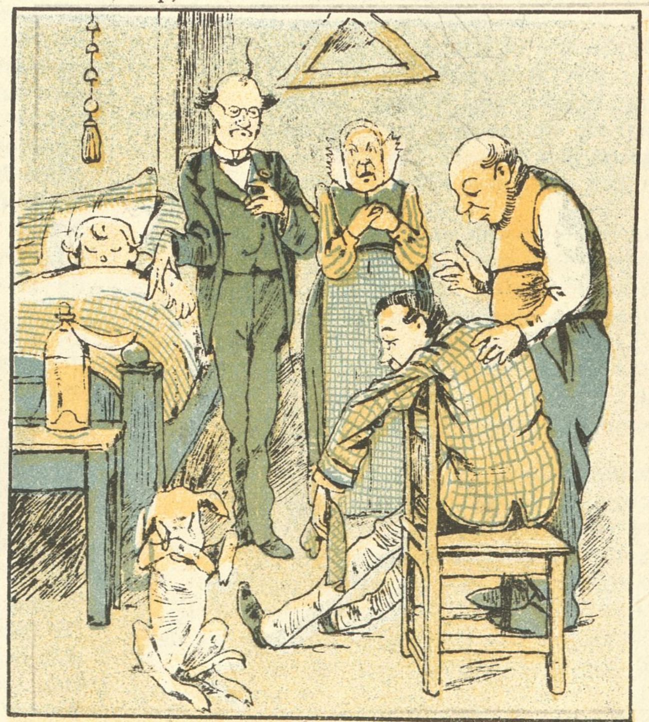

8. Naar Harejagt slig Ende faar,
Det i Ens Fryd gjør Hareskaar,